

श्रीमद् बुद्धिसागरसूरिग्रन्थमाला मणको नं. ६१

शास्त्रविशारद योगनिष्ठ श्रीमज्जैनाचार्य

श्री बुद्धिसागरसूरिविरचित.

भजन पद संग्रह

भाग १ मों.

जन सद्गृहस्थोनी द्रव्यसाहाय्यथी

छपावी प्रसिद्ध करनार

श्री अध्यात्मज्ञानप्रसारकमंडल,

ह. वकील शा. सोहबलाल हिमचंदभाइ

मु. पादरा (गुजरात)

प्रथमावृत्ति

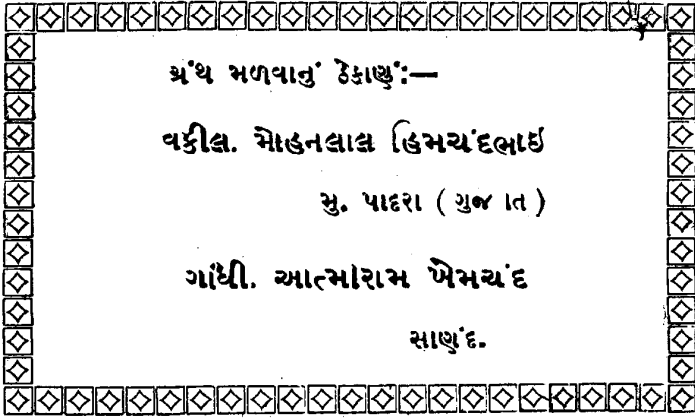
प्रति १०००

वीर सं. २४४२

१९२३

विक्रम सं. १९७९

किं. रु. १-८-०

वसंत ' मुद्रणालयमां श्रीमनलाल ध्विरलाल भडेतामे छाप्युं
 रायपुर, शामजानी पोण पासे-अभदावाद.

निवेदन.

श्री अध्यात्म ज्ञानप्रसारक-मंडल तरफ्ती श्रीमद् बुद्धिसागरसूरिग्रन्थमालाना एकसठमा मणकातरीके भजनसंग्रह भाग नवमो के जेना रचयिता श्रीमद् बुद्धिसागरसूरिजी छे, तेने वि. सं. १९७९ नी सालमां छपावी प्रसिद्ध करवामां आव्यो छे. आचार्यश्रीए भजनसंग्रह नवमा भागनुं वक्तव्य, नयोनी सापेक्षाए लख्युं छे तेने वांचको वांचसे एटले सर्वे खुलासा थशे भ. सं. ९ मा भागनी प्रस्तावनानी जरूर छे पण हाल शीघ्रतया ग्रन्थ बहार पाडवामां आव्यो छे तेथी प्रस्तावना लखाइ नथी. आ ग्रन्थ छपाववामां सद्गृहस्थोनी सहाय मळवाथी पडतर किंमत रु. १-८-० राखवामां आवी छे के जेथी वाचको सारीरीते पुस्तकनो लाभ लेइ शके. मंडलनी पासे सारू फंड नथी माटे धनवंतभक्तोए सहाय करवी एम प्रार्थना करवामां आवे छे. जे जे गृहस्थ श्रावकोए मदद करी छे तेओनां मुबारक नामो अत्र छपावीने तेओने धन्यवाद समर्पीए छीए.

मु. पादरा,

अध्यात्मज्ञान प्रसारकमंडल.

वि. सं. १९७९ श्रावणपूर्णिमा.

ધન્યવાદ.

પરમપુન્ય શાસ્ત્રવિશારદ જૈનાચાર્યવિશ્વરિષ્યાત અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રચારક યોગનિષ્ઠ શ્રીમદ્ બુદ્ધિસાગરજીસૂરીશ્વરજી મહારાજશ્રીનું સં. ૧૯૭૭ નું ચાર્તુમાસ શ્રી સાણુંદ મંઘના અત્યાગ્રહથી સાણુંદમાં થયું હતું તે પ્રસંગે નીચે જણાવેલ બંધુઓએ આ ભજન પદમંત્રહ ભાગ ૯ મેં છપાવવા માટે સહાય આપી છે; જે જે બંધુઓએ આવો અમૂલ્ય ગ્રંથ છપાવવા સહાય આપી છે તેઓને ધન્યવાદ આપવામાં આવે છે.

૪૦૦) મેહતા રાયચંદભાઈ રવચંદભાઈ-ખેતાના પુત્ર ત્રિભુવનના સ્મરણ્યે સાણુંદ.

૨૨૫) મુનિમહારાજશ્રી. દેવેન્દ્રસાગરજી મહારાજના સ્વર્ગવાસ પ્રસંગે ઉપજેલા અંતક્રિયાના હા. શેક ચતુરભાઈ કરસનભાઈ મુ. સાણુંદ.

૧૫૦) શા. અમરતલાલ કેવળદાસ ગોધાવી.

૧૦૦) શા. કકલભાઈ જેસંગભાઈ ગોધાવી.

૧૦૦) ભોજક લાલચંદ ડોસાભાઈ મેહસાણા.

૨૫) બાઈ લાડકી, મેતા ડાહ્યાભાઈ ધરમશી સાણુંદ.

૧૦૦) મેતા જગનલાલ ખેમચંદ સાણુંદ.

૧૧૦૦)

ઉપરની વીગતે આ ગ્રંથ છપાવવામાં મદત મળી છે તે પૈકી. ૩ ૪૦૦) મેતા રાયચંદભાઈ રવચંદભાઈના મળેલા તે રૂપિયા ન્યાયદર્શક પ્રેસના માલીક શા. મણીલાલ મગનલાલને આ ગ્રંથ છપાવવા માટે આપેલા અને તેના કાગળો લેવા માટે સદરહુ રૂપિયા આપેલા પરંતુ પાછળથી તે આશામી તથા પ્રેસની નાણા સંબંધી સ્થિતિ કફેડી થવાથી મજકુર રકમ તેની પાસે રહી ગઇ છે. આવા ગ્રંથો છપાવવા સહાય આપનાર સદગૃહસ્થોને અંતઃકરણ પૂર્વક ધન્યવાદ આપવામાં આવે છે. અને ભવિષ્યમાં આવા ગ્રંથો છપાવવામાં સહાયક બનેા એમ ઇચ્છી વિરમું છું.

સંવત ૧૯૭૯
શ્રાવણ સુદ પૂર્ણિમા

સદ્ગુરુ ચરણોપાસક સેવક.
શા. આત્મારામ ખેમચંદ. સાણુંદ.

ॐ अहं महावीराय नमः

ભજન પદસંગ્રહ ભાગ નવમો.

વક્તવ્ય.

જે જે પ્રસંગે જેવી જેવી ભાવના પ્રગટી તેના પ્રતિબિંબ રૂપ આ છપાવેલાં પદો છે. જૈનશાસ્ત્રોની અનેક અપેક્ષાઓની દૃષ્ટિયોના અભ્યાસીઓને તેમાં પ્રવેશ કરવાનો અધિકાર છે. બાકીનાઓને ગીતાર્થ ગુરૂની આજ્ઞા વિના તેમાં પ્રવેશ થવાનો અધિકાર નથી. જૈનશાસ્ત્રોના આધારે જે કંઈ ન જણાય તેનો સંઘની આગળ પ્રથમથી મિથ્યાદુષ્ટ દહી છું અને ગીતાર્થોને વિજ્ઞપ્તિ કરૂં છું કે જે કંઈ જિનેશ્વર આજ્ઞા વિરૂદ્ધ હોય તેમાં સુધારો કરવો અથવા તેટલો ભાગ ખાતલ કરવો. અમે સર્વદા જિનેશ્વર ભગવાનની આજ્ઞા પ્રમાણે લખવાનું વા કહેવાનું અભિમાન ધારણ કરીશું નહિ. કારણ કે છદ્મસ્થાવસ્થામાં પ્રભુ મહાવીરદેવના ગણધરશ્રી ગૌતમસ્વામીને પણ આનંદની સાથે વાતચિત કરતાં ઉપયોગમાં ચૂક આવી હતી, તો મારા જેવા પામરની તો શી ! દશા, ક્યાં પૂર્વાચાર્યોનો ઉપયોગ અને ક્યાં મારા જેવા પામરનો ઉપયોગ. લણ્યો ભૂલે અને તારો ડૂબે એ કહેવત પ્રમાણે ભૂલ થવાનો પ્રસંગ ઉપસ્થિત થાય એમાં કશું આશ્ચર્ય નથી. અધ્યાત્મજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ જે કાંઈ લખવામાં આવ્યું હોય તેનો વ્યવહારદૃષ્ટિવાળા બાળશ્રવોને અવળું સમજાય-અવળું પરિણમે તે બનવા યોગ્ય છે તેથી તેવા શ્રવોએ જ્ઞાની ગુરૂઓની સલાહ લેઈ આવાં પુસ્તકોના વાચનમાં પ્રવૃત્તિ કરવી, કે જેથી તેઓને કશી હાનિ ન સંભવે. ભજનસંગ્રહ નવમા ભાગમાં પ્રભુ મહાવીર એ નામ આત્માનું આધ્યાત્મિક પિંડગત દૃષ્ટિની અપેક્ષાએ આપ્યું છે અને પ્રભુ ચોવીશમા તીર્થંકર મહાવીર સ્વામીનાં સગાં વગેરે તથા અન્યપાત્રોને આધ્યાત્મિક દૃષ્ટિએ અંતરૂમાં કદપવામાં આવ્યાં છે અને તેઓની આગળ આત્મરૂપ

પ્રભુ મહાવીરસ્વામી દેવ ઉપદેશ આપે છે એ પ્રમાણે લખવામાં આૃંચ્યું છે] અને એમ અધ્યાત્મદૃષ્ટિએ આત્માને પ્રભુ મહાવીર વગેરે નામોથી તથા પાત્રોથી કથવાનો અધ્યાત્મજ્ઞાનીઓનો રીવાજ છે અને તેવા રીવાજથી અધ્યાત્મ રામાયણ વગેરે ગ્રન્થો બન્યા અને એવી દૃષ્ટિની અપેક્ષાએ કથવાથી વા લખવાથી કંઈ વ્યવહારે સર્વવિશ્વમાન્ય એવા તીર્થંકરોના સ્વરૂપને તથા તેઓની માન્યતાને હાનિ પહોંચતી નથી એમ અધ્યાત્મજ્ઞાની ગીતાર્થો સારી રીતે સમજે છે; અને અપેક્ષાએ કથવાથી વ્યવહારધર્મને હાનિ જરા માત્ર પણ પહોંચતી નથી તેવી રીતે પ્રચલિત આધ્યાત્મિક પિંડગત આત્માને પરિભાષાએ મહાવીર-વર્ધમાન તથા સત્તાએ તીર્થંકર તરીકે ભાવીને આત્મા જ પોતાનાં સદ્ગુણોનાં રૂપક સગાપાત્રોની આગળ ઉપદેશ દે છે, એવો આધ્યાત્મિક દૃષ્ટિએ ભાવ પ્રકાશિત કર્યો છે અને તે દૃષ્ટિને ધ્યાનમાં રાખીને શ્રાવિકાસુબોધ, અમયકુમાર, નીતિબોધ, પ્રિયદર્શનાપ્રબોધ, સુદર્શનાસુબોધ, જીવકવોધ, શ્રેણિકસુબોધ, પ્રિયદર્શનાપ્રબોધ, યશોદાનીપ્રિયદર્શના પુત્રીને હિત-શિક્ષા, પતિલક્ષણ બોધગ્રંથ, મહાવીરપ્રભુનો નંદિવર્ધનને આત્મબોધ, મહાવીર સ્વરૂપ વગેરે પદો ગ્રંથો છે. પત્ર ૨૨૮ માં મહાવીર મેઠ્ઠ પથ છે તેમાં આત્મા મહાવીર અસંખ્યપ્રદેશી-આર્યક્ષેત્ર-બ્રહ્મજ્ઞાન વિદ્યા તે દેવાનંદા શ્રાદ્ધણી-આત્મભાવ તે ઋષભદત્ત તથા આત્મજ્ઞાન તે સિદ્ધાર્થરાજ તથા વિવેક તે નંદિવર્ધન તથા અનુભવ ધામને ક્ષત્રિયકુંડ કથ્યું છે તેમજ આત્મશક્તિ ને યશોદા તથા ત્રિશલા ને સમ્યગ્દૃષ્ટિ કથી છે, તથા સાપેક્ષાએ મક્તિવૃષ્ટિ ને દેવાનંદા કથી છે, તથા શ્રુતબોધ ને ઋષભદત્ત કથ્યો છે. અંતર્વૃષ્ટિ ને સુદર્શન તથા પ્રિયદર્શના ને અનુભવવૃષ્ટિ કથી છે. શરીરમાં રહેલ આત્માને પિંડમહાવીર તરીકે જણાવ્યા છે, તથા આત્મામાં રહેલ શ્રુતજ્ઞાન ને તીર્થ કથ્યું છે અને એવા તીર્થને પ્રગટાવનાર આત્માને અધ્યાત્મદૃષ્ટિએ આત્મસત્તાએ તીર્થંકર તરીકે કથીને તેની યોગ્ય વ્યવસ્થા ગોઠવી છે તેથી તે યોગ્યમાં-ઉપદેશમાં શ્રી ચૌવીશમાતીર્થંકર મહાવીર દેવના વચનોથી જે કંઈ

૭

વિરૂદ્ધ લખાયું હોય તેનો ચતુર્વિધ સંઘ આગળ મિથ્યાદુષ્ટક
દર્કો છું અને તેમાં જે કંઈ અસત્યતા આવી હોય એમ સંઘને
લાગે તો સંઘ જે ભાગ અસત્ય ઠરાવે તે મારે પણ પ્રમાણ છે
એમ પ્રથમથી જણાવું છું. ગીતાર્થી અધ્યાત્મજ્ઞાન દષ્ટિની અપેક્ષાએ
બાહ્યના પદાર્થોને અંતરમાં ઘટાવે છે. શ્રી ઉપાધ્યાયજીએ પણ
ધર્મપરીક્ષા ગ્રન્થમાં તે માટે નીચે પ્રમાણે જણાવ્યું છે.

યથા ॥ અપ્પા નહ વેયરણી, અપ્પા મે કુહસામલી ।
અપ્પા કામવુહાધેણ, અપ્પા મે નંદણ વણમ્ ॥ ૧ ॥

इन्द्रियाण्येव तत्सर्वं यत्स्वर्गनरकावुभौ
निगृहीतविशिष्टानि, स्वर्गाय नरकाय च ॥ ૨ ॥

ઇત્યાદિ અનેક બાબતોની સાક્ષીઓ આપી શકાય તેમ
છે. આત્મા જ પંચપરમેષ્ઠી છે. આત્મા તેજ રાગ ષ જીત-
વાથી વ્યક્તિભાવે મહાવીર બને છે અને રાગદ્વેષ ન જીતાય
ત્યાંમુધી સત્તાએ મહાવીર છે. ક્ષયોપશમજ્ઞાનધ્યાનની ક્ષયોપશમ
ભાવનાઓ જે કાલે જેવી હૃદયમાં પ્રગટી છે તેવી લખી દીધી
છે;—એમ કેટલાંક આધ્યાત્મિકહાર્દિકસ્કુરજ્ઞાતમક પદ ભજનોમાં
બનેલું છે. અમારો અભિપ્રાય—આશય ખરેખર ગીતાર્થી સમજી
શકે છે. વ્યવહારનય અને નિશ્ચયનયની માન્યતાઓ અમને સર્વથા
જૈનાગમના આધારે માન્ય છે. અમારામાટે હૃદયમાં જે ભાવ-
નાઓ સ્કુરાયમાન થઈ તે કંઈ તે દશાવિનાના અધિકારીઓ
માટે નથી. કેટલાંક વર્ષોથી મારા મનમાં એવો વિચાર
પ્રગટયો છે કે સુસહમાનોમાં જેમ એક અદલા, પ્રીસ્તિયોમાં એક
ઈશુ કાઈસ્ટ, તથા હિંદુઓમાં રામ તથા કૃષ્ણ તથા બાહ્યોમાં એક
બુદ્ધનું જેમ જગતમાં બહુરનામ છે અને દુનિયાનો મોટો—ભાગ,
તેઓના દેવોને બાજુ છે તેમ ચોવીશ તીર્થંકરો પૈકી ચરમતીર્થંકર
મહાવીરદેવને સર્વવિશ્વમાં પ્રસિદ્ધ કરવા. ચોવીશમા તીર્થંકર
મહાવીરપ્રભુનું હાલ જૈનશાસન પ્રવર્તે છે અને તેજ સંપ્રતિ પરમો-
પકારી તીર્થંકર છે, તેથી તેમના નામનો સર્વત્ર પ્રચાર કરવો. તેમના

૮

ગુણોનું તથા તેમના ચરિત્રનું ગાન કરવું. તેમના નામને ભાષ કરવો.—એમ કરવાથી અન્ય તીર્થકરોની કંઈ આશા તા નથી; કારણ કે તેમાં શુભ હેતુ પરિણામ છે. તેથી પ્રભુસર્વજ્ઞમહાવીરના નામથી તેમની ભક્તિનો પ્રારંભ કર્યો છે. ચૌવીશમા તીર્થકર તરીકે તેમની સ્તુતિયો કરી છે તથા અધ્યાત્મદષ્ટિએ આત્માને પણ મહાવીરતરીકે ગણી ભજન પ્રથમ વગેરેની રચના કરી છે અને સાતનયોની અપેક્ષાએ આત્મારૂપ મહાવીરની વ્યાખ્યાને પણ સદુપદેશના ખીજા ભાગમાં જણાવી છે. પ્રભુમહાવીરદેવને કહેવ ગણી તેમના નામથી પૂજાઓમાં મંગલાચરણ કરવામાં આવ્યું છે. પ્રભુ સર્વજ્ઞ તીર્થકરમહાવીરદેવ અને અધ્યાત્મમહાવીરદેવની ભિન્નતા અને અભિન્નતા જેમાં કથયિત્ વર્ણવી છે તેવાં પદો ગીતાર્થ ગુરૂમની દષ્ટિથી અવલોકતાંસાર જણાશે. અધ્યાત્મજ્ઞાનની દષ્ટિએ જેટલાં તીર્થકરોદિનાં નામો છે તે સર્વે અપેક્ષાએ આત્માનાં નામો છે એમ અધ્યાત્મજ્ઞાનીઓ જાણે છે, માને છે પણ તેથી એકાંત તેવી દષ્ટિને માની તીર્થકરો વગેરેની ઉત્થાપના કરતા નથી. તેઓ વ્યવહારને વ્યવહારમાં સુખ્ય માને છે અને તેનું ખંડન કરતા નથી. દરેક નયની દષ્ટિયોના કથનને સાપેક્ષપણે સત્ય જાણવું પણ એકાંત એકનયની દષ્ટિને માની અન્યનયોની દષ્ટિયોના કથનને અસત્ય માનવું તે મિથ્યાત્વદષ્ટિ છે અને સર્વનયદષ્ટિયોના કથનને પરસ્પર નયસાપેક્ષાએ સત્ય માનવું તે જૈન ધર્મની દષ્ટિ છે. તે દષ્ટિની અપેક્ષાએ પગ જાણહ સો સર્વ જાણહ, સર્વ જાણહસો પગજાણહ. જે એકને (આત્માને) જાણે છે તે સર્વને જાણે છે એમ જણાવ્યું છે. શ્રીમદ્ ચિદાનંદજીએ ચિદાનંદ સ્વરોહયમાં મનુષ્યપિંડમાં પ્રહ્લાંડનો સમાવેશ કરવાનું અધ્યાત્મભાવે જણાવ્યું છે. જે પિંડે સો પ્રહ્લાંડે અને જે પ્રહ્લાંડે તે પિંડે એમ અપેક્ષાએ સત્ય જણાવ્યું છે. મનુષ્યાકાર શરીરમાં ચૌદરાજ લોકના સર્વપદાર્થોના આધ્યાત્મિકરૂપકદષ્ટિએ અંતર્ભાવ થાય છે. શ્રીમદ્ આનંદધનજીએ રામ કહો રહેમાન કહો, કોડ કહાન

૯

કહો મહાદેવરી, પારસનાથ કહો કોડ બ્રહ્મા, સકલ બ્રહ્મ સ્વયં
 મેશરી. ઇત્યાદિ વડે બ્રહ્મ અર્થાત આત્માને રામ રહેમાન કૃષ્ણ
 મહાદેવ પાર્શ્વનાથ બ્રહ્મા અદિ સ્વરૂપે દર્શાવ્યો છે. તેવી રીતે
 અધ્યાત્મજ્ઞાનીમુનિવરોના અનુસારે મારાથી પણ અધ્યાત્મ
 દૃષ્ટિની ભાવનાના ઉછાળાથી પ્રવૃત્તિ થઈ છે. તેમાં કંઈ ભૂલચૂક
 થઈ હોય તો ગીતાર્થોએ સુધારવી તથા મ્હને સૂચના આપવી.
 છત્રસ્થદૃષ્ટિમાં વિચાર ભેદ હોઈ શકે છે પણ સત્જનોએ
 તમા સધે મારા આશયપર ખાસ લક્ષ્ય રાખી આ પુસ્તક
 વાંચવું. હાલમાં સાત આઠ વધથી હિંદમાં સ્વરાજ્ય પ્રવૃત્તિ
 જોઈલેર આવી છે અને તેથી યુવકો વગેરેનું મુખ્યતથા સ્વરાજ્ય
 સ્વદેશ ભારત તરફ લક્ષ્ય ગયું છે તેથી તેઓને આધ્યાત્મિક
 જ્ઞાનદૃષ્ટિએ આત્મા તેજ ભારતદેશ છે અને આત્માજી ચિદા-
 નંદ સ્વરૂપ છે તેજ સ્વરાજ્ય છે, અને આત્માજી ખરેખરી
 સત્ય જન્મભૂમિ છે એમ સ્વદેશ તથા સ્વરાજ્ય કાવ્યોમાં દર્શાવ્યું
 છે. સ્વદેશ ભારત અને સ્વરાજ્યનું આધ્યાત્મિક સ્વરૂપ વર્ણવવા
 માટે કેટલાંક કાવ્યો રચ્યાં છે તેમજ વિશ્વસંદેશ નામના કાવ્ય
 વગેરેમાં બાહ્યરાજ્ય કેવાં હોવાં જોઈએ અને બાહ્યરાજ્યના
 શાસકોએ કેવી રીતે વર્તવું તથા વિશ્વમાં સર્વત્ર સર્વથા સાચી
 શાંતિ પ્રવર્તે અને આત્મરાજ્યમાં પ્રવેશ કરી શકાય તેના ઉપાયો
 વગેરેનું વર્ણન કર્યું છે. બાહ્ય રાજ્ય રાજ્ય વગેરે કેવાં હોવાં
 જોઈએ તથા રાજ્યો દેશ પ્રમુખો વગેરેએ કેવી રીતે વર્તવું
 તત્સંબંધી તટસ્થદૃષ્ટિએ ઉપદેશ આપ્યો છે. મુનિનો ધર્મ છે
 કે ગૃહસ્થોને, રાજાઓને, ઠાકોરોને સદુપદેશ દેવો પણ બાહ્ય
 રાજકીય પ્રવૃત્તિમાં ભાગ ન લેવો. પૂર્વાચાર્યોએ પણ રાજ્યો
 વગેરેને સાત્વિક રાજ્ય કરવાનો ઉપદેશ દીધો છે. બાહ્યવિશ્વ મનુ-
 ષ્યોને બાહ્યરાજ્યમાં શાંતિ હોય છે તો તેઓ શુદ્ધાત્મ સ્વરાજ્ય
 પ્રાપ્ત કરવા પ્રવૃત્તિ કરે છે. બાહ્યદુનિયાનું રાજ્ય પ્રાપ્ત કરવામાં
 પણ સદ્ગુણોની લાગણી મેળવવી જોઈએ, તત્સંબંધી કેટલાંક
 બાહ્યસ્વદેશ સ્વરાજ્યયોગ્યતાના કાવ્યો લખીને બાહ્યોને
 સદુપદેશ આપ્યો છે. સત્સંહના શ્રવક શા. આત્મારામ એમચંદ

૧૦

તથા સંઘવી શા. કેશવલાલ નાગજીના કહેવાથી ખાદીનું કાવ્ય રચ્યું છે અને આત્માના સ્વદેશની કંઈ કંઈ વસ્તુઓ છે તેનું પણ કાવ્યરચી બાલજીવોને આત્માની સ્વદેશ વસ્તુઓની પ્રાપ્તિ માટે સૂચના કરી છે. હવે જરા અહીં, કંઈ બાહ્યદેશ સ્વરાજ્યવાદીઓને સૂચના કરું છું કે સ્વરાજ્ય માટે દરેક મનુષ્યે લાયક થવું જોઈએ. શુદ્ધાત્માનું સ્વરાજ્ય નિત્ય માનવું, બાકી બાહ્યદેશનું રાજ્ય તો ક્ષણિક છે. આ પૃથ્વી કોઈની થઈ નથી અને થવાની નથી. ભરતરાજ, બાહુબલ, માધાતા, પાંડવ, રામ, રાવણ-દુર્યોધન, શ્રી શાંતિનાથ, શ્રી કુંથુનાથ અને અરનાથ જેવા ચક્રવર્તીઓએ પણ બાહ્યપૃથ્વી રાજ્યનો ત્યાગ કર્યો. પૃથ્વી વેશ્યાના જેવી છે. સ્વપ્નની પેઠે બાહ્યરાજ્ય ક્ષણિક છે અને બાહ્યરાજ્યથી કોઈને સત્ય સુખ થયું નથી અને થનાર નથી. બાહ્યરાજ્યમાટે આજ સુધી ઈતિહાસના પાને કરોડો અબજો મનુષ્યોએ પ્રાણ આપ્યા, અને હાય હાય કરતા ચાલ્યા ગયા. ધૂલની માયા ધૂળમાંજ સમાય છે તેમ તેઓનાં શરીરો માટીમાં સમાઈ ગયાં એવું જાણીને પરમાત્મપદની પ્રાપ્તિરૂપ સ્વરાજ્ય માટે ઉઠેલા ત્યાગી મુનિવરો આ બાહ્યદેશરાજ્યને નાકના લીંટ સમાન જાણે છે, માને છે. દુનિયામાં જ્યાં સાગરો હતા ત્યાં પૃથ્વી થઈ ગઈ અને જ્યાં જમીન હતી ત્યાં દરિયા થઈ ગયા. દુનિયામાં કોઈ જાતિનું રાજ્ય સદા રહ્યું નથી અને રહેવાનું નથી. બાહ્યરાજ્ય વૈભવ સામગ્રી લોગમાં રોગ અને દુઃખ છે એવું જાણીને ચક્રવર્તીરાજો વગેરેએ પરમાત્મરાજ્ય-શુદ્ધાત્મ રાજ્યની શોધ કરી અને તેની પ્રાપ્તિમાટે બાહ્યરાજ્યને નાકના લીંટ સમાન જાણી છાંડી દીધું છે અને તેવા સતોના પગલે ચાલ્યા વિના બાહ્યરાજ્યની મમતા ટળવાની નથી. પરમાત્મપદના રાજ્યનો નિશ્ચય કરીને અને તેની પ્રાપ્તિ માટે બાહ્યરાજ્ય કરનારા ધર્મીલોકો, તમોગુણી અને રજેગુણી રાજ્ય વૃત્તિઓનો ત્યાગ કરીને સાત્વિકરાજ્યવૃત્તિઓને પારે છે. બાહ્યપૃથ્વીના રાજ્યને સત્વગુણીમનુષ્યોજ ક્રૂર ધારણ કરે એવું સર્વથા સર્વદા બન્યું નથી અને બનનાર નથી. ત્રિગુણી માયા સદા

૧૧

એકરૂપે રહેતી નથી. એતો વારંવાર ક્રયા કરે છે, દુનિયાના સર્વમનુષ્યો એકીવખતે સત્વગુણી થયા નથી અને થવાના નથી. દુનિયાનું રાજ્ય દાડના સમાન કેપ્રી છે. એક લાખ રૂપૈયા પ્રાપ્ત થતાં એક શેર દાડના નિશા જેટલો નિશો ચઢે છે. ઠાકોરોને પાંચ શેર દાડ જેટલો નિશો ચઢે છે તેમાંથી અચવું તે પ્રભુ ભક્તિ અને વૈરાગ્ય વિના અચી શકાય તેમ નથી. પૃથ્વીનું રાજ્યકરનારાઓ મોટાભાગે તમોગુણી અને રજોગુણી હોય છે. પશુઓપર હિંસકસિંહનું રાજ્ય પ્રવર્તે છે, પંખીઓપર ખાજ અને ઘુવડ જેવા હિંસક પંખીઓનું રાજ્ય વર્તે છે તેવી રીતે આ દુનિયામાં જે વિશેષ તમોગુણી હિંસક હોય છે તે મોટા ભાગે દુનિયાપર રાજ્ય કરી શકે છે. એવું બાહ્યરાજ્ય ત્રિપુણી ટોપીના જેવું છે તે ખુણારહિત અર્થાત્ પૂર્ણ સાત્વિક ન્યાય-નીતિવાળું થયું નથી અને થવાનું નથી. અદ્વૈતપાત્ર અને અક-સ્માત્ મૃત્યુ તથા દુનિયામાં બાહ્યરાજ્યાદિક લોગથી દુઃખ બાણીને ત્યાગી મુનિયો પરમાત્મામાં ચિત્ત રાખે છે, અને લોગને રોગ બાણી છે અને તે સર્વદેશના લોકોને સદ્ગુણોનો ઉપદેશ આપે છે છતાં બાહ્યરાજ્ય ખટપટમાં પડતા નથી. લોકોને રાજ્યમાં કેવી રીતે વર્તવું તેનો સદુપદેશ આપે છે પણ રાજ્યપ્રાપ્તિની ખટ-પટમાં, બાહ્યરાજ્યકીયહીલચાલમાં પ્રવેશ કરતા નથી તેથી તેઓનું હૃદય શુદ્ધ રહે છે અને પક્ષપાત વિના મધ્યસ્થતાથી દુનિયાના લોકોને મોક્ષ રાજ્ય પ્રતિ દોરે છે અને બાહ્યમાં અના-શક્તિ રહે એવો ઉપદેશ આપે છે.

પૂર્વે પણ આર્યાવર્ત વગેરે દેશોમાં રાજા અને પ્રજા વગેરે-ને ઋષિયો તીર્થંકરો સદુપદેશ આપતા હતા. રાજાઓને અન્યાયમાર્ગે જતાં ઋષિયો વારતા હતા અને ધર્મનો માર્ગ જણાવતા હતા એવા ઉદ્દેશને અનુસરી મેં બાહ્યરાજ્યમાં પ્રવર્તતી પ્રજા અને રાજાઓને કાવ્યો રચીને યોગ્ય આપ્યો છે. સાણંદમાં સં. ૧૯૭૭ ની સાલનું ચોમાસું કર્યું હતું તે પ્રસંગે હિંદમાં બાહ્યરાજ્યની ચળવળ હીલચાલ જોશબેર હતી તે પ્રસંગે બાહ્યરાજ્ય અને તેના ચોચગુણો

૧૨

પ્રાપ્ત કરવાનાં કેટલાંક કાવ્યો લખ્યાં હતાં અને તે પ્રસંગે તેની ઉપયોગિતા લખી હતી તે પણ અત્ર નીચે પ્રમાણે દાખલ કરવામાં આવે છે. બાહ્યરાજ્યની ખટપટમાં અમે પડતા નથી. અમે અસહકારી નથી તેમજ સહકારી પણ નથી બાહ્યરાજ્યની ચળવળ ચાલે છે તેમાંના કોઈ પક્ષના અમે નથી, અમારૂં આત્મામાં સ્વરાજ્ય છે અને અમારો આત્મા તેજ સ્વદેશ છે અને તેની પ્રાપ્તિમાટે અમારૂં મનવાણી કાયાનું જીવન છે; તેમ છતાં બાહ્યસ્વરાજ્યમાં પ્રવર્તનારા રાજાઓને અને પ્રજાઓને ધર્મરાજ્યદષ્ટિએ ન્યાયનીતિનો ઉપદેશ દેવા અધિકારી છૈયે અને એવો ઉપદેશ આપતાં અને બાહ્યાંતરથો રાજ્યક્રીય ચળવળથી ન્યારા રહેતાં પરમાત્મપદ પ્રાપ્તિમાં કોઈ બાતેતું વિધન આવતું નથી, તેથી મુનિયો, મુનિધર્મ પાળે અને ગૃહસ્થોને ગૃહસ્થ ધર્મનો ઉપદેશ આપે, એમ સર્વજ્ઞ મહાવીરદેવે પણ મુનિયોને જણાવ્યું છે તે ન્યાયથી અહીં રાજ્યપ્રબંધને શિક્ષા કથું છું. ચારે વર્ણના ગૃહસ્થ મનુષ્યો કંઈ ત્યાગીઓના જેવી દશાવાળા હોતા નથી તેથી તેઓને બાહ્યરાજ્ય વ્યવસ્થાદિની જરૂર હોય છે, તેઓને બાહ્યજીવન માટે રાજ્ય, પૃથ્વી, લક્ષ્મી, સત્તા અન્નાદિકની જરૂર પડે છે. બાહ્ય આ જીવિકા વિના અને શાંતિ વિના ગૃહસ્થ એવારાજ્યઓથી અને પ્રજાઓથી ધર્મની આરાધના થઈ શકતી નથી તેથી તેઓને આદર્શ રાજા, રાજ્ય વગેરેની જરૂર પડે છે કે જે રાજા પ્રજા, વિશ્વમાં શાંતિ ન્યાય સ્થાપી શકે અને પ્રજાઓને બાહ્યજીવનથી જીવતાં તેઓનું રક્ષણ કરી શકે એવા ઉદ્દેશથી રાજા અને રાજ્યની વ્યવસ્થા ઉત્પત્તિ થઈ છે. રાજાનો દ્રોહ ન કરવો અને રાજ્યનો દ્રોહ ન કરવો તેનું પણ કારણ એ છે કે રાજામાં અને પ્રજામાં શાંતિ વર્તે અને રાજ્ય વ્યવસ્થા સારી રીતે ચાલી શકે. પ્રાચીનકાલના ઋષિમુનિયોએ આદર્શ રાજ્ય પ્રજા અને રાજાનું સ્વ ૫ વર્ણવ્યું છે. રાજાએ અને પ્રજાએ સદ્ગુણોની પ્રાપ્તિ કરવી જોઈએ અને પરસ્પર ઉપગ્રહથી વર્તી જીવવું જોઈએ. સાત્વક

રાજ્યનું આદર્શ ધ્યાનમાં રાખીને વર્તવું જોઈએ. નારિકલ જડ-વાદથી દૂર રહેવું જોઈએ. ધર્મશાસ્ત્રોને માનીને બાહ્યરાજ્યમાં નીતિથી વર્તવું જોઈએ. ધર્મ વિના બાહ્યરાજ્ય લાંબાકાલ ટકી શકતું નથી. જે કાળે જે રાજ્ય વર્તવું હોય તેનો દ્રોહ ન કરવો. સત્યરાજ્યાજ્ઞા પ્રમાણે ગૃહસ્થ લોકો ન વર્તે તો ચૌરી લૂંટફાટ મારામારી અશાંતિ થાય માટે રાજ્યાજ્ઞા પાળવાની જરૂર છે.

સર્વ ખંડો અને સર્વ દેશો પરસ્પર ઉપગ્રહવડે જીવે છે. પરસ્પર એકબીજાનું સ્વાતંત્ર્ય ન હરવું અને મૈત્રીભાવથી સ્વરાજ્યસ્વતંત્ર્ય યુક્ત સર્વાવધને કરવું કરાવવું એજ અમારો લેખ્ય ઉદ્દેશ છે. ભારતના લોકોને ભારતની સ્વતંત્રતાથી જે કંઈ કાવ્ય તરીકે લખાયું તેમ અન્યદેશોના સ્વરાજ્યસ્વતંત્રતાથી એક સરખો પ્રયોગ છે. અશક્તિમાં ગુલામીપણું છે. સર્વપ્રકારની ધર્મની બાહ્યાંતરશક્તિયોની પ્રાપ્તિ જે જે અશે થાય છે તત્ત્વ દેશે દેશે સ્વરાજ્યની તથા સ્વતંત્રતાની પ્રાપ્તિ થાય છે. જ્ઞાન વિના શક્તિયોની પ્રાપ્તિ થતી નથી. વિચારોમાં અને આચારોમાં સ્વાતંત્ર્ય પ્રગટતાં આત્માનો વિકાસ વધતો જાય છે. બાહ્યશક્તિયોનો અન્ય મનુષ્યોના ગુલામીપણા આદિ માટે દુરુપયોગ કરવો એજ પશુબલયુક્ત પશુપણું છે પણ મનુષ્યપણું નથી. ગુલામીપણાને તથા અન્યાય અધર્મને મૃત્યુભીતિથી સહવો તે પણ પશુપણું છે. અન્યજનોની હુરોળમાં ઉભા નહીં રહેવાની મૂખાઈ છે. આત્મા જ પોતાનો આત્માવડે ઉદ્ધાર કરે છે આત્માનાં મનવાણી અને કાયા એ ત્રણ સાધન છે, તેનો આત્મા પોતાના જ્ઞાન પ્રમાણે ઉપયોગ કરે છે. આર્યાવર્તમાં અધ્યાત્મજ્ઞાન અને સાત્વિક પ્રકૃતિની સુખ્યતા અન્યદેશો ખંડો કરતાં છે. આર્યાવર્તની પરતંત્રતાથી અન્ય ખંડદેશોને હાનિ છે આર્ય ભારતહિંદ પોતે સ્વતંત્રસ્વરાજ્યથી અન્યખંડદેશોને શાંતિસુખ સ્વતંત્રતામાં સહાયક બની શકે તેમ છે અને અધર્મ્યયુદ્ધોને શમાવવામાટે સુર તરીકેનું શિક્ષણ આપી શકે તેમ છે. પોતાની સ્વતંત્રતા

૧૪

પોતાના હાથે પ્રાપ્ત થઈ શકે છે, પશુબલથી ઉન્મત્ત અનેલ કોઈ દેશ વસ્તુતઃ સ્વરાજ્ય સ્વતંત્રતાનો ભોગી નથી. પશુબલના પ્રયોગથી અન્યદેશોની પ્રબલ્યોને ગુલામ બનાવવી અને તેઓની સત્ય સ્વતંત્રતાના ઘાતક બનવું એ ઇશ્વરને માનનારને ધોર કલંકપાપ થાય છે. સત્યન્યાય વિના સ્વરાજ્ય માનવું તે સર્વ ખંડોની પ્રબલ્યોનેમાટે બ્રાંતિ છે. સર્વ ખંડના લોકોએ પરસ્પર એકબીજાની સ્વરાજ્ય સ્વતંત્રતામાં પોતાનું શ્રેયઃ માનવું અને તેમ વર્તવું એજ પરમેશ્વરની સેવાલક્ષિત પ્રાર્થના છે. પોતાના અન્યાયી સ્વાર્થમાટે અન્યોનું ગુલામીપણું કરવું એ પરમેશ્વરની આજ્ઞાથી વિરુદ્ધ છે. હિંદ, યુરોપ, અમેરિકા, જાપાન, આફ્રિકા, આસ્ટ્રેલિયા વગેરે સર્વખંડ દેશસ્થ મનુષ્યોએ પોતાની ઉન્નતિ માટે અન્યદેશીય લોકોની સ્વતંત્રતાની હિંસા ન કરવી જોઈએ. અન્યોનું સ્વરાજ્ય હુરવું એજ હિંસા પાપ છે. અન્યદેશોને સ્વતંત્ર કરવામાં ધર્મ છે. સ્વદેશમાટે સર્વસ્વાર્પણ કરવું પણ અન્યદેશોને નુકશાન ન કરવું. પશુઓને અને પંખીઓને ગુલામીપણું પ્યારું લાગતું નથી તો મનુષ્યોને ગુલામ બનાવવા અને તેઓનું સ્વરાજ્ય પડાવી લેવું એ મનુષ્યનું કર્તવ્ય નથી. પશુ અને પંખી પોતાની સ્વતંત્રતાએ જીવે છે અને મરે છે તો જેઓ મનુષ્ય શરીર ધારણ કરીને પશુના કરતાં પણ વિશેષ પરતંત્ર ગુલામ બને છે તેઓના જીવવાથી પણ શું ? અને મરવાથી પણ શું ? તથા તેવા પરતંત્ર ગુલામમનુષ્યોના સ્વામી પ્રભુ શેઠ બનીને જીવવાથી શું ? અને મરવાથી શું ? મનુષ્યમાત્રને સ્વજનની અને સ્વજન્મમૂમિ બન્ને સ્વર્ગથકી પણ પ્યારી હોય છે. જનની જન્મમૂમિજ્ઞ સ્વર્ગાદિપિગરીયસો વિશ્વવર્તિસર્વ મનુષ્યો એકબીજાના ભાઈ છે. એકબીજાનું નુકશાન કરવું એ પરમેશ્વરના હુકમનો તિરસ્કાર છે અને પોતાની સત્યબુદ્ધિનો ઘાત કરવા બરોબર ક્રમ છે. પરતંત્ર અજ્ઞ અશક્ત મનુષ્યોની સેવાલક્ષિતમાં પ્રભુની સેવા લક્ષિત સમાયલી છે. શક્ત-

૧૫

ચેનો ગર્વ કરીને અન્યદેશોપર અન્યાય જીલ્મ કરવો તેના સમાન અન્ય કોઈ રાક્ષસીકર્મ નથી. શક્તિ છતાં સહવું અને અન્યેને સાહવા તેજ સભ્ય સ્વરાજ્ય કરનારાઓનો મહાન ધર્મ છે. પરમાત્મપ્રભુમહાવીરદેવે કેવલજ્ઞાનથી જે ઉપદેશ દીધો તે ઉપદેશ પ્રમાણે સર્વાવશ્ય મનુષ્યો વર્તે તેજ સત્યશાંતિ સ્વરાજ્ય સ્વાતંત્ર્યપ્રમુખ મેળવી શકે, તેમાં અંશમાત્ર શંકા કરવા જેવું નથી. શસ્ત્રખળથી ક્ષણિક સ્વરાજ્યશાંતિ જેવું લાગે છે પરંતુ વસ્તુતઃ સ્વરાજ્ય અને શાંતિ નથી. પરસ્પર શસ્ત્રોવડે સામાસામી ઉભી રહેલી પ્રજાઓમાં પ્રભુપ્રેમ વિશ્વાસશાંતિ નથી. પવિત્રજ્ઞાન વિના શાંતિ નથી. જે પ્રજા શસ્ત્રોથી જીતે છે તેજ પ્રજા અન્યેના શસ્ત્રોથી પાછી હારે છે. શસ્ત્ર ખળપર મુસ્તાક અનેલા યોદ્ધાઓએ આજ સુધી કોઈ દેશની સત્યોન્નતિ કરી નથી. મહાભારતનું યુદ્ધ તપાસો તેથી પરિણામ શું આવ્યું છે ? હિંસાથી જે રાજ્ય સ્થપાય છે તે માટી ભેણુ થોડાજ સૈકામાં થઈ જાય છે અને અહિંસાથી જે રાજ્ય સ્થપાય છે તે ઘણા કાલ પર્યંત કાયમ રહે છે. હિંસાનો ખદલો હિંસા છે અને અહિંસાનો ખદલો અહિંસા છે. જેવો આઘાત તેવો પ્રત્યાઘાત છે. જેવું કર્મ તેવું ફળ છે. જેવું વાવશો તેવું લાભશો. અનીતિનું જીવન ઠુંકું છે અને નીતિનું જીવન લાંબુ છે. સ્વાર્થી જીવન કરતાં પરમાર્થી જીવન અનંતગુણુ ઉત્તમ છે. સર્વજાતીય પ્રજાઓપર સમાનભાવ ધારણુ કરનારાઓ રાજા પ્રમુખ વગેરે અધિકારીના પાત્રભૂત બનવાને લાયક છે. દુષ્ટોને યથાયોગ્ય દંડનારા અને નીતિધર્મીઓનું સંરક્ષણુ કરનારાઓજ રાજા અગર પ્રજા પ્રમુખ છે. ગુલામ પરતંત્ર બનવું કોઈને વહાલું લાગતું નથી, તો ગુલામીની પરતંત્રતા બનાવનારાઓપર પરતંત્ર રહેનારાઓને પ્રેમ ક્યાંથી રહી શકે. પક્ષપાત અન્યાયદુષ્ટકમ કરનારાઓ પશુબલથી ક્ષીર્તિ પ્રતિષ્ઠા મહત્તા પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી.

દારૂપીવાની પ્રવૃત્તિ, વેશ્યાગમન, પરસ્ત્રી ગમન જીગાર, ચોરી વગેરે વ્યસનોના તાબે રહેનારાઓ ભલે પોતાને ચક્રવર્તી જેવા

૧૬

સ્વતંત્ર માને પણ તે વસ્તુતઃ વ્યસનોના ગુલામો છે. દુર્ગુણોના તાબે જેઓ રહે છે તેઓ વસ્તુતઃ ગુલામો છે. ક્રોધ માન માયા લોભવાસના કામદ્રોહ ઇર્ષ્યા વગેરે દોષો જેઓના પર રાજ્ય કરે છે તેવા દાસોને સ્વતંત્રતા સ્વરાજ્યનું સ્વપ્ન છે.

જેઓનો પ્રેમ, સ્વ ઘર, કુટુંબ જાતિ, કામ દેશધર્મ રાજ્ય, વિશ્વ ખંડમાં અનુક્રમે વ્યાપક થયો છે અને સર્વ વિશ્વ જેઓને પોતાના સમાન ભાસે છે તેઓ આંતરરાજ્ય પ્રાપ્ત કરે છે અને બાહ્યરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવાને લાયક બને છે. સર્વવિશ્વમનુષ્યોને જે આત્મસમાન ગણે છે અને તદ્દર્થે આત્મલોગ આપે છે તે વિશ્વદેશનેતા બનવાને લાયક છે. જે ક્ષમા, દયા, સત્ય, અસ્તેય, અહમ્કાર, સંતોષ, પરોપકાર, વિનય, લઘુતા, સત્યપ્રેમ, પ્રમાણિકતા, ઉદારભાવ, સ્વાર્થત્યાગ આદિ અનેક ગુણોને ધારણ કરે છે તેજ દેશરાજ્ય ધર્મસંઘનો પ્રમુખનેતા બનવાને લાયક છે, અને તે સ્વરાજ્યને આંતરમાં વસ્તુતઃ પ્રગટાવે છે.

બાહ્યરાજ્યાર્થે અને આત્મરાજ્યાર્થે આત્મલોગ આપ્યા વિના છૂટકો થતો નથી. મદદે સર્વજાતીય શક્તિઓનું સામ્રાજ્ય પ્રાપ્ત કરે છે અને નામદદે તો ગુલામો બને છે. મર્યા વિના મુક્તિ નથી. મર્યા વિના માળવો નથી. મર્યા વિના સ્વર્ગ નથી. જેઓ મૃત્યુથી બીવે છે તેઓ ગુલામો છે. સદ્ગુણોથી સ્વરાજ્ય છે અનેક દુર્ગુણોમાં શયતાનનું રાજ્ય છે. સદ્ગુણોથી સ્વર્ગનું રાજ્ય છે અને દુર્ગુણોમાં નરકનું રાજ્ય છે. મોહરૂપ શયતાનનું જેઓ પર રાજ્ય પ્રવર્તે છે તેઓ વસ્તુતઃ ગુલામો છે અને તેઓ અન્ય મનુષ્યોપર સત્ત્વરાજ્ય ક્યાંથી કરી શકે? મોહરૂપ શયતાનના તાબે રહેનારાઓ સ્વરાજ્ય અને સ્વતંત્રતાને હજારો ગાઉ દૂર ફેંકી દે છે. મોહશયતાનના તાબે રહેનારા પોતાની જાતપર રાજ્ય કરી શકતા નથી તો તેઓ અન્યોપર સત્ત્વરાજ્ય ક્યાંથી કરી શકે?

જ્યાં આનંદ છે ત્યાં સ્વરાજ્ય છે. જ્યાં રાગદ્વેષ, શોક, કામ-વાસના, શોક, અસત્ય, ઇર્ષ્યા, દુર્ધ્યાન દુષ્ટવૃત્તિ છે ત્યાં દુઃખ છે, અને તેજ દુઃખ તેજ ગુલામીપણું પરતંત્રતા છે. જ્યાં ધર્મ નથી

૧૭

ત્યાં રાજ્ય નથી. જ્યાં જડવસ્તુઓમાટે અધર્મ્ય યુદ્ધો મારામારી વિશ્વાસઘાત છે ત્યાં રાજ્ય નથી પણ રાક્ષસરાજ્ય છે.

આત્મજ્ઞાની સ્વરાજ્ય કર્તા લોકતા છે અને અજ્ઞાની મોહી ફક્ત સ્વરાજ્યના નામે વિષયોના ગુલામ છે. આત્મરાજ્ય જ્યાં છે ત્યાં ક્ષણે ક્ષણે પરમાનંદની દહરો પ્રગટે છે એવા રાજ્યને ચક્રવર્તીઓ અને શહેનશાહો પણ ગુલામીપણું ત્યાગ કર્યા વિના પ્રાપ્ત કરી શકતા નથી, એવા આધ્યાત્મિક સ્વરાજ્યની સ્વતંત્રતાને યોગીઓ, જ્ઞાનીઓ, ત્યાગીઓ, મુનિઓ, કર્મયોગીઓ, ભક્તો, સતો પ્રાપ્ત કરી શકે છે. મહારા ત્હારાનો જેઓને લેદ નથી તેઓ બાહ્યવિશ્વમાં પણ મનુષ્યોના સ્વરાજ્યના નેતાઓ બની શકે છે. જેઓ મહકષાયવાળા છે વા અકષાયવાળા છે અને સાત્વિક પ્રકૃતિવાળા તથા સાત્વિકજ્ઞાન શક્તિવાળા છે તેઓ રાજ્યના નેતાઓ થવાને લાયક છે. હિંદવાસીઓની ઉન્નતિમાટે કેટલાંક કાવ્યો લખ્યાં છે. તેમાં વિશ્વલોકોમાં શૌર્ય, નિર્ભયતા, ઐક્ય, સત્યપ્રેમ, સત્યશ્રદ્ધા, પરસ્પરોપગ્રહતા, આત્મભોગ, વિવેક, જ્ઞાન, અહિંસા, સત્ય આદિ ગુણો પ્રગટે અને તેઓ સ્વરાજ્ય યોગ્ય અને એવો સદુપદેશ આપ્યો છે. સં. ૧૬૫૧ માં અમોએ હિંદની સ્વતંત્રતા થવાના હેતુઓ લખ્યા છે અને તે જૂની તેવખતની નોટમાં છે. હિંદમાં જન્મેલાઓએ હિંદમાટે સર્વસ્વાર્પણ કરવું જોઈએ, પરંતુ અન્યદેશો પર અને અન્યદેશીયપ્રજાઓપર દ્વેષ ન ધરવો જોઈએ તથા તેઓની સાથે મૈત્રીભાવ ધારણ કરીને વર્તવું જોઈએ. હિંદીઓને ખ્રિસ્તી રાજ્યના પ્રતાપે અનેક બતવું શિક્ષણ મળ્યું છે અને તેઓ શાંતિને પામી પોતાની ઉન્નતિના વિચારો શોધવા લાગ્યા છે. હિંદનું ઐક્ય થતાં હિંદમાં આધ્યાત્મિકવ્યાવહારિક સામ્રાજ્ય વિકસશે. ખ્રિસ્તી પોતાના ગુણોથી સર્વ ખંડમાં પ્રસિદ્ધ થયા છે. જે પ્રજામાં જીવતા ગુણો છે તે પ્રજા સર્વ વિશ્વમાં પ્રસિદ્ધ થાય છે અને જ્યારે ગુણોથી પતિત થાય છે ત્યારે બાહ્યોન્નતિથી પણ પતિત થાય છે. યાવત્ ખ્રિસ્તી રાજ્યમાં ન્યાય સત્ય સમાનતા છે ત્યાં સુધી તે રાજ્યકર્તા પ્રજા તરીકે જીવશે. ખ્રિસ્તીઓએ હિંદમાં

૧૮

ખિટીશરાજ્ય રાખવું હોય તો તેઓએ હિંદ અને ખિટનને સમાન-
 પણે દેખવાં જોઈએ અને સર્વખાખતમાં સમાનતાથી વર્તવું
 જોઈએ. કાળા અને ગોરાનો ભેદ ન રાખવો જોઈએ. ઇંગ્લાંડના
 અને હિંદના એક સ્વરૂપ કાયદા ઘડાવવા જોઈએ અને બન્ને
 દેશોએ એકાત્મા થીને વર્તવું જોઈએ. હિંદમાંથી અને ખિટનમાંથી
 દારૂનો વ્યાપાર દૂર કરવો જોઈએ. બન્ને દેશનો એક રાજ હોય
 અને બન્નેના હક્ક સમાન હોય તો ખિટનનો પ્રેમ હિંદ સદા જાળવી
 શકે અને તેને ઉપયોગી થી પડે એ નિઃશંક છે અને તેથી અન્ય
 રાજ્યોને પણ આદર્શરૂપ તે થાય એમાં કાંઈ આશ્ચર્ય નથી.
 ખિટીશોને હિંદમાંથી ઘણું શિખવાનું છે, અને હિંદીઓને ખિટી-
 શોમાંથી ઘણું શિખવાનું છે. પરસ્પર એક બીજાને પોતાના આત્મ-
 રૂપે ચાહવા જોઈએ. હિંદીઓ અંતરના બહાલથી ખિટીશોને ચાહી
 એવી રીતે ખિટીશોએ વર્તવું જોઈએ અને હિંદને એક અંશ
 માત્ર પણ અન્યાય ન કરવો જોઈએ. હિંદની ચઢતીમાં ખિટીશની
 ચડતી છે. હિંદીઓએ સ્વરાજ્યયોગ્યગુણો મેળવવા જોઈએ. ગુણો
 વિના કોઈનું પણ રાજ્ય ટકવું નથી અને ટકવાનું નથી. અન્ય
 પ્રજાઓને જે પોતાની કરી શકે છે તે અન્યપ્રજાઓપર રાજ્ય
 કરી શકે છે. હિંદને ગુલામ-પરતંત્ર રાખીને કોઈ અન્ય ખંડની
 પ્રજા ખરેખર હિંદ પ્રજાનો પ્રેમ મેળવી શકે નહીં. અન્ય દેશને
 ગુલામ પરતંત્ર બનાવીને તથા અન્યાય જુદમ કરીને કોઈ દેશ
 તેનો પ્રેમ મિત્રભાવ મેળવી શકે નહીં.

હિંદીઓએ ખિટીશોનો ઉપકાર માનવો જોઈએ. કારણ કે
 તેઓના રાજ્યસરોખારથી હિંદનું એક્ય થવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત
 થયો છે. હિંદ કદાપિ યદિ પૂર્ણસ્વતંત્ર થાય તો પણ તેને
 ખિટીશોની મૈત્રી ન ભૂલવી જોઈએ. હિંદ અધ્યાત્મજ્ઞાની દેશ
 છે તેણે ખિટનની સાથે તેમજ સર્વવિશ્વદેશો સાથે આધ્યાત્મિક
 સહકાર સર્વદા ધારણ કરવો એમાંજ તેની મહત્તા છે. કદાપિ
 ખિટીશ રાજ્યના નેતાઓ ભેદભાવ ધારણ કરીને અન્યાય દુષ્ટ
 સ્વાર્થ મોહના વશ થઈ હિંદને પરતંત્ર રાખવાની સુક્તિઓના

૧૬

તાબેદાર થાય તો તેમાં તેઓ પોતાનું ગૌરવ ન્યાય સત્ય ભૂલે અને તેથી તેમના હાથમાંથી ગમે તે કાલે ગમે તે રીતે હિંદ છૂટે એવો કુદ્રતનો ન્યાય છે એમ જાણી તેઓએ પોતાનું ગૌરવ ન ભૂલવું જોઈએ. તથા હિંદીઓએ પણ ખ્રિસ્તીશાસિતો અંકુશ ન ભૂલવું જોઈએ. પ્રેમકથે વર્તતાં પ્રભુની ભક્તિ માર્થનાથી આત્મવિશુદ્ધિ કરી અને ઉજ્જવલ શક્તિમય રહી શકે. કોઈપણ દેશે પોતાનું ગૌરવ ન ભૂલવું જોઈએ. અન્યોત્તર રક્ત રેડવામાં ગૌરવ નથી પણ અન્યોને ઉપકાર-સહાય કરવામાં પોતાનું ગૌરવ છે. અન્યાય જુદમ કરવાથી પોતાની મહત્તાનો નાશ થાય છે. ઇંગ્લાંડ પોતાના દેશના સ્વાર્થમાં હિંદનો સ્વાર્થ કચરીને અન્યાય જુદમ કરે તો તેનો હનરપ્રકારે વિનિપાત કુદ્રતી રીતે થાય તે પ્રમાણે હિંદ વગેરે દેશોનો પણ વિનિપાત થયો છે. હિંદવાસી હિંદુઓએ, જૈનોએ, બૌદ્ધોએ અને મુસલમાનોએ જે જે અંશે અન્યાય જુદમ કર્યો છે તેનું પ્રાયશ્ચિત્ત તેઓને લોગવવું પડ્યું છે, તેનો બારો અંગ્રેજોને ન આવે તેમ પ્રભુ પ્રાપ્તે પ્રાર્થના કરવામાં આવે છે. શક્તિ વધતાં કોઈપણ પ્રજા અહંકારી ન બને એમાં આશ્ચર્ય છે. ખ્રિસ્તીશાની બાહ્યશસ્ત્રાદિક શક્તિ વધી છે અને તેથી તેઓ ગર્વીષ્ઠ બની હિંદને અન્યાય જુદમ ન કરે અને હિંદની સ્વતંત્રતામાં વિદ્યો ન નાખે તથા હિંદને સહાય કરે એમ પ્રભુને પ્રાર્થના કરવામાં આવે છે અને તેમ ઇચ્છવામાં આવે છે. શસ્ત્રબળથી અન્ય મનુષ્યોનો નાશ કરવામાં દુષ્ટ રાજ્યત્વ છે. કોઈના હૃદયમાં રાજ્ય કરવાની શક્તિની સારી અસર ન થાય અને ફક્ત દેહપર રાજ્ય કરાય તે સાત્વિક રાજ્ય નથી પણ તમોગુણી રજોગુણી રાજ્ય છે એમ જાણવું. વિશ્વમાં બાહ્યાંતરમાં ગૌણતાએ તથા મુખ્યતાએ ત્રણ પ્રકૃતિનું રાજ્ય પ્રવર્તે છે. વિશ્વમાં સર્વત્ર એકજ પ્રકૃતિનું સદા રાજ્ય પ્રવર્તેલું નથી. પરંતુ ક્યેય તો સાત્વિકપ્રકૃતિ રાજ્યનું વ્યવહારમાં હોવું જોઈએ અને તદર્થે પ્રવર્તેલું જોઈએ. સાત્વિક પ્રકૃતિવાળા મનુષ્યો જ્યાં વિશેષ સંખ્યામાં હોય છે ત્યાં મુખ્યતાએ સાત્વિક રાજ્યવર્તે છે. રજોગુણી અને તમોગુણીપ્રકૃતિવાળા મનુષ્યોનું

૨૦

મુખ્યતાએ રાજ્ય પણ તમોગુણી અને રજોગુણી બાણુવું. સર્વ-ખંડમાં એશિયાખંડ વિશેષતઃ સત્વગુણી છે અને ત્યાં સર્વ ધર્મોની ઉત્પત્તિ છે. એશિયાખંડમાં પણ ભારત, સર્વદેશ કરતાં વિશેષ સત્વગુણી છે અને ભારતમાં અનેક ઈશ્વરાવતારી મહાત્માઓ, તીર્થંકરો, ઝાપયો પ્રગટયા છે અને પ્રકટશે, આર્યાવર્તનાં જૈનશાસ્ત્રોમાં, સ્મૃતિયોમાં, ઉપનિષદોમાં, આગમોમાં, વેદોમાં સાત્ત્વિક રાજ્યની નીતિરીતિયોનું ઘણું વર્ણન છે તેમજ આર્યાવર્તમાં વિશેષતઃ સાત્ત્વિકરાજ્યની પ્રવૃત્તિ થઈ છે. હિંદીઓએ પ્રાચીન-કાલથી સાત્ત્વિકસ્વરાજ્યની પ્રવૃત્તિના સંસ્કાર અહીં કર્યા છે, તેથી તેઓ શત્રુઓનું પણ સ્વગૃહમાં ગમત થતાં મિત્રની પેઠે આતિથ્ય કરે છે. હિંદીઓના ધાર્મિક સાત્ત્વિક આચારોમાં અને વિચારોમાં તેઓનું સ્વરાજ્ય છે. જૈનો જૈનધર્મપ્રમાણે ગૃહસ્થ ધર્મનું પાલન કરે તો તેઓ બાહ્યાંતર સ્વરાજ્યના લોકતા બને છે અને જૈનશાસ્ત્રોના આધારે આંતર આત્મિક સ્વરાજ્ય સ્વતંત્રતાની પ્રાપ્તિ કરે છે. ત્યાગીઓ સર્વોત્કૃષ્ટ નિત્ય આત્મરાજ્યના કર્તાઓ છે. સર્વ મનુષ્યો કંઈ આત્મિક સુખના એકદમ નિશ્ચય-વાળા બનતા નથી, તેથી તેઓ ગૃહસ્થાવાસમાં રહીને ક્રમે ક્રમે આત્માના સ્વરાજ્યની દિશામાં ગમન કરે છે. હિંદીઓને સ્વરાજ્ય કરતાં આવડે છે. પશુબલના દુષ્ટપ્રયોગથી સ્વરાજ્ય કરનારાઓ વસ્તુતઃ મનુષ્યોની વિકાસ પામતી શુભશક્તિ-યોને શુંગળાવીને મારી નાખે છે. કલિયુગમાં કલિયુગના અનુસારે સ્વરાજ્ય પ્રવૃત્તિ હોય અને સત્યયુગના જેવી સ્વરાજ્ય પ્રવૃત્તિ ન હોય એમ વસ્તુતઃ છે, પરંતુ ધ્યેય તો સત્યકાલીન સ્વરાજ્યના જેવું રાખી પ્રવર્તવું જોઈએ. જ્ઞાનીમનુષ્યોની સત્તાનું સ્વરાજ્ય તે બ્રાહ્મણ રાજ્ય છે. રક્ષણ શક્તિની મુખ્યતાનું રાજ્ય તે ક્ષાત્ર સ્વરાજ્ય છે. વૈશ્યોના શુભકર્મની મુખ્યતાનું રાજ્ય તે વૈશ્ય સ્વરાજ્ય છે અને સેવકોના શુભકર્મની મુખ્યતાનું સ્વરાજ્ય તે શૂદ્રસ્વરાજ્ય છે. જ્ઞાન વિના રાજ્ય નથી, શક્તિ વિના રાજ્ય નથી. વ્યાપારકલા કૃષિ વિના સ્વરાજ્ય નથી, સેવા વિના સ્વરાજ્ય નથી. જ્ઞાનાદિ ચારે

૨૧

શક્તિયોના સમુદાયવાળું એક રાજ્ય તે આર્ય મહારાજ્ય છે, એવું પ્રાચીનકાલમાં રાજ્ય પ્રવર્તતું હતું તેની શાસ્ત્રો સાક્ષી પૂરે છે. હિંદવાસીઓની બાહ્ય પડતી અને બાહ્યપરતંત્રતા થવાનું કારણ બતિલેદ કલેશ, ધર્મલેદયુદ્ધ, જન્મભૂમિદ્રોહ, ક્રાંટકુટ, ઇર્ષ્યા, ગ્હેમ, અજ્ઞાન, દુર્વ્યસન, દુર્ગુણ અને વિચારાચારમાં રહેલી જડવાદતા છે. ધર્મલેદે બૌદ્ધનાં, જૈનોનાં અને હિંદુઓનાં યુદ્ધ થયાં. હિંદુઓનાં અને મુસલમાનોનાં યુદ્ધ અને કુસંપ કલેશ તથા પરસ્પરનો દ્રોહ જ પડતીતું કારણ છે. હિંદમાં ચૈતન્યવાદ -આત્મવાદ છે પરંતુ આચારોમાં વિચારોમાં મોહવાદ અર્થાત્ જડવાદની જડતાવૃદ્ધિ પામવાથી આત્મબળ ઘટતાં ઘટતાં ઘણું ઘટી ગયું તેથી હિંદ નબળું પડી ગયું તેથી હિંદીઓ શારીરિક માનશિક બળથી હીન થયા અને તેથી તેઓનું આધ્યાત્મિકબળ ઘણું ઘટી ગયું. તેથી અંગ્રેજોએ હિંદને યુક્તિ પ્રયુક્તિથી સ્વાયત્ત કરી દીધું. હિંદુઓને અને મુસલમાનોને અંગ્રેજોએ સમ-બનીને તથા કાયદાના બંધનથી સ્વવશ કર્યાં. તેથી પૂર્વકાલીન શક્તિયોનો પરતંત્રતા યોગે ખાસ થયો. હવે ખ્રિષ્ટીય રાજ્ય શિક્ષણ પ્રતાપે અને દુઃખ દરિદ્રતાથી હિંદ બચત થયું છે તે પોતાની સ્વતંત્રતા માટે મહાસલાઓ ભરે છે, અંગ્રેજોને વિનવે છે, ખ્રિષ્ટીઓને બન્ને દેશપર એક સમાનભાવે રાજ્યસૂત્રો ચલાવવાને પ્રાર્થે છે. ખ્રિષ્ટીઓ પણ હળવે હળવે હિંદને સ્વરાજ્ય આપવાના વિચારોને અને તેવી પ્રવૃત્તિને અનુસરવા લાગ્યા છે. એટલે હવે હિંદ સ્વરાજ્યનું પ્રભાત તો થઈ ચુક્યું છે. હિંદ અન્યદેશોના જેવું બાહ્ય સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરે અને જો આધ્યાત્મિક ધર્મ સ્વરાજ્યથી ભ્રષ્ટ થાય તો તેથી તે પુનઃ અધઃપાતને પામે. બાહ્યસ્વરાજ્ય વિનાનું એકલું બાહ્યરાજ્ય લુપ્ત રસહીન અને શયતાનના કબજાનું બાણ્યું. હિંદમાં આધ્યાત્મજ્ઞાન જેવું છે તેવું અન્યદેશોમાં નથી. હિંદમાંથી જો અધ્યાત્મજ્ઞાન ટળી જાય તો હિંદનો આત્મા ટળી જાય અને પશ્ચાત્ હિંદનું બાહ્ય ખોખું રહે એવું ઇચ્છવા યોગ્ય નથી. અધ્યાત્મજ્ઞાનથી સર્વ

૨૨

ખંડમાં આર્યદેશ શોભી રહ્યો છે. અધ્યાત્મજ્ઞાનની દૃષ્ટિએ સર્વ દેશોનો ગુરૂ આર્યદેશ છે તથા ધર્મની દૃષ્ટિએ પણ સર્વ દેશોનો ગુરૂ આર્યદેશ છે. હિંદની સાત્વિકભૂમિમાં ધર્મનાં ખીજે ઉગ્યા કરે છે અને ઉગશે અને તેનો લાભ સર્વ લોકો પામ્યા છે અને પામશે. હિંદમાં પ્રવતતા ધર્મોમાંજ સ્વરાજ્ય ઓતપ્રોત રહેલું છે. પ્રભુ મહાવીરદેવે શ્રાવકધર્મ અને સાધુધર્મમાં બાહ્યાંતર આદર્શ સ્વરાજ્ય અને આદર્શ સ્વાતંત્ર્ય પ્રબોધ્યું છે. ધર્મ વિના સ્વરાજ્ય નથી અને ધર્મ વિના મુક્તિ નથી. ધર્મ વિના સર્વ દેશોનો અધઃપાત છે. ધર્મ વિનાનું સ્વરાજ્ય તે સ્વરાજ્ય નથી. પ્રભુ મહાવીરદેવે સર્વસદ્ વિચારો અને આચારોને ધર્મરૂપ જણાવ્યા છે. ધર્મ વિનાની કષ્ટ કરણી યોગ્ય નથી. પશ્ચિમવાસીઓના અનુકરણથી સ્વધર્મને મૂલતાં સ્વરાજ્ય મળવાનું નથી. નામદોને સ્વરાજ્યનો હુકમ નથી. મદોને સ્વરાજ્ય લોગવવાનો હુકમ છે. જેઓ જીવતાં પહેલાં મરી જાણે છે તેઓ સ્વતંત્ર સ્વરાજ્ય કર્તાઓ છે.

પ્રથમ તો દેહ અને મનપર સ્વતંત્ર સ્વરાજ્ય કરવું જોઈએ પશ્ચાત્ ધરમાં પશ્ચાત્ કુટુંબમાં પશ્ચાત્ જ્ઞાતિપર દેશ એમ અનુક્રમે વધવું જોઈએ. બાહ્યસ્વરાજ્યમાંથી આંતર સ્વરાજ્યમાં જવું જોઈએ.

મહાભારતમાં ભીષ્મપિતામહે પ્રબોધેલ રાજ્ય ઉપદેશ ગ્રહવો જોઈએ. અન્તરાત્મા શ્રી કૃષ્ણની પેઠે આદર્શરાજપુરૂષ થવું જોઈએ એમ ગૃહસ્થો માટે ઉપદેશ છે.

વિષયોના-હાજતોના તાબે પોતે ન થવું જોઈએ પણ પોતાના તાબે વિષયોને કરવા જોઈએ. આત્મખળને પ્રગટાવવાથી સ્વતંત્રાત્મા થાય છે. જેઓ આત્મજ્ઞાન પામ્યા નથી તેઓ પરતંત્ર છે. સ્વતંત્રતા વિનાનું જીવવું તે પશુજીવન છે, ભયનું જીવન તે મૃત્યુ છે. સર્વ પ્રકારના ભયવણ અને આસક્તિ વિનાનું જીવન તે પરમસ્વરાજ્ય જીવન છે.

૨૩

વિશ્વસદેશકાવ્યમાં સર્વવિશ્વ દેશીઓને અહિંસા, સંયમ, તપ, જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર, શુદ્ધપ્રેમ, ઐક્ય, આત્મશ્રદ્ધા, ભક્તિ કમ યોગ વગેરેનું વર્ણન કરી સંદેશો મોકલ્યો છે અને તેમાં વ્યાપકદૃષ્ટિથી વિશ્વવર્તિ સર્વ લોકોની સહકારતા, એકતા અને એકાત્મભાવના વર્તનનો ઘોષ આપવામાં આવ્યો છે. સર્વ દેશોએ પરસ્પર આત્મભાવથી વર્તવું એમજ જણાવ્યું છે. સર્વવિશ્વમાં રહેનારા મનુષ્યોને આત્મદૃષ્ટિથી દેખવા એ અમારો ધર્મ છે અને તેઓને સર્વ ખાળતમાં શુભ ઉપદેશ આપવો એ અમારી ધર્મશુદ્ધ તરીકેની ફરજ છે. મહુને સર્વ વિશ્વ સ્વાત્મ સરખું સમભાવે ભાસે છે. હિંદમાં જન્મ થવાથી હિંદીઓને જાત સ્વતંત્ર શુદ્ધ કરવાનો ઉપદેશ આપવો એ મારી પ્રથમ ફરજ છે. હિંદની સ્વરાજ્યની સલામતીમાં જૈનધર્મ વગેરે ધર્મોની સલામતી છે. હિંદ ધર્મહીન ન બને તે પહેલાં તેમાં જીવનશકિતનો શ્વાસોચ્છવાસ મૂકવાની ફરજ છે. હિંદમાંથી પુણ્નલ ગ્રહણ કરીને તે પુણ્નલથી હિંદનું ભલું કરવું એ મારી ફરજ છે. જ્ઞાનીઓએ જીવનમુક્ત દશામાં પણ શરીર વાણીવડે લોકોનું કલ્યાણ કરવું એવું પ્રભુનું સૂક્ત છે. તદનુસારે મહેં હિંદને સ્વરાજ્ય સ્વતંત્રતા માટે ગીતો લખ્યાં એ એક કર્તવ્ય છે તેથી કંઈ વિશેષ કર્યું નથી. પાંચે ખંડના દેહધારીઓને સમાનતાથી દેખું છું. હિંદીઓને હિંદમાં પાકેલું અન્ન ન મળે, ભૂખ્યા મરે; વસ્ત્ર ન મળે, તેથી હિંદીઓને પોતાની ભૂખિના અન્ન માટે ઉપદેશ દેવો એ અમારી ફરજ છે. તેમજ અન્યખંડદેશ લોકોને જે હિંદીઓ પીડતા હોય તે તેઓને શિખામણ આપવી એ અમારી ફરજ છે. રાજ્ય વગેરેમાં અન્યાયો જૂલમો અનીતિ પક્ષપાત થતા હોય તે તે ટાળવા ઉપદેશ દેવો અને સર્વમનુષ્યોને સત્યનો ઘોષ આપવો તે સાધુનું ઐપદૈશિક કર્તવ્ય છે. તે કર્તવ્યને ખળવવામાં પ્રમાદ થાય તે વિશ્વમાં ધર્મ જીવી શકે નહીં. ખાલ્ય અને આત્મિક સ્વરાજ્યનું સ્વરૂપ કાવ્યોમાં દર્શાવ્યું છે. મારી આધ્યત્મિક ભાષાએ મહેં આત્માને હિંદુસ્તાન, હિંદ-

૨૪

ભારત, આર્યદેશ, એવાં ઉપનામો આખ્યાં છે તથા આત્મારૂપ ભારતને મહાવીર એવું નામ આપ્યું છે. દ્રવ્યગુણપર્યાયરૂપ મહાવીર છે અને આત્માને સર્વ શક્તિ સમૂહરૂપ મહાવીર તરીકે સંબોધીને તેનું ગાન કર્યું છે. તે મારા માટે તેમજ સર્વ લોકોમાટે પ્રગતિ દિશા તરફ ગમન કરવા હિતકર છે. દાડના લ્યાગ માટે એ કાવ્ય લખ્યાં છે. દાડ, ચોરી, વ્યભિચાર, જૂઠું, હિંસા, સાંસ, કેશીચીજો, બુગાર, વગેરે દુષ્ટવ્યસનોના લ્યાગમાં સ્વરાજ્ય રહેલું છે, પરિબ્રહ્મપરિભાણુ, ભોગની વસ્તુઓનો સંક્ષેપ નિયમિતખોરાક, ખાલલગ્ન અને વૃદ્ધલગ્નનોત્યાગ, મોહકારક વસ્તુઓમાં નિર્મોહદશા, મોજમઝાનો લ્યાગ, આવક પ્રમાણે વ્યય, મનવાણી અને કાયાની શુદ્ધિમાં સર્વખંડોમાં સ્વરાજ્ય સ્વતંત્રતા છે. જન્મભૂમિનો દ્રોહ ન કરવો બ્રેઇએ. ઇન્દ્રની પદવી મળે તો પણ જન્મભૂમિનો દ્રોહ ન કરવો બ્રેઇએ. કોઈ મસ્તકને ઉડાવી નાખે તોપણ સ્વદેશ જન્મભૂમિનો જ્યારે હિંદીઓ દ્રોહ કરશે નહીં અને પરદેશીઓનો દ્રેષ કરશે નહીં ત્યારે તેઓ સર્વ શક્તિયોને એકઠી કરી તેનો સદુપયોગ કરી આર્યદેશની પ્રખ્યાતિને વિશ્વવ્યાપક કરી શકશે. સ્વદેશી વસ્તુઓને વાપરવી અને પરદેશી વસ્તુઓથી પણ પરતંત્ર ન થવાય એવી દૃષ્ટિએ ઉપયોગ પુરતી વાપરવી તેમ છતાં અન્ય દેશીઓને રોગ, સંકટ, દુષ્કાલમાં સહાય કરવામાં સર્વસ્વાર્પણુ કરવું. સર્વખંડોએ પરસ્પર એકબીજાને સહાય કરવી અને પરસ્પરની ઉન્નતિ માટે સહકારી થઈ પ્રવર્તવું. શુભનો સહકાર કરવો અને અશુભનો અસહકાર કરવો. અપેક્ષાએ અમુક દ્રવ્યક્ષેત્ર કાલભાવે પરસ્પર સહકાર ઉપયોગી છે અને અસહકાર પણ ઉપયોગી છે. અસહકાર પણ સહકાર કરવા માટે અને દુર્ગુણોના તથા નબળાઈને દૂર કરવા માટે સાધનરૂપ છે અને ગુણશક્તિયો પ્રાપ્ત કરવામાં સહકાર પણ સાધનરૂપ છે. પરસ્પર એકબીજામાં રહેલા દુર્ગુણોના સહકાર ન કરવો પણ એકબીજામાં રહેલા સદ્ગુણોના સહકાર કરવો. અસહકાર એ શિક્ષારૂપ છે. મતુખ્યોએ જીવનમાં આપ-

૩૫

ત્રૈલોકિક સહકાર અને અસહકારને સાધન તરીકે વાપરવા જોઈએ અને તે પણ આદિસામ્રાજ્યોમાંથી વાપરવા જોઈએ. સર્વખંડના મનુષ્યોએ મનુષ્યોની સાથે અસહકાર ન કરવો જોઈએ પણ મનુષ્યોના હૃદયમાં રહેલ મોહ શયતાન અને શયતાનનાં કાર્યોની સાથે અસહકાર કરવો જોઈએ. સર્વખંડના મનુષ્યોએ સહકાર તથા અસહકાર-રૂપ સાધનશસ્ત્રનો દુરુપયોગ ન કરવો જોઈએ કે જેથી અન્ય-દેશખંડવાસીમનુષ્યોના સહયુક્તો વગેરેનો વિકાસ કરવામાં વિઘ્ન આવે. જેઓના સંગથી જેઓની નબળાઈ પ્રગટે, પરતંત્ર-પણું આવે, દુશુલો વ્યસનો વધે અને હિંસા, ગુણ, ચોરી, વ્યભિચાર વધે, તથા છેવટે પોતાનો નાશ થાય, તેઓનાથી અસહકાર કરવો, તથા જેઓ, દુષ્ટ પાપી હિંસક ગુણથી નાસ્તિકોને સુધારી શકે તેઓને તો દુષ્ટપાપીઓની સગતિ રૂપ સહકાર કરવો તે યોગ્ય છે.

સ્વરાજ્યનો મુખ્ય ઉદ્દેશ સમજવો જોઈએ અને મનુષ્ય-જન્મનો મુખ્ય ઉદ્દેશ સમજવો જોઈએ. સર્વ મનુષ્યોની સુખ-શાંતિની રક્ષા તથા સુખશાંતિ પ્રાપ્તિ એજ સ્વરાજ્યનો ઉદ્દેશ છે અને રાગદ્વેષના ક્ષયપૂર્વક આત્માની પૂર્ણશુદ્ધિ કરી પૂર્ણાનંદ પ્રાપ્ત કરવો અને અન્યોને કરાવવો એજ મનુજન્મનો ઉદ્દેશ છે. મનુષ્યજન્મ, આત્માની સિદ્ધિમાં અનુકુલ થાય એવું બાહ્યસ્વરાજ્ય પ્રવર્તન, ગમે તે કાલે ગમે તે ક્ષેત્રે હોવું જોઈએ અને સ્વરાજ્યની નીતિયો સર્વસખ વિશ્વમાં વ્યાપકભાવે પ્રગટાવવી જોઈએ અને એ દષ્ટિએ સર્વવિશ્વદેશોમાં એકસરખું સ્વાતંત્ર્યયુક્તસ્વરાજ્ય હોવું જોઈએ એમ સર્વવિશ્વ મનુષ્યોનો નિષ્પક્ષપાતદષ્ટિએ એક સરખો અનુભવ પ્રગટે એ બનવા યોગ્ય છે અને એવી દષ્ટિના આદર્શ ધ્યેયમાં સર્વવિશ્વમાં સ્વરાજ્યની વ્યવસ્થા હોવી જોઈએ. ભવિષ્યમાં એ દષ્ટિએ સુધારાઓની પ્રગતિ અવશ્ય થશે.

રાજ્ય, રાજ્યનો પ્રમુખ વા અન્યસત્તાધિકારીઓ, કે જે પ્રાણી, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, અને શૂદ્રના સુખ કર્તાયુક્ત છે, તેઓએ

૨૬

સ્વદેશીલોકોની ઉન્નતિ કરવી, પરંતુ પરદેશીઓની નબળાઈને લાભ લેઈ તેઓને નાશ ન કરવો પરંતુ તેઓને સહાય આપી સમાન સ્વાતંત્ર્ય ભાગીદાર બનાવવા.

સમાન ગુણશક્તિ સ્થિતિવાળા દેશોની મૈત્રી બને છે, માટે નિર્બલ દેશોએ નિર્ભય બની સવ સ્વાર્પણ કરી ન્યાયસત્યમાટે જીવી સમાનશક્તિગુણયુક્તસ્વરાજ્ય સ્વાતંત્ર્ય ગ્રહી મૈત્રીભાવ જાળવવો જોઈએ. સ્વરાજ્યની ઇચ્છા કરનારા વિશ્વમનુષ્યો !!! તમે દયાવંત મધ્યસ્થ બનો. મનુષ્યોની દયા કરો. અને તેઓનાં દુઃખો ટાળો. ભૂખ્યાંઓને ખાવા આપો. દુઃખીઓનાં અશ્રુઓ લહુવા. અન્યાય જુલમથી મનુષ્યો વગેરેનાં ગળાં ન કાપો. દયાસમાન સ્વરાજ્ય વા સ્વધર્મ નથી પ્રભુની મહેરબાની ઇચ્છતા હોવ તો અશક્ત ગરીબોપર દયા કરો. દયા છે ત્યાજ પ્રભુ છે. શુદ્ધપ્રેમ જે હૃદયમાં છે ત્યાજ પ્રભુ છે. કોઈને હુણો નહીં, મારો નહીં, સંતાપો નહીં, કોઈને પીડો નહીં. સત્તા, ધન, અને માન, પ્રતિષ્ઠા કરતાં અન્યજીવોની દયામાં આત્મગૌરવ માનો. ગામમાં, શહેરમાં, દેશમાં; ઘરમાં, વનમાં કોઈના હૃદયનો પોકાર રૂદન, શ્રવણ, કરી તેની ંહારે ધાઓ, એજ તમારો સત્યધર્મ છે અન્યાય થતા અટકાવો, હિંસા થતી અટકાવો, ચોરીઓ થતી અટકાવો, જુલમો થતા અટકાવો, અન્યને પ્રાણુસમાનગણીને અન્યને બચાવો, રોગના વખતમાં રોગીઓને બચાવવા જે બને તે કરો, દુષ્કાલના વખતમાં દુષ્કાલપીડિતમનુષ્યોની રક્ષા કરો. મદત માગે તેને મદત આપો. નિદેથી જૂઠામનુષ્યોના હાથે પીડાતા લોકોને અને પશુપક્ષીઓને બચાવો. નાહક રક્તપાતકરનારાં યુદ્ધો થતાં અટકાવો. નકામી મોટાઈ, કીર્તિની લાલચે અન્યમનુષ્યોને છેતરો નહીં. વૈરીઓને પણ સહાય કરો. શત્રુઓને સુધારો અને સુધરવાનો વખત આપો. ક્રોધમાનમાયાલોભના તાબે થી પાપકર્મોમાં પ્રવૃત્તિ ન કરો. દયા સત્ય અને શુદ્ધપ્રેમમાંજ સત્ય સ્વતંત્રતા સુખ અને સ્વરાજ્ય છે, એમ સમજી શુભકર્મો કરો.

૨૭

સવ જીવોનું ભલું કરવામાં સ્વરાજ્ય, સર્વ લોકોના હૃદયમાં જ છે. સર્વવિશ્વના લોકો !! તમારા માટે વિશ્વસંદેશ લખી મોકલ્યો છે. તે વાંચીને તથા શ્રવણ કરીને સર્વ લોકોને સુખશાંતિ મળે એવાં પારમાર્થિક કાર્યો કરો. હે સત્તાધિકારીઓ !!! તમે તમને મળેલી સત્તાનો દુરુપયોગ ન કરો. હૃદયમાં પરમેશ્વરને રાખી વર્તો. હે રાજાઓ !!! તમે રાજ્યમદથી અંધ બની પ્રજાઓને અનેક રીતે ના પીડો અને પ્રજાના હિતસ્વી બની રાત્રી દિવસ સર્વ લોકોના હિત માટે પ્રવૃત્તિ કરો. અન્યાય, જૂદમ, દંભ, હિંસા, જૂઠ, વગેરે પાપકર્મોથી દૂર રહો અને પાપકર્મોને વારો. હે ધનવંતો !!! તમારા ધનનો સદુપયોગ કરો અન્યોના ભલામાટે ધન વાપરો. કૃપણ ન બનો, અન્યોનાં દુઃખ દેખી બેચેની ન રહો, ધાન્યના ભડા-રોને લોકોના હિતાર્થે વાપરો. પશુઓની અને પંખીઓનાં કલ્લ ન થાય તેવા ઉપાયો યોજો. હે યુરોપ !!! તું નીતિ ન્યાય પરમાર્થ માર્ગમાં ગમન કર. હે એશિયા !!! તારા ધર્મને સ્મરણ કર અને આત્મબલ પુનઃ જગાવ હે આફ્રિકાદેશ !!! તારું જંગલી-હું દૂર કર અને જ્ઞાનસત્યે સ્વાતંત્ર્યના પ્રકાશને ગ્રહણ કર. હે અમેરિકા !!! તારી ખીલતી બાહ્યશક્તિઓને નિષ્પક્ષપાતપણે સર્વ વિશ્વની સ્વાતંત્ર્ય રક્ષામાટે વાપર. તથા જાતિમોહ અને વિષયલોગ મોહથી પાછું હઠ અને અધ્યાત્મ જ્ઞાનને પામ. હે આસ્ટ્રેલિયા ! સત્યનો સંગી બન. આત્મજ્ઞાન અને સત્યને પામ. હે ભારત !! સર્વલોકોને અધ્વાત્મજ્ઞાનબળ આપ. ભારત !!! તારાં સર્વ પ્રજાકીય અંગોમાં સત્ય, સત્ય, નિર્ભયતા, એકતા અને શુદ્ધપ્રેમ વિકસાવ. મરવામાં દેહાસકિતને ભૂલ. હે ભારત !!! તારા સંતાનોમાંથી ફાટફૂટ, દ્રોહ, ઇર્ષ્યાને દૂર કર. હે ભારત ! સર્વ-ખંડોના મસ્તક !! તારી શક્તિઓવડે જીવ અને અન્યદેશોને માટે આદર્શભૂત થા. હે હિંદ !!! સર્વ પ્રકારની ભીંતોનો ત્યાગ કર હે ભારત ! કોઈની પાસે સ્વરાજ્ય-સ્વતંત્રતાની ભીક્ષા ન માગ, તું તારામાં થએલા દેવોના આદર્શને ગ્રહણ કરી વર્ત !!! સ્વરાજ્ય-

૨૬

વાદીને ભીખ માગવાની હોય નહીં. ભીખનો ટુકડો સહકાર રહે નહીં. ત્હારી યોગ્યશક્તિયોને રોમે રોમે ખીલવી યોગ્ય થા હે ભારત !!! આત્મઘાતી કદાપિ ન બન. પોતાના હાથે પોતાના પગપર કુહાડો ન માર. વિશ્વના શાંતિના શ્વાસનું તું હૃદય છે. ત્હારી શાંતિ સ્વતંત્રતામાં સર્વ વિશ્વની ઉન્નતિ છે અને તે ભવિષ્યમાં ત્હારાથી પ્રકાશશે. સર્વવિશ્વને ત્હારી પાસેથી ભવિષ્યમા ઘણા ઉપગ્રહ પ્રાપ્ત થશે. હે ભારત !! ત્હારા આત્મજ્ઞાનપ્રભુતાના બરેલા સતોથી સર્વવિશ્વને ભવિષ્યમાં અત્યંત અધ્યાત્મશાંતિ મળશે. હે ભારતીય લોકો !!! તમે હિંદુ તથા મુસલમાન આદિ ધર્મજાતિયો-વાળા પરપર એકબીજાના આત્માને દેખી આત્મપ્રેમે વર્તો અને ભારતની સ્વતંત્રતામાં એકાત્મા બની વર્તો. ધર્મમતભેદોથી કલેશ ઝઘડા વૈષ્ણવિરોધ થતા વારો અને સર્વવિશ્વમાં એક્ય પ્રવર્તાવવા તમારો હિસ્સો આપો.

પૃથ્વી, ધન, સત્તા, વગેરે કોઈની સાથે જનાર નથી. અસંખ્ય મનુષ્યો થયા, થાય છે અને થશે પણ પૃથ્વી લક્ષ્મીને કોઈ પોતાની સાથે લેઈ જયા નથી અને લેઈ જશે પણ નહિં છતાં અજ્ઞાની મોહામનુષ્યો સ્વપ્ન જેવી ક્ષણિક જીવંતીને માટે કરોડો પાપો અન્યાયો કરે છે તે શોચનીય છે. હે મનુષ્યો !!! ચેતા. હે રાજાઓ !!! ચેતો અને સત્યરાજ્ય કરવા અપ્રમાદી બનો. જો તમે સત્યને ભૂલશો તો મનુષ્ય જન્મ હારી જશો. મર્યાબાદ તમારી સાથે પુણ્ય અને પાપ આવશે. દેશભક્તિ મોહર્થને રાજ્યમોહથી અન્યાય પક્ષપાત કરી સત્ય ન્યાયનો ઘાત ન કરો. સ્વસ્વાર્થ ખાતર અન્યલોકોને રીબાવીને દુઃખી ન કરો. શા માટે અમૂલ્ય માનવ ભવને હારો છો ? સત્ય ન્યાય અને દયા પ્રેમથી આત્માની શુદ્ધિ કરી પ્રભુના ભક્તો બનો. ઉદાર આશયોને શ્રદ્ધા, જ્ઞાનને શ્રદ્ધા. પવિત્ર હૃદય રાખો. એક ક્ષણ માત્ર પણ શયતાનને હૃદયમાં ન રહેવા દો. દેહમાં રહીને પોતાના આત્માની શુદ્ધિ કરો. ઘરની શુદ્ધિ કરો. જ્ઞાતિની શુદ્ધિ કરો. દંશની રાજ્યની અને સંઘની

૨૬

શુદ્ધિ કરો, લઘુતા અને સરલતાથી તથા સુકિતભાવથી સર્વત્ર વર્તો. દેશરાજ્ય સંધનો વિશ્વાસઘાત ન કરો. શુદ્ધબુદ્ધિ રાખો. અન્યદેશની પરતંત્રતા કરવામાં તમારું વીર્ય ન વાષરો. પોતાના સમાન અન્યોને સ્વતંત્ર સ્વરાજ્ય કરતાં બનાવો અદ્વકાલમાટે અપકીર્તિ ન ઊઠારી લો! તમારો અધિકાર પવિત્ર હૃદયથી બળવો.

મનુષ્યજાતિમાં શરીર વર્ણભેદ અને દેશ ત્રીદિભેદે મોહભ્રેભાવ ન રાખો અને સર્વવિશ્વવર્તિમનુષ્યોના ભલામાં ભાગ લેવો. સર્વવિશ્વની સેવા કરનાર અતે સર્વમનુષ્યોના હૃદયોનો સ્વામી બને છે. તમે પ્રથમ સેવક બનો અને યથાશક્ત સર્વજીવોના ભલાની પ્રવૃત્તિ કરો. નિષ્કામભાવે પરમાત્મામાં મન ધારણ કરીને વિશ્વલોકોનાં હિતકારક કાર્યોને તન મન ધનથી કરો. દુષ્ટ દારૂ વ્યભિચાર વગેરે વ્યસનોથી વિશ્વને મુક્ત કરવા પ્રયત્ન કરો. જ્ઞાનીઓની સર્ગાત કરો. સર્વ ધર્મની ખાનિભૂત હિંદ !!! હવે ત્હારાવડે સર્વ વિશ્વને લાભ આપી શકાય એવો સુવર્ણ સમય ત્હને પ્રાપ્ત થવાનો છે. ખ્રિષ્ટીય રાજ્યની કેળવણીથી સ્વતંત્ર સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવાની ત્હને બુદ્ધિ સૂચ છે. હિંદ !! તું ખ્રિષ્ટીય રાજ્યનો સ્વપ્નમાં પણ દ્રોહ ન કર અને સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવામાં સર્વ સ્વાર્પણ કર !!! ખ્રિષ્ટીય રાજ્યના અમુક સયોગે ત્હાંને એક્ય પૂર્ણ ખીલશે, અને તે ખીલવા લાગ્યું છે. કોઈનું બૂઝ ન ચિંતવ. સર્વમાંથી સત્ય સાઈં ગ્રહણ કર અને સર્વને સત્ય સાઈં સમર્પણ કર. હે હિન્દ !!! સ્વતંત્રતાનો ન્યાયી સત્ય યોગ્ય આત્મનુસ્સો પ્રગટાવ એટલે સ્વયમેવ અશક્તિકારક અંધનો ત્રટાક દેધને તુટી જશે. ત્હારા માટે ખીલની આશા ન રાખ. પોતાનામાટે પોતે મરી મરી પોતાનો ઉદ્ધાર કર. કોઈ મનાવવા આવનાર નથી માટે રીસાઈંશ નહીં અને રોઈંશ નહીં. પુરૂષ થા. કાયરતા સંહાર.

હે આર્યભારત !!! અન્યપર વિશ્વાસ રાખી બેસી રહે નહિ. અન્ય દેશનો પોતાનાપર અન્યાય ગૂલમ થાય તેનો વિચાર કર:

હજારો ગાંધી અન્યદેશીયો આવીને કોઈ દેશનું રાજ્ય કરે એ કંઈ પરમાર્થ માટે હોઈ શકે નહીં. સર્વદેશીયલોકો પ્રાયઃ પોતાના દેશનું પહેલું પેટ ભરીને પછીથી બીજાનું પેટ ભરવાને વિચાર કરે, એમ જ્યાં સુધી કોઈમાન માયા લોભ કામાદિ કષાયોવાળા લોકો છે ત્યાં સુધી વિશ્વમાં બન્યું છે અને બનવાનું છે. ગાયો અને ભેંસોને લોકો પાળે છે પરંતુ પોતે તેઓને દોહીને પશ્ચાત્ તેઓના વાછરડાઓને ધાવવા દે છે એવું કલિયુગમાં કુદ્રતીરીત જ્યાં ત્યાં બન્યા કરે છે, તેથી સર્વ દેશીય મનુષ્યો સ્વસ્વ દેશહિતાર્થે સ્વસ્વરાજ્ય સ્વાતંત્ર્ય ઇચ્છે તે ન્યાય્ય છે, એમા તે કંઈ અન્યદેશી પ્રજાનો દ્રોહદ્વેષ કરતા નથી. ઇંગ્લાંડ પર માને કે અન્ય પ્રજા આક્રમણ કરે અને ઇંગ્લાંડને પરતંત્ર બનાવી તેઓનું સર્વ કંઈ ચૂસી લે તે વખતે ઇંગ્લાંડના લોકો મૂખે સરે, દુઃખી થાય, તેથી ઇંગ્લાંડના લોકો સ્વદેશ રાજ્ય સંપાદન કરવા માટે અન્ય રાજ્યની સાથે અસહકાર કરે, બંધનથી મુક્ત થવાના અનેક ઉપાયો કરે તેથી કંઈ ઇંગ્લાંડની પ્રજા રાજ્ય દ્રોહી ઠરે નહીં. અમેરિકાએ સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવા સ્વબળથી પોતાનું રક્ષણ કર્યું તેમાં કંઈ રાજ્યદ્રોહ કહેવાય નહીં તેમ ભારતના સ્વરાજ્ય માટે હિંદીઓ, ન્યાયપૂર્વક સ્વરાજ્ય હિલચાલ કરે તેમાં રાજ્યદ્રોહ નથી પરંતુ સ્વદેશ ભકિત કહેવાય.

બ્રિટીશોએ હિંદ પર રાજ્ય કરવું હોય તો ઇંગ્લાંડના લોકોના સરખા હિંદીઓને સમાનતાના હક્ક આપવા જોઈએ. ડાળી અને જમણી આંખની પેઠે બન્ને દેશ પર એક સરખી કાયદાની પદ્ધતિ વ્યવસ્થા હોય તો જ તેઓ હિંદને પ્રેમથી પોતાના બંધુ તરીકે ઐક્યની અન્વિષ્ટો જોડી શકશે. હિંદીઓએ પ્રથમ પરસ્પર સપ અને વ્યવસ્થિત બનથી ઐક્ય સાધવું જોઈએ.

પશુઓ વગેરેની રક્ષા કરવી અને પોતાના દેશનું શિક્ષણ આપવું તથા પરદેશી વસ્તુઓનો મોહ પારહુરવા તથા સ્વાશ્રયી

૩૧

બનવું, એટલું કરતાં અર્ધરાજ્યની પ્રાપ્તિ થાય છે, તથા કેટલાંક ક્ષેત્રો ન ચૂકવતાં ઘર પેઠે અથવા ધર્મશુરની મારફત ચૂકવવા. હાલ અફ્રીક્ષ વ્યભિચાર વગેરે વ્યસનોનો લ્યાગ કરતાં અર્ધ-રાજ્યની તો પ્રાપ્તિ થાય છે. હિંદુસ્થાનમાં દરરોજ ત્રણ કરોડ મનુષ્યો ભૂખ્યાં રહે છે, પ્લેગ વગેરે મહારોગો પ્રસંગે લાખો મનુષ્યો મરી જાય છે, તેઓને ભૂખ રોગાદિકથી બચાવવામાં સ્વરાજ્યની યોગ્યતા પ્રાપ્ત થવાની છે એમ દરેક મનુષ્યે સમજવું.

હિંદીઓમાંથી શારીરિક બલ નષ્ટ થતું જાય છે અને તેથી માનસિક બલ પણ નષ્ટ થાય છે. બાલલગ્નના પશુ યજ્ઞોથી લાખો કરોડો મનુષ્યોનો સંહાર થાય છે. વૃદ્ધ લગ્નથી દેશની પડતી ઘણી ઝડપથી થાય છે એવા દુષ્ટ રીવાજોથી સ્વદેશીઓને પ્રથમ બચાવવા જોઈએ. જંગલીમાં જંગલી પાવર્તીય એક પણ મનુષ્ય, સ્વરાજ્ય સ્વાતંત્ર્યશિક્ષણની ઉપયોગિતા જાણે એવી રીતે જ્યારે ભારત દેશમાં જ્ઞાનનો પ્રચાર થશે ત્યારે આપો આપ હિંદ સ્વતંત્ર થશે. હિંદુઓની અને મુસલમાનોની એકતા ટકવા માટે જ્ઞાનની અને સંપત્તિની જરૂર છે, તથા બન્નેને રાષ્ટ્રીય કેન્દ્રવર્ણીની જરૂર છે. અન્યદેશીય લોકોના જેવું હિંદે વ્યવસ્થાબળ પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ. હિંદમાં જો સર્વપ્રકારનું વ્યવસ્થાબળ એકઠું થાય તો તે સર્વદેશોનું મિત્ર બની શકે. હિંદમાં કૂટ થાય છે તેના નામે કૂટ ન અસ્ત્ય તો સ્વરાજ્ય દૂર નથી.

હિંદીઓ !!! જો તમે વ્યવસ્થાબળથી પુરૂષાર્થ કરો તો સેંકડો વર્ષપર જે કાર્ય થનાર હોય તેને એટલે જ દેવસમાં કરી શકો. જેટલું તપ કરશો અને જેટલા પ્રમાણમાં જૈન (અજ્ઞાન મોહને છુતનાર) થશો તેટલા પ્રમાણમાં બાહ્યાંતર સ્વરાજ્ય સ્વાતંત્ર્ય પ્રાપ્ત કરી શકશો. એક કરોડીયાએ એકવીસવાર જાળ બાંધી તેમાં બધી ત્રુટી ગઈ છતાં તે છેવટે જાળ બાંધવા ફોતોડમંદ થયો. યુરોપદેશની પ્રજા કરોડીયાની પેઠે કાર્ય કરનારી છે,

૪૨

હિંદીઓ પણ તેવો પુરુષાર્થ કરે અને જૈનત્વ ખીલવેતો તેઓ સર્વકાર્યમાં જ્ય મેળવી શકે. હિંદુસ્થાનનાં સર્વલોકોનું મનવાણી કાયાથી જે દિવસે-સ્વરાજ્ય પ્રાપ્તિ માટે ઐક્ય થયો. તેના બીજા દિવસે પૂર્ણ સ્વતંત્રસ્વરાજ્ય છે. આત્મવિશ્વાસ રાખો. પુરુષાર્થ કરો. સમુદ્રને ઉદ્દેશવા જેમ ટીટોડીએ સંકટપુરુષાર્થ કર્યો હતો તેવો આત્મશ્રદ્ધા રાખીને તપતાપી પુરુષાર્થ કરો. ધર્મભ્રષ્ટ બની બાહ્યસ્વરાજ્યથી ભ્રષ્ટ ન થાઓ. પૂર્વકાલીન ધાર્મિક સત્ય વિચારોમાં અને સદાચારોમાં બાહ્યસ્વરાજ્ય અને આંતર આધ્યાત્મિક સ્વરાજ્ય છે એવી પૂર્ણશ્રદ્ધા રાખી પ્રવર્તો! ભક્તિ, જ્ઞાન અને નિષ્કામ કર્મયોગ જ્યાં છે ત્યાં સત્ય સ્વતંત્રતા છે. અન્યથા સ્વચ્છદતા પશુવિલાસ છે એમ જાણીને અપ્રમત્ત બનો. જન્મીને મનુષ્યલવને સફલ કરો. જેટલું બને તેટલું અન્ય જીવોનું ભલું કરો. ધર્મ વિનાનું રાજ્ય તે અધર્મરાજ્ય છે. ધર્મપૂર્વકરાજ્યપ્રવૃત્તિ હોવી જોઈએ.

ચારે વર્ણની સમાનતાથી ચાલનાર સ્વરાજ્યનો નાશ થતો નથી. શરીરમાં મગજ, હૃદય, હસ્ત, પેટ, અને પગ એ અંગોવડે જેમ જીવાય છે તેમ જે રાજ્યમાં વિક્રાનો, ચોદાઓ, કારીગર વેપારી ખેડુતો, અને કામદાર નોકરો, એ ચારે વર્ણો મળીને રાજક્રીય વ્યવહાર ચલાવે છે તે રાજ્યની સદા ચડતી થયા કરે છે. ચારે વર્ગો પકી એક વર્ગ પ્રબલ થઈ પડે છે તો રાજ્યમાં અવ્યવસ્થા દુઃખ યુદ્ધ પ્રગટી નીકળે છે. જ્ઞાનીઓના-વિક્રાનોના વિચારોવડે રાજ્ય ચાલવું જોઈએ. ચોદાઓવડે સંરક્ષાવું, જોઈએ; વ્યાપારીઓ અને ખેડુતો કારીગરોવડે પોષાવું જોઈએ. નોકર સેવક મજૂરો વડે રાજ્યની સેવા થવી જોઈએ. આર્યાવત માં પૂર્વે ચારે વર્ણવર્ગની સલાહથી અર્થ રાજાઓ રાજ્ય કરતા હતા. રાજ્યના હાથમાં વ્યાપારની સત્તા ન હોવી જોઈએ “ રાજા વેપારી ત્યાં પ્રબલ પીપારી ” ચારે વર્ગ પૈકી એક પણ વર્ગ, હીન ન થવો જોઈએ તેમ એક હથથુ સત્તાવાળો ન થયા જોઈએ તોજ સ્વરાજ્યમાં શાંતિસુખ વર્તી રહે છે.

૩૩

પૂર્વે હિંદમાં ચાલતું આર્યરાજ્ય, ચારે વર્ણને ઉપયોગી થતું હતું. ચારે વર્ણનું પોષણ સારી રીતે થતું હતું. રાજાઓનું પોષણ પ્રમાણમાં ક્ષેત્રો વગેરેની ઉપજથી પોષણ થતું હતું જેડુતો જમીનના ખેતરના માલિક રહેતા હતા અને અનાજમાંથી રાજાને અમુક ભાગ આપતા હતા. બાકીના ક્ષત્રિયોને પણ ખેતર જમીનમાંથી ભાગ મળતો હતો. ક્ષત્રિયોને ક્ષેત્રો મળતાં હતાં તેઓ યુદ્ધ વખતે હાજર રહેતા હતા. વ્યાપારીઓ વ્યાપાર કરતા હતા. જેડુતો ખેતી કરતા હતા, તેમાંથી બ્રાહ્મણ, હજાર, સુતાર, લુહાર, અંત્યજ વગેરેને અમુક ભાગ મળતા હતા. વસવાયાં વગેરે સે ક વર્ણનું વ્યવસ્થિત રીતે પોષણ થતું હતું, તેથી રૂશિયાના બેદરે-વિભંગની જેવી ઉત્પત્તિનો અવકાશ રહેતોજ નહોતો. જૈન હિંદુશાસ્ત્રો-ને અવલોકવાથી માલુમ પડશે કે ચારે વર્ણનું સારી રીતે વ્યવસ્થા-સર પોષણ થાય એવો ભારતમાં આર્યસામ્યવાદ પ્રવર્તતો હતો, તેથી ચારેવર્ણુ પૈકી અમુકવર્ણુની પ્રબલસત્તા વર્તી શકતી નહોતી અને તેથી ચારેવર્ણુ શાંતિથી આધ્યાત્મિક સ્વરાજ્યદ્વરા પ્રભુપદ પામવા પ્રયત્ન કરતી હતી અને ત્યાગી મહાત્માઓની સંગતિ કરી આત્માનંદનો રસ લેતી હતી. રાજાઓને પણ નિઃસ્પૃહતાથી ત્યાગી મુનિઋષિયો સત્ય શિખામણો આપી શકતા હતા. રાજાઓ અને ચારેવર્ણુ, ભાક્તભાવથી ત્યાગી મહાત્માઓના ઉપદેશને શ્રવણ કરતી હતી ત્યાગીમુનિયોને ધન અને સ્ત્રીની જરૂર હોતી નથી, તેથી તેઓ નિભયતાથી નિઃસ્પૃહતાથી રાજાઓ વગેરે સર્વને વીતરાગભાવે ધર્મનો સત્ય ઉપદેશ આપતા હતા, એવી રીતે પૂર્વે આર્યરાજ્યો પ્રવર્તતાં હતા.

સર્વજાતીય પ્રજામાં વિદ્યાજ્ઞાનનો સર્વત્ર ફેલાવો કરો. પ્રબલસત્તાકરાષ્ટ્રીયશાળાઓવઢે જંગલીમાં જંગલી મુખ્યેને કેળવવા કાચી કેરી ખાટી હોય છે તેવું સંપૂર્ણ શુભો વિનાનું સ્વરાજ્ય ખાટું છે પણ મીઠું નથી એમ જાણો. પરમશ્વર કદાપિ સ્વરાજ્ય આપે તો પણ શુભોની લાયકાત મેળવ્યા વિના સ્વરાજ્ય

૩૪

દેકતું નથી, માટે હિંદના દરેક મનુષ્યને જ્ઞાનવિદ્યાથી કેળવીને સુખોપવે લાયક બનાવો. ઇંગ્લાંડ, ફ્રાન્સ, જર્મની અને અમેરિકા વગેરે દેશોમાં સ્વરાજ્ય છે તો પણ ત્યાં આંતરશાંતિ સુખ નથી. ત્યાં સુંડીશાહી અને નોકરશાહીનો ઉડો ભેદ થયો છે ત્યાં કેળવણી છે પરંતુ ત્યાં કેળવણીથી શાંતિ નથી. તેમજ ત્યાં ચારે વર્ગની સલાહથી રાજ્ય જે પ્રમાણમાં જર્મન ત પ્રમાણમાં પ્રવર્તતું નથી, તથા ત્યાં અધ્યાત્મજ્ઞાન નથી. ત્યાં જડભોગોથી સુખ મળે છે એવી પ્રાયઃ સુખ્યજડવાદી માન્યતા છે, તેથી આર્યાવર્તના ચૈતન્યવાદની દૃષ્ટિએ યુરોપ અઠા વર્ષના બાળક જેવું છે આર્યાવર્તના અધ્યાત્મજ્ઞાનરાજ્યની પ્રાપ્તિ તેજ સુખ્યાદર્શ ધ્યેય છે અને બાહ્યસ્વરાજ્યનો ગોણાદર્શ ધ્યેય તરકે સદા પ્રવર્તે છે. જ્યારે આર્યજ્ઞાની આત્મામાં આત્મજ્ઞાનમાં ઉડો ઉતરી જાય છે ત્યારે યુરોપીયનાં વૈદ્યાન, જડશબ્દમાં ઉડો ઉતરી જાય છે. બંને જ્ઞાનીને સ્વતંત્રતા એક સરખી વહાલી હોય છે પરંતુ યુરોપીયજ્ઞાની, જડવાદની દૃષ્ટિએ સ્વતંત્રતાના વિચારો અને કર્મો માને છે, ત્યારે આર્યજ્ઞાની ચૈતન્યવાદદૃષ્ટિએ સ્વરાજ્ય સ્વતંત્રતાનો ખ્યાલ વિચાર અને પ્રવૃત્તિ કરે છે. હિંદુઓ !! બાહ્ય રાજ્ય અને આત્મરાજ્યયજ્ઞમાં નિષ્કામભાવે હોવામાં જાઓ. ખ્યારામાં ખ્યારી કાય, માત્રમત્તાદિક વસ્તુઓની કુખાની કરીને આત્માની શક્તિયોને વિકસાવો ઉત્સાહ, પુરુષાર્થ, ખંત અને આત્મભોગથી સ્વરાજ્ય સ્વહૃદયની પાસે છે વિશ્વસંદેશનો સર્વદેશીયમનુષ્યોએ સ્વસ્વદેશભાષામાં તરજુમો કરીને તેને સર્વવિશ્વમાં પહોંચાડશે એમ નિવંદન કરવામાં આવે છે. સવત ૧૯૫૦ ની સાલમાં હિંદમાં સ્વરાજ્ય ક્યારે થશે એવો એક રૂપ નાટ્યુકમાં તે વખતે લખ્યો હતો તે સમય હવે નજીક આવતો જાય છે. સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવાની પાંચ ભૂમિકાઓ પૈકી હિંદ બીજી ભૂમિકાને ઉલ્લંઘી ત્રીજી ભૂમિકામાં પ્રવેશ કરશે. ચોથી અને પાંચમી ભૂમિકા વખત આવે લોકો જાણી શકશે. હિંદમાં રાજ્યકીય અળવળ ચલાવનાર રાનાડે દાદાભાઈ, તિલક, સુરેન્દ્રનાથ બેનરજી, ગોખલે, વાંછા, શ્રીરોજ-

૩૫

શાહ મહેતા, સ્વામી વિવેકાનંદ, મદન મોહન માળવિયા, દાસ, અરવિંદ ઘોષ, લાલાલજીપતરાય, બીપીનચંદ્રપાલ, જીજ્ઞા અને અહિંસાત્મક અસહકારવાદી મુખ્ય ગાંધી, વિઠલભાઈ પટેલ, વગેરે નેતાઓ છે. તિલક વગેરે હાલ નથી. હાલ હિંદમાં ગાંધીજી, મહામહાત્મી, શૌકતઅલી, લાલાલજીપતરાય, દાસ, માળવીયા વગેરે ગૃહસ્થો સ્વરાજકીય ચળવળના આગેવાનો છે. નાયકોને હવે ખરી કસોટીનો તપ કરવાનો વખત આવનાર છે. હિંદ સહકાર અને અસહકાર એમ બે પક્ષમાં વહેંચાઈ ગયું છે. બન્નેનું ધ્યેય સ્વરાજ્ય પ્રાપ્તિ છે. માર્ગો જુદા છે. લક્ષ્ય એક છે. બાહ્યરાજ્યમાં નીતિ ન્યાય અને અહિંસાત્મક પ્રવૃત્તિની શિખામણ આપવી એ મારી ફરજ છે અને આત્મક અધ્યાત્મસ્વરાજ્યનો ઉપદેશ દેવો એ મારો હક્ક છે. એવી ફર્જને અનુસરી ત્યાગીદશામાં સત્યોપદેશ સમભાવે આપ્યો છે. બાહ્યરાજ્યદાંષ્ટએ સહકાર અને અસહકારના ત્યાગવાળું માંડું કર્તવ્ય જીવન છે. પરંતુ આત્માના ગુણો માટે ઉપદેશ દૃષ્ટિએ અપેક્ષાએ સહકાર ઉત્સર્ગથી અને અપવાદે અસહકાર દયામય હોવો જોઈએ, એવું સ્વાપેક્ષાએ મંતવ્ય છે. સર્વ વિશ્વ-માંથી હિંસાનો નાશ થાય અને અહિંસાત્મક સ્વરાજ્ય સર્વત્ર થાય તોજ શાંતિ સુખ છે એવું માંડું આત્મિકમંતવ્ય છે.

પ્રભુ સર્વજ્ઞ મહાવીરદેવની દેશનાથી રચાયલાં જ્ઞાનશાસ્ત્રોનું વાંચન શ્રવણ મનન કરવાથી આત્મરાજ્ય સમજાયું છે. પરમાત્મ રાજ્ય સમજાયું, અને તેની પ્રાપ્તિથી સર્વ પ્રકારનાં દુઃખોનો નાશ છે અને અનંત સુખની પ્રાપ્તિ છે તેવું પરમાત્મસ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવા માટે જ્ઞાનદર્શન ચારિત્રની આરાધનાની જરૂર છે. યમ, નિયમ, આસન, પ્રાણાયામ, પ્રત્યાહાર, ધારણા, ધ્યાન અને સમાધિનો ચારિત્રમાં સમાવેશ થાય છે. પ્રભુ મહાવીરદેવે સર્વવિશ્વજીવોને જ્ઞાનદર્શનચારિત્રમાં સત્ય આધ્યાત્મિક સ્વરાજ્ય પ્રબોધ્યું છે. વ્યવહાર ચારિત્રદીક્ષા અંગીકાર કરીને શુદ્ધાત્મસ્વરૂપ રૂપ સ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરવા માટે ત્યાગી મુનિજીવન અંગીકાર કર્યું છે. ગૃહસ્થોને તેઓના અધિકારે બાહ્ય રાષ્ટ્રીયજીવનની જરૂર છે અને આંતરજીવ-

૩૬

નની જરૂર છે. ત્યાગીઓ પોતાના માટે શુદ્ધાત્મસ્વરાજ્યને ઇચ્છે છે અને તે પ્રમાણે વર્તે છે, અને ગૃહસ્થોને તેઓના સ્વાધિકારે બાહ્ય-સ્વરાજ્ય અને આત્મસ્વરાજ્યનો ઉપદેશ આપે છે. ગૃહસ્થોએ ત્યાગીના ધર્મનું અનુકરણ ન કરવું પરંતુ પોતાના ગૃહસ્થધર્મ પ્રમાણે વર્તવું. ગૃહસ્થોને વર્ણગુણકર્મ પ્રમાણે સ્વાધિકારે વર્તવું જોઈએ. ત્યાગીમુનિ મહાત્માઓ ઉપર કોઈ દુનિયાદારી રાજ્યનું રાજ્ય પ્રવર્તવું નથી. તેઓ તેા રાજ્યોના મહારાજ શુરૂઓ છે. ત્યાગીમુનિઓએ પંચમનિયમાદિયોગાભ્યાસમાં રમીને આત્મશુદ્ધિ કરવી જોઈએ. આત્મસ્વરાજ્યની દૃષ્ટિએ બાહ્યસ્વરાજ્યમાં કંઈ પણ સાર નથી, પરંતુ સંસારવ્યવહારમાં-ગૃહસ્થાવાસમાં વર્તનારાઓએ બાહ્યસ્વરાજ્યાદિ ગુણધર્મોમાં સ્વાધિકારે પ્રવર્તવાની જરૂર છે. દુનયાના મનુષ્યો જ્યારે ત્યાગમાં મહાદર્શ સ્વરાજ્ય જીવન માનશે ત્યારે તેઓ આત્મસ્વરાજ્યની પ્રાપ્ત કરી શકશે. આત્મસ્વરાજ્યમાં આત્મબલ છે. આત્મબલથી સ્વરાજ્ય પોતાના આત્મામાં પ્રાપ્ત છે. આત્માના પૂર્ણાનંદ સાક્ષાત્પ્રાપ્તિમાં પૂર્ણ શુદ્ધાત્મ સ્વરાજ્યની પ્રાપ્તિ છે. સહજાનંદમાં શુદ્ધાત્મ સ્વરાજ્ય છે. જ્યારે આધ્યાત્મિક રાજ્ય તરફ લોકોનું લક્ષ જશે ત્યારે જ દુનિયામાં શાંતિ પ્રવર્તવાની છે. સર્વવિશ્વમનુષ્યો પ્રભુસ્વરાજ્યમાં પ્રવેશ કરે. પ્રભુનું રાજ્ય તેજ શુદ્ધાત્મસ્વરાજ્ય છે. આત્માના ગુણપર્યાયમાં રમણતા કરવી, તથા બાહ્ય વિષયોની આસક્તિ ટાળવી. જડપદાર્થોમાં શુભાશુભબુદ્ધિ ન ધારણ કરવી, સર્વજડપદાર્થોમાં રાગ અને દ્વેષરહિત સમભાવે વર્તવું, પાંચ ઇન્દ્રિયોના વિષયોમાં સમભાવપણે વર્તવું, અજ ત્યાગીમુનિરાજોનું આત્માનું સત્યસ્વરાજ્ય છે. સર્વતીર્થંકરોએ ગૃહસ્થાવાસનો ત્યાગ કરીને ચારિત્ર અંગીકાર કરી ધ્યાન ધરી આત્માને પરમાત્મરૂપ કર્યો હતા, તેઓ અનતાનંદને પ્રાપ્ત્યા. તેઓ ચારિત્ર માર્ગને પ્રવર્તાવી દુનયાના લોકોને શુદ્ધાત્મ સ્વરાજ્ય દર્શાવ્યું છે.

આત્માના પૂર્ણશુદ્ધિથી પૂર્ણજ્ઞાન અને પૂર્ણાનંદ પ્રગટે છે. પૂર્ણશુદ્ધાત્મસ્વરાજ્ય સ્વરૂપ સાધ્ય છે અને બાહ્યસ્વરાજ્ય તેા અપેક્ષાએ

૩૭

નિમિત્તમાં પણ પરંપરાએ સાધન છે, પણ કલિયુગમાં આપત્કાલ એક એવો આવે છે કે જે કાલમાં ધર્મનો અને ત્યાગી આદિનો તથા ધર્મશાસ્ત્રોનો પણ પ્રલય થવાની સ્થિતિ ઉભી થાય છે, તે આપત્કાલ છે. તેવા આપત્કાલમાં આપદ્ધમ સ્વીકારવારવાની જરૂર પડે છે. તે કાલમાં ત્યાગી અને સમાધિમાં અખંડ જીવન જાળનારાઓને પણ ધર્મસંઘાદિકની રક્ષા માટે આપદ્ધર્મની પ્રવૃત્તિ સેવવી પડે છે અને ઉત્સર્ગ ધર્મની સિદ્ધિ થતી અને આપદ્ધર્મ ટળતાં આપદ્ધર્મનાં સાધનોને પશ્ચાત્ ફેકી દેવામાં આવે છે. શસ્ત્રાદિકને જન્મ પ્રસંગે ધારણ કરવાં પડે છે અને પ્રસંગ પૂર્ણ થતાં ફેકી દેવાં પડે છે એમ લોકસંગ્રહાર્થે જીવનમુક્ત પ્રભુ જેવા પણ જે જે કાલે જે જે કરવું ઘટે તે કરે છે, અને જે જે ક્ષેત્રે જે જે કરવું ન ઘટે તે કરતા નથો જે કાલે જે સાધનની વિશેષ જરૂર હોય છે તેપર પૂર્ણ ભાર દેવાય છે અને તેને મુખ્ય કરવું પડે છે. હિંદને સ્વરાજ્ય મળે તોજ હિંદની સ્વતંત્રતા નભે અને તેથી સ્વધર્માદકનું રક્ષણ થાય, અન્યથા આપત્કાલમાં ધર્મકર્માદિ આર્થધર્મનો નાશ થાય અને હિંદીઓનું અસ્તિત્વ ખરંખર અમેરિકાના જંગલીઓના જેવું બની જાય. સંસારીઓને ગમે તેટલો ઉપદેશ આપવામાં આવે તેટલોયે પ્રવૃત્તિનો એવો સ્વભાવ છે કે સર્વજાતીય લોકોમાંથી દૂર ન થાય. કોઈ વિરલ મહાત્માઓ આત્મજ્ઞાનથી શયતાનને (પ્રકૃતિને) દૂર કરી શકે છે બાકી સંસારમાં રહેલા સર્વ ખંડસ્થગૃહસ્થલોકો બાહ્ય-વસ્તુઓની જરૂરીયાને તમોગુણ અને રજોગુણી પ્રકૃતિના વશ થયા, થાય છે અને થશે, તેથી આપત્કાલે આપદ્ધર્મ સેવવાનો પ્રસંગ પ્રાપ્ત થાય છે.

દુનિયા બાહ્યસ્વરાજ્ય સાધનોને સાધ્ય જ માની ભૂલી પડી છે, અને તેથી એક બીજાની હિંસા કરવામાં સ્વાત્માની, ફેશની, રાજ્યની ઉન્નતિ માને છે. બાહ્યરાજ્યનો તથા ગૃહસ્થાવાસનો ત્યાગ કરીને અનેક રાજ્યોએ, પ્રાણીલુ ક્ષત્રિય વૈશ્યોએ, ત્યાગ ધર્મ

૩૮

સ્વીકાર્યો હતો. હાલમાં દુનિયાના લોકો વૃદ્ધાવસ્થામાં પણ મોહ-
 માયાને દૂર કરી શકતા નથી અને આત્માને પૂર્ણાનંદ અનુભવી
 શકતા નથી; તથા તેઓ આત્મરાજ્યમાં મસ્ત બનેલા ત્યાગીમુનિ
 બાવા ફકીરોને ઉલટા ઘિઝારી કાઢે છે અને શ્વાન જેમ હાડકું ચૂસી
 પોતાના રક્તપાનથી ખુશી થાય છે તેમ તેઓ જડવસ્તુઓના
 લોગોપલોગોમાંજ સુખ માના બેઠા છે, અને જડવસ્તુઓના લોગમાં
 સાધ્યદ્વાદ્વશૂન્યબુદ્ધિથી સ્વરાજ્ય માની એકબીજાના દેશબ્યાપાર
 રાજ્ય પર આક્રમણ કરે છે, એવાં વિકારીશ્વાનોમાં જે બળીયો
 હોય છે તે જીતે છે અને નિર્બલ હારી બંધ છે. અને જેની
 સત્તા બળ તેનો કાયદો એવો રાક્ષસી કાયદો પ્રવર્તે છે. પછી તેઓ
 જ્યારે સખળાથી હારે છે ત્યારે ધર્મગુરૂ મહાત્મા સાધુઓને
 માળો દેવા માંડે છે, પણ પોતાની નબળાઈ શાથી આવી તેનો
 તેઓ વિચાર કરી શકતા નથી; આત્મા જ આત્માના નાશ કરે
 છે અને આત્માજ આત્માનો ઉદ્ધાર કરે છે. જેઓ બળને રક્ષતા
 નથી, વીર્યની રક્ષા કરતા નથી અને કામલોગોમાં અત્યંત-
 મોહી બને છે તેઓ શરીર, મન, રાજ્ય, ધર્મદેશાદિકની શક્તિઓનો
 નાશ કરે છે. જડશરીરાદિના મોહથી ભય વગેરે અશક્તિઓ
 પ્રગટે છે. વીર્યહીનો, પૂર્ણલોગી વા પૂર્ણયોગી બની શકતા નથી.
 જેઓ સાધુસતોનો તિરસ્કાર કરે છે તેઓ આત્મશક્ત્યોથી
 બ્રહ્મ થાય છે અને જડરાજ્યથી પણ છેવટે બ્રહ્મ થાય છે. હિંદ
 જ્યારે અંત્યજને શુભામીના બંધનમાંથી મુક્ત કરી સ્વતંત્ર
 બનાવશે ત્યારે તે સર્વાંગે સ્વરાજ્યને પામશે. અંત્યજને પોતે ન્યાય
 ન આપે અને ખિટિશોથી પોતે સ્વતંત્ર થવા માગે તેથી ઇશ્વરી
 ન્યાયથી તે સ્વરાજ્યલેવા અયોગ્ય ગણાય. અંત્યજને કેળવણી આપવી
 અને તેઓને શુભામીના બંધનોથી મુક્ત કરવા. અંત્યજે સ્વશુભ-
 કર્મ કે જે વર્ણાધિકારે કરે છે તેનાથી તેઓ જે વિમુખ થાય
 તો તેઓ વર્ણશકર સ્થિતિમાં આવી પડે. સર્વવળુના મનુષ્યો
 એક સરખા પ્રભુપદ પામવાને અધિકારી છે. શરીરમાં બધાં
 અંગો એકબીજાના સંબંધે સંબંધિત થઈને રહે છે તેમ સર્વ

૩૯

જાતીયમનુષ્ઠીના પરસ્પર સંબંધથી સ્વજીવન ટકે છે એમ જાણવું જોઈએ. પ્રાહ્લણોએ જ્યારે ચંડાલોને ખૂબ ધિક્કાર્યા ત્યારે કુદ્રતે તેમનાપર અમલ ચલાવવાને મુસલમાનોને મોકલ્યા. મુસલમાનોએ અલેહલાવનું વર્ણની દૃષ્ટિએ શિક્ષણ આપ્યું, પણ મુસલમાનોએ ધર્મઝનુનથી દેરાંભાંગ્યાં અન્યાય કર્યો અને પારકીસ્ત્રીઓને અને કન્યાઓને પાડી જવા લાગ્યા ત્યારે હિંદુઓને અને મુસલમાનોને શિક્ષણ આપવા કુદ્રતપ્રભુએ હજારો ગાઉથી ખ્રિસ્તીશાને મોકલ્યા અને તેઓએ મુસલમાનોને તથા હિંદુઓને રાજ્ય કરવાની પોતાની કેળવણી આપી. ખ્રિસ્તીરાજ્યની હિંદ પર પૂર્ણ સત્તા જામી પરંતુ અધિકારીઓમાં હિંદ સતોષ પામતું નથી કુદ્રતપ્રભુના ભાવીના ગુપ્તપડદાણા શું શું ભર્યું છે અને શું શું જાહેરમાં લાવશે તે હવે જોવાનું બાકી રહે છે.

દરેક દેશની પ્રજા, પ્રમુખ રાજ્યો વગેરે જ્યારે લોક, રાજ્ય લાલચ તથા ધર્મભેદે થતા ધર્માભિમાનના જુસ્સાને દૂર ન કરે ત્યાં સુધી વિશ્વમાં સત્યરાજ્ય પ્રગટવાનું નથી. સર્વવિશ્વ જીવાને આત્મ સમાન માનીને સર્વવિશ્વમનુષ્યો જ્યારે સર્વજીવોની દયામાં અર્પાઈ જશે ત્યારે સર્વ વિશ્વમાં સ્વરાજ્ય પ્રગટશે. ખ્રિસ્તીશાએ હિંદ પર રાજ્ય કરવું તે યોગ્ય છે પણ તેઓએ હિંદીઓને પોતાના સમાન રાજકીય હક્ક આપવા જોઈએ. હિંદુઓને અને મુસલમાનોને સ્વરાજ્ય યોગ્ય થાય તેવું શિક્ષણ આપવું. હજી તેઓ ધર્મ મતભેદે અન્યાય જૂલમ હુલ્લડ કરે છે તેથી તેઓએ હજી ખ્રિસ્તી રાજ્યસત્તા નીચે રહીને પરસ્પર સંબંધને એકાત્મા થઈ વર્તવાના ગુણો પ્રાપ્ત કરવા જોઈએ. વિધર્મી પ્રજા તથા પરદેશી પ્રજા સાથે આત્મભાવે વર્તવાની શક્તિ પ્રાપ્ત કરવી જોઈએ. લાલા લખપતરાય કે જે દેશનેતા છે પણ તે જૈનધર્મીઓની લાગણી દુઃખાય એવો ઐતિહાસિક લેખ લખીને જૈનધર્મ સખ ધર્મી અયોગ્ય મત જાહેર કરે છે. તવા ઘણા આગેવાનો જો ધર્માધ બની જૈનધર્મ વગેરેનું ખંડન કરે અને ધર્મભેદે કુસંપકરાવે તો તેઓ હિંદીઓને સ્વરાજ્યની દિશાથી અવગણિદિશામાં ખેંચનારા ગણાશે. દેશનેતાઓએ કોઈ પણ ધર્મવાળાની

૪૦

લાગણી દુઃખાય તથા કોઈ ધર્મના શાસ્ત્રોને અન્યાય મળે તેવી પ્રવૃત્તિ ન કરવી જોઈએ; અને જો તે પ્રમાણે કરશે તો નાનીકોમોની લાગણીને કચરીને પરસ્પરનો સંપ જોઈ બેસશે, અને તેથી ખ્રિષ્ટીય રાજ્યની હાલની પદ્ધતિમાં સુધારો કરાવી શકશે નહીં. જૈનોએ જૈનશાસ્ત્રો પ્રમાણેજ પ્રવૃત્તિ કરવી કે જેથી તેઓ બાહ્યાંતર સ્વ-જ્યના અધિકારી બની શકે. જૈનશાસ્ત્રોની શ્રદ્ધાથી બ્રહ્મ ન થવું અને અન્યોની સાથે સંપ પ્રેમથી વર્તવું.

અમે તો ખ્રિષ્ટીયરાજ્યનું અને ખ્રિષ્ટીશોનું તથા હિંદ અને હિંદી-ઓનું કલ્યાણ ઇચ્છીએ છીએ અને અમારો સંદેશ વિશ્વમાં જાહેરમાં મોકલીએ છીએ કે જેથી તમો હિંદીઓનાં લાગણીને સંતાપે. વિશ્વની સર્વ દેશોની પ્રજાઓપર અમને સમાનભાવ છે. પરંતુ જે દેશની પ્રજાની મોહર્થી ભૂલ થતી હોય તેને શિખામણ અપવી પડે. જૈનો, જૈન ધર્મ શાસ્ત્રોનો પૂર્ણ અભ્યાસ કરશે તો તેઓ બાહ્ય અને આધ્યાત્મિક સ્વરાજ્યના અધિકારી રહેશે. જૈનોએ જૈન દેવગુરુ ધર્મપર પૂર્ણશ્રદ્ધા ધારણ કરવી જોઈએ જૈનધર્મ શાસ્ત્રોની શ્રદ્ધાથી બાહ્યાંતરશક્તિયોને જૈનો પ્રગટાવશે એમાં અંશમાત્ર શંકા ન રાખવી. હિંદુઓને અને જૈનોને પરસ્પરઅત્યંતસન્નતીય સબંધ છે તેથી બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ચારવર્ણ જાતિએ બનેનું ઐક્ય છે. બંને આર્યવંશી એકલોહીના છે, તેથી બંનેએ પરસ્પર મળીને એકબીજાની પ્રગતિમાટે કાર્યો કરવાં અને સ્વરાજકીય ચળવળોમાં બન્નેએ ઐક્ય ધારણ કરી પ્રવર્તવું. બાહ્યસ્વરાજ્યાદિસમાન બાબતોમાં હિંદુઓએ, જૈનોએ, મુસલમાનોએ, ખ્રીસ્તિયોએ અને પારસીઓએ ઐક્ય બની આત્મભોગ આપવો અને લેહની નાંતિયોથી કોઈ લેહ પાડવા પ્રયત્ન કરે તો તેથી અલેહ ઐક્યને જાળવવામાં જાતિનો મોહ દૂર કરવો. ગાંધીજીની ચળવળ, અહિંસાત્મક નીતિવાળી અપવાદ છે ગાંધીજી ગૃ સ્થ અને વૈષ્ણવ છે. તેમની સ્વરાજ્યની ચળવળ ઐત્સાંગિકપ્રાયઃ આપવાદિક-સંયોગોમાં પણ અહિંસાત્મક છે. તમની અસહકારની કેટલાકબાબતો

૪૧

સાથે હું સમ્મત નથી. દારૂનો અસહકાર ગમે તે ખંડદેશમાં થાય તથા ચરખાથી કાંતેલું અને હાથે વણેલું વસ્ત્ર પહેરવું તેને અહિંસાના સિદ્ધાંતે યોગ્ય ગણું છું, પરંતુ ક્ષેપ-જન્ય અસહકાર છે તે અમારે લ્યાગદશામાં અયોગ્ય અસેવ્ય છે. હું જૈનાચાર્ય છું; અને ગાંધીજી વૈષ્ણવવર્ણિક છે. તેમનો અને અમારો અમદાવાદ સાબરમતી કાંઠે સમાગમ થયો હતો. તેમણે પગે લાગીને અમારું સ્વાગત કર્યું હતું તેમની સાથે ચારવર્ણની સિદ્ધિ સંબંધી ચર્ચા ચાલી હતી અને શુભકર્માનુસારે ચારવર્ણની માન્યતાને તેમણે સ્વીકારી હતી. અમારા વિચારોશ્રવણ કરતાં તેમણે અહિંસાત્મક રાષ્ટ્રીય ચળવળ ચલાવવી યોગ્ય ગણી હતી. તેમણે જૈનશાસ્ત્રોનો યુરોપમાં પ્રચાર થાય તો લ્યાંના લોકો દયામય અને એવા ઉદ્દગારો જણાવ્યા હતા. મેં તેમની ઇચ્છાથી તેમને ભજનસંગ્રહના સાતે ભાગો આપ્યા હતા. જૈનશાસ્ત્રોના આધારે તે માર્ગાનુસારી સંભવે છે. જૈનધર્મનો સ્યાદાદાસિદ્ધાંત તેમને સર્વદા ગમે તો તે વિશ્વકલ્યાણ કરી શકે; પણ તે પોતાના વૈષ્ણવધર્મને માને છે. રાષ્ટ્રીય પ્રગતિપ્રવૃત્તિમાં સ્વરાજ્યમાટે ચળવળ કરનારા તે છે. તેમણે અસહકારની પ્રવૃત્તિ શરૂ કરી છે પણ તેથી હિંદીઓમાં સહકારવાદી અને અસહકારવાદી એવા બે પક્ષ પડ્યા છે. અસહકારવાદીઓની હિંદમાં ઘણી સંખ્યા છે. જૈનશાસ્ત્રોના આધારે ગાંધીજીના રાજકીયવિચારો જેટલા બંધ એસે તેટલા જૈનોએ સ્વીકારવા પણ અન્ધરાગી થૈને જૈનયુવકોએ તેમના ધર્મના વિચારો કે જે જૈનશાસ્ત્રોથી વિરૂદ્ધ પડે અને જૈનાચાર્યો તેમના જે વિચારોને જૈનશાસ્ત્રોથી વિરૂદ્ધ ઠરાવે, તે વિચારોથી અને પ્રવૃત્તિયોથી જૈનોએ દૂર રહેવું. ગાંધીજી જૈન નથી, જૈન મહાત્મા નથી. જૈન સાધુ નથી તે બ્રાહ્મણશાસ્ત્ર દષ્ટિએ મહાત્મા છે. રૂશિયાના ટોલ્સ્ટોયના આદર્શને તે માને છે અને તેથી તે ભવિષ્યમાં હિંદુ ધર્મશાસ્ત્રો વગેરેમાં માન્યતાલેદે મોટી ધર્મલેદ સંક્રાંતિના આગેવાન થઈ પડે અને તેથી તેમને હિંદુ વગેરે ધર્મચાર્યોની સાથે મહા અથડામણી થવાનો સંભવ રહે

૪૨

એમ લાગે છે, રાજકીય હિંસાત્મકયુદ્ધનું વાતાવરણ જે થશે તે તેમને ભવિષ્યમાં રૂચશે નહીં. તેથી તે ટોસ્ટોયની પેઠે બાહ્ય-રાજ્યવાદીયુદ્ધપ્રિયોથી બુદ્ધા પડી ધાર્મિક બાબતોમાં સંક્રાન્તિકારક-ઉથલપાથલકારક થઈ પડશે એમ અનુમાન કરે છે. જૈનોને પ્રાયું છું કે તેઓ ધાર્મિક બાબતમાં જૈનશાસ્ત્રોના આધારે મળતી આવતી બાબતોમાં સહકારી બને અને વિરૂદ્ધ બાબતોને અન્ય-શ્રદ્ધાથી ન માને.

અસહકારવાદીઓને અને સહકારવાદીઓને મારો ઉપદેશ છે કે તેમણે રાજ્યદ્રોહી ન બનવું, તેમજ પ્રાણુ બંધ તોપણ દેશદ્રોહી ન બનવું તથા એકબીજાના પર વૈરબુદ્ધિ ન ધારવી, તથા અંડબળવો કરનારાઓને સમજાવી શાંત કરી હિંદનું વ્યવસ્થિત બળ કરીને સર્વોગોની એકતાનું બળ વધાર્યા કરવું. રાજ્યદ્રોહી કદાપિ બનવું નહીં તેમજ રાજ્યદ્વારીઓ તરફથી થતા અત્યાચારો અને બુદ્ધોને ધિક્કારી પાડવા અને પશુબલ કરતાં આત્મબળ શ્રેષ્ઠ છે તે આદર્શજીવન ધરી સર્વ અંડોને જણાવવું. બે બિલાડીની રોટલાની તકરારમાં વાનરાના ન્યાય જેવું ન બને તેમ કાળજી રાખી વર્તી સ્વદેશમાટે માન અપમાન દુઃખ વગેરે ભૂલી જવું. સ્વદેશલક્ષ્મી નામના કાવ્યમાં સ્વદેશલક્ષ્મીના ગુણો દર્શાવ્યા છે એવા ગુણો જેઓમાં હોય છે તેઓ સ્વદેશની સેવા કરે છે, અને અન્યદેશોના લોકોની પણ સેવા કરે છે. અમારે બાહ્ય-સ્વરાજ્ય અને અધ્યાત્મસ્વરાજ્યનો ઉપદેશ દેઈને તથા અધ્યાત્મ સ્વરાજ્યનું આદર્શજીવન ગાળીને ભેદભાવવિના સર્વ વિશ્વદેશોના લોકોનું કલ્યાણ કરવારૂપ સેવાલક્ષિત કરવાનો અધિકાર છે. કોઈ અપેક્ષાએ ગૃહસ્થો કરતાં ત્યાગી મહાત્માઓ દેશ અને વિશ્વનું અનંતગણું કલ્યાણ કરી શકે છે. અંશે અંશે તેમજ વિશેષાંશે વિશ્વવર્તિ સર્વલોકો, સ્વદેશલક્ષ્મી અને વિશ્વલક્ષ્મી તરીકે હોય છે. પક્ષપાતનો ત્યાગ અને સંકુચિત વિચારનો ત્યાગ તથા પર-માર્થબુદ્ધિથી લોકોનું વિશેષપ્રમાણમાં હિત સાધી શકાય છે.

૪૩

દેશનાયકોમાં માનકીર્તિની ઈચ્છા ન રહેવી જોઈએ, તથા અપમાન થતાં ક્રોધ વૈરબુદ્ધિ ન પ્રગટવી જોઈએ. દેશનાયકોએ પરસ્પરનું એકબીજા ન તોડવું જોઈએ અને ક્ષુદ્રમતલેદોમાં સુંઝવું ન જોઈએ, તથા ફાટફૂટ ન કરવી જોઈએ. ફાટફૂટનું કાવ્ય વાંચીને ફાટફૂટનો ત્યાગ કરવો જોઈએ. પરસ્પરના મતલેદથી સ્વદેશીલોકોને હાનિ ન પહોંચાડવી. સાગરની પેઠે ગંભીર મન રાખવું. જીવતાં પહેલાં પોતાને મરેલા જાણીને સ્વરાજ્યચક્ષુમાં સ્વાર્પણની આહૂતિ આપવી. નામરૂપના મોહવિના નિષ્કામભાવથી સર્વલોકોના શ્રેયમાં પરમાત્મ સેવાલક્ષિ આની કર્મો કરવાં. ત્યાગી યોગીમુનિ સંત કૃષ્ણ વગેરે ધર્મશુદ્ધ મહાત્માઓએ લક્ષ્મણશિષ્યોને દુર્વ્યસન દુર્ગુણત્યાગનો ખેદ આપવો. લોકોને ધાર્મિકનીતિયોનું જ્ઞાન આપવું. લોકોને સદાચારમાં દૃઢ રાખવા તથા નાસ્તિકખળવાળાલોકોને આસ્તિક કરવા એજ સ્વરાજ્યમંત્રશક્તિયો છે. ધર્મના અન્ધ-ચોહથી પરસ્પર હિંસાચુદ્ધો કરવાથી તથા જૂનું દેશધાલિમાન ધારણ કરીને પરસ્પર રાજ્ય પ્રભુઓનાં ગણાં કાપવાથી, અને તેથી સત્ય સુખ શાંતિ ઈચ્છવી તે મિથ્યાઘેલછા છે. સર્વમનુષ્યો જગતમાં પ્રભુનાં બાળક છે તે ગમે તે ધર્મને માને, તે ગમે તે વર્ણી હોય પણ તેઓમાં આત્મપ્રભુને દેખવા તેજ વિશ્વસુખ શાંતિની સત્યચાવી છે. દેશરાજ્યવર્ણધર્મલેદે મોહ માયા ચુદ્ધથી વિશ્વ મનુષ્યો કદાપિ સત્ય સુખ પામ્યા નથી અને પામશે નહીં, માટે સર્વ વિશ્વજીવોને કુટુંબ સમાન માની સર્વદેશીય લોકોએ વર્તવું, તેમ સર્વજીવોના ઘટઘટમાં-ઘરઘરમાં પ્રભુનું સ્વરાજ્ય પ્રગટાવવું એજ અમારી સ્વરાજ્ય શાંતિસુખની માન્યતાનો સર્વવિશ્વમાં પ્રચાર થાઓ એમ ઈચ્છું છું. મહાત્મા ગાંધીજીને એવોજ અમે ઉપદેશ આપ્યો છે અને તેથી તે અહિંસાત્મક રાજ્યની ચળવળ ચલાવે છે.

જૈનોમાં પાખી અને હડતાલ બંને પ્રસિદ્ધ છે. જૈનો મહાજન તરીકે હિંદમાં પ્રસિદ્ધ છે. તેઓ ખ્રિસ્તીશના લીબરલ

૪૪

પાટી' જેવા છે. જૈનોમાં સાધુસાધ્વીશ્રાવક અને અધિકાના ચતુર્લેદવાળું મહાસંઘ તરીકેનું અનાદિકાલથી સ્વરાજ્ય પ્રવર્તે છે. સંઘના પ્રમુખોનું મંડળ મળીને સંઘખલની વ્યવસ્થા બળવે છે. બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય અને શૂદ્ર એ ચારવર્ણનો ચતુર્વિધ મહાસંઘમાં સમાવેશ થાય છે. ચારવર્ણો સ્વસ્વશુભકર્માનુસારે વર્તી અનાદિકાલથી જૈનધર્મની આરાધના કરે છે. ચતુર્વિધ મહાસંઘ ભેગો થઈને રાજના અન્યાયો સામે પાખી હડતાલરૂપ અસહકાર કરીને અન્યાયોને દૂર કરાવતો હતો, અને હાલ પણ કરાવે છે. જૈનસંઘ મહાજનની પાખી હડતાલને ગાંધીજીએ અસહકારના અહિંસાત્મક અમુક સિદ્ધાંત તરીકે વાપરી છે. જૈન મહાજન સંઘ, કારણ પ્રસંગે પાખી હડતાલરૂપ અસહકાર કરતો હતો, અને તે પણ પ્રેમ, સત્ય, દયા, અહિંસા અને રાજની સાથે પૂજ્યભાવ રાખીને કરતો હતો અને રાજ્યમાં ચાલતું અધેર તેથી દૂર કરવામાં આવતું હતું. હાટે તાળાં દેવાં તે હડતાલ છે, વૈષ્ણવ હિંદુઓ હડતાલ પાખીને અણબ (અનુદય)ના નામથી સંબોધે છે. ગાંધીજીએ અસહકાર અહિંસાત્મક સ્વીકાર્યો છે. જૈન મહાસંઘે તો પ્રભુ મહાવીરદેવ પહેલાં ઘણા તીર્થકરોના વખતથી કારણ પ્રસંગે ધર્મસંઘની રક્ષાર્થે પાખીરૂપ અસહકાર પ્રારંભ્યો હતો. ગાંધીજીએ પણ અપેક્ષાએ તેનું અનુકરણ કર્યું છે, અને શુભકર્મોની સાથે સહકાર પ્રશસ્ય છે અને દુર્ણુણો તથા દુષ્ટકર્મોની સાથે અસહકાર પ્રશસ્ય છે. કોઈ પણ પ્રબલ તથા કોઈ પણ દેશની સાથે જ્યાં પ્રેમ એક્ય છે ત્યાં સહકાર છે. જ્ઞાનીઓવડે કરાતા મોહના અસહકારમાં દ્રેષ ધિક્કારની ગંધ નથી. અજ્ઞાનીઓના અસહકારમાં દ્રેષાધિક્કારની ઉત્પત્તિ છે. ગૃહસ્થાવાસમાં રહેલા મનુષ્યો સહકાર અને અસહકાર બન્નેને અપક્ષએ આદરે છે અને બન્નેને સાધન તરીકે વાપરે છે જ્ઞાની' ત્યાગી મહાત્માઓ તો પોતાનો નાશ કરનારાનું પણ અશુભ કરત નથી તેથી તેઓ ઠેઠ પ્રભુની નજીકનું દદ પામેલા હોવાથી તેઓના ઉપદેશની સર્વ દુનિયાપર સારી અસર થાય છે.

૪૫

હાલમાં યુરોપ વગેરે દેશોમાં યુદ્ધ પ્રસંગે અધર્મ અનાય અનીતિથી યુદ્ધો થાય છે. હવાઈ વિમાનમાંથી ઘોંઘ વગેરે ફેંકતાં નિરપરાધી લોકોનો નાશ થાય છે. પાંચ દશ માઈલ ગોળા ફેંકનારી તોપોના યુદ્ધોથી નિરપરાધી લોકોનો નાશ થાય છે, ઝેરી હવાથી પણ તેવી અધર્મ્ય હિંસા થાય છે તે શું સુધારો છે? તે સુધરેલી દુનિયા કહેવાય? કે આવાં અધર્મ્ય યુદ્ધોથી બગડેલી દુનિયા કહેવાય? તેનો સ્વાર્થ અન્યાય પક્ષપાત દૂર કરીને નિર્ધાર કરવામાં આવશે તો સત્ય સમજાશે. આર્યોએ પૂર્વે અધર્મ્ય યુદ્ધો કે જેમાં નિરપરાધી હબરો મનુષ્યો મરે એવાં યુદ્ધો કર્યાં નથી. વાંચો !!! જૈનશાસ્ત્રો અન હિંદુશાસ્ત્રો. પશુબલ સત્તાથી વિશ્વમાં શાંતિ, સુખ, સત્યનો નાશ થાય છે માટે સર્વરાજ્યોએ તેનો સુધારો કરવો જોઈએ. કોઈ પણ પ્રબલને ન્યાય આપ્યા વિના તેના પર સત્ય રાજ્ય કરી શકાતું નથી. પ્રબલને ગુલામ નિઃશસ્ત્ર બનાવી તેના પર રાજ્ય કરવું એ પશુઓ પર રાજ્ય કરવા બરોબર કાર્ય છે. પ્રબલની સર્વપ્રકારે બાહ્યાંતર ઉન્નતિ કરવી એજ રાજ્ય અને રાજાનું કર્તવ્ય છે. એમ જૈનધર્મશાસ્ત્રોમાં પ્રતિપાદન કરેલું છે. હાલમાં હિંદમાં હિંદીદેશીસંસ્થાનોના રાજાઓ અને ઠાકોરો કરતાં ખ્રિષ્ટીય રાજ્ય વહીવટ એક અપેક્ષાએ કહીએ તો કરોડ ઘણા સારો છે. હજી ખ્રિષ્ટીય ન્યાયમાં મહુને સાપેક્ષિકશ્રદ્ધા છે. ખ્રિષ્ટીયનો ન્યાય જે દેશી રાજાઓ, ઠાકોરો સ્વીકારે તો તેઓ દાસના દાસ-પ્રબલમાં ચૈતન્ય સ્ફૂર્તિ પ્રગટાવી શકે. દેશી સંસ્થાનોમાં હાલ પ્રબલ એ માથું ન મારવું તેમાજ લાભ છે અમેરિકા વગેરે દેશોની અપેક્ષાએ ખ્રિષ્ટીયના હિંદ પરના રાજ્યમાં અનેક સુધારા થવાની જરૂર છે. અને સુધારો થતાં ખ્રિષ્ટીય મહારાજ્યનો યશ ન્યાય વખણાશે. ભાવિના ઉદરમાં જે થવાનું તે હશે તે થશે.

મારા ભક્ત શિષ્યોના આગ્રહથી સ્વદેશના સ્વરાજ્ય શિક્ષણની દિશા દેખાડી છે. તેમજ સર્વવિશ્વદેશોને વિશ્વસંદેશ કાઠ્ય રચી બાહ્યનું અને આત્માનું સ્વરાજ્ય સમજાવ્યું છે. તેમાં મારો

૪૬

ધાર્મિક પારમાર્થિક આશય છે. ખ્રિષ્ટીય રાજ્યદ્રોહના એક વિચાર માત્રને પણ સ્વપ્નમાં પણ કરી શકું નહીં પણ મહુને જે સત્ય સુજે તેનો ઉપદેશ, સર્વવિશ્વદેશોને પ્રેમે સમલાવે આપી શકું. આત્મરૂપ જન્મભૂમિની સેવા કરવી એ મારી આૈપદેશિક ફરજ છે તે માટે જે લખાયું, તેમંથી હંસદષ્ટિની પેઠે સત્ય સાડું ગ્રંહણ કરશો. ખ્રિષ્ટીયરાજ્યના આશ્રય નીચે રહીને અને ખ્રિષ્ટીયરાજ્યના હુકમોને પાળીને હિંદીઓએ પ્રજાપણું જાળવી રાજ્યદ્રોહ અને કાયદાનો ભંગ નહિ કરતાં સ્વરાજ્યના હક્કોને પ્રેમ વિનયપૂર્વક માગવાની રીતિ અખત્યાર કરવી. ગાંધીજી અસહકાર અને સત્યાગ્રહ કાયદા ભંગની લડત જે ચલાવે છે તેથી કંઈ એકદમ તુર્ત સત્ય સ્વરાજ્ય મળનાર નથી, તેમજ અસહકાર તથા કાયદાભંગલડતથી ગાંધીજીને એકવાર પાછા પડવાનો વખત આવશે. હુળવે હુળવે સવિનયથી આગળ વધવું જોઈએ. હિંદુસ્થાનની સર્વપ્રજાઓમાં ખ્રિષ્ટીય રાજ્યથી શાંતિ પથરાઈ છે, તેવી શાંતિ કાયમ રાખવા માટે પ્રથમ તો હિંદવાસીઓને લાયક બનાવવા જોઈએ. જેમ જેમ હિંદીઓમાં બાહ્યરાજ્ય કરવાની યોગ્યતા પ્રગટે તેમ તેમ પ્રથમ તો તેઓને કેળવવા જોઈએ. ખ્રિષ્ટીયોની પેઠે રાજ્યકારભાર વ્યવસ્થા ચલાવવાની શક્તિ હજી હિંદીઓમાં પૂર્ણતયા પ્રગટી નથી. હિંદીઓએ રાજ્યનો અને રાજાનો દ્રોહ ન કરવો. તેઓના કાયદાઓમાં યોગ્ય ફેરફારો કરાવવા પણ રાજ્યની અવ્યવસ્થા થાય એવી અયોગ્ય પ્રવૃત્તિ ન સેવવી અને બાહ્યરાજ્ય વહીવટ કરવાને માટે આધ્યાત્મિક સફળશુભને પ્રકટાવવા જોઈએ. હિંદી અને ખ્રિષ્ટીય પ્રજાનું એકત્ર મિત્રાચારી વધે અને કાયદાઓમાં સુધારો થાય એવી વ્યવસ્થાથી વર્તાવું. અલણુ તોફાની લોકો ઉશ્કેરાઈ જાય અને તોફાનો કરે તથા ખ્રિષ્ટીય રાજ્યને ઉથલાવી પાડવા ખુનામરડી ચલાવે, અને તેથી ઉલટું અંધેર વર્તાવે, એવું અરોગ્ય કાર્ય ન બને એવી રીતે સ્વરાજ્યની ચળવળ ચલાવવી જોઈએ. યોગ્ય રીતે ખ્રિષ્ટીય શહેનશાહના છત્રનીચે સ્વરાજ્ય શાંતિપૂર્વક

મળે એવી ચળવળ કરવી. બાહ્યરાજ્ય મેળવવા માટે તો બ્રિટીશોની પેઠે હિંદીઓએ રાજ્ય શિક્ષણકુળા પામી વર્તવું જોઈએ અને આધ્યાત્મિક આત્મરાજ્યની પ્રાપ્તિ માટે તો પ્રભુ મહાવીરદેવના ઉપદેશાનુસાર વર્તવું જોઈએ. ગુણો ગ્રહવા અને દુર્ગુણો ત્યજવા જોઈએ. વિશ્વમાં વર્તતાં સર્વ બાહ્યરાજ્યના શુભ શુભકર્મોને ગ્રહવા જોઈએ અને અશુભશુભકર્મોના ત્યાગ કરવો જોઈએ. હિંદીઓ જો બળવો, ખૂનામરકી, બાહ્યસ્વરાજ્ય લેવા માટે કરશે અને તેથી તેમને રાજ્ય મળશે તોપણ તેઓ લાંબી મુદત સુધી સ્વરાજ્ય ટકાવી શકે નહિ, અને આર્યરાજ્યના પ્રાચીન આદર્શભૂત બની શકશે નહિ, સાત્ત્વિક-ગુણોથી પ્રગટાવેલું રાજ્ય લાંબાકાલ સુધી ગમે તે દેશની પ્રજા પ્રાપ્ત કરી શકે છે. સર્વખંડમાં સાત્ત્વિકરાજ્ય એજ સ્વર્ગરાજ્ય છે. સર્વવિશ્વમાં સાત્ત્વિકરાજ્ય પ્રસરે. ન્યાયી રાજને તાબે પ્રજાઓ રહે તેમાં વ્યાવહારિક સ્વતંત્રતા છે. આર્યમહત્તાની સાથે પ્રજાએ હિંદની મહત્તાને જાળવવી જોઈએ. સર્વદેશોમાં સ્વતંત્રતા હાલ ગણાય છે પણ સદ્ગુણોની મહત્તા વિનાની સ્વતંત્રતા છેવટે આકાશમાં પ્રગટેલી વિજળીની પેઠે ક્ષણમાં નષ્ટતાને પામે છે. મહુને સર્વખંડપર સમલાવ છે. કોઈ દેશ મારો નથી. હિંદદેશપર રાગ નથી તેમ ઈંગ્લાંડાદિ અન્ય દેશ પ્રજાપર દ્વેષ નથી. પરમાત્માનો દેશ તે મારો દેશ છે. પરમાત્માનો ધર્મ, જાતિ તેજ મારો ધર્મ જાતિ છે. કાળીગેરી ગામડીમાં મહુને લેદહલાવ નથી. સર્વદેશોની પ્રજાઓ એકાત્મશુદ્ધપ્રેમ મિત્રભાવે વર્તે અને પરસ્પરમાં પ્રભુ દેખે એવી રીતે વર્તી આધ્યાત્મિકસ્વરાજ્ય પ્રાપ્ત કરે એજ મારી ઇચ્છા છે. વ્યવહારથી સ્વસ્વજન્મભૂમિમાં જન્મેલા લોકોને ન્યાય, શૌર્ય, આત્મલોગ અને પ્રમાણિકતાથી સ્વરાજ્ય મળે એ જન્મસિદ્ધ હક્ક છે. ત્યાગીઓને પ્રભુ મેળવવાનો હક્ક છે તેમ સર્વલોકોને સ્વસ્વ જન્મભૂમિનું સ્વરાજ્ય મેળવવાને ગૃહાવાસમાં હક્ક છે. ભૂમિ, પશુ, લક્ષ્મી, ધાન્યાદિક વિના ગૃહસ્થાવાસમાં એક ક્ષણ પણ જીવી શકાય નહિ. ત્યાગીઓએ ગૃહસ્થાને વ્યાવહારિક અને નૈશ્ચરિક બંને પ્રકારના સ્વરાજ્યનો

૪૯

ઉપદેશ દેવો જોઈએ. ગૃહસ્થોને પ્રથમ વ્યાવહારિક સ્વરાજ્યની જરૂર પડે છે. કલિયુગમાં કલિયુગના અનુસારે સ્વરાજ્ય હોય છે અને સત્યયુગમાં સત્યયુગના અનુસારે રાજ્ય વર્તે છે. સર્વલોકોને સત્યયુગના સ્વરાજ્યનું ધ્યેય હોય છે પણ વર્તમાનમાં તો વર્તમાન દ્રવ્યક્ષેત્ર કાલભાવાનુસારે રાજ્ય પ્રાયઃ પ્રવર્તે છે. જે કાલે જેવી રીતે જીવાય, વર્તાય તેવી રીતે વર્તવું. ધ્યેય ઉચ્ચ હોય છે પણ આખી દુનિયાને ત્રણ પ્રકૃતિની નાનાવિભિન્નતાથી એક સરખી સ્થિતિમાં લાવી શકાય નહિ. દેશકાલનુસારે ગૃહસ્થદેશના સ્વરાજ્યની પ્રાપ્તિ માટે ગૃહસ્થોએ પોતાને સુજે તેવા ઉપાયો લેવા, તેમાં ત્યાગીઓની સલાહ લેઈ પોતાની સ્થિતિ માટે પોતાની પારિણામિકબુદ્ધિથી વ્યવહારમાં વર્તવું. બાહ્યસ્વરાજ્ય એ અમારી ત્યાગી દૃષ્ટિએ સ્વરાજ્ય નથી. તેથી અમેએ તેમાં ફક્ત સહજુણેથી લાયક બની શુદ્ધાત્મ સ્વરાજ્યની સાથે બાહ્યસ્વરાજ્યની દશા દર્શાવી છે. બાકી તેઓનું કાર્ય તેઓ બાણી કરી શકે. અમેતો સહજુણે અને સત્પ્રવૃત્તિનો સદુપદેશ આપી શકવાની દિશા દેખાડી શકીએ છીએ. (સાણુંદ પ્ર૦ સમાપ્ત)લજ્જનસંગ્રહ નવમા ભાગમાં-સહજુરૂ સ્વરૂપનાબના અન્થને દાખલ કર્યો છે તેમાં જૈનશાસ્ત્રોના આધારે ત્યાગીમુનિયો ગુરૂ હોઈ શકે છે પણ ગૃહસ્થોને કે જેઓએ ત્યાગીપણું સ્વીકાર્યું નથી તે ત્યાગી ગુરૂ હોઈ શકતા નથી એમ જૈનશાસ્ત્રોના આધારે પ્રતિપાદન કર્યું છે. કેટલાક જૈનો હાલમાં દશવીશ વર્ષથી ગૃહસ્થ શ્રાવકને મુનિની પેઠે ગુરૂ માની વર્તે છે, તેઓને જૈનશાસ્ત્રાધારે હિતશિક્ષા આપી છે, તેને જૈનશાસ્ત્રોને પ્રમાણુક માનનારા જૈનો વાંચશે તો તેઓને સત્ય સમજાશે. ગૃહસ્થોને માટે ગૃહસ્થધર્મના સંસ્કાર કરાવનાર ગૃહસ્થ ગુરૂ હોઈ શકે અને તેનું આચાર દિનકરઅન્થમાં પ્રતિપાદન કર્યું છે. તેવા ગૃહસ્થગુરૂ વર્ગનું ખંડન કરવામાં આવ્યું નથી પણ આતો જે લોકો ત્યાગીમુનિ ગુરૂના ઠેકાણે ગૃહસ્થને ગુરૂ માની વર્તે છે અને ત્યાગી ગુરૂ વર્ગનું ખંડન કરે છે, તેઓને જૈનશાસ્ત્રાનુસારે હિતશિક્ષા દર્શાવી છે અને તેઓના હૃદયમાં રહેલા વિચારોને પૂર્વપક્ષ ગણીને

૪૯

ઉત્તર પક્ષમાં જૈનાગમોના આધારે ઉત્તર આપવામાં આવ્યો છે તે વાંચકો સહેજે સમજી શકશે. છેવટે સંબ્રહ્મનયપ્રતિપાદિત સત્તાની અપેક્ષા તથા વ્યવહારનયની અપેક્ષા તથા નિશ્ચયનયની અપેક્ષા ગર્ભિત સંસ્કૃત ભાષામાં ગુરૂગીતા રચી હતી, અને જે પાંચ વર્ષ પૂર્વે છપાઈ ગઈ હતી તેમાં સુધારો ને વધારો કરી છાપવામાં આવી છે. ગીતાર્થ ગુરૂની ગમ લઈને ગુરૂગીતા વાંચવી. વ્યવહારનયની અપેક્ષાએ ગીતાર્થ મુનિ ગુરૂ સમજવા. અને નિશ્ચય નયની અપેક્ષાએ આત્માજ આત્માનો ગુરૂ છે તે અપેક્ષાએ આત્મારૂપ ગુરૂની સ્તુતિ લક્ષિત દર્શાવી છે. સંબ્રહ્મનય ગ્રાહક સત્તાની અપેક્ષાએ સર્વજીવો તે સત્ છે માટે તે સત્તા એ ગુરૂ છે. નિશ્ચયનયની અપેક્ષાએ આત્મા જ દેવગુરૂ અને ધર્મરૂપ છે. ત્રયોદશમાગુણસ્થાનક સુધી વ્યવહાર છે, માટે શિષ્યને કેવલજ્ઞાન થાય અને શિષ્યને કેવલજ્ઞાન થયું છે એવી ખબર ગુરૂને ન પડે ત્યાં સુધી ગુરૂને વંદન કરવાનું જૈનાગમમાં જણાવ્યું છે. યથાધર્મપરીક્ષાપત્ર. ૧૭૦

વવહારો વિહુ બલવં જંવદ્દૃ કેવલીવિ છુડમત્થં,
આહાકમ્મં મુંજ્ઞહ । સુઅવવહારંપમાણતો ॥ ૧ ॥

વ્યવહારનય બળવાન છે જે માટે કેવલી પણ છદ્મસ્થ ગુરૂને વાંદે છે અને આધાકર્મી આહાર લોગવે છે, શ્રુતવ્યવહારને પ્રમાણ કરીને કેવલી પણ છદ્મસ્થગુરૂને વાંદે છે અને છદ્મસ્થગુરૂની આહારાદિકર્મી સેવા કરે છે, માટે શ્રુતવ્યવહાર બળવાન છે, તેથી શ્રુતવ્યવહારને પ્રમાણ માનીને ગીતાર્થ મુનિગુરૂની સેવાલક્ષિત કરવી પણ નિશ્ચયનયથી એકાંતે આત્માને ગુરૂ માનીને શ્રુતવ્યવહારી ગુરૂનો ત્યાગ ન કરવો અને તેમની આજ્ઞાનો ભંગ ન કરવો, આ કાલમાં શ્રુતવ્યવહારે સરાગસંયમી ગુરૂઓ વર્તે છે, માટે વીતરાગી ગુરૂનું વર્ણન વાંચીને સરાગીગુરૂનો ત્યાગ ન કરવો. વ્યવહારનય કાથત ગુરૂનો ત્યાગ કરતાં તીર્થચિદેદનું પાપ લાગે છે. કહ્યું છે કે-ગુણસ્થાનકક્રમારોહે.

૫૦

જા જિજ્ઞાસુ પવજ્ઞહ, તામા વવહાર નિત્યથે મુવહ
વવહારમઓચ્છેષ-તિત્યુચ્છેઓ જઓ મણિઓ-॥ ૧ ॥

જો તું જિનમતને અંગીકાર કરતો હોય તો વ્યવહારનય અને નિશ્ચયનયનો ત્યાગ ન કર. તેમાં પણ વ્યવહારનયનો ત્યાગ કરતાં તીર્થોચ્છેદ થાય છે એમ આગમમાં કથ્યું છે માટે શ્રુતવ્યવહાર-નયપ્રતિપાદિતશુરની સેવાભક્તિ કરવી અને તેમની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવું. ધર્મપરીક્ષા અન્થ-પત્ર ૨૪૨ માં શ્રુતજ્ઞાની મુનિ શુરને કેવલી સમાન કથ્યા છે. યથા.

છઠમત્યો પુણ કેવલિ—

કપ્પો અપમત્તસંજઓ જેઓ ॥

સોચિઅ સંજમજોગે, ઉવડત્તો સુત્તઆણાપ ॥ ૧ ॥

છઠ્ઠમ્થે પણ કેવલી સરખો ગીતાર્થ મુનિ છે. તે કેવો ગીતાર્થ હોય છે તે જણાવે છે. અપ્રમત્ત સંયત અને તે શ્રુતની આજ્ઞાવડે સંયમયોગમાં ઉપયુક્ત એવો જણાવે. જ્યાંસુધી કેવલજ્ઞાન ન થાય ત્યાં સુધી શુરની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવાની જરૂર છે. આત્માનું શુરપણું સત્તાએ અનાદિ કાલથી છે પણ નિમિત્ત કારણરૂપ ગીતાર્થ શુર વિના તે પ્રગટ થતું નથી. નિમિત્ત શુરના શરણથી નૈશ્વયિક શુરત્વ કે જે આત્મામાં રહેલું છે તે પ્રગટે છે. આત્મા વસ્તુતઃ નિશ્ચયથી શુર છે પણ તે શુરરૂપ ન થાય ત્યાંસુધી વ્યવહાર શુરની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવામાં જરૂરમાત્ર પણ શંકા ન કરવી અને સદ્-શુરને સર્વસ્વાર્પણ કરીને ગીતાર્થશુરની સેવાભક્તિ કરવી. આચાર્ય, ગચ્છ, સંઘની સેવાભક્તિમાં અર્પણ જવું. આચાર્યની સેવાભક્તિમાં અર્પણ જતાં અહપકર્મબંધ અને કર્મની ઘણી નિર્ભરા છે. દશાશ્રુતસ્કંધ ચૂર્ણીમાં આચાર્યોદિના અવર્ણવાદી-એને શિક્ષા કરવાનું લખ્યું છે. તથયા-અવર્ણવાદૈ પઢિહણેજ્જ તથા સુત્રકંઠ ચૂર્ણીમાં મિચ્છવિટ્ઠીસુ પઢિહણસુ સમ્મતંથિરં દોર ॥ જૈનસંઘ આચાર્ય ગચ્છાદિકના પ્રત્યનીકેને શિક્ષા કરવાથી સમ્યક્ત્વ સ્થિર થાય છે એમ અનેક કથણે જણાવ્યું છે.

૫૧

તદ્યથા વૃહત્કલ્પભાષ્યવૃત્તૌ, આચારિણ ગચ્છમ્મિય, કુલગણ
સંઘેઅચેઈ અ વિનાસે, આલોડ્ય પડિકંતો સુદ્ધો જં ણિજ્જરા વહુલા॥
આચાર્યસ્ય વા ગચ્છસ્ય વા કુલસ્ય વા ગણસ્ય વા સંઘસ્ય વા
ચૈત્યસ્ય વા વિનાશે ઉપસ્થિતેસતિ સહશ્રયોધિપ્રમૃતિના સ્વવીર્ય-
મહાપયતા તથા પરાક્રમણીયં યથા તેષાં આચાર્યાદીનાં વિનાશો
નોપજાયતે, સત્ત્વ તથા પરાક્રમમાણો યદ્યપરાધમાપન્નસ્તથાઽપ્યા-
લોચિતપ્રતિક્રાન્તઃ શુદ્ધઃ ગુરુસમક્ષમાલોચ્ય મિથ્યાદુષ્કૃતપ્રદાન
માત્રેણૈવાસૌશુદ્ધઈતિભાવઃ ॥ કુતિત્યાહ યત્ યસ્માત્ કારણાત્
વિપુલા મહતી નિર્જરા કર્મક્ષયલક્ષણા તસ્યભવતિ પુષ્ટાલમ્બન
મવગમ્ય ભગવદાજ્ઞયા પ્રવર્તમાનત્વાદિતિ ॥

વિષ્ણુકુમાર કાલિકાચાર્ય વગેરેનાં તથા નિશીથ ચૂર્ણિમાં
સાધુઓના રક્ષણમાટે એકસાધુએ દંડવડે સિંહને માર્યો ઈલાહિ
અનેક દષ્ટાંતો મૈલુદ છે. ગૃહસ્થજૈનોને સ્વાસ્તિત્વમાટે દેશ,
સંઘ, કુટુંબ, ભૂમિ, રાજ્યલક્ષ્મી આદેની જરૂર હોય છે. તેઓને
પણ એટકરાબ વગેરેની પેઠે ધર્મની રક્ષા માટે ક્ષાત્રયોગ્ય ધર્મ્યયુદ્ધ
કરવું પડે છે. ગુરૂના ભક્તોને ગુરૂની સેવાભક્તિમાં અર્પાઈ જવું તેજ
સાર છે એમ નિમિત્તભૂત તથા સમકિતચારિત્રદાયક ગુરૂના માહમા-
ને ગુરૂગીતામાં જણાવ્યો છે. કેટલાક પંડિત એવા પ્રતિપક્ષી દુર્જનો,
નયોની અપેક્ષા ટાળીને ગ્રન્થની અપ્રતિષ્ઠા કરવા અવળો અર્થ કરી
બાલજીવોને ભરમાવે એમ બનવા યોગ્ય છે. ગુરૂગીતામાં જ્યાં ત્યાં
સાતનયોની અપેક્ષા ગર્ભિતગુરૂસ્વરૂપ જણાવ્યું છે. શ્રદ્ધાભક્તિથી ગુરૂને
સેવતાં સર્વકાર્યની સિદ્ધિ થાય છે. દ્રોણાચાર્યની માઠીની મૂર્તે
કરીને એકલવ્ય ભિલ્લે પૂજા કરી ધનુર્વિદ્યાની સિદ્ધિ કરી તે
સાક્ષાત્ ગુરૂની સેવાભક્તિમાં અર્પાઈ જવાથી ભક્ત શિષ્ય આપો-
આપ ગુરૂ અને પરમાત્મા બને તેમાં કશું કંઈ આશ્ચર્ય નથી. જે
ગુરૂની ચહુતા જાણે છે તેજ ગુરૂનો ભક્ત શિષ્ય બની શકે છે.
ગુરૂ ગીતામાં વ્યવહાર અને નિશ્ચયનય ગર્ભિત આધ્યાત્મિક સદ્ગુરૂ

૫૨

સ્વરૂપ દર્શાવવામાં આવ્યું છે, તેનો અનુભવ અરેખર અધ્યાત્મ-
જ્ઞાની સ્વપર સિદ્ધાંત જ્ઞાતા ગીતાર્થગુરૂની સેવાલક્ષિથી જ ખૂલે
છે, માટે ગીતાર્થગુરૂઓની પાસે જઈ તેઓની સેવાલક્ષિ કરવી કે
જેથી તેઓ ગુરૂગીતાના ભાવાર્થને નયોની અપેક્ષાએ સમજાવશે.
મારા આત્માનું વલણ વાચકોને કેટલાંક કારણોથી અધ્યાત્મપ્રલિ
જ્જ્વાલે અને તે યોગ્ય છે છતાં આગમવ્યવહાર પરંપરાદિની
શ્રદ્ધા માન્યતા અને તે પ્રમાણે ઉપદેશમાં તથા યથાશક્તિ પ્રવર્તનમાં
શ્રદ્ધાછતાં મારાથી જેટલું ન પ્રવર્તાય તેટલું હીનત્વ માનું છું. મહને
જૈનશાસ્ત્રોની દરેક માન્યતામાં પૂર્ણવિશ્વાસ છે એમ વાચકો
સરજીને મારા લખાણને નયોની અપેક્ષાએ જાણી મારી છદ્મસ્થ
દૃષ્ટિથી થએલી ભૂલચુકદોષોની ક્ષમા કરશે છેવટે રત્નાકર પરચ્છી-
શીનો ગુર્જર ભાષામાં શ્રીમદ્ દેવચંદ્ર મહારાજે આદીશ્વરની
વિનતિરૂપ અનુવાદ કર્યો છે તે પ્રાંતમાં દાખલ કર્યો છે. લજ્જન-
સગ્રહ નવમા ભાગનાં આઠનાં ભજનો અન્થે અને પદોને સં.
૧૯૭૬ ની સાલનું વિજ્ઞપુરમાં ચોમાસું કર્યું ત્યારે ચોમાસામાં
રચવામાં આવ્યાં છે. સુદર્શનાસુબોધ, શ્રેણિકસુબોધ, પ્રિયદર્શના
પ્રબોધ, શ્રાવિકાસુબોધ, અભયકુમાર નીતિબોધ, જીવકબોધ,
વગેરે પત્ર ૨૪૧ સુધીનાં કાવ્યો વિજ્ઞપુરના સં. ૧૯૭૬ ના
ચોમાસામાં જ્ઞાનમંદિરના ભોંયરામાં રચેલાં છે. સં. ૧૯૭૭ નું
ચોમાસું સાણંદમાં ત્યાંના સંઘના આગ્રહ લક્ષિત પરિણામથી કરવામાં
આવ્યું ત્યારે ત્યાં સાણંદમાં સર્વ કોમમાં જે કોઈ દારૂ વાપરતા
હોય તેઓને દારૂ નહિ વાપરવાનો બોધદેવાથી સાણંદની સર્વકોમે
લેગા મળી દારૂ નહિ વાપરવાનો ઠરાવ કર્યો હતો તે વખતે દારૂ નહીં
વાપરવા સંબંધી રજપુતોના ચોરામાં બોધ આપ્યો હતો તેમજ
વહોરાના ઝીનમાં સાણંદની સર્વ કોમે આગળ ઉપદેશ આપી
ઠરાવ કરાવ્યો હતો. તેમજ મહુડી વગેરે ગામોમાં દારૂ નહીં
વાપરવાના ઠરાવો કરાવ્યા હતા, તે વખતે સાણંદમાં દારૂની કવિતા
રચી હતી. દારૂની કવિતાની આગળની સર્વકવિતાઓ કે જે
પત્ર ૩૨૧ સુધીની છે તે સાણંદમાં રચવામાં આવી હતી અને

૫૩

પત્ર ૩૨૨૨શ્રી રપર સુક્રીનાં કાવ્યોને મેસાણા વગેરે સ્થળે રચવામાં આબ્યાં છે. ગુરૂગીતાને સં. ૧૯૭૨ ની સાલમાં વિજ્ઞપુરમાં રચી છે. ગુણાનુરાગી મનુષ્યો, સત્યના આકાંક્ષીજનો, જ્યાં ત્યાંથી ગુણાનુરાગ દૃષ્ટિથી સત્ય ગ્રહણ કરે છે, તે તેઓ આ પુસ્તકમાંથી જે જે રૂચે તે હંસની પેઠે ગ્રહણ કરે અને આત્માની ઉન્નતિ તથા શુદ્ધિ કરે. સર્વવિશ્વજીવો આત્માની શુદ્ધિના માર્ગે વળે. સર્વ જૈનોની ઉન્નતિ થાઓ.

इत्येवं ॐ अहं महावीर शान्तिः ३

સં. ૧૯૭૬ શ્રાવણ સુદિ ૨

મુ. વિજ્ઞપુર.

મુનિશ્રી દેવેન્દ્રસાગરજીનું જીવનચરિત્ર.

મુનિશ્રી દેવેન્દ્રસાગરજીની જન્મભૂમિ ગેરિતાગામ છે. વિજ્ઞપુરથી પાશ્ચિમ દિશાએ ચાર ગામ પર ગેરીતાગામ છે. ગેરીતાગામમાં પહેલાં પંડિત મુનિયો આવીને રહેતા હતા તેમનું સંસારી નામ ડાહ્યાલાઈ હતું અને તેમના પિતાનું નામ પિતાંબરદાસ હતું. તેમના કાકા સુરચંદલાઈ સ્વરૂપચંદ તથા મૂલચંદ સ્વરૂપચંદ એ બે હતા અને તે બે વિજ્ઞપુરના વતની હતા સુરચંદલાઈએ જ્ઞાનશીતલ વિલાસ વગેરે ગ્રંથો રચ્યા છે. સૂરચંદલાઈ વગેરે ત્રણે લાઈ યુવાવસ્થામાં શિનોર પાસેના સાડલી વગેરે ગામમાં વ્યાપાર નિમિત્તે ગયા હતા. ત્યાં શ્રી હુકુમરુનિજીની સંગતિ થતાં તેઓ તેમના શ્રાવકો થયા હતા. પિતાંબરદાસ પાલેજમાં વ્યાપાર કરવા ગયા અને મૂલચંદલાઈ પણ પાલેજમાં વ્યાપાર નિમિત્તે ગયા. સુરચંદલાઈએ વિજ્ઞપુર આવ્યા બાદ વ્યાપારનો ત્યાગ કર્યો હતો. તે ત્રણમાં સુરચંદલાઈ વિશેષ વિદ્વાન હતા.

૫૪

વિજયપુર વિશાશ્રીમાળી જ્ઞાતિના શ્રેષ્ઠ શા. દલસુખભાઈ સરપચંદ પણુ એ ત્રણની ટોળીમાં લખ્યા અને તે પણુ હુકમમુનિશ્રીના શ્રાવક બન્યા, તેમના પરિચયમાં ડાહ્યાભાઈ આવ્યા તેથી તેમને પણુ તેમના નૈશ્વર્યિક આધ્યાત્મિક સંસ્કારની અસર થઈ, પશ્ચાત્ત સ. ૧૯૬૦ સાલમાં એ ચાર શ્રાવકની ટોળી અમારા સમાગમમાં આવી અને અમારા પર તેમની શ્રદ્ધા બેઠી. છેવટે સૂર્યદલાઈને તથા મૂલચંદલાઈને તથા પિતાંબરદાસને અમારા યોગથી વ્યવહારનય અને નિશ્ચયનય બેની શ્રદ્ધા થઈ. પિતાંબરદાસને પણુ શ્રદ્ધા થઈ ડાહ્યાભાઈએ અમારી પાસે યોગાભ્યાસ શરૂ કર્યો. તેમણે આધ્યાત્મિક અનેક ગ્રન્થોનું વાચન શરૂ કર્યું. છેવટે તેમની અને દલસુખભાઈની ચારિત્ર લેવા ઇચ્છા પ્રગટી. દલસુખભાઈ વૃદ્ધ થયા હતા તેથી તેમને ના પાડી. ડાહ્યાભાઈએ સં. ૧૯૬૬ ની સાલમાં કઠિયાવાડમાં રાણપુરમાં માગશર માસમાં પં. અબ્જિતસાગરગણિ પાસે અમારા નામની દીક્ષા અંગીકાર કરી અને તેનું દેવેન્દ્રસાગર નામ પાડવામાં આવ્યું. તેમણે જ્ઞાનગર્ભિત વૈરાગ્યથી દીક્ષા અંગીકાર કરી. તેમણે દીક્ષા લીધી ત્યારે તેમની સ્ત્રીને પુત્ર પ્રસવે વીસ દિવસ થયા હતા તેમણે તેનું વાડીલાલ નામ પાડ્યું હતું તેમની દીક્ષાથી તેમની સ્ત્રીને અને સગાંને ઘણું લાગી આવ્યું પણુ તેઓને યોગ આપવાથી તેઓ ખુશી થયાં. મુનિ દેવેન્દ્રસાગરે પ્રકરણો વગેરેના સારી રીતે અભ્યાસ કર્યો અને સંસ્કૃત ભાષાના વ્યાકરણનો અભ્યાસ કરી ન્યાયશાસ્ત્રનો અભ્યાસ શરૂ કર્યો. સ. ૧૯૭૦ ની સાલનું ચોમાસું અમારી સાથે માણસામાં કર્યું અને પર્યુષણમાં તેમણે અઠ્ઠાઈ તપ (આઠ દિવસના ઉપવાસ) કર્યો. સં. ૧૯૭૧ નું સાલનું પેથાપુરમાં ચોમાસું કર્યું તે વખતે તેણે અમારી સાથે ચોમાસું કર્યું સં. ૧૯૭૨ નું ચોમાસું તેણે અમદાવાદમાં કર્યું, અને ત્યાં મુકતાવલી વગેરે ન્યાયગ્રન્થોનો અભ્યાસ કર્યો. સં. ૧૯૭૩ નું ચોમાસું અમારું પેથાપુરમાં થયું ત્યારે તેણે અમારા ભેગું ચોમાસું કર્યું. ચોમાસા બાદ ત્યાંથી વિજયપુરમાં આવવાનું થયું. વિજયપુ-

૫૫

૧૫માં પદેગ આલવાથી ગામની બહાર સ્ટેશન પાસે કાબુમિયાના ખેતરમાં શુરૂ આંખાનીચે તંબુમાં રહેવાનું થયું. ત્યાં બસે શ્રાવકનાં ઘર વરયાં હતાં સં. ૧૬૭૪ સાલના પોશ, માઘ, ફાગણ એ ત્રણ માસમાં છાપરે તંબુમાં ગાળ્યા, તેમણે અમારી પાસેથી યૌગિક આધ્યાત્મિક જ્ઞાનનું આનુભવિક શિક્ષણ મેળવ્યું. સં. ૧૯૭૪ નું સાલનું અમારું ચોમાસું વિભાગમાં કર્યું ત્યારે તેણે કારણસર અમદાવાદ વિહાર કર્યો અને સાણંદ ચોમાસું કરવા ગયા અને ત્યાં સ્થિરતા કરી તેણે વ્યાખ્યાનમાં ઉત્તરાધ્યયનસૂત્ર વાંચવું શરૂ કર્યું હતું. કર્મયોગે અષાઠ સુદિ છઠ્ઠી જવર શરૂ થયો, પશ્ચાત્ત વિશેષ માંદગી શ્રે અને સં. ૧૬૭૪ અષાઠ સુદિ તેરસે તેણે શરીરનો ત્યાગ કર્યો અને સ્વર્ગગમન કર્યું. તેના આત્માને શાંતિ મળેા. દેવેન્દ્રસાગરની પ્રકૃતિ શાંત, સરલ, સત્યબ્રાહ્મી તથા જ્ઞાનબ્રાહ્મી હતી. તેણે પચ્ચરાહા-મતને સારીરીતે વાળીને સનુધ્ય જન્મ સફલ કર્યો. સ સાર-માંથી તેની બિદકુલ આસક્તિ ઉઠી ગઈ હતી તેથી તેણે સ્ત્રીને પુત્ર થતાં પણ પુત્ર મોહ ટાળી પાતાના વૈરાગ્યબળે દીક્ષા લીધી. સાણંદમાં તેના શરીરની અગ્નિસંસ્કાર ક્રિયા ગોથિયામાં પહેલી રાયજીના વૃક્ષતળે કરવામાં આવી હતી, તે વખતે અમદાવાદથી શેઠ મણિભાઈ દલપતભાઈ તથા ભગત શા. વીરચંદભાઈ ગોક-ળભાઈ વિગેરે ઘણા જનો ગયા હતા. તેની સાથે પત્ર વ્યવહારમાં જે જે પત્રો ઉપયોગી હતા, તેઓને પત્ર સદુપદેશ બીજા ભાગમાં છપાવ્યા છે. તેના અગ્નિસંસ્કારાદિ પ્રસંગે ચડાવાના રૂ. ૨૨૫, ઉપજ્યા હતા તે સાણંદના સાગરગચ્છના મંઠે ભજનસંગ્રહ નવમા ભાગમાં છપાવવા ખાતે આખ્યા છે. શ્રી દેવેન્દ્રસાગરજી જેવા ત્યાગી વૈરાગી યોગાભ્યાસી મુનિવરોથી જૈનશાસનની વૃદ્ધિ થાઓ. મુનિ અમૃતસાગરજી, મુનિજીતસાગરજી અને મુનિદેવેન્દ્ર-સાગરજી જેવા યુવક ઉત્સાહી જૈનધર્મનાતકારક મુનિવરોની યાદી સદા રહેા અને એવા ઉત્તમ મુનિયો વિશ્વમાં પ્રગટેા.

હૃદયેષં ॐ અદ્દં મહાવીર જ્ઞાન્તિ: ૩

વિ. સં. ૧૯૭૬ શ્રાવણ સુદિ બીજ.

ભજન પદ્યસંગ્રહ ભાગ ૯ માનું શુદ્ધિ પત્રક

પત્ર.	લીટી.	અશુદ્ધિ.	શુદ્ધિ.
૩	૮	થાવત	તથા
૨	૨૩	અનંદ	આનંદ
૪	૨૪	અત્મા	આત્મા
૬	૩	જયકાર	જયકાર
૬	૧૭	સગ	સંગ
૬	૨૧	વૈ	વૈરી
૭	૧૭	નાશ	વિનાશ
૭	૧૭	જતાં	થતાં
૮	૧૫	નાજો	નારજો
૯	૨૧	ત્યાય	ત્યાંય
૧૨	૯	હોય	{ હોય ત્યાં પ્રભુ તા શાંતિ
૧૬	૧૪	શુભા	શુભા
૨૧	૬	મંહિ	માંહિ
૨૧	૭	ખને	ખને છે
૨૩	૬	અનંત	અનંત
૨૫	૧૬	અનુકરણ	અનુકરણ છે
૨૬	૯	આત્મા ડમરતા=આત્મા અમરતા	
૨૭	૫	થતો	થાતો
૨૮	૩	રગરગ મરે	રગરગમાંરે
૩૧	૧૬	કર્યા	કર્યા
૩૪	૧૭	ગણો	ગણો
૩૪	૨૩	ખરા	ખૂરા
૪૬	૧૩	કરે	કર
૪૧	૮	નરો	કરો
૪૧	૧૮	જીવન	જીવ

૫૭

૪૨	૧૯	ઘત	ઘાત
૪૨	૨૭	મરૂ	મારૂ
૪૩	૨૧	આદિ	આદિ
૪૪	૧૭	શ્વન	શ્વાન
૪૬	૨૩	મત્ર	મત
૪૬	૨૩	છડો	છડો
૪૭	૭	રે	ફરે
૪૭	૨૫	ભાવમ	ભાવમાં
૪૮	૧૪	કુસંપ	કુસંપ
૪૮	૨૨	દ્વેષ	દ્વેષન
૪૯	૯	ખળવત	ખળવંત
૫૨	૧૩	ત્યા	ત્યાં
૫૨	૨૫	શી	શીર્ષ
૫૪	૩	યાત	પતિ
૫૪	૧૩	ત્યાગ	ત્યાગ
૫૪	૨૩	પ્રાણાતે	પ્રાણાંતે
૫૫	૨	શતિ	શાન્તિ
૫૬	૧૧	ખત	ખંત
૫૬	૨૩	ત્યાય	ત્યાંય
૫૮	૧૯	રે	કરે
૫૮	૨૪	વસત	વસતાં
૬૧	૨૦	ભક્તોમા	ભક્તોમાં
૬૨	૧૯	ચઊપસ	ચઊપાસ
૬૩	૧૫	મહિ	માંહિ
૬૪	૩	ખરા	ખૂરા
૬૬	૧૦	વર્ત	વર્તે
૬૭	૨૭	જ	નિજ
૬૮	૨૯	વરાગી	વૈરાગી

૫૮

૭૩	૩	ભક્તા	ભક્તો
૭૩	૧૦	ખરા	ખૂરા
૭૩	૨૭	ભક્તા	ભક્તો
૭૩	૨૮	ખ્યાલ	ખ્યાલ
૭૪	૯	ધર્મ	ધર્મ
૭૫	૨૪	નક્ક	નક્કી
૭૫	૨૯	સયમ	સંયમ
૭૭	૧૭	ભગવાનનૂ	ભગવાન
૭૮	૧૩	બધો	બધો
૮૫	૧૭	દિલમા	દિલમાં
૯૩	૫	ખીભુ	ખીભું
૯૫	૧૫	થઈ	વ્યર્થ
૧૦૨	૧૭	સર્વ	સર્વે
૧૦૭	૨૩	સયોગ	સંયોગ
૧૧૦	૯	ધર્મ	ધર્મ
૧૧૫	૫	મનડાં	મનડા
૧૨૧	૨૬	છડો	છડો
૧૨૪	૩	પ્રકૃતિ	પ્રકૃતિ
૧૨૭	૨	સ્વ	સ્વ
૧૨૭	૨૬	પડંત	પડંત
૧૩૫	૧૧	પ્રહ્લ	પ્રહ્લ
૧૩૭	૧૩	ચિદાનંદ	ચિદાનંદ
૧૩૭	૨૪	નિરિક્ષણ	નિરીક્ષણ
૧૩૮	૧૬	ઉપ	ઉપસ્થ
૧૩૯	૬	લી	ધૂલી
૧૪૨	૩	પખી	પંખી
૧૪૨	૯	વ્યાખ્યા	વ્યાખ્યા
૧૫૪	૨૮	સા	શાં

પદ

૧૫૫	૮	છપાતો	છૂપાતો
૧૫૬	૩	આગળ મૂક્યાં	આગળ
૧૬૧	૨૩	નિંદા	નિંદા
૧૬૭	૪	શ્રણિ	શ્રણિ
૧૬૭	૧૯	સવાવસ્થા	સર્વાવસ્થા
૧૬૮	૯	ધરવારે	ધરવારે
૧૬૯	૧૭	પાચમું	પાંચમું
૧૭૯	૧૬	બાંધી	બાંધી
૧૯૩	૧૦	રમનાર	રમનારા
૧૯૫	૧૪	ચચલ	ચંચલ
૨૦૮	૧૪	કર્મોમાં	કર્મોમાં સત્ય
૨૦૯	૧૫	દંપતીમોક્ષ	દંપતીમોક્ષ અન્થ
૨૧૧	૨	બગતા	બગતાં
૨૧૨	૧૨	બ્રહ્મ	બ્રહ્મ
૨૧૨	૧૩	ફૂલનબતિ	બતિ
૨૨૨	૧૭	આધારો	આધારો
૨૨૮	૨૪	બ્રહ્મ	બ્રહ્મ
૨૨૮	૨૫	એવી	એવી દેવાનંદા
૨૩૪	૧૭	જીવતો	જીવંતો
૨૩૭	૧૮	આમસતમ	આતમસમ
૨૩૭	૧૮	દેખવો	દેખવું
૨૪૧	૨૪	ને	ને
૨૪૯	૧૯	પરબ્રહ્મ	પરબ્રહ્મ
૨૪૯	૨૩	મત્ર	મંત્ર
૨૫૦	૯	મહંત	મહંત
૨૫૧	૬	કરબા	કરબો
૨૫૨	૭	શ્રય	શ્રેય
૨૫૪	૯	પ્રભુના	પ્રભુનો

६०

२५६	२७	समन्था	समन्थाथी
२७३	११	भइ	भूइ
२८२	४	सुर्वागे।	सर्वागे
२८२	१६	धति	भूति
२८६	२	सप	संप
२९१	२	थके।	थूके।
२९६	२६	एवतां	एवंता
२९८	२२	सव	सर्व
३००	६	सतो।	संतो।
३०१	१६	अनी	अनो
३०४	६	कार्ये	कार्ये
३३०	२१	राजय	राज्य
३३६	१२	धर्मी	धर्मी
३३६	१३	रागो	रोगो
३३८	११	आमण	आतम
३४३	२३	व्यवहार	व्यवहार
३३४	९	सर्व	सर्वे
३४५	१०	कामना	कामनो
३४५	१२	मैत्रा	मैत्री
३४७	१०	अंधकार	अंधकारो
३४८	५	रीझा	रीझो
३४८	२४	बु	बु
३५०	६	टाळा	टाळो
३५०	१२	आपशा	आपशो
३५१	२	त्यां	ज्यां
३५१	७	करुण	करुणा
३५३	३	गवेके	गैवेके

३५६	४	अभवाने	अभवाने
३५९	१०	कहाए	कहीए
३५९	१६	कराए	करीए
३६२	२	पच	पंच
३६६	३	होय छे	होय
३६६	१५	माहे	मोहे
३६६	२७	करे	करेने
३६७	२०	सूनि	मुनि
३६७	२२	वित्	विद्
३६८	८	थाव	थावे
३६८	१६	सूयगडांग	सूयगडांग
३६८	१८	सूत्रमां	सूत्रमां
३७४	१४	साथी	स्याथी
३७५	५	परमाथ	परमार्थ
३७६	२५	म	में
३८२	२३	नवी	नहीं
३९०	२८	भाति	भ्रान्ति
३९२	२	गुरु	गुरुः ।
३९२	२३	परज्योति	परंज्योति
४००	८	तारकश्च	तारकश्च
४०३	१२	मना	मनो
४०४	१५	ज्याति	ज्योति
४०९	१	५०९	४०९
४१०	१	५१०	४१०
४११	१	५११	४११
४१२	१	५१२	४१२

भजनसंग्रह नवमा भागनी विषयानुक्रमणिका.

विषयांक.	विषय.	पत्र.
१	अधिकारी बनो.	१
२	प्रभुमय जीवन.	२
३	मृत्यु अने जीव.	३
४	सहकार अने असहकार.	४
५	श्राविकासुबोध-ग्रन्थ.	८
६	श्री अभयकुमार नीतिबोध-ग्रन्थ.	११
७	प्रियदर्शना प्रबोध-ग्रन्थ.	२०
८	सुदर्शना सुबोध-ग्रन्थ.	२९
९	प्रभु महावीरदेवनो जीवकबोध-ग्रन्थ	८०
१०	श्रेणिक सुबोध-ग्रन्थ.	१०४
११	महाप्रभु महावीरदेवनो वैराग्योपदेश.	११४
१२	प्रभु महावीरदेवनो जैनोने उपदेश.	११५
१३	परब्रह्म महावीर प्रभुनो विश्वने उपदेश.	११६
१४	देव अने राक्षस ग्रन्थ.	११७
१५	स्वदेश.	१२०
१६	चतुर्वर्ण स्वरूप आत्मा	१२२
१७	असंख्यप्रदेश खंडरूप आत्मविश्व	१२३
१८	भारतदेश	१२४
१९	परतंत्रता	१२५
२०	स्वतंत्रता	१२७
२१	स्वराज्य	१२९
२२	आस्तिक	१३२
२३	नास्तिक	१३३

६३

२४	खरा ए संत भक्तो छे	१३४
२५	पवित्र ग्रन्थ	१३५
२६	स्नान ग्रन्थ	१३७
२७	तीर्थयात्रा-ग्रन्थ	१४१
२८	ब्राह्मण	१४४
२९	ब्राह्मण	१४५
३०	महावीर जाप	१४६
३१	महावीर शरण	१४८
३२	आत्म महावीर-ग्रन्थ	१५१
३३	आत्म महावीर लगनी	१५३
३४	कर्ममाया	१५६
३५	कर्मभोग	१५८
३६	बे परवा	१६०
३७	प्रेम त्यां प्रभुदर्शन	१६१
३८	लालन	१६२
३९	मन वशकर	१६३
४०	त्यागपणुं	१६६
४१	मुक्ति महेलनां चउद पगथीयां ग्रन्थ	१६९
४२	प्रभु प्रेमीनां लक्षण	१७०
४३	महावीर प्रभुनी भक्ति	१७१
४४	यशोदानी प्रभु महावीर भक्ति	१७२
४५	मोहनी कुरबानी ग्रन्थ	१७३
४६	यज्ञ स्वरूप ग्रन्थ	१७५
४७	प्रियदर्शना प्रबोध ग्रन्थ	१८१
४८	यशोदानी प्रियदर्शना पुत्रीने हितशिक्षा ग्रन्थ.	२०५

६४

४९	त्रिशलाए आपेल पतिलक्षण बोधग्रन्थ	२०७
५०	दंपती मोक्ष ग्रन्थ	२०९
५१	श्री महावीर प्रभुनो नंदिवर्धनने आत्म- बोध ग्रन्थ	२११
५२	आत्मप्रकाश	२१५
५३	अनन्त ब्रह्मवर्तुल	२१६
५४	मनदृष्टि अने आत्मदृष्टि	२१७
५५	आत्मकमाणी	२१७
५६	आत्मोपयोग	२१८
५७	म्हने	२१९
५८	अनादि अनंतात्मा	२२१
५९	सत्संगति	२२३
६०	मारी पाछळ आवो नहि	२२६
६१	महावीर मेळ	२२८
६२	मृत्यु पाछळ ग्रन्थ	२२९
६३	मृत्यु पाछळ	२३२
६४	नित्य दिवाळी	२३८
६५	यादी	२३९
६६	दारु	२४२
६७	खादी	२४३
६८	संप	२४३
६९	गाय	२४४
७०	दारु	२४५
७१	हरणोनी स्वतंत्रता ग्रन्थ	२४६
७२	स्वदेशभक्त	२४७

૬૫

૭૩	આત્મરૂપ ભારતદેશ	૨૪૮
૭૪	સાળંદ ગોધાવી	૨૫૦
૭૫	જીવતાં તે મરેલા	૨૫૧
૭૬	મરેલા પળ જીવતા	૨૫૨
૭૭	હિન્દુસ્તાન	૨૫૩
૭૮	પ્રભુનો હિન્દને ઉપદેશ	૨૫૪
૭૯	હિન્દ જાગ	૨૫૫
૮૦	ભારત મહાવીર	૨૫૬
૮૧	હિન્દની ઉન્નતિ	૨૫૭
૮૨	પીંજરનો પોપટ અને પોપટનું ટોલુ ગ્રન્થ	૨૫૮
૮૩	સ્વરાજ્ય લાયક	૨૬૦
૮૪	દેશી રાજાઓને શિક્ષા ગ્રન્થ	૨૬૧
૮૫	વિશ્વોદ્ધારક	૨૬૩
૮૬	સુધારા	૨૬૪
૮૭	દયા	૨૬૫
૮૮	સર્વવિશ્વની શાંતિનો ઉપદેશ	૨૬૬
૮૯	તપ	૨૬૭
૯૦	સ્વરાજ્ય	૨૬૮
૯૧	સંપ	૨૬૯
૯૨	શક્તિ	૨૭૦
૯૩	સ્વાધિકાર ધર્મ	૨૭૧
૯૪	વ્યભિચાર	૨૭૨
૯૫	સર્વલંડના લોકોને સદુપદેશ	૨૭૩
૯૬	ઠઠો	૨૭૪
૯૭	આત્મા તેજ વિશ્વદેવ રાજા છે	૨૭૫

९८	कोइनुं बूरु न करो	२७६
७९	न्याय	२७६
१००	गुणग्रहण	२७७
१०१	मांसभक्षणथी पाप	२७८
१०२	जुगार	२७९
१०३	सत्संगति	२८०
१०४	हिन्दनी प्रगतिनो हिंदने बोध	२८०
१०५	स्वराज्यनी दिशा	२८२
१०६	पोताने न भूल	२८३
१०७	फूट	२८४
१०८	विश्वसंदेश ग्रन्थ	२८६
१०९	स्वराज्य	३०८
११०	स्वदेशीओने शीख	३०९
१११	पोपटनुं बच्चुं अने उपदेश ग्रन्थ	३१०
११२	हिन्दउठ	३१९
११३	वंदेमातरम्	३२०
११४	अधिकारोओने शिखामण	३२२
११५	धनवंतोने शिखामण	३२३
११६	स्वराज्यथी भ्रष्ट धनाराओ	३२४
११७	खरुं छे ब्रह्मराज्य सुखकारी	३२५
११८	स्वराज्य लायकात	३२५
११९	मनुष्यो स्वराज्य लायक थाशो	३२७
१२०	हमेरा आतम भारतठामा	३२८
१२१	हमेरा सत्य स्वराज्य पिछाना	३२८
१२२	व्यभिचार त्याग	३२९

६७

१२३	ब्रिटीश राज्य	३३०
१२४	भारतरूपीगाय	३३१
१२५	अमारे विश्वथकी सहकार	३३२
१२६	धर्मीनां लक्षण	३३४
१२७	युवानो जाळवी राखो जुवानी	३३५
१२८	धर्मीवनो नरनार	३३६
१२९	आतम आपस्वरूप विचारो	३३७
१३०	मनुष्यो !!! धर्मरोकडीयो धारो	३३८
१३१	आयुष्यनी क्षणिकता	३३९
१३२	अरे जीव मानवभवशीद हारे	३४०
१३३	प्रभु महावीरनी वाटे वहेला धर्मीओ झट चालशो.	३४०
१३४	सज्जन संतनां लक्षण एवां जाणशो	३४१
१४५	धर्मीवनो नरनार	३४३
१३६	धर्मशास्त्र	३४५
१३७	मनुष्यो !!! गुणनुं स्वरूप विचारो	३४६
१३८	मनुष्यो समकितदृष्टि धारो	३४७
१३९	स्वदेशो चीजो वापरो	३४८
१४०	महावीर !!! कोइक तुजने जाणे	३४९
१४१	महावीर स्तवनम्	३४९
१४२	प्रभो !!! मुज करुणा करोने तारो	३५०
१४३	महावीर स्वरूप	३५१
१४४	महावीरशरण कर्तुं एक त्हां	३५२
१४५	सद्गुरु स्वरूप ग्रन्थ	३५३
१४६	अथसत्तानयनिश्चयनयगर्भितगुरु गीता ग्रन्थ	३८५

१४७	गुरुस्वरूपम्	३९३
१४८	गुरुसेवाफलम्	३९४
१४९	गुर्वाज्ञा	३९४
१५०	गुरुभक्तः	३९६
१५१	गुरुब्रह्म	३९७
१५२	गुरुध्यानम्	३९८
१५३	गुरुमाहात्म्यम्	३९९
१५४	धर्माधर्मफलम्	४००
१५५	सद्गुरु कृपा	४०१
१५६	सद्गुरु भावना	४०२
१५७	गुरुबुद्धि	४०३
१५८	सद्गुरु महिमा	४०४
१५९	अथ श्रीमद् देवचन्द्रजी कृत श्रीसिद्धाचल गिरिमंडन श्रीआदिजिन विनतिरूप स्तवन प्रारंभ.	४०९

श्री अध्यात्मज्ञानप्रसारक मंडळ तरफथी

श्रीमद् बुद्धिसागरसूरिजी ग्रन्थमाळामां

प्रगट थयेला ग्रन्थो.

ग्रथांक	पृष्ठ	किंमत.
१ क. भजन संग्रह भाग १ लो.	२००	०-८-०
* १ अध्यात्म व्याख्यानमाळा.	२०६	०-४-०
* २ भजनसंग्रह भाग २ जो.	३३६	०-८-०
* ३ भजनसंग्रह भाग ३ जो.	२१६	०-८-०
* ४ समाधिशातकम्.	६१२	०-८-०
* ५ अनुभवपञ्चिशी.	२४८	०-८-०
६ आत्मप्रदीप,	३१६	०-८-०
* ७ भजनसंग्रह भाग ४ थो.	३०४	०-८-०
८ परमात्मदर्शन.	न२क	०-१२-०
* ९ परमात्मज्योति.	५००	०-१२-०
* १० तत्त्वबिंदु.	२३०	०-४-०
* ११ गुणानुराग. (आवृत्ति बीजी	२४	०-१-०
* १२-१३. भजनसंग्रह भाग ५ मो तथा ज्ञानदीपिका.	१९०	०-६-०

७०

* १४ तीर्थयात्रानुं विमान (आ.बीजी)	६४	०-२-०
* १५ अध्यात्म भजनसंग्रह	१९०	०-६-०
* १६ गुरुबोध.	१७४	०-४-०
* १७ तत्त्वज्ञानदीपिका	१२४	०-६-०
१८ गह्वलीसंग्रह भा. १	११२	०-३-०
* १९-२० श्रावकधर्मस्वरूप भाग १-२ (आवृत्ति बीजी)		४०-४०-१-०
* २१ भजनपदसंग्रह भाग ६ ठो.	२०८	०-१२-०
२२ वचनामृत,	८३०	०-१४-०
२३ योगदीपक.	३०८	०-१४-०
२४ जैन ऐतिहासिक रासमाळा,	४०८	१-०-०
* २५ आनन्दघनपदसंग्रह भावार्थसहित	८०८	२-०-०
* २६ अध्यात्मशान्ति (आवृत्ति बीजी)	१३२	०-३-०
* २७ काव्यसंग्रह भाग ७ मो.	१५६	०-८-०
* २८ जैनधर्मनी प्राचीन अने अर्वाचीन स्थिति.	९६	०-२-०
* २९ कुमारपाल (हिंदी)	२८७	०-६-०
३० थी ४-३४ सुखसागर गुरुगीता.	३००	०-४-०
३५ षड्द्रव्य विचार.	२४०	०-४-०
* ३६ विजापुर वृत्तांत.	९०	०-४-०
३७ साबरमती काव्य.	१९६	०-०-०

७१

३८ प्रतिज्ञा पालन.	११०	०-६-०
३९-४०-४१ जैनगच्छमतप्रबंध संघप्रगति जैनगीता.	३०४	१-०-०
४२ जैन धातुप्रतिमा लेख संग्रह भा. १	१	१-०-०
४३ मित्रमैत्री.		०-६-०
४४ शिष्योपनिषद्.	४८	०-२-०
४५ जैनोपनिषद्,	४८	०-२-०
४६-४७ धार्मिक गद्यसंग्रह तथा सदुपदेश भाग १ लो.	९७६	३-०-०
४८ भजनसंग्रह भा. ८	९७६	३-०-०
४९ श्रीमद् देवचंद्र भा. १	१०२८	१-०-०
५० कर्मयोग.	१०१२	३-०-०
५१ आत्मतत्त्वदर्शन	११२	०-१०-०
५२ भारत सहकारशिक्षण काव्य	१६८	०-१०-०
५३ श्रीमद् देवचंद्र भा. २	१२००	३-६-०
५४ गङ्गुली संग्रह भा. २	१३०	०-४-०
५५ कर्मप्रकृतिटीकाभाषांतर	८००	३-२-०
५६ गुरुगीत गुंहलीसंग्रह	१९०	०-१२-०
५७-५८ आगमसार अने अध्यात्मगीता ४७०		०-६-०
५९ देवबंदन स्तुति स्तवन संग्रह.	१७५	०-४-०
६० पूजासंग्रह भा. १ लो.	४१६	१-०-०
६१ भजन पदसंग्रह भा. ९	४५०	१-६-०

७२

- ६२ भजन पदसंग्रह भा. १० २०० १-०-०
 ६३ पत्र सदुपदेश भा. २ ५७५ १-८-०
 ६४ धातुप्रतिमालेख संग्रह भाग २
 ६५ जैनदृष्टि ए ईशावास्योपनिषद् भावार्थ विवेचन
 ६६ शुद्धोपयोग
 ६७ पूजा संग्रह द्वितीयावृत्ति तथा अन्य पूजाओ
 सहित भाग २ बीजो

* आ नीशानीवाळा ग्रंथो सीलकमां नथी,
 उपरनां पुस्तको मळवानुं ठेकाणुं.

वकील मोहनलाल हीमचंद.

(गुजरात) पादरा.

शा. आत्माराम खेमचन्द

साणंद.

भांखरीया--मोहनलाल नगीनदास

मुंबाइ कोटबजार गेट नं. १९२-९४

बुकसेलर, मेघजी हीरजी

पायधुनी-मुंबाइ.

शेठ. नगीनदास रायचंद भांखरीया.

मु. मेसाणा.

ભજન પદ્ય સંગ્રહ.

ભાગ. ૯.

“ અધિકારી બનો. ”

- પ્રથમ પ્રેમી બનો પોતે, પછીથી પ્રેમીઓ મળશે;
 પ્રથમ ભક્તો બનો પોતે, પછીથી ભક્ત મળવાના. ૧
- પ્રથમ શિષ્યજ બનો પોતે, પછીથી શિષ્ય મળવાના
 પ્રથમ ચેલા થયા પશ્ચાત્, ગુરુપદ સત્ય મળવાનું. ૨
- પ્રથમ સેવક બનો જાતે, પછીથી સ્વામી થાવાના;
 પ્રથમથી સાધુ થાવાથી, પછીથી સાધુ મળવાના. ૩
- પ્રથમ ગુણવંત થાવાથી, પછીથી ગુણી દેખાશે;
 ગુણાનુરાગ વણુ ક્યારે, ગુણી લોકો ન દેખાશે. ૪
- કરો કાર્યો પ્રથમ જાતે, પછીથી કહેણી છે સફળી;
 બની મૌની કરો કર્મો, નિરાસક્તિપણે જ્યાં ત્યાં. ૫
- પ્રથમ સંતો બનો ભવ્યો, પછીથી સંત દેખાશે;
 પ્રથમ વિશ્વાસી થાવાથી, ખરા વિશ્વાસીઓ મળશે. ૬
- પ્રથમ જે અન્ય લોકોને, તમારી દૃષ્ટિથી ઇચ્છો;
 પ્રથમ તેવા બનો પોતે, ભલ્લી નહિ રહેણી વણુ કહેણી. ૭
- તમે જે દાનને ઇચ્છો, પ્રથમ તે અન્યને આપો;
 યથા દેવું તથા લેવું, અચળ સિદ્ધાંત જગ સાચો. ૮
- પ્રથમ ન્યાયી બનો પોતે, પછીથી ન્યાયી મળવાના;
 બનીને સ્વાશ્રયી પોતે, બનાવો અન્યને તેવા. ૯

૨

ઘણું વાંચે ઘણું સુણતાં, ઘણું કહેતાં ને દેખતાં;	
વળે નહીં સત્ય એ જાણી, વળો ઝટ સત્યના પથે.	૧૦
કસી યાહેમ જીવનને, વળો આત્મોન્નતિ પથે;	
સહાયો અન્યની મળશે, ખરા ઉત્સાહ ને ખંતે.	૧૧
મરણિયા થૈ વળો પન્થે, મળે છે સ્વાર્પણે સુકિત	
જીવતાં નામ રૂપોની, અહંતા ટાળીને જીવો.	૧૨
અજીરણુ કહેણીનું મૃત્યુ, બની નિર્ભય અમર થાઓ;	
ખરા સ્વાતંત્ર્યથી વર્તી, હુણો પરતંત્રતા બરી.	૧૩
કરો જેવા વિચારોને, બનો બનશે સ્વર્ગ તૈવા;	
તમારા હાથમાં નક્કી, અહો જેવા થવું તેવું.	૧૪
પવિત્રાઈ અને શ્રદ્ધા, ધરી ઉઠો સકલ લોકો;	
બુદ્ધ્યધિ જ્ઞાનયોગી થૈ, જગાડો ભવ્ય લોકોને.	૧૫

પ્રભુમય જીવન.

પ્રભુમય જીવન જીવ્યાનાં લક્ષણ ખરાં,	
પ્રભુ મહાવીર જિનવર દે ઉપદેશજ્ઞે;	
આતમના તાબે મન રાખી વર્તીએ,	
મત મતાંતર ત્યજી કદાચહ કલેશજ્ઞે.	પ્રભુ. ૧
માત પ્રમણે પર નારીઓ લાગતાં,	
પરધન પત્થર સમ લાગતાં ચિત્તજ્ઞે;	
દયા ક્ષમા ને સત્ય પ્રભુતા જાગતાં,	
કર્તવ્યો કરતાં દિલ રહે પવિત્રજ્ઞે.	પ્રભુ. ૨
શુદ્ધાત્મામઃ તન્મયતા પ્રીતિ જ ગે,	
શુદ્ધાત્મા આદેશો દિલ ઝીલાયજ્ઞે;	
પરા પશ્યંતી પગદી સ્ફુરણા શુનિએ,	
કર્તવ્યો કરવામ. ધર્મ સુહાયજ્ઞે.	પ્રભુ. ૩

૩

- જીવો છે પરમેશ્વર સર્વે સત્યા,
 એવા નિશ્ચયવડે યતો વ્યવહારજો;
 સર્વ વિશ્વ જીવોની સાથે એકતા,
 સરખી પ્રભુતાના આચાર વિચારજો. પ્રભુ. ૪
- આત્મિક સાચી સ્ફુરણાના સામ્રાજ્યમાં,
 સ્વતંત્રતા સહુની જૂઠી નિર્ધારજો;
 પ્રભુ દૃષ્ટિથી જોવું વર્તવું થાવત,
 પ્રભુમય જીવન પ્રગટ થતું સુખકારજો. પ્રભુ. ૫
- સર્વ જીવોનું સત્ય તે પોતાનું સહી,
 એકલાવના વર્તે વ્યાપક રૂપજો;
 ત્યારે શુદ્ધાત્મા પ્રભુનાં દર્શન થતાં,
 ચથ. લાવના દર્શન તથા સ્વરૂપજો. પ્રભુ: ૬
- બહિર દૃષ્ટિ કરતાં આંતર દૃષ્ટિથી,
 કહેણી રહેણી ધર્મ કર્મ વ્યવહારજો;
 નિરાસક્તિએ પ્રભુ સ્વભાવે વર્તતાં,
 પૂર્ણાનંદે વર્તે નર ને નારજો. પ્રભુ. ૭
- સર્વ જીવોની સાથે આત્મિકપ્રેમતા,
 પ્રગટે ઉત્સાહી જીવન જયકારજો;
 એવા પ્રભુમય જીવનમાં પ્રભુરાજ્ય છે,
 સ્વતંત્રતાના સર્વાચાર વિચારજો. પ્રભુ. ૮
- લોકની નિંદા ભીતિ જ્યાં ન જણાય છે,
 વર્તે અનંદ પ્રગટે સત્ય પ્રકાશજો;
 સર્વ જીવોનાં નામ રૂપ તે પ્રભુતણાં,
 નામ રૂપ નિજ એકસમાંજ વિલાસજો. પ્રભુ. ૯
- નિર્મોહે જ્યાં નામ રૂપથી વર્તવું,
 પશુવૃત્તિયો થાતી નિજ આધીનજો;
 આતમ તે પરમાતમરૂપે લાસતો,
 દૈન્ય રહે નહિ થાય આતમા જિનજો. પ્રભુ. ૧૦

૪

- પ્રભુમય જીવન જીવે તે પરમેશ્વરો,
જગમાં એવાં બાણો નર ને નારજો;
કર્મયોગીઓ જ્ઞનીઓ ભકનો જનો,
સંતો દેહવિષે છે પ્રભુ અવતારજો. પ્રભુ. ૧૧
- જેમ જેમ પ્રભુમય જીવન વ્યાપક થતું,
તેમ તેમ પરમાતમ આવિર્ભાવજો;
દેહ છતાં જે વર્તમાનમાં એહવે,
તે સાકાર જ પ્રભુ મહાશુભ દાવજો. પ્રભુ. ૧૨
- નિરાકાર સાકાર પ્રભુ નિજ આતમા,
સત્ય વિચારાચારે નર ને નારજો;
યુદ્ધિસાગર પ્રભુમય જીવન અનુભવ્યું,
શુદ્ધાતમ આવિર્ભાવે નિર્ધારજો. પ્રભુ. ૧૩

મૃત્યુ અને જીવન.

- મૃત્યુથી પ્રભુ જીવન જૈનો પામતા,
બાહ્ય ભાવથી મરતાં નર ને નારજો;
મૃત્યુની પાછળ છે પરમ પ્રભુ ખરા,
મોહથી મરતાં મગતા તે નિર્ધારજો. મૃત્યુ. ૧
- મૃત્યુની પાછળ આતમનું જીવવું,
બાહ્ય જીવનમાં મૃત્યુ સઘળે બાણજો;
મરવાથી ભય પામે તે નહીં જૈન છે,
આત્મ શુદ્ધિમાં મૃત્યુ હેતુ પ્રમાણજો. મૃત્યુ. ૨
- આત્માનું દ્વિજ જીવન છે મૃત્યુ થતાં,
મૃત્યુ જીવનમાં સમભાવી છે સંતજો;
એવા સંતો પ્રભુમય જીવન પામતા,
જિન પ્રભુ અર્જુન થાતા શુભવંતજો. મૃત્યુ. ૩

૫

દેહ છતાં જે મૃત્યુમાં જીવન જીવે,
પ્રભુ મહાવીર ભકતો તે નર નારજો;
તેવા જૈનો નિશ્ચય ને વ્યવહારથી,
સ્વતંત્રતા પ્રભુતા પામે નિર્ધારજો.

મૃત્યુ. ૪

જે જે દોષો સાપેક્ષાએ તે ગુણો,
કર્મખંધ પણ સાપેક્ષે નહિ ખંધજો;
બાણે એવું તે પ્રભુમય જીવન કરે,
પ્રભુ મહાવીર થાવે વિશ્વ અખંધજો.

પ્રભુ. ૫

જૈનોને આસ્ત્રવ તે સંવર રૂપ છે,
ભોગો થાતા યોગરૂપ નિર્ધારજો;
મૃત્યુ પાછળ અનંત જીવન અનુભવે,
અકર્મ હેતે કર્મ રૂપે ન્યકારજો.

પ્રભુ. ૬

પ્રભુ મહાવીર વ્યાપક દૃષ્ટિ પામતાં,
બાહિર મૃત્યુ જીવન એક સમાનજો;
જીવન મૃત્યુ બન્ને પ્રભુની પ્રાપ્તિમાં,
વર્તે એવું બાણે તે ભગવાનજો.

પ્રભુ. ૭

વિશ્વ જીવોમાં દેખે બિનતા જૈનતા,
આત્મસમાં દેખે સઘળાં પ્રહ્લાંડજો;
કાલતણે તે મહાકાલ છે આત્મા,
સ્વયં કાલને કાલથી તેને વહાલજો.

પ્રભુ. ૮

આત્માના જ્ઞાનાદિ જ્ઞેયની વર્તના,
નિશ્ચયથી તે કાલ છે નિજ પર્યાયજો;
સમયે સમયે એવા કાલે પરિણમે,
આત્મ કાલાધાર સદા વર્તાયજો.

પ્રભુ. ૯

સમયે સમયે પરિણમન જે નવ નવું,
આત્મમઃ સ્વાભાવિક જીવન બાણજો;
એવું મૃત્યુ જીવન ક્ષણ ક્ષણ વર્તાતું,
વીર પ્રભુની જ્ઞાન.જ્ઞા.એ માનજો.

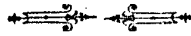
પ્રભુ. ૧૦

૬

એકવાર પ્રભુ જીવનને જે પામતા,
 પુરુષોત્તમ જિન થાતા તે જયકરને;
 તેનામાં અસ્તિનાસ્તિમય જગ સહુ,
 સ્થૂલ વપુમાં અને પ્રભુ અવતાવેને. પ્રભુ. ૧૧

અનંત આતમ જીવન નિર્ચય અનુભવ્યું,
 બાહ્ય મૃત્યુનો રહ્યો નહીં અધ્યાસને;
 બુદ્ધિસાગર અજરામર આતમ સ્વયં,
 પ્રગટપણે પરખાતો સત્ય પ્રકાશને. પ્રભુ. ૧૨

સહકાર અને અસહકાર.

સદ્ગુણીથી સહકાર લેલો સંસારમાં,
 દુષ્ટોથી અસહકાર જ સુખકારને;
 જ્ઞાનાદિ ગુણથી સહકાર જ સાર છે,
 દુઃખઠાયકથી રૂડો અસહકારને. સદ્. ૧

દુર્ગુણી વ્યસની નાસ્તિક સગ ન કીજીએ,
 પાખંડીથી લેલો નહીં સહકારને;
 અન્યાયી દ્રોહીનો સંગ ન કીજીએ,
 કરે ગુનામી તેથી શો ! સહકારને. સદ્. ૨

વૈગી દ્વેષી શત્રુથી શી મિત્રતા,
 જૈનોના ઘાતકનો લેલો ન સંગને;
 નિર્દય જૂઠા વ્યભિચારી સંબંધથી,
 દયા સત્ય ને શીલનો નાસે રંગને. સદ્. ૩

જૈનધર્મના નિંદક નાસ્તિક લોકથી,
 કરો નહીં ક્યારે જૈનો સહકારને;
 ધર્મ ટળે ત્યાં સહકાર જ શા કામનો,
 સહકાર છે સત્યાચાર વિચારને. સદ્. ૪

રાગ દ્રેષની સાથે સંબંધ નહિ ભલો, સંતો ને સત્સંગતણો સહકારજો; દેવ ગુરૂ ને ધર્મ સાથ સહકારતા, આત્મવશી મનથી રૂડો છે પ્યારજો	સદ્. ૫
અસહકાર કરો આંતર શત્રુથકી, આત્મગુણોથી કરો જનો સહકારજો; પ્રભુમય જીવનથી સહકારે રીજીએ, વીર પ્રભુની ભક્તિ કરો નર નારજો.	સદ્. ૬
સાધુ સાધ્વી શ્રાવક ને સહુ શ્રાવિકા, ચાર પ્રકારે સંઘ સાથ સહકારજો; સર્વ સમર્પણ કરીને સહુ તારી જનો, સ્વતંત્રતા નિર્ણયતા પામો સારજો.	સદ્. ૭
સૂરિ વાચક સાધુથી સહકારતા, કરતાં દુર્બુદ્ધિ પાપોનો નાશજો; દેહ ચામડીસ્પર્શમાં સુખની કામના, વૃત્તિનો નાશ જતાં સુખ આશજો.	સદ્. ૮
મોહ ટળ્યા વણ ટળે નહીં પરતંત્રતા, સ્વાધીનતા વણ ઘટે નહીં સહકારજો; આત્માનંદ પ્રગટતો ત્યાં સહકાર છે, વીર પ્રભુ વચને સમજો નર નારજો.	સદ્. ૯
સારાની સાથે સહકાર ભલો સદા, ભૂરા સાથે ભલો નહીં સહકારજો; અસત્સંગીથી સંબંધો બાંધો નહીં, મેળ મળે નહિ ધર્માચાર વિચારજો.	સદ્. ૧૦
અપ્રામાણિક નાસ્તિક ધૂર્ત પ્રપચ્ચીથી, કંદિ કરો નહિ સહકાર જ નર નારજો; કૃત્રિમ પ્રેમીનો વિશ્વાસ ન કીજીએ, જૈન ધર્મ છે સર્વ વિશ્વ સહકારજો.	સદ્. ૧૧

૯

પ્રભુ મહાવીર સર્વ વિશ્વ સહકારણે,
 સર્વથકી તેનો સારો સહકારણે;
 ભક્તિ જ્ઞાન ને કર્મોપાસન યોગથી,
 જ્ઞાતમ થાવે પરમેશ્વર નિર્ધારણે. સદ્. ૧૨
 સર્વ જીવોની સાથે મૈત્રી ભાવના,
 પ્રમોદ કૃષ્ણા માધ્યસ્થજ ને ભાવણે;
 શુદ્ધ પ્રેમથી વર્તો જીવો સાથમાં,
 જૈનો સાથે સહકાર જ ગુણ લાવણે. સદ્. ૧૩
 અજ્ઞાની મિથ્યાત્વી દુષ્ટ વિધર્મીથી,
 સહકારતા કરતાં શક્તિ વિનાશજો;
 માધ્યસ્થે વર્તીએ તેઓ સાથમાં,
 કદિ ન કરવો દુષ્ટોનો વિશ્વાસજો. સદ્. ૧૪
 સહકાર જ અસહકાર જ એ વર્ણવ્યા,
 આધ્યામિકજ્ઞાને જાણ્યો નર નાજો;
 પુદ્ગિસાગર આત્મમહાવીર સાથમાં,
 ઉપશમાદિ ભાવે શુભ સહકારજો. સદ્. ૧૫

“ શ્રાવિકા સુબોધ. ”

વીર પ્રભુ ભાષે ભગવાન, જેના દિલમાં કેવલજ્ઞાન;
 સર્વ વિધેના પાલક બેશ, સ્ત્રીઓને દેતા ઉપદેશ. ૧
 મુજ શ્રદ્ધા પ્રીતિ ધરનાર, જૈન ધર્મને આચરનાર;
 પ્રાણુ પડે ધણુ તજે ન ધર્મ, એવી સ્ત્રીઓ પામે શર્મ. ૨
 ધર્મિજનનાં સુણે ચરિત્ર, દિલકું રાખે સદા પ્રવિત્ર;
 નામદાઈ કરતી દૂર, તન મન વાણી ધારે શૂર. ૩
 વ્યભિચાર નહિ સ્વપ્ને હોય, જૂઠું ધોલે નહીં જે જોય;
 ધોરી કર્મનો કરતી ત્યાગ, હિંસા કરવામાં નહિ રાગ. ૪

૯

- શ્રાવિકાઓ મોટી સતી, મતિ અને રાખે શુભ ગતિ;
 દુષ્ટ કામીનો કરે ન સંગ, ધર્મયુદ્ધમાં રાખે રંગ. ૧
- માનાં શાસ્ત્રોની ભણુનાર, મિથ્યઃ ધર્મોની ત્યજનાર;
 શરીર બળ સંરક્ષે ખાસ, કદિ ન છોડે મુજ વિશ્વાસ. ૬
- અતમ તાખે રાખે મન, ધર્મ કરતી પામે મર્ણુ;
 નિષ્કામે કરતી સહુ કૃત્ય, કરે ન કર્મો દુષ્ટ અસત્ય. ૭
- ધર્મયુદ્ધ શિક્ષણ લે ખાસ, અધર્મીઓની અને ન દાસ;
 દુઃખ પડે, નહિ અને ઉદાસ, આતમનો ધરતી વિશ્વાસ. ૮
- મુજ ઉપદેશ્યાં જાણે તત્ત્વ, મન કાયામાં ધરતી સત્ત્વ;
 સત્ય દયાથી કરતી કાજ, ધરતી પૂજ્ય મહાંતની લાજ. ૯
- પાપ કર્મથી રહેતી દૂર, કોષે લેલે થાય ન કૂર;
 સ્ત્રીની ચોસઠ કલા સુબાણુ, જૈનધર્મનું ધરતી જ્ઞાન. ૧૦
- રણમાં ચઢતી સ્વામી સાથ, રક્ષે લોકો દુઃખી અનાથ;
 દુઃખીનાં અશ્રુ લહુનાર, ધન્ય ધન્ય એવી જગ નાર. ૧૧
- અનેક હુન્નર વિદ્યા જાણુ, ઉત્તમ ધારે જે સંતાન;
 ખૂરા લેલે નહિ લોભાય, ધરમાં સહુ ખવરાવી ખાય. ૧૨
- સત્યાસત્યનો કરતી તોલ, ખોલે સાચા સાત્વિક ખોલ;
 સાધુ સંત ગુરુજન સેવ, કરતી ત્યાગે પડી કુટુંબ. ૧૩
- સહુશુભી સંતનો કરતી સંગ, કરે ન વ્રત પ્રતિજ્ઞા ભંગ;
 શ્રાવિકાઓ એવી જ્યાંય, શુદ્ધ બુદ્ધિ સ્વાતંત્ર્યજ ત્યાંય. ૧૪
- ધરે સહયતા અને સ્વતંત્ર, જૈન ધર્મનાં ધારે તંત્ર;
 દેશ કોમ કાર્યોમાં ભાગ, લેતી આતમ ધારે ત્યાગ. ૧૫
- પત્નીનાં કર્તવ્યો સર્વ, કરતી ધરે ન મિથ્યા ગર્વ;
 ખાલક વર્ગને આપે જ્ઞાન, કરતી દેવ ગુરુનું ગાન. ૧૬
- મોહને છૂટે જ્ઞાને જેહ, ગંભીરતા ગુણની જે ગેહ;
 પોષે સાધુ આદિ સુપાત્ર, પોષે નહિ જે હોય કુપાત્ર. ૧૭
- કરતી પ્રેમે કુટુંબ પોષ, મળ્યાથકી ધારે સંતોષ;
 સુખ દુઃખમાં ધારે સમભાવ, જાણે જીવન મૃત્યુ દાવ. ૧૮

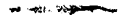
- કરતી સગાં સંબંધી સહાય, કરે નહીં બૂઠ જ અન્યાય;
પશુ પંખી રાખે સંભાળ, અતિથિની ભક્તિ જ્યકાર. ૧૯
- વસ્ત્ર પાત્ર લોજનનું દાન, સાધુની સેવા બહુ માન;
સર્વ સંઘની પૂજા ભક્તિ, કરતી સ્વાધિકારની શક્તિ. ૨૦
- દુષ્ટ જનોને દેવે દંડ, લેશ ન ધારે ચિત્ત ધમંડ;
ધર્મક્ષેત્રનો કરતી પોષ, કરે નહીં આતમપર રોષ. ૨૧
- યથાશક્તિ કરતી ઉપકાર, પરમાર્થે ધારે બહુ બહાલ;
સત્ય પ્રેમે વર્તે જેહ, શીયલથી ધારે શુભ દેહ. ૨૨
- યથાશક્તિ વ્રત તપ કરનાર, ગુણોવિષે પ્રીતિ ધરનાર;
સતી શ્રાવિકા એવી હોય, તેનું મનડું સ્વર્ગ જ જોય. ૨૩
- મિથ્યાત્વી નાસ્તિક જન જેહ, ધરે ન તે પર શરણો સ્નેહ;
નીતિએ સહુ કરતી કાજ, તેની વાધે જગત્ લાજ. ૨૪
- મારો પ્રેમે જપતી જાપ, ધરે ન સંકેટમ. સંતોષ;
દુષ્ટ શત્રુનો કરે ન રાગ, જૈનધર્મ માટે છે ત્યાગ. ૨૫
- વિધર્મીઓ પર કરતી છૂત, સ્વાધીનતા સ્વરાજ્યની રીત;
જૈનધર્મની રક્ષા હેત, સર્વ સમર્પણનો સંકેત. ૨૬
- જૈનધર્મનો કરે પ્રચાર, તન મન ધન ઉપદેશે સાર;
ધર્માર્થે કૃત્યો છે ન્યાય, ધર્માશયથી દોષ ન કુચાંચ. ૨૭
- સેવા ભક્તિ મૂર્તિ જેહ, વિશુદ્ધ પ્રીતિમય છે દેહ;
ગુરુજનપૂજાની કરનાર, શ્રાવિકા સર્તા એવી ધાર. ૨૮
- સાપેક્ષે સહુ માને સત્ય, સાપેક્ષે માને સહુ કૃત્ય;
સાપેક્ષે માને સહુ ધર્મ, સાપેક્ષાવણ હોય અધર્મ. ૨૯
- સાપેક્ષાએ સહુ વ્યવહાર, કરતી ધરતી ધર્માચાર;
પર પતિથી નહિ વ્યભિચાર, પ્રામાણિક વિચારાચાર. ૩૦
- કામચાસના વશ કરનાર, દ્રવ્ય લાવ સમકિત ધરનાર;
સાધર્મિક માટે મરનાર, જગ ન્યાયથી વર્તે સાર. ૩૧
- જૈનોની ભક્તિ કરનાર, સ્ત્રીશિક્ષણનો કરે પ્રચાર;
ત્યાગ વૈરાગ્યને ઉચ્ચમ ખત, સદ્ગુણ ધરતી સેવે સંત. ૩૨

૧૧

પરાધીનતા નહિ સહનાર, પાખંડોને પરિહરનાર;	
એવી શ્રાવિકાઓ બેશ, ટાળે અન્યાયો ને કલેશ.	૩૩
શ્રાવિકા છે ધર્મની ભૂતિ, જેમાં દમ દયા ગુણસ્ફૂતિ;	
શ્રાવિકા સમકિત વ્રત ગેહ, સ્વતંત્રતા સ્વરાજ્યની દેહ.	૩૪
જૈનધર્મી દેવીઓ એહ, ધીર વીર પુત્રોતું ગેહ;	
જૈન સાથે લગ્ન જ કરનાર, નાસ્તિક પતિને નહિ વરનાર.	૩૫
શ્રાવિકાઓ એવી જ્યય, જૈન જગત્ વર્તે છે ત્યાંય;	
માતાઓ દેવીઓ બેશ, હોય હુમેશ.	૩૬

શ્રીઅમ્યકુમાર નીતિવોધ.

ભારતનૃપ દેણિક શુભરાજ, અભયકુમારને બોધેરે;	
રાજ્યાદિક નીતિયો સર્વે, સમ્યકપણે પ્રબોધેરે.	ભા. ૧
અભય પુત્ર સભળ શુભનીતિ. જ્યાં ટળે અનીતિરે;	
પ્રભુ મહાવાં બુખથી બાણી, દેશાદારક રીતિરે.	ભા. ૨
ગુણ કર્મોથી વર્ણ વિભાગો, બતિ તેથી બાણીરે;	
વર્ણનીતિ ને અર્થનીતિ ને, સંઘનીતિ મન અણીરે.	ભા. ૩
સર્વ ખડમાં સર્વ દંશમાં, ન્યાયથકી છે શાંતિરે;	
અન્યાયો ને સ્વાર્થો બૂરા, ત્યાં વર્તે છે અનીતિરે.	ભા. ૪
સર્વ પ્રજનો સરખો ન્યાયજ, જૈનધર્મ ત્યાં વર્તેરે;	
ખૂનામરકી કરે ન રાજ, ત્યાં શાંતિ સુખ શર્તેરે.	ભા. ૫
મંત્રીઆદિ સર્વ વ્યવસ્થા, દુષ્ટ કરે નહીં થાતારે;	
વ્યભિચારી ચેરોને શિક્ષા, થાતાં જન સુખ પાતારે.	ભા. ૬
શાક્ય શકં પ્રતિ એ નીતિ, ગૃહાવાસમાં થાતીરે;	
શત્રુઓ હતે તે જૈનો, ખળથી શોભે છાતીરે.	ભા. ૭
પ્રજા રાજ જૈનો જે સઘળા, શસ્ત્ર અસ્ત્ર ધરનારાંરે;	
સર્વ શક્તિ પામે તે જૈનો, સર્વ કલા વરનારાંરે.	ભા. ૮

૧૨

- જૈનધર્મ જૈનોના માટે, સ્વાર્પણ જૈનો કરતારે;
 એવા જૈનો જગને જીતે, વીરાજ્ઞા અનુસરતારે. ભા. ૯
- આર્યો તે જૈનો છે સાચા, દેશ કોમના રાગીરે;
 શત્રુઓથી હુઠે ન પાછા, ધર્મચોધ દિલ ત્યાગીરે. ભા. ૧૦
- સર્વ સંઘના રાગી પૂરા, મરતાં ધરે ન ભીંતિરે;
 બળ વિદ્યા ધનથી ન છકે જે, ત્યજે ન ક્યારે નીંતિરે. ભા. ૧૧
- સર્વ વર્ણી મહાવીરના ભક્તો, જૈનો જગમાં બાણેરે;
 પવિત્ર તેના સ્પર્શે ણીબ, ધર્મીઓ મન આણેરે. ભા. ૧૨
- પવિત્ર જૈનો સર્વ વિવેક, પ્રભુ વીર ભક્તિથીરે;
 જૈનો સ્વર્ગને મુક્તિ પામે, ઉત્તમ વીર સ્મૃતિથીરે. ભા. ૧૩
- મહાવીર ભક્તો અસ્તિક જૈનો, નારિક વીરને નિંદેરે;
 પ્રભુ મહાવીર પૂજે અસ્તિક, પ્રેમ ભવથી વહેરે. ભા. ૧૪
- અસ્તિકોપરિ અસ્તિક જૈનો, વીર પ્રભુ ગુણ ગાવેરે;
 વીર પ્રભુનું ધ્યાન ધરીને, ન્યય વિતથી ખાવેરે. ભા. ૧૫
- સ્વદેશ ભૂમિ સાધુ બ્રાહ્મણ, સતી બાલ રક્ષાર્થેરે;
 કરે યુદ્ધ સ્વાર્પણ સહુ કરતો, વહે જીવન પરમાર્થેરે. ભા. ૧૬
- એવા જૈનો આગેવાનો, સર્વ વિષયમાં થાતારે;
 અદપદોષ મહાધર્મ થાય તે, કરવામાં ઉજમાતારે. ભા. ૧૭
- સર્વ જ્ઞતિ વિદ્યાઓ ધારે, સર્વ જ્ઞતિ વ્યાપારેરે;
 ક્ષાત્રપણને પ્રેમે ધારે, કરતા સેવાસારેરે. ભા. ૧૮
- પ્રાણાયામ ને મદલકુંસ્તીથી, આહારે તનુશક્તિરે;
 સર્વ પ્રકારે પૂર્ણ વધારે, મંત્ર તંત્રની યુક્તિરે. ભા. ૧૯
- ક્ષત્રીના ગુણ કર્મ ન છોડે, કાલ પ્રમાણે ચાલેરે;
 સર્વ જ્ઞતનું શિક્ષણ લેતા, અતિ ભોગે નહીં મહાલેરે. ભા. ૨૦
- એવા જૈનો જયને પામે, મિશ્ર્યાડંબર ત્યાગીરે;
 પરાશ્રયી જે કદિ ન હોવે, જૈન મહાસંઘ રાગીરે. ભા. ૨૧
- આપત્કાલે આપદ્ધર્મો, સ્વીકારી જે ચાલેરે;
 આજીવિકા સર્વોપાયે, કરવાથી શિવ ભાગેરે. ભા. ૨૨

૧૩

- જેવા શત્રુ લડવા આવે, તેવા થાવું દાવેરે;
 દાવવિના દુશ્મન જગ જીતે, સમજી સમજે ભાવેરે. ભા. ૨૩
- અધર્મી દુશ્મન સાથે યુદ્ધે, યુક્તિ કલાને ધારેરે;
 સર્વ પ્રકારે યુદ્ધનીતિથી, લડવામાં જયકારેરે. ભા. ૨૪
- જેવો દેશ ને કાલ જ વર્તે, તેવા ત્યારે થાવુંરે;
 સમય પ્રમાણે વર્તેજય છે, નહીં તો મન પસ્તાવુંરે. ભા. ૨૫
- સ્વાધીનતા વણુ જીવંતા જે, જૈનો બાણુ મરેલારે;
 વ્યસનોના આધીન જે થાતા, ગુલામ બાણુ ઘડેલારે. ભા. ૨૬
- સર્વ વ્યવસ્થા ક્રમથી યુદ્ધો, કરતાં જૈનો જીતેરે;
 દ્રવ્ય ભાવ દુશ્મન જીતાં, સ્વાધીનતા શુભ રીતેરે. ભા. ૨૭
- દેશ સમજ ને સંઘની રક્ષા, કરવામાં જે પૂરારે;
 તેવા જૈનો જગમાં જીવે, સ્વાધિકારથી શૂરારે. ભા. ૨૮
- શકિતમંતા જૈનો છાજે, યુક્તિ કલા ગુણવાળારે;
 નામદારીવાળા મરતા, સ્વાર્થ નીચતાવાળારે. ભા. ૨૯
- સવધાન થૈ ચાલ જગતમાં, સર્વ પ્રમાદો વારીરે;
 દુષ્ટ શત્રુના દાવપેચને, બાણી લે નિર્ધારીરે. ભા. ૩૦
- શામાદિક નીતિયો સર્વે, ધારણુ કરવી ભાવેરે;
 વિદ્યા શક્તિ ધનની રક્ષા, કરવી શક્તિ દાવેરે. ભા. ૩૧
- જૈનધર્મ ફેલાવો કરવા, સર્વ ખંડમાં બવારે;
 વીર પ્રભુની આજ્ઞા સાચી, વર્તે છે સુખ લહાવારે. ભા. ૩૨
- દુષ્ટ રાક્ષસી લોકો દમવા, ધર્મી લોક હિતકાળેરે;
 વધવા ન દેવી દુષ્ટ શક્તિયો, ધર્મશક્તિયો છાજેરે. ભા. ૩૩
- જૈનધર્મ તે આત્મધર્મ છે, રાજ્યાદિકથી મોટોરે;
 જૈનધર્મ જીતે નહિ કયારે, જીંડે વિનાશને તોટોરે. ભા. ૩૪
- દેશ ત્યજે પણુ ધર્મ ત્યજે નહીં, ધર્મે રાજ્ય જ પ્રકટેરે;
 ધર્મ સ્વેશભૂમિ રક્ષા, થાવે દુષ્ટો વિઘટેરે. ભા. ૩૫
- જૈનધર્મ રક્ષાર્થે ત ધન, પ્રાણોત્સર્ગો કરવારે;
 ધર્મયુદ્ધમાં નરનારીએ, પાછા પગ નહિ ભરવારે. ભા. ૩૬

૧૪

- સંપથકી રહેવું સૌ જૈને, ફાટકુટ નહીં કરવીરે;
સ્વાર્થ લોભને ત્યજી વિવેકે, સંપે શક્તિ વરવીરે. ભા. ૩૭
- યુવતીઓ ને યુવક લગ્નો, યોગ્ય વયે શુભ કરવારે;
હાનિકારક દુષ્ટ રીતોને, દુષ્ટ કર્મ પરિહરવારે. ભા. ૩૮
- સ્વદેશ સંઘની સેવામાટે, તન મન ધન સહુ દેવુંરે;
સર્વ જાતિનાં દુઃખો સહેવાં, શક્તિમંત થઈ રહેવુંરે. ભા. ૩૯
- દેશ કાલ અનુસારે સર્વે, ધર્મયુદ્ધની રીતોરે.
બળ કળ વિદ્યા શસ્ત્રાદિકથી, કરવી જગમાં જીતોરે. ભા. ૪૦
- નિરપરાધી લોકની હિંસા, કરવી નહિ કો કાલેરે;
નિર્જલ ઉપર જુલમ ન કરવો, ન્યાયે કીર્તિ ફાલેરે. ભા. ૪૧
- સાવચેત રહેવું સહુ જાતે, ગફલત કદિ ન કરવીરે;
વિવાસીનો ઘાત ન કરવો, શુદ્ધ બુદ્ધિને ધરતીરે. ભા. ૪૨
- શુદ્ધ બુદ્ધિથી સર્વ પ્રવૃત્તિ, કરતાં પાપ ન દોષોરે;
શુભ આશયથી દોષ ન કાર્યે, સ્વજન સંબંધી પોષોરે. ભા. ૪૩
- જેથા કેદ ચઢે ને નીશા, જ્યેઠા ખાવું ન પીવુંરે;
દુર્જનને દિલ દેવું ન ક્યારે, સશય નિત્યે રહેવુંરે. ભા. ૪૪
- ગરાબ સંતનાં હાથ ન લેવો, લેતા અશીર્વાહારે;
માત પિતા શુરૂબ્ય જનોથી, કા ન દુષ્ટ વિગદોરે. ભા. ૪૫
- વિનય વિવેકને ધરી સહયતા, અતિથિ સેવા કરવીરે;
દુર્જનનો વિદ્વાસ ન કરવો, અસહયતા પરિહરવીરે. ભા. ૪૬
- કામવાસના નામે કરવી, મિત્રદ્રોહ ન કરવોરે;
શુદ્ધોહથી અળગા રહેવું, દુષ્ટ મોહને હરવોરે. ભા. ૪૭
- હાનિકારક પક્ષાપક્ષી, કરવી નહીં અનીતિ ;
દુષ્ટપથે નહિ જવું કદાપિ, વરવી સદ્ગુણ નીતિરે. ભા. ૪૮
- લાંચ ન લેતા તે જૈનો છે, જૂઠી સાખ ન પૂરેરે;
ઓળખતા નહિ પરની થાપણ, અસત્ય લોભને પૂરેરે. ભા. ૪૯
- અધર્મ યુદ્ધને અટકાવે, દુર્ગુણગણ સંહારેરે;
સ્વાધીનતા ને સત્યેચ્છાએ, ચઢત્ત ગરીબ વહારેરે. ભા. ૫૦

૧૫

- સદુપયોગે શક્તિએને, વાપરવી એ નીતિરે;
 દેહને વજ્ર સરિખું માની, ત્યજતાં ધરે ન ભીતિરે. ભા. ૫૧
- સર્વ ખંડના ઘોઠો સાથે, ન્યાય નીતિથી રહેવુરે;
 સ્વતંત્રતા નહિ કોની હરવી, સહુથી સારું લેવુંરે. ભા. ૫૨
- પરાધીનતા કદિ ન સહેવી, અન્યાયો નહિ સહેવારે;
 ધર્મનાશને કદિ ન સહવો, પ્રતિ ઉપાયો લેવારે. ભા. ૫૩
- ધર્મીપીડક દુષ્ટ નૃપોને, સમજાવી શુભ કરવારે;
 જે કાલે જે કરવું ઘટે તે, સર્વોપાયો ધરવારે. ભા. ૫૪
- ધન તન કળ બળ શક્તિ ઉપાયે, જૈનધર્મ ઉદ્ધરવારે;
 અધર્મ દુર્ગુણ વ્યસન નિવારી, શક્તિ ભાવને ભરવારે. ભા. ૫૫
- દુષ્ટ નકામાં વૈર શમાવો, સત્ય ન છડો મરતાંરે;
 અભયક્રમાર જ સદતી એથી, હિતશિક્ષા અનુસરતાંરે. ભા. ૫૬
- સત્કર્મો નહીં પડતાં મૂકો, દુષ્ટ વિચાર ન કરવારે;
 સર્વ જનોની ક્ષિયાક્રીને, સાંભળી ન્યાયને ધરવારે. ભા. ૫૭
- હિંસક યજ્ઞ ન કરવા દેવા, બૂરા ઝેમ નિવારારે;
 પશુ પંખીની રક્ષા કરવી, દુષ્ટાસુર સંહારારે. ભા. ૫૮
- ધર્મ બલાબલ કરી તોલ ને, કર્તવ્યો સહુ કરવાંરે;
 સર્વ પ્રજાનાં સંકટ હરવાં, શુભ કર્મો આચરવાંરે. ભા. ૫૯
- ન્યાય નીતિ ત્યાં સુખ ને શાંતિ, એવી મહાવીર વાણીરે;
 જ્ઞાન વધ્યથી દુઃખ રહે નહીં, શિક્ષા પ્રભુની માનીરે. ભા. ૬૦
- પ્રભુ મહાવીર શિક્ષ એને, આચરણામાં મૂકારે;
 નીતિ રીતિ શુભ વિચારો સમયોચિત નહિ ચૂકારે. ભા. ૬૧
- ઉપકારી રક્ષાર્થે મરવું, સંતની સેવા કરવીરે;
 આત્માર્થે પૃથ્વીને ત્યજવી, ધર્મપુર્ણિદ્રને ધરવીરે. ભા. ૬૨
- આસક્તિભયુ કર્મબંધ નહીં, મહાવીર પ્રકાશરે;
 આસક્તિવશ્યુ કર્મો કરવાં, તેથી મુક્તિ વિલાસરે. ભા. ૬૩
- પૂર્ણોત્સાહે ખત વિવેકે, કર્મો કરવાં ભાવેરે;
 લાલ હાનિનો તોલ કરતાં, ખાદ કદિ નહીં જાવેરે. ભા. ૬૪

૧૬

અખજાએની લાજ રક્ષવી. બાલ વૃદ્ધ સંભાળોરે;	
અશસ્ત્ર લૌકિકી સંરક્ષા, કરવામાં મન વાળોરે.	ભા. ૬૫
અરસપરસ સહાય કરતાં, મૃત્યુથી નહીં ખીવારે;	
સગાસબધી મિત્ર ગુરુને, જીવાડીને જીવોરે.	ભા. ૬૬
જૈનોને તન મન ધન અર્પી, સહાય દેતાં મરવુરે;	
સહાયનો બદલો નહિ ઇચ્છો, દુઃખે દૈન્ય ન ધરવુરે.	ભા. ૬૭
સાપેક્ષાએ સર્વે સાચું, જૈનધર્મ તે જાણોરે;	
નિરપેક્ષાએ સર્વે જ્યુહું; મિથ્યાધર્મ પ્રમણોરે.	ભા. ૬૮
સાપેક્ષાએ સર્વ વિચારો, આચારો છે ધર્મોરે;	
જૈનધર્મતત્ત્વો છે એવાં, સાપેક્ષા ગુણ કર્મોરે.	ભા. ૬૯
સર્વ ખંડમાં સર્વ દેશમાં, વીર પ્રભુના રાગીરે;	
જૈનો માટે સ્વાર્પણ કરવું, સ્વધર્મપ્રેમે જાગીરે.	ભા. ૭૦
શુભાશુભ વૃત્તિ ફલ ઇચ્છા, ત્યાગી સ્વાધિકારેરે;	
કર્મ કરે તે જૈનો યોગી, જંગમ તીર્થ છે ભારેરે.	ભા. ૭૧
અશુભ વૃત્તિ ત્યાગી પછીથી, શુભ વૃત્તિને ધરવીરે;	
શુભ વૃત્તિથી શુદ્ધમાં પેસી, આત્મશુદ્ધતા વરવીરે.	ભા. ૭૨
શુભાશુભ વૃત્તિવણ કોઈ, પુણ્ય પાપ નહીં બધેરે;	
શુભાશુભ વૃત્તિના વિરુદ્ધે, જૈનો જિનપદ સાધેરે.	ભા. ૭૩
પ્રાહ્મણ ક્ષત્રિય વૈશ્ય શૂદ્રનો, સ્વધર્મ રાજ્ય પ્રમણોરે;	
સ્વધર્મ તે નિજ રાજ્ય જ માનો, વ્યવહારે એમ જાણોરે.	ભા. ૭૪
સર્વ પ્રકારે સ્વતંત્રતા જ્યાં, સત્ય વિચારાચારેરે;	
સ્વરાજ્ય એવો જૈનધર્મ છે, પાળે તે દુઃખ ટાળેરે.	ભા. ૭૫
અશુભ કષાયો શમતાં શાંતિ, સ્વાધીનતા બગ શકિતરે;	
પ્રભુ મહાવીર જિનની એવી, જાણો સેવા ભકિતરે.	ભા. ૭૬
જૈનધર્મ તે આત્મધર્મ છે, સત્ય વિચારાચારેરે;	
જૈનધર્મ છે જીવન જગતું, દ્રવ્ય ભાવથી ધારોરે.	ભા. ૭૭
સર્વ જીવોપર સારી પ્રીતિ, યથાશક્તિ શુભ કરવુરે;	
તપ સંયમને દયા દાન દમ, અચરણમાં ધરવુરે.	ભા. ૭૮

૧૭

- જૈનધર્મ છે સાત્વિક વૃત્તિ, સાત્વિક કર્મો બાણોરે;
 સાત્વિક મન સેવા ને ખુદ્ધિ, તપ જપ નીતિ માનોરે. ભા. ૭૬
 સાત્વિક યજ્ઞો જૈનધર્મ છે, સમ્યક્ જ્ઞાન પ્રમાણોરે;
 શુદ્ધ પ્રેમ પ્રતીતિ સમાધિ, આત્મ સ્વરૂપ વખાણોરે. ભા. ૮૦
 સદ્ગુણ સર્વે જૈનધર્મ છે, દુર્ગુણ મિથ્યા અધર્મોરે;
 દયા સત્ય ને મોહત્યાગથી, કરવાં ધાર્મિક કર્મોરે. ભા. ૮૧
 સાધુ વાચક સૂરિ સંઘની, સેવા લક્ષિત કરવીરે;
 ત્યાગીઓ માટે સહુ ત્યાગી, સત્ય લક્ષિતને વરવીરે. ભા. ૮૨
 પરીપહો ઉપસર્ગો સહવા, જૈન ધર્મને માટેરે;
 મરી જવામાં ધર્મ જ માનો, ધર્મ છે શિરને સાટેરે. ભા. ૮૩
 જંગમ સ્થાવર તીરથ યાત્રા, કરવી લક્ષિત ચિવેકેરે;
 તીર્થોની રક્ષા કરવામાં, વર્તો સાચી ટેકેરે. ભા. ૮૪
 સાધુઓની હેલના વારો, સાધુ ધર્માધારોરે;
 સાધુઓના બહુ માનથી, પ્રગટે ધર્મ અપારોરે. ભા. ૮૫
 ત્યાગી સમ જગ કોઈ ન મોદું, ઇન્દ્રાદિકના રાબરે;
 ગુરુનિન્દાથી કુલઆદિ ક્ષય, થાય જનો નહીં સાબરે. ભા. ૮૬
 ત્યાગીનું અપમાન ન કરવું, પ્રભુ છે ત્યાગી ઘટમાંરે.
 ત્યાગીઓને સેવો ભાવે, પડો નહીં ખટપટમાંરે. ભા. ૮૭
 સર્વ જીવોના ગુણને દેખો, અવશુણુ દષ્ટિ ઉવેખોરે;
 સદ્ગુણ રાગ તે જૈનધર્મ છે, પ્રેમે ધર્મને પેખોરે. ભા. ૮૮
 સર્વ જીવોમાં સાડું જે જે, જૈનધર્મ તે બાણોરે;
 સારા અથે જીવો જૈનો, સાપેક્ષાએ પ્રમાણોરે. ભા. ૮૯
 સર્વે જીવો સારા છે પણ, સંગી મોહ તે ખોટોરે;
 મોહ મર્યાથી જીવ સિદ્ધ છે, પછી ન આવે તોટોરે. ભા. ૯૦
 જે જે અથે તમે રજો ગુણ, જીતે જૈન તે બાણોરે;
 પ્રભુ મહાવીરમાં શ્રદ્ધા પ્રીતિ, ધારક જૈન પ્રમાણોરે. ભા. ૯૧
 પ્રભુ મહાવીર દેવ ઉપર જે, રાગ ધરી રંગાથોરે;
 તેઓની સેવા લક્ષિતથી, ભક્તો શિવપદ પાથોરે. ભા. ૯૨

- જૈનધર્મ ને જૈનોના જે, નિન્દક હુશ્મન થાતારે;
તેઓપર વિશ્વાસ ધર્યાથી, જૈનો ખત્તા ખાતારે. લા. ૯૩
- જૈનધર્મનું શિક્ષણ લેવું, જૈન ગુરૂના હાથેરે;
જૈનોની વિદ્યાથી પ્રગતિ, કચ્ચું મહાવીરનાથેરે લા. ૯૪
- જૈનોની તકરારો સર્વે, માંહોમાંહ સમાવોરે;
અન્યેને વચ્ચે નહિ નાખો, વીરાજ્ઞા દિલ લાવોરે. લા. ૯૫
- જૈનોના આર્થિક ઝઘડાને, સંઘ મળીને ટાળોરે;
ગૃહસ્થ ત્યાગી આગેવાનો, સત્યન્યાયથી આલોરે. લા. ૯૬
- એવી વીરપ્રભુની શિક્ષા, સર્વ સંઘ હિતકારીરે;
સર્વ વિરોધો કલેશો ટાળી, વર્તતાં સુખ ભારીરે. લા. ૯૭
- જૈનધર્મ ને દેશાદિકની, રક્ષા વૃદ્ધિ કાજેરે;
આત્મભોગદેનારા જૈનો, સર્વ વિશ્વપર ગાજેરે. લા. ૯૮
- આપતકાલે સર્વ જૈનને, આપત્તગુણ ને કમોરે;
આપતકાલનાં લક્ષણ જાણી, વરશે આપહધર્મોરે. લા. ૯૯
- કલિયુગમાં કલિયુગ અનુસારે, વર્તે જૈનો જીવેરે;
યુગ ધર્મોને જેઓ જાણે, ધર્મામૃત તે પીવેરે. લા. ૧૦૦
- જે જે કાલે જેવી રીતે, રહેવાથી જીવાતુરે;
તે તે કાલે વર્તવું તેવું, વ્યવહારે સુખ થાતુરે. લા. ૧૦૧
- જૈનધર્મ છંડીને જેઓ, ખાહ્ય જીવવું ઇચ્છેરે;
તેઓની સહુ રીતે પડતી, થાતી અંતે દિસેરે. લા. ૧૦૨
- જીવંતા તીર્થો ત્યાગીઓ, ગુરૂઓ સતો સેવોરે;
તનુમંદિરમાં ભાવિ દેવો, જાણી પામો મેવોરે. લા. ૧૦૩
- સુનિ સાધવી શ્રાવક શ્રાવિકા, જંગમ તીર્થ મજાતુંરે;
સંતોની સેવામાં સ્વર્ગ જ, રહે ન શિવસુખ છાતુરે. લા. ૧૦૪
- જીવોની સાથે પ્રકૃતિ, ત્રણ ગુણોથી રહેતીરે;
ત્રણ ગુણોથી અનંત જીવો, કદિ ન પામે મુક્તિરે. લા. ૧૦૫
- પ્રકૃતિ સંગી સહુ જીવો, સાત્ત્વિક સર્વ ન થાવેરે;
માટે પ્રકૃતિ લિન્ગત્માઓ, એક ધર્મ નહીં પાવેરે. લા. ૧૦૬

૧૯

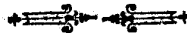
- એવું જાણી પ્રકૃતિસંગી, જીવો સાથે રહેવુંરે;
 ઉદાર આશય આચારોથી, રહેવું સહેવું દેવુંરે. ભા. ૧૦૭
- સર્વ જીવોને પસંદ પડતા, પ્રકૃતિ યુક્ત સ્વધર્મેરે;
 સ્વાધિકારે રહેવા દેવા, જૈન ધર્મના કર્મેરે. ભા. ૧૦૮
- દ્રવ્ય ભાવથી નવ રસ રસિયા, જૈનો શિવપદ વરતારે;
 પ્રકૃતિ સુખ અવલંબીને, આત્મિક સુખને ધરતારે. ભા. ૧૦૯
- પ્રકૃતિ ત્રણ ગુણ ધર્મની, સાથે આત્મિક ધર્મેરે;
 તરતમયોગે જૈનધર્મ છે, મિશ્રિત ભાવથી કર્મેરે. ભા. ૧૧૦
- શુદ્ધાત્મા કેવલ થાતાં ઘટ, જિનધર્મો સહુ પ્રગટેરે;
 સાધન રૂપે જૈનધર્મ નહીં, સર્વ કર્મ ત્યાં વિઘટેરે. ભા. ૧૧૧
- કર્મસહિત સહુ આત્મદૃષ્ટિયો, તેઓનાં જો ધર્મેરે;
 જૈનધર્મ ને જિનધર્મોમાં, સમાઈ જાતાં કર્મેરે. ભા. ૧૧૨
- જૈનધર્મ છે કાલ અનાદિ, અંત ન તેનો આવેરે;
 આત્મા પેઠે શાશ્વત સાચો, સમજે બ્રાંતિ જાવેરે. ભા. ૧૧૩
- અવસર્પિણી કાલે પહેલાં, ઋષભ પ્રભુએ પ્રકાશ્યેરે;
 અનિતઆદિ લીર્થકરોએ, તત્ત્વથી સત્ય વિકાસ્યેરે. ભા. ૧૧૪
- ત્રેવીશમા શ્રીપાર્શ્વજિનેશ્વર, જૈનધર્મ ઉદ્ધાર્યોરે.
 પોણી બસો વર્ષ પછીથી જન્મી, વીર પ્રભુએ ધાર્યોરે. ભા. ૧૧૫
- ભારતભૂમિ ધર્મભૂમિ છે, જૈન ધર્મની ખાણિરે;
 અસંખ્ય યોગીઓની ભૂમિ, સાત્વિક પ્રકૃતિ વાળીરે. ભા. ૧૧૬
- પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુએ, ઉપદેશ્યું સહુ સાચુરે;
 તેની શ્રદ્ધાયોગે સમકિત, રહે ન કાંઈ કાચુરે. ભા. ૧૧૭
- વીરપ્રભુની વાણી જાણે, ટળતી મિથ્યા બ્રાંતિરે;
 સર્વ ધર્મ સમ્યગ્ સમજતા, પામે આત્મ શાન્તિરે. ભા. ૧૧૮
- સમ્યગ્દૃષ્ટિ જૈનોને સહુ, સાચું વિશ્વ જણાવુરે;
 મિથ્યદૃષ્ટિ અજ્ઞાનીને, સત્ય તે જૂઠું થાવુરે. ભા. ૧૧૯
- એવી રીતે કાલ અનાદિ, જૈનધર્મ જગ વર્તેરે;
 અનંત કાલ લગી જગ રહેશે, આત્મ સત્યતા શર્તેરે. ભા. ૧૨૦

૨૦

જગમાં નષ્ટ થયે નહિ જૈનો, અનેક ખડે વહેશેરે;
 અનેક રીતે દ્રવ્ય લાવથી, જૈનધર્મ જગ રહેશેરે. લા. ૧૨૧
 જૈનધર્મવલ્લુ જગ નહીં ચાલે, સૂર્ય ચંદ્ર નહિ રહેવેરે;
 પૃથ્વી ભાતુ આદિ રહેવે, જૈનધર્મ શુભ સેવેરે. લા. ૧૨૨
 બાહિર અંતર મન આતમમાં, જૈન ધર્મ જ્યકારીરે;
 ક્ષત્રિય શ્રી રાજપુત્ર તું, સમજ સમજ સુખકારીરે. લા. ૧૨૩
 આતમ અનુકુલ ચિત્ત કરીને, જૈનધર્મને પાળોરે;
 મોહાદિકને છુટો જ્ઞાને, ભાવે સુખમાં મહાલોરે. લા. ૧૨૪
 અભયકુમાર ગ્રહો હિતશિક્ષા, સર્વ મંત્રી શિરતાબરે;
 દ્રવ્ય ભાવને વ્યષ્ટિ સમષ્ટિ, રાજ્ય ધરી હોવ તાબરે. લા. ૧૨૫
 તીર્થેશ્વર મહાવીર પ્રભુના, ભક્ત જ શ્રેણિક બોલેરે;
 ભણે ગણે વર્તે જે ભાવે, થાય પ્રભુપદ તોલેરે. લા. ૧૨૬

ॐ अहं.

“ પ્રિયદર્શનાપ્રબોધ. ”

પ્રિયદર્શના અંતરુદ્ધિ, ભક્તિસ્વરૂપ જણાવેરે;
 પરપ્રભ મહાવીર વિભુની, ભક્તિ કરે જન ભાવેરે. પ્રિ. ૧
 ભક્તિ છે સાકાર પ્રભુની, નિરાકારની પ્રેમેરે;
 પ્રથમ ભક્તિ સાકાર પ્રભુની, ગુરૂવરની ગુણુનેમેરે. પ્રિ. ૨
 પ્રથમ વીર સાકાર મળતાં, નિરાકાર વીર મળતારે;
 ભક્તિનો અનુક્રમ છે એવો, પ્રભુમાં ભક્તો ભળતારે. પ્રિ. ૩
 પરમ પ્રેમ આનંદ સ્વરૂપા, ભક્તિ મહાવીર રાણીરે;
 તેહની લગની વીર વિભુમાં, અનંત ગુણુની આણીરે. પ્રિ. ૪
 પરપ્રભ મહાવીરમાં લીનજ, કાંઈ ન બીજું ઇચ્છેરે;
 વીર વીર વિભુ દેખે સઘળે, બીજું શૂન્ય તે દિસેરે. પ્રિ. ૫

૨૧

- શોક કરે નહીં ભય નહીં પામે, શસ્ત્રાદિકથી મારેરે;
પંચભૂતપર રાગ ન દેખજ, વીરમહીં મન વાળેરે. પ્રિ. ૬
- આત્મવીરનું જ્ઞાન લહીને, દિલ ઉન્મત્ત થઈ જાવેરે;
પડે ન રસ દુનિયાની વાટે, વીર વીર દિલ ધ્યાવેરે. પ્રિ. ૭
- વીર વિભુ આતમને દેખી, હૈયામાંહિ હર્ષેરે;
ચકિત બનૈ સ્તબ્ધ બનીને, પ્રાપ્તિમાટે તરસેરે. પ્રિ. ૮
- સત્તાએ સઘળે આતમના, છતાપણાને ભાવેરે;
હર્ષે નાચે ક્રૂદે ખેલે, ધ્યાવે ને જૂબ ગાવેરે. પ્રિ. ૯
- કામાદિક વૃત્તિયો રોધે, વિષયો વિષસમ ધારેરે;
ચર્યા વાદવિવાદને ટાળે, નિંદા વિકથા વારેરે. પ્રિ. ૧૦
- નિંદા સ્તુતિ સુણે ન કાને, લોકવિષે નહીં મુંઝેરે;
હુંમાંહિ હુંપણું સમાવે, તેને સત્ય જ સૂઝેરે. પ્રિ. ૧૧
- શાસ્ત્રોના દઢ મોહનો ત્યાગી, આતમનો દઢ રાગીરે;
જઝ સુખનો પૂરો વૈરાગી, રહેતો વીરમાં જાગીરે. પ્રિ. ૧૨
- આત્મવીરપર પૂર્ણ પ્રતીતિ, એકાંતિક દઢ પ્રીતિરે;
વીર પ્રભુ ભક્તિની રીતિ, હોય ન સ્વપ્ને અનીતિરે. પ્રિ. ૧૩
- પોતાના પર દુનિયા રીએ, ખીજે મન નહીં ધારેરે;
દુનિયાના અપવાદે નિર્ભય, હિંમત લેશ ન હારેરે. પ્રિ. ૧૪
- અન્યાશ્રયનો ત્યાગ કરે ને, દૈન્યપણું નહીં ધારેરે;
સુખ દુઃખ આવે હર્ષ ન ચિંતા, રહે પ્રભુના પ્યારેરે. પ્રિ. ૧૫
- શાસ્ત્રોમાં લોકોમાં વિવેકે, તટસ્થ મનથી વર્તેરે;
પ્રેમ વિરોધીનો નહીં સંગી, વર્તે અનુભવ શર્તેરે. પ્રિ. ૧૬
- સુરતા વીર પ્રભુમાં લગાડી, કરે નીતિથી પ્રવૃત્તિરે;
રસ પડતો ત્યાં રહેતો રાજી, રોધે મનની વૃત્તિરે. પ્રિ. ૧૭
- મનને આતમમાંહિ રમાડે, પ્રેમરસે જ જમાડેરે;
મનને જ્રમણામાં ન ભમાડે, ભમે ન મતના વાડેરે. પ્રિ. ૧૮
- ન્યાંસુધી તનુ છે ત્યાંસુધી, કર્મો યોગ્ય કરતોરે;
નિંદા ભય ખેદાદિક વારી, દિલમાં વીર સ્મરતોરે. પ્રિ. ૧૯

૨૨

- દેવ ગુરૂની પૂજા સેવા, લક્ષિતમાં મન રાખેરે;
શુદ્ધ પ્રેમ વધતાં નિશ્ચિન તે, આત્મામૃતને આખેરે. પ્રિ. ૨૦
- દેવ ગુરૂની કથામાં પ્રીતિ, આત્મરતિ છે લક્ષિતરે;
આત્માર્પણથી જીવન સઘળું, ધરવું સત્ય પ્રતીતિરે. પ્રિ. ૨૧
- આત્મમહાવીર પ્રભુને મગવા, અતિ આકુલ મનુ થાવેરે;
અંતઢાંહને મૂર્ચ્છા પ્રગટે, લોજનમાં રસ નાવેરે. પ્રિ. ૨૨
- મૈથુન લોગાદિકમાં રસ નહીં, કરે ન યાગ્યા ખીજરે;
મુક્તિ સ્વર્ગ ન ઇચ્છે મનમાં, રહે આત્મમાં રીજરે. પ્રિ. ૨૩
- પ્રભુ સ્વરૂપ ન ભૂલે ક્યારે. સર્વે કાર્ય કરતાંરે;
પ્રામાણિક જીવનથી રહેતો, કરે ન પાપ મરતાંરે. પ્રિ. ૨૪
- જ્ઞાન લક્ષિત વણુ બરપણું છે, સર્વાત્માઓ સાથેરે;
ગુણુ કર્મોને આત્મ સામ્યે, લક્ષિત થતી શુભ હાથેરે. પ્રિ. ૨૫
- કર્મમાં પ્રીતિ જ્ઞાનમાં પ્રીતિ, યોગમાં પ્રીતિ જ લક્ષિતરે;
અલેહલાવે એકપણામાં, લક્ષિત ફલ છે મુક્તિરે. પ્રિ. ૨૬
- જ્ઞાન ને લક્ષિત અંતે એકજ, રૂપે થૈ વિશ્રામેરે;
શુદ્ધ પ્રેમસાગરમાં રૂબે, અનુભવ લક્ષિત પામેરે. પ્રિ. ૨૭
- લક્ષિતનો સ્વામી છે આત્મ, આનંદ રસે રસીયોરે;
પ્રેમદષ્ટિએ દોષ ન પ્રગટે, આત્મ થાય ગુણીયોરે. પ્રિ. ૨૮
- વિષય નાગનાં વિષ ચઢે નહીં, લક્ષિત અમૃત પામેરે;
પ્રગટેતો આધિ દાવાનલ, શીતલ થૈ વિશ્રામેરે. પ્રિ. ૨૯
- વીર પ્રભુમાં લગની લાગે, ગુરૂ કૃપા બે થાવેરે;
સંતજનોની કૃપા મળે ને, નાસ્તિકતા દૂર બાવેરે. પ્રિ. ૩૦
- શુદ્ધ પ્રેમલક્ષ્મી સંગે, નિશ્ચિન રહેતાં બાવેરે,
પરબ્રહ્મ મહાવીરમાં લગની, લાગે અનુભવ આવેરે. પ્રિ. ૩૧
- તમોગુણી ને રજોગુણી ને, સાત્ત્વિક લક્ષિત લાખીરે;
જેને જેવી યોગ્યતા તેણી, લક્ષિત ઘટમાં રાખીરે. પ્રિ. ૩૨
- લેહ ન પ્રભુની સાથે રહેતો, જીવો એક સ્વરૂપેરે;
અનેકને જ સમાવે નિજમાં, પ્રગટ્યો પ્રેમ ન છૂપેરે. પ્રિ. ૩૩

૨૩

- નાસ્તિક દુર્જન મૂઠ જનોનો, સંગ કરે નહીં ક્યારેરે;
 ઈંડા સમ અપકવ દશામાં, ગુરૂઆજ્ઞા ધરી ચાલેરે. પ્રિ. ૩૪
 કામ ક્રોધ ને મોહ નિવારે, વિષય સંગને ભૂલેરે;
 વિષય સંગ સ્મરતાં પતનો છે, ભડતો કદિ ન કૂલેરે. પ્રિ. ૩૫
 વિષય વૃત્તિનો સંગ ત્યજે તે, અંતત પ્રહ્નમાં મ્હાલેરે;
 માયાને અનુકૂલ કરીને, અનુક્રમ પથે ચાલેરે. પ્રિ. ૩૬
 નિર્જન સ્થાનોને સેવે જે, નિર્મમ નિરહંકારીરે;
 નભપેઠે નિર્લેપ જે રહેતો, અપ્રતિબદ્ધ વિચારીરે. પ્રિ. ૩૭
 જડથી રાગ ન દ્વેષ ન ધારે, સોડહંભાવ વિચારેરે;
 હુંતું વૃત્તિથી થૈ ન્યારો, એકપણું દિલ ધારેરે. પ્રિ. ૩૮
 સાગરમાં નદીઓજ સમાતી, નામ રૂપને ત્યાગીરે;
 આત્મામાંહિ ચિત્ત સમાવે, તે ભકિત વડભાગીરે. પ્રિ. ૩૯
 કર્મ કરે પણ ફલ ઇચ્છા નહીં, ઇચ્છા પ્રભુને સોંપેરે;
 આત્માર્પણથી અખંડ થાતો, કામ પશુને કાપેરે. પ્રિ. ૪૦
 બાહિર અંતર પરમ રૂપ ત્રણ, પ્રેમનાં બાણ વિવેકેરે;
 ઉત્તરોત્તર વિશુદ્ધ લહીને, વર્તો અલેદ એકેરે. પ્રિ. ૪૧
 પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુની, એકાંતિક મહાભકિતરે;
 નામ રૂપના વ્યકિતપણાને, ભૂલવતી મહાશકિતરે. પ્રિ. ૪૨
 પ્રેમસ્વરૂપે સહુને દેખે, સર્વ વિકલ્પ સમાવેરે;
 સત્તાએ એકજ આતમને, ભાવે ધ્યાવે ગાવેરે. પ્રિ. ૪૩
 આંખોમાં અશ્રુનો સાગર, ગદગદ વાણી બોલેરે;
 હુર્ષ થકી નભને ઉભરાવે, પ્રભુ પ્રેમથી ડોલેરે. પ્રિ. ૪૪
 આવિભાવ પ્રભુનો પામે, સત્ય પ્રેમ પ્રભાવેરે;
 સર્વ વિશ્વને પૂબ્યપણું દે, ભકિતના ખૂબ ભાવેરે. પ્રિ. ૪૫
 પ્રેમ સમાધિમાં નહીં આધિ, ઉપાધિ વા વ્યાધિરે;
 પ્રભુપ્રેમનું દર્દ મગાનું, મન રહેતું ઉન્માદીરે. પ્રિ. ૪૬
 ભકિતપ્રતાપે પૃથ્વી રહે સ્થિર; આંદો ભાનુ ચાલેરે;
 મર્યાદા મૂકે નહીં સાગર, વનસ્પતિયો ફાલેરે. પ્રિ. ૪૭

૨૪

- વાયુ વહેતો રહેતો નિશ્ચિત્ત, નભ સ્થિરતા નહીં છડેરે;
વહ્નિ ઉષ્ણપણું નહિ છડે, શીતલ જલ ગ્રહાંડેરે. પ્રિ. ૪૮
- દેવ દેવીઓ ભક્તિ રસથી, વિવિધ પ્રકારે નાચેરે;
ભક્તિ રસેજ રસીલા ઇન્દ્રે, તન્મય થૈ ને રાચેરે. પ્રિ. ૪૯
- પૂર્ણપણે જ્યાં ભક્તિ નહિ ત્યાં, વર્તે લૌકિક રીતિરે;
નાત ભત ધર્માદિ ભેદો, થાય નહીં નિવૃત્તિરે. પ્રિ. ૫૦
- કામાદિક દોષો પ્રકટાવે, સંગ વાત તે વારેરે;
આત્મશક્તિ પ્રગટાવી પ્રેમે, નિજ આત્મને તારેરે. પ્રિ. ૫૧
- પ્રેમની વાતો શાસ્ત્રો વાંચે, સુષુતાં પાર ન આવેરે;
પ્રેમી થૈને સહુને મ્હાવો, પ્રેમાચારના દાવેરે. પ્રિ. ૫૨
- પ્રથમ પ્રેમમાંહિ હોમાતો, કરીને સ્વાર્પણ સર્વેરે;
અન્ય જનોને ભક્ત બનાવે, સર્વ સહે અગર્વેરે. પ્રિ. ૫૩
- વીરને વીર બનીને ભજતો, પ્રેમનો ભાવ વધારીરે;
જન્મ મૃત્યુ યે વીરને સોંપી, વર્તે વાસના વારીરે. પ્રિ. ૫૪
- અરુપરુપ નરનારી રૂપને, કંચન વાત નિવારીરે;
પ્રભુપ્રેમી નર નારી સતો, મરે મોહને મારીરે. પ્રિ. ૫૫
- વર્ણુ ને વિદ્યા કર્માચારે, ભેદ ધરે નહીં ભક્તોરે;
ભેદે ખેદ વધે છે ભારે, ભક્તિ લહે ન અશક્તોરે. પ્રિ. ૫૬
- ભિન્ન ભિન્ન દર્શન મત પંથે, ભિન્નાચાર વિચારેરે;
મુંઝાતા નહીં ભક્તો ક્યારે, અભેદ પ્રીતિ ધારેરે. પ્રિ. ૫૭
- સર્વાત્મથી જગ સહુ ભરીયું, આત્મથી જે ન્યારૂરે;
તેમાં પ્રાન્ત ન થાતા ભક્તો, પ્રજ્ઞ ગણીલે ખ્યારૂરે. પ્રિ. ૫૮
- પ્રભુ પ્રેમથી બંધ ટળે ને, રહે નહીં પરવશતારે;
સ્વતંત્રતા માટે સ્વાર્પણ સહુ, ભક્તો શિવપુર વસતારે. પ્રિ. ૫૯
- ગ્રહણ ત્યાગ યે મનના ધર્મો, તેથી પ્રેમ છે ન્યારોરે;
ગ્રહણ ત્યાગ યે છે જડ ભાવે, સતો સત્ય વિચારોરે. પ્રિ. ૬૦
- ધાયલનું દિલ ધાયલ બાણે, ભક્તો ભક્તિ પિછાનેરે;
ગૂરાનું દિલ ગૂરો બાણે, સાર ન તાણું તાણેરે. પ્રિ. ૬૧

૨૫

- દાસ્યભક્તિમાં ક્ષમા પ્રાર્થના, સેવક ભાવ પ્રવૃત્તિરે; પ્રિ. ૬૨
 પશ્ચાન્નાપ થતો પાપોનો, વધતી નીતિ રીતિરે.
 સખા ભક્તિમાં પ્રભુથી મૈત્રી, મનમાં લેદ ન સ્હેતોરે;
 એક સરીખો આતમ લાગે, ભાવે લેતો દેતોરે. પ્રિ. ૬૩
 એક ભાવની ભક્તિ જ્યાંત્યાં, આપોઆપ પ્રભુ છેરે;
 પૂર્ણાનન્દ અનુભવ સ્વાદે, શુદ્ધાત્મા જ વિભુ છેરે. પ્રિ. ૬૪
 ભક્તિ શરૂછે દાસ્યભાવથી, પ્રભુ ભાવમાં નહીં છેરે;
 વેશ ક્રિયા તપ જપ સાધનની, નહીં જરૂરી વહીછેરે. પ્રિ. ૬૫
 આતમ આતમનો વિશ્વાસી, સત્ય પ્રતીતિ પામેરે;
 આત્માનુભવ ભક્તિ એ છે, વર્તે છે નિષ્કામેરે. પ્રિ. ૬૬
 વીર મહાવીર મુખથી જપતાં, મનથી મનમાં જપેરે;
 જપ ભક્તિ થાતી મુખકારી, વીર યજ્ઞ મન થાપેરે. પ્રિ. ૬૭
 પિંડ વિષે આતમ મહાવીર જ, વ્યઘ્નિથી એ ભક્તિરે;
 સર્વે વિશ્વ જીવો મહાવીરજ, સમષ્ટિ ભક્તિ શક્તિરે. પ્રિ. ૬૮
 એક દેશથી વ્યાપ્ય છે ભક્તિ, વ્યાપક વિશ્વની ભક્તિરે;
 આતમ પ્રકૃતિ ઇન્ને ભજતાં, મિશ્ર ભક્તિની વ્યક્તિરે. પ્રિ. ૬૯
 દ્રવ્ય ભાવ મહાવીર વિભુનું, અનુકરણ જે કરવુંરે;
 અનુકરણુ ભક્તિ સારી, સદ્ગુણને અનુસરવુંરે. પ્રિ. ૭૦
 દર્શન ભક્તિ જે દર્શનથી, શ્રવણુ ભક્તિ સાંભળતાંરે;
 મિલનભક્તિ છે પ્રભુને મળતાં, લેદભાવ સહુ ટળતાંરે. પ્રિ. ૭૧
 પ્રભુ સ્વરૂપની ભક્તિ મોટી, પ્રભુ સ્વરૂપે થાતાંરે;
 વિકલ્પ ભક્તિ પ્રભુ વિકલ્પે, મહાવીર સન્મુખ ભતાંરે. પ્રિ. ૭૨
 રાગાદિકના સંકલ્પો ને, સર્વ વિકલ્પો શમતાંરે;
 ભક્તિ નિર્વિકલ્પા પ્રગટે, શુદ્ધ પ્રહ્લામાં રમતાંરે. પ્રિ. ૭૩
 અનંત જ્યોતિ રૂપ પ્રભુને, માશુક માની ભજતાંરે;
 આશક ભક્તિ પામે રાગી, કામ વાસના ત્યજતાંરે. પ્રિ. ૭૪
 જીવોનાં સહુ તનુઓ મંદિર, જીવો પ્રભુ સંત્તાએરે;
 જાણી સૌમાં પ્રભુને પૂજે, પ્રભુરૂપ તે થાવેરે. પ્રિ. ૭૫

૨૬

- કર્મ પ્રકૃતિ અનેકરૂપે, જીવો સાથે રહેછેરે;
તેને દેખ્યા વણુ જે આતમ, ભજતો તે શિવ લેછેરે. પ્રિ. ૭૬
- પ્રકૃતિમાં શુભ દોષોની, સર્વ કલ્પના ત્યાગેરે;
ત્યાગભક્તિ તે કોઈ પામી, કર્માતીત્વથી ભગેરે. પ્રિ. ૭૭
- જડ પ્રકૃતિમાં સુખ દુઃખની, હોય ન પ્રાંતી જેનેરે;
પૂર્ણાનન્દ પ્રદાયક ભક્તિ, દિલમાં ભગે તેનેરે. પ્રિ. ૭૮
- દેહાધ્યાસ મટાડે ભક્તિ, મૃત્યુ ભીતિ ત્યજવેરે;
આત્માડ મરતા અનુભવાવે, દુઃખનું ભાન ભૂલાવેરે. પ્રિ. ૭૯
- સાધુ સંત સમાગમ વહાલો, સ્વર્ગથકી પણ અધિકારે;
આત્મ રંગ પણ દુનિયાનો રંગ, લાગે જૂઠો ક્ષીકારે. પ્રિ. ૮૦
- નહાના નિર્દોષી બાલકવત્, કહેણી રહેણી જેનીરે;
માત ઉપર લઘુબાલક પ્રીતિ, ભક્તિ સાચી તેનીરે. પ્રિ. ૮૧
- આશકની માશુકપર પ્રીતિ, કંજીસની ધન પ્રીતિરે;
પ્રભુ પર તેવી પ્રીતિ થાતાં, પ્રગટે સાચી ભક્તિરે. પ્રિ. ૮૨
- તન મન ધનની યાદ રહે નહીં, શુદ્ધેવની યાદીરે;
દુનિયામાં પાગલ દિલ ડાહ્યો, સેવામાં ન પ્રમાદીરે. પ્રિ. ૮૩
- પ્રભુ પ્રેમમાં માયા મમતા, ત્યાગી નિશ્ચય રહેવુંરે;
ત્યાગીઓનો ત્યાગ ખરો એ, પ્રેમથી વસમું સહેવુંરે. પ્રિ. ૮૪
- તન ધન સત્તાના યજ્ઞને, કરવા પ્રભુ પ્રીતિથીરે;
વીરાગ્નિમાં બની પતંગને, બળીજવું રીતિથીરે. પ્રિ. ૮૫
- ભક્તિમાં ભય કામનો ભારે, કાચાને ઝટ મારેરે;
કામાદિકની ભાસ્મ બનાવી, ભક્તો પુષ્ટિ વધારેરે. પ્રિ. ૮૬
- પ્રેમભક્તિમાં ભય નહિ કિંચિત્, આત્માનંદ આસ્વાદેરે;
સર્વ ધર્મ સ્વરૂપ છે ભક્તિ, પટો ન વાદ વિવાદેરે. પ્રિ. ૮૭
- આત્માનુભવ રસ આસ્વાદી, ભક્તો નહીં મુંઝાતારે;
દર્શન મત શાસ્ત્રોના ઝગડા, કરવા નહીં ઉજમાતારે. પ્રિ. ૮૮
- ભક્તિથી કદિથાય ન પરવું, વિષય વને ન રક્ષણવુંરે;
જીવતાં મરીને જીવીને, બ્રહ્મમાં બ્રહ્મથી ભળવુંરે. પ્રિ. ૮૯

૨૭

- ભક્તિ વિના નહિ ચિત્તની શુદ્ધિ, વળે શું શક્તિ ઉદ્ભવેરે;
 મન શુદ્ધિથી જ્ઞાન પ્રગટતું, આત્મ રસથી રેલેરે. પ્રિ. ૯૦
- જ્ઞાનીને અભિમાનની ભીતિ, પ્રેમ વિના તે સૂકોરે;
 કર્મ કરતાં નિન્દક થતો, દોષો પડતા મૂકોરે. પ્રિ. ૯૧
- દેવ શુરને એક જ માની, ભક્તિ કરતા ભક્તોરે;
 ભક્તો વિનય કરીને સેવે, પ્રેમથી સાચા સંતોરે. પ્રિ. ૯૨
- ભક્તોને નહિ પરવા કેળી, જીવનની નહિ પરવારે;
 પ્રેમી ભક્તો પ્રગટયા જગમાં, પરમાર્થોમાં મરવારે. પ્રિ. ૯૩
- પ્રેમભક્તિમાં મરેલ માનવ, દિવ્ય દેવ થૈ જીવેરે;
 દ્વંદ્વાતીત ખની નિઃસંગી, અનંદ અમૃત પીવેરે. પ્રિ. ૯૪
- પ્રેમની અ.ખો મનડાં જૂદાં, અનંત નૂર ભરેલાંરે;
 પ્રેમનો સાકી ખાખી સાપી, પ્રભુનાં ચિત્ત હરેલાંરે. પ્રિ. ૯૫
- ભક્તિનું કઈ જૂદું જાડું, ભક્તિ કામજીવારીરે;
 ભક્તિથી પ્રભુ દારો ખુલ્લાં, સમજો નર ને નારીરે. પ્રિ. ૯૬
- વાહરડા પર ગાયની સુરતા, તેવી પ્રભુપર સુરતારે;
 રણમાં યોદ્ધાઓની સુરતા, ભક્તો પ્રભુમાં મરતારે. પ્રિ. ૯૭
- મનનું કહું કર્યાવણુ આતમ, ઇચ્છાએ જે રહેવુંરે;
 આત્મભક્તિ તે પામે વિરલા, જ્યાં સહેવું ને દેવુંરે. પ્રિ. ૯૮
- ભક્તિ કરતાં પ્રભુ મજેછે, નિશ્ચય એવો ધારોરે
 પ્રાણીઓમાં પ્રભુને જૂવો, કૂડ કપટને વારોરે. પ્રિ. ૯૯
- ભુખ્યાંઓને ભોજન આપો, તરસ્યાંને જલ પાવોરે;
 રોગીઓને ઔષધ આપો, દયા દુઃખીની લાવોરે. પ્રિ. ૧૦૦
- જીવંતાને પૂજો પ્રેમે, દિલમાં પ્રભુ નિર્ધારીરે;
 વૈર શમાવો ભક્તિ કરીને, મિષ્ટ વદો નરનારીરે. પ્રિ. ૧૦૧
- માટી દેહોમાં નહીં મુંજો, ચામડી રંગ છે જાયોરે;
 રૂપવિષે સ્પર્શે નહીં મુંજો, ભક્ત ન ભૂલે સાચોરે. પ્રિ. ૧૦૨
- દેવ શુરપર કુલ કરો સૌ, આત્મ મહાવીર રાચોરે;
 ભણ્યા ગણ્યા ખડું ભૂલા ભમતા, સમજી પ્રભુમાં રાચોરે. પ્રિ. ૧૦૩

૨૮

જ્ઞાની ભક્તો મનને તાબે, કરીને રહેતા જગંભારે;
 જ્ઞાનભક્તિ ત્યાં કામ રહે નહીં, પ્રેમજ્ઞ જ્યાં રગરગમરે. પ્રિ. ૧૦૪
 ભક્તોનું મનડું છે વૈકુંઠ, જ્ઞાનીઘરમાં સુકિતરે;
 જ્ઞાનવિષે ઘણાં ઠોઠાં સઘળાં, ભાસે અનુભવ યુક્તિરે. પ્રિ. ૧૦૫
 મહાઈ તહાઈ લેદ નિવારી, વ્યાપક પ્રેમને ધારોરે;
 વિશ્વપતિ મહાવીરને માની, પતિભક્તિ અવધારોરે. પ્રિ. ૧૦૬
 સદ્ગુરૂ સેવા ભક્તિ કરતાં, આત્મ મહાવીર વિલસેરે,
 કલિયુગમાં મહાવીર જપતાં, સર્વ શકિતયો ઉદ્ધસેરે. પ્રિ. ૧૦૭
 પરાભક્તિમાં પરમ પ્રભુજી, જેલે નવ નવ રંગેરે;
 ઐક્ય લીનતા સમતા પામી, બનો પ્રભુજી ઉમંગેરે. પ્રિ. ૧૦૮
 પ્રેમજ્યોતિમાં સર્વ સમર્પો, હું તું લેદ ગુમાવોરે;
 વીર પ્રભુનું કીર્તન કરવા, માટે વ્યસની થાવોરે. પ્રિ. ૧૦૯
 વીર પ્રભુમાં મન લય થાતાં, અંતર શ્રુતિયો પ્રગટેરે;
 વીર પ્રભુ બોલે પ્રગટીને, આવરણો સહુ વિઘટેરે. પ્રિ. ૧૧૦
 વીર પ્રભુમય જીવન ધરવું, વીર બની નર નારીરે;
 જૈનધર્મ છે જ્ઞાનને ભક્તિ, રહસ્ય સમજે ભારીરે. પ્રિ. ૧૧૧
 ભગવતી દેવી સતી યશોદા, દેવી આંતર માતારે;
 દિલમાં પ્રગટી ભક્તિ બતાવી, મહને થઈ સુખ શાતારે. પ્રિ. ૧૧૨
 આધ્યાત્મિક શ્રુતિ પ્રિયદર્શના, આત્મ વીરની બાહારે;
 તેણે ભક્તિ યોગ જણાવ્યો, ગણ્યા મહાવીર બહાવારે. પ્રિ. ૧૧૩
 પ્રભુ પ્રેમની ચઢી ખુમારી, ઉતરે નહીં ઉતારીરે;
 બુદ્ધિસાગર આનંદ મંગળ, પ્રભુ મળ્યા નિર્ધારીરે. પ્રિ. ૧૧૪

२९

प्रभु महावीर स्वामी देवना स्वप्नेन सुदर्शनाने प्रबोध.

“ सुदर्शनासुबोध. ”

- प्रभु महावीरलु वर्धमान, प्रियमधु साय्या शुष्णवान् ;
विभु स्वयंभू धर्धर देव, सर्व विश्व करतुं तुज सेवा. १
- परमेश्वरना महावतार, पृथ्वीना करवा उद्धार;
प्रगटया पुत्रोत्तम जगवत, सर्व संतमां पूज्युं महंत. २
- तुम संगतथी सायु ज्ञान, प्रगटयुं लक्षितनुं शुभतान् ;
त्रणु जगतना पासक धीर, जय जय जगमां श्रीमहावीर. ३
- नैनधर्म करवा परकाश, तीर्थकर प्रगटया शुष्णवास;
गृहवास दीपाव्यो भरो, भारतना लानु अवतर्यो. ४
- अंद्र सूर्य तव आशावडे, अहो सकल लवो संखरे;
तुज आशानी कोष न जहार, सर्व विश्वना तुं आधार. ५
- अध्यात्मिक दृष्टिअे वडो, सर्व विश्व लेतुं तुज धडो;
तुज नामे संकट सहु टणे, तुज जगतं वेजा सहु वणे. ६
- महावीर वीर जपतां जप, काल अनादि टणतां पाप;
सुदर्शना हुं तहारी जेन, तुज जोषे प्रगटयुं दिल येन. ७
- जन्मकालथी प्रभु श्रीवीर, सर्व विश्वमां मोटो धीर;
अंशुडे मेइने अडयो, मेइ कप्यो ने धडडडयो. ८
- धन्दे जण्यो शक्ति अनंत, स्वामी परमेश्वर जयवत;
धन्दादिक तुज सेवा करे, सर्व विश्व देवो तुज रमरे. ९
- वीर वीर तुज नामना जप, जपतां लक्षतपणुनी छाप;
महा पापीअो पासे स्वर्ग, तुज लक्ष्मी नहीं पासे नई. १०

- પરબ્રહ્મ તું છે સાકાર, દેહ ધરી કરતો ઉપકાર;
ભાગાવસ્થા પૂર્વે પ્રભો, મુજને શિક્ષા આપો વિભો. ૧૧
- તુજ વચનામૃત પીતાં મુખ, પ્રગટે નાસે સર્વે દુઃખ;
વીર વિભુ આપો ઉપદેશ, જેથી નાસે સઘળા કલેશ. ૧૨
- વીર પ્રભુ ભાષે ભગવંત, સુદર્શના સાંભળ ગુણવંત;
જૈનધર્મ જગમાં છે સાર, તેના રૂડા છે આચાર. ૧૩
- જૈનધર્મ સમ કોઈ ન ધર્મ, સેવતાં નાસે સહુ કર્મ;
સત્યજ્ઞાન ને સત્યાચાર, પાળો ટાળો મિથ્યાચાર. ૧૪
- જૈનધર્મ જગમાં જયઝાર, સમજે નાસે દુષ્ટાચાર;
જૈનધર્મની યાદિર ધર્મ, રહ્યો ન ધીજે સમજે મર્મ. ૧૫
- મન વાણી કાયા શુભ કર્મ, આત્મ શુભો જાણો જૈનધર્મ;
મારાપર પ્રીતિ વિશ્વાસ, ધારે તે જૈનો છે ખાસ. ૧૬
- કૃતકોર્મી જે નહીં ભમે, મન ઇન્દ્રિયોને જે દમે;
શુભ કર્મોર્મી વર્ણુ વિભાગ, જાણે તે ધારે મુજ રાગ. ૧૭
- શુભ કર્મોર્મી જાતિ ખરી, જન્મથકી નહિ જાતિ જરી;
શુભ કર્મોર્મી સર્વે વર્ણુ, પામે છે સાચું મુજ શર્ણુ. ૧૮
- બિજ નિજ શુભ કર્માનુસાર, મુજને ભજતી વર્ણુચાર;
જૈનધર્મ પાળી શિવ વરે, યથાશક્તિ સુખડાં તે વરે. ૧૯
- સર્વ મનુષ્યો સરખા જાણુ, શુભ કર્મોર્મી જાતિ પ્રમાણુ;
ઉચ્ચ નીચજો જે વ્યવહાર, નિશ્ચયથી તેમાં નહિ સાર. ૨૦
- વર્ણુ ધર્મમાં લેશ ન રૂક, દેહ રૂપમાં કર નહીં ભૂલ;
સહુને સરખા મનમાં માન, કર નહીં કોનું જગ અપમાન. ૨૧
- શુભ કર્મોર્મી જૈનો જેહ, વ્યવહારે વર્તે છે એહ;
અંતરમાં નહીં વિંગ ન જાત, જૈનધર્મની એવી જાત. ૨૨
- જૈનધર્મ પાળતાં મરો, તેથી ભવપાથોધિ તરો;
નાસ્તિકો દુષ્ટો નર નાર, તે નહીં મુજને જાણે સાર. ૨૩
- માને નહીં મુજને વર નાર, લે નાસ્તિકો છે નિર્ધાર;
જૈનધર્મ માને નહીં જેહ, નાસ્તિકો હર્ષુદિ તેહ. ૨૪

૩૧

- કરશે નહીં નાસ્તિક વિશ્વાસ, દુષ્ટબુદ્ધિ અવળા જે ખાસ;
મુજ ભક્તિમાં ખાડે ભંગ, તેનો કદિ ન કરવો સંગ. ૨૫
- દુષ્ટોની સંમે ગુણુ ભક્તિ, સંશય બુદ્ધિ ઘટમાં થાય;
તપ જપ કીધું આલ્યું ભક્તિ, દુર્ગુણુખીએ દિલ પ્રગટાય. ૨૬
- મારાપર જેનો બહુ રાગ, તેનામાં પ્રગટે છે ત્યાગ;
અનન્યપ્રેમે મુજને ભજે, તે મુકિતને ઘટમાં સજે. ૨૭
- મુજપર જેનો છે વિશ્વાસ, ધરે ન ખીબાની મન આશ;
જીવંતા તે જૈનો ખાસ, અને ન મનથી કોના દાસ. ૨૮
- જૈનધર્મ મુજમાટે મરે, મરી મહાસ્વર્ગે અવતરે;
ધર્મ્યુદ્ધ કરવામાં ભીતિ, જેને તેને ન જૈનની નીતિ. ૨૯
- યાવત્ વર્તે દેહાધ્યાસ, તાવજીવી જગના દાસ;
વસ્ત્ર સરીખી કાયા ગણે, સત્ય નીતિથી જૈનો અને. ૩૦
- મારા વચનોમાં વિશ્વાસ, જેઓને તે જૈનો ખાસ;
આતમ માને તે છે જૈન, ધરે ન ક્યારે મનમાં દૈન્ય. ૩૧
- સર્વ કર્મ કરતાં જે સદા, મારું નામ ભજે જે સુદા;
રાખી મારાપર વિશ્વાસ, કર્મ કરે તે થાય ન દાસ. ૩૨
- મુજ ભક્તિ માટે જે ઘટે, તે તે કરતો શિરને સટે;
મુજ માટે દુઃખો સહુ સહે, કર્યાકર્મ ભોગવતો વહે. ૩૩
- દુર્ગુણુ જીતે તે છે જૈન, ધરે ન જડ વસ્તુનું દૈન્ય;
દુશ્મન જીતે જૈન ગણાય, સમકિત શ્રદ્ધાએ વર્તાય. ૩૪
- જૈનધર્મના સહુ વ્યવહાર, પાળે સર્વ વિચારાચાર;
યથાશક્તિ કાલાનુસાર, પાળે તે જૈનો નર નાર. ૩૫
- મુજ ભક્તિ કરતાં નર નાર, જૈનો છે સહુ કાલ મગાર;
વેષ ક્રિયાના મિથ્યા ભેદ, તેમાં પામે નહિ જે ખેદ. ૩૬
- વેષ ક્રિયા બહુલા આચાર, જેને જેહ રૂચે તે સાર;
અન્યક્રિયા કરનારા સાથ, આતમભાવથી વર્તે નાથ. ૩૭
- મતભેદે નહીં નિંદા કરે, મુજને નીતિથી જે સ્મરે;
તેજ જૈનો પામે મુકિત, મુજમાં પ્રીતિ ત્યાં સહુ મુકિત. ૩૮

૩૨:

- જૈનધર્મનો સાંભળ સાર, મુજમાં મન રાખી નિર્ધાર;
સંસારે વર્તે નર નાર, તે જૈનો નિર્બંધ વિચાર. ૩૯
- સર્વ ખંડમાં માનવ જાત, મુજને ભજતી જે દિનરાત;
સ્વતંત્રતા સુખ શાંતિ લાહે, શુદ્ધપ્રેમથી જીવન વાહે. ૪૦
- આદિઅંત ન મારો ક્યાંય, દર્શનથી દેખો જ્યાં ત્યાંય;
પૂર્ણ પ્રેમી મારો થાય, જૈનધર્મ તે પૂરણ પાય. ૪૧
- જૈનધર્મ છે જ્ઞાન ને પ્રેમ, સર્વ જીવોપર સારી રહેમ;
મુજ પ્રીતિમાં તપ જપ સર્વ, રહે ન મિથ્યા બુદ્ધિગર્વ. ૪૨
- સતોને જાણે મુજ રૂપ, તેને રહે ન દિલમાં ધૂપ;
સતોની જે સેવા કરે, અભેદભાવે મુજમાં કરે. ૪૩
- જૈનધર્મનો સાચો સાર, સતોની સેવા જયકાર;
સુખ દુઃખમાં મારો વિશ્વાસ, રાખે તે નહિ હોય ઉદાસ. ૪૪
- ઉપસર્ગો વેઠી મુજ ચાહ, રાખે સહીને દુઃખનો દાહ;
મુજવણ કાંઈ ઇચ્છે ન અન્ય, ભક્તો મુજસરખા કૃતપણ્ય. ૪૫
- મુજ પ્રીત્યર્થે સહુ અપમાન, નિન્દા ગાળો સહે અમાન;
પરીપહો આદિ સહુ સહે, મુજવણ પ્રીતિ કાંઈ ન ચહે. ૪૬
- ઝેરને અમૃત માની ગણે, મુજ વિયોગે મનડું બળે;
મુજ વાટે સ્વાર્પણથી વળે, મુજસમ થૈ તે મુજને મળે. ૪૭
- મારામાંહી રાખે ચિત્ત, તેવા જૈનો સદા પવિત્ર;
મુજવણ અન્ય ઉપર નહીં રાગ, ભોગીપણ જેના મન ત્યાગ. ૪૮
- મૂર્છાવણ જડ સંચય કરે, ઉપયોગે લીધું વાપરે;
બાહ્યપરિગ્રહ મનમાં ત્યાગ, જડ વસ્તુમાં છે વૈરાગ્ય. ૪૯
- શુભાશુભ નહિ જડમાં બુદ્ધિ, કર્મ કરતો રાખે શુદ્ધિ;
નિષ્કામે સહુ કાર્યો કરે, જૈનો એવા મુજ પદ વરે. ૫૦
- લક્ષ્મી વધતાં થાય ન હર્ષ, લક્ષ્મી ઘટતાં નહીં અપકર્ષ;
લક્ષ્મીમાં નહીં લક્ષ્મીભાવ, હર્ષ શોકનો કરે ન રાવ. ૫૧
- એવા જૈનો જગની સેવ, કરતા બનતા નિશ્ચય દેવ;
સર્વવિષે યજ્ઞ સર્વથી ભિન્ન, વીતરાગ બનતા તે જિન. ૫૨

૩૩

સમભાવે વર્તે સંસાર, તે મુજ સરખા નર ને નાર;	
જૈનધર્મ નિશ્ચય સમભાવ, સુદર્શના તે મનમાં લાવ.	૫૩
સદ્વર્તનથી જીવન ગાળ, જૈનધર્મ નિશ્ચય સમ ભાળ;	
પવિત્ર જીવન ગાળે જેહ, મુજથી ભેદ ન પામે તેહ.	૫૪
સર્વ વર્ણના નર ને નાર, ત્યાગ દશાનો છે અધિકાર;	
સર્વ વાસના ત્યાગે ત્યાગ, દશા પ્રગટતાં શુભ નિર્ધાર.	૫૫
આંતર ત્યાગથી સ્વાતંત્ર્ય, જડરાગે જીવે પરતંત્ર;	
ત્યાગીઓ નૃપતિથી દ્રેષ્ટ, સઘળાં જીવન તેના હેઠ.	૫૬
જે જે અંશે પ્રગટે ત્યાગ, તે તે અંશે છે વૈરાગ્ય;	
વૈરાગ્યે છે આતમ રાગ, સુદર્શના અંતરમાં ભાગ.	૫૭
કામાશા બંધનથી દુઃખ, કામાશા ટાળ્યાથી સુખ;	
કામાશાના ત્યાગે ત્યાગ, સંસ્કારી સમજે મુહાભાગ.	૫૮
ત્યાગી નિર્ગ્નથો અનગાર, સંન્યાસી સુખિયા નિર્ધાર;	
દેશાદિકનો નહીં પ્રતિબંધ, તેને નહીં મમતાની ગંધ.	૫૯
શુભ અશુભ નહીં જડપર રાગ, તેનો આંતર સાચો ત્યાગ;	
આત્મસ્વભાવે ભાગે જેહ, સુદર્શના યોગી છે તેહ.	૬૦
શુભ અશુભ નહીં જડપર દ્રેષ, તેના અંતરમાં નહીં કલેશ;	
જડપ્રવૃત્તિ કરતો તેહ, કલેશ લહે નહિ મનમાં રેહ.	૬૧
સ્પર્શેન્દ્રિથી સ્પર્શો ગ્રહે, સમભાવે પ્રારબ્ધે વહે;	
ધર્મ્ય સ્પર્શને ધરતો રહે, સમભાવે પ્રારબ્ધે વહે.	૬૨
રસનાથી સહુ રસને ગ્રહે, પ્રારબ્ધે સમભાવે રહે;	
ખપ પડતા રસ વેદે સહી, ત્યાગપણું અંતરમાં વહી.	૬૩
રસની આસક્તિવણુ જમે, જમતો પણ મોહિ નહિ ભમે;	
આસક્તિવણુ ભોજન ભોગ, કરતાં પ્રારબ્ધે છે યોગ;	૬૪
નાસાથી દુર્ગંધ સુગંધ, આવે તેમાં થાય ન અન્ધ;	
સમભાવે ગંધોને ગ્રહે, પ્રારબ્ધે જીવનને વહે.	૬૫
સુગંધે નહીં મન હુષાય, દુર્ગંધે નહીં શોક જ પાય;	
નાકને ગંધથી નહીં બંધ, જ્ઞાનીને પુદ્ગલ સંબંધ.	૬૬

૬૪

- આંખથી દેખી રૂપરંગ, જ્ઞાની પામે નહિ અલિપ્તંગ;
આંખથી દેખે સહુ દશ્ય, પણ નહિ થાતો તેના વશ્ય. ૬૭
- વિના વાસના આંખોવડે, દેખતાં પરમાર્થો જડે;
આંખને રૂપો સાધન જાણુ, આંખોથી છે ધર્મ પ્રમાણુ. ૬૮
- ચક્ષુઓ છે સુખના હેત, દેવગુરુ દર્શન સંકેત;
ચક્ષુથી ધર્મો પ્રગટાય, જ્ઞાનો બંધપણું નહિ પાય. ૬૯
- સમસાવે દેખો સહુ દશ્ય, મોહાદિકના થાઓ ન વશ્ય;
અનંત પુણ્યે ચક્ષુ મળે, જ્ઞાનીને સુખમાં સહુ લખે. ૭૦
- સુણો ન શબ્દો ઘૂરા કદિ, આત્મદશાનું હિત જે અદિ;
અધર્મ્ય શબ્દોથી સંસાર, ધાર્મિક શબ્દોથી સુખસાર. ૭૧
- અધર્મવર્ધક શબ્દો ત્યજે, સારા શબ્દોને દિલ લજે;
અશુભ સુણી નહિ પામે દ્રેષ, શબ્દ સહીને ટાળો કલેશ. ૭૨
- શુભ શબ્દો સાંભળતાં રાગ, પ્રથમ દશામાં પછીથી ત્યાગ;
સુણીને માન અને અપમાન, હર્ષ શોક નહીં મનમાં આણુ. ૭૩
- શબ્દ સૃષ્ટિનો નહીં છે પાર, આસક્તિ નહીં તેમાં ધાર;
દેવ ગુરૂના ગુણને સુણો, સારૂં સુણુના કર્ણો ગુણો. ૭૪
- ઈન્દ્રિયોથી મુક્તિ થાય, શુભમાટે ઉપયોગ કરાય;
વાણીથી સાચું શુભલાખ, સુદર્શના નિજ ધર્મને રાખ. ૭૫
- ઈન્દ્રિયોને વશમાં રાખ, સુદર્શના આતમ સુખ આખ.
ઈન્દ્રિયો જીતે છે સુખ, ઈન્દ્રિયોના વશથી દુઃખ. ૭૬
- ઈન્દ્રિયોનો શુભ ઉપયોગ, કરવો એ છે ધર્મનો યોગ;
કરો નહીં ઘૂરામાં યોગ, પ્રારબ્ધે ધર્માર્થે ભોગ. ૭૭
- ઈન્દ્રિયોને વિષયો સહુ, મુજ લાડતોને સવળા લહુ;
જ્ઞાનાર્થે ઈન્દ્રિયો મળી, ધર્માર્થે ભોગાર્થે વળી. ૭૮
- ઈન્દ્રિયોનો સદુપયોગ, જૈનધર્મ એ છે ગુણયોગ;
મનનો આતમ સાથે યોગ, કરતાં નાસે સઘળા રોગ. ૭૯
- અનંત પુણ્યે મનહું મજ્યું, મોટું સાધન લાગ્યે કૃપ્યું;
મનવિના નહીં આતમમુક્તિ, મન મંત્રીસમ સમજે યુક્તિ. ૮૦

૩૫

- આત્મરાજન મનઃપ્રધાન, ઇન્દ્રિયો કાચારથ માન; ૮૧
 આત્મના ઉપયોગે ધર્મ, સર્વે કાર્યો કરતાં શર્મ.
 આત્મના અનુસારે મન, વર્તે આતમ થાય પ્રસન્ન;
 મનનો પૂરણુ થાય વિકાસ, ત્યારે આતમ પૂર્ણુ પ્રકાશ. ૮૨
 મનોવિકાસાર્થેજ પ્રમાણુ, ઇન્દ્રિયોની પ્રાપ્તિ જાણુ;
 દયા દાન દમ આદર કરો, આત્મશક્તિયો વેગે વરો ૮૩
 મન ઇન્દ્રિયો કાચાવડે, આતમ પૂર્ણુપ્રકાશ જ ક્ષણે;
 મન વાણી કાચા ત્રણુ યોગ. તેના અગથી આતમયોગ. ૮૪
 પ્રહ્લ્લચર્યથી કાચાવીર્ય, રક્ષીને પ્રગટાવો ધૈર્ય;
 કાચાની શક્તિ છે ઘણી, તેનો કર્તા આતમ ધણી. ૮૫
 કાચાનું રક્ષો આરોગ્ય, તેથી થાશે યોગિયોગ્ય;
 કરવો સાત્વિક યોગ્યાહાર, હવા દવાથી રક્ષો સાર. ૮૬
 કસરત પ્રાણુયામે દેહ, નિરોગી થાતી ગુણુગેહ;
 ધર્માર્થે કાચા સંભાળ, સુદર્શના કર સાચો ખ્યાલ. ૮૭
 દેહની કિંમત જેણુ કરી, ધર્માર્થે કાચા સંવરી;
 વાણીની તે કિંમત કરે, આત્મની શક્તિયો વરે. ૮૮
 વચન વિચારી મીઠા બોલ, સાચાનો કરજે મન તોલ;
 સત્યસમો નહીં જગમાં ધર્મ, જ્યૂઠસમો નહીં વિશ્વ અધર્મ. ૮૯
 સત્યને જાણી સાચું બોલ, પૂર્ણુ કરી લે કીધા કોલ;
 જ્ઞાતકુલ જ એ હેત પ્રસિદ્ધ, સત્યવચનમાં માને રૂઢિ. ૯૦
 સત્ય વદે તે થાય મહાન, સત્ય સુણુંતાં સફલા કાન;
 આચારે મૂકોને સત્ય, તેથી સારાં થાશે કૃત્ય. ૯૧
 અદ્ય દોષ ને લાલ મહાન, ઘણો ધર્મ જેમાં તે જાણુ;
 દેશકાલ અનુસારે સત્ય, સંઘાદિકનાં જાણુ કૃત્ય. ૯૨
 સત્ય વસે ત્યાં મારો ધર્મ, સત્ય ઘટે ત્યાં થાય અધર્મ;
 ધર્મે સુખડાં પાપે દુઃખ, અન્યાયે ભાગે નહીં ભૂ ૯૩
 અસત્ય વદતાં શક્તિ જાય, વિશ્વાસી નહીં કો જગ થાય;
 વચનસિદ્ધિ પ્રગટી પણ ટળે, દુઃખ સંકટ વહેલાં સાંપડે. ૯૪

૩૬

- અસત્ય જીતે તે છે જૈન, સત્ય વદતાં ધર ન દૈન્ય;
 યશકીર્તિ લક્ષ્મી જે જાય, તોપણ સાચ રહો નિર્માય. ૯૫
- સત્ય વદતાં પાપ ન થાય, સત્ય સમો નહીં કોઈ ન્યાય;
 સમજ્યાવણુ નહીં સત્ય પમાય, જ્ઞાની પામે સત્ય સદાય. ૯૬
- મન વાણી કાયાને હેત, સત્યપણાનો છે સંકેત;
 ચોરીને અન્યાયનો ત્યાગ, કરતાં મુજ પર થાશે રાગ. ૯૭
- કાયા કરતાં મન આહાર, મન કરતાં આતમ આહાર;
 ઉત્તરોત્તર જે સમજે સત્ય, તેનાં સાત્વિક થાતાં કૃત્ય. ૯૮
- ઈન્દ્રિયોની રક્ષા કરે, મારામાં મનડું જે ધરે;
 નિજસરખા અન્યોને ગણે, તે મુજલક્ષિત ભાવો ભણે. ૯૯
- ધર્મર્થે મન કાયા પોષ, ધર્મર્થે કર રાગ ને રોષ;
 મજે તેહમાં ધર સતોષ, ખુલ્લા કરે નહિ કોના દોષ. ૧૦૦
- કોનાં ખોટાં મર્મ ન ખોલ, વાણી મીઠી તોલી ખોલ;
 નિંદા કરતાં વધે અશક્તિ, સારી નહીં થાવે મુજલક્ષિત. ૧૦૧
- દેવ ગુરૂની નિંદા ત્યાગ, સુદર્શના સદ્ગુણથી જાગ;
 સાવધ રહે શત્રુથી નિત્ય, દ્રવ્યમાવથી થાય પવિત્ર. ૧૦૨
- ગુસ્સાથી નહીં મૂકે આગ, ક્રોધથકી નહીં દેવો ગાગ;
 સ્વજન વર્ગની કર સંભાગ, પશુ પંખીને પ્રેમે પાગ. ૧૦૩
- ગાયોના રક્ષણુમઃ ધર્મ, આર્થ જનોનું સાડું કર્મ;
 ગૌઆદિનું રક્ષણુ કરે, ઘરમાં રાખી પ્રીતિ ધરે. ૧૦૪
- ગૌઆદિ પશુપંખી વર્ગ, રક્ષણુપાલન યોગે સ્વર્ગ;
 ગૌઆદિની હિંસા થાય, ત્યાં યજ્ઞો કીધા નહીં જાય. ૧૦૫
- જ્યાં હરણાં સસલાંનો વાસ, હરે કરે ખાવે જ્યાં ઘાસ;
 આર્થદેશ તે યજ્ઞનું સ્થાન, ત્યાં પ્રગટે છે મારું જ્ઞાન. ૧૦૬
- ગાયોનું જે પાલન કરે, આયુષ્ય અતે સ્વર્ગજવરે;
 યજ્ઞોમાં જ્યાં ગાય કપાય, યજ્ઞપાણું ત્યાં નહીં જરાય. ૧૦૭
- યજ્ઞોમાં પશુઓનો નાશ, કરતાં દુઃખ સંકટમાં વાસ;
 જ્યાં હિંસા ત્યાં યજ્ઞો નહીં, શિક્ષા મારી માનો સહી. ૧૦૮

૩૭

- પ્રાણીણુ ક્ષત્રિય વૈશ્યના ઘેર, ગાયો પાળે વર્તે દહેર;
 આર્ય જનોની એવી રીતિ; વર્તે ત્યાં નહીં પાપની ભીતિ. ૧૦૯
- દેશ કોમનું ધન છે ગાય, મહીષી આદિ રક્ષા થાય;
 ઉત્પાતો ત્યાં ટળતા રહે, માનવ વર્ગો સુખને વહે. ૧૧૦
- જે દેશોમાં ઘર ઘર ગાય, જૈનધર્મ ત્યાં જીવ્યો જાય;
 મારી આજ્ઞા જ્યાં વર્તાય, ઉત્પાતો ત્યાં વિણુસી જાય ૧૧૧
- ઘર ઘર સાધુ સંતનું માન, પ્રેમથકી જ્યાં મળતું દાન;
 અતિથિની સેવામાં પ્રાણુ, અર્પાતા ત્યાં માફું સ્થાન. ૧૧૨
- ભૂગ્યાઓને મળતું અન્ન, ગરીબ લોકો રહે પ્રસન્ન;
 તરશ્યાને જ્યાં પાણી મળે, ત્યાં મારી ભક્તિ ઝટ ફળે. ૧૧૩
- ગુરુજનોની પૂજા થાય, વૃદ્ધજનો જ્યાં નહિ દુઃખાય;
 ભક્તો ગાવે માફું ગાન, ત્યાં નિશ્ચય છે માફું સ્થાન. ૧૧૪
- સાધુઓનો બહુ સત્કાર, અરસ્પરસ જ્યાં બહુ ઉપકાર;
 બાલક નારી રક્ષણુ થાય, પુણ્યકર્મ જન શાંતિ પાય. ૧૧૫
- અન્યાયે જ્યાં થાય ન યુદ્ધ, અને ન અન્યાયે જન કુદ્ધ;
 વૈર ઝેરનો ઉપશમ થાય, દેશ કોમ જન સુખને પાય. ૧૧૬
- ઘર ઘર મારી ભક્તિ થાય, કોધાદિક જ્યાં નહીં પ્રગટાય;
 ત્યાં સુખ શાંતિ તુષ્ટિ દહેર, વર્તે નહિ જ્યાં કાળા કેર. ૧૧૭
- અરસ્પરસ સહતા અપરાધ, અપરાધીઓ પામે માફું;
 ન્યાય નીતિથી જ્યાં વ્યવહાર, ત્યાં મારી ભક્તિ છે સાર. ૧૧૮
- ન્યાય નીતિથી ચાલે રાજ્ય, ત્યાં વર્તે શાંતિસામ્રાજ્ય;
 દુષ્ટ પાપીઓ પામે દંડ, ત્યાં પ્રગટે છે પુણ્ય પ્રચંડ. ૧૧૯
- મારી આજ્ઞા વર્તે જ્યાંય, ધૃતિ ઉત્પાતો નહિ ત્યાંય;
 મારી આજ્ઞા ધરે ન ચિત્ત, તેની ઉત્તમ થાય ન નીતિ. ૧૨૦
- વ્યભિચારીનાં ખૂરાં કર્મ, જ્યાં થાતાં ત્યાં હોય ન શર્મ;
 દેશ કોમની પડતી થાય, ચડતી વેળા દૂર પલાય. ૧૨૧
- વ્યભિચાર ત્યાં પ્રેમ ન હોય, દેશાદિક પર આકૃત જોય;
 પાપથકી જ્યાં દેશ ભરાય, ત્યાં દુઃખો પ્રગટી ઉભરાય. ૧૨૨

૩૮

જ્યાં હિંસા ઘરઘરમાં થાય, માનવ માનવને જ્યાં ખાય,
 ઉત્ર પાપ ત્યાં ખહુ ઉલસાય, દેશ પ્રબળનું નામ જ જાય. ૧૨૩
 દેશપાપથી દેશનો નાશ, ખંડપાપથી ખંડવિનાશ;
 દેશપુણ્યથી દેશ વિલાસ, ખંડપુણ્યથી ખંડપ્રકાશ. ૧૨૪
 પુણ્યવિચારો પુણ્યપ્રવૃત્તિ, જ્યાં પ્રગટે છે પુણ્યની નીતિ;
 દેશ પ્રબળ સંઘાદિક શાંતિ, સુખ સંપદની વિલસે રીતિ. ૧૨૫
 દુષ્ટ બુદ્ધિથી ભૂંડું થાય, આભવ પરભવ દુઃખ સદાય;
 ભલું કરતાં સારું થાય, પુણ્યે જય અંતે છે ન્યાય. ૧૨૬
 પાપકર્મ આભવમાં કર્યું, અહીં ઉદયમાં આવે ખરું;
 ધર્મ કર્યું આ ભવમાં ફળે, મનની ઇચ્છા વેળા વળે. ૧૨૭
 ન્યાય નીતિથી ચડતી થાય, દેશ રાજ્ય સંઘાદિક ન્યાય;
 દગ્ગા કરો નહીં કોની સાથ સારાં કર્મ કરી લો હાથ. ૧૨૮
 વચન આપીને કરો ન ભંગ, કરો ન દુષ્ટ જનોનો સંગ;
 રાખો નહીં દુર્જન વિશ્વાસ, બનો ન ક્યારે વ્યસની દાસ. ૧૨૯
 વ્યસન અને દુર્ગુણથી, દૂર રહેનારાની પાસ હજૂર;
 અન્યાયે નહીં ધર્મજ થાય, પક્ષપાતથી શ્રેય ન થાય. ૧૩૦
 આત્મસમો જ્યાં પરને ન્યાય, ત્યાં મારી શક્તિ ઉતરાય;
 જ્યાં નહીં વિશ્વાસીનો ઘાત, ત્યાં પ્રગટે છે પુણ્ય પ્રભાત. ૧૩૧
 ક્રાંતક્રાંત જ્યાં લેશ ન થાય, ઐક્યપણું સાચું વર્તાય;
 દેશ રાજ્યની ચડતી થાય, ઘરઘર આનંદ ખહુ પ્રગટાય. ૧૩૨
 વર્તે જ્યાં ઘર રાજ્યમાં સંપ, ત્યા વર્તે છે શાંતિ જંપ;
 પ્રામાણિક જૈનો જ્યાં હોય, સર્વ પ્રકારે ચડતી જોય. ૧૩૩
 કરે ન ઇર્ષ્યા બીભ્તણી, શુભ કરવાની વૃત્તિ ઘણી;
 સરલપણે આર્યો સમજાય, આર્યભૂમિ ધર્મેજ સુહાય. ૧૩૪
 મુંજપર જેનો છે વિશ્વાસ, પામે તે આનંદોદલાસ,
 સંશયી જન પામે નાશ, શક્તિપ્રે પ્રગટે નહીં ખાસ. ૧૩૫
 નાસ્તિક જનનો કરતાં સંગ, શ્રદ્ધાનો નાસે સહુ રંગ;
 શ્રદ્ધા ટાળતાં ગુણ નહીં થાય, ગુણ પ્રકટેલા સહુ વિભુસાય. ૧૩૬

૩૯

- શ્રદ્ધાવણુ નહીં મંત્રો કૃણે, શ્રદ્ધાવણુ નહીં કારજ સરે;
મુજ પર શ્રદ્ધા રાખે જેહ, સર્વ ગુણોને પામે તેહ. ૧૩૭
- તજ્જાદિકનાં જેહ પ્રમાણુ, અશ્રદ્ધાણુ માટે બાણુ;
શ્રદ્ધાપ્રેમજ પૂર્ણ પ્રમાણુ, અનંત ગુણુ શક્તિની ખાણુ. ૧૩૮
- શ્રદ્ધાપ્રેમ ત્યાં મારે વાસ, શંકા થાતાં નહીં નિવાસ;
શ્રદ્ધાપ્રેમથી મારી દષ્ટિ, તેથી પ્રગટે દૈવી સૃષ્ટિ. ૧૩૯
- શ્રદ્ધાપ્રેમ છે ભક્તિમૂલ, એવણુ તપ જપ સર્વે ધૂલ;
શ્રદ્ધાપ્રેમી નર ને નાર, તેમાં મારી શક્તિ અપાર. ૧૪૦
- શ્રદ્ધાપ્રેમ એ મારું રૂપ, તેવણુ મનમાં પ્રગટે ધૂપ;
શ્રદ્ધાણુ જે નર ને નાર, મંત્ર કૃત્તે તેને નિર્ધાર. ૧૪૧
- મુજ નામે જે મુજને ભજે, સર્વ શક્તિયો સહેજે સજે;
મુજ નામે જ્યાં અઢતો રંગ, સર્વ કાર્યમાંતેહ અભંગ. ૧૪૨
- મુજ પર શ્રદ્ધા પૂરણુ રાગ, તેને બાણુ જગ મહાભાગ;
મુજ પ્રેમીજન જૈનો જેહ, સર્વત્ર જય પામે તેહ. ૧૪૩
- બુદ્ધિવાદોને પરિહરી, સત્કાર્યો કરવા મન ધરી;
મુજ આજ્ઞાએ નિશ્ચય ચાલ, સુદર્શના આતમને ભાણ. ૧૪૪
- બાહિર અંતર વર્તન એક, એવી મુજ ભક્તોની ટેક;
સર્વ કાર્યમાં સત્ય વિવેક, રાખીને વર્તે છે છેક. ૧૪૫
- વિષયાસક્તિ ધરે ન ચિત્ત, કર્તવ્યો કરતા શુભ નિત્ય;
હૃદ બાહિર જ્યાં ભોગવે ભોગ, ત્યાં પ્રગટે છે નિશ્ચય રોગ. ૧૪૬
- ધર્મ્ય ભોગથી સાધે યોગ, મુજ ભક્તોને હોય ન ઢોંગ;
વિશ્વાજ દૃષ્ટિ ધારે લોક, પામે નહીં અંતરમાં શોક. ૧૪૭
- ગંભીરતા અબિધથી ધણી, ઇચ્છા નહીં દુર્વ્યસનોતણી;
જૂઠ પ્રતિષ્ઠા ચહે ન માન, આય પ્રમાણુ કરતા દાન. ૧૪૮
- એવા ભક્તો ભક્તિ લહે, મુજ વણુ બીજું કંઈ ન ચહે;
નામ રૂપનો છંડે મોહ, કરે ન ઉપકારીનો દ્રોહ. ૧૪૯
- પોતાનું વ્યક્તિ સ્વાતંત્ર્ય, રક્ષે થાય નહિ પરતંત્ર;
હનિયાનું જે માન અંમાન, તેમાં રાખે લેશ ન ધ્યાન. ૧૫૦

૪૦

- બંધાવામાં ક્યાંય ન ધર્મ, પ્રતિબંધ ત્યાં હોય અધર્મ;
વિષયોમાં નહીં જે બંધાય, સ્વતંત્ર મુક્તજ અહિંયાં થાય. ૧૫૧
- ઇચ્છાઓ છે લવનું મૂલ, આશા તૃષ્ણા દુઃખ સમૂહ;
આશાઓને વશ જે કરે, લક્ષ્ય બનો મુજ શાંતિ વરે. ૧૫૨
- અભિપ્રાયમાં મૂકે નહીં, નિંદા સ્તુતિમાં સમ સહી;
તે યોગી કર્મો કરનાર, મુજ લીલાનો પામે પાર. ૧૫૩
- મુજ લક્ષ્યો પર મુજસમ રાગ, તેવા મુજ લક્ષ્યો મહાભાગ;
દોષી પણ તે છે નિર્દોષ, રોષ ઉપર જે ધરતા રોષ. ૧૫૪
- ક્રોધ ઉપર જે ક્રોધી થાય, માન ઉપર જે માની થાય;
કપટ ઉપર જે કપટી બને, લોભી થૈ જે લોભને હણે. ૧૫૫
- શત્રુઓ પર શત્રુભાવ, સ્વતંત્ર થાવામાં છે લહાવ;
એવી લક્ષિત એવાં કર્મ. કરતા જૈનો પામે શર્મ. ૧૫૬
- અનંત શક્તિ આતમ દેવ, મનથી કરતા આતમ સેવ;
સર્વ કરે જે આતમ કાજ, જૈનધર્મ પામે સામ્રાજ્ય. ૧૫૭
- શુભ કર્મો જાણે તે કરે, પ્રતિબંધ જૂઠા પરિહરે;
વર્તમાન જે સારાં કર્મ, કરે ન ધારે દુનિયા શર્મ (લગ્ન). ૧૫૮
- દુર્જન નિન્દાથી નહીં ડરે, સારાં કર્મો ભાવે કરે;
સદ્મ તે માઈ માનો ચિત્ત, મહાજનોની ધારે રીતિ. ૧૫૯
- દીર્ઘ દૃષ્ટિથી કરવાં કૃત્ય, જૂઠાને નહીં માનો સત્ય;
જૈનધર્મમાં સત્ય સમાય, અસત્યથી નહીં શાંતિ થાય. ૧૬૦
- નિર્દોશીને પીડા નહીં, જૈનધર્મ એ જાણો સહી;
અશક્તને દુલવશો નહીં, ઉદ્ધત બની નહિ જાણો વહી. ૧૬૧
- નિરપરાધી દંડો નહીં, મારી આજ્ઞા શિરપર વહી;
બુદ્ધ મધુ જે દેશમાં થાય, અનેક આદત ત્યાં પ્રગટાય. ૧૬૨
- છેતરશો નહીં કેને જરા, દેવું કરી નહીં કરશો વરા;
અન્યાયીના સામા લડો, સત્ય ન્યાયથી બગથી લડો. ૧૬૩
- નિજ પ્રાણોના રક્ષણ કાજ, નિર્મલ બની ન ખોશો લાજ;
મરવું પણ ડરવું નહીં જરા, એવા જૈન! નિશ્ચય જરા. ૧૬૪

૪૧

- કરવો નહીં કેનો અપરાધ, ભરવી નહીં મોટાથી માથે;
 બનવું નહીં દુષ્ટોના દાસ, કરવો નહીં શત્રુ વિશ્વાસ. ૧૬૫
- સાચી શિક્ષા ધરવી કાન, ત્યાગી દ્રેષ અને અપમાન;
 દેવશુર માટે સહુ સહો, સંઘર્ષે જીવનને વહો. ૧૬૬
- વિનય કરો વૃદ્ધોના ભલો, રાખો નહીં પેઠેવો સહો;
 સાધુ સંતને કરો પ્રણામ, સાથે દો મારું મુખ નામ. ૧૬૭
- જ્ઞાનાદિકથી જેહ મહાન, વિનય નરો તેનો ગુણખાણ;
 જૈનધર્મનું મૂલ જ જાણ, યથાયોગ્ય વિનયે મન આણ. ૧૬૮
- વિનયથી વિદ્યાઓ શ્રદ્ધો, વિનયથી શક્તિયો લહો;
 વિનયે અંતરથી શુભ મળે, અભિમાન અજ્ઞાન જ ટળે. ૧૬૯
- માતપિતાદિક વિનયે રાગ, જેનો તે માનવ મહાભાગ;
 શુર વિનયે જ્ઞાનાદિક મળે, ચઢતી વેળા વેગે વળે. ૧૭૦
- વિનય વિનાનું માનવ ઠોર, જ્યાં ત્યાં જીવે ટંટા ખોર;
 વિનયે પાપો સર્વે જાય, મુજ પ્રીતિ વિનયી છટ પાય. ૧૭૧
- વિનય વિના શોભે નહીં જન, વિનય વિના નિર્મલ નહીં મન;
 વિનય કર્યાથી મળતું જેહ, કોટિ ઉપાયે મળે ન તેહ. ૧૭૨
- જીવન માત્રની સેવા કરો, વિનય કર્મમાં હુર્ષ જ ધરો;
 મોટાઓના પાયે પડો, ગુણ લેવાનો લેજો ધડો. ૧૭૩
- નર નારી આદર સત્કાર, સુખશાતા પુરુષો જહુ ખ્યાર;
 સ્વાર્થ વિના ઉપકારો કરો, પરમાર્થે જીવનને ધરો. ૧૭૪
- સ્વાર્થ વિના કરતાં ઉપકાર, શોક ન પામે નર ને નાર;
 પ્રતિ જદલો લેવાનો સ્વાર્થ, પહેલાંથી ત્યાંનહિ પરમાર્થ. ૧૭૫
- સ્વાર્થાદિક જો સિદ્ધ ન થાય, પશ્ચાત્તાપાદિ પ્રગટાય;
 પરમાર્થોનું કૃગ નહીં થાય, ઉલટું જીવન નિષ્કૃગ જાય. ૧૭૬
- સ્વાર્થાદિક વણુ જે ઉપકાર, કરતાં ધન્ય તે નરને નાર.
 મુજ સ્વરૂપને પામે તેહ, એમાં નહિ કિંચિત્ સંદેહ. ૧૭૭
- મારી આજ્ઞાએ ઉપકાર, કરજો સર્વે નર ને નાર;
 શુક્રિતને આમો નિર્ધાર, વિશ્વાસી થૈ વર્તે સાર. ૧૭૮

૪૨

- નિઃસ્વાર્થે પુત્રાદિક સેવ, કરતાં નાસે આશા ટેવ;
 નિઃસ્વાર્થે સેવા ને ભક્તિ, કરતાં પ્રગટે આતમ શક્તિ. ૧૭૬
- કીર્તિમાનથી ઇચ્છા વિના, પરોપકારે કરતા જના;
 અપમાનો સહીને નરનાર, ઉપકારે કરવા તૈયાર. ૧૮૦
- ઉપકારી જે એવાં થાય, માયામાં તે નહિ અંધાય;
 ભવસાગરને સહેજે તરે, મુક્તિ પદને સહેજે વરે. ૧૮૧
- સામા નહી ઇચ્છે ઉપકાર, ધન્ય ધન્ય તે નરને નાર;
 ઉપકારે શત્રુ પર કરે. લેહભાવ નહીં દિલમાં ધરે. ૧૮૨
- ઉપકારે કરવામાં પ્રાણ, તન મન ધનનું હોય ન ભાન;
 સર્વ સ્વાર્ષણ કરતા જેહ. સહેજે મુજપદ પામે તેહ. ૧૮૩
- જૈનધર્મ ઉપકારે સર્વ, કરી ઉપકારે કરો ન ગર્વ;
 ઉપકારો કરી કહેતા ફરે, તે માયા અંધનમાં ખરે. ૧૮૪
- શુભ દાન હેતાં નરનાર. નામ રૂપનિર્મોહ વિચાર;
 જ્ઞાન દાન સમ નહિ ઉપકાર, આત્મદાન કરવું સુખકાર. ૧૮૫
- ઉપકારે કરતાં અપમાન, સંકટ હુઃખ ને જાથ જ જાન;
 અપકીર્તિ વધ અંધન થાય, તોપણ જ્ઞાની શોક ન પાય. ૧૮૬
- ઉપકારીને કરે પ્રણામ, ભૂપાવો નહીં તેનું નામ;
 કરો ન ઉપકારીનો ઘાત, કરો ન તેની ખૂરી વાત. ૧૮૭
- દેવ ગુરૂના જે ઉપકાર. થયા હૃદયમાં તે સંભાર.
 સંભારી જગપર ઉપકાર, સુદર્શના કર થૈ ઉઝમાળ. ૧૮૮
- જે કાલે જે જે ઉપકાર, કરવા તે કરશે નરનાર;
 ઉપકારે લીધા વણ કોઈ, જીવે નહીં એં જોશે જોઈ. ૧૮૯
- ઉપકારે કરતાં ફલ ઘણું, ભાવપ્રમાણે ફલને ભણું;
 નિષ્કામીને ફલે અનંત, કામીને નિજ કામ ફલંત. ૧૯૦
- નિષ્કામે વા ભાવ સકામ, ઉપકારે કરવામાં દામ;
 પ્રાણદિકનું કરવું દાન, તેથી પ્રગટે માર્ગ જ્ઞાન. ૧૯૧
- પરોપકારે રાખ ન લીતિ, પરોપકારે છંડ ન લીતિ;
 ઉપકારી કર્મોમાં લેહ, લગ્ન કૃત્રેશ કરો નહીં ખેદ. ૧૯૨

૪૩

- ઉપકારો ઉપર અપકાર, કરે કોઈ જો નર ને નાર;
તો પણ તે ઉપર ઉપકાર, કરતાં મુક્તિ છે નિર્ધાર. ૧૯૩
- તમોગુણી બહો ઉપકાર, રજોગુણી બહુ છે ઉપકાર;
સત્વ ગુણી ઉપકારો બહુ, કરવામાં શુભ ભાવને આણુ. ૧૯૪
- ઉપકારોમાં વ્રત તપ ભાવ, આદિ સર્વ સમાતા ભાવ;
ઉપકારોમાં સર્વે ધર્મ, ઉપકારોમાં સર્વે કર્મ. ૧૯૫
- અનેક ભતના છે ઉપકાર, યથાશક્તિ કરતાં સુખસાર;
ઉપકારો સ્વાભાવિક જેહ, સહેજે થાતા બહો તેહ. ૧૯૬
- અપકારોના જે કરનાર, જીવંતા તે મર્યાજ ધાર;
મારા ઉપર શ્રદ્ધા પ્રેમ, રાખે તેને યોગ ને ક્ષેમ. ૧૯૭
- ઉપકારે જેમ વધતો ભાવ, મુજ ભક્તિનો વધતો દાવ;
વૈર શમે ઉપકારોવડે, ધર્મ વધે ઉપકારો કરે. ૧૯૮
- દુઃખી રોગીનો ઉદ્ધાર, કરવાને રહેશે તૈયાર;
વીરોનું કર્મ જ ઉપકાર, સર્વ વર્ણનો ધર્મ એ સાર. ૧૯૯
- બાંધો વિશ્રાંતિનાં સ્થાન, અભયાદિક દેવાં સહુ દાન;
માનવ ને પશુ પંખી દુઃખ, ટાળો તેથી પાપો સુખ. ૨૦૦
- મારું નામ ભજે નરનાર, તેનાં દિલ પ્રગટે ઉપકાર;
મુજ ભક્તો કરતા પરમર્થ; પરમાર્થોમાં બહો સ્વાર્થ. ૨૦૧
- જૈનધર્મ જ્યાં જ્યાં પ્રકટાય, ત્યાં સુખ શાંતિ પ્રગતિ થાય;
હિંસા આદિ ટળતા દોષ, સર્વજનોમાં પ્રગટે તોષ. ૨૦૨
- બળ યુદ્ધિ સત્વાદિક વધે, શાંતિ કારણુ સર્વે સધે;
જૈનધર્મ ફેલાવો થતાં, પાપો સર્વે નાસી જતાં. ૨૦૩
- દેશ કોમની ચડતી થાય, જૈન ધર્મ સેવ્યાં શિવ ન્યાય;
જૈનધર્મમાં સર્વે ધર્મ, છે નિશ્ચયથી કરજો કર્મ ૨૦૪
- પાપે મારો જે ઉપદેશ, દેશ કોમ તે લહે ન કલેશ;
જૈનધર્મ આચાર વિચાર, પ્રગટે ત્યાં છે સુખ નિર્ધાર. ૨૦૫
- આચારે જ્યાં મુજ ઉપદેશ, વર્તે ત્યાં છે ચડતી બેશ.
વર્તે મુજ ઉપદેશે જેહ, નિશ્ચયસુખને પામે તેહ. ૨૦૬

૪૪

- જૈનધર્મ આચાર વિચાર, ઘટતાં પૃથ્વીમાં નરનાર;
 શાંતિ સુખથી હૂરે જાય, લડી પરસ્પર દુઃખી થાય. ૨૦૭
 જૈનધર્મનો આદિ ન અંત, જૈનધર્મમય સર્વે સંત;
 જૈનધર્મ છે માડું રૂપ, અનંત જીવન પ્રહાસવરૂપ. ૨૦૮
 સત્ય સનાતન આતમ જ્ઞાન, આનંદ એ જૈનધર્મ પિછાણ;
 સર્વ વર્ણુ ગુણુ કર્મ વિચાર, જૈનધર્મ એ જાહોપચાર. ૨૦૯
 મુજને ભજતાં જપતાં ધર્મ, જૈનો જાણે છે એ મર્મ;
 મુજમાંહિ જૈનધર્મ સમાય, મુજ જાપે સહુ ધર્મ ભજાય. ૨૧૦
 મુજ જાપે સદ્ગુણુ પ્રગટાય, અહમત્વજ હૂરે જાય;
 મુજ ભજવામાં જે ગુલતાન, તે ભૂલે સહુ દુઃખનું ભાન. ૨૧૧
 મુજમાં પ્રગટે જેને રંગ, તેને છૂટે વિષય પ્રસંગ;
 મૈથુન કામાદિ સહુ દોષ, નાસે પ્રગટે ગુણુ સંતોષ. ૨૧૨
 મુજમાં જેનો લાગ્યો પ્યાર, નહિ છે તેના મન વ્યભિચાર;
 અંગ રૂપમાં સુખની આશ, જેને તે છે જડના દાસ. ૨૧૩
 જેના દિલમાં મારો પ્યાર, ત્યાં નહીં રહેતો કામવિકાર;
 વ્યભિચારી હડકાયું શ્વન, ખૂરામાં ખૂરો નાદાન. ૨૧૪
 વ્યભિચારી દુનિયામાં દુબટ, બલ શક્તિથી થાય ન પુબટ;
 વ્યભિચારીનું મન નહિ સ્થિર, રોગી પાપી વિશ્વ અધીર. ૨૧૫
 વેશ્યા પલ્લવના આસક્ત, તેતો દેખે અમડી રક્ત;
 મોહી પડયા આમડીમાં જેહ, અમડિયા જન જાણે તેહ. ૨૧૬
 આમડીયા મુજથી છે હર, દેખે નહીં તે માડું નર;
 મારામાં રંગાયા જેહ, અનંત જીવન પામે તેહ. ૨૧૭
 મારા રસમાં રસીયા જેહ, પ્રહ્લચર્યને પામે તેહ;
 પ્રહ્લરૂપ મારામાં ચરે, વ્યભિચારને તે સંહરે. ૨૧૮
 વ્યભિચારી જે નર મે નાર, મુજમાં તેનો સત્ય ન પ્યાર;
 સર્વ શક્તિથી થાતાં ભ્રબટ, સર્વ ગુણુને કરતાં નબટ. ૨૧૯
 દેશ કોમનો કરે વિનાશ, દુઃખ કાલના થાતાં દાસ;
 અનેક ખૂરા રોગોષ્ટે, દેશ પ્રબળને પાપે ભરે. ૨૨૦

૪૫

- રાગોનું ઘર છે વ્યભિચાર, પડતીનું તે દ્વાર વિચાર;
 પ્રરંપરા દુઃખને દેનાર, વ્યભિચાર છે હુષ્ટ વિકાર. ૨૨૧
- વ્યભિચારનો એક વિચાર, પ્રગટયાથી છે દુઃખ અપાર,
 વ્યભિચારનો સત્ય ન પ્રેમ, વ્યભિચારીમાં યોગ ન ક્ષેમ. ૨૨૨
- દેશ કોમની ઉન્નતિ થાય, બ્રહ્મચર્યથી વિશ્વ સદાય;
 વ્યભિચારથી પડતી નાશ, મુજમાં તેનો નહીં વિશ્વાસ ૨૨૩
- વ્યભિચાર સમ કોઈ ન પાપ, વ્યભિચાર સમ કોઈ ન શાપ;
 વ્યભિચારી ઠામે નહીં ઠરે, અતે બૂરા હાલે મરે. ૨૨૪
- બ્રહ્મચર્ય એ મારી શક્તિ, ધારે ને પ્રગટાવે વ્યક્તિ;
 બ્રહ્મચર્ય સમ કોઈ ન ધર્મ, ઉપકારો સમ કોઈ ન કર્મ. ૨૨૫
- દેહવીર્યનું રક્ષણ કરો, આત્મવીર્ય પ્રગટાવો ઝરો.
 મારાપર જેનો વિશ્વાસ, બ્રહ્મચર્ય તે પામે ખાસ. ૨૨૬
- બ્રહ્મચર્યથી મુંઠર દેહ, બ્રહ્મચર્યથી રૂડાં ગેહ;
 બ્રહ્મચર્યથી સત્તા રાજ્ય, વિદ્યા દેશદિક સામ્રાજ્ય. ૨૨૭
- રૂપરંગનો કામ ન થાય, દેહવીર્યની રક્ષા થાય;
 મુજને ભૂલે ભૂલે સર્વ, દેહ રૂપનો પ્રગટે ગર્વ. ૨૨૮
- મુજને ભૂલે પ્રગટે કામ, રહે નહીં મનહું સ્થિર ઠામ;
 ભૂતની પેઠે મનહું ભામે, જડની માયા મનમાં ગમે ૨૨૯
- વ્યભિચારીનાં જે સંતાન, શક્તિહીન પ્રગટે નાદાન;
 ખને ગુલામો જગ પરતંત્ર, રહે ન ક્યારે તે સ્વતંત્ર. ૨૩૦
- વ્યભિચારી જ્યાં બહુ નરનાર, ત્યાં નહિ દેવોનો અવતાર;
 દેશ કોમ સંઘાદિક નાશ, અનંત સુખની ત્યાં શું! આશ. ૨૩૧
- મારાપર પ્રીતિ વિશ્વાસ, પૂરો નહીં ત્યાં કામવિલાસ;
 આતમના મન તાણે રહે, દેશ કોમ સુખ શાંતિ લહે. ૨૩૨
- મન વચકાયાથી વ્યભિચાર, છંટે તે સુખિયાં નરનાર;
 લગ્નાદિકમાં જે વ્યભિચાર, છંટે સુખિયાં નર ને નાર. ૨૩૩
- વ્યભિચારી જે નર ને નાર, મુજ ભજતાં બ્રહ્મથી અપાર;
 નિર્દોષી સ્તમ થે જાય, શુદ્ધ પ્રેમથી સુખિયાં થાય. ૨૩૪

૪૬

- શીયલ માટે પ્રાણુ વિનાશ, કરવામાં છે સુખની આશ;
નિરાસકત જે મુજ આસકત, જેવો લેવો મારો ભક્ત. ૨૩૫
- પાપી જનનો કડું ઉદ્ધાર, મુજ ભજતાં પ્રેમે નિર્ધાર;
સહાય મારી ભાવ પ્રમાણુ, સહુને મળતી નિશ્ચય માન. ૨૩૬
- નામ રૂપ ઉપાધિ વિના, મારામાં રમતાં જે જના:
પ્રહ્લચર્યથી પ્રહ્લજ લોકે, નિરાકાર શિવપદને વહે. ૨૩૭
- નાસ્તિક સંગે શીલ વિનાશ, ભક્તો થ.ચો નહીં હતાશ;
મારામાં મન રાખી રહે, અંતરમાંહિ અંધ ન વહે. ૨૩૮
- વ્યભિચારી બનશે નહીં કદિ, કોડી લાલચ દેખો યદિ;
પ્રહ્લચર્યથી જીવો જના, ભક્તો થૈ મારા એકમનાં. ૨૩૯
- સહુમાં મારા સરખો ભાવ, ધરીને વર્તો ઐક્ય સુંદાવ;
સંઘાદિકમાં સંપ જ ધરો, આત્મભોગથી ભેદો હરો. ૨૪૦
- મુજ શાસન છે સંપ પ્રધાન, અમેદભાવે ઐક્ય નિદાન;
સ્વાર્થતણો આપીને ભોગ, વર્તો સ.ધો સચળા યોગ. ૨૪૧
- સંકુચિત મત ભેદો તજો, અમેદભાવે મુજને ભજો;
આચારો વિચારો ઉદ્ધાર, રાખી વર્તો નર ને નાર. ૨૪૨
- દેશ પ્રજના સુખમાં સુખ, પ્રજા સંઘના હુઃખમાં હુઃખ;
માની સંપી વર્તો સર્વ, કરો ન કરારે મિથ્યા ગર્વ. ૨૪૩
- સંઘાદિકની એકતાકાજ, છંડો તન ધન સતા રાજ્ય;
ભેદ પડે તે મત ને કર્મ, છોડી આરાધો જૈનધર્મ. ૨૪૪
- મુજમાં પ્રીતિને વિદ્યાસ, જૈનપણાનું લક્ષણુ ખાસ;
મત ક્રિયાના ભેદો જેહ, સંઘ પ્રેમથી છડો તેહ. ૨૪૫
- સમય વિચારી વર્તો સંઘ, એવી મુજ અજા ગુણુ રંગ;
અમય પ્રમાણુ યાત્રે જેહ, મુજ અજા આરાધક તેહ. ૨૪૬
- પર્વ ક્રિયા વેદાદિક રાગ, સંઘ સંપમાં કરતો ત્યાગ;
ધર્માચાર વિચારે રાગ, મહાસંઘ પામે સૌભાગ્ય. ૨૪૭
- સંઘાદિનો જ્યાં છે સંપ, શાંતિ સુખ ને ત્યાં છે જંપ;
વિક્ષેપો જે આવે તેહ, વારી સંઘ બને ગુણુ ગેહ. ૨૪૮

- વિક્ષેપોનો કરતાં નાશ, આત્મભોગ આધ્યાત્મી ખાસ;
ભક્તો ભક્તિ પામે ખેશ, નાસે સંઘાદિકના કલેશ. ૨૪૯
- તન મન ધન કીર્ત્યાદિક ભોગ, આપે તેથી પ્રગટે યોગ;
સંઘસંપમાંહે હિતકાર, સંપીને ચાલો નરનાર. ૨૫૦
- સંપ વિના નહીં સુખ લગાર, સંપ એજ સુખ ભક્તિ ધાર;
અનેક સ્વાર્થો નરે કરો, માન તજીને ઐક્ય જ વરો. ૨૫૧
- સંઘ એજ પોતે છે બાણ, સંઘાર્થો મરવું ગુણ બાણ;
સંઘ સંપમાં દેખો સુખ અનંત ખલનું એ છે ગુણ. ૨૫૨
- પ્રેમ સંપ ત્યાં પ્રગટે સ્વર્ગ, સંપ નહીં ત્યાં વર્તે નર્ક;
સંપ રહે ત્યાં શક્તિ અપાર, ભેદ ભાવ ત્યાં ખેદ અપાર. ૨૫૩
- સંઘ સંપથી વધતો ધર્મ, ફાટફૂટથી વધે અધર્મ;
અમેદભાવે સંપની વૃદ્ધિ, ખલ બુદ્ધિ વિદ્યા ને ઋદ્ધિ. ૨૫૪
- સર્વ પ્રબંધમાં વર્તે ઐક્ય. ત્યાં વૈરાટે હું છું એક;
હાનિકારક ભેદો તજો; સંપ ગુણ સુખ પ્રેમે ભજો. ૨૫૫
- માનવ જાતમાં લિંગ ન ભેદ, વર્ણ ઉચ્ચ ન નીચ ન વેદ;
નિશ્ચયનયથી આતમ ભાવ, લાવી સંપનો લેજો લ્હાવ. ૨૫૬
- નામ રૂપ મોહે નહીં મૂંઝ, સંઘસંપનું એ છે ગુણ;
નામ રૂપનો મોહ નિવાર, સુદર્શના શિક્ષા દિલ ધાર. ૨૫૭
- નામ રૂપ ઉપાધિ ભેદ, ટાળી આતમ સત્તા વેદ;
આતમ સત્તાએ સહુ એક, વ્યાપક ભાવે ધારો ઐક્ય. ૨૫૮
- નામ રૂપનું કરો ન માન, સવળા મનવ સરળા બાણ;
દેશ ભેદથી કરો ન ખેદ, ઐક્યે વર્તી ટાળો ખેદ. ૨૫૯
- મોહને ભૂલી મુજમાં ભજો, એક ભાવથી મુજને મજો.
એક ભાવમં ધર્મ અભેદ, સુદર્શના આતમમાં વેદ. ૨૬૦
- સહુના આતમ એક સમાન, ભેદભાવ ત્યાં લેશ ન બાણ;
આતમ દષ્ટિથી ઐક્યે રહો, હનિયા લોકો સુખને લોકો. ૨૬૧
- સંઘ સંપથી કર શુભ કામ, અન્તમાં વર્તી નિષ્કામ;
સંઘ સંપનો હુરૂપયોગ, કરશો નહીં સમજીને લોક. ૨૬૨

૪૮

સંઘ સંપથી રહો સ્વતંત્ર, સંપ વિના બનશો પરતંત્ર;
 મહાબળની ઝીલી છે નીતિ, સંપે સઘને સંપની રીતિ. ૨૬૩
 અનેક મત આચાર વિચાર, સ્વેચ્છાએ વર્તે નર નાર;
 જેને જે ઇચ્છા તે કરે, પડો ન વચ્ચે સ્વેચ્છાબળે. ૨૬૪
 સ્વતંત્ર રીતે વર્તે લોક, મુજ અભેદે ત્યાં નહીં શોક;
 જે કાળે જે કરવું ઘટે, કરવું સંપે શિરના ઘટે. ૨૬૫
 મુજ પ્રેમે હલેદો તબ્બે, સંઘ સંપથી મુજને ભબ્બે;
 સંઘ સંપથી જીવ્યું બાપ, ચાન્યાદિકની રક્ષા આપ્યું. ૨૬૬
 કરો ન રાગે દ્રેષે પક્ષ, મારા ભક્તો સમબે દક્ષ;
 પક્ષાપક્ષી કરતાં નાશ, માટે સંપ કરો સહુ ખાસ. ૨૬૭
 સંઘનો દ્રોહ કરો નહિ કદા, મુજ પર પ્રીતિ દિલમાં યદા;
 એક બીજાની કરતા સહાય, ત્યારે ભક્તો મુજ કહેવાય. ૨૬૮
 એક બીજાની બહારે ચડો, હુષ્ટ શત્રુના સામા લડો;
 કલિયુગમાં સંપે સ્વાતંત્ર્ય, કુસંપથી જીવન પરતંત્ર. ૨૬૯
 જૈનધર્મનો એ છે સાર, હુર્યુષ્ણનો કરવો સંહાર;
 સંઘ સંપની રક્ષા કરો, આત્મપ્રેમ જૈનોપર ધરો. ૨૭૦
 આત્મ સમા સહુ જીવો ગણો, ભેદ ભાવની વૃત્તિ હણો;
 મુજ ભક્તોને સ્વાર્પણ કરો, ન્યાયથક્ષી નહિ પાછા કરો. ૨૭૧
 સંઘ જામડો લાવી ભાવ, સેવા કરીને લેલો લહાવ;
 સંઘ સ્મરિ સાધુ બહુ માન, કરશો મુજ પ્રેમે એક તાન. ૨૭૨
 સાધર્મી પર પૂરણ પ્રેમ, સરીબ ઉપર પૂરણ રહેમ;
 સાધર્મીની સેવા કરો, ઇર્ષ્યા દ્રેષે મનમાં ધરો. ૨૭૩
 કોડગણ થાતાં અપમાન, સાધર્મીથી મળે ન માન;
 તોપણ સર્વે મનમાં સહો, સંઘ ભક્તિમાં મનને વહો. ૨૭૪
 સંઘને મારા સરખો બાણ, દેશ કાલથી સર્વ પિછાણ;
 સંઘને પૂજે સેવા કરો, અનંત કર્મો ક્ષણમાં હરો. ૨૭૫
 સંઘની રક્ષા વૃદ્ધિ કાજ, સ્વાર્પણ કરવું સહુ સામ્રાજ્ય;
 સંઘની સેવા મારી સેવ, કરતાં પુણ્ય ફળે તતખેવ. ૨૭૬

૪૨

- દેશ કાલ અનુસારે સંઘ, નીતિયો રચવી ગુણ રંગ;
રાજ્યનીતિ સમ સંઘની નીતિ, વહે કાલ અનુસારે રીતિ. ૨૭૭
- ત્યાગીનાં આચરણો ફેરે, દેશ કાલ અનુસારે ખરે;
ગુણ નીતિયો સરખી વહે, ક્રિયા કાંઠ પરિવર્તન લહે. ૨૭૮
- ફેરફાર સહુ સંઘાધી ન, સમયોચિત બલેજ પ્રવીણુ;
સંસ્કારો આપે મહાસંઘ, જૈનોનો વાઘે ગુણ રંગ. ૨૭૯
- બળ બુદ્ધિ શક્તિયો વઘે, સ્વતંત્રતા જૈનોની સંઘે;
નિશ્ચય વ્યવહારે બળવંત, સંઘ વઘે સહુમાં ગુણવંત. ૨૮૦
- મારી શ્રદ્ધાવણુ નહીં ગતિ, મારી શ્રદ્ધાવણુ નહીં મતિ;
મારી શ્રદ્ધાવણુ નહીં યોગ, મળે ન સુખના રૂડા ભોગ. ૨૮૧
- મુજને દિલમાં ધરી જે વહે, સંઘ ભક્તિથી સુખડાં લહે;
સંઘતણુ કરતાં અપમાન, માડું છે અપમાન નિદાન. ૨૮૨
- સંઘતણુ જે દ્રોહજ કરે, દુર્ગતિમાં અવતારે ફેરે;
ગૃહસ્થ ત્યાગી વર્ગની ભક્તિ, પ્રગટાવે છે સંઘની શક્તિ. ૨૮૩
- સર્વ વર્ણના ભક્તો જેહ, મારા પ્યારા માનો તેહ;
સર્વ વર્ણના ભક્તો ખરા, તેમાં ભેદ ન રાખો જરા. ૨૮૪
- સર્વ વર્ણનો સંઘ મહાન, તેની ભક્તિ કરો એક તાન;
ખાન પાન આદિ વ્યવહાર, પ્રેમ વડે નિલેદ વિચાર. ૨૮૫
- સર્વ સંઘના આગેવાન, મુજ સમ તેઓનું સન્માન;
ગુણથી કરવા આગેવાન, નેતા કરવા નહિ નાદાન. ૨૮૬
- સર્વથકી ગુણવંત મહાન, જેમાં સર્વકલાનું જ્ઞાન;
આગેવાનો તેવા કરો, પક્ષાપક્ષીભાવ ન ધરો. ૨૮૭
- સર્વ ખંડ દેશોના સંઘ, મળીને ઘડવા નીતિ રંગ;
રાજ્ય આપારાદિ વ્યવહાર, વર્તાવો જગમાં સુખકાર. ૨૮૮
- એક સરીખી માનવ જાત, મુજ ભક્તિમાં ભેદ ન ભાત;
સર્વ વિશ્વ સંઘાનું એકમ, ત્યાં હું સત્તામી છું એક. ૨૮૯
- કરશે જેવું તેવું લહો, સમજી સારું મનમાં વહો;
સંઘની સેવા કરતાં સુખ, થાયે ટાંજશે સર્વે દુઃખ. ૨૯૦

૭

- જીવતાની સેવા કરો, ગુણને દેખો ગુણને ધરો;
 દોષો દેખો નહીં લવ લેશ, ટાળો મનના સઘળા કલેશ. ૨૯૧
- અસ્પ કરો પણ નિંદા તજો, ગુણને જ્યાં ત્યાં દેખી લજો;
 ગુણરાગી છે મારો ભક્ત, મુજ ગવામાં જે આસક્ત. ૨૯૨
- મહાસંઘ સહુ ગુણની ખાણ, જે પાળે છે મારી આણ;
 મહાસંઘનાં દર્શન કરો, તીર્થો સેવા માટે કરો. ૨૯૩
- મહાસંઘની યાત્રા કરો, અન્નાદિકથી સેવા કરો;
 સાધુઓની સંગત કરો, ભવસાગરને સહેજે તરો. ૨૯૪
- જૈનધર્મનો કરવા નાશ, અન્યધર્મીઓ કરે પ્રયાસ;
 ધર્મયુદ્ધ ત્યારે સહુ કરો, શસ્ત્રાદિક બગથી સંચરો. ૨૯૫
- વિના પ્રયોજન કરો ન યુદ્ધ, કારણ વણુ થાશે નહીં કુદ્ધ;
 સહન કરીને સંખી રહો, સર્વ જાતનું શિક્ષણ લહો. ૨૯૬
- સર્વ વર્ણના સંઘની વહાર, કરવામાં રહેવું તૈયાર;
 આત્મભોગ આપો નરનાર, કરો ન સંશય મોહ વિચાર. ૨૯૭
- જે સંકીર્ણ વિચારાચાર, સંઘની પડતીના કરનાર;
 સ્વતાંત્રતાના જે હરનાર, તેથી દૂર રહો નરનાર. ૨૯૮
- નવીન જીવન રસ વહનાર, બહોળા જે આચાર વિચાર;
 વ્યાપક વિશ્વવિષે સુખકાર, તેને વહજો નર ને નાર. ૨૯૯
- જે સંકીર્ણ જીવિયાચાર, ગંદા શક્તિના હરનાર;
 અધર્મને પડતી કરનાર, તજો રૂઢિયા નર ને નાર. ૩૦૦
- જૈનધર્મનું શિક્ષણ સાર પામે પ્રેમે નર ને નાર;
 જે સંઘોમાં મારી ભક્તિ, ત્યાં પ્રગટતી નીતિ શક્તિ. ૩૦૧
- જે સંઘોમાં મારી આજુ, ત્યાં વર્તે છે સહુ કલ્યાણ;
 જે સંઘોમાં મારું ગાન, ત્યાં અનુભવને સુખનું તાન. ૩૦૨
- જે સંઘોનો મુજ પર પ્રેમ, ત્યાં નિશ્ચય છે યોગ ને જ્ઞેમ;
 કલ્યાણક ઉત્સવ જ્યાં થાય, ત્યાંથી હુઃખો દૂરે જાય. ૩૦૩
- જ્યાં પ્રગટે છે ઇર્ષ્યા વૈર, ત્યાં પ્રગટે છે કાળો કેર;
 મારા સંઘો તેથી દૂર, રહીને પામે સુખ ભરપૂર. ૩૦૪

બહારમાં કરવાનાં કામ, બહાર કરવાં તે નિષ્કામ;	
ગુપ્તપણે કરવાનાં કામ, ગુપ્તપણે કરતાં સુખ સામ.	૩૦૫
પ્રામાણિકપણે સહુ ફલ્ય, કરતાં જગમાં વાધે સત્ય;	
કદાપિ ધર્મી પામે દુઃખ, અતે પરલવ સુખનું સુખ.	૩૦૬
બાળકને કેળવવાં ખાસ, સુખ શિક્ષણમાંહિ વિશ્વાસ;	
દેહ મંદિરે જીવે દેવ, શિક્ષણ યોગે કરવી સેવ.	૩૦૭
બાળકને દો વિદ્યાદાન, આપો સુખ શિખામણુ જ્ઞાન;	
નાસ્તિકતાને કરવી દૂર, કરો બાળકો સર્વે શૂર.	૩૦૮
બાળકને શિક્ષા સંસ્કાર, આપો ઘરમાં નર ને નાર;	
ઘર ઘર શુદ્ધુલ મા ને બાપ, શિક્ષકની રૂડી છે છાપ.	૩૦૯
ધાર્મિક માતાનાં સંતાન, માંડે પામે છે શુભ જ્ઞાન;	
લાકૃત પિતા ને માતા હોય, સંતાનો ત્યાં સારાં જોય.	૩૧૦
નીતિવાળાં મા ને બાપ, સંતાનોમાં નીતિ છાપ;	
માતપિતાને અનુસરનાર, સંતાનો ઘરઘરમાં ધાર.	૩૧૧
માતપિતાના જે સંસ્કાર, બાળકમાં તે ઉતરે સાર;	
માતપિતા સમ બાળક થાય, ધર્મી અધર્મી જાણો ન્યાય.	૩૧૨
બાળકનાં શુદ્ધ માતને તાત, બાળક અનુકરણુ પ્રખ્યાત;	
ઘર ઘર બાળક કેળવનાર, માતા સો શિક્ષકસમ ધાર.	૩૧૩
બાલ્યાવસ્થામાં સંસ્કાર, આખ્યા તેવા પ્રગટે સાર;	
બાળક ભાવિ માતને તાત, બાળક ધન મોટું પ્રખ્યાત.	૩૧૪
બાળક રાજા બાળક દેવ, બાળકની શિક્ષણથી સેવ;	
અનેકે ભાષા શિખવો સાર, દેશોદય બાળક ધન સાર.	૩૧૫
તન મન ધન શક્તિનું જોર, બાળકમાં વ્યાપે સુખતોર;	
દેશની દોલતબાળક વર્ગ, જ્યાં શુભિચલ ત્યાં પ્રગટે સ્વર્ગ.	૩૧૬
બાલસંઘનો ઉદયજ થતાં, દુષ્કૃત્યો સહુ દૂરે જતાં;	
સર્વે બાલક વીરો કરો, સ્વતાંત્ર શાંતિ સુખને વરો.	૩૧૭
ઉદયોમાં ઉત્સર્ગે ધર્મ, સંકટમાં આપત્તિ ધર્મ;	
પ્રગતિનાં કર્મો સહુ ધર્મ, કરતાં પ્રગટે સઘળાં શર્મ.	૩૧૮

૫૨

- બાળકને સહુ નીતિજ્ઞાન, શિખવવું નિજ કર્મનું જ્ઞાન;
 સર્વ ધર્મનું દેવું જ્ઞાન, તેથી પ્રગટે ડૂબી જાય. ૩૧૯
- જેની શક્તિ તેનું રાજ્ય, શિખવવું પર દેવી શાળા;
 જૈનધર્મ રક્ષામાં પ્રાણ, આપે એવું દેવું જ્ઞાન. ૩૨૦
- થાય નહીં ભયથી પરતંત્ર, વિચારાચારે સ્વતંત્ર;
 સ્વદેશ વ્રતનાં પાલક થાય, પ્રાણ પડે છડે નહિ ન્યાય. ૩૨૧
- અસુરોથી પામે નહિ હાર, બાળક એવાં જ્યાં તૈયાર;
 ધર્મ રાજ્ય વિદ્યા ત્યાં રહે, સ્વતંત્ર સુખ સંપત્તિ ત્યાં વહે. ૩૨૨
- દેવો સમ બાળકને કરે, નિર્ભય સ્વતંત્રતાને વરે;
 બુદ્ધિ બળ વિદ્યા સામ્રાજ્ય, જૈનધર્મનું પ્રગટે રાજ્ય. ૩૨૩
- બાળક સંઘમાં શક્તિ લોગ, દયા દાન તનનું આરોગ્ય;
 હુશુભ વ્યસનો રોગથી દૂર, ત્યાં શક્તિ પ્રગટે ભરપૂર. ૩૨૪
- બાલકમાં સ્વાતંત્ર્ય ને પ્રેમ, વિદ્યા બલ આરોગ્ય ને ક્ષેમ;
 સર્વ કલા નીતિયો સર્વ; પ્રગટતાં નહિં મિથ્યા ગર્વ. ૩૨૫
- ગુરુપાસે વિદ્યાર્થી જાય, ગુરુકુળમાં રહી વિદ્યા પાય;
 ધર્મગુરુના વિનયે રહે, જૂઠી વાત ન મરતાં કહે. ૩૨૬
- ધર્મગુરુની સેવા કરે, વિનય પ્રેમથી વિદ્યાં વરે;
 ગુરુદેવ સમજાવે સત્ય, માનવનાં સમજાવે કૃત્ય. ૩૨૭
- જૈનધર્મના સઘળા વેદ, તેના સત્ય જણાવે લેદ;
 બાલિકાને આપે જ્ઞાન, વિનય પ્રેમ સેવાનું જ્ઞાન. ૩૨૮
- લિપિ ભાષા કર્મનું જ્ઞાન, આપે સર્વપ્રકારે જ્ઞાન;
 પથે તેટલું આપે જ્ઞાન, વિદ્યાર્થિયો થાય મહાન. ૩૨૯
- ધર્મગુરુ વિદ્યાર્થી સહાય, કરતાં સાચી ઉત્પત્તિ થાય;
 ધર્મગુરુ છે શીર્ષિમાન. પૂજ્યને ઉપકારી લગવાન. ૩૩૦
- હસ્તજોડી બે વંદન કરે, ધર્મગુરુનું ધ્યાનજ ધરે;
 સર્વ કલાઓ શીખે સહી, ગુરુગમ સર્વ અનુભવ લહી. ૩૩૧
- સહુ બાલકને ગુરુકુલવાસ, આઠ વર્ષથી બાણે ખાસ;
 બાળાઓને ગુરુશીપાસ, રહેવું બ્રહ્મચર્ય ગુણવાસ. ૩૩૨

૫૩

લક્ષ્મણ યોગ્ય વયે છે ખાસ, સત્ય પ્રેમ પ્રગટે વિશ્વાસ;
 ગુણકર્મે આતમ જ્યાં એક, લક્ષ્મણોગ્યતા ત્યાં છે ટેક. ૩૩૩
 ખન્નેનું જ્યાં થાતું એક્ય, પ્રણયલક્ષ્મણ ત્યાંજ વિવેક;
 દેહરૂપ કામે જ્યાં લક્ષ્મ, ગુણવણુ ત્યાં ખડુલા છે વિધન. ૩૩૪
 કામાવેશે લક્ષ્મણ નહીં, આત્મૈક્યે લક્ષ્મણ છે સહી;
 શુદ્ધ પ્રેમ પ્રગટે સંસ્કાર, ત્યાં લક્ષ્મણે સાચાં અવધાર. ૩૩૫
 ગુણવણુ લક્ષ્મણે કરવાં નહીં સમાનસખ્યે લક્ષ્મણ સહી;
 મેળ મળે નહીં મનદુઃખળે, ઇચ્છા નહીં ત્યાં લક્ષ્મણ ન ખરે. ૩૩૬
 પત્ની દાસી વા જ્યાં પતિ દાસ, દેખે ખન્ને હોય ઉદાસ;
 મારાપર જ્યાં નહિ વિશ્વાસ, સાચી નહિ ત્યાં લક્ષ્મણની આશ. ૩૩૭
 પશુસમ દેહનાં લક્ષ્મણ થાય, ગુણકર્મેના મેળ ન પાય;
 પશુલક્ષ્મણે નહીં ઉન્નતિ હોય, શુદ્ધ પ્રેમ લક્ષ્મણે સુખ જોય. ૩૩૮
 એકબીજાના જૂદા સ્વાર્થ, જ્યાં નહીં કરવો છે પરમાર્થ;
 દેહલોગ વિષયાશા ઘણી, ત્યાં નહીં ધણિયાણી વા ધણી. ૩૩૯
 જૂદી કીર્તિ ઇચ્છા માન, સહ્યાં ન જાવે જ્યાં અપમાન;
 એકબીજાની નિંદા થાય, ત્યાં નહીં લક્ષ્મણ સોહાય. ૩૪૦
 અરસ્પરસ મનમાંહે ભેદ, કલેશ શોક ને વર્તે ખેદ;
 અરસ્પરસ મળતાં નહિ મન, ત્યાં શું લક્ષ્મણે સાધો તન. ૩૪૧
 જ્યાં લક્ષ્મણે વર્તે વ્યભિચાર, ત્યાં નહિ સુખિયાં નર ને નાર;
 સંતાનો ગુણકર્મથી હીન, ગુલામ પ્રગટે દુઃખી હીન. ૩૪૨
 દેહો ખન્નેનાં ન નીરોગ, જ્યાં નહિ બળબુદ્ધિ આરોગ્ય;
 ધર્મપ્રેમ નીતિ જ્યાં નહીં, લક્ષ્મણ યોગ્યતા દૂરે રહી. ૩૪૩
 પતિના ધર્મો પતિમાં હોય, પત્નીમાં ગુણકર્મો જોય;
 સહજે સંસ્કારે જ્યાં એક્ય, પ્રણયયોગ્યતા ત્યાંજ વિવેક. ૩૪૪
 પતિવ્રતાના ધર્મો ઘણા, શુદ્ધ પ્રેમમાં હોય ન મળ્યા;
 પતિમનઅનુસારે છે કર્મ, પતિસેવામાં માને ધર્મ. ૩૪૫
 અન્ય પુરૂષથી ચહે ન લોગ, પતિસહચારે સાધે યોગ;
 પતિમાં પ્રેમ પ્રભુતાદષ્ટિ, ધર્મો વ્યક્તિની સૃષ્ટિ. ૩૪૬

૫૪

હું મૂકી તું થૈને રહે, પતિમાં ગુણ સુન્દરતા લહે;
 આર્ય સ્ત્રીઓની શુભ મર્યાદ, કરે ન પાતની કંઈ ફરિયાદ. ૩૪૭
 પતિની નિન્દા કરે ન ક્યાંય, વાળે મનને પતિની માંહા;
 પતિસાથે સુખદુઃખે રહે, સંકટ અપમાનાદિ સહે. ૩૪૮
 પત્નીતું ઘર દેવી ળેશ. પતિની સાથે કરે ન કલેશ;
 પતિને કરતી બહુ સત્કાર, પતિને છેતરતી નહિ નાર. ૩૪૯
 આય પ્રમાણે વ્યયને કરે, સંતોષી રહી મુજને સ્મરે;
 મન વાણી કાયાથી દુઃખ, આપે નહિ ટાળે છે ભૂખ. ૩૫૦
 પરપુરૂષથી નહિ લલચાય, શીયલ મૂકે નહિ સુખદાય;
 ચામડીરંગે મુજે નહીં, મારી શિક્ષા માને સહી. ૩૫૧
 કર્મે મળિયો જે ભરથાર, પત્ની તેમાં રાખે પ્યાર;
 ધર્મક્રમથી પતિનો રાગ, કરતી ધર્મ વધારે ત્ય ગ. ૩૫૨
 કામવેદનો ઉપશમ કરે, આત્મરમણતામાં મન ધરે;
 ઠપકા મહેણાં સર્વે સહે, જૂઠું કડવું વેણુ ન કહે. ૩૫૩
 પતિની ચિંતા પરખી જાય, સમજાવે આપે બહુ સહાય;
 પતિના આત્મથી ધારે પ્રેમ, પતિ સુખ ઇચ્છે યોગ ને હેમ. ૩૫૪
 પતિની ગોપવે છૂપી વાત, કરે ન પતિ વિશ્વાસનો ઘાત;
 સાસુ સસરા આંદે માન, કરે શુરૂ સાધુ ગુણુગાન. ૩૫૫
 જૂઠા આગ્રહ સર્વે તજે, ગભીર થૈ મુજને બહુ ભજે;
 સુખદુઃખમાં વિસરે નહીં મહને, સમતાભાવે શાસ્ત્રો ભણે. ૩૫૬
 સત્યાસત્યનો કરે વિવેક, છોટે નહિ જૈનધર્મની ટેક;
 પ્રાણાંતે પણ તજે ન ધર્મ, ઘરનાં સર્વે કરતી કર્મ. ૩૫૭
 પાટાશીથી રાખે રાગ, કરતી પર નિંદાનો ત્યાગ;
 કોમલતા સુન્દરતા પ્યાર, ભક્તિનો થાતી અવતાર. ૩૫૮
 બાળકને પાળે શુભરીતિ, વિદ્યા શિક્ષા આપી નીતિ;
 પતિવ્રતાધર્મે રળિયાત, કરતી સાચી મીઠી વાત. ૩૫૯
 વેદક જાણે ઔષધ કરે, ઘરમાં સારી વસ્તુ ભરે;
 ઘરની સ્થિતિ જાણે સર્વ; દુઃખે સુખે શોક ન ગર્વ. ૩૬૦

૫૫

મન મોટું રાખીને રહે, પતિ સતોષે શતિ લહે;	
મનવાણીનો સંયમ કરે, ઉદ્ધત સ્વચ્છંદે નહિ ફરે.	૩૬૧
દીર્ઘદષ્ટિથી કાર્યો કરે, આત્મિક સુદરતાને વરે;	
ગુણની શોભા ધારે ઘેશ, રીસ કરીને કરે ન કલેશ.	૩૬૨
પશુપંખીની લે સંભાળ, પોતે ધવરાવતી બાળ;	
બાલવૃદ્ધ રોગી સંભાળ, કરતી શક્તિ અશક્તિ ખ્યાલ.	૩૬૩
કોપી પતિ જે ક્યારે થાય, ત્યારે જોલે નહિ તે કાંચ;	
ઉચિત અવસર પામી કહે, સર્વ ખુલાસા કરીને રહે.	૩૬૪
પતિ મનનાં સંશયનો છેદ, કરતી મનમાં લહે ન ખેદ;	
અતિથિ પ્રાધૂર્ણિક સન્માન, પ્રેમે કરતી ખર્ચ પ્રમાણ.	૩૬૫
સમયોચિત વર્તે વિવેક, મૂકે નહીં પતિવ્રતની ટેક;	
દુઃખ પડતાં મુજ વિશ્વાસ, રાખે થાતી નહિ ઉદાસ.	૩૬૬
ઉચિત સુપાત્રે આપે દાન, બને ન દુષ્ટા વા નાદાન;	
બ્રહ્મચર્ય પાળે બહુ માસ, લોગે મુંઝે નહિ મન ખાસ.	૩૬૭
પ્રત્નેત્પત્તિ હેતુએ લોગ, ધર્મ્ય નિયમ કાચાએ યોગ;	
જૈનધર્મથી થાય ન બ્રૂટ, યદિ થાયે તનધન સહુ નષ્ટ.	૩૬૮
પાખંડીથી નહિ ભરમાય, મુજલક્ષિતથી બ્રૂટ ન થાય;	
જૈનધર્મી સંતાનો કરે, શિક્ષાઓ સહુ આપી ખરે.	૩૬૯
મારાપર શ્રદ્ધા ને પ્રેમ, દુઃખીઓપર રાખે રહેમ;	
નવરાશે ગાતી મુજગાન, સર્વ પ્રવૃત્તિમાં મુજ ભાન.	૩૭૦
ગુની પૂજા સેવા કરે, કુટુંબ સંઘતું રક્ષણ કરે;	
જેનોની વૃદ્ધિમાં ધન, ખર્ચે વિદ્યા તન ને મન.	૩૭૧
પ્રામાણિક વર્તે જે સતી, તેને પ્રગટે મારી મતિ;	
તેની થાયે ઉત્તમ ગતિ, મુજ આજ્ઞાએ વાધે રતિ.	૩૭૨
પતિ થાવું સહેલું નહિ કદિ, સાચું સમજાતું જે યદિ;	
ગુણકર્મથી થાતાં યોગ્ય, નિર્દોષીને તતુ આરોગ્ય.	૩૭૩
આત્મભોગને મન નિષ્કામ, ધૃતિ સત્ય મનમાં મુજ નામ;	
લગ્ન યોગ્યતા સર્વ પ્રકાર, જાણુ તે પરણુ છે નાર.	૩૭૪

૫૬

દેહરૂપમાં શ્રાવ્ય ન અન્ધ, બોલ્યું પાળ્યાના ન્યાં બંધ;	
અંતરમાં વર્તે શુભરાગ, સેવા ભક્તિ નિર્મલ ત્યાગ.	૩૭૫
ઠોનોની સેવામાં પ્રાણુ, આપે ધારે મારી આણુ;	
સર્વકલા શિક્ષણનો બાણુ, સાત્વિક બુદ્ધિ પ્રીતિ માન.	૩૭૬
સમયોચિત કર્તવ્ય સુબાણુ, કર્મયોગી આપે શુભદાન;	
ધીરવીર ગંભીર મહાન, પુરૂષ શુભોથી જે બગવાન.	૩૭૭
વસ્ત્રસખી કાયા નિલેપ, નહિ ન્યાં ક્ષયઆદિનો ચેપ;	
મનવાણી કાયાશુભવંત, લગ્ન યોગ્ય તે થાયજ કંત.	૩૭૮
કોમસંઘની સેવા બેશ, આનંદે વને નહીં કલેશ;	
ઉદ્યોગી સાહસ બહુ ખત, જેના મનમાં વસતા સંત.	૩૭૯
કોટિ ડુંખો સંકટ સહે, અંતરમાં સુખ શ્રદ્ધા વહે;	
જ્ઞાની પ્રેમી ને ઉદાર, સાત્વિક જે કરતો આહાર.	૩૮૦
પત્નીને નહીં શૂદ્રી ગણે, સર્વશાસ્ત્ર વિવેકે ભણે;	
ઠેનધર્મથી ચળે ન લેશ, મૂકે નહીં નિજ દેશ ને વેશ.	૩૮૧
દેશ વેષનું રાખે માન, ખચ કરે નિજ આયપ્રમાણુ;	
આવશ્યક કાર્યો સહુ કરે, સત્યાચારે મનને ધરે.	૩૮૨
માતપિતા ગુરૂજનની ભક્તિ, કરતો પ્રગટાવે શુભ શક્તિ;	
પત્ની ઉપર કરે ન ક્રોધ, પત્નીઆદિને આપે બેધ.	૩૮૩
પરલલનાથી ચહે ન ભોગ, ભોગે વસતા બાણુ રોગ;	
પ્રભચર્ચ જે ભેદે ધરે, તનુ વીર્યાદિક રક્ષા કરે.	૩૮૪
દેવ ગુરૂપર બહુ વિશ્વાસ, મર્દ શુભોથી વર્તે ખાસ;	
એવા પતિ ને પત્ની ન્યાંય, ઠેનધર્મની ચઢતી ત્યાંય.	૩૮૫
મારામાટે ક્વાર્પણુ કરે, ઠેનધર્મપ્રચારક ખરે;	
દેહુધરી આત્માજ મહાન, માને તે પતિશુભની ખાણુ.	૩૮૬
દેહાદિક સહુ સાધન સાર, સાધક આત્મા છે નિર્ધાર;	
એતું માની વર્તે પતિ, અતે તેને મારી ચતિ.	૩૮૭
પત્ની આદિ રક્ષાકર, પાલનખેતણુનો કરનાર;	
લેવાદેવામાં સહનાર, કરે પરક્રમ સુદે સાર.	૩૮૮

૫૭

શત્રુઓ પર કરતો હત, જૈનપણની રાખે રીત;
 સર્વ લિપિ ભાષાનો જાણુ, ગૃહાવાસ નિર્લેપ પ્રમાણુ. ૩૮૯
 ગૃહાવાસ આચારાહાર, સર્વ પ્રવૃત્તિ યોગ્ય વિચાર;
 ગર્ભાધાનાદિ સંસ્કાર, કરે કરાવે ધર્મ વિહાર. ૩૯૦
 ધર્મયુદ્ધમાં આગળ ચલે, ભીતિ મોહશકી નહીં સ્ખલે;
 સર્વ યુદ્ધિતથી શસ્ત્રે લહે, પાછો નહીં ક્યારે જે પડે. ૩૯૧
 ભરમાયો નહીં છડે ધર્મ, ગૃહસ્થ યોગ્ય કરે સહુ કર્મ;
 ગુણુ કર્મે કો ઉચ્ચ ન નીચ, સંયમમાં મન રાખે નિત્ય. ૩૯૨
 સત્પાત્રોમાં દેતો દાન, ગુરૂની વાણી સુણતો કાન;
 ગુરૂગમથી કરતો સહુ જ્ઞાન, સાધુ સંતનું કરતો માન. ૩૯૩
 સ્વાર્થોમાં જે થાય ન અંધ, દુર્ગુણુ વ્યસનોની નહીં ગંધ;
 ધરમાં કલેશ જરા ના કરે, અતિ લોભ તૃષ્ણા નહીં ધરે. ૩૯૪
 રાગી દ્વેષી જાણે લેદ, ધરે ન સંકટમાં મન ખેદ;
 સબજનનો કરતો નિત્ય સંગ, જાણે યોગ્યયોગ્ય પ્રસંગ. ૩૯૫
 પ્રભુ સંઘે રાજ્યાદિક કાજ, કરતો પરની પ્રેમે સાજ;
 વિદ્યા વ્યાપારાદિક કર્મ, કરતો સ્વધિકારે ધર્મ. ૩૯૬
 સર્વ જાતની નીતિ જાણુ, પાળે પ્રેમે મારી આણુ;
 દેશ રાજ્ય રક્ષણમાં લાગ, કરતો જે ગુણિજનનો રાગ. ૩૯૭
 જંગમ સ્થાવર તીર્થની સેવ, કરતો થાતો પોતે દેવ;
 દાન શીયલ તપ ભાવે ભાવ, માનવ ભવનો લેતો લહાવ. ૩૯૮
 કરતો નિષ્કામે ઉપકાર, કૃણો સમર્પે મુજને સાર;
 નિરાકાર મુજને સાકાર, જાણે ભક્તિ કરે ખહુ પ્યાર. ૩૯૯
 દ્રવ્ય ક્ષેત્ર ને કાલ સ્વભાવ, શુભાશુભ સહુ જાણે દાવ;
 સંતાનોને સખણાં કરે, વિનયાદિ સદ્ગુણથી ભરે. ૪૦૦
 પતિ પત્નીનું ગૃહુ જ્યાં સ્વર્ગ, મારા સદ્ગુણુગણુનું ભર્ગ;
 ગૃહાવાસમાં રાગને ત્યાગ, અંતે સત્ય થતો વૈરાગ્ય. ૪૦૧
 સત્સ્વરજસ્તમ લવન પ્રકાર, પ્રકૃતિસામ્ય પરસ્પર ધાર;
 દંપતી જીવન સુખમાં જાણ, સત્યપ્રેમવણુ સુખ ન ક્યાંય. ૪૦૨

૫૮

- ગૃહાવાસમાં જ્ઞાન જે હોય, ભક્તિ પ્રગટે તો સુખ જ્ઞેય;
 ગૃહાવાસ વસતું મુશ્કેલ, આત્મલોગ ભક્તિએ સહેલ. ૪૦૩
- ગૃહાવાસમાં અતિથિદાન, સેવા આત્મલોગ ને માન;
 પ્રકૃતિ મેળ પરસ્પર હોય, તો આશુવ્રત ભક્તિ ગુણુ જ્ઞેય. ૪૦૪
- કર્મયોગી ઘરબારી થાય, તો તે નિકેંપી ગુણુ પાય;
 આજીવિકાવૃત્તિ યોગ, પ્રામાણિક પામે છે લોગ. ૪૦૫
- નિર્ભય સ્વતંત્રતા પ્રગટાય, કામાદિકનો ઉપશમ થાય;
 વર્તે નહીં મન દેહાધ્યાસ, ગૃહાવાસમાં ગુણુવિશ્વાસ. ૪૦૬
- નામરૂપનો મોહવિનાશ, ચાર વર્ણુ ગુણુ કર્મો ખાસ;
 ભયભાદાયવણુ સત્ય જમાવ, વ્યવહારે મનમાં શુભ ભાવ. ૪૦૭
- એવું દંપતી જીવન થાય, સત્ય વધે વૈરાગ્ય પમાય;
 શુદ્ધ થતો અંતરમાં રાગ, દિલમાં પ્રગટે અંતર રાગ. ૪૦૮
- વ્યાવહારિક નિશ્ચય સહુ કર્મ, તેમાં શ્વાસોસ્થાસે ધર્મ;
 માની પ્રવૃત્તિમાં ધર્મ, નિવૃત્તિમાં નિશ્ચય શર્મ. ૪૦૯
- દંપતી જીવન ધર્મે વહે, સુખ દુઃખમાં સમભાવે રહે;
 પ્રાપ્ત દશામાં રાગ ન રોષ, બાહિર અંતરમાં સતોષ. ૪૧૦
- અલવે સંપી ગૃહસ્થ ધર્મ, સમજે સર્વે ધર્મ અધર્મ;
 ત્યજે અધર્મો ધર્મો -રે, ગૃહસ્થ જીવન સફળું ધરે. ૪૧૧
- સહુ કૃત્યોમાં મુજને સ્મરે, મારાં દર્શન સહુમાં કરે;
 છેવટ સહુની અંતે મુજ, દેખે પામે આંતર મુજ. ૪૧૨
- મુજ ભક્તો જે નર ને નાર, દંપતી જીવનમાં સુખ સાર;
 પામે મુજ ભક્તિના બળે, અનંત મુજ જીવનમાં ભળે. ૪૧૩
- ગૃહાવાસ વસતઃ વૈરાગ્ય, પ્રગટે ત્યારે આવે ત્યાગ;
 રાગ અપેક્ષાએ છે ત્યાગ, પામે મુજ ભક્તો મહાભાગ. ૪૧૪
- મનથી રાગ અને છે ત્યાગ, સુદર્શના સમજીને જાગ;
 અત્મામાં નહીં રાગ ને ત્યાગ, કલ્પિત આપચારિક છે ત્યાગ. ૪૧૫
- શુભાશુભ છે મનના ભાવ, આતમ તેથી લિપ્તસ્વભાવ;
 મુખાશુભ ધર્મોથી લિપ્ત, આત્મધર્મમાં થાવો સ્તીન. ૪૧૬

૫૬

મનને રાખી મારી પાસ, ગુણ કર્મેથી વર્તે ખાસ;
 નિરાસક્રિયથી થાવે શુદ્ધ, અર્કનું વિષ્ણુ ને મહાગુદ્ધ. ૪૧૭
 નીતિથી ચલવેા ઘરસ્ત્ર, પકવેા ઉત્તમ પુત્રી પુત્ર;
 સંતાનો બે ગુણિયલ થાય, દેશ સંઘ સામ્રાજ્ય સુહાય. ૪૧૮
 સંતાનોપર બહુ ઉપકાર, માતૃપિતાનો છે સંસાર;
 માતૃપિતા તીથોસમ બાણ, સેવા વિનય કરે બહુમાન. ૪૧૯
 માતૃપિતા ઉપકારનો બાણ, મારો ભક્તજ થાય પ્રમાણ;
 માતૃપિતા ઉપકારે હણે, ગુરુનો ભક્ત ન ધર્મી બને. ૪૨૦
 માતૃપિતાનો આશીર્વાદ, પામે તે નહીં પામે ખાદ;
 માતૃપિતા ઠારે તે ઠારે; કરે દુઃખી તે દુઃખને વારે. ૪૨૧
 માતૃપિતા ઉપકાર મહાન, સમજે નહીં દુષ્ટો નાદાન;
 માતૃપિતાનો કરે વિનાશ, દુર્ગતિ દુર્મતિનો છે વાસ. ૪૨૨
 પૂજે સેવે મા ને બાપ, તેને ભક્તપણુની છાપ;
 પૂજે વદો ઉઠી સવાર, બુદ્ધિ સુખ પ્રગટે નિર્ધાર. ૪૨૩
 માતૃપિતાદિકમાં મુજ દેખ, દુર્ગુણ દોષો સર્વ ઉવેખં;
 માતૃપિતા શિખામણુ ગ્રહો, તેમાં મત્સમ બુદ્ધિ વહો. ૪૨૪
 માતૃપિતા ઉપકાર મહાન, બાણે તે ગુરુ પામે જ્ઞાન;
 વિશ્વ પરસ્પર છે ઉપકાર, સમજી વર્તો નર ને નાર. ૪૨૫
 ઉપકારો પર જે અપકાર, કરતો પામે દુઃખ અપાર;
 નામ રૂપ ઉપાધિ સર્વ, ભૂલે તે નહિ પામે ગર્વ. ૪૨૬
 સર્વ દિવસ તેને છે પર્વ, પામે તે કલ્યાણો પર્વ;
 નિત્ય અને નૈમિત્તિક કર્મ, આવશ્યક આકસ્મિક કર્મ. ૪૨૭
 ગોણુ મુખ્યથી કરતો કાજ, અંતે પામે આત્મિક રાજ્ય;
 ઇન્દ્રિયો અધોસમ દમે, નરનારી તે કયાંય ન ભમે. ૪૨૮
 મનને વશમાં રાખી રહે, રોગાદિક ઉપજે તે સહે;
 ઘરમાં સંપી રહે સદાય, એક બીજાના ગુણને ગાય. ૪૨૯
 દુઃખ સહે નહીં રહે દૈવાસ, મારાપર રાખે વિશ્વાસ;
 મુજપર પ્રીતિથી આનંદ, ધારે ટાળે મોહનો કંદ. ૪૩૦
 થાતું સહુ આત્મોન્નતિ માટ, એવા વિશ્વાસે શિર સાટ.

સર્વાવસ્થામાં સમભાવ, આનંદે વર્તે સુખ દાવ; ૪૩૧
 શિક્ષણમાંટે દુઃખનાં દશ્ય, સમજી થાય ન મનના વશ્ય.
 જડ ચેતન જગ શિક્ષાહિત; સમજી દોષ ન કોપર દેત; ૪૩૨
 એક બીજાપર રાખો પ્રેમ, એક બીજાનું ઇચ્છો ક્ષેમ;
 ધર્મ ભેદથી બનો ન દુષ્ટ, ગુણના રાગે થાઓ પુષ્ટ. ૪૩૩
 મનના ભેદે ધર્મનો ભેદ, આત્મ અભેદે ટાળો ખેદ;
 આત્માવણુ જડ બાંધુનું બાણુ, ધર્મ સત્ય ત્યાં લેશ ન આણુ. ૪૩૪
 આત્મ.ઓ ન્યાં ત્યાં દેખાય, ત્યાં મુજ સરખી પ્રીતિ થાય;
 આત્માવણુ રસ બીજે નહીં, સમજે તે શિવ પામે સહી. ૪૩૫
 ધરમાં રહેતાં નહિં છે ભ્રમ; ન્યાં ત્યાં ભાવે પરમબ્રહ્મ;
 એવો મારો ભક્ત જ ન્યાંય; ત્યાં સુક્રિતને સ્વર્ગની છ.ય. ૪૩૬
 બળબુદ્ધિ આતમ વિશ્વાસ, નિર્ભયતા ત્યાં સુખ છે ખાસ;
 સત્તાલક્ષ્મીથી સુખ નહીં, દેશભૂમિ મોહે સુખ નહીં. ૪૩૭
 અસંતોષી દુઃખ ભરપૂર, જેના મનમાં ભાવ છે કુર;
 લક્ષ્મી સત્તા હોય, ન હોય, તે પણ સંતોષી સુખ જોય. ૪૩૮
 ઘરબારીનો એ અધિકાર, દેશાદિક રક્ષણુ તૈયાર;
 લક્ષ્મી સત્તા રક્ષે ખરે, વ્યવહારે વર્તે સુખ સરે. ૪૩૯
 દુષ્ટ જનોથી નહીં દંડાય, ભ્રમણુઓથી નહિ ભરમાય;
 પૂર્ત જનોથી નહિં વંચાય; નિર્માથી સાથે નિર્માય. ૪૪૦
 દેશ સંઘ કોમાદિક કૃત્ય, કરતો ખોલે જે શુભ સત્ય;
 અભેદ ભાવે સહુની સાથ, વર્તે ભરે ન પાપથી ભાથ. ૪૪૧
 એવાં ન્યાં ઘર નર ને નાર, વૃદ્ધ લઘુ બાલક અવતાર;
 ત્યાં વર્તે છે મંગલમાલ, સ્વતંત્રતા નિર્ભયતા સાર. ૪૪૨
 આત્મભોગનાં વર્તે લહાણુ, સ્વચ્છંદતા નહિ તાણુતાણુ;
 ખર્ચ ઘણાં નહિ સાંકડી દષ્ટિ, ઉદારભાવે ઘરની સુષ્ટિ. ૪૪૩
 ઘરમાં વૃદ્ધની વર્તે અ.ણુ, સંપત્તકી સહુ આપે પ્રાણુ;
 ભેદભાવ સ્વાર્થે ન્યાં શમે, ઘર કુટુંબ તે સુખમાં રમે. ૪૪૪
 ન્હાના મોટાની મર્યાદ, ઉપશમતી પ્રગટી કર્યાદ;

૬૧

- મળતી સહુને ન્યાયની દાદ, ઘર કુટુંબમાં નહીં છે વાદ. ૪૪૫
 ખમે પરસ્પરના અપરાધ, થાય નહીં વૈરે ઉન્માદ;
 તનધન સત્તા ભોગે સંપ, વર્તે ઘરમં શાંતિ જંપ. ૪૪૬
 અધિકું ઓછું જ્યાં નહીં થાય, એકબીજાપર પ્રેમ સુહાય;
 ઘરમાં દેશમાં સંઘમાં સુખ, ગુણોવડે નાસે છે દુઃખ. ૪૪૭
 એકબીજાના હિતમાં પ્રાણ, આત્મભાવનાં વર્તે ઢહાણ;
 પ્રકૃતિ સાથે જ્યાં યોગ, ત્યાં વર્તે છે સુખ ને ભોગ. ૪૪૮
 પ્રકૃતિસાથે જ્યાં ધર્મ, પ્રકૃતિસાથે છે કર્મ;
 પ્રકૃતિસાથે રહી ખેલ, નિર્દોષે કર આતમ સહેલ. ૪૪૯
 પ્રકૃતિયોગે ઘરખાર, યાવત્ પ્રકૃતિ છે સંસાર;
 પ્રકૃતિ ને આતમ દોષ, અરસ્પરસ અવલાંબન જોય. ૪૫૦
 પ્રકૃતિ આલાંબનવડે, સવળા ભાવે સુદ્ધિ ચઢે;
 પોતાને અનુકુલ પ્રકૃતિ, વર્તે ત્યાં આતમગુણચક્રિત. ૪૫૧
 પ્રકૃતિમાં રાગ ન રોષ, પ્રકૃતિ અવલાંબે પોષ;
 પ્રકૃતિથી કોઈ ન દોષ, જ્યાં આતમ વર્તે નિર્દોષ. ૪૫૨
 પ્રકૃતિમાં બંધ ન મોક્ષ, આતમમાંહિ બંધ ન મોક્ષ;
 અનુભવ અંતરમાં અપરોક્ષ, આવે બ્રાંતિ ટળતા દોષ. ૪૫૩
 જેના મનમાં કહું છું એક, ત્યાં પ્રગટે છે સર્વ વિવેક;
 ઘરખારી લક્ષ્મીમાં ટેક, પ્રગટે શ્રદ્ધા પ્રેમે નેક. ૪૫૪
 અતિક્રમ્યા ત્યાં સહુ નાશ, હુષ્ટ રીતિના મોજ વિલાસ;
 અતિ અનીતિ ત્યાં છે ભીતિ, દેશ કોમમાં અવળી રીતિ. ૪૫૫
 પરસ્પરનો કરવા નાશ, પ્રજા સંઘ ઉદમ જ્યાં ખાસ;
 સર્વનાશનો વાયુ વાય, રોગોત્પાદો યુદ્ધ જ થાય. ૪૫૬
 મારી શિક્ષાનું જ્યાં હાસ્ય, દેશ પ્રજાનો થાય વિનાશ;
 ચાલે મુજ શિક્ષાથી વિરુદ્ધ, દેશ કોમ ઘરમાં નહીં શુદ્ધ. ૪૫૭
 મારી શિખથી વર્તે જેહ, શાંતિ લક્ષ્મી પામે તેહ;
 મુજ આજ્ઞાએ વર્તે શક્તિ, સર્વ વિશ્વમાં પ્રગટે ભક્તિ. ૪૫૮
 ધર્મભેદથી લડો ન લેશ, કરો ન વિશ્વજનો કંઈ કલેશ;

૬૨

સર્વ વિશ્વ માનવ સંતાન, મારાં પ્યારાં આત્મ સમાન. ૪૫૬
 હેલભાવથી લડો ન કોઈ, સહુમાં રહેશે મુજને જોઈ;
 મુજ અમેદે જગને દેખ, એકયે વીર વિમુને પેખ. ૪૬૦
 મુજ પ્રીતિ શ્રદ્ધામાં ધર્મ, મુજમાં રહી કરજો સહુ કર્મ;
 સુદર્શના શિક્ષા કર ખ્યાલ, અનંત આનંદમાંહી મહાલ. ૪૬૧
 મન ભાવે વર્તે સંસાર, આત્મભાવથી મુક્ત વિચાર;
 આત્મભાવમાં રહીને કરો, કર્તવ્યો મુજમાં મન ધરો. ૪૬૨
 નામ રૂપ ને વર્ણાચાર, તેથી ન્યારો મુજને સાર;
 માની નિજને જ્યોતે ભગે, અનંત સુખ શાંતિમાં મળે. ૪૬૩
 સર્વાવસ્થામાં મુજનામ, ભજતો જે ભાવે નિષ્કામ;
 તે મુજભક્તિ યોગે જ્ઞાન, પામે આપે જગને દાન. ૪૬૪
 શુદ્ધ ભક્તિ ને શુદ્ધ જ્ઞાન, અંતે એક સ્વરૂપે ભાસુ;
 શોધતાં જે છેવટ રહે, તે હું નિશ્ચય ભક્તો લહે, ૪૬૫
 નામરૂપ ઉપાધિમંદ્ય, વ્યાપ્યો દુગ્ધવિષે ઘૃતન્યાય;
 સત્તાએ સહુ વિધમઝાર, બાણી મુજ સેવો નરનાર. ૪૬૬
 નામરૂપ ઉપાધિહીન, ચિદાનંદ મહાવીર છું જિન;
 જ્યેવો આત્મ માને નિજ, તે સુખશાંતિ પામે રીઝ. ૪૬૭
 પ્રાંતિથી ભમતાં ચક્રપાસ, અનેક રીતની ધારી આશ;
 હરે ન હામે નર ને નાર, મુજ શ્રદ્ધાએ આવે પ્યાર. ૪૬૮
 મુજ શ્રદ્ધા પ્રેમે જે ઠર્યા, હેલભાવથી તેજ્યા મર્યા;
 આત્મભાવથી જીવ્યા તેહ, મજીવ. થૈને શુભુ જોહ ૪૬૯
 મારા જૈનો મરે ન ક્યાંય, નિત્ય આત્મ છે જ્યાં ત્યાંય;
 દેહ પ્રાણુનો થાય વિયોગ, મરે ન અત્ય નિશ્ચય યોગ. ૪૭૦
 મરે ન આત્મ નિશ્ચય સત્ય, જાણે તેના સાચાં કૃત્ય;
 સર્વ ગતિમાં ફરતો ફરે, આત્મ નિશ્ચયતા નહિ મરે. ૪૭૧
 આત્મ ત્રણે કાલ અવિનાશ, અનંત જ્ઞાનનંદ વિલાસ;
 પંચ ભૂતથી નહીં હણાય, બાણે તે નિર્ભય થૈ જાય. ૪૭૨
 આત્મનો કો ઘાત ન કરે, આત્મને કોઈ નહીં હરે;

૬૩

- આતમનો નહીં જન્મ વિનાશ; કર્તા હર્તા આતમ ખાસ. ૪૭૩
- આતમ જૈન ને આતમ જિન, શ્રદ્ધા વિષ્ણુ હરને દીન;
લૈનધર્મ આતમ પર્યાય, સર્વધર્મ એમાંડી સમાય. ૪૭૪
- સર્વ દેવ ગુરુ ધર્મ સ્વરૂપ; આતમ છે એ રૂપારૂપ;
દેખો દિલમાં આતમ ખેલ; જેનો રૂઠો કાયા મહેલ. ૪૭૫
- આશ્ચર્યા કર્મો કરી, અન્નાદિક પ્રાપ્તિને વરી;
કાર્યાદિકથી જીવો ભન્ય, વ્યવહારે ધાર્મિક કર્તવ્ય. ૪૭૬
- સહુથી ઉત્તમ ખેતી જણુ, ખેતીથી સ્વાતાંત્ર્ય પ્રમાણુ;
ખેતી કરતાં થાય ન પાપ, વર્તે દિલ નીતિની છાપ. ૪૭૭
- ખેતીથી મધ્યમ વ્યાપાર, ચંત્રાદિક હુન્નરને ધાર;
વિદ્યા આદિથી જીવાય, ધંધાવણુ જીવ્યું નહિ ભય. ૪૭૮
- નીતિથી ધંધો કરનાર; નિર્દોષી છે નર ને નાર;
ગૃહાવાસમાં ધંધો કરી, સુજ ભક્તો સહુ જાતા તરી. ૪૭૯
- ગુણુ કર્માનુસારે ધંધ, કરતા દિલડામહિ અળધ;
દંચનીચ નહિ કો સુજ ભક્ત, ઉત્તમ જડમાં નહીં આસક્ત. ૪૮૦
- વર્તે ભક્તો જે ઘરવાસ, પામે સ્વર્ગ ને સુક્રિત વાસ;
ગૃહસ્થ લિંગે સુક્રિત થાય, ભક્તોની આતમ સુખ પાય. ૪૮૧
- ગૃહસ્થ ત્યાગીને છે સુક્રિત, સુક્રિતહેતુ જ્ઞાન ને ભક્તિ;
શૂરામાં પ્રગટે છે ભક્તિ, પ્રેમ ને શ્રદ્ધા ભક્તિ રીતિ. ૪૮૨
- જળસત્તા વિદ્યાધનવટે, જનો જીવતા જગમાં ખરે;
તેમાંથી જે પાછા પડે, વંશપરંપર હીન જ અરે. ૪૮૩
- જગ ભુદ્ધિ સત્તા ત્યાં ન્યાય, સત્ય ન્યાય ત્યાં મારી સ્હાય;
આતમ ભોગ જ્યાં શક્તિ સ્ફુરે, અશક્ત લોકો રોતા મરે. ૪૮૪
- વિપ્રાસક્તો થાય અશક્ત, મૃત્યુથી ખીવે પરતંત્ર;
વીર અને તે જીવે સર્વ, જૂઠા મોહ નહીં જ્યાં ગર્વ. ૪૮૫
- ગર્વથી પ્રગટે અન્યાય, અન્યાયે પાપો જાહુ થાય;
પાપથી શક્તિયો ટળે, વાવ્યું તેવું લણવું પડે. ૪૮૬
- ધન સત્તાથી કુલે જોહ, પડતી અતે પામે તેહ;

૧૪

- અન્યાયે જશ ઇચ્છે જંહ, અપકીર્તિને પામે તેહ. ૪૮૭
- પોતાના શુભ શક્તિ હેત, પરના ખૂરામાં સંકેત;
કરતા અતે ખહુ પરતાય, મન દંહે કરતાં અન્યાય. ૪૮૮
- ખૂરું કરતાં ખૂરું થાય, ચાલે નહીં ઇન્દ્રોતું કાંચ;
કરો કર્મ તેવાં ફળ મળે; પુણ્યકર્મથી વેળા વળે. ૪૮૯
- અનીતિથી ધન રહે ન સ્થિર, અનીતિ પામે ક્ષયવીર;
અનીતિથી ચરતી નહિ થાય, થઈ હોય તે અતે જાય; ૪૯૦
- અનીતિ ત્યાં પ્રગટે ભી તે, મન વાણી તનુમાંહિ અશાંતિ;
માટે નીતિ રાખો રીતિ, અતિલોભ ત્યાં હોય ન હિત. ૪૯૧
- સ્વાશ્રય ખંતથી ચઢતી થાય, વિશ્રાંતિ જે થાક જ ખાય;
પ્રવૃત્તિને સાથ નિવૃત્તિ, આર્યોની એવી છે નીતિ. ૪૯૨
- જગમાં દોષો જે પ્રગટાય, નાશાર્થે તીર્થંકર થાય;
ભક્તોનો કરવા ઉદ્ધાર, તીર્થંકર પ્રગટે નિરધાર. ૪૯૩
- ત્યાગખળે છે ધર્મ પ્રકાશ, વૈરાગ્યે જગમાં ગુણવાસ;
શુદ્ધરાગ ત્યાં ભક્તિ સુહાય, તીર્થંકર પ્રગટે સહુ થાય. ૪૯૪
- જે કાલે છે જેની જરૂર, ભગ્યો ઇચ્છે જે ભરપૂર;
તે કાલે તે કરે પ્રકાશ, તીર્થંકર જન્મીને ખાસ. ૪૯૫
- હુબટ શત્રુ કરવા સંહાર, અરિહંતનો છે અવતાર;
પરબ્રહ્મ તીર્થંકર જાણુ, અહંન્ તીર્થંકર ગુણખાણુ. ૪૯૬
- હુબટ રીવાજોનો સંહાર, કરવા અહંન્નો અવતાર;
હૃવ્યસનો હુગુણનો નાશ, કરતા ધાર્મિક તીર્થે પ્રકાશ. ૪૯૭
- હુવેદોનો કરતા નાશ. કરતા આર્થ વેદ પ્રકાશ;
ભેદભાવ દોષો સહુ હણે, અકલકલાઓ સર્વે ગણે. ૪૯૮
- અહંન્ તીર્થંકર છે ખુદ, શુદ્ધ નિશ્ચયથી જે છે શુદ્ધ;
ચોવીશમો તીર્થંકર જાણુ, કલિયુગમાં મુજઆણુ પ્રમાણુ. ૪૯૯
- સુદર્શના એવો મુજ ધાર, સર્વ વિશ્વ કરવા ઉદ્ધાર;
મારો નિશ્ચય છે અવતાર, સાત્ત્વિક પ્રકૃતિ ધરનાર. ૫૦૦
- મારાપર રાખો વિશ્વાસ, બીજું સર્વ મૂકી ખાસ;

૬૫

મારી આજ્ઞાએ સહુ કરો, ધર્મ કર્મથી શિવપદ વરો. ૫૦૧	૫૦૧
સર્વ વિશ્વનો ધર્મ જરૂર, જૈનધર્મ છે ગુણુ ભરપૂર;	
મુજ ભક્તિથી લોકો જૈન, વેદે નહિ જે જડનું દૈન્ય. ૫૦૨	૫૦૨
અનન્ય જેઓનો વિશ્વાસ, મારાપર વર્તે છે ખાસ;	
આચારે મૂકે ઉપદેશ, જૈનો તે બાણો જગ ઝેશ. ૫૦૩	૫૦૩
મારે ત્હારો ભેદ ન મુજ, ભક્તિ કરે તે ભક્ત જ ગુજ;	
શ્રદ્ધા ચારિત્રે છે જૈન, મોહરાજનું જીતે સૈન્ય. ૫૦૪	૫૦૪
કર્મોનો ઉપશમ જેમ થાય, લોકો જૈનપણું તેમ પાય;	
એકાદિક સદ્ગુણુ પ્રકટાય, મારા ભક્તો જૈનો થાય. ૫૦૫	૫૦૫
ગુણુથી જૈનપણું છે સત્ય, પરમાર્થિક કરતાં શુભ કૃત્ય;	
મુજ ઉપદેશો સુણુતો રહે, શ્રાવક પદવી તે જન વહે. ૫૦૬	૫૦૬
બ્રાહ્મણુ ક્ષત્રિય વૈશ્ય શુદ્ર, મુજ પ્રીતિથી થાય સમુદ્ર;	
સર્વ ખંડમાં લીલ વિલાસ, દુઃખ ટળે પ્રગટે સુખ આશ. ૫૦૭	૫૦૭
મુજ ભક્તો મન ઈચ્છ્યું લહે, સુખિઆ થઈ જીવનને વહે;	
ધન સત્તામાં નહિ મુંઝાય, ઉપકારો કરતાં હુર્ષાય. ૫૦૮	૫૦૮
જડ લક્ષ્મીનો શુભ ઉપયોગ, કરતા સાધે આતમ યોગ;	
ક્ષણિક જડનો નહિ અહંકાર, શોક ન લક્ષ્મી ટળતાં લગાર. ૫૦૯	૫૦૯
જડ વસ્તુ તેનો સંયોગ, સંયોગે તો હોય વિયોગ;	
સંયોગો વિયોગોવિષે, હુર્ષ શોક ન કાંઈ દિસે. ૫૧૦	૫૧૦
એવી રીત ગૃહસ્થાવાસ, વસતાં મોહ ટળે છે ખાસ;	
સંઘ પ્રબળ ગુરૂજનની સેવ, કરતાં આપો આપજ દેવ. ૫૧૧	૫૧૧
અનેક પર અપરાધો સહો, અપરાધીનું સાઈં અહો;	
અપરાધી ઉપર ગુણુ કરો, સમ્યગ્દર્શન રહેજે વરો. ૫૧૨	૫૧૨
અન્યો વાંચે કાંઈ ન વળે, સદ્વર્તન ધરતાં સુખ મળે;	
વિચારો કરતાં નહીં પાર, કરો કાર્ય સાઈં નરનાર. ૫૧૩	૫૧૩
સાંભળતાં નહિ કાર્યની સિદ્ધિ, કરો કાર્ય પામો અટ ઋદ્ધિ;	
દુઃખ પડે પણ સાધો કાજ, આત્મભોગથી આતમ રાજ્ય. ૫૧૪	૫૧૪

ગુણની શોભા અપરંપાર, ચામડી રંગે મોહ ન ધાર;	
વેષ ક્રિયાથી અનંત શ્રેષ્ઠ, ગુણની આગળ સર્વે હેઠં.	૫૧૫
અસ્પર્શ આપો ઉત્સાહ, ધરો ન ઇર્ષા દુર્ગુણ દાહ;	
ઉપકારો કરી મુંઝ! ન લેશ, સ્વાન્યહિતાર્થે સ્હેવા કલેશ.	૫૧૬
ધરમાં ઉત્તમ નરને નાર, અલ્પ અર્થથી જીવે સાર;	
અર્થ નકામાં લેશ ન કરે, પરમાર્થે સ્વાર્પણતા ધરે.	૫૧૭
વિદ્યા બળ ગુણથી ઝગહળે, નરનારી જીવન સુખ ધરે;	
વિશ્વેશ્વરિયામાં આપેલાગ, તનમન ધન વિદ્યાબળ ત્યાગ.	૫૧૮
ખૂરો એક ન કરે વિચાર, વિશ્વાસે વતે નરનાર;	
ભૂલો સહતો આપી ભોગ, બંને સાથે સાધે યોગ.	૫૧૯
ગૃહાવાસે પકવે વૈરાગ્ય, અધિકારી ધરવાને ત્યાગ;	
નરનારી એવાં ગુણવંત, પામે મુજ ભક્તિ ગુણવંત.	૫૨૦
રૂપભાદિ તીર્થકર થયા, મુજ પૂર્વે જલપ્રલયો થયા;	
ફેરફાર થાતા નિર્ધાર, અનેક ખંડોમાં એમ ધાર.	૫૨૧
પાંચે વર્ણની માનવ ભત, પંચવર્ણી અહંતો ખ્યાત;	
આરક ચક્રો ફેરે અનંત, ચડતા પડતા યુગ અનંત.	૫૨૨
આતમ પ્રકૃતિ સાથે વિકાસ, અનુક્રમે કરતો જ વિકાસ;	
અનંત અનુભવ પામે જ્ઞાન, સ્વયં બને છેવટ ભગવાન.	૫૨૩
એવું ઉન્નતિ કર્મનું જ્ઞાન, સત્તાએ છેવટ ભગવાન;	
વ્યક્તિથી પરમાતમ થાય, સર્વાવરણો વિણસી બંધ.	૫૨૪
સુદર્શના! અંતરમાં ભગ, ગૃહાવાસથી ઉત્તમ ત્યાગ;	
સર્વવાસના ટળતાં ત્યાગ, પ્રગટે જડમાંહિ વૈરાગ્ય.	૫૨૫
ત્યાગી થાવું મહા મુશ્કેલ, ગૃહાવાસ તે તો છે સહેલ;	
મરીને પાછું જીવવું જેમ, ત્યાગદશા બંધો જગ એમ.	૫૨૬
મરતાં પહેલાં મરીયો જેહ, ત્યાગદશા અધિકારી એહ;	
સર્વવાસનાનો સગ્યાસ, બંધો નહીં આતમ તે દાસ.	૫૨૭
સર્વ કરે પશુસર્વથી ભિન્ન, વેષાક્રિયાદિકમાં નહિ લીન;	
દેશકાલનો નહિ પ્રતિબંધ, સ્વતંત્રને બનતો નહિ અંધ.	૫૨૮

૬૭

વેષક્રિયામાં નહિ પરતંત્ર, ભૂલ્યો જે જગતુ સહુતંત્ર;	
પ્રકૃતિ તાણે નહીં થાય, મનથી જે નહીં જગ અંધાય.	૫૨૬
પ્રકૃતિનો સ્વામી બને, અરિહંત થઈ દુશ્મન હણે;	
ઈશ્વર સાત્વિક પ્રકૃતિ દેવ, લાગીની જગ સારે સેવ.	૫૩૦
લ્યાગાવસ્થા સુખનું ધામ, મુંઝ !! નહીં જ્યાં રૂપને નામ;	
લ્યાગી થૈને વિશ્વોદ્ધાર-, કરવા માટે છું ઉજમાળ.	૫૩૧
ગૃહાવાસ પછીથી લ્યાગ, લેઈ વિશ્વ ભરું વૈરાગ્ય;	
વૈરાગ્યે મનદોષો જાય, વિશ્વવિષે શાંતિ પ્રગટાય.	૫૩૨
આ દુનિયામાં અંધન સાર, ચેલ્યા તે પામ્યા ભવ પાર;	
અનેક ભોગે થાય ન શાંતિ, વૈરાગ્યે સાચી વિશ્રાંતિ.	૫૩૩
વૈરાગ્યે મનની વિશ્રાંતિ, ટળતી કામચ્છા સુખ જ્ઞાંતિ;	
સુદર્શના ! સમજીને યોધ, આતમમાં શાંતિને શોધ.	૫૩૪
વૈરાગ્યે નિર્ભયતા ખાસ, વૈરાગ્યે આતમ વિશ્વાસ;	
વૈરાગ્યે સમતાને સુક્રિત, વૈરાગ્યે છે લ્યાગની સુક્રિત.	૫૩૫
ભોગે રોગની ભીતિવાસ, ચર્યામાં અપકીર્તિ આશ;	
લક્ષ્મીથી ચંચલતા ખાસ, વૈરાગ્યે સુક્રિતની આશ.	૫૩૬
લ્યાગે સ્વતંત્રતા સુખથાય, મનની કોટિ ચિંતા જાય;	
પગપગ સ્વતંત્રતા સામ્રાજ્ય, આતમામાંહી સર્વે રાજ્ય.	૫૩૭
લ્યાગે ખોટા નાસે રાગ, જૂઠાં પ્રતિબંધનનો લ્યાગ;	
કીર્તિ અપકીર્તિ નહિ વાસ, વ્યક્રિતમોહનો ગંધ ન ખાસ.	૫૩૮
નામ રૂપનો મોહવિનાશ, કર્તવ્યોમાં હોય ઉલ્લાસ;	
અયોગ્ય સર્વેચ્છાનો લ્યાગ, કરતાં આતમનું સૌભાગ્ય.	૫૩૯
વૈરતણો ઉપશમ જ્યાં થાય, સૈલ્ય યોલતાં ભીતિ જાય;	
પ્રગટે આચારોમાં સત્ય, નિઃસ્પૃહભાવે થાતાં કૃત્ય.	૫૪૦
મેઢથી પશુ આતમ ધીર, અધિકો સાગરથી ગંભીર;	
જમાટે જે જે અભિપ્રાય, લોકો ખાંધે ન્યાયાન્યાય.	૫૪૧
તોપણ તેમાં નહિ મુંઝાય, સત્ય, ન છ'ંડે સમજી ન્યાય;	
અસત્ય કર્મોનો જ્યાં લ્યાગ, અસત્યપર વર્તે વૈરાગ્ય.	૫૪૨

૬૮

પ્રતિબંધ નહિ વર્તે કયાંય, સર્વાચારવિચારોમાંહ.	૫૪૩
વિધિનિષેધે નહિ પ્રતિબંધ, સ્વતંત્ર સર્વે કર્મ અબંધ;	
તૃણમણિમાં વર્તે સમભાવ, બાહ્ય ત્યાગમાં હઠ નહિ દાવ.	૫૪૪
ત્યાગ રાગથી આગળ બંધ, ત્યાં આનંદનિર્મલ ઉભરાય;	
અસંખ્ય ત્યાગતણા છે ભેદ, સમજે તો નહિ વર્તે ખેદ.	૫૪૫
ત્યાગી એવો મોહ ન પાય, ત્યાં શક્તિયો સર્વ સુહાય;	
ક્ષમા સરલતામાર્દવ મુક્તિ, તપ સંયમને શૌચની રીતિ.	૫૪૬
લોભ વિના કર્તવ્યો થાય, બ્રહ્મચર્યથી ત્યાગ સુહાય;	
મારા રૂપમાં કરો ન વાદ, વાદ કરતાં આવે બાધ.	૫૪૭
મુજ શ્રદ્ધાપ્રીતિએ રહો, તેથી માફ રૂપ જ લહો;	
પ્રભુ આવો કે! પ્રભુએ એમ, વ્યાપક એ છે વ્યાખ્ય જ કેમ.	૫૪૮
એવા તર્કો હમણાં તજો, વિશ્વાસે મુજને સહુ ભજો;	
જેમ જેમ આવરણો ટળે, તેમ તેમ મુજ અનુભવ મળે.	૫૪૯
આત્માનુભવ દર્શન થાય, નિરાકારમાં એવો ન્યાય;	
સર્વત્યાગથી આતમ સિદ્ધ, જ્ઞાનવિષે સહુ જ્ઞેય પ્રસિદ્ધ.	૫૫૦
આત્મામાં આત્મા જ સમાય, આત્મા મુક્ત પ્રભુ થઈ બાય;	
યાવજીવનમુક્ત દશાય; તાવત્ શુભ કર્મો જ કરાય.	૫૫૧
દેશકોમસંઘાદિક હિત, કરવામાં વાપરવું ચિત્ત;	
સર્વયોગથી પરોપકાર, ત્યાગીનો એવો અવતાર.	૫૫૨
ત્યાગીને લાગે નહિ દોષ, બંધાતો નહિ રાગને રોષ;	
ત્યાગીને અંતે નિર્વાણુ, ત્યાગીનો અનુભવ પ્રમાણુ.	૫૫૩
ત્યાગીઓ છે મુજસમ શ્રેષ્ઠ, સૌથી આગળ ધીજા હેઠ;	
ત્યાગીઓ પરતંત્ર ન થાય, થાવે ત્યાં નહિ ત્યાગસુહાય.	૫૫૪
ત્યાગીને મુક્તિ છે હાથ, જેઓને છે મારો હાથ;	
જડમાં સુખની ધરે ન આશ, વિષયોમાંહિ જેહુ નિરાશ.	૫૫૫
આતમ સુખ રસથી ભરપૂર, અનંત શક્તિયોથી શૂર;	
વરાગી ત્યાગી છે સંત, શાંતહાંત ને જેહુ મહંત.	૫૫૬

૬૯

ચડતાઓને આપે સ્હાય, જ્યાંત્યાં સ્હાય કરંતા જાય;	
સર્વ દેશ ખડોમાં જાય, મારૂ ધ્યાન ધરે નિર્માય.	૫૫૭
આત્મશુદ્ધિમાં કરે પ્રયાસ, અનુભવે આતમ ઉભસ;	
દોષીઓના ટાળે દોષ, ગુણુ રાગે ધરતા ગુણુ પોષ.	૫૫૮
જગને માને આત્મસમાન, મારા તારાનું નહિ ભાન;	
જેને જગ આતમ સમ થયું, તેથી અંધન નાશી ગયું.	૫૫૯
આત્માનંદે જીવે જેહ, સર્વ કરે અકર્તા એહ;	
સિદ્ધ બુદ્ધ પરમાતમ થાય, સર્વ કર્મની પાર જ જાય.	૫૬૦
ત્યાગીઓની એવી ગતિ, ત્યાં મુક્તિ છે પલપલ છતી;	
સર્વ વિશ્વમાં સત્યપ્રકાશ, કરવા માટે છે સંન્યાસ.	૫૬૧
સુદર્શના!!! સાધુપદ સાર, તેથી જગનો છે ઉદ્ધાર;	
સત્ય ગૃહાસ્થાશ્રમપ્રકાશ, કરવાને ત્યાગી પદ ખાસ.	૫૬૨
અંગીકાર કરીશ શુભ ભાવ, તીર્થેશ્વર કર્મોનો દાવ;	
કરવાનું મારે એ કામ, વિશ્વ લહે શાંતિ વિશ્રામ.	૫૬૩
ભક્તોને તુજ આગળ એમ, ઉપદેશો કરતાં સુખક્ષેમ;	
સુદર્શના!!! તું સમ્યક્દષ્ટિ; આધ્યાત્મિક વ્યષ્ટિને સમષ્ટિ.	૫૬૪
માટે તું છે મારી યેન, તુજ ઉપદેશે સહુને જ્ઞેન;	
આત્મ મહાવીર મુજને જાણુ, કુંટુંબ મોટું વિશ્વ પ્રમાણુ.	૫૬૫
આત્માને વશ રાખે મન, તેના ઉપર થઉં પ્રસન્ન;	
મારું શરણું કરતા જેહ, ભય દુઃખો પામે નહિ તેહ.	૫૬૬
જન્મ મરણથી થાતા દૂર, અનંત આનંદે ભરપૂર;	
પામે નહીં મરવાથી ભીતિ, મારાસમ ધરતા ગુણુ નીતિ.	૫૬૭
મૃત્યુ લેટી પામે હર્ષ, જેથી ભાવી છે ઉત્કર્ષ;	
મૃત્યુ પડદાપેલી પાર, આત્મોન્નતિ પ્રગટે નિર્ધાર.	૫૬૮
મૃત્યુથી બીજે પર્યાય, આત્માનો પ્રગટે સુખદાય;	
જ્ઞાની મૃત્યુમાં સમભાવ, રાખી પામે શુદ્ધસ્વભાવ.	૫૬૯
મૃત્યુકાલે મુજમાં ચિત્ત, રાખે ભક્તો થાય પવિત્ર;	
મૃત્યુ સમયે પશ્ચાત્તાપ, કરતાં ટળતાં સર્વે પાપ.	૫૭૦

૯૭

- જેહુ ખમાવે કીધા દોષ, તેના ટળતા રાગને રોષ;
શુભાશુભાકર્માનુસાર, શુભાશુભ થાતા અવતાર. ૫૭૧
- અવતારોનું કારણ મન, જ્ઞાને ટાળી થાવ પ્રસન્ન.
શુભાશુભપરિણામો ત્યાગ, કરવાથી નહિ કર્મનો ડાઘ. ૫૭૨
- મરતાં પૂર્વે જ્ઞાની મુક્ત, થાતો પછીથી સ્થાને યુક્ત;
મરવા કાળે ધારો ધૈર્ય, પ્રગટાવો અંતરૂમાં વીર્ય. ૫૭૩
- આત્મોપયોગે થાતી મુક્તિ, અનંત આનંદની છે ભુક્તિ;
આત્માનું તો મૃત્યુ નહીં, અમર આત્મા નિશ્ચય સહી. ૫૭૪
- આત્મામાં થાવો લયલીન, જરા ન બનશો મનમાંદીન;
શુભ પરિણામે સ્વર્ગ પમાય, આત્મ ભાવથી મુક્તિજ થાય. ૫૭૫
- આત્મોપયોગે ક્ષણ જે જાય, મુજ શ્રદ્ધા રાખીશિવ પાય;
મૃત્યુમાં નહીં જેનું મન, મુજમાં ધ્યાને રહે પ્રસન્ન. ૫૭૬
- આત્મસ્વરૂપે આપોઆપ, બને રહે નહિ કર્મની છાપ;
દયા સમો નહિ જગમાં ધર્મ, દયા કર્મ સમ કોઈ ન કર્મ. ૫૭૭
- દુઃખીઓની દયા સમાન, ધર્મ ન કોઈ વિષે માન;
હિંસા સરખું કોઈ ન પાપ. દયા ધર્મથી ભક્તિ છાપ. ૫૭૮
- દયા વિના દિલ શુદ્ધ ન થાય, દયાથકી નહિ મોટો ન્યાય;
દયાથકી શોભે ઘરબાર, દયાળુના શોભે અવતાર. ૫૭૯
- પીવો નહિ પશુઓનું રક્ત, બનો નહીં પશુ ખાવા સક્ત;
ભારતનું ધન પશુઓ ધાર, દુઃખાદિથી કરે ઉપકાર. ૫૮૦
- ખેતીમાં પશુઓની સહાય, ગોઆદિ રક્ષો સુખદાય;
પશુઓનો સારો ઉપયોગ, કરવો પણ નહિ કરવો ભોગ. ૫૮૧
- પંખીઓથી ટળતા રોગ, વાધે કુદ્રત લીલા યોગ;
સર્વદેશમાં પશુ સંભાળ, કરતાં પ્રગટે મંગળ માલ. ૫૮૨
- પશુપાલન ઘરઘર જ્યાં થાય, મુજ કંઠા ત્યાં તો સુખદાય;
દુઃખી અશક્ત રોગી જેહુ, દયા કરો પ્રેમે ગુણગેહુ. ૫૮૩
- ગર્ભવંતીની જ્યાં બરદાસ, ત્યાં ઋદ્ધિઓ પ્રગટે ખાસ;
રોગીઓની સેવા થાય, ઔષધમાં ધન ખરચું જાય. ૫૮૪

૭૧

સુવાવડં જ્યાં થાતી ખેશ, ત્યાં નહિ પ્રગટે સંકટ લેશ; જીવોની સેવા મુજ સેવ, સેવા કરતાં થાય જ દેવ.	૫૮૫
જે કાલે જેની જ જરૂર, કરતો કાર્ય બની મફતુલ ક્ષેત્ર કાલ વય શક્તિ બાણ, દયા દાન દમ સાધે જ્ઞાન.	૫૮૬
સાધુ સાધ્વી સતીની હાય, લેવી નહિ ભારે દુઃખ દાય; ગરીબની આંતરડી બળે, યોગી તપસી મુનિ ઉકળે	૫૮૭
જડમૂલથી નિષૂદન થાય, કદિ ન લેવી કોની હાય; સતીયતિના લો નહિ શાપ, કરશે નહિ જગમાં મહાપાપ	૫૮૮
ગરીબ દુઃખી જન નહિ માર, નિરપસધી હણુતાં વાર; ભૂલથકી કીધા અપરાધ, તેઓની માગો મન માફ.	૫૮૯
કરનહિ જીવોનો સંહાર, કુમારીનાં વ્રત સંભાળ; જૂઠી સાક્ષી જૂઠા લેખ, જૂઠી વાલો સર્વ ઉવેખ.	૫૯૦
કોઈ ઉપર મૂક ન આળ, પરધન વિષ્ટા જેવું ભાળ; અન્યજીવોને દુઃખ ન આપ; સંબંધીનાં સંકટ કાપ.	૫૯૧
સંતાપો નહીં ગાયને સંત, તેથી ચઢતીને છે અંત; મુજ ભક્તોની લો નહિ હાય, મારો નહિ ભકતોને ક્યાંય.	૫૯૨
ભકતોના જે લેતા પ્રાણ, આ ભવ પરભવ તેની હાણ; સત્તા લક્ષ્મી મદ ઉન્મત્ત, તેનો જલ્દી આવે અંત.	૫૯૩
કંબુસ જે દેતો નહીં દાન, તે અંતે પામે તુકશાન; પરના કિલકાંને સુખ આપ, ક્રોધ કરીને દે નહીં શાપ.	૫૯૪
પરદિલ દુઃખવ્યામાં પાપ, અન્યાયે નહિ ધર્મની છાપ; પરની નિંદા હાંસી વાર, મન પ્રગટયા ક્રોધાદિક વાર.	૫૯૫
દુર્વચનોને કદિ ન ખેલ, સત્યવાતનો કરજે તોલ; સર્વ ખાનુનો કરી વિચાર, ન્યાય કરી ચાલો નરનાર.	૫૯૬
ભૂલ્યાને ભમવાનું થાય, તનમન શક્તિ શર્મ હણુય; પાપ કરીને ચહો ન માન, અસત્ય ખોલી કરો ન દાન	૫૯૭
જૂઠા આડંબર કર ફર, ક્ષમા ધરીને થાવું શૂર; ઉપકારીના જે અપકાર; તે ઉપર કરવા ઉપકાર.	૫૯૮

૭૨

સહન કરેતે થાય મહાન, ભહું કરનારો છે ભગવાન;	
દેહ ટળે પણ મરે ન સંત, દેહ ટળે પણ અમર મહંત.	૫૯૯
ધિક્કારો નહિ માનવ જાત, સાંભળશે નહિ નિંદા વાત;	
પૂંઠની પાછળ નિંદા ત્યાગ, ગુણ ઉપર ધરજે બહુ રાગ.	૬૦૦
શત્રુના ગુણની પરશંસ, તેથી પામો નહિ ગુણ ધ્વંસ,	
સત્યથી પાછાં પડતાં શસ્ત્ર, સત્યનો નાશ કરે નહિ અસ્ત્ર.	૬૦૧
સત્યને આગળ કરીને ચાલ, તેથી પગપગ મંગલ માલ;	
અસત્ય ચોરીથી જગ દુઃખ, સત્યાસ્તેયથી જગને સુખ	૬૦૨
જગનો સત્યથી ઉદ્ધાર, સમજી વર્તો નરને નાર;	
સર્વે ભાષાલિપીવડે, તનધનસત્તાવિદ્યાખળે.	૬૦૩
સત્ય વદો ને કરવું સત્ય, સત્યજીવનનું એ છે કૃત્ય;	
સત્યસમો નહીં વિશ્વ પ્રકાશ, સત્ય વિષે મરતાં સુખઆશ.	૬૦૪
જૈનધર્મ છે સત્યસ્વરૂપ, સમજી સર્વે સત્ય પ્રરૂપ;	
દોષીઓના દોષો ટાળ. આત્માઓ નિર્દોષ નિહાલ.	૬૦૫
સર્વજીવો ઉપયોગી ભાળ, સર્વજીવોથી કરજે ઠહાલ;	
આતમ સમ સહુ જીવો દેખ, પ્રકૃતિ પરભાવ ઉવેખ;	૬૦૬
સહુના સારામાં લે ભાગ, ઉપકારાર્થે કરજે ત્યાગ;	
ટુંકી દૃષ્ટિયો સહુ ટળે, મનડું વિશ્વહિતાર્થે વળે.	૬૦૭
સત્યધર્મ જીવનને ધાર, નિર્દોષી શુભ કરજે પ્યાર;	
વિષયોમાંથી પ્રેમ નિવાર, કામમોહનાં ધીજો ખાળ.	૬૦૮
અવળા માર્ગથી મન ખાળ, સંત જનોની થાજે ઢાલ;	
પહેલાં મોટા દોષો ટાળ, નાના દોષો પછીથી વાર.	૬૦૯
દુર્ચ્છો છે શત્રુ ખાસ, તેઓનો કર નહિ વિશ્વાસ;	
વિશ્વવિષે મારો ઉપદેશ, પ્રગટે ત્યાં સુખ શાંતિ ઝેશ;	૬૧૦
જીવે જ્યાં મારા ઉપદેશ, પ્રગટે ત્યાં સુખ શાંતિ ઝેશ;	
જેઓનો મુજમાં વિશ્વાસ, તેઓમાં સુખ શાંતિ આશ.	૬૧૧
આધિ વ્યાધિ ઉપાધિ નાશ, બળયુદ્ધિ વિદ્યા સુખવાસ;	
મુજમાં ભૂલે જે મન ભાન, તેનામાં પ્રગટે છે જ્ઞાન,	૬૧૨

૭૩

મુજથી માને ધર્મ અલિપ્ત, તે થાવે શક્તિથી પીન;
 સર્વ વિશ્વમાં ધર્મ પ્રચાર, કરશે ભક્તો નરને નાર. ૬૧૩
 દેવ ગુરુનું કરજો માન, મારામાં થાઓ ગુલતાન;
 મહુને ન માને જે નરનાર, તો પણ તેપર કરવો પ્યાર. ૬૧૪
 મૈત્રી લાવી કર ઉપકાર, રાગી તે થાશે નિર્ધાર;
 આજીવિકા આદિ સહાય, અન્ય ધર્મીઓ ઉપર ન્યાય. ૬૧૫
 ભક્તો તે થાશે નિર્ધાર, તેથી પામો ધર્મ અપાર;
 ગુણ કર્મોથી વર્ણુ જ થાય, ભક્તિથી ભક્તો સોહાય. ૬૧૬
 આત્મસ્વભાવે વિશ્વ અલેદ, માની ટાળો બરા ખેદ;
 મુજથી કોઇ ન ઇશ્વર દેવ, માની મુજ આજ્ઞાઓ સેવ. ૬૧૭
 તર્ક બુદ્ધિને કરીને ફર, થા શ્રદ્ધા પ્રીતિ ભરપૂર;
 મુજમાં સમાતા સર્વે ધર્મ, એવું માની કરવાં કર્મ. ૬૧૮
 મુજસમ ગુરુઓની છે ભક્તિ, કલિયુગમાં ગુરુથી છે શક્તિ;
 કલિયુગમાં ગુરુથી મુજ ભક્તિ, કલિયુગમાં ગુરુથી મુજ શક્તિ. ૬૧૯
 ગૃહસ્થ ત્યાગી ગુરુ જે લેદ સેવતાં નાસે સહુ ખેદ;
 ગુરુસેવાથી પ્રગટે જ્ઞાન, પુસ્તક વાંચે વાચિક જ્ઞાન. ૬૨૦
 ગુરુસેવાથી અનુભવ થાય, મિથ્યાબુદ્ધિ ફરે બાય;
 સદ્ગુરુનું કરતાં અપમાન, ભૂલાતું આતમનું ભાન. ૬૨૧
 ગુરુ નિંદાથી કુલક્ષય થાય, ચાલે નહિ ત્યાં કો ઉપાય;
 ગુરુવિના ચાલે નહીં ઘડી, મતિ પ્રગટેલી બવે સડી. ૬૨૨
 ગુરુનાં દૂષણ જે જોનાર, કહેનારા અંતે રડનાર;
 માટે ગુરુના રાગી બનો, ગુરુસેવાથી કર્મો હણો. ૬૨૩
 ગુરુ ઉપર નહીં કરશે ક્રોધ, ગુરુ પાસે સાંભળવો બોધ;
 ગુરુનો ઠપકો અમૃત સમો, બાણી મારા ભાવે રમો. ૬૨૪
 ગુરુમાં પ્રીતિને વિશ્વાસ, રાખી શૂરા બનશે ખાસ,
 કલિયુગમાં ગુરુભક્તો જેહ, મારા ભક્તો બાણો તેહ. ૬૨૫
 ગુરુ સેવાથી મંગલભાવ, ખોટા સર્વે નાસે ખ્યલ;
 મુજ જેવો ગુરુમાં વિશ્વાસ, જેને તેને સમકિત ખાસ. ૬૨૬

૯૪

જે કાલે જે શુરૂઓ હોય, તે કાલે તે મુજસમ જોય;
 જ્ઞાની શુરૂને રાખે શીર, તેથી થાશે ધીરને ન્વીર. ૬૨૭
 જ્ઞાની શુરૂ આજ્ઞાએ વહો, શુરૂલક્ષિમાં રાચી રહો;
 જૈનધર્મનું મંડન કરો, લક્ષ્મીનો એ ધર્મ જ ખરો. ૬૨૮
 જૈનધર્મનો જગ વિસ્તાર, કરવા પ્રાણુ ત્યજો નરનાર;
 જૈનધર્મના દુશ્મન જેહ, જૈનોના દુશ્મન છે એહ. ૬૨૯
 દુશ્મન સાથે કરવું યુદ્ધ, બળકળ ધારી થૈને બુદ્ધ;
 જૈનધર્મ જગમાં સુખ શાંતિ, આપે ટાળે મિથ્યા બ્રાંતિ. ૬૩૦
 જૈનો જીવાડો જૈનધર્મ, સમય પ્રમાણે કરીને કર્મ;
 પ્રતિવાદિયો સામા લડો, જૈનધર્મ રક્ષાર્થે મરો. ૬૩૧
 બુદ્ધિબળ ધન સત્તા લહો, જૈનધર્મમાટે સહુ વહો;
 જૈનો માટે જીવ્યું જય, ત્યાં મુજલક્ષિ શુભ પ્રગટાય. ૬૩૨
 જૈનોમાટે સ્વાર્પણુ સર્વ, કરતાં સર્વે દિવસો પર્વ;
 શરણાગતની રક્ષા કરો, ન્યાયે મરતાં હુર્ષ જ ધરો. ૬૩૩
 રાજ્યો ન્યાયે શોભાય, પક્ષપાત વણુ રાજ્ય કરાય;
 મારી શીખ અનુસારે રાજ્ય, કરતાં સુખ વાધે સામ્રાજ્ય. ૬૩૪
 ભૂરી દાનત રાજ્ય કરે, રસકસ શાંતિ સુખડાં ટળે;
 દુર્ગુણુ વ્યસને રાજ્ય હીન, પરંપરાએ સંતતિ ક્ષીણુ. ૬૩૫
 આત્મલોગથી રાજ્ય કરાય, જ્ઞાનવિના અંધારું થાય,
 પ્રભુસુખાર્થે રાજ્ય હોય, પ્રભુ દુઃખી ત્યાં રાજ્ય નહોંય. ૬૩૬
 અન્યાયે દંડે સહુ લોક, તે રાજની પડતી પોક;
 પ્રભુગણે જે પુત્રસમાન, ધરે ન નૃપતિનું અભિમાન, ૬૩૭
 પ્રભુ સલાહે વર્તે જેહ, રાજ્ય કીર્તિ પામે તેહ;
 દેખે પર લલના નિજ માત, કરે ન કોનો કોધે ઘાત. ૬૩૮
 પ્રભુ હિતાર્થે દે જે પ્રાણુ, તે રાજ્ય પામે શુભમાન;
 પ્રભુ સંબંધી કરે ન દ્વેષ, સર્વપ્રભુના ટાળે કલેશ. ૬૩૯
 કરે પ્રભુને નહીં શુભામ, મનમાં ભજતો માણં નામ;
 રાજ્ય થાવું છે નહીં સહેલ, શુભો વિના જગમાં મુશ્કેલ. ૬૪૦

૭૫

આત્મસમાં જેને નરનાર, તે રાજા શોભે જયકાર;
 સર્વ પ્રબનો સેવક જેહ, સર્વપ્રબનો રક્ષક જેહ. ૬૪૧
 પ્રબ સમો ગણે નિજને જેહ, રાજા તે થાતો ગુણગેહ;
 પ્રબથકી નહીં ગણે મહાન્, પ્રબોત્તતિમ તનધન પ્રાણ. ૬૪૨
 એવો રાજા કરો કબૂલ, જે બાણે નિજ ગુણને ભૂલ;
 વંશ પરંપર ગુણવણુ ભૂપ, થાતાં સર્વ પ્રબને ધૂપ. ૬૪૩
 દેશ સંઘની પડતી થાય, માટે ગુણવંત રાજા ન્યાય;
 અદ્ય દોષને લાભ મહાન્, બાણે તે રાજા ગુણવાન્. ૬૪૪
 જેનું બળ તેનું છે રાજ્ય, શક્તિથી પદવી છે ગ્રાહ્ય;
 રાજ્ય ભૂમિના આગેવાન, અનેક ગુણુથી જેહ મહાન્. ૬૪૫
 ગુણવંતો કરતા પરમાર્થ, હૃદ આહિર નહિ વર્તે સાથ;
 સર્વપ્રબને ગમે ન જેહ, કરવો નહીં રાજાને તેહ. ૬૪૬
 અનેક ગુણુયુત કરો પ્રધાન, સેનાપતિ શક્તિ ગુણુ ખાણુ;
 મારા ભક્તો આગેવાન, શૌર્યાદિક ગુણુગણુની ખાણુ. ૬૪૭
 તેવા રાજાદિક જ્યાં હોય, મુજ કૃપા વર્તે ત્યાં સોય;
 મુજ ભક્તોએ આગેવાન, રાજ્યાદિકમાં થાવું બાણુ. ૬૪૮
 જૈનધર્મનો વિશ્વ પ્રચાર, કરવામાં સેવા સુખકાર;
 ગૃહસ્થભક્તોએ નિજદેશ, રક્ષણુ કરવો સહી જ કલેશ. ૬૪૯
 જન્મમૂમિ રક્ષણુથી ધર્મ, રક્ષણુ લાયક કરવાં કર્મ;
 ગૃહસ્થ જૈનોએ સહુ શક્તિ, સંરક્ષી વ્યવહરવી ભક્તિ. ૬૫૦
 ગૃહસ્થજૈનોના આચાર, કાલાનુસારે જ વિચાર;
 બળકળથી જીતે અરિવર્ગ, પ્રેમાદિએ મનડાં સ્વર્ગ. ૬૫૧
 એવા જૈનો જગ જીવંત, અશક્ત જે તે નક્કે મરંત;
 સુદર્શના શક્તિ પ્રગટાવ, સંયમમાંહિ લક્ષ્ય લગાવ. ૬૫૨
 સંયમથી આતમ છે સિદ્ધ, અહીં ન પરમાતમ મહાપુદ્ધ;
 સુદર્શના તારો અવતાર, સંયમથી આતમ સુખકાર. ૬૫૩
 સ્ત્રીત્વથી સ્ત્રી શોભેછે સાર, પુરૂષ પુરૂષના ધર્મે ધાર;
 સ્ત્રીધર્મથી સ્ત્રીની ગતિ, શોભે સંયમથી સંયતિ. ૬૫૪

૭૬

સુદર્શના એવો ઉપદેશ, આચરતાં નાસે સહુ કલેશ;
 સ્વાધિકારે સમજો ધર્મ, સ્વાધિકારે કરવાં કર્મ. ૬૫૫
 સ્વાધિકારે પ્રગટે શક્તિ, સ્વાધિકારે જાણો વ્યક્તિ;
 સ્વાધિકાર વિના નહિ ગતિ, સ્વાધિકાર વિના નહિ મતિ. ૬૫૬
 સ્વાધિકાર પરત્વે જાણુ, અનંત ધાર્મિક લેહ પ્રમાણુ;
 સર્વ વિચારાચારો-ધર્મ, અધિકારી યોગે ગુણકર્મ. ૬૫૭
 હજુ વ્યસન દુર્ગુણ દુર્મતિ, એવા ધર્મે છે ઉન્નતિ;
 આત્માદિકનો શુભ ઉદ્ધાર, જેથી તે છે ધર્મ મહાન. ૫૮
 દેશસંઘની ઉન્નતિ થાય, એવા કર્નો-ધર્મ સુહાય;
 દેશકાલ અનુસારે નીતિ, સર્વ સંઘની સુધરે રીતિ. ૬૬૯
 દુષ્ટ રીવાજો દુષ્ટ અનીતિ, ટાળ્યાથી છે ધર્મની નીતિ;
 નિર્ભય રહીને કર સત્કર્મ, આત્મ વિના જડમાં સુખ ભર્મ. ૬૬૦
 શુભાશુભ બુદ્ધિવણ વર્ત, મુક્તદેશની એ છે શર્ત;
 સમભાવે વર્તો સંસાર, શુભકર્મોથી કર ઉપકાર. ૬૬૧
 આલસ્યાદિક તમને વાર, સાત્વિક કર્મો બુદ્ધિ ધાર;
 કરે ન અન્ય મનુષ્યો સહાય, તો પણ કર ના ચિત્તકષાય. ૬૬૨
 સ્વાશ્રયી થઈ સંસારે ચાલ, આતમમાં મનડાને વાળ;
 ગુણકર્મોથી જાતિ પ્રમાણુ, જન્મથકી નહીં જાતિ માન. ૬૬૩
 ગુણકર્મોથી જાતિ થાય, મારી આજ્ઞા એવી સદાય;
 આત્માનો નહિ નાતનેજાત, ગુણસંસ્કારોથી છે ભાત. ૬૬૪
 ગુણકર્મો સારાં તે શ્રેષ્ઠ, ગુણીની આગળ ધીજા હેઠ;
 સદ્ગુણી માનવ માનો ઉચ્ચ, દુર્ગુણી માનવ માનો નીચ. ૬૬૫
 વર્તે ઉચ્ચ વિચારાચાર, ઉચ્ચ જાતિ તે છે નિર્ધાર;
 જ્ઞાનાદિ ગુણથી સહુ જાત, એક સરીખી ઉત્તમ ખ્યાત. ૬૬૬
 એવું શાસન મારું સત્ય, માને તેનાં સફલાં કૃત્ય;
 સંક્ષેપે આ કીધો યોધ, દુષ્ટ વિચારોથી મન રોધ. ૬૬૭
 આત્માજ્ઞાએ મનને રાખ, વાણીની સાચું જગ ભાખ;
 આત્માજ્ઞાએ તનુને રાખ, આત્માનુભવ રસને ચાખ. ૬૬૮

૭૭

શુદ્ધાત્મા થૈ કર ઉપકાર, સુદર્શના પામે જયસાર;
 સુદર્શના મુજ ભગિની ખેશ; પામે આનંદ પૂર્ણ હમેશ. ૬૬૬
 તુજ આશ્રે ભક્તોને શીખ, આપી કીધી ઉત્તમ કીલ્મ;
 જયજય શ્રીદેવાધિદેવ, સુરાસુરાદિ સારે સેવ. ૬૭૦
 જયજય પ્રભુ શ્રી વીર મહાન, ઉપદેશો આપ્યા ગુણખણ;
 મુજસાથે ભક્તોનો સાથ, તેને તે પ્રતિબોધ્યા નાથ. ૬૭૧
 વેદો તુજને કરે પ્રણામ; જયજય મહાવીર વિશ્વારામ;
 તહારા શુભ માનેથી મુક્તિ, તુજપર પ્રીતિ તે છે ભક્તિ. ૬૭૨
 તુજપર રાગથી છે વૈરાગ્ય, તુજમાં લીન થતાં છે ત્યાગ;
 મહારે તારું શરણુ સદાય, તહારાં દર્શનથી શિવથાય. ૬૭૩
 પ્રકૃતિયોગે સાકાર, તેથી તારે નરને નાર,
 તનુવણુ ઉપકારો નહિ થાય, જીહાથી ઉપદેશ સુહાય. ૬૭૪
 તેથી ઉપકારી સાકાર, વીર પ્રભુ છે જગદાધાર;
 જીહાથી ઉપદેશ પ્રકાશ, અગ્નિ ઉપમા તેથી વિલાસ. ૬૭૫
 દ્રવ્ય શ્રુતિના કર્તા દેવ, ભાવશ્રુતિકર્તા જ વિવેક;
 અનેકનયથી અંભીર જ્ઞાન, તહે આપ્યું હે મહાભગવાનન. ૬૭૬
 તુજ વચનામૃત પીતાં સુખ, અનંતકાલનાં નાસે દુઃખ;
 પ્રભુ મહાવીર પ્રગટ્યા દેવ, તહારી આજ્ઞામાં છે સેવ. ૬૭૭
 સત્ય યાગ વર્તાવ્યા સાર, ધન્યધન્ય તારે અવતાર;
 મૃદાવાસ કલ્યાણક મૂર્તિ, પૂજશે વધશે ગુણસ્ફૂર્તિ; ૬૭૮
 તુજ જનમાદિ ભૂમિસ્થાન, પૂજશે કલિયુગ ગુણુદાન,
 ગંધાદિથી તારું સ્નાન, થયું તેથી તે તીર્થ સમાન. ૬૭૯
 કલિયુગમાં લોકોથી માન, થાશે તવ ભક્તિનું ભાન;
 વડ આંખો પીંપલને સાલ, વૃક્ષો તારી કીડા સ્થાન. ૬૮૦
 રાયણુ આદિનો સત્કાર, કલિયુગમાં થાશે નિર્ધાર;
 ચાંદા સૂરજનાં દર્શન, કરશે, લોકો બની પ્રસન્ન. ૬૮૧
 રવિ શશિએ તહારી ભક્તિ, કીધી તેથી દર્શન વ્યક્તિ;
 રવિ શશિમાં તુજને જે સ્થાપી; ભક્તિ કરતાં ભાવે વ્યાપી. ૬૮૨

૭૮

ભક્તો થાશે પૂર્ણ મહાન, તુજ કૃપાએ પામી જ્ઞાન;
 સર્વ વિશ્વમાં સ્થાપી તુજ, ભજશે તે પામે તુજ સુખ. ૬૮૩
 કલિયુગમાં વીર થાવા હેત, તુજ ભક્તિનો છે સંકેત,
 વીર ભજતાં વીરો થાય, ભક્તો અનંત જીવન પાય. ૬૮૪
 વીર પ્રભુ જ્યાં હારી દષ્ટિ, ત્યાં વ્યક્ત જ છે વ્યષ્ટિ સમષ્ટિ;
 તુજમૂર્તિને સ્થાપે ઘેર, ભક્તિ કરતાં લીલા દહેર. ૬૮૫
 ધન સત્તા ઇચ્છ્યું સહુ મળે, તવ સ્વરૂપે આતમ ભળે;
 ધન્યધન્ય જગમાં મહાવીર, અસંખ્યધીરોનો તું ધીર. ૬૮૬
 તુજ ધ્યાને પ્રગટે જ સમાધિ, તેથી ઉપશમે સહુ આધિ;
 સદસત્ ધર્મો તુજમાં રહ્યા, વસ્તુતઃ અવિરોધી રહ્યા. ૬૮૭
 બાણ્યા કરતાં અનંત તુજ, પાર ન પામે મનડું મુજ;
 સત્ય તીર્થનો કરો પ્રકાશ, સહુને જગખંધો! તુજ આશ, ૬૮૮
 વિશ્વોદ્ધારક તારી ગતિ, ત્યાં પહોંચે નહિ મારી મતિ;
 દુષ્ટ રીવાજોનો કર નાશ, દુષ્ટ વિચારોનો કર હાસ. ૬૮૯
 અજ્ઞાને અંધુ જગ સર્વ, દેખંતુ કર બને અગર્વ,
 પાખંડોથી વિશ્વ બચાવ, જ્ઞાતકુલે ભાનુ તું સુહાવ. ૬૯૦
 ક્ષાત્ર તેજથી અરિવિનાશ, સામ્યભાવનો કર પ્રકાશ;
 ઉંચા નીચા ખોટા ભેદ, કુરૂંદિયો સર્વે છેદ. ૬૯૧
 સર્વે હિંસા યજ્ઞ નિવાર, ઋષિયોના થાઓ આધાર;
 આર્યોને આપી દે જ્ઞાન, આર્યો તે જૈનો શુભવાન. ૬૯૨
 આદ્યજ્ઞ સંઘનો કર ઉદ્ધાર, જ્ઞાન અને ત્યાગે સુખકાર;
 સર્વ વિશ્વમાં શાંતિ પ્રચાર, વૈર ઝેર ઇર્ષ્યાને વાર; ૬૯૩
 વિશ્વજીવોમાં દયા વધાર, સર્વ સત્યનો કર વિસ્તાર;
 ચોરીને વ્યભિચાર નિવાર, પક્ષપાતનું ધીજ જ બાળ. ૬૯૪
 આધ્યાત્મિક બળનું દે દાન, આયો દેશમાં ભરી દે જ્ઞાન;

૭૬

ચૈગોપદ્રવ ઇતિને વાર, દે ભવંતી શક્તિ સાર. ૬૬૫
 ખલાદિ દુઃખ વિનાશ, કર તારો પૂરો વિશ્વાસ;
 જે ચાલે શિક્ષા અનુસાર, તે ચઠતી પામે નિર્ધાર. ૬૬૬
 અનાદિકાલીન સર્વે સત્ય, તુજ ઉપદેશોમાં સહુ કૃત્ય;
 ચૈત્ર શુકલત્રયોદશી બેશ, ઉત્સવ કરતાં નાસે કલેશ. ૬૬૭
 આવણ સુદિ પુનમ દિનભલા, ત્હેં ઉપદેશો આખ્યા ભલા;
 તેથીતે દિન પર્વ ગણાય, ઉત્સવ કરતાં પાપ પલાય. ૬૬૮
 માઘવદિ ત્રયોદશી બેશ, ઋષિયોના, ટાળ્યા સહુ કલેશ;
 કૈલાસે આરોહ્યા વિભુ, પર્વ દિવસ ઉત્સવ તુજ પ્રભુ. ૬૬૯
 અષાઠ પૂર્ણિમા ગુરૂ પર્વ, ઉત્સવ ગુરૂ તું જગનો સર્વ;
 જગદ ગુરૂ પુનમ દિન થયો, નિશાળ ગરણામિષે વહ્યો. ૭૦૦
 ઇન્દ્રે જગગુરૂ સ્થાપન કર્યા, આઠ વર્ષ વયમાં ચિત્ત ભર્યા;
 આવણ માસમાં રમિયા ઘણું, પર્વમાસ તેથી શુભ ગણું. ૭૦૧
 આવણ ધર્મનો માસ જ બેશ, થાશે આનંદકારી હુબેશ;
 નાગોએ પ્રભુમ્યા તુજ પાય, નાગપંચમી પર્વ ગણાય. ૭૦૨
 ઉત્સવ વ્રત તપ કરતાં ભાવ, વધતાં પૂરણ થાશે દહાવ;
 દીક્ષા કલ્યાણાદિક પર્વ, ઉત્સવ કરતાં ટળશે ગર્વ. ૭૦૩
 દીક્ષાપર્વ દિને મહાત્યાગ, સ્મરતાં જન થાશે વીતરાગ;
 કાર્તિક પૂર્ણિમા દિનયાત્ર, ક્રીધી ભક્તાએ ગુણગાત્ર. ૭૦૪
 તે દિનથી યાત્રાનું પર્વ, કરતાં ફલસુખ હોય અપર્વ;
 કૌલગુન પૂર્ણિમા સુખકાર, ઉત્તર દેશોમાં નરનાર. ૭૦૫
 તુજને માન્યો પ્રભુ મહાન, પર્વ બન્યું તેથી ગુણખાણ;
 અગ્નિ ભડકા ક્રીધા બેશ, શીત નિવારણ કાજ મહેશ. ૭૦૬
 તેથી લોકો ગાશે જાન, તુજ ભક્તિથી થૈ શુભતાન;
 દેવે પાડયું મહાવીર નામ, માગશર પુનમ દિન ગુણ ધામ. ૭૦૭
 ચૈત્રવદિ આઠમ વર્ષમાન, નામપર્વ ઉત્સવ ગુણખાણ;
 માઘ સુદિ પંચમી મહાપર્વ, ઇન્દ્રજ હાર્યો ઝૂક્યો ગર્વ. ૭૦૮
 માતાએ દોહલાએ જીત, ક્રીધી તેથી પર્વ પવિત્ર;
 લગ્ન દિવસનું મોટું પર્વ, વરવધૂ સુખમાટે સ્વર્ગ. ૭૦૯
 વસંત પંચમી થાશે જ્યાત, સર્વવિશ્વ થાશે રળિયાત;
 આસો સુદિ દશમી જયકાર, મહાવીર પૂબ જગમાં સાર. ૭૧૦

૯૦

વિજયોત્સવ તુજનામે થશે, તુજ જાપે પાતક સહુ જશે;
 આસો સુદિ આઠમ સુખકાર, ત્રિશલા દેવી જન્મ્યાં સાર. ૭૧૧
 દેવીપૂજા ઉત્સવ થશે, સતિયો પૂજશે જગવિષે;
 થયાં અને ધારે જે પર્વ, તુજ નિમિત્તે પુણ્ય અગર્વ. ૭૧૨
 પર્વ મહોત્સવ કરતાં સુખ, ભકતોના નાસે સહુ દુઃખ;
 કર્યું યશોદાએ તુજધ્યાન, વ્રતતપજપથી થૈ ગુલતાન. ૭૧૩
 આષાઠ માસ જ વર વ્રત ખાસ, આળાએ કરશે ઉદ્ધાસ;
 જ્યજ્ય મહાવીર દેવ દયાલ, પગલે પગલે મંગલમાલ. ૭૧૪
 કર સિદ્ધિ સિદ્ધિ સુખ વેશ, તુજ નામે હો સિદ્ધિ હમેશ;
 તુજનામે જગમાં નરનાર, પામે શાંતિ તુષ્ટિ અપાર. ૭૧૫
 લક્ષ્મી લીલા નિશ્ચય ધ્યય, ભણે સુણે તુજને જે ગાય;
 શાંતિ તુષ્ટિ પુષ્ટિ પાય, જૈનો જગમાં સુખિયા થાય. ૭૧૬
**इति श्री परमेश्वर महावीर देव कथित सुदर्शना
 सुबोध समाप्त.**

પ્રભુ મહાવીર દેવનો જીવક બોધ.

જ્ય પ્રભુ જગમાં મહાવીર, સર્વજ્ઞ પરમેશ્વર ધીર;
 નમું નમું વંદુ શુર દેવ, ચાહું તારી નિશદિન સેવ. ૧
 ભારત ભૂપતિ હું છું નાથ, કૃપા કરીને કરો સનાથ;
 આપો મુજ લાયક ઉપદેશ, જેથી નાસે સઘળા કલેશ. ૨
 ભારત આદિ સર્વે દેશ, તેઓમાં તહારો ઉપદેશ;
 પ્રસર્યો નરનારી હિતકાર, ધન્યધન્ય તહારો અવતાર. ૩
 મુજને શિક્ષા આપો સાર, થાવે તેથી મુજ ઉદ્ધાર;
 કૃપા કરો મુજ ઉપર પ્રભુ, તુજ આધાર જ મહારે વિભુ. ૪
 તુજ વચનોથી અન્ય ન વેદ, ટાળો જીવોનો સહુ ખેદ;

સાંભળ જીવક મહારાજન, ભક્ત બન્યો સાચો કૃત પુણ્ય;
 આર્ય દેશમાં ભૂપતિ બેશ, પ્રભુ ભક્તિમાં ચિત્ત હુબેશ. ૬
 પ્રેમે સાંભળ મુજ ઉપદેશ, તેથી નાસે સઘળા કલેશ;
 આતુરને શિક્ષા સુખકાર, કહેતાં ગુણુ પ્રગટે છે સાર. ૭
 ભક્તોને સવળું પરિણુમે, દુષ્ટોને અવળું મન ગમે;
 ભક્તોના આધીન ભગવાન, ઉપદેશે પ્રગટે છે જ્ઞાન. ૮
 પ્રભુની પ્રાપ્તિ માટે રાજ્ય, કર તું આતમનું સામ્રાજ્ય;
 સર્વ જીવોના રક્ષણકાજ, વસ્તુતઃ વ્યવહારે રાજ્ય. ૯
 અન્યાયી દુષ્ટો દંડાય, પ્રબ્ધ ઉપર વર્તે છે ન્યાય;
 પ્રબ્ધજનોમાં વર્તે શાન્તિ, નાસે ભીતિ દુઃખ અશાન્તિ. ૧૦
 સર્વ પ્રબ્ધપર સરખો પ્રેમ, દુઃખી ગરીબ ઉપર રહેમ;
 પ્રબ્ધથી નહિ મનડું બિન્ન, સ્વાર્થીયે નહિ મનડું ખિન્ન. ૧૧
 જીવન પ્રબ્ધહિતાર્થે બેશ, નીતિથી સુધારે દેશ;
 પ્રબ્ધપકારી સર્વે કામ, કર તું અંતરમાં નિષ્કામ. ૧૨
 સાત્વિકાહારે તનુપોષ, કર નહીં ધર્મીઓપર રોષ;
 સાત્વિક બુદ્ધિથી કર કૃત્ય, પ્રાણુ જતાં નહિ ધાર અસત્ય. ૧૩
 સાક્ષીબાવે રાજ્યનો ભાર, કરતાં આતમ પાર ઉતાર;
 સહુને સરખો મળતાં ન્યાય, પાપ અશાન્તિ દૂરે જાય. ૧૪
 અન્યાયે લોકો દંડાય, બુદ્ધમથકી લોકો ગભરાય;
 ધર્મી લોકો માર્યા જાય, દેશ રાજ્ય ત્યાં સુખ ન પાય. ૧૫
 પાપી અધર્મી ભૂપતિ જ્યાંય, મળે ન લોકોને સુખ ક્યાંય;
 દુષ્ટભૂપથી થાય ન શાન્તિ, વધે ન લોકોની ઉત્કાન્તિ. ૧૬
 સર્વ પ્રબ્ધ સ્થાપે તે ભૂપ, પ્રબ્ધ અનુકુલ રાજ્ય સ્વરૂપ;
 રાજા બદલે માનવ સંઘ, જેના નબળા ખોટા ઢંગ. ૧૭
 સર્વ લોક જ્યાં સુખિયા થાય, કરે કાયદા એવા ન્યાય;
 પ્રબ્ધ સંઘના આગેવાન, એવા સેનાપતિ પ્રધાન. ૧૮
 રાજ્ય યોગ્ય ગુણુગણુ જ્યાં હોય. તેને રાજા કરવો સોય;
 ગુણુ કર્મો વણુ રાજા નહીં, પ્રબ્ધ સલાહે રાજા સહી; ૧૯

૮૨

પુત્ર સમા સહુ લોકો જ્યાંય, અન્યાયે નહીં મુજે ક્યાંય.
 સ્વાર્થે અંધ બને નહી કુત્ર, પ્રબ્ધ પ્રેમ જેવો નિજ પુત્ર. ૨૦
 ભૂલે તેની માગે માફ, સત્ય પ્રબ્ધને કહેતો સાફ;
 કરે ન મદ, સત્તાના યોગ, મુજે નહિ લોગવતાં લોગ. ૨૧
 એવા રાબ્ધઓ જ્યાં હોય, વધે ધર્મ ત્યાં નિશ્ચય સોય;
 પુણ્ય વધે ને થાવે વૃષ્ટિ, રસકસ ગુણથી શોભે સૃષ્ટિ. ૨૨
 વધે ન ખોટા કર અન્યાય, ત્યાં રાબ્ધની શોભા થાય;
 સત્વગુણી રાબ્ધ ગુણુત્તાન, ત્યાં વર્તે શાંતિ ગુણુ ખાણુ. ૨૩
 દુર્ગુણુ વ્યસનોથી જે દૂર. જેમાં સત્ય દયાનું નૂર;
 સર્વ પ્રબ્ધનું પાલન થાય, ધર્મ વધે ત્યાં ગુણુ સમુદાય. ૨૪
 સર્વ નીતિયો જ્યાં વર્તાય, પ્રબ્ધ ભૂપના સરખા ન્યાય;
 પ્રબ્ધ ભૂપમાં હોય અસેદ, ત્યાં પ્રગટે નહિ સઘના ખેદ. ૨૫
 અરસપરસ હિત ચાહે સર્વ, વિદ્યા લક્ષ્મીનો નહિ ગર્વ;
 સ્વાર્પણુ રાજ પ્રબ્ધમાં હોય, ત્યાં ચઢતી સહુ ભાવે જોય. ૨૬
 એક ધીબ્ધના સિન્ન ન સ્વાર્થ, જીવન વર્તે જ્યાં પરમાર્થ;
 મર્યાદા મૂકે નહિ કોય. પ્રબ્ધ ભૂપની ચઢતી જોય. ૨૭
 ન્યાય નીતિનું જ્યાં નહિ નામ, ત્યાં રાબ્ધનું છે બદનામ;
 મારી આજ્ઞા માની ચાલ, કર! પ્રબ્ધથી મુજસમ વ્હાલ. ૨૮
 દુઃસ્વાર્થોને કરવા દૂર. એવું છે રાબ્ધનું નૂર;
 દુષ્ટબુદ્ધિને દૂરે કાઢ, દુષ્ટકામને વેગે વાઢય ! ૨૯
 દુષ્ટોના વશ થા નહિ લેશ, અન્યાયોથી કર નહિ કલેશ;
 જૈન ધર્મમાં શ્રદ્ધા રાખ, મુખથી સાચાં વચનો ભાખ. ૩૦
 પુણ્ય કર્મથી મુખડાં થાય, પાપ કર્મથી દુઃખ જણાય;
 સર્વ પ્રબ્ધને પુણ્યે વાળ, પાપ કર્મને વેગે ખાળ. ૩૧
 દેશ પુણ્યથી દેશમાં મુખ, પાપ કર્મથી દેશમાં દુઃખ;
 સર્વ વર્ણુમાં પુણ્ય પ્રચાર, સર્વ દેશથી હિંસાવાર. ૩૨
 પશુ પંખી વૃક્ષોને રક્ષ, થા માનવ રક્ષામાં દક્ષ;
 જાતે કર સહુ ન્યાયનાં કર્મ, જાતે કર આવશ્યક ધર્મ. ૩૩

૮૩

દુઃખી જનની લે સંભાળ, સાધુ ગાયેને બહુ પાળ;
 વ્યસનો દેશથકી સહુવાર, સુખી કર સહુ નરને નાર. ૩૪
 દુર્જન દુષ્ટોને દે દંડ, પ્રબવર્ગ રક્ષામાં મંડ;
 સાધુઓની સેવા સાધ્ય, પરબ્રહ્મ મુજને આરાધ્ય. ૩૫
 રાજ્ય વ્યવસ્થા સારી રાખ, પોતાની કર ઉત્તમ સાખ;
 સર્વ લોકને સરખા માન, બનીશ નહિ ક્યારે નાદાન. ૩૬
 ગંભીરતા ધારીને ચાલ, દુષ્ટ વાસના વેગે બાળ;
 જૈન ધર્મને જગ ફેલાવ, માનવ ભવના લે શુભ લ્હાવ. ૩૭
 મોજશોખની વૃત્તિ ત્યાગ, અંતરમાં ધરજે વૈરાગ્ય;
 સર્વજીવોપર ધર શુભ રાગ, જીવક રાજ્ય ધર્મે બાગ. ૩૮
 પક્ષપાતને દૂરે છંડ, કદિ ન કરજે જૂઠ ધમંડ;
 શત્રુઓથી ચેતી ચાલ, યથાયોગ્ય શિક્ષાને આલ. ૩૯
 સર્વ પ્રભને દેઈ સહાય, ભૂપતિ સર્વે મુજને પાય;
 ભૂપ થવું જગમાં નહિ સ્હેલ, સર્વથકી તે પદ મુસ્કેલ. ૪૦
 પ્રભેપયોગી સર્વે કર્મ, કરવામાં રાજનો ધર્મ;
 જૈન સંઘની ઉન્નતિ કાજ, જૈનભૂપની સઘળી દાજ. ૪૧
 જૈન સંઘમાં જૈની ભૂપ, પ્રવર્તાવે રાજ્ય અનુપ;
 જૈન સંઘમાં પ્રમુખ એક, મુજ પાછળ તે પાળે ટેક. ૪૨
 ગૃહસ્થને ત્યાગી મહા સંઘ, તેના નાયક સૂરિવરચંગ;
 જૈન ધર્મ પ્રવર્તક ભૂપ, જૈન સંઘ થાયે સુખરૂપ. ૪૩
 જૈનોનું સામ્રાજ્ય વધત, એવા ઉપાયો લે સંત;
 જૈન સંઘ રક્ષણ કરનાર, સંઘ પ્રમુખ વગેરે સાર. ૪૪
 ઉત્સર્ગે ઉત્સર્ગને બાણ, અપવાદે અપવાદને માન;
 દ્રવ્ય ક્ષેત્રને કાલ સ્વભાવ, રાજ્ય કાર્યના કરજે દાવ. ૪૫
 દુઃખ પડે તે સહેવાં સર્વ, સત્તાનો નહિ કરવો ગર્વ;
 વિપત્તિમાં હાર ન ધીર, સંકટમાં પ્રગટાવો વીર્ય. ૪૬
 સાંભળ સહુની બલે વાત, મુજને સ્મરજે દિનને રાત;
 મુજને સ્તવીને કર શુભ કર્મ, પરભવ સાથે આવે ધર્મ. ૪૭

૮૪

પશ્ચપાત કરવો નહિ કદિ, પ્રાણાદિક પણુ વિણુશે યદિ;
 પશ્ચપાતથી ધર્મ વિનાશ, રાજ્યાદિક પણુ વિણુસે ખાસ. ૪૮
 સર્વ પ્રજાની ગ્રહી સલાહ, કરો કાયદા અગ્રાખાહ;
 સર્વ પ્રજામાં જ્ઞાન પ્રચાર, સદા રહે સ્હાયે તૈયાર. ૪૯
 સર્વપ્રજાપર કર ઉપકાર, શિક્ષિત કર સહુ નરનેનાર;
 રોગાદિકનાશાર્થે ભવ્ય, ઉપચારો છે તુજ કર્તવ્ય. ૫૦
 દુષ્કાલાદિ વખતે સ્હાય, કરવા ઘટતા સર્વ ઉપાય;
 વ્યભિચારાદિ દોષ નિવાર, ધર્મી કર સહુ નરને નાર. ૫૧
 રાજ્ય કર્મના સર્વ પ્રબન્ધ, તપાસ કર તું થા નહિ અન્ધ;
 સર્વ શક્તિયો મેળવ ભવ્ય, શક્તિપણુનાં કર કર્તવ્ય. ૫૨
 દુર્બલથી નહિ રાજ્ય કરાય, બળિયાતું છે રાજ્ય સદાય,
 જેની શક્તિ તેતું રાજ્ય, વિદ્યાદિકથી છે સામ્રાજ્ય. ૫૩
 સર્વ પ્રકારે થા હુશિયાર, કર પ્રગતિકારકવ્યવહાર;
 હિમ્મત રાખી કર સહુ કાજ, તેથી વધશે શુભ સામ્રાજ્ય ૫૪
 જ્યૂઠાં ખૂરાં જે પાખંડ, તેના સર્વે ટાળ ધમંડ;
 સર્વ પ્રજાને સરખી રાખ, ભયવણુ સાચું જ્યાં ત્યાં ભાખ. ૫૫
 સર્વ પ્રજાનેનતિ માટે જેહ, સ્વાર્પણુ કરીને વર્તે જેહ;
 તે રાજ છે રાજ્યને યોગ્ય, દયાદાનદમથીજ પ્રસોગ. ૫૬
 સર્વ જીવોમાં દેખે મુજ, આત્મસમું વર્તન શુભ ગુજ;
 સર્વ જીવોનો સેવક થાય, સેવાથી રાજ જ ગણાય. ૫૭
 સર્વ પ્રજા સમ દેખે નિજ, પ્રજાનેનતિથી પામે રીજ;
 સાધુ સંતનું કરતો માન, શિક્ષા સાચી સુશુતો કાન. ૫૮
 સાચાનો સંગી જે થાય, જ્યૂઠવિષે જે નહિ મુંઝાય;
 મધ્યસ્થે દેખે સહુ વર્ગ, તે રાજ પામે છે સ્વર્ગ. ૫૯
 સર્વ પ્રજાની કરે તપાસ, ગુપ્તપણુ કરીને ધરવાસ;
 ગરીબની નહિ લેતો હાથ, તે રાજ સાચો કહેવાય. ૬૦
 ઈચ્છે સર્વ પ્રજા સ્વાતંત્ર્ય, નહીં ગુલામીનું જ્યાં તંત્ર;
 નહીં ગુલામો જેના દેશ, ત્યાં નહિ વર્તે પાપને કલેશ. ૬૧

૮૫

જ્યાં નહીં શૂદ્રોને ધિક્કાર, ઉચ્ચ નીચ નહિ ભેદ લગાર;
 સ્ત્રીઓની વર્તે મર્યાદ, ખોટા નહિ જ્યાં વાદવિવાદ. ૬૨
 સત્યને ઈચ્છે સર્વે લોક, કોઈ ન જૂઠી પાડે પોક;
 પ્રભૂ ભૂપમાં ઐક્ય સુહાય, રાજ્ય દેશમાં શાંતિ થાય. ૬૩
 નહીં ચોરીને જ્યાં વ્યભિચાર, દ્રોહી નહિ જ્યાં નરને નાર;
 જૂઠી સાખ ન પૂરે કાય, સત્યરાજ્ય તે જગમાં જાય. ૬૪
 ન્યાય કરતાં પડે ન દામ, જૂઠા નહિ વર્તેજ દમામ;
 સર્વ પ્રબલિત કાર્યો થાય, સત્ય રાજ્ય ત્યાં ભૂપ સુહાય. ૬૫
 જૈન ધર્મનું વર્તન રાજ્ય, તેમાં સર્વે છે સામ્રાજ્ય;
 જેથી સહુ રાજ્યો પ્રકટાય, જૈન ધર્મ તે વિશ્વ સુહાય. ૬૬
 જૈન ધર્મમાં સર્વે રાજ્ય, માને તેનાં સરતાં કાજ;
 દયા સત્ય તપદાન છે રાજ્ય, સદ્ગુણ સર્વે જ્યાં ત્યાં ગ્રાહ. ૬૭
 એક ખીજામાં દેખે જ્યોત, આત્મરાજ્ય ત્યાં છે ઉદ્યોત;
 આત્મજ્ઞાનમાં રાજ્ય સમાય, પૂર્ણાનન્દ તેથી પ્રગટાય. ૬૮
 પ્રામાણિક સર્વેજન નૃપ, તેથી નાસે સર્વે ધૂપ;
 આત્માધીન મન રાજ્ય મહાન, પ્રગટાવો દિલમા ગુણવાન. ૬૯
 ઇન્દ્રિયો છુટે જે જન, ચાલે જે વશ કરીને મન;
 સુખ દુઃખમાં સમ રહે તો જેહ, સર્વ વિશ્વનો સ્વામી તેહ. ૭૦
 વપુ ઇન્દ્રિ મન વશ કરનાર, વ્યક્તિ રાજ્યને તે ધરનાર;
 જેના વશ નહિ ઇન્દ્રિ કાય, રાજ્ય યોગ નહિ તેહ કદાય. ૭૧
 આત્માનો જ્યાં નહિ વિશ્વાસ, વિષયોપર વર્તે ખહુ ખ્યાસ;
 જડનો મોહી જે પરતંત્ર, ખને ન રાજ તે ગુણવંત. ૭૨
 કાયા માયા ભય ધરનાર, જડની આશાને વહનાર;
 રાજ્યો તે નહીં ગણાય, દેહગુણો લહે અપાય. ૭૩
 જૈનધર્મ વિચારાચાર, વ્યાપકકષ્ટિને ધરનાર;
 સર્વધર્મનું જાણે સત્ય, રાજાનાં તે કરતો કૃત્ય. ૭૪
 મોટા મનને રાખે જેહ, સહેતો દુઃખડાં રાજ તેહ;
 ધન સત્તાથી મોહ ન પાય, પરાક્રમે રાજ કહેવાય. ૭૫

૮૬

સુષ્ટે સર્વતું કરતો તોલ, જેનો સાચો મીઠો બોલ;
 નીતિથી સત્તા ધરનાર, સર્વ પ્રબલતું હિત કરનાર. ૭૬
 દુષ્ટોને દંડે સુખ હેત, જેના શુભ ઉત્તમ સંકેત;
 જેના આશયમાં પરમાર્થ, પરમાર્થે જે ત્યાગે સ્વાર્થ. ૭૭
 એવા રાજા મારા ભક્ત, અંતરમાં જે નહિ આસક્ત;
 સત્ય રાજ્ય કરવું મુજ ભક્તિ, તેથી પ્રગટે સઘળી શક્તિ. ૭૮
 આપમતિએ કરે ન ન્યાય, પક્ષપાતમાં નહિ મુંઝાય;
 સરખો રાજ પ્રબલો ન્યાય, જીવંતું તે રાજ્ય ગણાય. ૭૯
 પ્રબલનોનું સુજીતો સર્વ, કરે ન મનમાં સત્તા ગર્વ.
 મારા હુકમે પાળે કુર્જ, જેને નહીં અન્યાયી ગર્જ. ૮૦
 એવા રાજા મારા ભક્ત, નિર્દોષી મારામાં રક્ત;
 એવા ભૂપતિ થાવે મુક્ત, જગમાં સત્ય પ્રચારે સૂક્ત ૮૧
 ખપ પડતું સહુ ધરે વિવેક, સત્યપણાની જેની ટેક;
 શત્રુઓ સ્હામો રહેનાર, બગકળ બુદ્ધિથી વહનાર. ૮૨
 સમબલે સહુ લોકને ધર્મ, રાજ્ય યોગ સહુ કરતો કર્મ;
 ટાળે પ્રબલ જનોના ભર્મ, આપે સર્વ પ્રબલને શર્મ. ૮૩
 એવા રાજા આર્થ સુહાય, લેતા નહિં અન્યાયે હાય;
 સ્વાશ્રય શક્તિના ધરનાર, સર્વ કષ્ટમાં જે હુશિયાર. ૮૪
 રાજાઓ એવા જે જૈન, રાજ પ્રબલમાં હોય ન દૈન્ય;
 કર્મયોગીના ગુણને કર્મ, ધરતા આતમ પામે શર્મ. ૮૫
 દયા વિના નહિ રાજા હોય, દયાવંત રાજા શુભ હોય;
 રાજા શોભે બહુદાતાર, સાધુ પ્રાદ્યુરક્ષાકાર. ૮૬
 રાજા વિવેકી શોભાંત, નિશદ્દિન સેવે સાધુસંત;
 શ્રદ્ધાવંત સમયનો બાણ, પાળે મારી સાચી આણ. ૮૭
 કાલતણો પણ રાજા કાલ, મારાપર જેનું બહુ વ્હાલ.
 બાણ્યું આચારે ધરનાર, સતીઓનું રક્ષણ કરનાર. ૮૮
 કન્યાઓનું રક્ષણ બેશ, કરતો કુર્જ જ ધરે હુમેશ;
 નિષ્કામે કર્મો કરનાર, ગુરુપદેશો સાંભળનાર. ૯૦

૨૭

ધર્મ શાસ્ત્ર સાચાં સુભુનાર, આત્મજ્ઞાનનો અનુભવ સાર;
 દેશ કાલ આદિ સહુ જાણુ, રાજ તે પામે સન્માન. ૯૧
 અન્ય દેશનો કરે ન નાશ, કરે ન પાપી સુદો ખાસ;
 અધર્મથી પાછો ફરનાર, સાત્વિકવૃત્તિનો ધરનાર. ૯૨
 જ્યૂઠી ખૂશામતનો ત્યાગ, સદાચાર નીતિપર રાગ;
 અન્યાયે નહિ કર લેનાર, પીઠે નહિ પ્રબલ લગાર. ૯૩
 વિદ્યાપીઠ ધણાં કરનાર, વિદ્યા હુત્તર ફેલવનાર;
 સર્વ પ્રબલ સેના જ્યાં થાય, તે શુભ રાખ્ય સ્વતંત્ર સદાય. ૯૪
 પ્રબલહિતાર્થે આપે જોગ, સાધે જ્ઞાનાદિક સહુ યોગ;
 કાલ નિયમ કૃત્યો કરનાર, ગમખાઈ ગમ જે ધરનાર. ૯૫
 પ્રપચીઓના દાવનો જાણુ, પ્રતિક્રિયામાં જેહ મહાન;
 ગર્ખાંમાં નહિ કાઢે ઝાળ, લેતો સર્વ પ્રબલ સંભાળ. ૯૬
 શત્રુ મિત્રો પારખનાર, કાચા કાન નહીં ધરનાર;
 દીર્ઘ દષ્ટિ પરિણામનો જાણુ, પ્રજા ધરે જ અમાલ્ય પ્રધાન. ૯૭
 ફાટફૂટને કાઢે દૂર, ધર્મ્યચુદ્ધમાં જે છે શૂર;
 નીતિયો કાલાનુસાર, પ્રવર્તીવે વર્તે સાર ૯૮
 યુદ્ધિખળ ધરનારા જન, પાસે રાખે જેહ અસન્ન;
 સર્વ યુક્તિથી કરતો કામ, દામ ન લેતો જેહ હરામ. ૯૯
 એવા રાજાઓ જે થાય, શાંતિ હુષ્ટિ પુષ્ટિ પાય.
 મારા ભક્તો તેહ ગણાય, અલ્પ દોષ મહા ધર્મને પાય. ૧૦૦
 અલ્પ દોષ મહા ધર્મનાં કર્મ, કરવામાં રાજાનો ધર્મ;
 સર્વ પ્રજાનાં એવાં કર્મ, સત્ય વિવેકે કરતાં શર્મ. ૧૦૧
 શુદ્ધ બુદ્ધિથી કરતાં કાજ, મારી સર્વજીવોને સાજ;
 શુદ્ધબુદ્ધિથી દોષ ન થાય, સર્વ કાર્યમાં ધર્મ સુહાય. ૧૦૨
 સાક્ષી થૈ મુજ પ્રેમે જેહ, કાર્ય કરે નિર્દોષી તેહ;
 મુજ પ્રાપ્તિ માટે જે રાજ્ય, કરતો તે પામે મુજ સાજ. ૧૦૩
 રાજા ઉપર સાચો પ્રેમ, પ્રબલ તેહ પામે સુખ જ્ઞેમ;
 રાજા માટે સ્વાર્પણ જ્યાંય, તેહ પ્રબલને દુઃખ ન ક્યાંય. ૧૦૪

૮૮

રાજ્યદ્રોહિ થાય વિનાશ, રાજદ્રોહ ત્યાં દુઃખ વિલાસ; પ્રબ્ધરાજ જે રાજ્ય ગણાય, જેના નાશે રાજ્ય વિલાય. ૧૦૫
 પ્રબ્ધ સલાહે રાજ થાય, પ્રબ્ધ પ્રેમથી ભૂપ ગણાય; વંશપરંપર ભૂપ ન હોય, ગુણ કર્મે નૃપતિપદ જોય. ૧૦૬
 યુગે યુગે નીતિયો ભિન્ન, જેથી થાય ન રાજ્ય જ છિન્ન. કલિયુગમાં કલિના અનુસાર, પ્રબ્ધ રાજ આચાર વિચાર. ૧૦૭
 જે યુગમાં જેથી જીવાય, તેવી નીતિયો વર્તાય. રાજ પ્રબ્ધ બન્ને છે એક, કરે રાજ્યનાં કર્મ વિવેક. ૧૦૮
 પરતંત્રતા જ્યાં ત્યાં થાય, સ્વતંત્રતા વણુ રાજ્ય હણાય; મુજ ઉપદેશે વર્તે જ્યાંય, જૈન ધર્મ સામ્રાજ્ય જ ત્યાંય. ૧૦૯
 જૈન ધર્મથી રાજ્ય ન ભિન્ન, ત્યાં નહિ રાજ પ્રબ્ધ કો દિન; દેશકાલ અનુસારી નીતિ, જૈન ધર્મ સામ્રાજ્યની રીતિ. ૧૧૦
 સત્તાઓના યોગ્ય વિભાગ, વહેંચાતા ગુણ સ્વાર્પણુ ત્યાગ; જેના લાયક જે જન હોય, તેના લાયક તે પદ સોય. ૧૧૧
 લાયકને લાયક જ્યાં માન, રાજ્ય કર્મમાં થાય ન હાનિ; દુષ્ટ જનોનું જોર ન થાય, સજ્જનની શક્તિ વર્તાય. ૧૧૨
 રૂસ્વત લેવે દેવે ન કોય, પક્ષપાતની ખેંચ ન હોય. રાજાદિકનું તરતમમાન, સર્વલોકમાં સાચું જ્ઞાન. ૧૧૩
 હોય પરસ્પર સ્વાર્પણુ સહાય, ઉલ્લંઘે નહિ લોકો ન્યાય; એવું રાજ્ય પ્રવર્તે જ્યાંય, જીવક રાજન સુખડાં ત્યાંય. ૧૧૪
 જન પશુ પાંખી હિંસા ત્યાગ, પુણ્યકર્મ પ્રવૃત્તિરાગ; કજ્યાકારક લોક ન જ્યાંય, સંપ વધે ત્યાં રાજ્ય સુહાય. ૧૧૫
 અધિકારી જ્યાં ભૂપતિ થાય, સર્વ પ્રબ્ધથી જે ઇચ્છાય; તે રાજા થાવાને યોગ્ય, ખીબને નહિ રાજ્ય જ લોગ્ય. ૧૧૬
 અધિકાર વણુ ભૂપતિ થાય, ગુણ કર્મેવણુ હાંસી થાય; મનમાં આવું રાજા સહેલ, પણુ ગુણ કર્મેથી મુરકેલ. ૧૧૭
 દુષ્ટ પ્રબ્ધનો ભૂપ જે થાય, અંતે તે મનમાં પરતાય; પ્રબ્ધ ભલી નહિ રાજા દુષ્ટ, બન્ને અંતે થાય ન પુષ્ટ. ૧૧૮

૯૯

શાસન કર્મોથી જે શક્ત, થાય ન રાજ્યવિષે આસકત;
 રાજ્ય પ્રવર્તક ભૂપ તે જાણુ, જીવકરાજન્ !!! ધર્મ પ્રમાણુ. ૧૧૯
 સર્વ કલામાં જેહ પ્રવીણુ, આપત્તિમાં થાય ન દીન.
 પુરુષાર્થ આત્મા ગુણવાન્, સમય જાણુ તે ભૂપ પ્રમાણુ. ૧૨૦
 સર્વ વર્ણને પોષે જેહ, સાધુ સંતથી સાચો સ્નેહ;
 જૈનધર્મીરક્ષાર્થે પ્રાણુ, દેવામાં નિર્ભય મસ્તાન. ૧૨૧
 દુરાચારનાશાર્થે કાલ, ગરીબઉપર પૂર્ણ દયાલ;
 આર્યોની નીતિ ધરનાર, જીવક તે છે નૃપ અવતાર. ૧૨૨
 વિના પ્રયોજન જન સંહાર, કરે નહીં અન્યાય લગાર;
 દુષ્ટ નૃપતિ આદિ નાશ, કરે પ્રજા સંઘ છેવટ ખાસ. ૧૨૩
 પ્રજા સંઘ હિત માટે ભૂપ, ગુણુ કર્મોથી જેહ અનુપ;
 કરે પ્રજાનો જે સંહાર, અન્યાયે તે ભૂપ ન ધાર. ૧૨૪
 પ્રજાહિતસ્વી નૃપતિ કાજ, સર્વ પ્રજા સ્વાર્પણુ સામ્રાજ્ય;
 પ્રજા પ્રાણુ છંડે ભૂપ હેત, જ્યાં રાજના શુભ સંકેત. ૧૨૫
 રાજ્યાદિકનો મોહ ન હોય, અહા કરે નિજ કર્મને સોય;
 પ્રજાસંઘનીમેલો ભૂપ, પામે અંતે માર્ગ રૂપ. ૧૨૬
 સર્વ લોકની સરખી ભૂમિ, વસ્તુતઃ સહુ માટે ભૂમિ;
 પૃથ્વી જલવાયુ આકાશ, વહીંછે સહુ માટે ખાસ. ૧૨૭
 સાગર શરીલાનુ સહુ હેત, એકના માટે નહિ સંકેત;
 નદી વૃક્ષ આદિ સહુ કાજ, નહિ એકની મમતા રાજ. ૧૨૮
 અરસપરસ ઉપગ્રહદાન, લેઈ દેઈ પોષો જન;
 અરસપરસમાં રાખો પ્રેમ, સહુનું સાઈં ઈચ્છો દ્વેમ. ૧૨૯
 એવા ભાવે જીવક રાજ, જીવે તે પામે સુખસાજ;
 રાજ પ્રજા ત્યાગી સહુ સંત, યોગ દ્વેમ લહે ગુણવંત. ૧૩૦
 અન્ય ધર્મીનો કરે ન નાશ, કદિ ન છંડે મુજ વિશ્વાસ;
 એવો ભૂપતિ ચિત્ત ઉદાર, સર્વ પ્રજાનો પામે ખ્યાર. ૧૩૧
 અન્યાયે ધારે નહિ વૈર, કરે ન વૈરે કાળો કેર;
 દુષ્ટોને નીતિએ દંડ, દેઈ રૂપ ધરે જ પ્રચંડ. ૧૩૨

સમભાવે વર્તે સંસાર, દિલમાં ધારે મુજ પર પ્યાર;
 સર્વ જીવોતું ઇચ્છે સુખ, ટાળે સર્વ જીવોનાં દુઃખ. ૧૩૩
 અદપ પાપને, પુણ્ય અનંત, થાવે કર્મો કરે ભલંત;
 સાત્વિક ગુણ કર્મોથી ભૂપ, ટાળે સર્વ પ્રબળી ધૂપ. ૧૩૪
 નોકર ઉપર કરે ન ક્રોધ, અજાજનોને આપે યોધ;
 મિથ્યાદુષ્ટ પશ્ચાત્તાપ, કરતાં ટાળે કીધાં પાપ. ૧૩૫
 મમતાવણુ કાર્યો કરનાર, મુજમાં ધ્યાન લગાડે સાર;
 આવશ્યક વસ્તુ કર્તા જેહ, ગૃહસ્થ વ્રત ધારક ગુણુજેહ. ૧૩૬
 સમ્યક્ત્વાદિક ગુણુ ધરનાર, એવો રાજા શિવ વરનાર;
 જીવક રાજા સમજો ચિત્ત, આતમ મનને ધાર પવિત્ર. ૧૩૭
 આવક વ્યયનો સત્ય વિવેક, કરીને ધારો નીતિ ટેક;
 સર્વ પ્રમાદો કરીને દૂર, કર્મો કર આતમ ગુણુપૂર. ૧૩૮
 અતિ સાવધ થૈ કર્મો સર્વ, કર અંતરમાં ધાર ન ગર્વ.
 આતમભાવે જાગી ઉઠ, પરધનને તું કદિ ન લૂંટ. ૧૩૯
 પરધનને વિષ્ણાસમ જાણુ, પર લલના સહુ માત પ્રમાણુ;
 અન્ય ધર્મને કદિ ન પાળ, સ્વધર્મને મરતાં પણુ પાળ. ૧૪૦
 ઈન્દ્રાદિક પદ મળતાં હોય, રાજ્યાદિકની પ્રાપ્તિ જોય;
 તેમાં માન ન કાંઈ સાર, જૈન ધર્મને પ્રેમે પાળ. ૧૪૧
 જૈન ધર્મથી અધિક ન કોય, ધર્મે મળતું સર્વે સોય;
 સર્વ સત્યનો સાગર ધર્મ, પામી કર તું રાજ્યનાં કર્મ. ૪૨
 જૈન ધર્મ જગમાં વર્તાવ, મૈત્ર્યાદિ શુભ ભાવના ભાવ;
 જૈનોને સ્વાર્પણથી સહાય, કરતાં મારું પદ તું પાય. ૧૪૩
 જૈન ધર્મ માટે તું જીવ, ધર્મ તજીને થા ના ફલીમ;
 સ્વાધિકારે ધર્મને ધાર, તેમાં દોષ ન હોય લગાર. ૧૪૪
 ધર્મ્ય યુદ્ધથી ધર્મ બચાવ, બગકલ બુદ્ધિના કરી દાવ;
 ધર્મ રક્ષતાં દેશમાં શાંતિ, સર્વ પ્રબળી ચડતી કાંતિ. ૧૪૫
 જૈનોની રક્ષામાં ધર્મ, નાસે તેથી સર્વ અધર્મ;
 અદપ દોષને લાલ મહાન, જૈનોની સેવામાં જાણુ. ૧૪૬

૯૨

મારા સરખા બહુ લક્ષ્મી ભક્ત, તેમાં થાજે તું આસક્ત;
 તેઓને તારું સહુ આપ, મમત્વ તેઓમાંહિ થાપ. ૧૪૭
 તે જીવે તું જીવ્યો બહુ, મારા જ્ઞાનને સત્ય જ માન;
 જ્ઞાનની આગળ લક્ષ્મી જાંતિ, માની પામીલે શુભ શાંતિ. ૧૪૮
 મારા ભક્તો સહુથી શ્રેષ્ઠ, તેઓની પ્રેમે કર વેઠ;
 મારા ભક્તોમાં મુજ દેખ, બીજી માયા જૂઠઠ ઉવેખ. ૧૪૯
 આત્મજ્ઞાનમાં પ્રીતિ ધાર, ક્ષણિક વસ્તુનો તજ પ્યાર;
 જડ વસ્તુમાં મોહ ન રાખ, આત્માનુભવ અમૃત આપ. ૧૫૦
 આત્મ સમો કોઈ બહુ ન દેવ, આત્મ તે પરમાત્મ સેવ.
 જૈન ધર્મ તે આત્મસ્વરૂપ, જિન ધર્મ જ તે શુદ્ધ સ્વરૂપ. ૧૫૧
 સદસદાદિ આત્મ ધર્મ, બહુતાં બંધાય ન કર્મ.
 આત્મોપયોગે વર્તે ધર્મ, અનંત શાશ્વત પ્રગટે શર્મ. ૧૫૨
 આત્મ સ્વભાવે સાચો ધર્મ, એમાં સત્ય સમાતાં મર્મ;
 આત્માનું છે રાજ્ય મહાન, સર્વ વિશ્વમાં જેની આજુ. ૧૫૩
 આત્માની આગળ નહિ અન્ય, રાજા એવું સમજે મન;
 આત્મ પ્રેમથી આત્મ પાપ, પૂર્ણાનંદે શિવમાં ભમ. ૧૫૪
 સર્વજીવો આત્મ સમ લેખ, દુષ્ટ વૃત્તિયો સર્વ ઉવેખ;
 સર્વ સંગમાં થા નિઃસંગ, આત્મ રંગે રહે તું ચંગ. ૧૫૫
 સર્વે શક્તિયોનું ધામ, સર્વ દેવ નામો તુજ નામ;
 સર્વ દેવરૂપો તુજ રૂપ, તુજથી જૂદી દુઃખની ધૂપ. ૧૫૬
 નામ રૂપથી તું છે ભિન્ન, આત્મરૂપમાં થા તું લીન;
 જૈનધર્મ તે આત્મ ધર્મ, પ્રકૃતિનાં સારાં કર્મ. ૧૫૭
 તુજ આશ્રિત ઢોડોને પોષ, કર નહિ ખૂરા રાગને રોષ.
 ધર્મ લેહમાં દેખ અલેહ, આત્મ સઘળો વેદનો વેદ. ૧૫૮
 જૂદા જૂદા ધર્મો જેહ, સાપેક્ષાએ સાચા તેહ;
 આત્મ ધર્મમાં સર્વે ધર્મ, સમાઈ જતા બહુ એ મર્મ. ૧૫૯
 આત્મજ્ઞાનમાં સર્વે જ્ઞાન, આત્મદાનમાં સર્વે દાન;
 આત્મસ્વરૂપ સર્વે દેવ, જાણી મનથી આત્મ સેવ. ૧૬૦

૯૨

આત્મ શુદ્ધતા કર તું વ્યક્ત, આત્મ શુદ્ધતા થાતાં શક્ત;
 મનને આત્મમાંહિ રમાવ, ચિદાનંદ પૂરણ પ્રગટાવ. ૧૬૧
 જીવકરાજન્ તું છે જીવ, પ્રકૃતિ સહુ જાણુ અજીવ;
 પ્રકૃતિ આશ્રયથી ચઢ, બ્રહ્મરંધ્રનો લઈ લે ગઢ. ૧૬૨
 પ્રકૃતિની પહેલી સહાય, લીધાવણુ કેા સિદ્ધ ન થાય.
 પ્રકૃતિ અનુકુલ બનાવ, ઉત્કાંતિપંથે ઝટ જાવ. ૧૬૩
 પ્રકૃતિ જડ તું છે બ્રહ્મ, ચિદાનંદ ચેતન તું રમ્ય;
 તારો તું કરજે વિશ્વાસ, સ્વાશ્રયતા ધારીને ખાસ. ૧૬૪
 ગુરુ કૃપાથી પ્રગટે જ્ઞાન, ગુરુ વણુ કેાઈ નહીં ભગવાન્.
 ગુરુવણુ લોકોને નહિ ભાન, અંધારે અથડાતા જાણુ. ૧૬૫
 ગુરુ પ્રેમ શ્રદ્ધાથી ભક્તિ, તેથી પ્રગટે સર્વે શક્તિ;
 પ્રેમે બનીને ગુરુનો ભક્ત, બને પ્રભુ નહિ રહે અશક્ત. ૧૬૬
 આત્માનો સાચો વિશ્વાસ, ભક્તોના મન પ્રગટે ખાસ;
 આત્મા આત્મસ્વરૂપે થાય, કર્મો આઠે દૂરે જાય. ૧૬૭
 આત્મા આત્મસ્વરૂપે થાય, સિદ્ધ બુદ્ધ ત્યારે કહેવાય;
 પ્રકૃતિ માયા દૂર જાય, અનુભવી અનુભવને પાય. ૧૬૮
 જીવકરાજન્ આત્મ જ્ઞાન, પામી રાજ્ય વહો ગુણુખાણુ;
 તેથી અંતરમાં નિષ્કામ, રહેશે લેશે સુખ આરામ. ૧૬૯
 મારા ઉપર પૂરણુ રાગ, ત્હારો છે સાચો નિષ્કામ;
 તેથી થાશે પૂર્ણુ સ્વતંત્ર, કુંકો જગમાં સાચા મંત્ર. ૧૭૦
 મારામાં મન રાખી ચાલ, વિષમબુદ્ધિને દૂરે ટાળ;
 સમબુદ્ધિથી વિશ્વ પ્રવર્ત, પ્રભુ લક્ષ્યાની એ છે શર્ત. ૧૭૧
 દુષ્ટ વાસના બાળીનાખ, સમત્વ સહુ જગમાંહિ રાખ;
 દુષ્ટવિચારોપર દે દાખ, આત્મશક્તિથી રમજે દાવ. ૧૭૨
 વિષયવાસના ટાળે દૈન્ય, તેતે અંશે માન્ય જૈન;
 મારામાં જેનો વિશ્વાસ, જૈન જિનત્વજ પામે ખાસ. ૧૭૩
 મારામાં જેનો છે રાગ, મુજસમ તે થાતો વડલાગ;
 દેખું જાણું સર્વ પદાર્થ, વિશ્વાસી થૈ કરો પરાર્થ ૧૭૪

૯૩

મારી શ્રદ્ધાથી બગશક્તિ, સર્વ જાતની પ્રગટે ભક્તિ;
 મુજ શ્રદ્ધાવણુ હોય ન ધર્મ, મુજશ્રદ્ધાથી પ્રગટે શર્મ. ૧૭૫
 ઉત્સાહી જીવનને ગાળ, સન્તજનોપર કર તું વહાલ;
 ખંત ધરીને કર સહુ કાજ, ધર્મવિના બીજું નહિ રાજ્ય. ૧૭૬
 ઉઘમથી નહિ પાછો હઠ, કર્તવ્યોથી થા નહિ ભ્રષ્ટ;
 વિશ્વોપયોગી જીવન ધાર, સાચા ધર આચારવિચાર. ૧૭૭
 તામસ રાજસપુદ્ધિ કર્મ, તેથી વ્યક્ત ન આતમધર્મ;
 સાત્વિક પુદ્ધિ સાત્વિક કર્મ, કરતાં પ્રગટે આતમધર્મ. ૧૭૮
 સાપેક્ષાએ સર્વ વિચાર, એકાંતે મિથ્યાત્વ જ ધાર;
 સાપેક્ષાએ સઘળું સત્ય, નિરપેક્ષાએ સર્વ અસત્ય. ૧૭૯
 સાપેક્ષાએ નયની દૃષ્ટિ, ધારતાં પ્રગટે ગુણસૃષ્ટિ;
 જૈનધર્મ સાપેક્ષા જાણુ, મારી વાણી માન પ્રમાણુ. ૧૮૦
 કુતકેને દૂરે છંડ, મોટાઈનું ત્યાગ ધમંડ;
 શ્રદ્ધા પ્રીતિ એ છે ભક્તિ, આત્મધર્મ તેથી છે વ્યક્ત. ૧૮૧
 નિશ્ચય ને વ્યવહારે સ્થિર, થાજે સહુ વાતે ગંભીર;
 મેડુ સમ ધરજે દિલ ધૈર્ય, રાખ નહિ કે સાથે વૈર. ૧૮૨
 ત્યજવો નહિ ધાર્મિક વ્યવહાર. ત્યજવો નહીં ધાર્મિક આચાર;
 જે અંશે માયા જીતાય, જૈનધર્મ અંશે પ્રગટાય. ૧૮૩
 આત્માના ગુણને પર્યાય, જેથી તે સર્વે પ્રગટાય.
 એવા જે આચાર વિચાર, જૈન ધર્મ સાચો વ્યવહાર. ૧૮૪
 શક્તિ કારક સર્વ વિચાર, પ્રવૃત્તિના સહુ વ્યવહાર;
 જૈન ધર્મ એ જગજીવંત, સત્ય સનાતન શક્તિમંત. ૧૮૫
 જૈન ધર્મ આત્મિક બળ જાણુ, જડ શક્તિ નિમિત્ત પ્રમાણુ;
 આત્મિક બળથી જીતે જૈન, પશુબલ આગળ થાય ન દીન. ૧૮૬
 મારો જે વિશ્વાસી ખાસ, હોય ન તેનો ક્યારે નાશ;
 અને નહીં તે જગ પરતંત્ર, પ્રગટાવે સાચું સ્વાતંત્ર્ય. ૧૮૭
 આત્માનું અસ્તિત્વ પ્રમાણુ, પુનર્જન્માદિક સહુ જાણુ;
 તેના વિશ્વાસી તે જૈન, આત્મશક્તિથી ધરે ન દૈન્ય. ૧૮૮

૯૪

મુજ ભડતો જૈનો જે હોય, આત્મિકબળ વિશ્વાસી જોય;
 કાયાદિ શક્તિ સાપેક્ષ, રહે નહિં ક્યારે નિરપેક્ષ. ૧૮૯
 આત્મ શક્તિથી થાતી જીત, તેની દ્વિભાં ધાર પ્રતીત;
 આત્મશક્તિયો સહુ પ્રગટાવ, અર્હત્પદને વેગે પાવ. ૧૯૦
 આત્મજ્ઞાન જનોને આપ, મારા અંતરમાં તું વ્યાપ;
 ગૃહસ્થ ધર્માચાર વિચાર, જૈન ધર્મ તુજ માટે સાર. ૧૯૧
 સત્ય અહિંસાચારને ધાર, સ્વાધિકારે ધર્મ વિચાર;
 સ્વાધિકારે ધર્મને સાધ્ય, દેવગુરુ પ્રેમે આરાધ્ય. ૧૯૨
 અભયદાન છે આત્મદાન, જ્ઞાનાદિક દાનો શુભ અશુ;
 અભય દાનથી નિર્ભય થાવ, સ્વાધિકારે જીવ બચાવ. ૧૯૩
 મુજ વચનોમાં સર્વે સત્ય, ધર્મ વિજયનાં સર્વે કૃત્ય;
 મુજ વચનો આચારે મૂક, જીવક રાજન ધર્મ ન ચૂક. ૧૯૪
 જૈન ધર્મનો થાય ન નાશ, અનંતકાલના જૈનો ખાસ;
 સત્યાદિક ગુણથી છે જીત, કદાચહોની ખૂરી રીત ૧૯૫
 કદાચહોથી થાય ન શાંતિ, જગમાં વધતી મિથ્યા બ્રાંતિ;
 કદાચહોથી જૈને દૂર, જૈનધર્મમાં થા મગરૂર. ૧૯૬
 સુદ્રવિષયના કલેશો છંડ, શમાવ દુષ્ટોનાં સહુ બંડ;
 સૂક્ષ્મ તત્ત્વનો આગળ ભાસ, થાશે આત્મદશાએ ખાસ. ૧૯૭
 આત્મજ્ઞાનથી આગળ ચાલ, સૂક્ષ્મ તત્ત્વનો થાશે ખ્યાલ;
 આત્મજ્ઞાનથી મરે ન કોળ, મરેજ તે નહીં આત્મ હોય. ૧૯૮
 મરતાં ખીવે મોહી લોક, પાડે અજ્ઞાનીઓ પોક;
 ધર્મર્ષિ મરતાં નહિ લીતિ, જ્ઞાનીઓની એવી રીતિ. ૧૯૯
 લક્ષ્મી આદિ બાહ્ય પદાર્થ, તેમાં માને નહિ નિજ સ્વાર્થ;
 જીવિકાએ માને સ્વાર્થ, તોપણ અંતરમાં પરમાર્થ; ૨૦૦
 ધર્મવિનાનું જીવન ફેક, દુષ્ટવૃત્તિને વેગે રોક;
 ધર્મે આત્મિક બલની વૃદ્ધિ, આત્મ ઋદ્ધિવણ અન્ય ન ઋદ્ધિ. ૨૦૧
 જડની ઋદ્ધિ થાય વિનાશ, સંધ્યા રાગ સમી તે ખાસ;
 જડ ઋદ્ધિયો મિથ્યા બાણ, આત્મઋદ્ધિમાં મનડું આણ. ૨૦૨

૯૫

નાસ્તિક માને જડમાં ઋદ્ધિ, આસ્તિક માને આતમ ઋદ્ધિ;
 નાસ્તિક રાક્ષસ જેવા હોય, ધર્મે આસ્તિક જૈનો જોય. ૨૦૩
 જેહ દયાળુ તે મુજ ભક્ત, હિંસામાં નહિ થાયે રક્ત;
 દયા વિના નહિ પ્રગટે ધર્મ, દયા વૃત્તિનાં કર સહુ કર્મ ૨૦૪
 દયા વિના નહિ પ્રગટે સત્ય, દયા વિના નહિ સાચાં કૃત્ય;
 દયા હોય ત્યાં ધર્મ પ્રકાશ, દયાવિષે સહુ ધર્મનો વાસ. ૨૦૫
 કામ લોગ વૃત્તિના દાસ, શમે ન તેના મનની ખ્યાસ;
 કામ લોગ છે જેર સમાન, મૃતક સમા આસકત જ જાણુ. ૨૦૬
 કામ લોગમાં સુખની આશ, જેને છે તે જગના દાસ;
 આત્મિક બળથી રહેતા દૂર, પામે નહીં આતમનું નૂર, ૨૦૭
 કામ લોગ વૃત્તિને જીત, તેથી થાશે સત્ય પ્રતીતિ;
 આત્મિક સુખનો ધર વિશ્વાસ, આર્યોનું જીવન એ ખાસ. ૨૦૮
 દુષ્ટ કામ સમ કોઈ ન પાપ, સર્વ દોષનો કામ જ ખાપ;
 કામને જીત્યાં જીત્યું સર્વ, તે વણુ કરવો ૦ થર્થ જ ગર્વ. ૨૦૯
 કામ વૃત્તિને મારો લાત, કરો ન બૂરા કામની વાત.
 મનને રાખો આતમ સાથ, તેથી થાશે જગના નાથ; ૨૧૦
 આર્યોનું વર્તન નિષ્કામ, તેમાં મુક્તિનું છે ધામ;
 આર્યોનું જીવન છે ધર્મ, અનાર્યના મનનાં નહિ શર્મ. ૨૧૧
 અધર્મવેત્તા લોક અનાર્ય, આર્યોનો ધર્મ જ શુભ કાર્ય;
 ધર્મ કરે તે આર્ય જ જાણુ, પાનીઓ અનાર્ય પ્રમાણુ. ૨૧૨
 આર્યો તે જૈનો સહુ જાણુ, તેઓનાપર ભકિત આણુ;
 મુજમાં તેઓમાં નહિ ભેદ, આતમ સત્તાએ જ અભેદ. ૨૧૩
 સર્વ જીવો છે કર્મધીન, રાગદ્વેષે કર્મ નવીન:
 લાવકર્મ છે રાગને દ્વેષ, દ્રવ્ય કર્મ જડ આઠ અશેષ. ૨૧૪
 આતમ સાથે કર્મનો બંધ, કાલ અનાદિથી એ ધંધ;
 કર્મથકી જન્માદિક થાય, પુણ્ય પાપ કર્મજ છે ભાય ૨૧૫
 પુણ્ય પાપ કર્મો બે જાણુ, તેના ભેદ અનેક પ્રમાણુ;
 કર્મથકી જીવો સંસાર, ભમતા સર્વે યોનિમઝાર. ૨૧૬

૯૬

કર્મથકી સારા અવતાર, પાપથકી ખૂરા અવતાર.
 પુણ્યે ઉત્તમ ગતિ સુખ હોય, પાપે દુર્ગતિ દુઃખો જોય. ૨૧૭
 કર્મે ગમનાગમનો હોય, કર્મે યશને અપયશ હોય;
 શુભકર્મોદય સારૂ થાય, અશુભ કર્મે ખૂરૂ થાય. ૨૧૮
 ઉદ્યે આવ્યાં કર્મો જેહ, ભોગવતાં છૂટે છે તેહ;
 સમભાવે ભોગવતાં કર્મ, અખંધ આતમ પામે શર્મ. ૨૧૯
 સમભાવે કર્મોદય જેહ, કરે નિર્જરા મુક્તિ તેહ.
 ઘાતી અઘાતી કર્મો જાણ, ઘાતી વિનાશી થા ભગવાન. ૨૨૦
 આતમ જ્ઞાનથી કર્મ હણાય-ઉપયોગે શુભ સહુ પ્રગટાય;
 આત્મોપયોગી થાય અખંધ, બને ન કર્મ ઉદ્યથી અંધ. ૨૨૧
 શુભાશુભ અવતારો થાય, તેનું કારણ કર્મ સુહાય;
 કર્મ વિરોગે આતમ યુક્ત, જ્ઞાની થાય ન વિષયાસકત. ૨૨૨
 કર્મથી નાચે જીવો સર્વ, કર્મ વિદારે સહુનો ગર્વ;
 કર્મ બહી જડ પુણ્યલ શક્ત, શુભાશુભ કર્મો છે વ્યકત. ૨૨૩
 જે જે અંશે કર્મનો નાશ, તે તે અંશે આતમપ્રકાશ;
 કર્મ ક્રિયા શુભવાળું હોય, ક્રિયા વિનાનો આતમ જોય. ૨૨૪
 કર્મથકી આતમ જગ ફેર, સમજે નહિ તો છે અંધેર;
 કર્મો કર્મ ભોગવવાં ન્યાય, તેમાં ચાલે નહિ અન્યાય. ૨૨૫
 કર્મતણા સિદ્ધાંત મહાન, જાણો સર્વે સહુ પ્રમાણ;
 ઇન્દ્રાદિક પણ કર્મધીન, ઉચ્ચ નીચ સારા ને હીન. ૨૨૬
 પુણ્યલ પર્યાયો છે કર્મ, તે રોકે છે આતમ શર્મ.
 ભાવ કર્મ ઉપશમ ક્ષય થાય, ક્ષયોપશમથી શુભ પ્રગટાય. ૨૨૭
 કર્મને આતમનો વિશ્વાસ, આવે ત્યારે સમકિત ખાસ;
 અવળું પણ સહુ સવળું થાય, આતમ સન્મુખ ચિત્ત સુહાય. ૨૨૮
 આતમનો આતમ પરીણામ, કાર્યોમાં આતમ નિષ્કામ;
 કર્મની શ્રદ્ધા સમ્યક્ થાય, સમભાવે નિરીક્ષણ ન્યાય. ૨૨૯
 દુઃખદાયકપર થાય ન દ્રેષ, કર્મથકી ભજવાતા વેષ.
 આતમનો નહિ દોષ જણાય, કર્મતણા દોષો સમજાય. ૨૩૦

૯૭

તેથી રાગને દ્વેષ શમાય, આત્મક્ષમા સાચી પ્રગટાય;
 આતમના દેખાય ન દોષ, સમભાવે પ્રગટે સંતોષ ૨૩૧
 કર્મવા માયાનો સહુ ખેલ, બાણુતાં નહિ મોહની વેલ;
 અરૂપ આતમ ધર્મ સ્વભાવ, તેમાં લય લાયકે સુખદાવ. ૨૩૨
 પુણ્ય ધર્મથી આતમ ધર્મ, ન્યારો ન્યારૂં આતમ શર્મ;
 કર્મે સર્વ ક્રિયાઓ થાય, અકર્મભાવે કર્મ ન થાય. ૨૩૩
 કર્મતણુ એવો સિદ્ધાંત, બાણુ તે જોના નિર્ભાન્ત;
 કર્મને આતમ કહેતા જેહ, નાસ્તિક વાચિકજાની તેહ. ૨૩૪
 કર્મતણુ બાણુ સિદ્ધાંત, જીવક રાજન્ !!! થા નિર્ભાન્ત;
 અશુભ કર્મો કરવાં છોડ, અશુભ કષાયો વેગે તોડ. ૨૩૫
 શુભકાર્યોને પ્રશસ્ય કષાય, સેવા ભક્તિ આદિ ઉપાય;
 કરીને આતમમાંહિ પ્રવેશ, જેના નિર્મલ સર્વપ્રદેશ. ૨૩૬
 સર્વ સંગમાં નિસંગભાવ, ધારી આતમ શુદ્ધ બનાવ;
 પ્રગટે તેથી કેવળજ્ઞાન, આપોઆપ બનો ભગવાન. ૨૩૭
 આતમ ને કર્મો છે ભિન્ન, કર્મભાવમાં થા નહિ લીન;
 કર્મમાં આતમભાવે વર્ત, નિર્લેપી થાવા એ શર્ત. ૨૩૮
 કર્મવશે જે જે પર્યાય, તેમાં આતમપણું નહિ લાવ્ય;
 આતમરૂપમાં લય ને લાવ, કર્યાં કર્મ સહુ શીઘ્ર હઠાવ. ૨૩૯
 કર્મને કર્મ સ્વભાવે દેખ, આતમ આતમ ભાવે દેખ;
 આતમમાં સાચો છે ધર્મ, પુદ્ગલમાં પુદ્ગલનો ધર્મ. ૨૦
 એવો નિશ્ચય કરીને ચાલ, કુપંથ મતભે દૂરે ટાળ;
 જૈનધર્મ સિદ્ધાંત પ્રમાણુ; કરી પ્રવર્તો પામો જ્ઞાન. ૨૪૧
 સત્તાએ આતમ છે શુદ્ધ, શુદ્ધનયે છે પૂર્ણ પ્રભુદ્ધ;
 કર્મથકી પર્યાય અશુદ્ધ, કર્મ ટળ્યાથી પૂર્ણ વિશુદ્ધ. ૨૪૨
 કર્મથકી નહિ ભીતિ પામ, તેથી બળવંત આતમરામ;
 આતમ ક્ષણમાં કર્મ વિનાશ, કરતો ઉપયોગી થૈ ખાસ. ૨૪૩
 અનંત ભવનાં ક્ષણમાં કર્મ, હણી લહે નિજ શાશ્વત શર્મ;
 એવો બળિયો આતમરાય, બગી થાતો ઘટ નિર્માય ૨૪૪

૯૮

ઉદય આવિયાં જે જે કર્મ, સમલાવે લોગવતાં ધર્મ;
 ઉદય કર્મ લોગવતાં લોગ, જ્ઞાનીને વર્તે છે યોગ. ૨૪૫
 રાજ્યાદિક પ્રવૃત્તિ કરાય, સેવાભક્તિ આદિ થાય;
 જ્ઞાનીને ત્યાં આતમ શુદ્ધિ, પ્રગટે કર્મ ખર્ચાથી ઋદ્ધિ. ૨૪૬
 અજ્ઞાનીઓ જ્યાં બંધાય, ત્યાં જ્ઞાનીઓ બંધ ન પાય;
 સુખ દુઃખ માન અને અપમાન, લોગવતાં ભક્તોને જ્ઞાન. ૨૪૭
 જીવક ! ! ! ન્યાયે રાજ્ય જે થાય, સ્વાધિકારે કર્મ કરાય.
 આતમને નહિ લાગે લેખ, આસક્તિથી કર્મનો ચેપ. ૨૪૮
 મુજ ભક્તોને દુઃખ પડતં, તેમ તેમ તે ઉર્ધ્વ ચઢતં;
 કર્મ લોગવે લહે ન બંધ, કર્મબંધને પામે અંધ. ૨૪૯
 ગૃહસ્થ ત્યાગી ભેદે ધર્મ; બન્નેનાં જૂદાં ગુણ કર્મ;
 સ્વાધિકારે વર્તે દોય, બન્ને આતમ પામે સોય. ૨૫૦
 ગૃહસ્થ ભક્તોને ઘરબાર, ગુણ કર્મે કરવા અધિકાર.
 ભક્તિ સેવા કર્મને જ્ઞાન, પામે થાય પ્રભુ ગુણવાન. ૨૫૧
 અપરાધીઓ સામા થાય, જૈનોથી કરતા અન્યાય;
 તેઓ સ્હામા જૈનો થાય, ત્યારે યુદ્ધ કરે જય પાય. ૨૫૨
 ધર્મ્યયુદ્ધમાં હોય ન દોષ, આતમ ગુણનો થાવે પોષ.
 કર્મ નિર્જરા બહુલી થાય, વિશુદ્ધ આતમ સત્ય સુહાય. ૨૫૩
 ગૃહસ્થનો છે એવો ધર્મ, સ્વાધિકારે કરતો કર્મ;
 દેશ કોમને સંઘ સમાજ, સ્વાર્પણથી રાખે સામ્રાજ્ય. ૨૫૪
 દ્રવ્ય ભાવ શત્રુને જીત, આર્યોની રાખી શુભ રીત;
 શત્રુઓથી કઠિ ન હાર, દયાથકી સહુ જીવ ઉગાર. ૨૫૫
 કર્મ કરતાં આતમશુદ્ધિ, રાખતાં આતમની શુદ્ધિ;
 જ્ઞાનાવરણાદિ સહુ કર્મ, નાસે આતમ પ્રગટે ધર્મ. ૨૫૬
 અનંત જ્યોતિ પૂર્ણાનંદ, મુજને જાણે નાસે કંદ;
 ભાવ કર્મનો ટાળી ભાવ, રહેતાં પ્રગટે આતમસ્વભાવ, ૨૫૭
 આર્યોનું જગમાં શુભ રાજ્ય, ન્યાયે સત્ય દયાથી પ્રાજ્ય;
 આર્યોનો તું છે શિરદાર, સમકિત આદિ ગુણ ધરનાર. ૨૫૮

૯૯

આર્યોસમ નહિ કોની રીત, આર્યોસમ નહિ કોની નીતિ.
 પૂર્વથકી એવા વ્યવહાર, અદુના પણ વર્તે જ્યકાર. ૨૫૬
 એવા આર્યો તે છે જૈન, મરતાં પણ જે ધરે ન દૈન્ય;
 પરમાર્યે જે દેહ ત્યજત, સર્વજીવોને સ્હાય કરંત. ૨૬૦
 દુષ્ટ શત્રુના થાય ન દાસ, મૃત્યુ પર્યંત લડતા ખાસ;
 પરાધીન નહિ થાવે જૈન, આસક્તિનું ધરે ન ઘેન. ૨૬૧
 ન્યાયથકી નહિ અળગા જાય, સહે ન જૂઠ્ઠાનો કાળા ન્યાય;
 એ માટે જે કાર્યો થાય, તેથી આતમ શુદ્ધ સુહાય. ૨૬૨
 શુભ કાર્યોથી કર્મ હણાય, અશુભ કાર્યે કર્મ અહાય;
 સાત્વિકકર્મચાર વિચાર, આત્મજ્ઞાનનાહેતુ સાર. ૨૬૩
 કર્મને આતમ પૂર્ણ સ્વરૂપ, જાણે તેને રહે ન ધૂપ;
 કર્મને આતમ બન્ને તત્ત્વ, જાણે પ્રગટે આતમ સત્ત્વ. ૨૬૪
 કર્મ જાણીને થાવ અકર્મ, અક્રિય જ આતમમાં શર્મ;
 કર્મની શ્રદ્ધાથી સમભાવ, પ્રગટે જ્ઞાનાદિ શુભ દાવ. ૨૬૫
 કર્મને આતમનો સંયોગ, તેથી પ્રગટે સુખ દુઃખ ભોગ;
 ભાવ કર્મ જે મનથી જાય, આતમ તે અંશે વેદાય. ૨૬૬
 દ્રવ્યભાવ જે કર્મ વિનાશ, થાતાં મુક્ત જ આતમ ખાસ.
 કર્મથકી મૂકાવું મુક્તિ, ઉપશમ આદિ ભાવે મુક્તિ. ૨૬૭
 મોહાદિકનો ઉપશમ થાય, ક્ષયોપશમ ભાવ જ પ્રગટાય.
 ક્ષાયિકભાવે આત્મવિશુદ્ધિ, ચિદાનંદની પ્રગટે ઋદ્ધિ ૨૬૮
 મુજ લડતો અંતરમાં એમ, જ્ઞાનયોગને પામે ક્ષેમ;
 આતમ તે પરમાતમ થાય, પ્રત્યક્ષ મુજ સમ સોહાય. ૨૬૯
 સર્વજીવોની જુદી યુદ્ધિ, કર્મથકી જાણી કર શુદ્ધિ;
 લિનન ભિન્ન કર્મે અવતાર, મેગ મળે નહિ તેથી ધાર. ૨૭૦
 જ્ઞાનાવરણાદિનો નાશ, સેવા આદિ યોગે ખાસ;
 આત્મામાં મન રાખો સ્થિર, તેથી જ્ઞાને થાઓ ધીર. ૨૭૧
 પોતાને પોતે ઉદ્ધાર, કર તેથી આવે ભવપાર;
 આતમ આતમવડે પ્રકાશ, પોતાનો કર સ્વયંવિકાસ. ૨૭૩

૧૦૦

સ્વાશ્રયધારી કર પ્રયાસ, આતમનો ધરવો વિશ્વાસ;
 ઇશ્વર પોતે તનુમાં વાસ, આત્માનંદે પૂર્ણ વિલાસ. ૨૭૪
 મન યુદ્ધિના ફેર અનંત, તેનો કદિ ન આવે અંત;
 જીવે જીવ મનયુદ્ધિ લેદ, તેથી આતમ જ્યોદો વેદ. ૨૭૫
 મનયુદ્ધિના મત છે કોઈ, મળે ન માંડોમાંડે જોઈ;
 આતમ સન્મુખ મનને યુદ્ધિ, થાતાં થાતી આતમ શુદ્ધિ. ૨૭૬
 આતમમાં આતમ રંગાય, ત્યારે મનયુદ્ધિ જ વિલાય;
 મત પંથ કલેશાદિકે નાશ, થાવે આત્માનંદ પ્રકાશ. ૨૭૭
 આતમ આતમરૂપે થાય, કર્માદિક સહુ ફેરે થાય;
 ત્રણ ગુણની પ્રકૃતિપાર, સિદ્ધ યુદ્ધ આતમ અવધાર. ૨૭૮
 જીવક રાજન ! ! આતમજ્ઞાન, કર પોતાનું પોતે ધ્યાન;
 પોતાને પોતે તું તાર, સફલ કરીલે નર અવતાર. ૨૭૯
 દુષ્ટ પ્રમાદો ફેરે ટાળ, આતમમાંહી મનને વાળ;
 મન છૂટું રાખે સંસાર, મન મારે મુક્તિ નિર્ધાર. ૨૮૦
 યાવત્ રાગદ્રેષ વિચાર, તાવત્ મનનો હોય પ્રચાર;
 આતમરૂપમાં પ્રેમ લગાવ, આતમ શક્તિ સર્વ જગાવ. ૨૮૧
 સત્ય ભાવના પ્રેમે ભાવ, મનમાં સારા ભાવો ભાવ;
 કર્મતણું ઉપચારે સર્વ, તેમાં કર નહિ મિથ્યા ગર્વ. ૨૮૨
 કર્મતણું સહુ કર્મને આપ, આતમનું આતમમાં વ્યાપ;
 ઉપશમાદિ ભાવે જગ, આતમમાં ધારણુ કર રાગ; ૨૮૩
 આતમશક્તિથી જીવક જીવ, મનમાં મુઝી થા નહિ કલીષ;
 ચિદાનંદ પોતે તે તું દેવ, ત્યજ દે મિથ્યાજ્ઞાતિ ટેવ. ૨૮૪
 સર્વજીવોમાં કર્મે લેદ, સર્વ જીવોને કર્મે ખેદ;
 ધર્મ લેદ પણ કર્મે થાય, કર્માતીત જ્ઞાની થૈ જાય. ૨૮૫
 પ્રકૃતિ આધીન સંસાર, કાલ અનાદિ અનંત ધાર;
 પ્રકૃતિ ભજવે નિજ ભાવ, કર્મ ન ચૂકે નિજનો દાવ. ૨૮૬
 પ્રકૃતિની શક્તિ સાથ, આતમ થાવે જગનો નાથ;
 પ્રકૃતિ શુભ ઉન્નતિ હેત, અવલંબે જ્ઞાની સંકેત. ૨૮૭

૧૮૧

ગૃહાવાસમાં કર્મ સહાય, ત્યાગીને પણ એમ કહાય;
 સાપેક્ષાએ જાણે એમ, આતમયોગે પામે જોમ. ૨૮૮
 કર્માતીત સહુ જીવ ન થાય, સર્વ જીવો ભક્તો ન સુહાય;
 ટળે ન સર્વે ધાર્મિક લેદ, લેદ ખેદ કર્મે સહુ વેદ. ૨૮૯
 રાજ્યે શાસન કર નરનાર, શિક્ષા દેઈ લોક સુધાર;
 સામાદિક સહુ નીતિ પ્રચાર, તેથી ધર્મ વધે જ્યકાર. ૨૯૦
 જૈનધર્મ સામ્રાજ્ય વધાર, જૈનોપર પૂરજી કર પ્યાર;
 જૈનોની બહારે ઝટ ધાવ, પાપી શત્રુ લોક હઠાવ. ૨૯૧
 ચાવત્ રાજ્યાદિક વ્યવહાર, ફર્જ અદા કર તાવત્ સાર;
 તેથી આતમશુદ્ધિ થાય, આસક્તિ વજી મુક્ત થવાય. ૨૯૨
 ઉત્સર્ગે અપવાદે કર્મ, યોગ્ય કર્મ તે સર્વે ધર્મ;
 જે કાલે જે યોગ્ય જણાય, તે કરવામાં ધર્મ સુહાય. ૨૯૩
 સર્વ પ્રકારે સમજી કર્મ, કરવામાં સુખ લાભે ધર્મ;
 એવું સમજી જીવક રાજ, કર ચક્રત્યા સારું સામ્રાજ્ય. ૨૯૪
 રાજ સર્વ પ્રબલિ સંઘ, તેનો નિશ્ચિન વાધે રંગ;
 જૈનો વંશપરંપર થાય, રાજ્ય કરો એવં હિત લાય. ૨૯૫
 રાજ પ્રબ જ્યાં શક્તિહીન, પદચ્યુત થાવે તે દીન;
 ક્રમાદિક વિલાસો જ્યાંય, અંતે પડતી હોવે ત્યાંય. ૨૯૬
 વિષય સ્વાર્થની મારામાર, જૂદમ અનીતિ વધે પ્રચાર;
 રાજ પ્રબસંઘ પડતી થાય, રાજ્ય વ્યવસ્થા પલટી જાય. ૨૯૭
 જીવક રાજન!!! ચેતી ચાલ, મુજ શિક્ષાનો કર મન ખ્યાલ;
 રાજ પ્રબમાં સદ્ગુણ જ્યાંય, મુજ શક્તિયો પ્રગટે ત્યાંય. ૨૯૮
 આર્ય પ્રબનો વાધે ચાહ, એવા સર્વે લેજે રાહ;
 આર્ય પ્રબની ચઢતી થાય; એવા સર્વે લે ઉપાય. ૨૯૯
 ધાવ રમાડે જેવાં ખાલ, ધરે ઉપરથી બહુલું બહાલ;
 અંતરમાં નહિ સાચો રાજ, એવી રીતે વર્તે ભ્રમ. ૩૦૦
 મારામાં મન રાખી વર્ત, શુભો પ્રગટશે સર્વે તુર્ત;
 આત્મામાં કર સ્વાર્પણ સર્વ, તેથી નાસે ત્રિભવા ગર્ભ. ૩૦૧

૧૦૨

ગુણ કર્મોથી જૈનો જ્યાંય, જૈનધર્મ જીવતો ત્યાંય;
 મુજ શક્તિયો ત્યાં ઉભરાય, દેશ પ્રબળન શાંતિ પાય. ૩૦૨
 મુજ ગુણના અનુયાયી જૈન, કદિ ન જગમાં પામે દૈન્ય;
 સર્વ જાતિ શક્તિ આધાર, જૈનો તે જાણો નિર્ધાર. ૩૦૩
 જીવક રાજન્ !!! ચઢતે વાન, આત્માથી થાવો ભગવાન;
 મુજ ઉપદેશો પ્રેમે પાળ, પામો સર્વે મંગલ માલ. ૩૦૪
 તુજ હિતમાટે એ ઉપદેશ, કહ્યો ઉન્નતિ માટે લેશ;
 તેથી તું સિદ્ધિ પદ પાય, આતમ આપ સ્વરૂપે થાય. ૩૦૫
 ધન્ય ધન્ય પરમેશ્વર ધીર; પરબ્રહ્મ તેજેમય વીર;
 મુજને આપ્યો ત્હે ઉપદેશ, તેથી વિષ્ણુસ્યો બ્રાંતિ કલેશ. ૩૦૬
 ત્હારાં વચનો સર્વે સત્ય, સર્વજ જ થયો કૃતકૃત્ય;
 મુજને છે ત્હારો આધાર, તુજપર મારો પૂરણ પ્યાર. ૩૦૭
 તુજ ઉપદેશો ખહુ સાપેક્ષ, અજ્ઞાનીને છે નિરપેક્ષ;
 ચાલીશ તવ વચનાનુસાર, કર્મ કરીને નિજ અધિકાર. ૩૦૮
 એકાત્મા સત્તા સાપેક્ષ, અનંત આતમ વ્યકિત દેખ;
 આતમ તત્ત્વની સવે દૃષ્ટિ, તેની ખનિયો છું હું સૃષ્ટિ. ૩૦૯
 જૈન ધર્મમાં સર્વે ધર્મ, સમાઈ જાતા જાણ્યું મર્મ;
 જૈન ધર્મ છે કાલ અનાદિ, નહિ અંતને તેની આદિ. ૩૧૦
 જૈન ધર્મપરકાશી દેવ, ત્હારી ધારી સાચી સેવ;
 ભવસાગરથી પાર ઉતાર, વીર વિભો કર મુજ ઉદ્ધાર. ૩૧૧
 સ્વાર્પણ કીધું તુજને સર્વ, મિથ્યા બુદ્ધિ નાઠો ગર્વ;
 કૃપા તાહારી પામ્યો સત્ય, ના હો દુઃખકર મોહ અસત્ય. ૩૧૨
 જૈન ધર્મ સહુ વિશ્વ મજાર, સર્વ જીવોમાં છે નિરધાર;
 નામે હો જગ જય જયકાર, પ્રગટો શાંતિ મંગલ માલ. ૩૧૩
 શુદ્ધ બ્રહ્મ મહાવીર જિનેશ, જેનો રૂડો છે ઉપદેશ;
 જીવ તે જીવક રાજન્ યેશ, અન્તર આતમભાવ વિશેષ. ૩૧૪
 ભારત દેશ તે આતમક્ષેત્ર, સમકિત યુક્તજ જીવ પવિત્ર;
 આત્મા જિન ને તે છે જૈન, જાણે રહે ન મનમાં દૈન્ય. ૩૧૫

૧૦૩

અધ્યાત્મ મહાવીર વિચાર, જીવક રાજન્ ઉપયોગ ધાર.
 સમજતાં છે મંગલ માલ, પ્રગટે પૂર્ણાનંદવિશાલ. ૩૧૬
 ચોવીશમા તીર્થકર વીર, આત્મભાવથી આતમ વીર;
 જે રીતે સમજે જે વીર, તે જન થાતો મોટો ધીર. ૩૧૭
 પત્ની યશોદા મોટી સતી, શુદ્ધ ચેતના બાણો છતી;
 સુદર્શના પ્રજ્ઞા શુભ બાણ, એ આધ્યાત્મિક ભાવ પિછાણ. ૩૧૮
 અન્તર્વૃત્તિ પુત્રી બાણ, ત્રિયદર્શના સમજી માન;
 નંદિવર્ધન સત્યવિવેક, સમકિત શકિત ત્રિશલા ટેક. ૩૧૯
 સિદ્ધાર્થ જ છે અનુભવજ્ઞાન, કાયા ક્ષત્રીકુંડ પ્રમાણ;
 આર્યક્ષેત્ર તે આતમ દેશ, જેમાં પૂર્ણાનંદ હમેશ. ૩૨૦
 અધ્યાત્મ મહાવીર જિનેશ, કુટુંબ ગુણ પર્યાય વિશેષ;
 બાણે દ્રવ્ય અને જે ભાવ, તે જન પામે આનંદ દહાવ. ૩૨૧
 આધ્યાત્મિક રૂપકથી એમ, બાણે પ્રગટે યોગ ને ક્ષેમ;
 આત્મામાંહિ ઘટતું સર્વ, કરો ન ભયો મિથ્યા ગર્વ. ૩૨૨
 આતમને આતમ ઉપદેશ, આપે નાસે સઘળા કલેશ;
 આતમમાં સહુ પાત્રો દેખ, સમજી જ્ઞાંતિ મોહ ઉવેખ. ૩૨૩
 અનંત અનાદિ કાલ પિછાણ, આતમ મહાવીર સત્તા બાણ;
 વ્યકિતભાવ પર્યાયે સાદિ, મહાવીર થાતાં ટળે ઉપાધિ. ૩૨૪
 ચોવીશમા તીર્થકર દેવ, તેના શાસનની શુભ સેવ;
 કરતાં આતમ થાવે શુદ્ધ, કેવલજ્ઞાને થાવે ઊદ્ધ. ૩૨૫
 જીવકરાજ પ્રયોગક શીખ, સમજતાં પ્રગટે શુભ દીખ;
 સર્વ વિશ્વમાં શાંતિ થાય, તુષ્ટિ પુષ્ટિ પૂર્ણ સુહાય. ૩૨૬
 મહાવીર નામે મંગલ માલ, અનંત આનંદ પૂર્ણ વિશાલ;
 જૈન ધર્મ જગમાં જયવંત, વર્તો થાઓ સઘળે શાંતિ. ૩૨૭

૧૦૪

“ શ્રેણિક સુવોધ ”

સર્વજ્ઞ શ્રી જય મહાવીર, પરમેશ્વર જગદીશ્વર ધીર;	
તહારા ગુણ છે અપરંપાર, કૃપા કરીને મુજને તાર.	૧
મુજને સાચો દે ઉપદેશ, નિશ્ચય ને વ્યવહારથી બેશ;	
ભારત દેશનો શ્રેણિકરાજ, હું છું માણું આતમ રાજ્ય.	૨
તુજ પર છે મારો વિશ્વાસ, સર્વ સત્યનો કર પ્રકાશ;	
તહારા સમ નહિ કોઈ દેવ, તુજ ભક્તિને ઇચ્છું સેવ.	૩
સાંભળ શ્રેણિક સાચા ભૂપ, સમજ સમજ તું આતમસ્વરૂપ;	
આતમજ્ઞાનથી થાવે મોક્ષ. રહે ન જગમાં કો અપરોક્ષ.	૪
આતમશક્તિ છે અપરંપાર, આત્મા છે મહા સત્યાધાર;	
આતમ બાણે બાણ્યું સર્વ, રહે ન તેથી દુઃખડાં ગર્વ.	૫
આત્મામાં જેનો વિશ્વાસ, જૈન ભક્ત તે મારો ખાસ;	
આત્મામાં છે નિર્મલ સુખ, બાકી જડ વિષયોથી દુઃખ.	૬
આત્માધીન મનડું છે સ્વર્ગ, આત્માધીન મનડું અપવર્ગ;	
મન મરતાં સંપૂરણ મુક્તિ, મન આધીન આતમભવયુક્તિ.	૭
યાવત્ મનની મારામાર, તાવત્ ભમવું છે સંસાર;	
રાગદ્વેષાધીન મન જ્યાંય, તાવત્ સ્વપ્ને સુખ ન ક્યાંય.	૮
સકલ વિશ્વનો રાજા થાય, તો પણ કોઈ શાંતિ ન પાય;	
યાવત્ માનવ આશા દાસ, તાવત્ તે નહિ સુખિયો ખાસ.	૯
મન જીતે જીત્યો સંસાર, મન જીત્યા વણુ દુઃખ અપાર;	
મન વશવર્તી માનવ કોય, જગમાં શાંતિ ન પામે કોય.	૧૦
મોહાધીન મન યાવત્ હોય, તાવત્ ઈન્દ્ર ન સુખીયા બેય;	
તમે રજેગુણ સત્વાધીન, તાવત્ કોઈ ન થાવે જિન.	૧૧
કર્મ પ્રકૃતિ વશમાં જેહ, બ્રહ્માદિક પરાધીન તેહ;	
માટે આતમ પામે ભવ્ય, કરો ધર્મનાં શુભ કર્તવ્ય.	૧૨
પરતંત્રતા મોહે થાય, ચતુર્ગતિમાં જીવે ભય;	
રાજા ઈન્દ્રાદિક પરતંત્ર, કર્મધીનો નહિ સ્વતંત્ર.	૧૩

૧૦૫

- અજ્ઞાને સાચું ન જણાય, મોહે ભૂલ્યો જીવ તણાય;
અજ્ઞાની નહિ દેખે દેવ, ટાળે નહિ મનમોહની ટેવ. ૧૪
- માટે શ્રેણિક રાજન્! જ્ઞાન, પામી આતમધર્મને માન;
આત્મજ્ઞાનથી નાસે બ્રાન્તિ, નિરૂપાધિક વર્તે સુખ શાંતિ. ૧૫
- જડમાં મમતા લેશ ન રાખ, મુખથી સાચું નિશદ્દિન લાખ;
જડના મોહે કદિ ન મુંઝ, તેથી પડશે આતમ સૂઝ. ૧૬
- ક્ષણિક પુફ્ફલ સહુ પર્યાય, પોતાના નહિ ક્યારે થાય;
પુફ્ફલ મમતા દૂરે નિવાર, જડમાં લોગની ખુદ્દિ વાર. ૧૭
- ન્યારો રહી વ્યવહારે ચાલ, નિર્લેપે આતમમાં મ્હાલ;
આતમમાં છે સાચો ધર્મ, નિર્લેપી થૈ કરવાં કર્મ. ૧૮
- જડપર્યાયમાં નહિ ભૂલ, તન ધનસંત્તાથી નહિ ફૂલ;
આતમવિના નહિ જડથી શાંતિ, છોડી દે મિથ્યા સહુ બ્રાંતિ ૧૯
- સ્વજન સંબંધી સહુ પરિવાર, આંખે દેખે જે નરનાર;
પર્યાયે તે સહુ ખદલાય, તેમાં જ્ઞાની મોહ ન પાય. ૨૦
- ચેત ચેત શ્રેણિક ! ઝટ દેત, કાલ ઝપાટા શિરપર દેત;
આત્માને મહાકાલ ન ખાય, આતમમાં રમતાં સુખ થાય. ૨૧
- આતમ તે પરમાતમ જિન, માન નહીં પોતાને દીન;
આતમ ત્રણબુવન સુલ્તાન, દિલમાં દેખોને ભગવાન. ૨૨
- રાગદ્વેષ ટળ્યાથી ખુદ્દ, આતમ થાવે સાચો શુદ્દ;
આતમા વણુ ખીજે તું નહીં, પ્રેમે એવું માનો સહી. ૨૩
- રાગદ્વેષ ટળે છે જેમ, આતમગોધ પ્રગટે છે તેમ;
આતમરૂપમાં વર્તે ક્ષેમ, સર્વજીવોપર પ્રગટે રૂહેમ. ૨૪
- જે અંશે ટળતા જ કષાય, તે અંશે પ્રગટે સમતા ય;
પ્રકૃતિયો ટળતાં સર્વ, આતમ પોતે છે અપવર્ગ. ૨૫
- પ્રગટે જે અંશે સમભાવ, તે અંશે છે ઉપશમ ભાવ;
સર્વકર્મનો ક્ષાયિકભાવ, થાતાં મુક્તિ બને બનાવ. ૨૬
- બાહ્યદષ્ટિએ કર્મો હોય, આત્મદષ્ટિએ આતમ જોય;
આત્મદષ્ટિથી હોય ન કર્મ, આત્મદૃષ્ટિથી આતમ ધર્મ. ૨૭

૧૦૬

- જાગતાં જેમ સ્વપ્ન વિનાશ, આતમ જાગે મોહ ન આશ;
આતમદષ્ટિ ત્યાં મોહ ન હોય, જીવન્મુક્તિ ઘટમાં જોય. ૨૮
- શ્રેણિક! આતમ ભાવે જાગ, જાગતાં સવળું સૌભાગ્ય;
આતમભાવે જાગી ઉઠ, મોહ કરે નહિ મનમાં લૂંટ. ૨૯
- આતમમાં સાચું છે રાજ્ય, સત્ય ન્યાયથી કર શુભ કાજ;
પરમાત્માની સ્પૃહા ન રાખ, આત્માનુભવ સુખને ચાખ. ૩૦
- આતમથી આતમ ઉદ્ધાર, આતમમાં કરવો ખડું પ્યાર;
અહંવૃત્તિથી આતમ નાશ, નિર્મોહે આતમ અવિનાશ. ૩૧
- ત્રણકાલમાં આતમ નિત્ય, ચિદાનંદરૂપે જ પવિત્ર;
એવો તું પોતાને ધાર, પોતે પોતાને ઉદ્ધાર. ૩૨
- ચિદાનંદ તું પૂર્ણ પવિત્ર, ઝલભા પેઠે દેહ અનિત્ય;
કર્મરૂપ નિજને નહિ દેખ, કર્માદિક બ્રાંતિથી પેખ. ૩૩
- બ્રાંતિ ટળતાં સ્વયં અખંધ, કર્માદિકનો હોય ન ખંધ;
મોહ બ્રાંતિ છે કર્મનું મૂળ, બ્રાંતિ ટળતાં થાય ન ભૂલ. ૩૪
- બ્રાંતિ ટળતાં આતમશુદ્ધ, સ્વયં પ્રભુ અર્હન જિન પુરુષ;
લિંગ ન જાતિ ત્હારાં માન, સર્વવિશ્વનો તું ભાગવાન. ૩૫
- શુભાશુભ કીર્ત્યાદિક સર્વ, સ્વપ્ન સમું ત્યાં થાય ન ગર્વ;
પ્રકૃતિના સહુ આરોપ, આત્માપર નહીં માનો ઝોપ. ૩૬
- મનથી કદખ્યો જે વ્યવહાર, તે આતમનો ધર્મ ન સાર;
મનના સર્વ શુભાશુભ ભાવ, તેથી આતમ ભિન્ન સ્વભાવ. ૩૭
- મનનું આરોપેલું કૈાક, પાડે નહીં ત્યાં જાની પોક;
મનનું કદખ્યું સુખ દુઃખ જેહ, જાની માને મિથ્યા તેહ. ૩૮
- શુભ અશુભ દુનિયા અભિપ્રાય, જાની તેમાં નહિ મુંઝાય;
મનને ગણતો સ્વપ્ન સમાન, આતમમાંહિ લગાવે તાન. ૩૯
- સાત્વિકબુદ્ધિ આગળ જાય, સર્વ વિકલ્પાતીત જ થાય;
તે જાની શુદ્ધાતમ થાય, સમજો શ્રેણિક! આતમ ન્યાય. ૪૦
- રાગદ્વેષવિચારો જેહ, ભવહેતુવિકલ્પો તેહ;
રાગદ્વેષની બુદ્ધિ ભિન્ન, આતમજાની જાણો જિન. ૪૧

૧૦૭

- રાગદ્વેષ ટળે સુખ થાય, રાગદ્વેષ ત્યાં સુખ ન ક્યાંય;
 રાગદ્વેષીજીવો જેહ, ઈન્દ્રાદિક પણ પામર તેહ. ૪૨
- આત્મરૂપમાં હોય ન રાગ, આત્મધર્મમાં હોય ન ત્યાગ;
 રાગત્યાગને જે વૈરાગ્ય, મન ઉઠેલા જાણી જાગ. ૪૩
- આત્મ ધર્મ જ્યાં શુદ્ધ જ હોય, વ્રત અવ્રત તપ ત્યાં નહિ જોય.
 મન ઉઠ્યું મન મરતાં જાય, આત્મરૂપ તો નિત્ય સુહાય. ૪૪
- વ્રત તપ જપથી આત્મ ભિન્ન, નિમિત્ત સાધન ધર્મ છે ભિન્ન;
 આત્મ ચિદ્ધન પૂર્ણ અરૂપ, વર્ણાદિક નહિ એનું રૂપ. ૪૫
- અહંભાવ યાવત જડમાંદ્ય, તાવત શાંતિ પૂર્ણ ન ક્યાંય;
 અહંભાવ નહિ જડમાં થાય, ત્યારે આત્મ મુક્ત સુહાય. ૪૬
- અહંકારથી બ્રાંતિ થાય, નિરહંભાવે ધર્મ જણાય;
 જડમાં આત્મ ધર્મ ન હોય, આત્મજ્ઞાનથી દુઃખ ન જોય. ૪૭
- પુણ્યપાપ ફલ સુખ દુઃખ જેહ, મનની સાથે વર્તે તેહ,
 આત્મિક સુખ છે તેથી ભિન્ન, તેમાં થાવો શ્રેણિકા!!! લીન. ૪૮
- પાંચે ઈન્દ્રિયોના લોગ, જ્ઞાનીને ત્યાં છે જ અલોગ;
 અનાસક્તિથી લોગોમાંદ્ય, અખંધ આત્મ લેપ ન ક્યાંય. ૪૯
- પંચવર્ણી માટીને ખાય, ત્હોંચે શંખ જ શ્વેત સુહાય;
 કર્મોદય લોગવતાં લોગ, આત્મ વર્તે આત્મયોગ. ૫૦
- આત્મજ્ઞાનથી કર્મ ઝરંત, જડ તે જડ ભાવે પ્રણમંત;
 આત્મ આત્મ સ્વભાવે થાય, આસક્તિવણ ખંધ ન પાય. ૫૧
- તારૂ તરતો જલપર જેમ, જ્ઞાનીઓ લોગોપર તેમ;
 પૂર્વ કર્મ ઉદયે જ્યાં લોગ, ત્યાં મળતા તેવા સંયોગ. ૫૨
- અપ્રીણુ વિષવ્યાપારે જેમ, મરે ન લોકો જ્ઞાની તેમ;
 લોગો લોગવતો નિર્લેપ, લેપ વિના નહીં લાગે ચેપ. ૫૩
- આત્મજ્ઞાનની શક્તિ અનંત, તે આગળ નહિ કર્મ ટકંત;
 સુખ દુઃખમાં વર્તે સમભાવ, ચાલે નહિ ત્યાં લોગના દાવ. ૫૪
- આંતમ સન-સુખ મનડું થાય, લોગવિષે નહિ રસલેવાય;
 પરિણામે જ્યાં આત્મશુદ્ધ, ત્યાં વેદાતો પૂરણુ ઊદ્ધ. ૫૫

૧૦૮

- જ્ઞાનીને નહીં છૂટે લોગ, પૂર્વ કર્મ એવા સંયોગ;
લોગ ઉપર નહિ રાગને દ્રેષ, અબંધ આતમ વર્તે એશ. ૫૬
- મન ઇન્દ્રિયાં સાથી થાય, આતમ આતમવિષે વર્તાય;
સર્વ કરે પણ આતમ લક્ષ, આત્માનંદ વર્તે પ્રત્યક્ષ. ૫૭
- આતમ અનંત શક્તિધામ, ઉપયોગે વર્તે નિષ્કામ,
ત્યાં આગળ શું મોહનું જોર, જ્ઞાની દિલમાં વર્તે ઓર. ૫૮
- કર્મ કરે પણ કર્મ ન હોય, લોગી પણ લોગી નહિ જોય;
જ્ઞાની જડથી નહિ બંધાય, રવિ આગળ તમ રહે ન ક્યાંય ૫૯
- જ્ઞાની સહુ કરવા સ્વાધીન, વિપત્તિમાં થાય ન દીન;
જ્ઞાની આગળ જડ શું? કર્મ, સમર્થ હોવે સમજે મર્મ. ૬૦
- સમકિતવંતા નરને નાર, અપુનરબંધક નિર્ધાર;
અહિના દંતમાં વિષ ન હોય, જેર ચઢે નહિ દંશે જોય. ૬૧
- આસક્તિનું રહે ન જેર, જ્ઞાનીને વર્તે છે દહેર;
સર્વ કરે પણ સર્વમાં નાંદ્ય, જ્ઞાની દષ્ટિ આતમમાંદ્ય. ૬૨
- વર્ણુ ધર્મનાં કરતો કર્મ, લેપાતો નહિ જ્ઞાનનું મર્મ;
સ્વાધિકારે વર્તે સોય, કર્મ કરે પણ અકર્મ હોય. ૬૩
- કર્મ કરે હિત માટે થાય, મન સવળું જ્યાં ત્યાં વર્તાય;
જ્ઞાનીને સહુ સારા હેત, દુઃખ વિપાકો ઉન્નતિ દેત. ૬૪
- કર્મ પ્રકૃતિ સવળી થાય, અંતરમાં સાચું પ્રણુમાય;
બાહિર અવળી પ્રકૃતિ લોગ, તોપણ અંતર હોય અયોગ. ૬૫
- કર્મ પ્રકૃતિ કરતી સ્હાય, ઉર્ધ્વ ચઢતાં પાત ન થાય;
પાછા પડીને આગળ જાય, બની એકડો સિદ્ધિ પાય. ૬૬
- આતમજ્ઞાની જગ વર્તેત, તોપણ ક્યાંયે નહિ ફસંત;
સમ્યગ્જ્ઞાની શ્રેણિકરાય, તુજને સમ્યગ્ સઘળું થાય. ૬૭
- આસ્રવ પણ સંવર થૈ જાય, જ્ઞાનીને સવળું પ્રણુમાય;
જ્ઞાનીની છે એવી શક્તિ, મનમાં પ્રગટે નહીં આસક્તિ. ૬૮
- મિથ્યાશાસ્ત્રો જે જે હોય, સમ્યગ્જ્ઞાને સવળાં જોય.
મિથ્યાત્વીને સાચા અંથ, પણ મિથ્યાત્વપણે પ્રણુમંત. ૬૯

૧૦૯

- મિથ્યાત્વી અજ્ઞાની જેહ, તેને સંવર આસ્રવગેહ;
મુક્તિના જે હેતુ હોય, બંધપણમાટે તે જ્યે. ૭૦
- આતમજ્ઞાન વિના સહુ ફેાક, નિર્જનરણુમાં જેવી પેાક;
આતમજ્ઞાને મનને દેહ, કર્મો થાવે ગુણુહિત તેહ. ૭૧
- ન્યારથી પ્રગટે આતમજ્ઞાન, ત્યારથી રહેતું આતમજ્ઞાન;
ત્યારથી કર્મનું નાસે જોર, બંધથી બહુલી નિર્જરાતોર. ૭૨
- અનંત નિર્જર ત્યારથી થાય, કર્મબંધ પણુ અલ્પ જ થાય;
કર્મ પ્રકૃતિ સઘળી જાય, આતમશુદ્ધિ પૂર્ણુ સુહાય. ૭૩
- ન્યારથી પ્રગટે આતમજ્ઞાન, ત્યારથી લાગે આતમતાન;
ભક્તિજ્ઞાનમાં મન મસ્તાન, દેહ છતાં હોવે નિર્વાણુ. ૭૪
- તતુ દેવળમાં આતમ દેવ, સર્વ તીર્થ શિરોમણિ સેવ;
શ્રેણિક રાજન્ ! કર સહુ કામ, પણુ અંતરમાં રહે નિષ્કામ. ૭૫
- ચૂસે હાડકું કૂતરું જેમ, મન ચૂસે વિષયોને તેમ;
હાડકું ચુસતાં મળે ન રક્ત, તથા જીવ મોહે આસકત. ૭૬
- કામવાસના પશુબળ જાણુ, તેથી મારમારા માન;
કામે મુંજયો જીવ ભમંત, પામે નહિ દુઃખોનો અંત. ૭૭
- કામાદિક સહુ દુઃખનું મૂળ, તેમાં જ્ઞાંતિથી નહિ જૂલ;
કામવાસના વણુ જ્યાં લોગ, ત્યાં નહિ આતમનો સંયોગ. ૭૮
- એવી રીતે સહુ વ્યવહાર, નિષ્કામે કરતાં નરનાર;
ત્યાં છે જીવનમુક્તિ સત્ય, ઉપયોગે થાતાં સહુ કૃત્ય. ૭૯
- આતમમાં મનડું લયલીન, વર્તે આતમ છે ઘટ બિન;
લાગંતાં આતમનું તાન, પ્રગટે નિશ્ચય મુક્તિ માન. ૮૦
- જ્ઞાની મનમાં સર્વે ધર્મ, કરે યોગ્ય લાગે તે કર્મ;
જે કાલે જે યોગ્ય જણાય, કરતો પામી યોગ્ય ઉપાય. ૮૧
- જ્ઞાનીની પાસે છે ધર્મ, જ્ઞાનીની પાસે છે ધર્મ;
સર્વ કર્મનાં જાણુ ધર્મ, પડે ન પાછો જાણુ ભર્મ. ૮૨
- સ્વતાંત્ર વર્તે સહુ વ્યવહાર, આતમાધીન મન વાણી કાય;
એવો જૈન ચતુર્વિધ સંઘ, સર્વોન્નતિ પામે સુખ રંચ. ૮૩

૧૧૦

- સત્યેન્દ્રાનો કરે ન ધાત, કરે ન કર્મશુભાગી વાત;
સત્યાર્થે છ'ંટે નિજ પ્રાણ, મુજ વાણીને કરી પ્રમાણ. ૮૪
- સ્વાધીનતાનાં શુભ ને કર્મ, કરવામાં નહિ રાખે શર્મ;
રાજ્યાદિક સર્વે વ્યવહાર, સ્વાધિકારે સેવે સાર. ૮૫
- શ્રેષ્ઠિક !!! સ્વાધિકારે રાજ્ય, કર! નીતિ ન્યાયે સામ્રાજ્ય;
સ્વાધિકાર ન ક્યારે ચૂક, સ્વાધિકારે કર્મ ન મૂક. ૮૬
- સ્વાધિકારે સહુ વ્યવહાર, કરતાં મન શુદ્ધિ નિર્ધાર;
પ્રવૃત્તિ નિવૃત્તિ ધર્મ, સમજી અનુક્રમે કર કર્મ. ૮૭
- ગૃહાશ્રમી પ્રવૃત્તિ કર્મ, કરવામાં વ્યવહારે ધર્મ;
તેથી થા નહિ સમજી જાણ, પ્રગટે તેથી ધર્મની સૃષ્ટિ. ૮૮
- અંતરમાં ઉપયોગને ધાર, બાહ્યકર્મ કરશે વ્યવહાર;
વ્યવહારે ધર્મે રક્ષાય, સર્વવિશ્વનું પાલન થાય. ૮૯
- આત્મધર્મ આત્મમાં ધાર, રાજ્યનીતિયો સર્વ સુધાર;
સર્વ પ્રબળનાં દુઃખ નિવાર, પ્રબળનાં ત્યાં ધર્મ જ ધાર. ૯૦
- સર્વપ્રબળે આત્મ માન, ન્યાયે રાજ્ય કરે શુભવાન;
દુષ્ટશત્રુઓને દે દંડ, સમાવી દેવાં ખોટાં બંડ. ૯૧
- સર્વ પ્રબળી કર સંભાળ, પ્રેમે સેવાધર્મને ધાર;
સર્વ પ્રબળમાં જ્ઞાન પ્રચાર, દુર્વ્યસનોનો કર સંહાર. ૯૨
- શત્રુઓને વશમાં રાખ, મુખથી મીઠી વાણી ભાખ;
રાજ્યાદિક મોટાઈ ન ધાર, કર નહિ સ્વપ્ને પણ અહંકાર. ૯૩
- સર્વ વર્ણને સરખી માન, કર નહિ સંતોનું અપમાન;
મુજ ભાષિત નીતિ વર્તાવ, નીતિયોના સમજી દાવ. ૯૪
- પક્ષપાત નહિ સ્વપ્ને ધાર, લૌભાદિક પ્રગટતાં વાર;
મારું સ્મરણ કરીને ચાલ, શુભીલવોપર ધરજે બહાલ. ૯૫
- કદિ ન કર મોહે અન્યાય, દુઃખીઓને કરજે સ્હાય;
સત્ય પરાક્રમથી કર કાજ, દ્રવ્યભાવથી કર સામ્રાજ્ય. ૯૬
- સર્વ લોકને સરખો ન્યાય, કરતાં જૈન સામ્રાજ્ય સુહાય;
દેવ ગુરુધર્મર્થે ત્યાગ, દેહાદિકનો કર ધર રાગ. ૯૭

૧૧૧

ધર્મ્ય યુદ્ધ કરવાં ધર્માર્થ, જેથી જીવે સહુ પરમાર્થ;
 અલ્પદોષ ને ધર્મ મહાન, એવાં કર્મો કર ગુણવાન. ૯૮
 ધર્માર્થે કર સર્વે કાજ, ધર્મી લોકને દેજે સાજ;
 સર્વ વ્યવસ્થાથી કર રાજ્ય, અયોગ્ય કો પર ધાર ન દાઝ. ૯૯
 દયાભાવ ને સત્યને ધાર, ચોરાને ઝટ દૂર નિવાર;
 વ્યભિચારને દૂર નિવાર, સર્વપ્રભામાં ગુણો પ્રચાર. ૧૦૦
 દયા સત્યથી ચાલે રાજ્ય, પ્રામાણ્યે પ્રગટે સામ્રાજ્ય;
 પ્રભવર્ગ સુખ માટે રાજ્ય, રાજ્યાદિક તેમટે કાજ. ૧૦૧
 જૈન રાજ્યમાં સર્વ સમાન, આર્થ રાજ્ય તે છે ગુણવાન;
 વર્ણાદિધર્મોને પોષ, અન્યાયે કરવો નહિ રોષ. ૧૦૨
 સહુ દેશે સુખિયાં નરનાર, જૈન ધર્મ સેવે નિર્ધાર;
 મુજ ભક્તિ જે દેશે હોય, મેઘવૃષ્ટિ આદિ સુખ જોય. ૧૦૩
 અનીતિ દુર્ગુણ છે જે દેશ, અધર્મ યુદ્ધોથી ત્યાં કલેશ;
 હિંસા પાપ ઘણાં જ્યાં થાય, દેશો તેવા વિભુશી જાય. ૧૦૪
 મુજ વચનોનો જ્યાં ધિક્કાર, ત્યાં છે દુઃખી નરને નાર;
 મુજ ભક્તિ ત્યાં શાંતિ શર્મ, પ્રગટે યોગતણા સહુ મર્મ. ૧૦૫
 જૈન ધર્મસમ કોઈ ન શ્રેષ્ઠ, તેની આગળ ખીજા હેઠ;
 જૈન ધર્મ છે આતમ ધર્મ, તેથી સઘળાં પ્રગટે શર્મ. ૧૦૬
 તમે રજોગુણ વૃત્તિ ટાળ, સાત્ત્વિકવૃત્તિકર્મને પાળ;
 જૈન ધર્મ વ્યવહારે એહ, સર્વ લોકમાં સુખનું ગેહ. ૧૦૭
 ચિદાનંદ છે આતમધર્મ, જ્યાં નહિ પ્રકૃતિવૃત્તિકર્મ;
 શુદ્ધાતમ નિશ્ચય એ ધર્મ, ઉપાદાનથી સમજે મર્મ. ૧૦૮
 સર્વસંઘની સેવા ધાર, શ્રેણિક રાજન!!! પ્રેમે ચાલ;
 સર્વ સંઘ પરમેશ્વર જાણ, તેમાં ધર્મો સર્વે માન. ૧૦૯
 સર્વ સંઘપર ધરતાં રાગ, સમકિતને પ્રગટે છે ત્યાગ;
 તમ મન વચ શક્તિ પ્રગટાવ, આતમશુદ્ધતા મનમાં ભાવ. ૧૧૦
 બાહિર આંતર શક્તિ સર્વ, પામી કરો નહિ કચારે ગર્વ;
 ગર્વ કરે તે શક્તિહીન, થાવે આતમગુણોથી દીન. ૧૧૧

૧૧૨

લાભ હાનિનેા કરી વિચાર, કર્મો કરવા નિશ્ચય ધાર;
 મારી આજ્ઞાએને પાળ, શુદ્ધાતમને ભાવે ભાળ. ૧૨૨
 દ્રવ્ય ભાવ નિશ્ચય વ્યવહાર, ઉપદેશો દીધા સુખકાર;
 આચારે મૂકેા ઉપદેશ, જેથી આનંદ પૂર્ણ હુમેશ. ૧૧૩
 મોહપરિણતિ પ્રગટી વાર, મન પ્રગટ્યા દોષોસંહાર;
 કુટેવ દુર્વ્યસનો આધીન, પરતંત્ર ઇન્દ્રાદિક ઢીન. ૧૧૪
 શ્રેણિક સ્વાધીનતા છે રાજ્ય, વ્યસન દોષ છે સર્વે ત્યાજ્ય;
 એવા દૃઢ નિશ્ચયથી વર્ત, સ્વતંત્ર મુક્ત થવાની શર્ત. ૧૧૫
 આતમ આતમના ઉપયોગ. વર્તે ત્યાં છે સર્વે યોગ;
 આતમ આધીન મન વર્તાય, સર્વ ધર્મ સહેજે પ્રગટાય. ૧૧૬
 સર્વપ્રકાશોપરિપ્રકાશ, નિશ્ચય જાણેા આતમપ્રકાશ;
 સર્વપ્રકાશો કરે પ્રકાશ, શુદ્ધાતમ છે જ્ઞાન વિલાસ. ૧૧૭
 એવા શુદ્ધાતમને પામ, સર્વ શક્તિથી નિશ્ચય જામ;
 શ્રેણિકા! રાજન્ શિક્ષા ધાર, સફલ કરી લે મનુ અવતાર. ૧૧૮
 શિક્ષા ભયથી નરનેનાર, નીતિ ધર્મથી વર્તેસાર;
 રાજા શિક્ષા કરતો રહે, અધમજનો ઝટ ધર્મે વહે. ૧૧૯
 પ્રભુ ભયથી મધ્યમ નરનાર, ધર્મ કર્મ કરતાં જ્યકાર;
 કર્મ શુભાશુભ જાણી લેદ, પુણ્ય ધર્મ કરતાં જગ વેદ. ૧૨૦
 જ્ઞાની ઉત્તમ નરનેનાર, આતમ ધર્મ ધરે જ્યકાર;
 પાપ કર્મનો કરવા ત્યાગ, રાજાની નીતિ વૈરાગ્ય. ૧૨૧
 ધર્મનું રક્ષણ કરતાં ધર્મ, ધર્મી જીવેને આપે શર્મ;
 માટે ધર્મનું રક્ષણ ધાર, રાજાની એ ક્ષર્ વિચાર. ૧૨૨
 જેમ જેમ ઘટ પ્રગટે, જ્ઞાન, બાહ્યનિયમ ત્યાં ઘટે નિદાન;
 આતમમાં મનડું વર્તાય, બાહ્યનિયમ તેમ ઘટતા જાય. ૧૨૩
 સર્વ વર્ણને શિક્ષા હેત, રાજાદિક પદવી સંકેત.
 આતમશુદ્ધિ ધારી લક્ષ, પ્રજા વર્ગને પ્રેમે રક્ષ. ૧૨૪
 શ્રવણ કરી શ્રેણિક રાજન્, આતમ માને તો ધન્ય ધન્ય;
 પ્રદક્ષણાએ પ્રભુ પ્રભુમંત, રોમ રોમ પૂરણ વિકસંત. ૧૨૫

૧૧૩

ધન્ય ધન્ય મહાવીર જિનેશ, સત્ય તમારો છે ઉપદેશ;
 તુજ આજ્ઞાએ વર્તીશ સાર, સફલ કરીશ મારો અવતાર. ૧૨૬
 વિવેકે સહુ કર્મ કરીશ, નિલેપે વર્તીશ જગદીશ;
 જૈનધર્મનો વિશ્વપ્રચાર, કરીશ સંઘની સેવા સાર. ૧૨૭
 તુજ શિક્ષામાં સર્વે ધર્મ, તુજ શિક્ષામાં સહુ સત્કર્મ;
 તુજ શિક્ષામાં સર્વે યોગ, જાણ્યા નાઠા સર્વે શોક. ૧૨૮
 સાચું સમકિત પામ્યો ખાસ, તુજ પર ધાર્યો છે વિશ્વાસ;
 પરબ્રહ્મ તું સાચો દેવ, તહારી સાચી ધારી સેવ. ૧૨૯
 પરબ્રહ્મ મહાવીર જિનેશ, તુજ પ્રગટે નાઠા જગ કલેશ;
 શરણુ કર્યું તહારું જ્યકાર, વર્ધમાન તું વિશ્વાધાર. ૧૩૦
 તું મતિ તું ગતિ આશ્રય સુજ, તુજ પ્રેમે છે સાચી સુજ;
 ભારત દેશપતિ શ્રેણિક, ગાઉ હું તુજને નિર્ભીક. ૧૩૧
 તુજ નામે છે મંગલ માત્ર, પગ પગ ઋદ્ધિ શક્તિ વિશાલ;
 સર્વવિશ્વમાં શાંતિ થાવ, નર નારી પામો શુભ લ્હાવ. ૧૩૨
 ઝોંઝોં અહીં મહાવીર પ્રકાશ, પરમાનંદ મહાવિશ્વાસ;
 શાંતિ તુષ્ટિ પુષ્ટિ ખાસ, પામો નર નારી ઉલ્લાસ. ૧૩૩
 સુભુશે જે શ્રેણિક સુબોધ, જ્ઞાની ભક્ત થશે મહાયોધ,
 જૈન ધર્મ જગમાં જ્યવંત, વર્તો વીર પ્રભુ ભગવંત. ૧૩૪

ૐ અહીં શાંતિ: ૩

૧૧૪

મહાપ્રભુ મહાવીર દેવનો વૈરાગ્યોપદેશ.

(સિદ્ધ જગત શિર શોભતા—એ રાગ)

પ્રભુ મહાવીર જિન ઉપદેશો, સાંભળશો નરનાર;	
સંસારમાં નહિં સાર છે, જૂઠા વિષય વિકાર.	પ્રભુ ૧
જેવી સંધ્યાને વિજલી, જેવું સરિતાનું પૂર;	
તન ધન જોખન તેહવું, રૂપ છે ધૂળની ધૂળ.	પ્રભુ ૨
ધ્યારા વિષયો જે લાગતા, ક્ષણમાં પામે વિનાશ;	
કાયા માયાનો ઝર્વ શ્યો ? સ્વપ્નની બાજી વિલાસ.	પ્રભુ ૩
ચામડી રૂપમાં મોહ શ્યો ?, પાણી પરપોટો દેહ;	
દેહના મોહે શું ? મુંઝવું, જૂઠાં જમીન ગેહ.	પ્રભુ ૪
જેના માટેરે જીવડા, કરતા ક્રોધ કષાય;	
કાપકાપારે બહુ કર, તેને મૂકીને જાય.	પ્રભુ ૫
હિંસા જૂઠને ચોરીથી, પાપો બહુલાંરે થાય;	
વ્યભિચારે દુઃખ મોટકાં, શાંતિ આરોગ્ય જાય.	પ્રભુ ૬
માને ફૂલો શું માનવો, તેથી પાપો ન જ્ઞાન;	
કપટ ક્રિયાથી ન શાંતિ છે, થાશે નહીંરે નાદાન.	પ્રભુ ૭
લોભે દુઃખનો થાક છે, લોભે શુભ સહુ જાય;	
દોષો પ્રગટેરે લખશુભા, ખૂરૂં પોતાનું થાય.	પ્રભુ ૮
ખોદે પાપનો ખાડો જે, તેમાં તેહ પડંત;	
પાપ જ છાનુંરે ક્યાં રહે, પાપે આવેરે અંત.	પ્રભુ ૯
તાહરૂં તાહરી પાસ છે, આતમમાં સુખ સત્ય;	
જડથી શાંતિ ન શર્મ છે, છંડી દેને અસત્ય.	પ્રભુ ૧૦
કોટી ઉપાયે ન પામશો, પુફ્ફલ લોગવતાં સુખ;	
મિથ્યા જડમાંરે મોહ શ્યો, બ્રાંતિ તેટલું દુઃખ.	પ્રભુ ૧૧
નિરૂપાધિક સુખ સત્ય છે, ઉપાધિ એ છેરે દુઃખ;	
સમજી ઉપાધિ છંડતાં, પાપો આત્મિક સુખ.	પ્રભુ ૧૨

૧૧૫

આત્મવિષે સુખ બાણું, પરવશતા દુઃખ ખાણું;
 સ્વપ્ન સરીખા છે વૈભવો, નિશ્ચય મનમાં રે બાણું. પ્રભુ. ૧૩
 મહાર્જું તહાર્જું સહુ લેદથી, શુદ્ધાત્મ છે રે ભિન્ન;
 એવું બાણી શુદ્ધાત્મમાં, કરશે મનડાંને લીન. પ્રભુ. ૧૪
 પ્રભુ મહાવીરના યોધથી, બગ્યે આતમરાજ;
 બુદ્ધિસાગર પ્રભુ મળ્યા, સિદ્ધયાં સઘળારે કાજ. પ્રભુ ૧૫

પ્રભુ મહાવીર દેવનો જૈનોને ઉપદેશ.

સવયા.

મારા જૈનો દુર્ગુણ છોડે, મુજને પામી ધરે ન દૈન્ય;
 સાત્વિક ભક્તિ નીતિવાળા, તપ સંયમ ગુણવંતા જૈન. ૧
 જૈન ધર્મમાં શ્રદ્ધા પ્રીતિ, સત્યયોગ ને ધારે ક્ષેમ;
 મારામાં મન વાળી ભક્તે, સર્વજીવોપર ધરતા રહેમ. ૨
 આજીવિકા આદિ કર્મો, કરતા નીતિથી ગુણવંત;
 લેહલાવ નહિ ધરે પરસ્પર, અલેહલાવે વર્તે સંત. ૩
 મન છોડે તે જૈનો મારા, દુનિયામાં સહુ નરને નાર;
 અલેહલાવે વર્તો જૈનો, થાઓ શુભ કરવા તૈયાર. ૪
 આવરણો ટળવાથી આતમ, તે પરમાતમ પોતે થાય;
 કાલ અનાદિ કર્મબંધની, મુક્તિ થાતાં સિદ્ધિ સુધાય. ૫
 જાગો જૈનો તણ પ્રમાદો, દયા દાન દમ ધારી ખાસ;
 સખલ ધ્રુવને નિર્મલ કરવા, મારા પર રાખો વિશ્વાસ. -
 જૈનધર્મ ફેલાવો જગમાં, તદર્થ સ્વાર્થજી કરશે સર્વ;
 સાધુ સંતની કરશે સેવા, ત્યાગી જૂઠું મિથ્યાગર્વ. ૭
 સર્વજીવોમાં જૈન જિનત્વ જ, છે તેને પ્રગટાવો બેશ;
 સહાય આપો સર્વ જીવોને, ત્યાગો હિંસા અસત્ય કલેશ ૮
 ઉઠો જૈનો જિનત્વલાવે, સર્વલોકને યોધો ખાસ;
 સહો દુઃખ આગળ વધવાયાં, કદિ ન થાવો જરા ઉદાસ. ૯

૧૧૬

જ્ઞાનીને નહિ કર્મબંધ છે, નિષ્કામે કરશે વ્યવહાર;	
દાન શીયલ તપ ભાવથી મુક્તિ, થાતી માનો મન નિર્ધાર.	૧૦
સંપીને સહુ જૈનો ચાલો, સમભાવે છે સૌની મુક્તિ;	
વ્યવહારી ધાર્મિક શક્તિયો, પામે ધારી શિક્ષણમુક્તિ.	૧૧
પરોપકારો કરવા માટે, તન મન ધનનો કરશે ત્યાગ;	
દોષદષ્ટિને ટાળી જ્ઞાને, જૈનોપર ધારો શુભ રાગ.	૧૨
યથાશક્તિ સહુનું શુભ કરશે, ટાળો દુષ્ટ કષાયો દ્વેષ;	
ગૃહસ્થ ત્યાગી જૈનો સર્વે, આતમ અનુભવો સુખ પૂર.	૧૩
સ્વાધિકારે ધર્મ કરો સહુ, દેવ ગુરૂપર ધરશે ખ્યાર;	
બુદ્ધિસાગર પ્રભુ મહાવીર, જોધે વર્તે મંગલ માલ.	૧૪

પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુનો વિશ્વને ઉપદેશ.

જૈન ધર્મનો સંપૂર્ણ સાર.

જૈન ધર્મનો સાર કહું છું, સાંભળશે ભાવે નરનાર;	
આત્માની શુદ્ધિ કરવામાં, અસંખ્યયોગો છે જ્યકાર.	૧
દર્શન જ્ઞાન ચરણ એ ત્રણ છે, સર્વ યોગમાં મહાપ્રધાન;	
ત્યાગીઓ ને ગૃહસ્થી લોકો, સેવી પામે મુક્તિસ્થાન.	૨
દેવ ગુરૂ ને ધર્મની શ્રદ્ધા, મતિ આદિ છે પાંચે જ્ઞાન;	
ચારિત્રે છે બાહ્યાભ્યંતર, પામી થાવો જિન ભગવાન.	૩
આતમ તે પરમાતમ પોતે, થાવે મોહ વિનાશો બેશ;	
આધિ વ્યાધિ ટળે ઉપાધિ, પૂર્ણાનંદી બ્રહ્મ હમેશ.	૪
ચિદાનંદ આદિ ગુણપર્યાવ, જૈન ધર્મ એ આતમધર્મ;	
આતમધર્મથી મુક્તિ સહુની, મિથ્યાત્વાદિક નાસે કર્મ.	૫
આતમસ્વરૂપી જૈનધર્મમાં, સર્વે ધર્મો પૂર્ણ સમાય;	
અનંત અનાદિ જૈનધર્મ છે, નિશ્ચય વ્યવહારે સોહાય.	૬

૧૭૭

દુર્ગુણ હરવા સદ્ગુણ લેવા, જૈનધર્મનો એ છે ધર્મ;	
તમો રજેશુણ વૃત્તિ ટાળી, સાત્વિકવૃત્તિ કરવાં કર્મ.	૭
જૈનોની સેવા ભક્તિમાં, મારી સેવા ભક્તિ હોય;	
કર્મયોગીઓ જ્ઞાનયોગીઓ, સંતભક્તિથી મુક્તિ જોય.	૮
આસક્તિ વણુ કર્મો કરવાં, જીવો પામી આતમજ્ઞાન;	
દુર્ગુણ દોષો જેઓ જીતે, તે છે જૈનો મારા પ્રાણુ.	૯
દયા સત્ય તપ સંયમ નીતિ, પ્રામાણ્ય જ શુભ દમ ને દાન;	
નીતિમયસ્વાર્થો પરમાર્થો, સુકૃત્ય સમતા ધર્મ પ્રમાણુ.	૧૦
વ્યભિચાર ચોરી હિંસાદિક, દોષો ટગતાં આતમશુદ્ધિ;	
જૈનધર્મનું સાર તત્ત્વ એ, એવી શ્રદ્ધા ધારો યુદ્ધિ.	૧૧
જૈન ધર્મ એવો આરાધે, નરનારીની થાતી મુક્તિ,	
સર્વ ખંડ દેશોમાં સ્વાધીન, સત્યપણાની સાચી યુક્તિ.	૧૨
મારા ઉપર થૈ વિશ્વાસી, જૈન ધર્મ પાળો નરનાર;	
યુદ્ધિસાગર મહાવીર વાણી, એવી જગ જ્યવંતી સાર.	૧૩

દેવ અને રાક્ષસ.

(સંતો સત્ બતલાનારે, એ રાગ.)

સંતો સજ્જન દેવોરે; દુર્જન રાક્ષસ કહેવોરે—	
આત્માનું બળ દેવો પાસે, પશુબળ રાક્ષસ પાસેરે;	
ન્યાય નીતિયુત માનવદેવો, રહે પ્રભુ વિશ્વાસે. સંતો	૧
સદ્ગુણગણવાળા છે દેવો, રાક્ષસ દુર્ગુણ દરિયારે;	
સત્વશુભી કર્મી છે દેવો, રાક્ષસ તમથી ભરિયા. સંતો	૨
પશુબળવાળા હિંસક જૂઠા, કપટકલા કરનારારે;	
વ્યસનોમાંહિ શૂરા પૂરા, રાક્ષસદુષ્ટાચારા. સંતો	૩
દયા સત્ય ક્ષમા તપ સંયમ, સરલપણું ધરનારારે;	
બ્રહ્મચર્ય પરમાર્થી પૂરા, દેવો સમતાવાળા. સંતો	૪

૧૧૮

પુણ્યકર્મ સંવરથી દેવો, રાક્ષસ પાપાચરણેરે;
 ન્યાય નીતિ નહિ રાક્ષસ પાસે, જીવ ન સંતના શરણે. સંતો ૫
 શયતાની રાક્ષસ લોકો છે, નિર્મોહી જન દેવોરે;
 રાક્ષસવર્ગનો ત્યાગ કરીને, દેવજનોને સેવો. સંતો ૬
 પશુ પંખી માનવને મારે, રાક્ષસજન અન્યાયેરે;
 દેવો રક્ષણ કરતા પ્રેમે, વર્તે ધાર્મિક ન્યાયે. સંતો ૭
 રાક્ષસની મન વાણી કાયા, સ્વાર્થ ને હિંસાવાળીરે;
 દેવોની મન વાણી કાયા, ઉપકારોથી ભરેલી. સંતો ૮
 દેવો સહુનું સાઈ ઇચ્છે, રાક્ષસ ખૂંડે ઇચ્છેરે;
 રાક્ષસ જ્યાં ત્યાં દોષો દેખે, દેવો ગુણને પ્રીચ્છે. સંતો ૯
 દયા દાન દમવાળા દેવો, રાક્ષસ ઘાતક દુષ્ટરે;
 યોગાષ્ટક આરાધક દેવો, રાક્ષસ યોગથી બ્રહ્મા. સંતો ૧૦
 સાધુ સંતના વૈરી રાક્ષસ, ધર્મમતિના વૈરીરે;
 આત્મધર્મના પૂર્ણ વિરોધી, સર્પની પેઠે ઝેરી. સંતો ૧૧
 દેવ ગુરૂ ને ધર્મના રાગી, ધર્મમતિના ધારીરે;
 આત્મતત્ત્વના રાગી પૂરા, ને સાત્વિક આહારી. સંતો ૧૨
 સત્ય પ્રમાણિક લોકો દેવો, અમૃતવાણી ભાષેરે;
 અપ્રમાણિક રાક્ષસ દુષ્ટો, રગોરગ જૂઠું દાખે. સંતો ૧૩
 સાત્વિક ભક્તિ જ્ઞાન કર્મથી, માનવ દેવો રાજેરે;
 ભક્તિ જ્ઞાનને કર્મથી બ્રહ્મા, રાક્ષસ લોકો છાજે. સંતો ૧૪
 દગા ફિસાદી ખૂની રાક્ષસ, માનવ રક્તને ચૂસેરે;
 દેવો છે સાચાના સાક્ષી, પરનાં આંસુ લૂસે. સંતો ૧૫
 વિશ્વાસીનો ઘાત કરેને, ગુણ ઉપર અપકારીરે;
 પરના પ્રાણો હણતા રાક્ષસ, પ્રપંચી નરને નારી. સંતો ૧૬
 મનવાણી કાયા વ્યભિચારી, ખૂરી જેની ચારીરે;
 એવા રાક્ષસ સર્વ ખંડમાં, લક્ષણથી લ્યો ધારી. સંતો ૧૭
 પાપનો પશ્ચાત્તાપ કરે નહીં, દેવોને સંહારેરે;
 ધર્મચ્યુદ્ધથી મહાધર્મ છે, એથી રાક્ષસ હારે. સંતો ૧૮

૧૧૯

દુર્ગુણ વૃત્તિયો છે રાક્ષસ, ધર્મગુણો છે દેવોરે;
 પ્રગટ કરીને સદ્ગુણ સર્વે, દેવનો રસ્તો લેવો. સંતો. ૧૯
 ધર્મનાશ કરનારા રાક્ષસ, દેવો ધર્મને રક્ષેરે;
 અધર્મમાં રાક્ષસ છે રંગી, દેવો આતમ લક્ષ્યે. સંતો. ૨૦
 ઉદાર આશય સદાચારથી, દેવો શુભ વ્યવહારીરે;
 ખૂરા આશય દુરાચારથી, રાક્ષસ જગ અવતારી. સંતો. ૨૧
 પાપી લેશ્યાવાળા રાક્ષસ, દેહયામરસરસિયારે;
 શુભ લેશ્યાવાળા છે દેવો, ચિદાનંદ ઉલ્લસિયા. સંતો. ૨૨
 રાગ દ્રેષાદિક છે રાક્ષસ, પ્રકૃતિના બ્યારે;
 મન છે રાક્ષસ મોહ ભરેલું. તેના જગ પડછાયા. સંતો. ૨૩
 દુષ્ટ કામ રાક્ષસની સંગે, પળ પળ સુખ નહિ શાંતિરે;
 જડમાં મુઝે જીવો ભારે, દેવોને નહિ જ્ઞાન્તિ. સંતો. ૨૪
 આતમ દેવને મોહ તે રાક્ષસ, ઘેનાં લક્ષણ બળોરે;
 ઘેના તાળે રહે છે મનડું, ગુણ અવગુણ પ્રમાણો સંતો. ૨૫
 આતમ તાળે મન તે સ્વર્ગને, મુક્તિ દેવતા થાવુંરે;
 મોહના તાળે મન તે નર્ક જ, સમજીને સમજાવું. સંતો. ૨૬
 મન કુરૂક્ષેત્રજ દેવો પાંડવ, રાક્ષસ કૌરવ લડતારે;
 કૌરવને સંહારી પાંડવ, આત્મરાજ્યને વરતા. સંતો. ૨૭
 આતમ રામને મોહ તે રાવણ, ધન્ને મનમાં લડતારે;
 રાવણને સંહારી રામ જ, સમતા સ્ત્રીતા વરતા. સંતો. ૨૮
 મોહ દૈત્યને જીતે તે જિન, આત્મવીર જયકારીરે;
 મોહ જીતવા જે અભ્યાસી, જૈનો તે નરનારી. સંતો ૨૯
 દેવને રાક્ષસલેદ વિચારી, આત્મગુણોને વરશેરે;
 બુદ્ધિસાગર પ્રભુ મહાવીર, આવિર્ભાવને ધરશે. સંતો. ૩૦

૧૨૦

સ્વદેશ.

(સંતો સત્ યતલાનારે મેને મુજે ન જાનાઝ અ રાગ.)

- સંતો સ્વદેશ પ્યારોરે, તેમાં પ્રેમે મ્હાલોરે,
સ્વદેશ આતમ અસંખ્યપ્રદેશી, અનંત ગુણ આધારોરે;
અનંત જ્યોતિ ઝળહળતી જ્યાં, અનુભવ આંખે ભાળો. સંતો. ૧
- આધિ વ્યાધિ નહીં ઉપાધિ, જન્મ મૃત્યુ નહીં ક્યારેરે;
મોહ મારીને મરણવા થૈ, સંત સ્વદેશ પધારે. સંતો. ૨
- સત્વ રજસૂ તમથી તે ન્યારો, અવિનાશી અકલાંકીરે;
પ્રતિપ્રદેશે અનંત આનંદ, નવીન રસથી રંગી. સંતો. ૩
- કેવલ જ્ઞાનનો ભાનુ સદા જ્યાં, અનંત જ્યોતિ પ્રકાશેરે;
કેવલ દર્શન શરી સદા જ્યાં, ગગને પૂર્ણ વિકાસે. સંતો. ૪
- જડવાદી મોહી લોકોને, સ્વદેશ નહીં સમજાતોરે;
બાહિર દૃષ્ટિ ભૂલેલાને, છતી આંખે ન જણાતો. સંતો. ૫
- જડ દેશોમાં મોહેલાઓ, પરદેશી કહેવાતારે;
પરદેશીઓ સર્વ ગુલામો, મરી મરી દુઃખ પાતા. સંતો. ૬
- સત્વ રજસૂને તમ:પ્રદેશો; પ્રકૃતિથી બનેલારે;
તેમાં મમતા માયા યોગે, બન્યા જીવ સહુ ઘડેલા. સંતો. ૭
- પરદેશોમાં જન્મ જરાને, મૃત્યુથી અવતારારે;
આધિ વ્યાધિ ઘણી ઉપાધિ, અનંત દુઃખના ભારા. સંતો. ૮
- પરદેશોમાં ખૂના મરકી, મોહે કાપંકાપારે;
નામ રૂપના મોહ નિશામાં, અનેક દુઃખ બળાપા. સંતો. ૯
- ઈન્દ્રિયોને મનના તાળે, જીવો તે પરદેશીરે;
જડમાં સુખની બ્રાંતિ યાવત, તાવત લોકો કલેશી. સંતો. ૧૦
- વિષયોના આધીન જે લોકો, પરાધીન અનાથોરે;
બ્રહ્મરૂપને સ્વદેશ જેઓ, માને તેહ સનાથો. સંતો. ૧૧
- દેહાધ્યાસ ટળે નહીં યાવત, તાવત નહીં સ્વદેશીરે;
સ્વદેશમાંહિ પોતે રાજા. જોશો માંહી પ્રવેશી. સંતો. ૧૨

૧૨૧

જડદેશોને સ્વદેશમાની, લોકો સ્વદેશ ભૂલ્યારે;
 ક્રોધમાન માયાને લોભે, અનંત દુઃખમાં ઝલ્યા. સંતો. ૧૩
 હિંસા જૂઠને ચોરી જરી, વૈરઝેર પરદેશોરે;
 તેમાં જાતાં દુઃખને પાશો, અંતે અહુ પસ્તાશો. સંતો. ૧૪
 અહંવૃત્તિ પરદેશી માનો, તેમાં નહીં પ્રવેશોરે;
 આત્મદેશમાં મનને રાખી, સત્યાનંદને લેશો. સંતો. ૧૫
 મન વાણી કાયા પરદેશી, રાખો નહિ ત્યાં મમતારે;
 નિરાસક્રિત્યે કર્મયોગી થૈ, પામો સ્વદેશ સમતા. સંતો. ૧૬
 જ્ઞાનયોગી થૈ સ્વદેશ વરશો, પછી ન ક્યારે મરશોરે;
 આત્માનંદે સદા વિહરશો, દેહે નહીં અવતરશો. સંતો. ૧૭
 પ્રાહ્મણ્ય ક્ષત્રી વૈશ્યને શૂદ્ર જ, જાતિ લિંગ નહીં ભાતિરે;
 આતમ પૂર્ણાનંદે ખેલે, માયાની નહીં કાતી. સંતો. ૧૮
 સંતો ગાવો સ્વદેશ ગાનો, ધરો સ્વદેશે પ્રીતિરે;
 ધર્મચ્યુદ્ધથી સ્વદેશ પામો, રાખો સ્વદેશનીતિ. સંતો. ૧૯
 અલખ અરૂપી સ્વદેશ નિર્મલ, અખંડ શાશ્વત બ્યોતિરે;
 ધર્મલેહને ખેદ જરા નહીં, અનંત સુખ વિષ્ણોતિ. સંતો. ૨૦
 સ્વદેશમાંહી આવો સંતો, પામો આતમમોતિરે;
 સ્વદેશ દેખે મારાપરથી, ઉતરી મોહ પનોતી. સંતો. ૨૧
 દેહ ચામડી રાગ ટળ્યાથી, સ્વદેશ સત્ય પમાતોરે;
 પરબ્રહ્મરસ સ્વાહ લહ્યાથી; ચામડીરસવિસરાતો. સંતો. ૨૨
 સ્વદેશ સુખની જાંખી પ્રગટી, સ્વદેશ અનુભવ આબ્યોરે;
 ગુરૂપાથી સ્વદેશ ભાળ્યો, અનુભવ જ્ઞાને ભાબ્યો. સંતો ૨૩
 સ્વદેશ આતમ ચિદાનંદમય, આપોઆપ પ્રકાશીરે.
 સર્વવાસના છંડે ઘટમાં, પ્રગટે સ્વયંવિલાસી. સંતો. ૨૪
 મતામતીને વાહંવાહા, છડી આતમ શોધોરે;
 ધ્યાન સમાધિ યોગે સાચો, પ્રગટે અનુભવ ઝોધો. સંતો. ૨૫
 પરોક્ષમાં મત દર્શન પન્થો, આદિ સહુ તકરારોરે;
 તેમાં રાગદ્વેષ વિના સહુ, કરો સ્વદેશ વિહારો. સંતો. ૨૬

૧૨૨

નિર્વિકલ્પી સ્વદેશ આવો, સર્વવિકલ્પો ટાળોરે;
 વિકલ્પ તાવત્ પરદેશી સહુ, સ્વદેશ સુખમાં મ્હાલો. સંતો. ૨૭
 અનંત પૂર્ણાનન્દ મહોદય, અલખ દેશમાં વાસોરે;
 ખુદ્ધિસાગર પ્રહ્લ સનાતન, આપોઆપ પ્રકાશ્યો. સંતો. ૨૮

ચતુર્વર્ણ સ્વરૂપ આત્મા.

—❦—

આતમ પોતે વર્ણ છે ચાર, જાણો નિશ્ચય ને વ્યવહાર;
 આતમ ગુણ કર્મે છે વર્ણ, પોતાનું પોતાને શર્ણ. ટેક.
 આતમ પ્રાદ્ધાણ ક્ષત્રિય વૈશ્ય જ, શૂદ્ર સ્વયં કહેવાય;
 પ્રકૃતિના ગુણ કર્મોથી, ઉપચારે સોહાય. આતમ ૧
 સત્ત્વ રજ્જ્સુ ને તમોવૃત્તિથી, આતમ બિન્ન સુહાય;
 કર્મથકી આતમ છે ન્યારો, કર્મોત્તીત ગણાય. આતમ ૨
 પ્રકૃતિ ગુણ કર્મથી વર્ણ જ, કલ્પેલી નહિ નિત્ય.
 આતમગુણોથી વર્ણજ ચારે, અરૂપ સત્ય પવિત્ર. આતમ ૩
 ચારે વર્ણો સ્વાધિકારે, વર્તે વર્ણનો ધર્મ,
 આતમધર્મ છે ચિદાનંદમય, રહે ન સમજે કર્મ. આતમ ૪
 ચાર વર્ણમાં અલિપ્ત આતમ, કદિ નહિ અભડાય;
 નિશ્ચય એવું જાણી વર્તો, પ્રભુ હૃદિ પરખાય. આતમ ૫
 વ્યવહારે જે વર્ણ ધર્મ તે, આતમનો ન ગણાય;
 નિશ્ચયથી જ્ઞાનાનંદ સહગુણ, સત્ય વર્ણ સમજાય. આતમ ૬
 વર્ણ કલ્પનામાં જે મુંઝયા, સકામ નરને નાર;
 આતમપ્રભુને તે શું ? પામે, પામે ખહુ અવતાર. આતમ ૭
 જ્ઞાન તે પ્રાદ્ધાણ, ચરણ તે ક્ષત્રિ, આનંદ વૈશ્યસ્વરૂપ;
 સેવા ગુણ તે શૂદ્ર કહીજે, સમજો વર્ણ અરૂપ. આતમ ૮
 નિશ્ચય ગુણ જે જ્ઞાનાદિક તે, ચારે વર્ણ પમાય;
 પિંડ અને પ્રહ્લાંડવિષે તે, આતમસ્વરૂપ સદાય. આતમ ૯

૧૨૩

વેદાગમમાં ચાર વર્ણ છે, બાહ્યાંતર નિર્ધાર; આત્માને પ્રકૃતિલેહે, સમજે નર ને નાર. આતમ ૧૦
 નિશ્ચયને વ્યવહારે જાણે, જન્મથકી નહિ જાતિ; ગાડરિયા પ્રવાહે વર્તે, મળે નહિ સુખ શાત. આતમ ૧૧
 લોક મળે ત્યાં લોકાચાર છે, સન્ત ત્યાં સન્તાચાર; આતમજ્ઞાનમાં એકાકાર જ, જ્ઞાનથી સુખ અપાર. આતમ ૧૨
 અનંત જ્ઞાનાદિશુભવણે, આતમની છે જાણ; બુદ્ધિસાગર આતમવર્ણમાં, અનંત આનંદ માન. આતમ ૧૩

અસંખ્યપ્રદેશ સ્વંદરૂપઆત્મવિશ્વ.

અમારૂં આતમવિશ્વ અખંડ, જેમાં અસંખ્ય પ્રદેશો ખંડ; જેમાં થાય કદિ નહિ ખંડ, જેમાં કલેશ ન ભીતિ દંડ. ટેક.
 આતમવિશ્વના અસંખ્ય પ્રદેશી, ખંડો નહિ વિષ્ણુસાય; પ્રતિપ્રદેશે જ્ઞાનાનન્દ છે, શાશ્વત પૂર્ણ સુહાય. અમારૂં ૧
 આતમવિશ્વમાં લોકાલોક જ, સહુ પ્રહ્લાંડ સમાય; અસ્તિ નાસ્તિ સહુ ધર્મ અનંતા, શુભપર્યવ ઉલ્લસાય. અમારૂં ૨
 આતમવિશ્વમાં જૈન ધર્મ છે, જૈન ને જિન તે સર્વ; સર્વનયોથી આતમવિશ્વને, જાણતાં નહિ ગર્વ. અમારૂં ૩
 આતમવિશ્વમાં જન્મ મરણ નહિ, સર્વ કર્મ નહિ હોય; અનંત નૂરથી શોભે સારૂં, સ્વયં સ્વયંને જોય. અમારૂં ૪
 અસંખ્ય પ્રદેશો ખંડો નિર્મળ, અનંત શુભ આધાર; સત્ત્વ રજસ્સુ ને તમથી જૂદા, નહિ પુદ્ગલ આકાર. અમારૂં ૫
 ઐહારિક કાર્મણુ ને તૈજસ, વૈક્રિયદેહથી ભિન્ન; આહારકથી ભિન્ન અરૂપી, સ્વયં સ્વયંમાં લીન. અમારૂં ૬
 પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુજી, શુદ્ધાતમ મહારાજ; આતમવિશ્વ તીર્થકર જિનવર, પરમેશ્વર સામ્રાજ્ય અમારૂં ૭

૧૨૪

આત્મવિશ્વમાં સર્વે સરખા, ઉચ્ચ નીચ નહિ ભેદ;
 કર્મપ્રકૃતિ હોય નહિં જ્યાં, દુઃખ ન ભીતિ ખેદ. અમારું ૮
 અંનેક સ્વર્ગથી મોટું નિત્ય જ, આત્મવિશ્વ સુખધામ;
 ચિદાનંદમય નિરાકાર સત્, જ્યાં નહિ રૂપ ને નામ. અમારું ૯
 આત્મવિશ્વમાં રહેવું સંતો, સ્વતંત્રતા જ્યાં ખેશ;
 નામરૂપ જડ વિશ્વમાં મુંઝે, પગ પગ ક્ષણ ક્ષણ કલેશ. અમારું ૧૦
 બાહ્યવિશ્વમાં કદિ ન શાંતિ, સર્વ જીવો દુઃખ પાય;
 સ્વપ્નસમું આ બાહ્યવિશ્વ છે, ભ્રાંતિથી દુઃખ થાય. અમારું ૧૧
 આત્મવિશ્વ છે દિલમાં દેખો, આત્મ પ્રભુ મહારાજ;
 આત્મવિશ્વમાં પેઠા તેનાં, સિદ્ધ્યાં સઘળાં કાજ. અમારું ૧૨
 આત્મવિશ્વમાં અનંત જ્યોતિ, દષ્ટા આપો આપ;
 બુદ્ધિસાગર આત્મરાજ્યમાં, કેા નહિ ઘેટો બાપ. અમારું ૧૩

ભારતદેશ.

અમારો આતમ ભારત દેશ, તેમાં પૂર્ણાનંદ હુમેશ;
 જ્ઞાનની ગંગા સમતા યમુના, નિર્મલ વહે સદાય.
 બ્રહ્મજ્ઞાનની બ્રહ્મપુત્રા શુભ, શાંતિ સિન્ધુ વહાય. અમારો ૧
 શુદ્ધોપયોગી સરસ્વતી શુભ, વહેતી આર્યપ્રદેશ;
 શુભ વૃત્તિરૂપ અનેક નદીઓ, ટાળે તન મનકલેશ. અમારો ૨
 સેવારૂપ છે દક્ષિણ નીચે, પગ લંકા સુખકાર;
 શીર્ષ વિચારોનો હિમાલય, શિવ કૈલાસ છે ધાર. અમારો ૩
 તુર્વાવસ્થા તિખેટ શોભે, કાશ્મીર સામ્ય સ્વભાવ;
 શુદ્ધભાવ સિદ્ધાચલ પર્વત, ઉચ્ચતા આબુ ભાવ. અમારો ૪
 સત્ય પરાક્રમ છે પંજાબ જ, સિન્ધુ શૌર્ય સ્વભાવ;
 કઠિન તપ તે કચ્છ દેશ છે, સૌરાષ્ટ્ર જ શુભ દાવ. અમારો ૫

૧૨૫

અહિંસક ગુણ ગુર્જર દેશ જ, મારવાડ શુભ માન;
 માલવ મૃદુતા વિદ્યાચેદી, બંગ પ્રભુ ગુણુગાન. અમારો ૬
 કાશી અયોધ્યા ભક્તિ ઉપાસન, પ્રભુવિવેક વિહાર;
 સત્ય વિચાર જ વરાડ બલો, દક્ષિણ ધર્માચાર. અમારો ૭
 ધર્મ કુશલતા કર્ણાટક છે, દ્રાવિડ ઉત્તમ જ્ઞાન;
 મહારાષ્ટ્ર છે આત્મમહત્તા, ધારવાડ પ્રભુતાન. અમારો ૮
 સંતો વૃક્ષો ડગલે ડગલે, અસંખ્ય દિવ્ય પ્રદેશ;
 ત્રણ દિશાએ વિદ્યાસાગર, જલ સ્થલ શુભ પ્રવેશ. અમારો ૯
 પુણ્યકર્મ છે અનેક તીર્થો, પિંડ તે બ્રહ્માંડ;
 પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુ રવિ, ઉગે નૂર અસમાન. અમારો ૧૦
 શ્રદ્ધા આરબ દેશ મજાનો, પ્રીતિ તેજ ઈરાન;
 તુર્કસ્થાન છે તત્ત્વ પ્રતીતિ, બળ અફઘાનીસ્તાન. અમારો ૧૧
 એવા અસંખ્ય પ્રદેશો રૂંડો, સર્વ દેશ શિરદાર;
 આત્મદેશ ભારતમાં જન્મે, ધન્ય ધન્ય અવતાર. અમારો ૧૨
 ક્ષમા પૃથ્વી શાંતિ જલ મનડું, વાયુ અગ્નિ જ જ્ઞાન;
 આનંદ નભ એ પંચભૂતનું, વિલસે રૂંડું તાન. અમારો ૧૩
 આત્મ ભારત આર્યદેશમાં, દેશો સર્વે સમાય;
 ગુણુ પર્યાયો સર્વે ધર્મો, ઉત્પત્તિ વ્યય પાય. અમારો ૧૪
 નામ રૂપનો મોહ તણને, ઐક્ય ધરો ગુણુ તાન;
 બુદ્ધિસાગર ચિદાનંદમય, આર્ય દેશ મસ્તાન. અમારો ૧૫

પરતંત્રતા.

જેઓ ગુરૂઆજ્ઞા પરતંત્ર, તેઓ બને ખરા સ્વતંત્ર.
 માતપિતા ગુરૂ જ્ઞાની સંતો, તેઓની શુભ શીખ;
 માનંતાં આજ્ઞાએ રહેતાં, સ્વાધીનતાની દીખ. જેઓ ૧

૧૨૬

- અજ્ઞાનીને જ્ઞાની આજ્ઞા, માનંતાં સુખ થાય;
સ્વચ્છંદતાથી છોકરવાદી, સત્યથી દૂર જવાય. જેઓ. ૨
- આત્મરાજ્ય આદિ રાજ્યની, પ્રાપ્તિ માટે સત્ય;
પરતંત્રતા પ્રથમ ભલી છે, સાપેક્ષા ગુણકૃત્ય. જેઓ. ૩
- પ્રભુ ગુરૂની આજ્ઞા વહેતાં, પરતંત્રતા નાશ;
મોહતણી જે સ્વતંત્રતા ત્યાં, પરતંત્રતા ખાસ. જેઓ. ૪
- પરતંત્રતા સહુથી સારી, આત્મશક્તિયો હેત;
પરતંત્રતામાંહી વસે છે, સ્વતંત્રતા સંકેત. જેઓ. ૫
- પરતંત્રતા સારી ખોટી, સાપેક્ષાએ જોય;
પ્રકૃતિની પરતંત્રતા જ્યાં, ત્યાં દુઃખકર સોય. જેઓ. ૬
- પ્રકૃતિ અવલમ્બી લોકો, સ્વતંત્રતાને પાય;
જ્ઞાનીઓને પ્રકૃતિ પણ, સ્વતંત્રતા હિત થાય. જેઓ. ૭
- પ્રકૃતિમાં રચ્યા પચેલા, ઇન્દ્રચક્રી અવતાર;
પરતંત્ર ને મડદા જેવા, જાણુ નર ને નાર. જેઓ. ૮
- પરાધીનતા દુઃખની ક્યારી, જીવંતાં છે નર્ક;
સ્વાધીનતા છે સુખની ક્યારી, જીવંતાં છે સ્વર્ગ. જેઓ. ૯
- વિષયવાસના આદિથી જ્યાં, પરાધીનતા હોય;
આશા તૃષ્ણા યોગે સ્વપ્ને, શાંતિ સુખ ન જોય. જેઓ. ૧૦
- નામ રૂપના મોહી લોકો, પરતંત્ર જગદાસ;
હોય શહેનશાહ તો પણ દુઃખી, આશા ખ્યાસ ઉદાસ. જેઓ. ૧૧
- સ્વતંત્ર સંતો આત્મજ્ઞાનીઓ, નિર્મોહી નરનાર;
સ્વાધીનતાના નામે મોહી, સ્વચ્છંદતા ધરનાર. જેઓ. ૧૨
- સ્વતંત્ર મુક્ત જ આત્મજ્ઞાનીઓ, આત્માનંદી થાય;
બુદ્ધિસાગર મહાવીર ભક્તો, સ્વાધીન સત્ય સુહાય. જેઓ. ૧૩

૧૨૭

સ્વતંત્રતા.

જેઓ સ્વતંત્ર નહિ નરનાર, તેઓ મૂવાં જીવતાં ધાર,
 સ્વતંત્રતા વણુ જનો ગુલામો, થાય દાસના દાસ;
 પશુના કરતાં હલકું જીવન, પામે છે ધિક્કાર. જેઓ ૧
 પશુની પેઠે સંજ્ઞાઓથી, જેઓનો અવતાર;
 દેશ ક્રેમને સંઘાદિકમાં, સ્વાધીનતા જ્યકાર. જેઓ ૨
 રાજ્યથકી જ્યાં સ્વતંત્રતા નહિ, ત્યાં નહિ સુખ સંચાર;
 પડે કાયદા ઘણા જ્યાં ખૂરા, વધે અશક્તિભાર. જેઓ ૩
 લોકોને ભરવામાં ભીતિ, વિષય ભોગની ખ્યાસ;
 શૂરાતનને આત્મભોગ નહિ, ત્યાં પ્રગટે છે દાસ. જેઓ ૪
 ઇન્દ્રિયોપર કાબૂ નહીંને, કુસંપી નરનાર;
 સ્વાધીનતા માટે નહિ જીવે, તે નિર્બલ મરનાર. જેઓ ૫
 સ્વાધીનતા માટે જે મરતા, ત્યાગી દેહનો રાગ;
 સ્વાધીનતા તે જગમાં પામે, આસક્તિનો ત્યાગ. જેઓ ૬
 દ્રવ્યભાવથી સ્વતંત્ર લોકો, કરતા આત્મિકરાજ્ય;
 સર્વવિશ્વમાં રાજ્ય કરેતે, પામે સુખ સામ્રાજ્ય. જેઓ ૭
 જ્યૂહું સ્વાર્થી જીવન ત્યાગે, પરમાર્થે જીવંત;
 આત્મજ્ઞાનથી આત્મમાં સુખ, પામી જીવે સંત. જેઓ ૮
 ન્યાયનીતિનો આત્મભોગથી, પરાધીનતા નાશ;
 પર આશાએ જીવન ત્યાં દુઃખ, ધરો આત્મ વિશ્વાસ. જેઓ ૯
 સત્ય પ્રમાણિક જીવન યોગે, સ્વાધીનતા પ્રગટાય;
 અનેક લોકોના ભોગોથી, સ્વતંત્રતા સોહાય. જેઓ ૧૦
 કરી ગુલામી હાજી હાજી, જેઓ જગ જીવંત;
 વંશપરંપર પરાધીનતા, જેડીમાંહિ પડત. જેઓ ૧૧
 રસ પડે નહિ થાય ન ધાર્યું, અન્યેચ્છાથી જીવાય;
 સ્વાધીનતાનો નાશ ત્યાં નક્કી, મરવું સુખકર થાય. જેઓ ૧૨

૧૨૮

આત્માદિક શક્તિયો પામે, પરાધીનતા જાય;
 દુષ્ટાસુરનો કરે પરાભવ, સ્વતંત્રતા સોહાય. જેઓ ૧૩
 સ્વતંત્ર નહિ આચાર વિચારો, ધર્મ કર્મ પરતંત્ર;
 બને ગુલામી કારમી નીતિ, ત્યાં નહિ પ્રગટે સંત. જેઓ ૧૪
 સ્વતંત્રતાથી સ્વર્ગ મુક્તિ છે, પરાધીનતા નર્ક;
 જડથી સુખની આશાયોગે, લોકો દુઃખે ગર્ક. જેઓ ૧૫
 દુષ્ટ જનોના રહો ન તાબે, કરશે દુષ્ટો દૂર;
 મોહાદિ શત્રુ ક્ષય કરતાં, સ્વતંત્રતા સુખ પૂર. જેઓ ૧૬
 ચિદાનંદ પામ્યા વણુ ઈન્દ્રો, ચક્રવર્તી પરતંત્ર;
 આત્મજ્ઞાન પામેલા સંતો, સદા સુખી સ્વતંત્ર. જેઓ ૧૭
 પરમાત્મમાં મગ્ન થએલાં, સ્વતંત્ર નરને નાર;
 સર્વવિશ્વપર તેઓ સુખિયા, સત્ય રાજ્ય કરનાર. જેઓ ૧૮
 બાહ્ય લક્ષ્મી સત્તાદિ યોગે, સુખિયાં નહિ નરનાર;
 જડ વસ્તુ સંબંધે સુખ તે, દુઃખ જ નિશ્ચય ધાર. જેઓ ૧૯
 દયાદાન હમથી સ્વાધીનતા, પવિત્ર વર્તન યોગ;
 અરસપરસમાં સહાય અપાતી, સ્વતંત્ર સુખ આલોક. જેઓ ૨૦
 પરવશતાએ દુઃખ સદા છે, આત્મવશે સુખ હોય;
 જડની મમતા ત્યાગ કર્યાથી, દુઃખ ન સ્વર્ગે જાય. જેઓ ૨૧
 સાત્વિક સ્વતંત્રતા પ્રગટાવો, અદ્વયર્થ ધરી ષેષ;
 જડ મમતાએ મારામારી, યુદ્ધો પ્રગટે કલેશ. જેઓ ૨૨
 હિંસા જૂઠને ચોરી જ્યાં નહિ, વ્યભિચારને દ્રેષ;
 ક્રોધ કપટને માન ન લાલચ, ત્યાં સ્વાધીનતા ષેષ. જેઓ ૨૩
 આત્મિક બલ ત્યાં સ્વાધીનતા છે, ટળતા કામ વિકાર;
 આત્મરાજ્ય પ્રગટે ત્યાં પૂર, પ્રભુ પ્રાપ્તિ જ્યકાર. જેઓ ૨૪
 કરે ગુલામો અન્યજનોને, તેહ ગુલામો થાય;
 જેવી કરણી તેવું પામે, એવો ઈશ્વર ન્યાય. જેઓ ૨૫
 વિષય લોગના સ્વાર્થીઓ જ્યાં, પાપો ખૂબ કરાય;
 દેશકોમ સંઘાદિકમાં ત્યાં, ભીતિ દુઃખ ઉભરાય. જેઓ ૨૬

૨૨૯

સ્વતંત્રતા સહુ જીવો ઈચ્છે, સહુને સુખની ચાહ;
 સ્વાધીનતા સહુને છે ઠાલી, પરાધીનતા દાહ. જેઓ ૨૭
 જ્ઞાન ભક્તિથી જ્ઞાની ભક્તો, સ્વતંત્રતા વરનાર;
 આત્મજ્ઞાન વણુ બાહિર રાજ્યે, શાંતિ નહીં તલભાર. જેઓ ૨૮
 મનવશ કરતાં આત્મરાજ્ય છે, આનંદ અપરંપાર;
 સર્વ કષાયો હણતાં શાંતિ, પ્રભુતા છે નિર્ધાર. જેઓ ૨૯
 કર્મપ્રકૃતિયોગે સુખ દુઃખ, તેમાં જે સમભાવ;
 પ્રગટે ત્યારે આત્મરાજ્ય છે, ધ્યાન સમાધિ દાવ. જેઓ ૩૦
 વિષયવાસના નામવાસના, લોકવાસના દૂર;
 શાસ્ત્રવાસના ટળતાં સાચું, પ્રગટે આનંદપૂર. જેઓ ૩૧
 સ્વતંત્રતા બત્રીશી ગાઈ, વિદ્યાપુરમાં ખેશ;
 બુદ્ધિસાગર સ્વતંત્ર પોતે, પામ્યો આત્મદેશ,
 જેઓ સ્વતંત્ર છે નરનાર, તેઓ ધન્ય ધન્ય જ્યકાર. જેઓ ૩૨

સ્વરાજ્ય.

સંતો સ્વરાજ્ય પામોરે, પૂણાનન્દે જામોરે;
 કામ ક્રોધ મત્સરને જીતો, માન લોભને મારોરે;
 માયા જીતો આત્મજ્ઞાનથી, શત્રુથી નહિ હારો.—સંતો. ૧
 મોહાદિક શત્રુઓ મારો, દુષ્ટાસક્રિતવારોરે;
 પ્રત્યાહારથી પ્રેમ લગાવો, સ્વાશ્રયભાવને ધારો.—સંતો. ૨
 પટ્ટચક્રોમાં ધરી ધારણા, ધ્યાન સમાધિ પાવોરે;
 આત્મ તે પરમાત્મ પોતે, ગગન ગઢે ચઢી જાવો.—સંતો. ૩
 ઇન્દ્રિયોને જીતો જ્ઞાને, મનને વશમાં રાખોરે;
 વિષયોના નહિ બને શુભામો, શુદ્ધાત્મ રસ ચાખો.—સંતો. ૪

૧૩૦

- આત્મવશી નહિ જેનું મનડું, સ્વરાજ્ય તે શું પામેરે;
કરે ન કામતણી કુર્માની, ઠરે ન તે નિજ ઠામે.—સંતો. ૫
- કરે ન હિંસા પ્રાણીઓની, નિશદ્દિન સાચું ભાખેરે;
વ્યભિચારની વૃત્તિ સઘળી, જ્ઞાને મારી નાખે.—સંતો, ૬
- શત્રુનો વિશ્વાસ કરો નહિ, જેણે દુઃખો દીધારે;
વિષયાનંદની લાલચ કરતાં, આત્મરાજ્ય નહિ સિદ્ધયાં.—સંતો. ૭
- આત્મખુદામાં પૂર્ણ મસ્ત થૈ, મન શયતાનને મારેરે;
મનમાં પ્રગટ્યા શત્રુઓને, ગુણ શસ્ત્રે સંહારો.—સંતો. ૮
- નામરૂપની મહામોહિની, પ્રકૃતિ મહામાયારે;
અજબ ખેલ છે સમજી તેના, કદિ ન લયો પડછાયા.—સંતો. ૯
- સર્વ દૃશ્યમાં શુભ અશુભની, બુદ્ધિ કરો ન ક્યારેરે;
મોહરાજનું સૈન્ય ભગાડો, સ્વદેશ લેશો ત્યારે.—સંતો. ૧૦
- સ્વદેશ આતમ જીતો સંતો, જીતી જૈનો થાશેરે;
દુર્ભલ કાયરનું નહિ કામજ, ભૂલ પડે પસ્તાશે.—સંતો. ૧૧
- પ્રભુ પ્રાર્થના પશ્ચાત્તાપે, નવીન બળ પ્રગટાવેરે;
ઐક્યશક્તિ ઉત્સાહે લડતાં, અમર બની સુખ પાવો.—સંતો. ૧૨
- દુષ્ટ શત્રુની દયા ન કરશો, મોજશોખને ત્યાગેરે;
આત્મપ્રદેશોમાં મન રાખી, આત્મોપયોગે બળો.—સંતો. ૧૩
- આત્મદેશથી ન્યારા દુર્ગુણ, શત્રુઓ સંહારેરે;
લક્ષ્મિયોગના ચઢી શિખરપર, વિજયી વાઘ વગાડો.—સંતો. ૧૪
- બ્રહ્મ અમીરસ પીવો પ્રેમે, અનહદ લેરી વગાડોરે;
આત્મસૈન્યને સંતો ઘટમાં, સાવધ થૈને જગાડો.—સંતો. ૧૫
- બની મરજિયા મર્દો સંતો, પ્રભુનાં ગીતો ગાવેરે;
મરજીવા થૈ મુક્તિ પામે, પગ પાછા ન હડાવો.—સંતો. ૧૬
- શત્રુના દાવો સહુ બાણો, કરો ન યુદ્ધથી પાછારે;
દેહભાવથી મર્યા સંત જે, દેખે જ્ઞાન તમાસા.—સંતો. ૧૭
- દેહભાવથી મરીને જેઓ, આત્મજ્ઞાનથી જીવેરે;
તેવા સંતો શૂરા પૂરા, આનંદરસને પીવે.—સંતો. ૧૮

૧૩૧

દાવપેચથી દુરમન મારો, લેશ ન વાર લગાડોરે;
 ગાફલ થૈને ગર્વ કરો નહિ, ફેડા દેખો હહાડો.—સંતો. ૧૯
 સર્વ જીવોને આતમસરખા, માની સ્વોન્નતિ કરશેરે;
 આત્મરાજ્ય સામ્રાજ્ય લહીને, ફક્કડ થૈને ફરશે.—સંતો. ૨૦
 આત્મરાજ્યમાં સુખ નિર્ભયતા, જન્મમરણ નહિક્યારેરે;
 સમયે સમયે સુખ અનંતું, મરે ન કો નિજ મારે.—સંતો. ૨૧
 આધિઉપાધિ વ્યાધિ નહિ જ્યાં, અનંતઆતમજ્યોતિરે;
 સર્વ સરીખા શુદ્ધાતમાઓ, જેવાં નિર્મળ મોતિ.—સંતો ૨૨
 લાખ ચોરાશી જીવ યોનિના, ફેરાનું નહિ ફરવુંરે;
 ચિદાનંદરૂપે નિલ્ય રહેવું, કોને નહિ કરગરવું.—સંતો. ૨૩
 બાહિર વિશ્વરાજ્ય ક્ષણિક છે, સ્વાર્થ અશાંતિવાળારે;
 પગલે પગલે ભીતિ દુઃખડાં, ખુનામરકીથી કાળાં.—સંતો. ૨૪
 અવિશ્વાસી બાહ્યરાજ્ય છે, દેહ ઈંદ્રિયે મુંજેરે;
 નામ રૂપનો મોહ ટળ્યાથી, આત્મરાજ્ય ઘટ સૂજે.—સંતો. ૨૫
 જેનો તન મન ઉપર કાબુ, વૃત્તિયો વશ જેનેરે;
 સાત્વિક ભક્તિ જ્ઞાનને પામ્યો, આત્મરાજ્ય છે તેને.—સંતો. ૨૬
 સાત્વિકવિકલ્પ રાજ્યથી મોટો, શુદ્ધાતમસામ્રાજ્યેરે;
 રહીયા તે પરબ્રહ્મ બનીને, સર્વ લોકપર ગાજે.—સંતો. ૨૭
 આત્મરેશનું રાજ્ય મઝાનું; જ્ઞાનીને નહિ છાનુંરે;
 જડનું રાજ્ય તો છે જ ટકાનું, બ્રાંતિમય મમતાનું.—સંતો. ૨૮
 આત્મરાજ્યને પામો સંતો, અજર અમર સુખકારીરે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મરાજ્યનો, થયો પ્રભુ જ્યકારી.—સંતો. ૨૯

૧૩૨

આસ્તિક.

- આસ્તિક તેહ ગણ્યાતારે, પ્રભુના જેઓ જ્ઞાતારે;
 આતમ કર્મની શ્રદ્ધા ધારે, પુનર્જન્મ વિશ્વાસીરે,
 નવતત્ત્વોની શ્રદ્ધા રાખે, વર્તે શુભ પ્રકાશી. આસ્તિક ૧
- સત્યાચાર વિચારે વર્તે, રાગદ્વેષ હઠાવેરે;
 સાધુસંત સેવામાં પૂરા, દુર્ગુણપંથ ન જાવે. આસ્તિક ૨
- અતિથિની સેવા શુભ ધારે, કામ ક્રોધને વારેરે;
 માતા પિતા ગુરૂ સેવા ભક્તિ, કરતા જન્મ સુધારે. આસ્તિક ૩
- પાપકર્મથી દૂર રહંતા, પુણ્ય કર્મને કરતારે,
 પરાપકારી કર્મો કરતા, નિષ્કામે શુભ ધરતા. આસ્તિક ૪
- ઉપકારીના ઉપકારોને, પ્રાણુ જતાં નહીં ભૂલેરે;
 લક્ષ્મી સત્તા વિદ્યા બગથી, ફેાગટ મન નહિ કૂલે. આસ્તિક ૫
- આતમ કર્મને યેનો સંયોગ, કર્મ કરે વ્યવહારેરે;
 કર્મ નાશના ઉપાયો છે, મોક્ષ ખરે શુભ ધારે. આસ્તિક ૬
- આત્મા પટકારકમય જાણે, નિશ્ચયને વ્યવહારેરે;
 ધરે ન આસક્તિ વિષયોમાં, જીવે પરઉપકારે. આસ્તિક ૭
- સત્ય વદે ને સત્ય કરે જે, પ્રામાણિકતા ધારેરે;
 સ્વાધિકારે કર્તવ્યોને, કરતો કર્મ ન હારે. આસ્તિક. ૮
- ગુરૂની સેવા ભક્તિમાટે, સર્વસમર્પણ કરતોરે;
 દયા ક્ષમા આર્જવ નીતિએ, આર્થપણને વરતો. આસ્તિક ૯
- સર્વનયોની સાપેક્ષાએ ધર્મ લેહને ટાળેરે;
 યોગ જ્ઞાનને ભક્તિ યોગથી, આતમને અબુવાળે. આસ્તિક ૧૦
- પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુમાં, પૂર્ણ પ્રેમને ધારેરે;
 ગુરૂ આજ્ઞાએ જીવન ગાળે, આતમમાં મન વાળે. આસ્તિક ૧૧
- દેશ સંઘ રાજ્યાદિક સેવા, કરતો સ્વાધિકારેરે;
 ગૃહી ત્યાગીનો ધર્મ બજાવે, યાદયાં વચનો પાળે આસ્તિક ૧૨

૧૩૩

નામ રૂપના મોહને મારે, સંતોષે મન વાળેરે;
 દયા દાન દમ ધારે સંયમ, દુષ્ટ વાસના ટાળે. આસ્તિક ૧૩
 સત્સંગતનો વ્યસની પૂરે, દુષ્ટની સંગ નીવારેરે;
 મન વાણી કાયા કેળવતો, ધ્યાન સમાધિ ધારે. આસ્તિક ૧૪
 બ્રહ્મચર્યને પાળે પ્રેમે, પવિત્ર મન તન રાખેરે;
 આત્માનુભવ યોગે સાચા, આનંદ રસને ચાખે. આસ્તિક. ૧૫
 સર્વકષાયો હણતો જ્ઞાને, સમ્યક્ત્વાદિક ધારીરે;
 બુદ્ધિસાગરશુદ્ધેવના, ભક્તોની બલિહારી. આસ્તિક ૧૬

નાસ્તિક.

નાસ્તિક તેહ ગણાતારે, પ્રભુને ભૂલી જાતારે;
 આભવ પરભવ ધર્મ ન માને, આતમ તત્ત્વ ન જાણેરે;
 આતમનું અસ્તિત્વ ન માને, રહ્યો પ્રથમ શુભુ સ્થાને.—નાસ્તિક. ૧
 પરમાતમની ધરે ન શ્રદ્ધા, મિથ્યાબહેમો ધારેરે;
 નવતત્ત્વોની ધરે ન શ્રદ્ધા, તેહ તરે શું ? તારે.—નાસ્તિક. ૨
 હિંસા કરતો જૂઠું બોલે, કરે ચોરી વ્યભિચારીરે;
 જૂઠી સાક્ષીઓને પૂરે, લોભ પાપ દિલ ભારી.—નાસ્તિક. ૩
 ધર્મ નીતિની ધરે ન શ્રદ્ધા, જડ લોગે સુખ માનેરે;
 પુણ્ય પાપને હંબક સમજે, ચઢે ન શિવ સોપાને.—નાસ્તિક. ૪
 વિશ્વાસીનું ગળુ રેંસતો, શરણાગતને મારેરે;
 વિષય સુખોમાં રાખ્યા માખ્યા, ખની શુભાસો ભારે.—નાસ્તિક. ૫
 જડમાં સુખવાદિયો પૂરા, ઈન્દ્રિયોના દાસોરે;
 નામરૂપ મોહે મુંઝાણા, મુક્તિ જ ગણે તમાસો—નાસ્તિક. ૬
 પંચભૂતને આતમ માને, દેહાદિકને માનેરે;
 સત્ય પ્રભુનું રૂપ ન જાણે, રહે પાપતોક્ષને.—નાસ્તિક. ૭

૧૩૪

દુર્ગુણોમાં ફસી રહ્યા જે, સદ્ગુણથી જે આધારે;
 દારૂ આદિ વ્યસનીઓ જે, જેવા વરૂને ડાઘા.—નાસ્તિક. ૮
 હરામતું ખાવામાં પૂરા, દેવગુરૂને નિંદેરે;
 રાગને દ્વેષે રહેતા રાચી, પડતા મિથ્યા કુદે.—નાસ્તિક. ૯
 ધર્મશાસ્ત્રની ધરે ન શ્રદ્ધા, ગુરૂથી આઘા નાસેરે;
 આત્મિક સુખની હોય ન શ્રદ્ધા, રહે ન પ્રભુ વિશ્વાસે.—નાસ્તિક. ૧૦
 ધર્મને ઘાલે પાતાળે જે, પાપને આગળ કરતારે;
 સત્યને હણુતા અસત્ય પોષે, દુષ્ટ બુદ્ધિને ધરતા.—નાસ્તિક. ૧૧
 સાધુ સંતને ધિક્કારે જે, દુષ્ટાચારને ધારેરે;
 ખાવું પીવું મોજ મઝામાં, માનવ ભવને હારે.—નાસ્તિક. ૧૨
 પાપીયજ્ઞે પશુઓ મારે, ક્રોધે જીવો મારેરે,
 દુષ્ટ વિચારો દુષ્ટાચારો, ધરતો પાપ પ્રચારે.—નાસ્તિક. ૧૩
 નાસ્તિક લોકો જડવાદીઓ, મિથ્યાત્વી સંગવારોરે;
 બુદ્ધિસાગર આસ્તિક સંગત, કરતાં સુખ નિર્ધારો.—નાસ્તિક. ૧૪

ખરા એ સંત મક્તો છે.

દયા ને સત્યમય જીવન, વિવેકી જ્ઞાની ને પ્રેમી;
 પ્રભુમયજીવને જીવે, ખરા એ સંત ભક્તો છે. ૧
 અહંતા નહિ નથી મમતા, જીવોને આત્મવત્ દેખે;
 કર્યું સ્વાર્પણ પ્રભુને સહુ, ખરા એ સંત ભક્તો છે. ૨
 કરે ઉપકારનાં કર્મો, ગણે ઉપયોગી સહુ ધર્મો;
 અહંતાધ્યાસ નહિ જગમાં, ખરા એ સંત ભક્તો છે. ૩
 વિકારીવૃત્તિયો ખાળી, પ્રભુતાને રહે જ્ઞાને;
 જણાવે સત્યને સાને, ખરા એ સંત ભક્તો છે. ૪
 જીવોને સત્ય સમજાવે, પ્રભુરૂપ આત્મને ભાવે;
 હઠાવે મોહને દાવે, ખરા એ સંત ભક્તો છે. ૫

૧૩૫

પ્રભુમય દેખતા સર્વે, જીવોને પ્રદ્વસતાથી;	
અહો એવા સકલખંડે, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૬
નિહર ન્યાયી ખરા ટેકી, ખરી સાદાઈમાં રહેતા;	
સરલ સ્વાતંત્ર્યતાધારક, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૭
હઠે ના સત્યથી પાછા, ગભે નહિ મૃત્યુભય ક્યારે;	
મરે પણ સત્ય ના ચૂકે, ખરા એ સંત ભક્તો છે,	૮
કરે પરમાર્થમાટે સહુ, કદી ના મુંઝતા મોહિ;	
શુભાશુભભાવથી ન્યારા, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૯
રહે મધ્યસ્થ મરજીવા, પ્રભુ સમ સંતને પૂજે;	
ખન્યા જે સંતના પ્રેમી, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૧૦
પ્રભુ જેના દિલે વસિયા, પ્રભુ કીધો પ્રકટ આતમ;	
ખહિર અંતર પ્રભુમય જે, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૧૧
રહે છાના નહિ ભક્તો, મર્યા જે મોહવૃત્તિથી;	
જીવંતા પ્રદ્વમયભાવે, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૧૨
ખન્યા જે સંત ભક્તો તે, પરીક્ષે સંત ભક્તોને;	
થયા અલ્પમસ્ત આનંદી, ખરા એ સંત ભક્તો છે.	૧૩
અભિપ્રાયે ન જે મુંઝે, શુભાશુભ નહિ રહ્યું જગમાં;	
બુદ્ધયગ્ધિ સંત સાચા છે, પ્રભુ પ્રગલ્યા રંગોરગમાં.	૧૪

પવિત્ર.

(કન્વાલી.)

હૃદય તેનું પવિત્ર જ છે, પવિત્ર જ તે ખરેખર છે;	
પવિત્ર જ સંત સાધુઓ, જલે નહિ ન્હાય તહોંયે તે.	૧
વદે જૂઠું કરે હિંસા, કરે જલ સ્નાન તહોંયે શું ?	
પહે ગંગાવિષે તો શું ? ટળે નહીં પાણીથી પાપો.	૨

૧૩૬

- અરે જે લોભથી ઘાતો, કરે વિશ્વાસીઓની તે,
 ઠગે જે લોકને સ્વાર્થે, કરે જલસ્નાન ક્યાં ? ચોખા. ૩
- ટળ્યા વણુ દોષની દૃષ્ટિ, પવિત્ર જ કેા નથી થાતો;
 પ્રમાણિક જન પવિત્ર જ છે, કથે વેદાગમો ગ્રન્થો. ૪
- શુચિ બ્રહ્મચારિયો સંતો, હૃદયમાં જે પ્રભુ ધારે;
 કરે નિષ્કામથી કર્મો, પ્રતિજ્ઞાઓ નહીં હારે. ૫
- નદી સરમાં વસે મત્સ્યો, પરંતુ મુક્ત નહિ થાતાં;
 પવિત્રાર્થ થતી જ્ઞાને, તથા સમતા સમાધિથી. ૬
- પવિત્ર જ વીર જપનારા, કપટ ત્યાગી ખરા રાગી;
 દયાગંગા વહે જેના, હૃદયમાં તે શુચિ સંતો. ૭
- નહીં અભડાય સજ્જનો, ખરેખર અગ્નિના જેવા;
 સરલતા વાયુ ધરનારા, અનુભવ સ્નાન કરનારા. ૮
- અરે તાકાદ શી ? જડની, અહો જે દીલ અભડાવે;
 અનંતી આત્મની શક્તિ, નહીં અભડાય કેાથી તે. ૯
- કદી અભડાય નહિ આતમ, પવિત્ર જ દેહ ના થાવે;
 સ્વભાવો ઊઠના જ્યુદ્ધ, નહીં ત્યાં મુંગતા જ્ઞાની. ૧૦
- અરે જે દુર્ગુણો ધરતા, પવિત્ર જ નહિ અહો તેઓ;
 ગુણોને જે ધરે તેઓ, પવિત્ર જ છે વિના સ્નાને. ૧૧
- નહીં જે આત્મજ્ઞાનીઓ, જનોઈને ધરે તો શું ?
 બન્યા જે આત્મજ્ઞાનીઓ, જનોઈ ના ધરે તો શું ? ૧૨
- વ્યભિચાર જ અને ચોરી, તજી જે નીતિથી વર્તે.
 અહો તેવા પ્રભુ ભકતો, પવિત્રાત્મા સદા જ્યાં ત્યાં. ૧૩
- સકલ તીર્થોત્થાં સ્નાનો, સમાતાં ચિત્તશુદ્ધિમાં;
 સમાત્માદેહના સ્પર્શે, પવિત્રાર્થ થતી સહુની. ૧૪
- અરે જે દેહ પાવિત્ર્યે. અહંકારી બન્યા ભૂલ્યા;
 બુદ્ધયબ્ધિ આત્મપાવિત્ર્યે, પવિત્ર જ સર્વ લોકો છે. ૧૫

૧૩૭

સ્નાન.

- જેથી વધે શક્તિ ગુણજ્ઞાન, તેતે પવિત્ર જાણેા સ્નાન;
 દેહ સ્નાનથી દેહમલ ક્ષય; દેહ પવિત્ર સુહાવે;
 નદી કુંડ સરવર આદિ જલ, નહાતાં સ્કૂર્તિ આવે.—જેથી. ૧
- અનેક પ્રકારે રાખ સ્નાનથી, અનેક રોગો જાવે;
 સૂર્યતાપના સ્નાનપ્રતાપે, પાછી શક્તિ આવે.—જેથી. ૨
- અનેક ચૂર્ણ સુગંધી દ્રવ્યે, સ્નાન કરે તનુકાન્તિ;
 તેલાદિક મર્દનથી શક્તિ, રહે તનુમાં શાન્તિ.—જેથી. ૩
- પવિત્ર વદવું વાચા સ્નાન જ, જૂઠંમલ ક્ષય થાવે,
 સાચા સર્વ પવિત્ર વિચારે, મનનું સ્નાન સુહાવે.—જેથી ૪
- આત્મ જ્ઞાન ઉપયોગે રમવું, ચિદાનદની વ્યક્તિ;
 આત્મસ્નાન સહુ સ્નામાં મોટું, ટાળે સર્વ અશક્તિ.—જેથી. ૫
- બાહુબળની વૃદ્ધિ કરવી, દાન સુપાત્રે દેવું;
 બાહુનું તે ભાવસ્નાન છે, જ્ઞાને સમજી લેવું.—જેથી. ૬
- શુભમાં વાપરવા જે હસ્તો, ધર્મના રક્ષણમાટે;
 કાચાદિનું રક્ષણ હસ્તે, કરવું વાટે ઘાટે.—જેથી. ૭
- કાનથી સાચું સાંભળવું, નિંદા નહિ સાંભળવી;
 શ્રવણ સ્નાન તે સાચું જાણેા, સદ્ગુણ વૃત્તિ ધરવી.—જેથી. ૮
- ધર્મ શાસ્ત્ર ગુરૂ મુખથી સુણવાં, કર્ણસ્નાન ભક્ષેરૂં;
 દેવ ગુરૂસંતોનાં દર્શન, ચક્ષુરનાન અનેરૂં.—જેથી. ૯
- પવિત્ર શાસ્ત્રોનું શુભ વાંચન, શુભ નિરિક્ષણ કરવું;
 કામાદિક વધે જેનાથી, દર્શન તે પરિહરવું.—જેથી. ૧૦
- કામાદિકકારક દૃશ્યેથી, નેત્રો પાછાં હડાવે;
 એવું ચક્ષુઃ સ્નાન કરીને, ચક્ષુઃસંયમ પાવે.—જેથી. ૧૧
- અશુભ શુભ ગંધોમાં નાસા, સમભાવે વાપરવી;
 શુભાશુભ વૃત્તિને ત્યજવી, સત્ય દશા આવ્યરવી.—જેથી. ૧૨

૧૨૮

શુભાશુભવૃત્તિ ૫૩ રસમાં, ૫૩૨સ લોજન કરતાં;
 સામ્યભાવનું સ્નાન કરીને, ચઢીએ જ્યોતિ ભેતાં.—જેથી. ૧૩
 પ્રભુ ભક્તિમાં જીભ વાપરવી, ગુરુશુભગાવામાટે;
 જીંહાથી ઉપદેશો દેવા, તથા ધર્મની વાતે.—જેથી. ૧૪
 ભાષા સમિતિ સ્નાન મજાનું, વચન ગુપ્તિ ગુણકારી;
 અસત્ય સાવધ મલને હરવા, વચ: સ્નાન સુખકારી.—જેથી. ૧૫
 અસત્ય પાપ વિચારો તજવા, સદ્ગુણ સર્વે ભરવા;
 શુદ્ધ હૃદય તે હૃદય સ્નાન છે, વીર પ્રભુપદ વરવા.—જેથી. ૧૬
 શુભાશુભવૃત્તિ પરિહરવી, મન: સ્નાન આદરવું;
 સ્વતંત્ર સત્ય દયાદમદાને, આત્મ ધ્યાનને ધરવું.—જેથી. ૧૭
 ઉપકારો કરવા જે પગને, વાપરવા શુભ ભાવે;
 દેવગુરુ સેવા આદિમાં, વાપરવા શુભ દાવે.—જેથી. ૧૮
 તીર્થ સ્નાન એવાં કરવામાં, પાદસ્નાન પ્રમાણે;
 અશુભમાં પગ નહિ વાપરવા, વિવેક મનમાં આણે.—જેથી. ૧૯
 અધર્મ્ય કામથી દૂરે રહેવું, ઉપ સ્નાનવિચારો;
 દેહવીર્યની રક્ષા કરવી, સર્વસ્નાનાધારો.—જેથી. ૨૦
 પવિત્ર વર્તન નીતિ રીતિ, ઉત્તમ સ્નાન એ જાણે;
 દુષ્ટાચારને દુર્ગુણ હરવા, નિશ્ચય સ્નાન પ્રમાણે.—જેથી. ૨૧
 કાય સ્નાનથી કાયની શુદ્ધિ, પણ નહીં પાપો જાવે;
 હૃદયસ્નાનથી પાપો જાવે, પ્રભુ વિશ્વાસ પ્રભાવે.—જેથી. ૨૨
 દ્રવ્ય ભાવ તીર્થોમાં નહાતા, સર્વ જાતિના સ્નાને;
 તેવા જન ભક્તો છે પૂરા, રહેતા આનંદતાને.—જેથી. ૨૩
 ગંગાદિક નદી જલનાં તીર્થો, બાહ્ય તીર્થ સહુ સમજે;
 દેહને વાચ્યા મન છે તીર્થો, આત્મતીર્થમાં રમજે.—જેથી. ૨૪
 આત્મતીર્થમાં સ્નાન કર્યાથી, સકલ કર્મ ઝટ નાસે;
 આત્મજ્ઞાન સમું નહિ સ્નાન જ, સર્વ તીર્થ પ્રકાશે.—જેથી. ૨૫
 સમતા ગંગા ઘટમાં વહેતી, તેમાં સ્નાન જે કરતા;
 મનના સર્વવિકલ્પો છાંડી, જીવન્મુક્તિપદ વરતા.—જેથી. ૨૬

૧૩૯

તમો રજોગુણી રનાન ત્યજીને, સાત્વિક રનાનને કરવું;
 અભેદજ્ઞાને ધ્યાન સમાધિ; લહી મુક્તિપદ વરવું.—જેથી. ૨૭
 સંત જનોની સંગતિ રનાન જ. ગુરૂઉપદેશે નહાવું;
 ગુરૂ આજ્ઞાએ કાર્યો કરવાં, ગુરૂ આજ્ઞાએ ખાવું.—જેથી. ૨૮
 સંત ચરણ દલીથી નહાવું, ગોરજથી શુભ નહાવું;
 પ્રભુ ગુણ ગાવા એ છે રનાન જ, ગુરૂ કહે ત્યાં જવું.—જેથી. ૨૯
 ગુરૂની સેવાભક્તિ રનાન જ, ગુરૂની શ્રદ્ધા પ્રીતિ;
 ગુરૂ કૃપામાં સર્વ તીર્થને, સત્યરનાન પ્રતીતિ.—જેથી. ૩૦
 જૈન ધર્મની શ્રદ્ધા પ્રીતિ. રનાન મઝાનું સુવાયુ;
 શ્વાસોન્મૂર્ચ્ચાસે મહાવીર જપતાં, વહેશે સર્વે આયુ.—જેથી. ૩૧
 મહાવીર જપ સમું નહીં રનાન જ, મન શુદ્ધિ કરનારું;
 પરાપાર જ પામે આતમ, સૂક્ષ્મ ધર્મ ધરનારું.—જેથી. ૩૨
 મોહાદિ મલને હરનારું, ભાવરનાન તે જાણો;
 ભાવરનાનમાં નિમિત્તે જે તે, દ્રવ્ય રનાન પ્રમાણો.—જેથી. ૩૩
 ઉપશમ ક્ષયોપશમને ક્ષાયિક, ભાવ રનાન સવાયું.
 આતમશુદ્ધ સ્વરૂપી થાવે, જ્ઞાની મનમાં ભાવ્યું.—જેથી. ૩૪
 આવશ્યક પડ કરવાં ભાવે, કર્મમલો હરનારાં;
 પશ્ચાત્તાપથી આતમશુદ્ધિ, નરનારી કરનારાં.—જેથી. ૩૫
 પશ્ચાત્તાપ ક્ષમાથી નહાવું, સંતજનોને પ્યારું;
 જે કાલે જે કરવું ઘટે તે, કરવું હુઃખ હરનારું.—જેથી. ૩૬
 દ્રવ્ય કર્મને ભાવ કર્મરજ, જે છે ખેરવનારું;
 આતમરમણતા તે છે રનાન જ, ગુણો પ્રગટ કરનારું.—જેથી. ૩૭
 અશુદ્ધ્યુદ્ધિ જેથી નાસે, શુદ્ધ્યુદ્ધિ પ્રગટાવે;
 રનાન તે એવી રહેણી કહેણી, તપ સંયમ ગુણ દાવે.—જેથી. ૩૮
 સમકિતવંતોને છે સવળાં, સહુ રનાનો ઉપયોગી;
 સર્વ કર્મમાં નિર્દોષી જન, રનાનવંત ગુણ યોગી.—જેથી ૩૯
 અજ્ઞાની મિથ્યાત્વીઓને, થાય રનાન જે અવળાં;
 સમકિતવંતાજીવોને તે, પરીણમે છે સવળાં.—જેથી. ૪૦

૧૪૦

જલ સ્નાનમાં દુનિયા ભૂલી, આત્મજ્ઞાન વણુ બાણુ;
 સ્વાધિકારે યોગ્ય ઘટે તે, સ્નાન કર્મ મન આણુ.—જેથી. ૪૧
 આધ્યાત્મિક સ્નાનો જે કરતા, ભવોદ્ધિ તે તરતા;
 મહાવીરદેવે સત્ય પ્રકાશ્યું, અનુભવ સંતો વરતા.—જેથી. ૪૨
 જલસ્નાનમાં ધર્મ જે માને, એકાંતે તે ભૂલે
 સાપેક્ષિક સ્નાનો છે સર્વે, સમજ્યાથી દિલ ખૂલે.—જેથી ૪૩
 સર્વ સ્નાનથી સંતો નહાતા, આત્મશુદ્ધતા હેતે;
 આત્મશુદ્ધતા પછી ન સ્નાન જ, સમજે એ સંકેતે.—જેથી. ૪૪
 સર્વ પ્રકારે સ્નાનો બાણુ, જૈનો તે જ્યવંતા;
 સર્વસંતની સેવા સ્નાન જ, બાણુ સંત મહંતા.—જેથી. ૪૫
 આત્મસ્નાનમાં સર્વસ્નાનો, સાપેક્ષાએ સમાયાં;
 દ્રવ્યભાવ વ્યવહારને નિશ્ચય, જ્ઞાનીએ ઘટ પાયાં.—જેથી. ૪૬
 સ્નાતક ભાવે નહાયા જેઓ, તેઓ મુક્તિ પાયા;
 ગુણુ સ્થાન આરોહી છેવટ, જ્યોતિ જ્યોત સમાયા.—જેથી ૪૭
 ઉત્સર્ગ અપવાદે જીવો, આત્મતીર્થમાં નહાતા;
 કર્તવ્યોમાં અડગ રહીને, કર્મયોગી પદ પાતા.—જેથી. ૪૮
 આત્મામાં રસ પડીયો જેને, બાકી સ્નાન ન તેને;
 નહાયા સંતો સ્વયં પ્રભુથે, અખંડ આનંદ ઘેને.—જેથી. ૪૯
 સંત સમાગમમાં શિવ મુક્તિ, પૂર્ણાનંદ સવાયે;
 સમજેલાને રહી ન શંકા, સ્નાન કરી હુરખાયો.—જેથી ૫૦
 આત્મજ્ઞાનથી સર્વ શક્તિયો, પામી દોષ મલ વારો;
 આત્મજ્ઞાનથી નિશ્ચય મુક્તિ, થાય સફલ અવતારો.—જેથી. ૫૧
 સંવત્ ઓગણિશછોતેર સાલે, આશોવદિ શનિવારે;
 એકાદશીએ વિભવપુરમાં, કવ્યું લકિતગુણુભારે.—જેથી. ૫૨
 આત્મગુણુની પ્રાપ્તિયોગે, કરવા દોષો દૂરે;
 ખુદ્ધિસાગર ગુરૂકૃપાથી, જ્ઞાનઅનુભવ સ્ફૂરે.—જેથી. ૫૩
 ॐ અર્હં મહાવીર શાંતિ: ૩

૧૪૧

તીર્થ-યાત્રા.

- તરીએ દુઃખને જેથીરે, તેને તીર્થ જ બાણોરે;
 દુર્ગુણ ટળતા વધતા સદ્ગુણ, જેથી તે જયકારી;
 માતપિતા ગુરૂ તીર્થસ્વરૂપી, સાધુસંત ઉપકારી. તરીએ ૧
- જ્ઞાન વધે વીર્યાદિક શક્તિ, જેથી તીર્થ તે સાચું;
 દુષ્ટવિકારો ટળે હૃદયથી, તેથી તેમાં રાચું. તરીએ ૨
- મહાતીર્થ છે જ્ઞાની સદ્ગુરૂ, દ્રવ્યભાવઉપકારી;
 શાંતિતુષ્ટિપુષ્ટિકારક, સંતોની બલિહારી. તરીએ ૩
- ધાર્મિક શાસ્ત્રો તીર્થો સાચાં, શક્તિના દાતારે;
 ઉપાદાન નિમિત્ત છે તીર્થો, સંઘ સકલ આધારો. તરીએ ૪
- મહાવીર પ્રભુના ભક્તો તીર્થો, જંગમ પરઉપકારી;
 તેઓની સેવાભક્તિથી, પ્રગટે સુખની ક્યારી. તરીએ ૫
- દ્રવ્યભાવથી તીર્થો બાણો, આતમ તીર્થ પ્રમાણો;
 આત્મતીર્થ માટે સહુ તીર્થો, સમજી દિલમાં આણો. તરીએ ૬
- લૌકિક શક્તિયોની રક્ષા, જેથી કાયમ રહેવે;
 વર્ણુ સમાજાદિક છે તીર્થો, લૌકિક ગુણને દેવે. તરીએ ૭
- દેશ કોમ બંધનું રક્ષણ, પશુરક્ષાદિક કરવું;
 લૌકિક તીર્થો એવાં બાણી, સ્વાધિકાર અનુસરવું. તરીએ ૮
- રાજ્યાદિક નીતિયો પ્રવૃત્તિ, ગુણુ કર્મદિક સર્વે;
 લૌકિક તીર્થોની છે યાત્રા, કરવી રહી ન ગર્વે. તરીએ ૯
- જેનોની સેવામાં સ્વાર્પણુ, કરવું યાત્રા સારી;
 એવી યાત્રા કરતાં જગંમાં, તરતાં નર ને નારી. તરીએ ૧૦
- દુઃખીઓનાં દુઃખો હરવાં, રાગીઓના રાગો;
 અશક્તને આશ્રયતું દેવું, વરવા સર્વે યોગો. તરીએ ૧૧
- આત્મજ્ઞાનની પ્રાપ્તિ કરતાં, યાત્રા સર્વે કીર્ધી;
 સર્વે તીર્થો જેમાં સમાતાં, સમતા તીર્થ પ્રસિદ્ધિ. તરીએ ૧૨

૧૪૨

ભૂખ્યા જનને લોજન દેવું, તરસ્યાઓને પાણી;
 પશુ પંખીની રક્ષા કરવી, યાત્રા તેહ પ્રમાણી. તરીએ ૧૩
 ગુરૂકુલોતું સ્થાપન કરવું, યાત્રા સહુથી મોટી;
 સ્વાર્થ વિના વિદ્યાઓ દેવી, યાત્રાની નહિ જોટી. તરીએ ૧૪
 ઉપકારો કરવા એ યાત્રા, નિષ્કામે સુખકારી;
 સત્ય વિચારાચારની પ્રાપ્તિ, કરવી યાત્રા સારી. તરીએ ૧૫
 સૂરિવાચકસાધુસેવા, યાત્રા સહુથી ભારી;
 ટ્યાગ્યાનો દેવાં એ યાત્રા, પઠનાદિક ઉપકારી. તરીએ ૧૬
 ઉપર ઉપરનાં ગુણનાં સ્થાનક, ચઢવાં યાત્રા સાચી;
 રાગ દ્વેષને હણવા યાત્રા, રહેશે તેમાં માચી. તરીએ ૧૭
 જે કાળે જે યોગ્ય કર્મ તે, કરવું તીર્થની યાત્રા;
 કર્મયોગીઓ જ્ઞાની તીર્થો, સેવો સદ્ગુણ માત્રા. તરીએ ૧૮
 આતમસંમુખ મનને કરવું, યાત્રા ધ્યાન સમાધિ;
 તીર્થોની યાત્રાઓ તે છે, જેથી ટળે ઉપાધિ. તરીએ ૧૯
 આતમના નવરસને વરવું, યાત્રા તેહ મજાની;
 વ્યભિચાર હિંસાને તજવી, યાત્રા મનમાં માની. તરીએ ૨૦
 જૂઠી સાક્ષી ચોરી તજવી, દાડ માંસને તજવું;
 યાત્રા સાચી પૂર્ણ પ્રેમથી, વીર પ્રભુને ભજવું. તરીએ ૨૧
 દેવગુરૂને ધર્મની શ્રદ્ધા, પ્રીતિ ભક્તિ વરવી;
 ધર્મ પ્રચારક લ્યાગીઓની, યાત્રા જ્યાં ત્યાં કરવી. તરીએ ૨૨
 મરણવા સંતોની સેવા, નિશ્ચય ને વ્યવહારે;
 જૈનધર્મ આરાધન યાત્રા, તીર્થો તરે ને તારે. તરીએ ૨૩
 તુર્ત ક્ષેત્રે છે તીર્થો જંગમ, યાત્રા ગુણની હેલી;
 સર્વ પ્રમાદો દૂર કરીને, યાત્રા કરજો પહેલી. તરીએ ૨૪
 ચિત્ત ઠરે ચંચલતા વિઘટે, કામવાસના નાસે;
 સર્વકષાયો ટળે જેહથી, તીર્થો સત્ય પ્રકાશે. તરીએ ૨૫
 વીર પ્રભુ આદિ તીર્થકર, સુનિ જન્માદિક સ્થાનો;
 સ્થાવર તીર્થોની યાત્રાને, પ્રભુ યાદી ગુણ માનો. તરીએ ૨૬

૧૪૩

મોહ દળે જેથી તે તીર્થ જ, આતમગુણુ પર્યાયો;
 મૈત્રી આદિ ભાવનાતીર્થ જ, વ્રતતપજપ સમુદાયો. તરીએ ૨૭
 પરમાનંદની પ્રાપ્તિ તીર્થ જ, ક્ષમા દયા દમ માનો;
 તત્ત્વોનુ વાચન છે તીર્થજ, શ્રવણુ મનન ગુણુદાનો; તરીએ ૨૮
 સત્યને જાણી સત્યને વદવું, સત્ય કર્મને કરવું;
 સત્ય તીર્થની યાત્રા મોટી, પ્રમાણિક થૈ ફરવું. તરીએ ૨૯
 દોષો ત્યાગી સદ્ગુણુ લેવા, નિન્દા પરની લજવી;
 દુર્જનવૃત્તિ ટાળવી યાત્રા, સમજનવૃત્તિ ભજવી. તરીએ ૩૦
 ઉપકારીને પૂજ્ય ગણીને, સહાય સેવા કરવી;
 અપકારી ઉપર ઉપકારો, કરવા સમતા વરવી. તરીએ ૩૧
 જૈનોમાં શક્તિયો પ્રગટે, એવાં કર્મો કરવાં;
 યાત્રાઓ પગલે પગલે છે, સારાં પગલાં ભરવાં. તરીએ ૩૨
 ધાર્મિક મતમતાંતર ઝઘડા, લજવા યાત્રા સાચી;
 સર્વજીવોમાં મહાવીર જોવા, રહેશે જગ સહુ રાજી. તરીએ ૩૩
 ગુરૂભક્તોને પગલે પગલે, તીર્થભજન ફલ થાતું;
 આસ્રવ પણુ સંવરણુપે થૈ, અનુકુલ થૈ પ્રણુમાતું. તરીએ ૩૪
 બ્રહ્મચર્યનું ધારણુતીર્થજ, ઝહી ત્યાગીવ્રત જાણુો;
 સમયોચિત કર્તવ્યો કરવાં, સ્વાધિકાર પ્રમાણુો. તરીએ ૩૫
 ભકિત ઉપાસન જ્ઞાનકર્મનું, આરાધન યાત્રાઓ;
 જ્ઞાનાદિક સર્વે શક્તિયો, પ્રેમથકી પ્રગટાઓ. તરીએ ૩૬
 ઉચ્ચનીચનો લેદ ગણુવાવણુ, સર્વે લોક સુધારો;
 જ્ઞાનાદિક કેળવણી જગમાં, જ્યાં ત્યાં બહુ પ્રચારો. તરીએ ૩૭
 શુદ્ધપ્રેમથી સર્વ જીવોને, આતમ સરીખા પરખો;
 ધર્મ કર્મના જૂઠા લેદો, ટાળી મનમાં હરખો. તરીએ ૩૮
 અલેદભાવે સર્વ લોકને, જાણી ધર્મને ધારો;
 આત્માના સહુ ધર્મો જાણી, વર્તી જન્મ સુધારો. તરીએ ૩૯
 જે જે તીર્થો ગુણુપ્રદાતા, તે સેવો નર નારી;
 બુદ્ધિસાગરધાર્મિકતીર્થો, ફળતાં બહુ ઉપકારી. તરીએ ૪૦

૧૪૪

બ્રાહ્મણ

પ્રાદાણુ તેહ કથાતારે, બ્રમમાં પડી ન જાતારે;
 પ્રદાને જાણુ તે છે પ્રાદાણુ, પ્રદાન્યર્થ ગુણધારી;
 પ્રાણુ પડે પણ યોદ્ધે સાચું, હોય નહિ વ્યભિચારી. પ્રાદાણુ. ૧
 જાણુ જાણાવે સહુ વિદ્યાઓ; ભિક્ષાવ્રતથી જીવે;
 ક્ષત્રિય વૈશ્યના કરે ન ધંધા, પાણી ગાળી પીવે. પ્રાદાણુ. ૨
 જન્મથકી પ્રાદાણુ નહિ કોઇ, જન્મથકી નહિ જાતિ;
 પ્રાદાણુનાં ગુણુ કર્મે જેમાં, તે પ્રાદાણુ પ્રજ્યાતિ. પ્રાદાણુ ૩
 ક્ષમા દયા સંતોષ મહાશય, સરલ તપસ્વી યોગી;
 નિરહંકારી સામ્યદષ્ટિને, આસકિત વણુ લોગી. પ્રાદાણુ. ૪
 દગા પ્રપંચો પાખંડ ત્યાગે, સત્ય તે મારું જાણુ;
 આત્મસમર્પણુ યજ્ઞ કરે જે, જૂઠો પક્ષ ન તાણુ. પ્રાદાણુ ૫
 ધર્મા લોભને નિંદા ત્યાગી, ત્યાગીનો જહુ રાગી;
 ભકતોને જે નહિ ભરમાવે, અંતરમાં વૈરાગી. પ્રાદાણુ. ૬
 કરે ન ચોરી કરે ન હિંસા. કરે ન નોકરી ક્યારે;
 જૂઠાં સ્વાર્થી શાસ્ત્ર રચે નહીં, પંખી પશુ નહીં મારે. પ્રાદાણુ. ૭
 દારૂ ન પીવે કેદુ કરે નહીં, માંસ કદાપિ ન ખાવે;
 ઈશ્વરની શ્રદ્ધા મન રાખે, ઉંમર્ગે નહિ જાવે. પ્રાદાણુ. ૮
 અન્યાયોને કરે ન ક્યારે, જૂઠી સાક્ષી ન પૂરે;
 ગુરૂ આદિનો દ્રોહ કરે નહિ, દુર્ગુણથી રહે દૂરે. પ્રાદાણુ. ૯
 અન્ય ધર્મની કરે ન નિન્દા, કપટ કલાનો ત્યાગી;
 અન્યાયે કદિ પેટ ભરે નહીં, ગુણુ કર્મે સોભાગી. પ્રાદાણુ. ૧૦
 દુષ્ટાચારે અને દુષ્કર્મે, તેને દૂર નિવારે;;
 પરમાર્થી સત્ કૃત્યો કરતો; પવિત્ર જીવન ગાળે. પ્રાદાણુ. ૧૧
 સર્વ ખંડમાં પ્રાદાણુ એવા, ગુણુ કર્મેથી જાણુ;
 ખુદ્ધિસાગર આતમજ્ઞાની, જાણી પૂજે માનો. પ્રાદાણુ. ૧૨

૧૪૫

બ્રાહ્મણ.

- પ્રાહ્મણુ તેહ ગણાતારે, જૂઠમાં નહિ તણાતારે
 અહ્મજ્ઞાન પામ્યા તે પ્રાહ્મણુ, બીજવાર જે બધ્યા;
 આત્મજ્ઞાનથી પુનઃ જનમીયા, દ્વિજ ઉપાધિ પાયા. પ્રાહ્મણુ. ૧
- સર્વ દેશમાં સર્વ કોમમાં, અહ્મજ્ઞાન ફેલાવે;
 ઉચ્ચ નીચનો મોહ ધરે નહીં, સામ્યોદ્ધિ રેલાવે. પ્રાહ્મણુ ૨
- સર્વ ધર્મની ચડતી કરતા, જૂઠા સ્વાર્થ નિવારે;
 સ્વાર્થે સત્યની ઘાત કરે નહીં, મમતાને સંહારે. પ્રાહ્મણુ ૩
- દેહને પ્રાહ્મણુ કદિ ન માને, મનને પણ નહીં માને;
 આત્મરૂપને પ્રાહ્મણુ બાણે, દયાધર્મ પ્રમાણે. પ્રાહ્મણુ ૪
- વ્યવહારે પ્રાહ્મણુ તે બાણે, નિજ ગુણુ કર્મે વર્તે;
 ઉદાર આશય પવિત્ર વર્તન, છોડે નહિ ગુણુ શર્તે. પ્રાહ્મણુ ૫
- પ્રહ્મરાજ્ય પ્રગટ્યું જેનામાં, આત્મ પ્રાહ્મણુ બાણે;
 મોહને મારે ક્ષત્રિય સાચો, ગુણુથી વૈશ્ય પ્રમાણે. પ્રાહ્મણુ ૬
- આત્મજ્ઞાન પામીને સેવા, કરતાં શુદ્ધ વિચારો;
 લિંગાચાર ન અપમાં આવે, આત્મજ્ઞાન ઘટ ધારો. પ્રાહ્મણુ ૭
- આત્મજ્ઞાન પામી ગુણુ કર્મે, વર્તે સત્ય વિવેકે;
 આત્મસમા સહુ જીવો દેખે, વર્તે સત્યની ટેકે. પ્રાહ્મણુ ૮
- જૂઠા વાદવિવાદ ન કરતા, રજસુ તમસુ ગુણુ વારે;
 સાત્વિક કર્મે સત્ય વિચારો, શેણે સત્યાચારે. પ્રાહ્મણુ ૯
- સર્વ પ્રબને શિક્ષણુ આપે, જીવે શિક્ષણુ ધર્મે;
 ધનનો લોભ ધરે નહીં મનમાં, જીવે ન બીજા કર્મે. પ્રાહ્મણુ. ૧૦
- દેશકાલનો પૂર્ણ વિચારક, જગમાં જ્ઞાન પ્રચારે;
 જગમાં જીવતાં સહુ શાસ્ત્રો, બાણી સત્યને ધારે. પ્રાહ્મણુ. ૧૧
- પરબ્રહ્મ મહાવીરપ્રભુના, લક્ષ્મી ગુણુના રાગી;
 સર્વ ધર્મમાં સત્યને દેખે, દુર્ગુણુ વ્યસનના ત્યાગી. પ્રાહ્મણુ. ૧૨

૧૪૬

સત્ય દયા સમતા તપ યોગે, આદ્યજી જે નરનારી;
 તેઓની સેવા ભક્તિથી, ચઢતી પૂર્ણ થનારી. આદ્યજી. ૧૩
 દુષ્ટ રીવાજો પડતી હેતુ, સાંકડી વૃત્તિવારે;
 બુદ્ધિસાગર આદ્યજી એવા, સ્વયં તરે જગતારે. આદ્યજી. ૧૪

મહાવીરનો જાપ.

પ્રભુ પ્રતિમા પૂજને પોસહ કરીએરે એ રાગ.

અરિહંત મહાવીર નામ ભજન રઠ લાગીરે,
 મહાવીર વીર વીર વિભુ દિલમાં વસ્યો;
 પ્રભુના તાને થયો મસ્તાનો રાગીરે,
 આતમના રંગે રે અનુભવ ઉલ્લસ્યો;
 મોહની બ્રાન્તિરે સહુ ફરે ખસો,
 મહાવીર પ્રેમમઘ તણો ચઢિયો નશો,
 આનંદનો સાગર દિલમાં ઉલ્લસ્યો;
 વીર જાપને જપતાં પાપ અનંતાંરે;
 ટળતાંરે ક્ષણમાં પ્રભુ તન્મય થતાં.
 વીર વીર જપતાં શ્રદ્ધાને પ્રેમેરે,
 વિસરાતાં મતદર્શનનાં સહુ મતાં. મહાવીર. ૧
 સુખમાં દુઃખમાં ખાતાં પીતાં ફરતાંરે,
 શ્વાસના તારે રે વીર વિભુ સ્મરું;
 આતમમહાવીર દિલમાંહિ પ્રગટાવીરે;
 બ્રહ્મગુફા મહેલે રે દર્શનને કરું. મહાવીર. ૨
 આંખો વિનવું તમને સાચા રાગેરે,
 મહાવીર દેવ વિનારે અન્ય ન દેખશો;
 મનડા વિનવું તુજને વિનય વિવેકેરે,
 મહાવીર રે વણ ધીણું નહીં લેખશો. મહાવીર. ૩

૧૪૭

- મારા કાનો તુજ નામોને ચરિત્રોરે,
સાંભળીને સફલપણું પામો સહી;
જીભલડી મુજ વીર વીર ગુણુ ગાથોરે,
મહાવીર વણુ ધીભું રે હું ઇચ્છું નહીં. મહાવીર. ૪
- ધ્યારા તહારા વણુ ધીભું નહીં ધ્યારુંરે,
બહાલારે તુજ રસનો રસિયો થયો;
દુનિયાના જડ આનંદ રસ નહિ રૂચ્યારે,
મિથ્યા રે મોહ હવે દૂરે ગયો. મહાવીર. ૫
- નિશ્ચયથી બહાલા નહીં જડનો સંગીરે.
તહારીરે સંગે અનુભવ એ થયો;
તહારું નામ ભજતાં તહારી યાદી રે.
ક્ષણુ ક્ષણુમાં આવેરે અનુભવ એ લહ્યો; મહાવીર. ૬
- તહારા વણુ જડની યાદી શા અપનીરે;
સુરતાને સાંધીરે તારી સાથમાં.
તુજ પ્રેમે મસ્તાનો વીર જપતોરે;
તુજનેરે લીધા અનુભવ બાથમાં. મહાવીર. ૭
- વીર વીર ભજતાં મનની વૃત્તિયોરે;
પ્રેમેરે મહાવીરરૂપમથી બની.
બાહિર અંતર ઉચે નીચે તિચ્છારે,
મહાવીરરે દેખાતા ત્રિભુવન ધણી. મહાવીર. ૮
- વીર વીર મહાવીરજી એં છે સાચારે,
કાચારે ક્ષણિક પદાર્થો બાણુવા;
મનશાન્ત્યું ત્યાં ધીબનો શો લાગોરે;
બગ્યોરે અંતરૂમાં પ્રભુ મહાણુવા. મહાવીર. ૯
- દુનિયાની દષ્ટિએ ગાંડો બનીયોરે,
આનંદ રે તેમાં મુજને આવિયો;
પ્રભુ તુજ દષ્ટિએ અંતરૂમાં ડાહ્યોરે,
મુંજુંરે હવે નહીં કોથી ભમાવિયો. મહાવીર. ૧૦

૧૪૮

ઘા વાગ્યા વણુ ઘાયલ કો નહીં થાતુંરે,
 ઘાયલ રે ભજતો ત્હારા નામને;
 સર્વ નામમાં મહાવીર નામ છે મોટુંરે,
 ભક્તોરે પામે તુજ વિશ્રામને. મહાવીર. ૧૧

મહાવીર ત્હારું નામ ભજું ને રીઝુંરે;
 ખીજુંરે નહીં કર્મોદય આવતાં;
 દેવા કરતાં સહેવું યજ મજાનોરે,
 દેહાધ્યાસ ભૂલીરે પ્રભુમય થાવતાં. મહાવીર. ૧૨

આત્મમહાવીર ભજતાં ભગવંત થાશુંરે;
 આષોઆપ લેટે ભજવાનું નહીં.
 બુદ્ધિસાગર જીવંતાં શિવ સુખડારે;
 આંખોરે મુક્તિ અનુભવ ઘટ સહી. મહાવીર. ૧૩

મહાવીર શરણ.

(પ્રભુ પ્રતિમા પૂજને.—એ રાગ.)

અરિહંત મહાવીર શરણુ તમારું સ્વીકાર્યુંરે,
 થાવાનું થાજોરે તુજ રંગે રહ્યો.
 સર્વયોગ પ્રવૃત્તિએ તુજ સેવારે,
 થાશોરે નિષ્કામે ઘટમાં લહ્યો;
 ત્હારીરે કર્ણુએ આગળ વહ્યો;
 પૂરોરે વિશ્વાસી તારો થયો,
 અંતરૂમાં આવીને ત્હં અનુભવ કહ્યો.
 લાખો લાલચથી પણ પડું નહીં પાછોરે,
 વિદ્ધોરે ભયથી પાછો નહીં વળું.

૧૪૯

- જડની ઋદ્ધિયો તુજ પર સહુ વારે,
અમૃતરે સ્વાદી ઝેરો શીદ ગળું. થાવાનું. ૧
- કર્મ શુભાશુભ ઉદયો જે જે આવેરે;
ત્યારે મન માફં તુજમાંહીં રહે,
જગ સન્મુખ નહિ મનને ક્યારે કરતોરે;
મનકુંરે તહારી ઇચ્છાએ વહે. થાવાનું. ૨
- કરવું હોય તે કર આતમ તુજ સોંપ્યોરે,
થાશેરે જે જે હવે તે તાહરું.
માફં જે જે તે સહુ તાહરું કીધુંરે,
દુનિયામાં કેા ન રહું હવે માહરું. થાવાનું. ૩
- થશે હવે શું? થાય ન તેની ચિંતારે;
મારે તેા તુજમાં એકપણે થવું.
કરવું હોય તે કરજે વા નહીં કરજેરે,
કથવાનું નહીંરે જીભું શું? કવું. થાવાનું. ૪
- કરે કરાવે તે તું હું નહીં જીભેરે;
દિલમાંરે પ્રેરણા સર્વે તું કરે,
પૂતલીપેઠે મુજને તુંજ નચાવેરે;
કર્તારે લોકતા મન નહિ તું ખરે, થાવાનું. ૫
- તુજમાં ભજીને નામ રૂપ જે જ્યૂદાં રે;
તેની રે મમતા ભૂદયો તુજ મજે,
તુજ આજ્ઞા એજ ઇચ્છા મેં દિલ માનીરે.
તેથી રે ઘટમાં જ્યોતિ ઝળહજે. થાવાનું. ૬
- વીતરાગ તું પૂર્ણશ્રદ્ધ જથકારીરે;
રાગને દ્વેષ રહિત તું જગજયો;
પરમેશ્વર પરમાતમ અનંત જ્યોતિરે.
અકલકલા તહારી હું સમજી ગયો. થાવાનું. ૭
- તહારી આજ્ઞાએ પૃથ્વીને પાણીરે;
વાયુરે અગ્નિ નભ વર્તે સદા,

૧૫૦

તુજ આજ્ઞાએ રવિ શશી સાગર વર્તેરે.
 આહુરે હું તુજ આજ્ઞાએ મુદ્દા. થાવાનું ૮
 તુજ આજ્ઞાએ જીવવું મરવું મુક્તિરે;
 તુજમારે સુરતા ધરવી મોક્ષ છે,
 તુજ અનુભવ વણુ શાસ્ત્રો ભણુતાં ગણુતારે;
 વાદને વિવાદેરે મોક્ષ પરોક્ષ છે. થાવાનું. ૯
 તુજમાં રસ લાગ્યાથી મૃત્યુ ન ભાસેરે;
 ભયનીરે વૃત્તિયો દૂરે થતી,
 ત્હારું રાજ્ય ત્યાં ખીલું જૂઠું રાજ્યેરે.
 મારે તો ત્હારા રાજ્યની છે ગતિ; થાવાનું. ૧૦
 જગનું રાજ્ય તજે તે જગનો રાજરે,
 અંધાતો નહીં રે જગમાં જે કદી;
 પરવશતા તે દુઃખ જ મન આસક્તિરે;
 આત્મ વશે રહેવું સુખ છે તે હૃદિ. થાવાનું ૧૧
 જીવન મરણમાં રાગ ન દ્વેષજ મ્હારેરે;
 મરવુંરે જીવવું તુજ અર્થે રહું;
 દુનિયા યાછળ હું તુજ આગળ આંચેરે,
 મનનુંરે માન્યું મિથ્યા થૈ ગયું. થાવાનું. ૧૨
 અનેક ભવ સંસ્કારે તુજને પામ્યેરે;
 મનનારે જગ પડછાયા ટળી ગયા,
 મળ્યા પછી શી ? માળાને શાચાળારે.
 પ્રત્યક્ષે મળતાં સંશય નહીં રહ્યા. થાવાનું. ૧૩
 પંચમ આરે ભક્તિથી તું મળતોરે;
 શ્રદ્ધાને પ્રેમેરે પ્રભુ તું પાસ છે,
 સુદ્ધિસાગર મહાવીર પ્રભુજી મળિયારે;
 ત્હારોરે પૂર્ણાનંદ પ્રકાશ છે. થાવાનું. ૧૪

૧૫૧

॥ આત્મ મહાવીર. ॥

પ્રભુ પ્રતિમા પૂજને પોસહ કરીએરે એ રાગ.

આત્મમહાવીર નામ કરોડો તારાંરે પ્રેમના તારેરે પ્રભુ છે પાસમાં મહાવીર નામમાં અસંખ્ય નામ સમાયાંરે, રૂપો રે જેમ સમાયાં આકાશમાં; સુરતાને સાધીરે રહ્યો તુજ વાસમાં અમૃતને ચાખ્યુંરે રૂચિ નહીં છાશમાં આપો આપ દીઠારે અહ્વવિલાસમાં	૧
માયાથી દૂર રહેતાં તવ રૂપ દીકુંરે. દીકુંને લાગ્યુંરે મીકું શું કહું; સર્વરસો તુજ રસમાંહીં જ સમાયારે, ચાખ્યોરે તુજ રસ અન્ય ના મન ચહું.	પ્રેમ ૨
મનકું કહે તે કરતો નહીં તુજ રંગેરે; રંગાયો ંહાલારે તહારી સાથમાં, લૂણ પૂતળી ઉદ્દિધિ જઇને સમાણીરે; એવીરે આત્મદશા તુજ હાથમાં.	પ્રેમ ૩
લોક વાસના વિષય વાસના ઝેરીરે; તેનાંરે ઝેર ઉતાર્યા નામથી, શાસ્ત્ર વાસના ભણી ગણી સહુ ભૂદ્યોરે; આસકિત ઉતારીરે સઘળાં કામથી.	પ્રેમ ૪
દુનિયાદારીનાં બંધન સહુ ત્યાગ્યારે; જાગ્યારે ભાગ્ય અમારાં તું મળ્યો, શીર્ષ ઉતારી ધર્યું મેં તારી આગેરે; દેહાધ્યાસ ટાળીરે તુજમાંહી ભળ્યો.	પ્રેમ ૫

૧૫૨

- હુઃખ પડે તેમ તુજમાં બહુ રંગાતેરે;
સંકટમાં સહેવાતું સઘળું થતું,
તુજ વણુ અન્યવિષે વૈરાગ્ય પ્રકાશ્યેરે;
તહારા વણુ મનડું ખીજે ના જતું. પ્રેમ ૬
- તુજ ઇચ્છાએ વર્તન ભકિત અમારીરે;
બહાલારે જૂઠો ક્ષણ નહીં રાખશે,
પાપ કરેલાં અનંત ભવનાં સઘળાંરે;
ત્રિશલાના જાચારે ખાળી નાખશે. પ્રેમ ૭
- ક્ષણ ક્ષણ તહારી રહું છું હજારા હજારીરે;
બાલું ને કરું તે તે સહુ તુજ છે વિભુ,
એકાંતે મળતાં આનંદ ઘટ જાગ્યેરે;
ભાગ્યેરે મોહ રિપુ તુજથી પ્રભો. પ્રેમ ૮
- દુનિયા દિવાનો કહે કેવા કહે ડાહ્યેરે,
પરવા નહિ તેનીરે તુજથી રાગીયો;
બહિરાતમની જમણા સઘળી ભાગીરે,
શુદ્ધાતમ ઉપયોગે હું જાગિયો. પ્રેમ ૯
- તું તે હું ને હું તે તું એ ભાવેરે,
ભીતિને ખેદ સકલ દૂરે ગયો;
અભેદ જ્ઞાને અનંત નૂરનો દરિયોરે,
તેજથી પોતેરે ઝળ હળતો થયો. પ્રેમ ૧૦
- વ્રત નિયમ મત પન્થમાં શું હું દેખુંરે,
લુખુંરે શાસ્ત્રોમાં તુજ વણુ પ્રભો;
મન આવે આડે ત્યાં ભેદ ભરેલોરે,
ભેદોને ભેદીરે એક થયો વિભો. પ્રેમ ૧૧
- શો છે ? કર્મનો ભાર હવે શું કરશેરે,
જીવંતાં અહીંરે સુકિત અનુભવી;
સુકતાનંદ પ્રકટ આતમ પરખાતોરે,
દેખાતું સર્વે જ્યાં પ્રકટયો રવિ. પ્રેમ ૧૨

૧૫૩

મળ્યા ન તુજને તેની અહીં શું સાક્ષીરે,
 પામ્યાની સાક્ષીરે ઘીબ શું કહે;
 પામ્યા તેને સાક્ષીની શી ઇચ્છારે,
 પામેલ હોય બલેરે અનુભવને લહે. પ્રેમ ૧૩

તનનું મંદિર મનનું મંદિર તહારે,
 અજપાના બપેરે વેદ પ્રકાશતા,
 મનમાં લાગ્યા મીઠા જ્ઞાને દીઠારે,
 જ્ઞાનની જ્યોતિરે વિશ્વ વિલાસતા. પ્રેમ ૧૪

શક્તિ અનંતી સતી યશોદા સ્વામિરે,
 પૂરણરે શ્રદ્ધા સ્વરૂપી છો તમે;
 બુદ્ધિસાગર પૂર્ણાનંદ સ્વરૂપેરે,
 અનુભવીએ સઘળે વ્યાપક તું ગમે. પ્રેમ ૧૫

આત્મ મહાવીર લગની.

(પ્રભુ પ્રતિમા પૂજને પોસહ કરીએરે.—એ રાગ)

આત્મ મહાવીર પ્રભુ અનાદિ અનંતારે;
 તારેતાર પ્રેરને તુજથી સાંધિયો,
 રૂપ તમારું અનંત અપરંપારરે,
 આતમના ઉપયોગે દિલ આરાધિયો.
 ભક્તિથી તુજને મુજદિલ આંધિયો.
 અધ્યવસાયસાગર લહેરે વાધિયો;
 લગની લાગી તુજ સાથે લટકાળારે;
 જગનીરે માયા સહુ ભૂલી ગયો,
 કર્મની માયા તેમાં સહુ ભરમાયારે,
 ભ્રમણને ભાગીરે તુજ રંગી થયો. તારો. ૧

૧૫૪

તનમન વિદ્યા સત્તા રાગ નિવારીરે, રંગાયો રાગેરે ઉપયોગે રહ્યો; મુજ તુજ વચ્ચે કર્મનો પડદો મોટોરે, છોટોરે સ્વપ્ન સમો તે થઈ ગયો.	તારો. ૨
સત્ય પ્રેમ ત્યાં કામ ન લેદ ન ખેદરે, યાગ્યાને પ્રાર્થના, લેદ રહે છતે; વિશુદ્ધ પ્રેમે પરગટ દિલમાં પેખ્યારે, સમકિતરે પ્રગટ્યું બિન્નપણું જતે.	તારો. ૩
જૂઠું ઝાલે તે છે તરણા તોલેરે, દંભથકી દૂરરે પ્રભુજી તું રહ્યો; કાયા માટી લોહી આમડી ચુંથેરે, કોનીરે આગળ પરગટ ના થયો.	તારો. ૪
આસકિત વણ કર્મો સવે કરતાંરે, લકતોના હુદયોમાં પ્રગટી રહ્યો; ધ્યાનાગ્નિમાં મન પતંગા બળતાંરે, ત્હારારે પ્રેમે અનુભવ એ લહ્યો.	તારો. ૫
જ્યાં છે કામ ત્યાં આત્મમહાવીર છૂપારે, લોભના વેગારે ત્યાં પ્રગટો નહીં; લોભતણું શું ? જોર પ્રભુ તુજ રાગેરે, એકાન્તે મળતોરે તન્મયતા લહી.	તારો. ૬
સર્વપ્રકાશપ્રકાશી અન્તર્યામીરે, પ્રેમનાતાનેરે અલેદપણે તમે; લય લાગી હવે દૂર કદિ નહીં જાવોરે, સઘળારે જગમાં એક તું દિલ ગમે.	તારો. ૭
ઓઽહં સોઽહંતત્ત્વમસિ શું ધ્યાવુંરે, મળતાંરે પેખતાં શું ધ્યાવવું; વ્રત નિયમ સંયમ તપ શા ? આદરવારે, આપોઆપ લેટયારે દિલમાં અનુભવું.	તારો. ૮

૧૫૫

- દર્શનમતની એકદેશીદષ્ટિયોરે,
તેથીરે સર્વદેશી તું શું ? દિસે;
દર્શન મતના ઝઘડા રગડા કરતાંરે,
મનનીરે માયા ત્યાં શું ? ઉલ્લસે. તારો. ૯
- પરોક્ષવાદવિવાદે રાગને દ્વેષેરે,
લોકોરે અંધા તુજને નહીં જુવે;
મનના મોહે છપાતો તું તનમાંરે,
દેખે રે તુજને હુંતુંપણું જુવે. તારો. ૧૦
- મનના ભાવે મરી જાતાં તનમાંહીંરે,
દુનિયા ભાન ભૂલેરે પ્રભુ જલ્દી મજે;
અનુભવ આવ્યો રહે ન નિજથી છાનોરે,
સુખનીરે વેળા અંતરૂમાં વળે. તારો. ૧૧
- હું તું પેલી પારે એકસ્વરૂપીરે,
થઈનેરે જ્યોતિજ્યોત મિલાવવી;
સાગરમાં નહી મળતાં નામને રૂપ જ રે,
જૂદાં રે નહિ એ દશા દિલ અનુભવી. તારો. ૧૨
- વાદવિવાદો શાસ્ત્રો આઘાં મૂકીરે,
પ્રભુથીરે રઠ મંડી સુરતા બળે;
વીર વીર ઉપયોગે દિલમાં રહિયો રે,
દિલમાંરે આનંદોદયિ ઉછળે. તારો. ૧૩
- અનંત જ્યોતિ ઝળહળ ઝગમગ ઝળકેરે,
તેમાંરે જગ સહુ અણ સમ ભાસતું;
નામ રૂપથી મરીને તુજમાં મળતાં રે,
આપોઆપ જ્યોતિરે રૂપ વિલાસતું. તારો. ૧૪
- હવે ન મળવું બીજાથી રહું મારે રે,
પડતું રે મૂંઝું તુજ નૂરસાગરે;
આતમ સાગરમાંહિ મનની ગાગરરે,
કૂટીરે કોણ કહે શું ? આગળે. તારો. ૧૫

૧૫૬

તુજમાં ભજતાં આતમ સત્ય પ્રકાશ્યોરે
 રવિનીરે આગળ મૂક્યાં તમ ક્યાં છે અરે;
 બુદ્ધિસાગર પૂર્ણસનાતન વીરારે,
 પામ્યારે આનંદે જે નીતરે. તારો. ૧૬

કર્મમાયા.

પ્રીતલડી અંધાણીરે અજીત જીજ્ઞંદશું એ રાગ.

કર્મ એ માયા તારીરે હું જાણી ગયો;
 આવું ન વશમાં હું તહારા તલભારજો,
 કાલ અનાદિ તુજ સંગે સુખ ના મળ્યું;
 બ્રાંતિથી મેં લીધા ખહુ અવતારજો. કર્મ. ૧

વાર અનંતી લાખ ચોરાશીમાં ભમ્યો,
 અહિરાતમભાવે નિજ ભૂલી ભાનજો;
 આ ભવમાં મેં આતમરૂપ નિશ્ચય કર્યો,
 મારી સોખત છોડ હવે શયતાન જો. કર્મ. ૨

વર્તમાનમાં કર્મ રે નહીં તુજ પરિણતિ,
 ભૂતકાલનાં પ્રારબ્ધકર્મનેા લોગજો;
 નવ નવરૂપેરે પેસવા શોધે લાગજો,
 પણ દિલમાં ધારૂં છું ખહુ ઉપયોગજો. કર્મ. ૩

રોગો ઉદયમાં લાવેરે દુઃખને આપવા,
 લોગવતાં નહીં આંધું ખીળું કર્મજો;
 જડ તુજ સંગે શાતાવેદની આવતાં,
 મુંઝાતો નથી ધારૂં આતમ ધર્મજો. કર્મ. ૪

લાલાલાભને સુખ દુઃખ યશ અપયશ સહુ,
 રોગદ્વેષને હુંતુંના સહુ લેદજો;

૧૫૭

એ સહુ માયારે ત્હારી નામના મોહની, કામવાસના લીતિને સહુ ખેદજ્ઞે.	કર્મ.	૫
નામરૂપના મોહરે હવે મુંઝું નહીં, નિદો વંદો ભલે સકલ સંસાર જ્ઞે; ત્હારા હિચોજે ઉચ્ચે નીચે જતાં, ઉંચ નીચ નહીં સારો ખોટો સારજ્ઞે.	કર્મ.	૬
નાચ નચાવેરે તે તે શુભાશુભ નાચતો, પણુ તુજમાં હવે લેશ નહીં લેપાઉજ્ઞે; તાહારા જે જે ભાવોરે તદૂપ હું નહીં, ઉપચારે હું કર્તા તુજ કહેવાઉ જ્ઞે.	કર્મ.	૭
જેવું શુભાશુભ ક્ષીધુરે તેવું તું આવતું, તેમાં ત્હારો દોષ નહીં લવલેશ જ્ઞે; કરોળીયો કરી જાળારે પોતે ફસી પડે, પોતે ખાંધ્યું લોગવતાં ફયો ? કલેશજ્ઞે.	કર્મ.	૮
મારી અશુદ્ધતાયોગેરે તમે ઘેર આપિયાં, પરિણમ્યાં મુજ આતમને પરિણામજ્ઞે; માહારી ભૂલેરે ભૂલ્યો હું અજ્ઞાનથી, ફર્ન બબાવી તું કરે કરાંચું કામજ્ઞે.	કર્મ.	૯
કર્મ પ્રકૃતિ માયારે તુજ પર દ્રેષ નહીં, તેમ હવે નહીં તાહારી ઉપર રાગજ્ઞે; આહ્યાના રાગે ત્યાગેરે બહુપરિણામથી, બંધાતું એમ બદલ્યો તાહારો લાગજ્ઞે.	કર્મ.	૧૦
મનમાં તું છે આતમભાવે તું નહીં, મનથી મરવું અવતરવું છે ખાસજ્ઞે; આતમના ઉપયોગેરે ત્હારૂં કંઈ ગળુ, શ્વાસોચ્છ્વાસમાં ત્હારો થાય વિનાશજ્ઞે.	કર્મ.	૧૧
આતમ નિશ્ચય ભાવેરે તું નહીં મન છતું, છતું ખરૂં પણુ અસત્ ક્ષણિક નિર્ધારજ્ઞે;		

૧૫૮

મારાવણ્ય હું ખીળું દેખું નહીં કશું, નિશ્ચયથી નિલેંપીને ન વિકારજો.	કર્મ. ૧૨
અનંત ભવનું સ્વપ્નુંરે તુજ માયા ટળી, કર્મો-પ્રારબ્ધો જે રહ્યાં અવશેષ જો; તેમાં શુભાશુભ ભાવ વિના દેખી રહ્યો, કર્મો કરતાં પ્રગટે તું ભવલેશ જો.	કર્મ. ૧૩
સમભાવે તુજ સંગેરે રહેતો વિશ્વમાં, સમભાવીને થાતું તું અનુકૂળ જો; થાય છે થાશેરે તુજ ઉદયો ત્યાં શુદ્ધતા, જરા માત્ર હવે કાઢું નહી તુજ ભૂલજો.	કર્મ. ૧૪
કર્મ એ લેણાં ત્હારાંરે આપું સમપણે, પરમાનંદસ્વરૂપે દિલ ઉભરાઉજો; બુદ્ધિસાગર ભાવેરે તત્ત્વમસિ સ્વયં, ચિદાનંદ પરબ્રહ્મ સ્વયં હું ધ્યાઉ જો; આતમ તાહારી લીલાંરે ત્હારામાં રહી.	કર્મ ૧૫

કર્મભોગ.

અરણિક મુનિવર ચાલ્યા ગોચરી એ સગ.

કર્મ કરેલાં જે ઉદયે આવીયાં, એક સમયની જે પહેલાંજ;
સમતા ભાવેરે ભોગવ આતમા, સહેવાં તે નહીં સહેલાંજ,
જ્ઞાન વૈરાગ્યેરે કર્મ ટળે સહુ. ૧

દ્રવ્યભાવ નોકર્મ કર્યા થયાં, આતમ કર્તા પ્રમાણજ;
ભોક્તા હર્તા રે આતમ છે પ્રભુ, કિસ્મત પ્રકૃતિ જાણજ. ૨

ચાર પ્રકારે રે કર્મનો બંધ છે, શુભાશુભ પરીણામેજ;
આઠ પ્રકારેરે કર્મ વિચારતાં, રાગદ્વેષ ન જામેજ; જ્ઞાન. ૩

૧૫૯

- ઉત્કૃષ્ટા પરીણામે જે બાંધિયાં, નિકાચિત પ્રારબ્ધજી;
 શુદ્ધ ઉપયોગેરે ઘનઘાતી ટળે, કર્મના જેહ સંબંધજી. જ્ઞાન. ૪
- હાસ્ય કરતાંરે કર્મ જે બાંધિયાં, ઉદ્દયે રોતાં ન છૂટેજી;
 કર્મનો કુદ્રત્ વસમો કાયદો, શસ્ત્રોથી નહીં ત્રુટેજી. જ્ઞાન. ૫
- મનથી કીધાંને મનથી ભોગ છે, આત્મસ્વભાવે ન કર્મજી;
 કર્મનો કર્તારે નિશ્ચય કર્મ છે, આતમ ઉપયોગ ધર્મજી. જ્ઞાન. ૬
- કર્મને ભોગવ ! ધીરજ ધારીને, છૂટે કર્મવિપાકજી;
 આકુલ વ્યાકુલ મન નહીં કીજીએ, શ્રદ્ધા સાચીરે રાખજી. જ્ઞાન. ૭
- કર્મ સહતાંરે થાતી નિર્જરા, સ્વતાંત્ર આતમ થાયજી;
 આતમભાવેરે આતમશુદ્ધતા, જીવન્મુક્તિ પમાયજી. જ્ઞાન. ૮
- યદ્યપિ કર્મ અનંતાં તહોંયે તે, ટળતાં ઘડીની ન વારજી;
 જ્ઞાનાશિથીરે કર્મનઘન બળે, મેરૂ સરખોરે ભારજી. જ્ઞાન. ૯
- વાવણું તેવુંરે લણણું ન્યાય છે, આપ્યું તેવુંરે લેવુંજી;
 હર્ષને દુઃખ ધર્યાવણુ આતમા, ચૂકવ કર્મનું દેવુંજી. જ્ઞાન. ૧૦
- તહોં સહુ કીધાંને તુજથીરે નાશ છે, નાસે કર્મ અનંતજી;
 અનંત ભવનાંરે આ ભવમાં ટળે, ભાખે વીર ભદંતજી. જ્ઞાન. ૧૦
- જ્ઞાનીને નહીં કર્મનો બંધ છે, કર્મ કરતાં અકર્મજી;
 અજ્ઞાનીને અકર્મમાં કર્મ છે, આત્મામાં સત્ય શર્મજી. જ્ઞાન. ૧૧
- મહાવીર પ્રભુમાંરે તન્મય થૈજતાં, ક્ષણમાં કર્મ વિનાશજી;
 વિશુદ્ધપ્રેમેરે આતમ પ્રભુ મળે, આનંદ પૂર્ણોદ્ધાસજી. જ્ઞાન. ૧૨
- અનંત જ્યોતિરે આતમવીર છે. સહુમાં તેનો પ્રકાશજી;
 શુદ્ધ ઉપયોગેરે મન નહીં કર્મ છે, પૂર્ણાનંદ વિલાસજી, જ્ઞાન. ૧૩
- કર્મની કાંસીરે મન ટળતાં ટળે, ધર એવો વિશ્વાસજી;
 કર્મ અરિનેરે હણીએ આતમા, તું નહીં કર્મનો દાસજી. જ્ઞાન. ૧૪
- ઉદ્દયે કર્મોરે આવે તાદ્યરે, જ્ઞાની થા રણશૂરજી;
 બુદ્ધિસાગર શૂરના હાથમાં, શક્તિયો ભરપૂરજી. જ્ઞાન. ૧૫

૧૬૦

વેપરવા.

અમોને નહીં જરા પરવા, શુભાશુભ સ્તુતિ નિંદાની;
ભલે ભાંડો જગત્ સઘણું, ફકીરી વીર ખંદાની. ૧

કહો ડાહ્યો ભલે ગાંડો, પ્રમાણિક વા કહો ખાંડો;
ગમે તે ઝોલવા માંડો, મગર મદાઈ છે કેની.

પ્રભુથી પ્રેમ કરવાની. અમો. ૧

કહો સાક્ષર નિરક્ષર વા, કહો હલકો અગર ગરવા;
નથી જન્મ્યા જરા ડરવા, અગર તાકાદ જો દિલમાં.

પધારો ભક્તિમાં મરવા. અમો. ૨

નથી મતપંથની મમતા, પ્રભુએ આપી છે સમતા;
અમો મહાવીરમાં રમતા, પછી દુનિયા પડે સામી.

ભલે ત્હોયેજ મારે શું? અમો. ૩

કર્યું ને જે લખ્યું મનથી, પ્રવૃત્તિ જે કરી તનથી;
નથી અહંકાર ચૌવનથી, રૂચે તે માનો ના માનો.

બધી બ્રાંતિથકી ન્યારો. અમો. ૪

શુભાશુભ કર્મનું દેવું, સહીને આત્મમાં રહેવું;
કશું ના અન્યને કહેવું, કર્યા કર્મો જ નિર્જરતા.

બની અલમસ્ત ને ફરતા. અમો. ૫

નથી કંઈ ઠામ ઠેકાણું, મજે તે દેહ લેં ખાણું.
પ્રભુરસનું ભર્યું ભાણું, જમીને મોંઝને માણું;

નથી પરબ્રહ્મથી છાનું. અમો. ૬

કબર કાયાતણી કીધી, સડલ દુનિયા ત્યજી દીધી;
સનમની રાહને લીધી, પછી પાછળ શું જોવાનું.

રહું ના કોઈ રોવાનું. અમો. ૭

મર્યા પહેલાં મરી લીધું, જડોને દાન જડ દીધું.
જીવન અમૃત ઘણું પીધું, નહીં અલડાઓ સુદાને;

જીવતાં નાંહી આલડશો. અમો. ૮

૧૬૨

અમે સ્વતાંત્ર મસ્તીલા, સહ્યા અપવાદના ખીલા;
સહ્યા બહુ ઘા જ ઝેરીલા, અનુભવસાગરે ઝીલ્યા.

ક્રમાયું કર્મનું ભૂલ્યા. અમો. ૯

અમારાથી જગત્ આધું, જશો અમ રૂપ છે નાચું;
નથી કોથી રહું લાચું, તનુ ઉંઘે દિલે બચું.

કર્ત્યુ માયાતણું તાચું. અમો. ૧૦

જિનેશ્વર વીર છે દરિયા, અનંતાનંદ રસ ભરિયા;
બનીને વીર ટેશરિયા, પરયા ત્યાં કૈક સાગરિયા;
બુદ્ધયગિધપ્રેમરસ ભરિયા, જીવીને પૂર્ણ ઉગરિયા. અમો. ૧૨

પ્રેમ ત્યાં પ્રભુ દર્શન.

- જ્યાં પ્રેમ લાગ્યો ત્યાં પ્રભુ તું, મસ્જીદે કે મન્દિરે;
શત્રુજયે વા કાશીમાં, ગંગા યમુનાના તીરે. ૧
- જ્યાં પ્રેમ ત્યાં પ્રભુ છે પ્રગટ, જેરૂસલમ મહાવિષે;
શમસાન ઘરમાં વનવિષે, એકાંતમાં આતમ દિસે. ૨
- જ્યાં પ્રેમથી આશક અને, માશૂકનું એકતાન છે;
ત્યાં પાસમાં પ્રભુજી પ્રગટ, મહાવીર જિન ભગવાન છે. ૩
- જ્યાં શુદ્ધ પ્રેમ પ્રકાશ ત્યાં, આતમ પ્રભુજી ગળહળે;
વ્યભિચાર નિદા આળનાં, મડદાં ભડોભડ યાં બળે. ૪
- છે પ્રેમથી પ્રભુ મૂર્તિમાં, ને પ્રેમીમાં નરનારીમાં;
આનંદમાં પ્રભુ ઉછળે છે, નિર્વિકારી ચારીમાં. ૫
- હાયો અરે બહુ ઉછળે, કામાગ્નિના ભડકા થતા;
ત્યાં પ્રેમવણુ પ્રભુજી નહિ, જ્યાં સ્વાર્થ દિલમાં સળગતા. ૬
- જે છે પ્રભુના પ્રેમીઓ, જે પ્રેમથી પ્રભુને બુવે;
તેની નજર જ્યાં જ્યાં પડે, ત્યાં ત્યાં પ્રભુ છે મનસુળે. ૭

૧૬૨

એ પ્રેમની છે ઉલટી—, આંખો પ્રભુને નિરખવા;
 એ પ્રેમ પગલાં ઉલટાં, ખ્યારા પ્રભુ પાસે જવા. ૮
 નહિ ચામડીના રૂપમાં વા, સ્પર્શમાં પ્રભુજી મળે;
 લોહિયાળ મુખપર મોહિયા, દુઃખાગ્નિમાં પડીને બળે. ૯
 જે દેહમાટીમોહિયા ને, ચામડાં ચૂથે મળી;
 આત્મપ્રભુથી દૂર છે, ને દેહના દાસો વળી. ૧૦
 પ્રભુપ્રેમ વણુ પૃથ્વી અને, આકાશ શોધો બહુ ફરી;
 તીર્થો નદીઓ સાગરો, શોધીને જાશો રે મરી. ૧૧
 પણુ પ્રેમ વણુ શ્રદ્ધા વિના, આતમપ્રભુ નહિ જાણુશો;
 જો પ્રેમ શ્રદ્ધા પૂર્ણુ તો, પાસે પ્રભુ પહિચાનશો. ૧૨
 મત પંથ કુંડાળાં કરી, વાડા ન કરશો માનવો;
 ખુદ્ધાં કરો દિલદારને, લેશો અનુભવ નવનવો. ૧૩
 શુદ્ધેવના પ્રેમે બનો, મસ્તો પ્રભુ દિલ શોધશો;
 ખુદ્ધચબ્ધિ વ્યાપક વીરની, ચિહ્નરૂપ સત્તા યોધશો. ૧૫

લાલન

અમે લાલન બન્યા છેએ, પ્રભુ મહાવીરના નક્કી;
 અમે સાષી ખરા ખાખી, ખુદા મહાવીર છે સાકી. ૧
 શરીઅતથી ગયા આઘા, તરીકતના કર્યા વાઘા;
 હકીકતના થયા લાગા, રહ્યા નહીં દીલમાં ડાઘા;
 મળી તાકાત મારકતની, રહી ના ભકિતમાં ખાકી. અમે. ૨
 પ્રભુએ પ્રેમની ખ્યાલી, અમારા હોઠે અડકાળી,
 ચઠી લાલી મઝા ભાળી, પ્રભુરૂપે રહ્યો મહાલી;
 નથી મગદૂર ખીજની, ઉતારે શીર શરવાહી. અમે. ૩

૧૬૩

પ્રભુ મહાવીરથી મસ્તી, કરીને કાળથી કુસ્તી;
 ઉઠાડી મોહની સુસ્તી, કરી પરબ્રહ્મમાં વસ્તી;
 કરીને ઉન્મુની મુદ્રા, મહાવીરમાં નજર તાકી. અમે. ૪
 બની બેભાન દિલ ભાળ્યા, કષાયો ઉઠતાં બાળ્યા;
 વિકારો આવતાં બાળ્યા, થયા ત્યારે તમે બહાલા;
 મગર તોયે રીઝવવામાં, જરા ના બાકી કંઈ રાખી. અમે. ૫
 મળી લાલી પ્રભુ બહાલી, અનંતાનંદમતવાલી;
 મળી દિલ મુક્તિની બહાલી, નૂરેનૂર લેખવી ભાળી;
 મર્યાવણુ નહીં મળે ચારી, સમાધિયોગથી પાકી. અમે. ૬
 પ્રભુએ પ્રેમરસ બોળ્યા, તપાવી તાપથી તોળ્યા;
 કરીને આત્મરસ ઘોળ્યા, ઘણા નિરહંપણે ચોળ્યા;
 બનાવી મસ્ત હિંચોળ્યા, જણાતા નહિં ગયા થાકી. અમે. ૭
 હતું તે સહુ છતું દેખ્યું, નહોતું સર્વ ઉવેખ્યું;
 ગણ્યું એક સત્યનું લેખું, કશું ના અન્ય દિલ પેખું;
 રહું જે કર્મ તે છેકું, ફિકરની ફાકિયો ફાકી. અમે. ૮
 અલેદે એકથૈ બહું, પ્રભુરસ પીવું ને પાવું,
 રહું ના આવવું બહું, નુરેનુર એકરસ પાવું;
 ખુદ્ધચબ્ધિ વીર મસ્તાનો, થયો અલમસ્ત દિલ ખાકી. અમે. ૯

મનવશકર.

મનવશકર ઉપયોગેરે આતમ, મનવશકર ઉપયોગે;
 લલચાતો નહીં ભોગેરે.....આતમ. ૧
 મન શેતાનને માયા પ્રકૃતિ, સ્વર્ગનર્ક મનલીલા;
 વિશ્વજીત ઈન્દ્રાદિક સર્વે, મનની આગળ દીલારે. આતમ. ૨
 જ્ઞાન વૈરાગ્યે મનહું મરતું, વિષયોથી ચળવળતું;
 આતમમાં શુદ્ધપ્રેમે વળતું, અભ્યાસે થાય ઠરતું. આતમ. ૩

૧૬૪

- મનડું જન્મ મરણ કરનારૂં, સર્વ જગત્માં જનારૂં;
રોગ શોક ચિંતા વહનારૂં, કલ્પે સારૂં નઠારૂંરે. આતમ. ૪
- વાયુની પેઠે વશ નહીં આવે, અભ્યાસે સ્થિર થાવે;
રાગને દ્રેષપણે વહે ભાવે, હઠ કરી છટકી બંધવેરે. આતમ. ૫
- દુનિયાના જીવો મનવશમાં, લાખચોરાશી ભટકે;
મન જીતે જીત્યું જગ સઘળું, સમબળવ્યું પણ છટકેરે. આતમ. ૬
- કાયાવાણી ધન મનમાયા, મનના સહુ પડછાયા;
મનનું કહ્યું કરતા નહીં ડાહ્યા, અંતે સાર ન પાચારે. આતમ. ૭
- મનના વેષ ક્રિયાદિક ઝઘડા, મતપંથ દર્શન લેદો;
મન મમતાને અહંતારૂપી, મનડું કરાવે ખેદોરે. આતમ. ૮
- મન છે બ્રહ્મા વિષ્ણુ મહેશ્વર, મનડું છે સહુ સૃષ્ટિ;
મનની હારાહાર જીતાજીત, મન છે વ્યષ્ટિ સમષ્ટિરે. આતમ. ૯
- તપ જપ પૂજા સેવાભક્તિ, મનવશ કરવામાટે;
દાખતાં બેર ઘણું કરી ઉછળે, ભટકે ઘાટોઘાટોરે. આતમ. ૧૦
- હઠયોગીને વેગે હઠાવે, બ્રાહ્મણને ભટકાવે;
તપસીઓને ખૂબ તપાવે, દંડીઓને દબાવેરે. આતમ. ૧૧
- મનવશ કરવું સહેલ નહીં છે, કાલ અનાદિ હડીલું;
અનુક્રમ અભ્યાસે વશ આવે, પ્રકૃતિ બેર જટીલુંરે. આતમ. ૧૨
- મનનું કહ્યું કરતા તે મૂઠા, ઇશ્વર સમ મનશક્તિ;
મનપર રાગને દ્રેષ તે મન છે, ભાવ શુભાશુભ વ્યક્તિરે. આતમ. ૧૩
- મન છે મંત્રો યંત્રોને તંત્રો, મનડું શુરૂ અને ચેત્રો;
મનનો જે વિશ્વાસ કરે તે, જ્ઞાની બને પણ ઘડેલોરે. આતમ. ૧૪
- મનના તાળે રહેલ ગુલામો, ઈન્દ્ર ચંદ્રને રાયા;
મોહ લેદો સહુ મનની માયા, જીત્યા તે સુખ પાચારે. આતમ, ૧૫
- મનની સ્હામા પડેલા જનને, મન પાતાળે જ ઘાલે;
દેવશુરના ભક્ત થયા પછી, મનવશ થાતું ચાલેરે. આતમ. ૧૬
- અશુભથકી મન પાછું હઠાવી, શુભમાં વેગથીવાળો;
શુભમાંથી મન પાછું હઠાવી, આત્મામાં રમી મ્હાલોરે. આતમ. ૧૭

૧૬૫

- યજ્ઞપિ મન એવું છે તથાપિ, હુળવે આતમવશ થાવે;
 આતમ આગળ મન છે આણુસમ, આતમમાં લય પાવેરે. આતમ. ૧૮
 આતમ ઉદ્ધમ કર ગુરુગમથી, મનવશ કરવા કાજે;
 અનેક ભવ સંસ્કારના બળથી, આતમવશ મન છાજેરે. આતમ. ૧૯
 પરમબ્રહ્મ મહાવીર બ્રહ્મચારી, મનવશ થાય વિવેકે;
 મનવશ કરવું જૈનધર્મ એ, ઉત્સાહ ખાંતને ટેકેરે. આતમ. ૨૦
 શક્તિ અનંતી આતમની છે, જ્ઞાન વૈરાગ્યે પ્રગટે;
 શ્વાસોચ્છ્વાસમાં મનડું મરતું, મોહની શક્તિ વિઘટેરે. આતમ. ૨૧
 વીર પ્રભુના શરણે રહીને, વીર વિભુ ઝટ થાવું;
 આત્માર્થે મનોયોગ કરીને, શિવપુરમાંહિ બંધુરે. આતમ. ૨૨
 આતમ જાગ્રત્ ! આ ઉપયોગે, શક્તિ અનંતી સ્ફુરાવી;
 મનનો ઉપયોગ કરજે સારો, મહાવીરમાં લય લાવીરે. આતમ. ૨૩
 મન છુટ્યાથી મહાવીર પોતે, ક્યાં તું જડમાં ગોતે;
 મન આતમમાંહિ રહેતાં ઉઘોતે, બળહુળતો પૂર્ણજ્યોતેરે. આતમ. ૨૪
 મનવશ કરવા માટે યોગો, અસંખ્ય જાતના જાણો;
 બુદ્ધિસાગર આતમપ્રેમે, નિશ્ચય સત્ય પ્રમાણેરે. આતમ. ૨૫

 ત્યાગપણું.

- ત્યાગપણું તે ધરવુંરે, આતમ !! ત્યાગપણું તે ધરવું;
 મન મારીને મરવુંરે, આતમ !! ત્યાગપણું તે ધરવું. ટેક.
 ઇન્દ્રિય વાણી કાયા મન નહિ, જડચક્રી આતમ ન્યારો;
 લિંગ ન જાતિ બાહ્ય વ્રતો નહિ, દૃશ્યની મમતા વારોરે. આતમ ૧
 મન વાણી કાયાની ઉન્નતિ, ત્યાંલગી બાહ્ય સુધારો,
 લૌકિક પૂજક બાહ્ય સુધારક, પામે ન સુખનો આરોરે. આતમ ૨

૧૬૬

આત્મોન્નતિ એ ત્યાગપણું છે, સ્વાતંત્ર્યે સહુ કરવું;
 પારતંત્ર્યે ત્યાગપણું નહિ, ઇચ્છા વણુ અનુસરવુંરે. આતમ ૩
 પરવશતા ત્યાગે તે ત્યાગી, બાહ્યાંતર સામ્રાજ્યે;
 પરની આશા પરતાબામાં, રહેતાં ત્યાગ ન છાજેરે. આતમ ૪
 આત્મ વિનાની પરવસ્તુના, તાબે શાંતિ ન મળતી;
 મન વાણી કાયાપર કાબૂ, ત્યાં સુખ વેળા ન વળતીરે. આતમ ૫
 આતમ વશમાં મનડું વર્તે, તાબો ન અન્યનો રહેતો;
 પરવશતાનું ત્યાગપણું જ્યાં, આતમભાવે વહેતોરે. આતમ ૬
 દેશકોમ રાજ્યાદિકમાંહી, સ્વેચ્છાએ જ્યાં રહેવું;
 મૃત્યુભીતિના ત્યાગપણુથી, ન્યાયથી લેવું દેવુંરે. આતમ ૭
 આતમવશતામાટે સ્વાર્ષણુ, કરવું ત્યાગ તે સાચો;
 શાસ્ત્રવિષય લોકસંજ્ઞા ત્યાગી, સત્યેચ્છાએ રાચોરે. આતમ ૮
 દેહાધ્યાસનો ત્યાગ નહિં જ્યાં, ત્યાં બંધન સહુ વાતે;
 વેષ ક્રિયા મત બંધન મોટું, ત્યાગથી ઉન્નતિ બતેરે. આતમ ૯
 નિંદા સ્તુતિ ને પર અભિપ્રાયે, બદ્ધપણું ત્યાં ગુલામી;
 નાત બાત ઠિ વશમાં રહેવું, ત્યાગપણુની ખામીરે. આતમ ૧૦
 ઇચ્છાવણુ હાજી હા ને ખુશામત, મન કેદી સમ કરવું;
 દેશ રાજ્ય પ્રબંદિક કેદી, ત્યાં નિશ્ચય હોય મરવુંરે. આતમ ૧૧
 હું ને તું તે ત્યાગે ત્યાગ જ, તૃણવત્ જગને ગણવું;
 માયાકારે વૃત્તિ રહે નહિ, હોય ન ક્યારે ડરવુંરે. આતમ ૧૨
 શ કોમ રાજ્ય સંઘ પ્રબંધમાં, ત્યાગીઓ સત્ય જણાવે;
 નિસ્પૃહ નિર્ભયથી છે ઉન્નતિ, સ્વતંત્રતાને શિખાવેરે. આતમ ૧૨
 ચકવર્તિ શહેનશાહથી મોટા, ચારિત્રવંત ચહંતા;
 કંચન કામની ત્યાગી સંતો, જ્ઞાનયોગી ગુણવંતારે. આતમ ૧૩
 ગુરૂઆજ્ઞાએ શિષ્યાદિકને, સ્વેચ્છાંદત્યાગથી મુક્તિ;
 ત્યાગ ને મુક્તિ સ્વાતંત્ર્ય એક જ, એક ભાવાર્થની યુક્તિરે. આતમ ૧૪

૧૬૭

આંતરત્યાગપણું તે સાચું, મમતા અહંતાત્યાગે;
 આત્મેચ્છાએ બાહ્યમાં વર્તવું, બાહ્યત્યાગ ગુણરાગેરે. આતમ૦ ૧૫
 મોહના તાણે રહેવું તે નર્ક જ, પગ પગ દુઃખની શ્રિણિ;
 દુર્ગુણ વ્યસનો ત્યાગે ત્યાગ જ, કહેણી સમજ્યાં રહેણીરે. આતમ૦ ૧૬
 પરતંત્રતામાં ત્યાગપણું નહિં, ઘરમાં વા જંગલમાં;
 શુભ અશુભની વૃત્તિ નહિ જ્યાં, ત્યાગપણું વન ઘરમાંરે. આતમ૦ ૧૭
 ખૂરી ઈચ્છાએના ત્યાગે, દુષ્ટકામના ત્યાગે;
 આત્મગુણો સર્વે ઝટ બાગે, મન રહેતું વૈરાગ્યેરે. આતમ૦ ૧૮
 પરમાર્થે મન વાણી કાયા, વર્તે ત્યાગ મગ્નને;
 દેહ પ્રાણને ત્યાગ જ ધર્મે, ત્યાગ રહે નહિ છાનોરે. આતમ૦ ૧૯
 સ્વાર્થ તણને સર્વજીવોના, સુખ માટેજ પ્રવૃત્તિ;
 અલ્પ દોષને બહુ લાભાર્થે, વર્તે નીતિની રીતિરે. આતમ૦ ૨૦
 અહણ કરી જડવસ્તુઓ જે જે, પરિગ્રહ કીધો ઝાઝો;
 તેનો ત્યાગ જ પરમાર્થે છે, મૂર્છા વણ હોય માઝોરે. આતમ૦ ૨૧
 અશુભરાગાદિકના ત્યાગે, આતમ વેગે બાગે;
 ધર્માર્થે પરમાર્થે રાગે, રહેતાં ત્યાગ વૈરાગ્યેરે. આતમ૦ ૨૨
 નભવત્ નિર્લેપી છે આતમ, નિશ્ચય કરીને વર્તે;
 સર્વાવસ્થામાં તે ત્યાગી, આતમજ્ઞાનની શર્તેરે. આતમ૦ ૨૩
 આંતર ત્યાગની આગળ બાહિર, ત્યાગની કિમ્મત કોડી;
 મનના ત્યાગે ત્યાગ સહુ છે, તેની નહિ કોઈ જોડીરે. આતમ૦ ૨૪
 નિર્ભયતાદેહાદિસમર્પણુ, ત્યાં છે ત્યાગ સવાયો;
 સત્ય અહણમાં જૂઠંના ત્યાગે, સાચો ત્યાગ સુહાચેરે. આતમ૦ ૨૫
 ત્યાગી સત્ય પ્રકાશી શકે છે, નિસ્પૃહ ભાવના દાવે;
 ત્યાગીઓ એવા જ્યાં પ્રગટે, ત્યાં સુખ શાંતિ થાવેરે. આતમ૦ ૨૬
 બ્રાહ્મણ ક્ષત્રિય વૈશ્ય ને શૂદ્રો, ખૂરા સ્વાર્થના ત્યાગે;
 પ્રમાણિક ને શૂર બને છે, શક્તિ ગુણોના રાગેરે. આતમ૦ ૨૭
 આતમ રાગી તે છે ત્યાગી, સ્વાશ્રય ને ઉત્સાહે;
 આતમમાંહી લગની લગાવી, અનુભવને અવગાહેરે. આતમ૦ ૨૮

૧૬૮

લ્યાગથી છે સેવાભક્તિ, લ્યાગથી નિર્બંધ કર્મે;
 દાન દયા ને દમમાં લ્યાગ જ, લ્યાગી રહે છે શર્મેરે. આતમ૦ ૨૯
 દેશ રાજ્ય ધર્માદિક ઉન્નતિ, ક્ષુદ્રકદાગ્રહલ્યાગે;
 સાંકડી વૃત્તિયો ને પ્રવૃત્તિયો, લ્યાગે ઉન્નતિ જાગેરે. આતમ૦ ૩૦
 લ્યાગપણામાં યજ્ઞ સકલ છે, લ્યાગીને પ્રભુ પાસે;
 લ્યાગી તે મહાવીર બને છે, આતમના વિશ્વાસેરે. આતમ૦ ૩૧
 નામ રૂપાદિક મોહના લ્યાગે, કર્મો સ્વવશથી કરવાં;
 મુક્તિજનોના ઘટમાં પ્રગટે, પરમાર્થ જીવન ધરવાંરે. આતમ૦ ૩૨
 પ્રકૃતિમાં ઉરવું ફરવું, પ્રકૃતિની રહી સાથે;
 સાત્ત્વિક લ્યાગ ગ્રહીને જ્ઞાને, કર્મ કરે નિજ હાથેરે. આતમ૦ ૩૩
 લ્યાગી પ્રથમ થા પોતે પૂરે, પછી બીજાને જ્ઞેશે;
 કહેણી વિના રહેણીમાં રહીને, પરતંત્રતાને ખોશેરે. આતમ૦ ૩૪
 ગ્રહણ છે લ્યાગને લ્યાગ ગ્રહણ છે, સાપેક્ષાએ વિચારે;
 પ્રકૃતિ આતમ લ્યાગ ગ્રહણ જે, બાહ્યાંતર અવધારેરે. આતમ૦ ૩૫
 લ્યાગી જન દાની છે પૂરે, શુદ્ધ પ્રેમી તે લ્યાગી;
 લ્યાગી તે જ્ઞાની છે પૂરે, જ્ઞાની તે વૈરાગીરે. આતમ૦ ૩૬
 મિથ્યાચારવિચારના લ્યાગે, તરતમ લ્યાગી થાવું;
 અનંત બ્રહ્મ મહાવીરમાં, વૃત્તિયોથી સમાવુંરે. આતમ૦ ૩૭
 રાગને લ્યાગ છે મનની આધિ, બાહિર લ્યાગ ઉપાધિ;
 ગ્રહણને લ્યાગ વિકલ્પ ન જ્યાં છે, લ્યાં છે રાજ સમાધિરે. આતમ૦ ૩૮
 ગ્રહણ ને લ્યાગની વૃત્તિ રહે લ્યાં, લ્યાગપણું ન સ્વભાવે;
 આપોઆપ સ્વભાવે રહેવું, પૂર્ણાનંદ સુહાવેરે. આતમ૦ ૩૯
 બાહિર આંતર લ્યાગ છે સહેજે, મનના મોહના લ્યાગે;
 બુદ્ધિસાગર આતમ ઉભાગર, પૂર્ણાનંદે જાગેરે. આતમ૦ ૪૦
 રાગ અને લ્યાગ મનની છે બાજી, ગ્રહણને લ્યાગ હરાજી;
 કરીને આતમભાવે રાજી, થા લ્યાગી ગુણ ગાજીરે. આતમ૦ ૪૧

૧૬૯

मुक्तिमहेलनां चउद पगथियां.

ભક્તોને શીખામણુ સાચી બેશ છે;
 મુક્તિ મહેલમાં જાવાની સુખકારણે,
 ચઉદ પગથિયાં મુક્તમહેલનાં જાણીને;
 ચઢે પગથીએ વેગે નરને નારણે. ભક્તોને. ૧

પહેલું પગથિયું સાધુસંતની ચાકરી;
 સન્તની સંગત કરતાં થાય વિવેકજ્ઞે,
 મિથ્યાજ્ઞાંતિ ભાગે સન્ત સમાગમે;
 પ્રભુ મહાવીર ભજતાં પ્રગટે ટેકજ્ઞે. ભક્તોને. ૨

બીજું પગથિયું દયા ધર્મનું જાણીને;
 તેપર ચઢશે દયા કરી નિર્ધારણે,
 સર્વધર્મનું મૂલ દયા દિલ લાવશે;
 દયાપ્રવૃત્તિ આચરશે સુખકારણે. ભક્તોને. ૩

ત્રીજું પગથિયું સત્યને ચોથું છે ક્ષમા;
 પાચમું ધીરજ છઠું સાચો પ્રેમજ્ઞે,
 સાતમું તપને આઠમું સાચી ભાવના;
 બ્રહ્મચર્ય નવમું જેની શુભ નેમજ્ઞે. ભક્તોને. ૪

દશમું ગુણનો રાગને નિન્દા નહીં કદિ;
 એકાદશમું આત્મવીરનું ધ્યાનજ્ઞે,
 બારમું ભક્તિ તેરમી સત્ય સમાધિ છે;
 શુભાશુભ યુદ્ધિ નહીં માનામાનજ્ઞે. ભક્તોનો ૫

આત્મબ્રહ્મમાં પૂર્ણ રમણતા ચૌદમું,
 ચઢતાં સ્હામા વીરપ્રભુ દેખાય જ્ઞે,
 જેની જ્યોતિ અનંત ઝળહળ ઝગમગે;
 નિરખતાં નહીં આનંદ દિલમાં માયજ્ઞે. ભક્તોને. ૬

૧૭૦

પરબ્રહ્મમહાવીરને લેટો એક થૈ;
 દેખાઓ ત્યાં સ્વયં પ્રભુ ભગવાન જો,
 બુદ્ધિસાગરજીવંતા જોયા પ્રભુ;
 અંતરમાં બાહિર ક્યાં હોય નિશાન જો. ભક્તોને. ૭

પ્રમુખેમીનાં લક્ષણ.

પ્રભુ પ્રેમીનાં લક્ષણ સાચાં સાંભળો;
 અંતરમાં પ્રગટાવો નરને નાર જો,
 સાચું ભાષણ સાચી સન્તની સેવના;
 દેહાધ્યાસ રહે નહીં મન નિર્ધારજો. પ્રભુ. ૧

અવગુણ નહીં દેખાતા કોના સ્વપ્નમાં;
 પ્રાણાંતે પણ નિંદા કોનો ન થાય જો,
 જ્યાં ત્યાં ગુણ દેખાતા ગુણપર રાગથી;
 જીલલડી સહુ જીવેના ગુણ ગાયજો. પ્રભુ. ૨

પ્રભુ પ્રભુ મહાવીર રટન પળપળ થતું;
 મનડું પ્રભુમાં ડૂબી થાતું લીન જો,
 એંન પડે નહીં પ્રભુવણુ ણીજીવું દેખતાં,
 જલવણુ અન્ય ન ઇચ્છે જેવું મીન જો. પ્રભુ. ૩

પ્રભુભજનમાં મન રંગાઈને રહે;
 પ્રભુ વિરહથી આવે મૂર્છા વેગજો,
 જડ જગભાસે મિથ્યા રાગ ન ઉપજે;
 આતમ પ્રભુપર પ્રેમતણો અતિરેકજો. પ્રભુ. ૪

પ્રભુથી સુરતા લાગી તૂટે નહીં કદિ;
 જ્યાં ત્યાં ભાવે પ્રભુતું રૂપ જણાયજો,
 પ્રભુ દર્શનની ખ્યાસ દયામાં લખગુણી;
 પ્રભુ મજ્યાવણુ જીવું નહીં જીવાયજો. પ્રભુ. ૫

૧૭૧

પ્રભુકથા સાંભળવા રૂચિ દિલ ખહું; જિન્હા જપતી વીરપ્રભુનો જાપજો, પાપ યુદ્ધિને પાપ પ્રવૃત્તિ નહિં જરા; પ્રભુવિરહનો દિલમાં લાગે તાપજો.	પ્રભુ. ૬
દયા દાન દમ સંયમ શીયલ સેવના; સર્વજીવોપર પ્રભુના સરજો પ્રેમજો, વિષસમ વિષયો લાગે ભક્તિભાવથી; નીતિ નિયમને સર્વજીવોપર રહેમજો.	પ્રભુ. ૭
સમભાવે વર્તે આતમઉપયોગમાં; પ્રામાણિકને મહાવીર પ્રભુજી પાસજો, યુદ્ધિસાગર ભકતોને નહીં ભેદ છે; સહુદર્શનમાં સમથી સુકિત ખાસજો.	પ્રભુ. ૮

મહાવીર પ્રભુની ભક્તિ.

[મન મંદિર આવોરે કહું એક વાતલડી.—એ રાગ]

પ્રેમથી નર નારીરે, પ્રભુ મહાવીર ભજો, ગુણ સમકિત ધારીરે, વિરક્તિભાવ સજો.	પ્રભુ ૧
નિંદા વિકથાની ટેવેરે, મહાવીર છે દૂરે; પ્રેમ ભકિત ઉમળકેરે, પ્રભુ સહુ આશ પૂરે.	પ્રભુ ૨
પ્રભુમાં રંગ લાગ્યોરે, કદી નહીં છાનો રહે; રહે ભકતો ન છાનારે, પ્રભુનું રૂપ લહે.	પ્રભુ ૩
પાંચ ઈંદ્રિયો પ્રભુથીરે, હળીમળી શાંત બને; મન મરત બનીનેરે, રહે મહાવીર કને	પ્રભુ ૪
તાર સાંધ્યા ન તૂટેરે, હૃદય મહાવીર સ્મરે; જાપ અજપા ચાલેરે, અનહદ નાદ સ્કુરે.	પ્રભુ ૫

૧૭૨

સર્વ કાળ કરતાંરે, પ્રભુ મહાવીર જપો;	
અનાંસક્રિતએ કર્મોરે, કરી સત્ય તપને તપો.	પ્રભુ ૬
રહી સંસારમાંહીરે, કરો સ્વાધિકારે સહુ;	
વીરમાં મન રાખીરે, રહો મન રાજી બહુ.	પ્રભુ ૭
ભવમાં ન બંધાશેરે, મહાવીર શરણુ કરી,	
મળી મહાવીર નૌકારે, ભવાબ્ધિને ભગ્યો તરી.	પ્રભુ ૮
આજપંપાજ છંડીરે, મહાવીર બપ જપો,	
બપ સમ તપ નહીં કોરે, ખીજીં ન મન વિલપો.	પ્રભુ ૯
મહાવીરમાં સુરતારે, ધરી સહુ કાજ કરો;	
મળે નિશ્ચય મુકિત રે, ઠરી એક ઠામ ઠરો.	પ્રભુ ૧૦
પડે દુઃખ કરોડોરે, તથાપિ ન વીર ત્યજો;	
કસોટીએ કસાઈ રે, પ્રભુ વીર વીર બજો.	પ્રભુ ૧૧
વીર નામ ભજતાંરે, ટળે સહુ પાપ કર્યાં;	
થાય ચિત્તની શુદ્ધિ રે, મળે પ્રભુ ચિત્ત ઠર્યાં.	પ્રભુ ૧૨
ખાતાં પીતાં ને ફરતાંરે, જપો બપ વીરવિભુ,	
બુદ્ધિસાગરભકતેરે, સાક્ષાત વીર પ્રભુ.	પ્રભુ ૧૩

યશોદાની પ્રભુ મહાવીર ભક્તિ.

વહેલાં વહેલાં દર્શન દેજો મુનિવર શાતામાં રહેજો એ રાગ.
 વહેલાં વહેલાં દર્શન દેજો બહાલમત્રીર દર્શન દેશો;
 વીનતિ ધ્યાનમાં લેશો બહાલમ.
 ત્યાગી બની ભલે વનમાં સિધાવો, પણ મુજ દિલથી ન દૂરે ન થાવો;
 પ્રેમથી પાસે સુહાવો બહાલમ. ૧
 પટ્ટ ચક્રોમાં પ્રેમે પ્રભુ પરખ્યા, ખીજા કોઈ નહીં તવ સરખા
 આનંદ મેહુલા વરસ્યા બહાલમ. ૨

૧૭૩

મ્રીતલડી તવ સાથે ક્રીધી, પાસે જજીયાઈ સઘળી ઋદ્ધિ;
 તવવણુ અન્ય ન સિદ્ધિ ઠ્હાલમ. ૩
 સર્વથકી તમે મોટામાં મોટા, અણુ અણુથી પણુ છોટામાં છોટા;
 પુદ્ગલભાવ છે ખોટા ઠ્હાલમ. ૪
 ત્રણકાલમાં એકસ્વરૂપી, સાપેક્ષાએ રૂપી અરૂપી;
 પ્રભુ તમે વાત પ્રરૂપી ઠ્હાલમ. ૫
 ત્યાગ ગ્રહણુ વ્યવહારની માયા, બંધાદિક, મનના પડછાયા;
 આતમવીર મુહાયા ઠ્હાલમ. ૬
 તુજમાં હું અને મુજમાં તમોછો. હું તું લેદ વિના જ રમોછો;
 આનંદરૂપે ગમોછો ઠ્હાલમ. ૭
 પતિપત્ની એકરૂપે મઝાનાં, દિલડાં રહે નહીં જૂદાં છાનાં;
 પૂર્ણરસે મસ્તાનાં ઠ્હાલમ. ૮
 તવમાં સમાઈ રહી પ્રભુ ખ્યારા, એક પ્રભુ મુજ છો આધારા;
 ક્યારે થશે નહીં ન્યારા ઠ્હાલમ. ૯
 પુદ્ગલ રહેતું પુદ્ગલ સગે, આતમ આતમની રહે રંગે;
 નિશ્ચય પ્રેમ અભંગે ઠ્હાલમ. ૧૦
 લક્ષિતથકી દિલ લાવીશ ઠ્હાલા, એક સ્વરૂપે રહો રઢિયાલા;
 પુદ્ધિસાગર ખ્યારા ઠ્હાલમ. ૧૧

મોહની કુરબાની ગ્રન્થ.

પરબ્રહ્મ મહાવીર અહ્યા એ જજીયાવેરે;
 કુરબાની કરે મોહની તે મ્હને પાવેરે. પરબ્રહ્મ. ૧
 મનવાસના પશુની કતલ કરતાં રાજીરે;
 પરમાર્થમાટે પ્રાણુની કુરબાની સાચીરે. પરબ્રહ્મ. ૨
 અરસ્પરસ દેદાર મેળવવાને ચાહોરે;
 કુરબાની માયાની કરો એ સત્ય દહાવોરે. પરબ્રહ્મ. ૩

૧૭૪

પશુઓને આત્મસમ ગણી રહેમ જ વધારોરે, દુર્ગુણતણી સહુ વૃત્તિયો, તેઓને મારોરે.	પરબ્રહ્મ.	૪
દુર્બુદ્ધિને અન્યાય ઝેવક્રાંધ મારોરે; દુઃખી અબોલા જીવને મરતાં ઉગારોરે.	પરબ્રહ્મ.	૫
સહુ પાપકર્મોની કરો કુર્માની સાચીરે; સમજી સાચી વાત તેમાં રહેશે રાચીરે.	પરબ્રહ્મ.	૬
ખ્યારૂં ગણ્યું જે જે સકલ સમર્પો મહનેરે; પરમાર્થ યજ્ઞે હોમીને આવોજ કનેરે.	પરબ્રહ્મ.	૭
અસત્ય વ્યભિચારની કુર્માની કરોરે; કુર્માની સાચી, ધર્મની માટે જ મરોરે.	પરબ્રહ્મ.	૮
મુજને મળતાં આડા આવે જે જે દોષોરે; કુર્માની કરી તેહની આતમ પોષોરે.	પરબ્રહ્મ.	૯
અહં અને મમતા સહુ કુરખાન કરોરે ખેલાન ખની ખહાદુરો મનભાવે મરોરે.	પરબ્રહ્મ	૧૦
કુર્માની કે યજ્ઞો નહીં અભેદભાવેરે; મુજ મસ્તને કશુએ નહીં કરવાનું દાવેરે.	પરબ્રહ્મ.	૧૧
જેની ન આદિ અંત એવા નૂરવાળોરે; લાલચની કુરખાની કરી મુજને નિહાળોરે.	પર૦	૧૨
જે હોમ કરે જાતનો તે થાય મારોરે; મારે જીવનને મૃત્યુને તે થાય ખ્યારોરે.	પર૦	૧૩
પોતાની કુર્માની કરી મરીને જીવોરે; મારા અનંતા નૂરનું અમૃત પીવોરે.	પર૦	૧૪
મારી અને ત્હારી વચે જે લેદ રહોરે; કુરખાની કરી તેહની આનંદ લાહોરે;	પર૦	૧૫
જૂદો પડીને દેહથી જીવે તે સાચોરે; કામાદિ પશુજીવનથી જીવે તે કાચોરે.	પર૦	૧૬
કુર્માની કરે એહવી તે ભકત મારારે, બુદ્ધચન્દ્રિય ખુદા વીર તે થાયજ ખ્યારારે.	પર૦	૧૭

૧૭૫

યજ્ઞસ્વરૂપ ગ્રન્થ.

[ઔષધવલ્લ મંદેશો કહેલો સ્યામને.—એ રાગ.]

પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુ ભગવાનજી, સેવું પૂજું ધ્યાવું ગુણગણ ખાણું; યજ્ઞસ્વરૂપ જણાવો મુજને પ્રેમથી, નંદિવર્ધન ભોલે એવી વાણું.	પરબ્રહ્મ ૧
પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુ એમ ભાખતા, સર્વ જાતના યજ્ઞોને હિતકારણે; જ્ઞાનયજ્ઞ સમ કોઈ ન મોટો જણવો, સર્વ યજ્ઞનો આત્મયજ્ઞ આધારણે. નંદિવર્ધન સાંભળ રૂઠા રાજવી.	નંદિ ૨
ભૂખ્યાને લોજન તરસ્થાને પાણીથી, સંતોષ્યાથી લોજનયજ્ઞ ગણાયણે; અતિથિને લોજન આદિ સત્કારથી, કરતાં અતિથિયજ્ઞ ભલે શોભાયણે.	નંદિ ૩
માતપિતાની પૂજા સેવા ભાવથી, માતા પિતાનો યજ્ઞ ભલે ગુણકારણે; ગાયોની સેવા રક્ષા ગોયજ્ઞ છે, પશુનું રક્ષણ પશુયજ્ઞ જ નિર્ધારણે.	નંદિ ૪
પંખીઓનું રક્ષણ પંખીયજ્ઞ છે, વનસ્પતિનું રક્ષણ ઔષધિયાગણે; દેશનું રક્ષણ દેશયજ્ઞ છે લોકનો, ત્યાગી સેવાયજ્ઞ તે જણો ત્યાગણે.	નંદિ ૫
ગુરુઓની સેવા પૂજા ગુરુયજ્ઞ છે, દેવની પૂજા દેવયજ્ઞ જયકારણે; પરમાર્થે સ્વાર્પણ કરવું તે યજ્ઞ છે, નિષ્કામે યજ્ઞો મુક્તિદાતારણે.	નંદિ ૬

૧૭૬

સત્યનું જીવન કહેણી સમ રહેણી થતાં, સત્ય યજ્ઞને કરતા નર ને નારજો; વિદ્યામાટે સર્વ સમર્પણ આહરે, વિદ્યાયજ્ઞ અને પ્રગતિ કરનારજો.	નાંદિ૦ ૭
સંઘની સેવાભક્તિ પ્રભુમય ભાવથી, સંઘયજ્ઞ તે જાણેા સહુમાં શ્રેષ્ઠજો; નિષ્કામે કર્મો કરવાં અધિકારથી, કર્મયજ્ઞ શિવપુર પહોંચાડે ઠેકજો.	નાંદિ૦ ૮
જ્ઞાનાગ્નિમાં કામપશુને હોમતાં, આંતરમાં પ્રગટે આતમ ઉજાસજો; વિષયેચ્છાને રાધે તે તપયજ્ઞ છે, વિનયયજ્ઞથી પ્રગટે સત્યપ્રકાશજો.	નાંદિ૦ ૯
સર્વજીવોની સેવા રક્ષા યજ્ઞ છે, વિશ્વયજ્ઞથી આતમ વિશ્વ સમાનજો; દેવ ગુરૂ ને ધર્મની શ્રદ્ધા નિર્મળી, જૈનધર્મ આરાધન યજ્ઞ પ્રમાણજો.	નાંદિ૦ ૧૦
ધર્મ્ય યુદ્ધ તે આંતર બાહુર દેશમાં, ધર્મ્ય યુદ્ધ યજ્ઞે હોમો નિજ દેહજો; ધર્મ વીરોના ભાગ્યે યજ્ઞજ જાણવો, સ્વર્ગ મુકિતને પામે લોક વિદેહજો.	નાંદિ૦ ૧૧
પરમ પ્રભુમયજીવન આંતર બાહ્યથી, પ્રભુયજ્ઞને પામે કોઈક વીરજો; નામ રૂપના મોહ વિના જે મુકત છે, દેહાધ્યાસ વિના વર્તે જગ ધીરજો.	નાંદિ૦ ૧૨
દ્રવ્ય ભાવથી શત્રુઓને જીતતા, જૈનોનો જિનયજ્ઞ જગત આધાર જો; જીવતાં મરીને જીવે તે જૈન છે, જૈનયજ્ઞને સેવો નરને નારજો.	નાંદિ૦ ૧૩

૧૭૭

- નિગમાગમની ભક્તિ આગમ યજ્ઞ છે,
 શુદ્ધ હૃદય તે હૃદય યજ્ઞ અવધારભે;
 લૌકિક યજ્ઞો લૌકિક સર્વ પ્રવૃત્તિથી,
 લોકોત્તર યજ્ઞો મુક્તિ દાતારભે. નંદિ૦ ૧૪
- ધ્યાનાગ્નિમાં કામ પશુને હોમતા,
 દશવિધ ધર્મના ધારક ચાબક લોકભે;
 દ્રવ્ય યજ્ઞથી ભાવયજ્ઞ છે મોટકો,
 જેથી ટળતા ભય ભેદને શોકભે. નંદિ૦ ૧૫
- ચાર વર્ણના ગુણ કર્મો તે યજ્ઞ છે,
 ત્યાગીનો સન્યાસ ધર્મ તે યાગભે;
 વિશ્વવ્યવસ્થાકારકર્મો યજ્ઞ છે,
 ધર્મીઓનું પાલન યજ્ઞ જ રાગભે. નંદિ૦ ૧૬
- અલ્પ દોષ મહુ ધર્મ કરે તે કર્મ સહુ,
 સ્વાધિકારે કરતાં યજ્ઞો થાયભે;
 ઉપકારે શ્વાસોન્ધૈસે યજ્ઞો થતાં,
 અનંત યજ્ઞો મુજ્જ ધ્યાને પ્રગટાયભે. નંદિ૦ ૧૭
- જીવતાં જીવાડે આપે શક્તિયો,
 યત્રો તત્રો મત્રો યજ્ઞ પ્રમાણભે;
 આજીવિકા કર્મો ગુણ સહુ યજ્ઞ છે,
 જીવે જીવેથી જીવે છે બ્રહ્મભે. નંદિ૦ ૧૮
- જીવે જીવે જીવ અજીવને આશ્રયી,
 આજીવિકા યજ્ઞો તરતમ સર્વ ભે;
 સ્વાધિકારે મહ્ભક્તો યજ્ઞો કરી,
 જીવે નિર્લેપી નહીં કરતાં ગર્વભે. નંદિ૦ ૧૯
- નરનારીને ડગલે ડગલે યજ્ઞ છે,
 મહ્ ભક્તોની સેવા કરતાં મેશભે;
 સ્વાર્પણ કરીને સંઘની સેવા સારતાં,
 સંઘ યજ્ઞથી આનંદ હોય હુમેશભે. નંદિ૦ ૨૦

૧૭૮

જ્ઞાની અસંખ્ય યજ્ઞો જાણુ આચરે, સ્વતંત્રતા કરનારા સાચા યજ્ઞ જો; નન વાણી કાયાના યજ્ઞો સર્વદા, આચરતાં મુજમાંહી રહેતો મગ્નજો.	નંદિં ૨૧
દેશરાજ્ય સંઘાદિ કરક્ષાકારણુ, જૈન ધર્મની વૃદ્ધિમાટે પ્રાણુજો; તન મન ધન સત્તા અર્પણુ તે યજ્ઞ છે, એવા યજ્ઞો કરતા જૈનો જાણુજો.	નંદિં ૨૨
નિજ ભતિ કીર્તિ સહુ સુખડાં હોમતો, મુજભક્તોની સેવામાટે જેહુજો; સત્યયજ્ઞ તે કરનારો શિવ પામતો, કાલ જીતીને ચાતો બિનવર એહુજો.	નંદિં ૨૩
ભાન જગત્નું ભૂલી આતમ ભાનમાં, રહેતાં સંયમ યજ્ઞો ઘટ પ્રગટાયજો; આઠ પ્રકારે મદજીતે તે યજ્ઞથી, અરિહંત પરમાતમ દેવ સુહાયજો.	નંદિં ૨૪
આંતર માર્ગ અસંખ્ય પ્રદેશ સ્વરૂપ છે, નિરાકાર વ્યાપકને પૂર્ણ અરૂપજો; તેમાં ધ્યાન સમાધિ પામી યોગીઓ, ત્રણ ભુવનના બનતા સાચા ભૂપજો.	નંદિં ૨૫
દેહાદિકેયોગે સાકાર સ્વરૂપ છે, રૂપારૂપનો ધ્યાન યજ્ઞ કરનારજો; સર્વ યજ્ઞ ફલ પામે ક્ષણમાં નિશ્ચયે, ક્ષણમાં મુક્તિ પામે નરને નારજો.	નંદિં ૨૬
મુજ ભક્તો સંતો ત્યાગીઓ યોગીઓ, મુજને પામે અનેકયજ્ઞે જાણુજો; ગૃહસ્થ ચારે વર્ણુ સેવા ભક્તિથી, સર્વ યજ્ઞનું ફલ પામે ગુણુ ખાણુજો.	નંદિં ૨૭

૧૭૯

અનેક માર્ગોમાંહિ સ્વેચ્છાએ રહી, જ્ઞેનધર્મ સિદ્ધાંતો સત્ય અનેક જો; રૂચે તે માનીને ખંડન નહીં કરે, સત્ય યજ્ઞ તે કરતા ધારી ટેક જો.	નાંદિ૦ ૨૮
માનવ પશુ પંખીપર ઉપકારો કરો, નામ કીર્તિને સુખ સહુ છંડી લવ્યજો; સુજને મળીને સુજસમ થાતાં યજ્ઞ છે, સૌના સારાનાં કરવાં કર્તવ્યજો.	નાંદિ૦ ૨૯
દૈવીશુવનથી નિઃસંગે શુભવું, સુખ દુઃખ લોગવી સમભાવે નિર્ધારજો; સમયજ્ઞે કર્મો કરતાં સુજ મેળ છે, પવિત્ર યજ્ઞો શુભ આચાર વિચારજો.	નાંદિ૦ ૩૦
આતમ યજ્ઞમાં જ્ઞાનાગ્નિ જળતો રૂડો, કર્મકાષ્ટને બાળે નરને નારજો; વિવેકસ્તંભે મનપશુ બાંધી હોમતાં, આતમ પરમાતમ થાવે નિર્ધારજો.	નાંદિ૦ ૩૧
પાપયજ્ઞમાં પશુઓ મારી હોમતાં, યજ્ઞ માનો પામે નહીં સુખને સ્વર્ગજો; જઠરાગ્નિમાં રકતમાંસ હોમ્યાથકી, નરને નારી પામે દુર્ગતિ નર્કજો.	નાંદિ૦ ૩૨
તમોગુણી ને રજોગુણી જે યજ્ઞ છે, તેથી આતમ બહુ પામે અવતારજો; સર્વગુણીયજ્ઞો કરનારા માનવો, સ્વર્ગ અને પામે ઉત્તમ અવતારજો.	નાંદિ૦ ૩૩
શુભવિચારો શુભકાર્યો તે યજ્ઞ છે, સંતજનોની સેવા યજ્ઞ ઉદારજો; શુદ્ધપ્રેમ તે પ્રેમ યજ્ઞ કરવો લલો, આતમસરીખો સહુ શુભોપર પ્યારજો.	નાંદિ૦ ૩૪

,૧૮૦

અહંવૃત્તિને મમતાનો જે હોમછે, કરતા તેને ત્યાગીઓ ધરી ધ્યાનજો; વીતરાગપદ પામે ઉત્તમ સાધુઓ, મારા જેવું પામે નિર્મલ જ્ઞાનજો.	નંદિ૦ ૩૫
અંતરૂમાંડી સમતા લીનતા ઘેકતા, આધ્યાત્મિક યજ્ઞો પ્રગટાવો ઘેશજો; આધ્યાત્મિક યજ્ઞોએ સત્ય અલેહતા, નાસે સઘળા હૃદયભાવથી કલેશજો.	નંદિ૦ ૩૬
નિર્લેપી આત્માઓ યજ્ઞોના પ્રભુ, નિત્યયજ્ઞ તે જ્ઞાનાદિક સામ્રાજ્યજો; પૂર્ણ થયેલાને બાહિર યજ્ઞો નહીં, જીવનમુકતોનું સાચું છે રાજ્યજો.	નંદિ૦ ૩૭
પુણ્યયજ્ઞ તે વિવિધ પ્રકારે બાણુજો, સંવરયજ્ઞો વિવિધ ભેદથી બાણુજો; સર્વનયોના યજ્ઞો મુજ આરાધતાં, પામે નિશ્ચય અનન્ય ભક્તિ પ્રમાણુજો.	નંદિ૦ ૩૮
હિંસાયજ્ઞે લક્ષ ચોરાશી જન્મ છે, દાનયજ્ઞને કરવો થૈ નિષ્કામજો; સર્વે યજ્ઞો સમર્પે મુજને ભક્તિથી, અનંત ફલ પામે તેથી સુખ ધામજો.	નંદિ૦ ૩૯
બ્રહ્મચર્ય મુજનામ સમો નહિ કોઈ છે, બ્રહ્મચર્યથી વીર્યનું રક્ષણ ઘેશજો; કરજો નર નારી જીવનકરયજ્ઞ એ, બ્રહ્મચર્યથી શોભે સઘળા દેશજો.	નંદિ૦ ૪૦
બ્રહ્મચર્યથી સર્વશક્તિયો ઉલ્લસે, રોગો નાસે આયુષ્ય વૃદ્ધિ થાયજો, બ્રહ્મચર્યથી સ્વતાંત્રતા સુખ સંપન્ને, સર્વયોગનું ખીજ લલું વખણાયજો.	નંદિ૦ ૪૧

૧૮૧

ગૃહસ્થ ત્યાગી રૂડાં જીવન યજ્ઞ છે,
 યજ્ઞો બાણો નિશ્ચયને વ્યવહારજ્ઞે.
 સાતનયે યજ્ઞો બાણીને આદરે,
 સર્વયજ્ઞનો હું છું સત્યાધારજ્ઞે. નંદિ૦ ૪૨

નિકા સમ બ્રહ્મતને સ્વપ્નજ બાણીને,
 જ્ઞાન યજ્ઞથી કર આતમ પ્રકાશજ્ઞે,
 વિદેહલાવે મુક્ત બની પરમાતમા,
 પામીશ મુક્તિનો સાચો આવાસજ્ઞે. નંદિ૦ ૪૩

અસત્થક્રી સત્ આતમભાવના રાજ્યમાં,
 આવીને કર નિર્લેપી થૈ રાજ્યજ્ઞે;
 બુદ્ધિસાગર સત્યયજ્ઞ કરવા થક્રી,
 બાહિર અંતર પ્રગટે પ્રભુ સામ્રાજ્યજ્ઞે. નંદિ૦ ૪૪

પ્રિયદર્શનાપ્રબોધ ગ્રન્થ.

પ્રિયદર્શના સાંભળ પુત્રી લાડકી,
 પ્રિય પ્રભુ મહાર્વારના સાચા યોલજ્ઞે;
 સતી યશોદા કહેતી ઉપદેશો સુણ્યા,
 સાંભળી મનમાં કરતું સાચો તોલજ્ઞે. પ્રિય ૧

સઘળા જીવો હેતે જીવન બાણુવું,
 સર્વજીવોપર યથાશક્તિ ઉપકારજ્ઞે;
 મૂર્ખ કહે દુનિયા પણ ધર્મ ન છંડવો,
 બની શકે તે કરવાનો હુકક સારજ્ઞે. પ્રિય ૨

વિદ્યા વસને અજ્ઞાદિકના દાનથી,
 જીવન ધરવું જૈનધર્મ એ બાણુજ્ઞે;

૧૮૨

- આત્મોન્નતિ કરવામાં દુઃખો સહુ સહો,
કૂડ કલંકને નિંદા સહી અપમાનજો. પ્રિય ૩
- મૃત્યુ પહેલાં સર્વશક્તિયો વાપરી,
દુઃખી અજ્ઞાનીનો કર ઉદ્ધારજો;
કામાદિકના પાશવબળને છતવું,
ઉપકારો કરવાને થા તૈયારજો. પ્રિય ૪
- નીતિની રીતિથી રહેવું નેમથી,
કહેણી સમ રહેણીના ધર આચારજો;
દુર્ગુણોને છૂટી સદ્ગુણ મેળવો,
સત્ય વદોને સત્ય કરો વ્યવહારજો. પ્રિય ૫
- તપ સંયમને દયા દાન દમ આચરો,
વીર વીર મહાવીર પ્રભુ જપ જાપજો;
ન્યાયથી વર્તો સહાય કરો નિજશક્તિથી,
વિશ્વથક્રી દૂરે કાઢો સહુ પાપજો. પ્રિય. ૬
- સત્યપ્રેમને ધરવો પ્રાણાર્પણ કરી,
વિશુદ્ધપ્રેમે આતમ ચઢતી થાયજો;
સંત સમાગમ કરીએ વરીએ શાંતિને,
દુષ્ટબુદ્ધિને છંડો સહુ અન્યાયજો. પ્રિય. ૭
- સાફ કરતાં સાફ થાશે સત્ય એ,
ખૂફ કરતાં ખૂફ થાશે જાણજો;
સહુના સારામાં જીવનને ગાળવું,
વીર વિભુની એવી નિશ્ચય વાણજો. પ્રિય. ૮
- માતપિતાની સેવા સારો ભાવથી,
વૃદ્ધજનોની મનમાં માનો શીખજો;
સુખમાં હર્ષને દુઃખમાં શોક ન કીજોએ,
અશક્ત દુઃખીજનને આપો હીખજો. પ્રિય. ૯

૧૮૩

- પતિની સેવા પૂર્ણપ્રેમથી ક્ષીણ્યે,
સાસુ સસરાની સેવાને માનજે.
પ્રાણ પડે પણ સતીપણું નહીં છંડજે,
વીરપ્રભુનું ક્ષણ ક્ષણ કરજે ગાનજે. પ્રિય. ૧૦
- સંકટ પડતાં દીન બનીશ નહીં વિશ્વમાં,
ધન સત્તાનો કરવો નહિ અભિમાનજે;
પાડોશીનું સારૂં ઇચ્છો રહેણીથી,
સગાં સંબંધી લોકોનું શુભ માનજે. પ્રિય. ૧૧
- કૂડાં આળ કલંક ન કોને દીણ્યે,
દાન સુપાત્રે દેવું ધરીને પ્યારજે;
ઘરનાં કામો યતના અંતથી ક્ષીણ્યે,
જૈનધર્મને સેવો નર ને નારજે. પ્રિય. ૧૨
- દૈવીબળબુદ્ધિને પામો પ્રેમથી,
ખરામાં લેવો નહીં ક્યારે ભાગજે;
દેવશુરને ધર્મના રાગે રીઝીએ,
કર્મો કરવાં કરી આસક્તિ ત્યાગજે. પ્રિય. ૧૩
- સાત્વિક મન બુદ્ધિને ભોજન પાનથી,
સાત્વિક ભક્તિ સેવાના કરનારજે;
પરમ પ્રભુ મહાવીર જિનેશ્વર પામતા,
સર્વ દુઃખનો અંત કરે નિર્ધારજે. પ્રિય. ૧૪
- જ્ઞાની જૈનો યોગ્ય કર્મ કરતા રહે,
પ્રિય પ્રભુ મહાવીર વિભુ ઉપદેશજે;
મન માર્યાથી મુક્તિ સૌની થાય છે,
કામાદિકદોષોના ટાળો કલેશજે. પ્રિય. ૧૫
- પ્રભુનાં બાલક બાલિકાઓ જાણીને,
જ્ઞાનદિકથી કરવાં દેવ સમાનજે;
બાલોનાં દેહોને રૂડી શક્તિએ,
કરવાં દેવળ પ્રભુના રમ્ય વિમાનજે. પ્રિય. ૧૬

૧૮૪

- સ્નેહ અને સ્વાતંત્ર્યે બાલક શિક્ષણો,
આપો ધરમાં ગુરૂકુલમાં નિર્ધારણે;
પ્રમાણિક ને શક્તિમંત બનાવીએ,
બાળો તે બાવીતીર્થે અવતારણે. પ્રિય. ૧૭
- ગુણકર્મોથી જાતિ માની વર્તીએ,
સત્ય રાજ્યને સત્ય લક્ષ્મી છે ધર્મણે;
દેશ રાજ્યનું ધન છે બાલક બાલિકા,
સત્યચર તે સાચાં સઘળાં કર્મણે. પ્રિય. ૧૮
- સંતાનો પાછળ સારાં ઉછેરવાં,
પરંપરાએ ધર્મકર્મવહુનારણે;
સત્તા ધન વિદ્યાથી અધિકાં બાળકો,
કેળવવાથી ચડતી છે નિર્ધારણે. પ્રિય. ૧૯
- જનનીના ઉદરમાં બાળક શિક્ષણો,
સંસ્કારો બીજે પ્રગટે અવધારણે;
માતપિતાના ગુણ કર્મોથી બાણવું,
દંપતી બાણો કેળવણી આધારણે. પ્રિય. ૨૦
- દુનિયાની આંખો તે જ્ઞાનીલોક છે,
દુનિયાનો છે જ્ઞાની પર આધારણે;
જ્ઞાનીના આચારોમાં ઉપદેશ છે
જ્ઞાનીઓના મૌનપણે શિખ સારણે. પ્રિય. ૨૧
- જ્ઞાનીઓની છાયા શાસ્ત્રો બાણવાં,
જ્ઞાની સેવા કરતાં પ્રગટે શર્મણે;
જ્ઞાનીજન આકાશપરે નિર્લેપ છે,
વાયુપેઠે કયાંય નહીં પ્રતિબંધણે. પ્રિય. ૨૨
- સ્વતંત્ર વર્તન તેનું ધર્મસ્વરૂપ છે,
પ્રત તપ કર્મો કરે નહીં જ કરાયણે;
સાથે આવે નહીં તેનાપર પ્રેમ રથો ?
ક્ષણિક જડવસ્તુપર મોહ શો ? થાયણે. પ્રિય. ૨૩

૧૮૫

- અહંવૃત્તિને મમતા ઇચ્છા ત્યાગવણુ,
 બાદ્યવસ્તુના ત્યાગે શાનો ? ત્યાગજ્ઞે;
 દેહરૂપના મોહે જેઓ મુંઝીઆ,
 નામ કીર્તિમાં મુંઝાતાં છે રાગજ્ઞે. પ્રિય. ૨૪
- જીવંતાં જે મર્યા નહીં તે ખાયલા,
 મોહીજનથી કરવા શાના ખેલજ્ઞે;
 મોહલ્યાગથી વિષયોથી બંધન નથી;-
 વિષયોવણુ પણ મોહ છે મનમાં-મેંલજ્ઞે. પ્રિય. ૨૫
- મોહે મરિયાં મડદાને જીવાડતાં,
 ઉઠાડે તે પરબ્રહ્મ ભગવાનજ્ઞે.
 તેના પ્રેમે રહેશો જીવંતાં મરી,
 અનંત આનંદ જ્ઞાનના પ્રગટે પ્રાણુજ્ઞે. પ્રિય ૨૬
- ગુરુદેવને સેવા પૂરણુપ્રીતિથી,
 બેમાં અલેદબુદ્ધિ એકતા રાખજ્ઞે;
 ઉપકારીસાકારપ્રભુને સેવતાં,
 નિરાકાર આનંદ અમૃતને ચાખજ્ઞે. પ્રિય. ૨૭
- શક્તિ છતાં સહવું એ સાચો ધર્મ છે,
 નિર્બલને શું ? સહવાનો અધિકારજ્ઞે;
 દુષ્ટોને દંડાદિકથી વશ રાખવા,
 આપત્કાલે આપદ્ધર્મો સારજ્ઞે. પ્રિય. ૨૮
- પતિતણું ઘર પત્ની ઘરની દેવતા,
 પત્નીના શિર છે સહુ ઘરનો ભારજ્ઞે;
 વૃદ્ધ બાલ આદિ ખવરાવી ખાવવું,
 ઘર માંડી રાખે સહુની સંભાળજ્ઞે. પ્રિય. ૨૯
- મૃત્યુઆદિ ભયથી નિર્બલ નહીં બને,
 પુરૂષાર્થને ખંતે કરતી કામજ્ઞે;
 પ્રભુ મહાવીર દિલમાંહી રમરતી રહે,
 મુખે જપે શ્રીવીરપ્રભુનું નામજ્ઞે. પ્રિય. ૩૦

૧૮૬

ધીર ધરીને વીર કરો નિજ આતમા, શક્તિયોવણુ જગમાં નહીં જીવાયજો; કમખાઓ ને ગમખાઓ શિવ પામવા, બનો પ્રથમ સારા પોતે જગમાંદાજો.	પ્રિય. ૩૧
કથની કરતાં રહેણીમાં રહેવું ભલું, ગંભીરતા ધારતાં સુખડાં થાયજો; વૈર વિરોધો ટાળી પ્રેમે વર્તવું, ચડતીનું લક્ષણ છે સંપ સદાયજો.	પ્રિય. ૩૨
બળ કળ ઐક્ય થકી છે ચડતી સંઘની, અભિમાનથી પડતી વહેલી થાયજો; ઈર્ષ્યાગ્નિથી ઊગરતો પોતે નહીં, ગુણના રાગે જ્યાં ત્યાં સત્ય જણાયજો.	પ્રિય. ૩૩
બાદ્યજીવન જગજીવોના લોગે વહે, ઘણા કાયદા પડતા ત્યાં બળ નાશજો, રૂઠિ બંધનશક્તિવિનાશક કાયદા, જ્યાં છે ત્યાં નહીં સ્વતંત્ર જીવનઆશજો.	પ્રિય. ૩૪
વેષક્રિયાચારે જીવોને બાંધવા, ઈચ્છા વણુ જ્યાં એક સરીખાં ત્યાંયજો; ધર્મરાજ્ય સંઘાદિકની પડતી થતી, સ્વતંત્ર ઈચ્છા વર્તનથી જીવાયજો.	પ્રિય. ૩૫
નારીવર્ગને શૂદ્રથકી હલકી ગણે, તેવા લોકોનાં રાજ્યાદિક નાશજો, સતી યતિની હાય પડે ત્યાં દુઃખડાં, વિપત્તિમાં રહેવું નહિ ઉદાસ જો.	પ્રિય. ૩૬
નવરાં બેઠાં આલસ નિંદા સંપને, નવરાંને છેતરતો મૃત્યુ કાલજો; પુરૂષાર્થને સેવો સર્વે કાર્યમાં, મરતાં પણ ઉદ્યમથી રાખો બહાલજો.	પ્રિય. ૩૭

૧૮૭

- જે કાલે જે ક્ષેત્રે જે કરવું ઘટે,
જે ભાવે તે કરવું એ છે ધર્મ જો;
વર્તમાનથી વર્તો ભૂતને ભૂલીને,
વર્તમાનમાં કરવાં સારાં કર્મજો. પ્રિય. ૩૮
- જ્ઞાન વિનાના અંધાં છે નર નારીયો,
નરનારી બાલકને આપો જ્ઞાનજો;
જ્ઞાન દાન સમ દાન ન બીજું શ્રેષ્ઠ છે,
જ્ઞાનથીકી બનતો આતમ ભગવાનજો. પ્રિય. ૩૯
- જ્ઞાનવિના લોકો અંધારામાં રહે,
જ્ઞાન સદા છે જૈનધર્મ આધારજો;
જ્ઞાનવિના જીવ્યું નહીં જગમાં બાણુવું,
જ્ઞાન વિના દુઃખ પામે નરને નારજો. પ્રિય. ૪૦
- મનથીકી છે અંધન મુકિત બાણુવી,
આત્મદૃષ્ટિએ અંધ ન મુકિત હોયજો;
મન એ સ્વર્ગ નરકને સહુ સંસાર છે,
શુદ્ધાતમ છે શુદ્ધપુદ્ગલ ઘટ જોયજો. પ્રિય. ૪૧
- આત્મોપયોગે ધર્મ, જીવોનો એક છે,
મનોદૃષ્ટિએ અસંખ્યાત છે ધર્મજો;
આત્મોપયોગે અલેહ સર્વે ધર્મ છે,
મનોદૃષ્ટિએ ધર્મલેહનાં કર્મજો. પ્રિય. ૪૨
- મનોદૃષ્ટિથી બાહિરજીવન બાણુવું,
આત્મદૃષ્ટિથી આંતર જીવન બાણુજો;
દાનશીલ તપભાવ ધરીને વર્તવું,
સર્વજીવોના રક્ષણ કરવા પ્રાણુજો. પ્રિય. ૪૩
- જીવદયાના સિદ્ધાંતોને રક્ષવા,
સ્વાશ્રય આત્માર્ષણુધારી વ્યવહારજો;
ઉચ્ચ નીચનો લેહ ધરો નહિ ચિત્તમાં,
પરમાર્થે મરતાં મુકિત નિર્ધારજો. પ્રિય. ૪૪

૧૮૮

- સ્નેહરસે સગપણને રસવાં એકયથી,
જીવો ! એક ખીબના ઝાલી હાથજો;
પ્રેમ વિનાનું સૂકું જીવન જાણવું,
પૂર્ણપ્રેમથી જો મહાવીર નાથજો. પ્રિય. ૪૫
- વીરપણું પામ્યા વણુ વીર તો નહીં મળે,
સર્વલયોથી વીરપણું છે ફૂરજો;
મરતો જે સ્વાર્પણથી વૈદેહીપણુ,
આત્મવીર છે તેના હજારહજૂરજો. પ્રિય. ૪૬
- સ્વાર્થત્યાગ પણુ આતમશક્તિ ન ખીલતી,
દેહની મૂર્છા નષ્ટ થયાથી ત્યાગજો;
આત્મ સમા સહુ આત્માઓને માનતાં,
અશુદ્ધ ટળતો સત્ય ખીલે છે રાગજો. પ્રિય. ૪૭
- કલિકાલમાં સંઘ શક્તિથી યુક્તિથી,
આસુરીલોકો સામે જીવાયજો;
સંઘતણુ આગેવાનો છે જ્ઞાનીઓ,
મૂર્ખાઓથી સંઘ શક્તિ વિજીતાયજો. પ્રિય. ૪૮
- સત્ય વિનાનું જીવન પશુથી હીન છે,
સત્ય વિના ચડતીની પડતી થાયજો;
કલિકાલમાં અપવાદે ધર્મો સહુ,
જ્ઞાનીઓ સમજીને સુખડાં પાયજો. પ્રિય. ૪૯
- હિંમતથી જે મર્દ કર્મને આચરે,
ધન્ય વીર!!! આપે પરમાર્થે પ્રાણુજો;
પરોક્ષ તત્ત્વો ત્યાં શું ? વાદવિવાદ છે,
જ્ઞાની લોકો કરે ન તાણુતાણુજો. પ્રિય. ૫૦
- અસંખ્ય જ્ઞાનીઓની દૃષ્ટિ એક છે,
જ્ઞાન વિના નહિ જૈનપણું પ્રગટાયજો;
જ્ઞાનીઓની પાછળ વહેવું શ્રેષ્ઠ છે,
અજ્ઞાનીની આજ્ઞા છે દુઃખદાયજો. પ્રિય. ૫૧

૧૮૯

- કોટિ ઉપાયે જડથી સુખ નહિં સંપન્ને,
આતમમાં સુખ સાચું છે નિર્ધારણે;
ભૌતિક વસ્તુઓ નહિ સુખને આપતી,
મનઃ કલ્પના સુખ દુઃખની કરનારણે. પ્રિય. ૫૨
- લાલચ વા ભીતિથી ધર્મ ન છંડવો,
પ્રકૃતિ અનુકુલ કરીને ચાલણે;
આત્માનુસારે પ્રકૃતિ જે વહે,
ક્ષણે ક્ષણે છે ઉત્તમતાનો ખ્યાલણે. પ્રિય. ૫૩
- પ્રકૃતિથી જીવે જીવો વિશ્વમાં,
પ્રકૃતિથી જીવો ઉન્નત થાયણે;
પરમાતમરૂપે થાવામાં પ્રકૃતિ,
સહાયક છે સમજીને સમજાયણે. પ્રિય. ૫૪
- પરમાતમ મહાવીરને જેવી રીતથી,
સ્વીકારે તેવા તે રૂપે થાયણે;
સર્વમાર્ગથી વીરપ્રભુની પ્રાપ્તિ છે;
રસ પડતો તે રસ્તે જીવો જાયણે. પ્રિય. ૫૫
- સર્વ નદીઓ સાગરને મળતી યથા.
સર્વ ધર્મીઓ પામે વીરને તેમણે,
વીર પ્રભુનો આશ્રય કરનારા જનો,
સર્વથોગને પામે નિર્મલ જ્ઞેમણે. પ્રિય. ૫૬
- જેવા ભાવે વીર પ્રભુને સેવીએ,
તેવા ભાવે મળે પ્રભુ પર્યાયણે;
લકતોની ળ્હારે આવે મહાવીરના,
દેવોને દેવીઓનો સમુદાયણે. પ્રિય. ૫૭
- વીરપ્રભુપરવિશ્વાસી થૈ વર્તતાં,
અણુધારી જ્યાં ત્યાંથી મળતી સહાયણે;
કલિકાલમાં વીર થયાથી માનવો,
દયા સત્યને શક્તિયો સહુ પાયણે. પ્રિય. ૫૮

૧૯૦

- દુર્જન શઠ ધૂર્તોથી ચેતી ચાલવું,
જૂઠા જનનો કરો નહીં વિશ્વાસજો;
અપ્રમાણિકની શ્રદ્ધા નહીં રાખીએ,
શઠને દાણા પ્રતિચુકિતથી ખાસજો. પ્રિય. ૫૯
- રકતને રેડો સ્વાસ્થિત્વાદિક કારણે,
પ્રભુમાટે મરવામાં માનો હર્ષજો;
જોનોમાટે જીવન સઘળું આપવું,
તેથી જન્મોમાં પામો ઉત્કર્ષજો. પ્રિય. ૬૦
- કલિકાલમાં પ્રશસ્ય રાગને દ્વેષથી,
સંઘ ચતુર્વિધ શક્તિ ઉન્નતિ કાજો;
સર્વકર્મ કરવામાં ધર્મો જાણવા,
વધે જોહથી જૈનધર્મ સામ્રાજ્યજો. પ્રિય. ૬૧
- દેવગુરૂસંઘાદિકરક્ષાકારણે,
કુટુંબ આદિ રક્ષણુહિત કષાયજો;
પ્રશસ્ય તે સહુ ધર્માદિક પ્રગતિ લાણી,
અપવાદે તેમાંહી ધર્મ ગણાયજો. પ્રિય. ૬૨
- શાસ્ત્રો શસ્ત્રો દેશકાલ અનુસાર છે,
બાહ્યાંતર જીવન, પ્રગતિ દાતારજો;
અતિ દયાળુ અતિ સરલ શઠ આગળે,
સાવધ થૈ વર્તતાં શાંતિ અપારજો. પ્રિય. ૬૩
- સર્વ કલાઓની કેળવણી પામીએ,
નરનારીની સર્વકલા જયકારજો;
સર્વ કલાઓ શિખી શક્તિયો વરો,
કલાવંત માનવ જગમાં જયકારજો. પ્રિય. ૬૪
- મનને વશ કરનારા યોદ્ધા જાણવા,
મન જીત્યાથી જીત્યો સહુ સંસારજો;
મનની જીત્યાજીતને હારાહાર છે,
મન મરતાં મુકિત છે નિશ્ચય ધારજો. પ્રિય. ૬૫

૧૯૧

- પાંચ ઈન્દ્રિના વિષયોમાં જે મોહિયા,
 ઈન્દ્રાદિક જાણુ વિષયોના દાસજ્ને;
 વિષયોના દાસો મહદાં સમ જાણુવા,
 જેને નહિં આતમ શાંતિ વિશ્વાસજ્ને. પ્રિય. ૬૬
 આતમને નહીં જન્મમૃત્યુ નિશ્ચયથકી,
 આતમ સરખું કોઈ ન વિશ્વમહાનજ્ને;
 વિશ્વ નિયંતા આતમવીર વિચારીને,
 આતમપ્રભુમાં થાશે ખહુ શુભતાનજ્ને. પ્રિય. ૬૭
 દેહ વિષ્ણુસતાં આતમ નહિ વિષ્ણુસાય છે,
 નિત્ય અરૂપી આતમ જ્ઞાનાધારજ્ને;
 વસ્ત્રપરે દેહો ખદલાતાં શોક કરો ?
 દેહ ટળે ભય પામો નહીં નરનારજ્ને. પ્રિય. ૬૮
 મન વાણી કાયાની શક્તિયો ઘટે,
 જેહથકી તે ચિંતા શોક વિચારજ્ને;
 ચિંતા શોક ન કરવો જગમાં કોઈને,
 મૃત્યુ આવે મોહ તજ્ને નરનારજ્ને. પ્રિય. ૬૯
 શાંતિથકી મન પુટ્ર બને છે જાણુવું,
 સત્યવિચારો, તુષ્ટિના કરનારજ્ને;
 મનમાંથી ખદખોઈ, ખરાબ વિચારોની,
 કાઠી નાખી કરો વિચારી સારજ્ને. પ્રિય. ૭૦
 લાંચની લાલચતુજ્જ્વાથી શાંતિ નહીં,
 કામાંધો દેખે નહીં આંખે સત્યજ્ને;
 પાપ રહે નહિ છાતું ઉદયે આવતું,
 પાપ કરો નહીં કરજ્ને સારાં કૃત્યજ્ને. પ્રિય. ૭૧
 ધર્મે જ્યને પાપે ક્ષય છે છેવટે,
 ભલકામાં નહીં ભૂલો અંતે ધૂળજ્ને;
 ચાર દિવસનું ચાંદરણું અન્યાયથી,
 રહે ન અન્યાયે ઋદ્ધિનું મૂળ જ્ને. પ્રિય. ૭૨

૧૯૨

- હાર અસત્યે જય છે સત્યે છેવટે,
પાપો દાખ્યાં ભેરથકી પ્રગટાયજો;
અસત્ય વદતાં પરંપરા દોષો વધે,
રહે ન છાનું પાપ કદિ જગમાંદ્યજો. પ્રિય ૭૩
- સફ્ફુલ્લરૂપની આગળ દેહનું રૂપ રથું ?
ગુણો પુબતા વય વા લિંગ ન કર્મ જો;
અસત્ થકી સત્માં ભજો આત્માર્થિઓ !
અનુભવાશે આતમજ્ઞાને શર્મ જો. પ્રિય. ૭૪
- વ્યક્તિની કિંમત ત્યાં ઉન્નતિ થાય છે,
ભતને હલકી પાડો નહીં તલભારજો;
કરે ખુશામત બને ગુલામો યેવડા,
સત્ય વદો ને પાળો સત્યાચાર જો. પ્રિય. ૭૫
- સહુ બાબતની ઉપયોગિતા બાણુતાં,
બને પ્રબળો અન્યથકી જ મહાનજો;
હોય વિરોધી સંતોના પણુ દુર્જનો,
ભંડાતા દુર્જનથી પણુ ભગવાનજો. પ્રિય ૭૬
- અડચણુને વિરૂદ્ધતા વચ્ચે ચાલવું,
માર્ગ પડયા કંટકને કરવા દૂરજો;
દુનિયા ? શું કહેશે તે મન શું ? માનશે ?
અભિપ્રાય વણુ કાર્યો કરતા શૂરજો. પ્રિય. ૭૭
- મૃત્યુને જે લેટે પૂરણુપ્રેમથી,
જ્ઞાની તે જન પામે છે નિર્વાણુજો;
પોતાનો ઈશ્વર છે આતમ, જ્ઞાનથી,
અગ્નિને ઉધેહી ન લાગે માનજો. પ્રિય. ૭૮
- સમજીને આદરવાં સાચાં કર્મને,
પ્રારંભી પડતાં નહીં મૂકે કર્મજો;
કિંમત કરશે દુનિયા પાછળથી સહી,
શુભ પ્રવૃત્તિપરમાર્થે છે ધર્મજો. પ્રિય. ૭૯

૧૯૩

રેનારાં	દુઃખીનાં	અશ્રુ	હું છવાં,	
દુઃખીના	દુઃખોમાં	લેવો	લાગજો;	
પોતાનું	અન્યેને	સારું	આપવું,	
નિષ્કામે	સાચો	છે	એવો	ત્યાગજો. પ્રિય. ૮૦
રેનારાના	દિલમાં	પેસી	રેવવું,	
હસનારામાં	પેસી	કરવું	હાસ્યજો;	
ધ્યાનારાના	દિલમાં	પેસી	ધ્યાવવું,	
જેનારના	દિલમાં	કર	પ્રકાશજો. પ્રિય. ૮૧	
રમનારના	મનમાં	રમવું	રંગથી,	
ગાનારાના	મન	પેસી	કર	ગાનજો;
ચ્હાનારાના	મનમાં	પેસી	ચાહવું,	
ખેલાનોના	લાનનું	કરજો	ગાનજો. પ્રિય. ૮૨	
ભલાકામમાં	આગેવાની	ધારવી,		
મંગલ	શકુનો	મન	ઉત્સાહે	જાણજો;
વહેમી	બનવું	નહીં	સમભ્યાવણ	કેઈપર,
સ્વાર્થથી	જૂઠા	પક્ષો	નહીં	તાણજો. પ્રિય. ૮૩
જેને	કેવું	તેમણે	દો	પ્રાણુને,
ત્યારે	તે	પોતાનું	નક્કી	થાય જો;
પ્રાણુ	પરાયા	કીધાથી	શુભાખ્યાર	છે,
સાચું	તે	મારું	ખ્યારું	છે
			ન્યાયજો. પ્રિય. ૮૪	
ખુલ્લા	આકાશે	વસતા	યોગીજનો,	
મહેલે	વસતાં	શક્તિહીન	નરનારજો;	
પ્રકાશ	મોટો	ખુલ્લા	આકાશે	થતો,
ખુલ્લામાં	દેવો	વસતા	નિર્ધારજો. પ્રિય. ૮૫	
ચારે	વર્ણુ	પ્રકારે	આતમ	પિંડમાં,
ચારે	વર્ણુ	આતમ	આશ્રમકારજો;	
પક્ષપાતથી	સત્ય	તણાતું	જાય	છે,
અસત્યથી	પડતી	છે	નિશ્ચય	ધારજો. પ્રિય. ૮૬

૧૯૪

- મન વાણી કાયામાં ભરિયું સહુ ભલું,
તેથી અધિકું બાહિર કાંઈ ન માનજો;
પિંડે તે ધ્રુવાંડે સરખું છે સદા,
અલેદભાવે વર્તે તે ભગવાનજો. પ્રિય. ૮૭
- કેઈ જાતિની કિંમત સારાથી થતી,
દુષ્ટોથી નહીં જાતિ કિંમત થાયજો;
આત્માની કિંમતને કેા પહેંચે નહીં,
સત્ ચારિત્રે પવિત્રતા પરખાયજો. પ્રિય. ૮૮
- મોટા ભોગોવણુ નહીં સત્કાર્યોથતાં,
ઉત્તમ ભોગોથી આતમ કર દેવજો;
ઉત્તમ ભોગો આપે યોગો સંપન્ને,
ઉત્તમભોગો દાયકની કર સેવજો. પ્રિય. ૮૯
- આતમશાંતિ માટે અંતરુ જાગવું,
આરામોનું શાશ્વત આતમ સ્થાનજો;
આતમ જાણે સર્વ વિશ્વ જાણ્યું ખરું,
સત્યને જાણી મુજે તે નાદાનજો. પ્રિય. ૯૦
- મન છે યાવત્ તાવત્ પ્રવૃત્તિ થતી,
મનકું મરતાં નિવૃત્તિ નિર્ધારજો;
જૂઠાણાને તાણે થાપું નહિ કદિ,
પ્રિય બનો નહીં જૂઠ વદી નરનારજો. પ્રિય. ૯૧
- પ્રિય બનાવો સહુથી પહેલાં આતમા,
આતમમાટે પ્રિય બને છે સર્વજો;
વિશ્વવિષે છે પ્રેય સ્વરૂપી આતમા,
શક્તિ વધતાં કરો ન મનમાં ગર્વજો. પ્રિય. ૯૨
- જડમાં પ્રિયપણું છે આરોપે સહી,
પ્રિય પ્રભુ શુદ્ધાતમ શ્રી મહાવીરજો;
તેમાં મસ્ત બનો ભક્તો નરનારીઓ,
પ્રાણ પડતાં તજો ન પ્રજ્ઞા ધીરજો. પ્રિય. ૯૩

૧૯૫

- મિથ ગણીને લેટો સુખદુઃખ સર્વને,
 સર્વદશામાં આનંદે રહેા મગ્નજે;
 અનંત અનાદિ નભવત્ નિઃસંગ આત્મા,
 ઠાંક્યાને વળી અંતર રહેજો નગ્નજો. પ્રિય. ૯૪
- આતમભાવે ઉપયોગે છે સુખડાં,
 નામરૂપમોહાદિભાવે દુઃખજો;
 બાહિર સુખઃદુઃખ મિથ્યા બ્રાંતિબલ્ભવી,
 જન્મીને લજ્જવીશ નહિ જનની કૂખજો. પ્રિય. ૯૫
- ખીબનો વિશ્વાસ ધરો અનુભવ કરી,
 આપ બળે સ્વાશ્રયથી કાર્યો થાયજો;
 બાતે સહુ બાબતનો અનુભવ મેળવી,
 ધૈર્ય અંતથી કાર્ય સિદ્ધિ પ્રગટાયજો. પ્રિય. ૯૬
- ગરબડ ભડભડ ધડધડ ચંચલતાવિના,
 ચતુરાઈ ધરી કરો કળાથી કામજો;
 ગુસ્સાને ગભરાટથી મગજ ન ખોઇએ,
 ઉશ્કેરાઈ બશો નહીં ધરશો હામજો. પ્રિય. ૯૭
- આત્માર્થે સહુને ત્યજવું આપત્તિમાં,
 અલ્પહાનિને બહુ વિચારી લાભજો;
 દેશકાલઅનુસારે બહુલા લાભથી,
 વર્તન કરવું સંઘાદિક સુખકાળજો. પ્રિય. ૯૮
- અણુધાર્યું જે બને પ્રયત્નો દાખીને,
 ત્યારે રાખો કર્મ ઉપર આધારજો;
 તોપણ ઉદમ કરીને આગળ ચાલવું,
 વિદ્નો શુભી કાર્ય કરો નરનારજો. પ્રિય. ૯૯
- મોટાને આફત આળો સહુ મોટકાં,
 વિદ્નોને વિરોધી મોટા હોયજો;
 તોપણ મોટા, મોટા સર્વ વિચારથી,
 ચાલે મનમાં રતિભાર નહિ રાયજો પ્રિય. ૧૦૦

૧૯૬

- ગુરૂ નિશ્રાવણુ ભક્તિ જ્ઞાન ન સંપન્ને,
 ગુરૂ કૃપાવણુ ભક્ત ન થાતો કોયજ્ઞે;
 ધર્મીના ખુદાને ખાવું નહીં પારકું,
 ગુરૂને ઠગનારાનું ભણું ન જોયજ્ઞે. પ્રિય. ૧૦૧
 યોગજ્ઞાનને આતમજ્ઞાન ન વેચવું,
 સેવા કરનારાને દેવું જ્ઞાનજ્ઞે;
 ભોજનને વેચ્યાથી આર્યપણું નહીં,
 માનવને વેચ્યાથી અંતે હાનજ્ઞે. પ્રિય. ૧૦૨
 કન્યાને વરવિક્રયકરનારા જનો,
 પ્રેમ, પ્રભુતા કરે મહત્તા નાશજ્ઞે;
 પોતાની ભતિની રાજ્યાદિકની,
 પડતી કરીને પામે દુઃખડાં ખાસજ્ઞે પ્રિય. ૧૦૩
 ઉપકારીને હણનારા નર્કે જતા,
 વિશ્વાસીનો કરતા જેઓ ઘાતજ્ઞે;
 તેઓની પડતી થાતી અંતે ખરી,
 પાપવિચારો કરવાથી જ નિપાતજ્ઞે. પ્રિય. ૧૦૪
 મોટાં કાર્યો હૃદયબળે સઘળાં થતાં,
 ઐક્ય સંઘબળ સમું ન બળ કો બળજ્ઞે;
 સુખોપલોગી જીવન અંતે દુર્ખણું,
 ભોગવિલાસે ઘટે શક્તિયો માનજ્ઞે. પ્રિય. ૧૦૫
 સર્વકાર્યમાં દોષો તો પ્રગટે ખરે,
 દોષ વિનાનાં કાર્ય થતાં નહીં કોયજ્ઞે;
 અદપદોષને લાભ ઘણો જે કાર્યમાં,
 તેવાં કાર્યો કરવાં સુખડાં હોયજ્ઞે. પ્રિય. ૧૦૬
 દોષને ભૂલ વિનાનું માનવ કો નહીં,
 દોષથક્રી જ્યાં અધિકા સદ્ગુણુ હોયજ્ઞે;
 તેવા એ ઉત્તમ નિર્દોષી બળુવા,
 શિક્ષણુ સાથે ભૂલો જ્યાં ત્યાં જોયજ્ઞે. પ્રિય. ૧૦૭

૧૯૭

- સૌના સહુણુ લેવા દુર્ગુણુ ઠાંકવા,
નિંદા કરતાં કોઈને લાભ ન થાયજો;
અપકીર્તિ નિંદાથી દુભાવું નહીં,
જીવનસાથે વનમાં પણ વર્તાયજો. પ્રિય. ૧૦૮
- તીર્થકર જેવાના દુશ્મન હોય છે,
પ્રભુને નિંદે દુર્જન નરને નારજો;
સારાં કાર્યો કરતાં નિંદા હેલના,
આતાં પાછા હઠો નહીં તલભારજો. પ્રિય. ૧૦૯
- સત્ય કરતાં નિંદાભય જણવે નહીં;
અસત્ય કરતાં કીર્તિ ન ઈચ્છા લેશજો.
સત્યાસત્ય તે સાપેક્ષાએ જાણવું,
સત્ય સુણતાં ધરે ન મનમાં દ્રેષજો. પ્રિય. ૧૧૦
- જોઈ શકો તે નિજમાં છે સંપૂર્ણતા,
પરપંચાતો કરતાં પડતી થાયજો;
વ્યવહારી ચતુરાઈથી જમ ચાલવું,
મહુ જોલે તે ખાંટો જૂઠું ગણાયજો. પ્રિય. ૧૧૧
- નિવૃત્તિજીવનમાં પરમાનંદ છે,
પરમયોગીઓ પામે કરતા ઠામજો;
ગુણુ લેવામાં સંતોષી બનવું નહીં,
સંતોષી પામે છે આનંદધામજો. પ્રિય. ૧૧૨
- પ્રેમથક્રી જીતોને દુશ્મનવર્ગને,
શત્રુસાથે જોલો મીઠા જોલજો;
આત્માના આશય મોટા કરતાં થકાં,
ઉછળતા અંતરમાં શાંતિ કલ્લોલજો. પ્રિય. ૧૧૩
- જેણે કંચન કામિની બન્ને જીતીયાં,
તેનો ધરવો સાચો મન વિશ્વાસજો;
સત્યસ્વરૂપી આતમ પોતે છે પ્રભુ,
જૂઠું ત્યજતાં કરવી હિંમત ખાસજો. પ્રિય. ૧૧૪

૧૯૮

- નિરાકાર પ્રભુ દિલમાં છે ત્યાં શોધવો,
અનુભવાતો જ્ઞાન પ્રેમથી સત્યજ્ઞે;
જ્ઞાની સંતજનોની સેવા સારતાં,
પરખાતાં જગમાંહિ કૃત્યાકૃત્યજ્ઞે. પ્રિય. ૧૧૫
- નિરાકારને દૃશ્યવિષય કરવા તણ્ણી,
માથાકૂટ તજ્ઞેને નરને નારજ્ઞે;
કાલ યુદ્ધિનો દુર્વ્યય કરવો નહિ ઘટે,
આત્મા આત્મથકી પરખાતો સારજ્ઞે. પ્રિય. ૧૧૬
- આત્મપ્રેમથી સર્વવાસના જ્ય થતો,
આત્મદ્વેષથી થાવે સર્વ વિનાશજ્ઞે;
આત્મવિના પુદ્ગલમાં સુખડાં શોધતાં,
અનંતકાલે પણ નહિં સુખની આશજ્ઞે. પ્રિય. ૧૧૭
- જે જે સત્યો તે સહુ આતમરૂપ છે,
અસત્યમાં ચાલે નહીં આવે પારજ્ઞે;
અસત્ય તમમાં બ્રાંતિને દુઃખ રાશિયો,
આત્મજ્ઞાનથી પામો આતમ સારજ્ઞે. પ્રિય. ૧૧૮
- આતમસામે જડવિરોધો આવતાં,
આતમશક્તિયો ઉછળતી બહુવેગજ્ઞે;
આતમજ્ઞાનની આગળ કામ વિકારનું,
ટકે ન બળ કંઈ આત્માનંદની ટેકજ્ઞે. પ્રિય. ૧૧૯
- દેહ રહો વા નહીં રહો એ નિશ્ચયે,
લગની પ્રભુની સાથે ભક્ત લગાડજ્ઞે;
સર્વવૃત્તિની પેલીપારે બાંધને,
શુદ્ધાતમને વેગે ઉઠાડજ્ઞે. પ્રિય. ૧૨૦
- દુનિયાને ખુશ કરવાની વૃત્તિથકી,
જરૂર થાતું દુનિયાને તુકશાનજ્ઞે;
દુનિયાને સાચું કહેવાની યુદ્ધિથી,
દુનિયાની ચડતી થાતી મન માનજ્ઞે. પ્રિય. ૧૨૧

૧૯૮

સર્વજીવો મારી પૂજનાં પાત્ર છે,
એવું બાણી પૂજક જે જન થાયજો;
પૂજક તે ભગવાન અને નિશ્ચય બળે,
પૂજથી પૂજક તે પૂજ્ય સુહાયજો. પ્રિય. ૧૨૨

પોતાના નિઃસ્વાર્થપણથી અન્યને,
સ્વાર્થી પ્રગટાવો નહીં શિક્ષા સત્યજો;
દુસ્મનના સહુ કાવાદાવા બાણીને,
પ્રેમ ધર્મ સ્હામાં કરવાં શુભ કૃત્યજો. પ્રિય. ૧૨૩

મન અને જ્યાં લાગણી આતમલોગ છે,
અશક્ય કાર્યો ત્યાં નહીં કોઈ જણાયજો;
અનંતશક્તિ મહાસાગર મહાવીરમાં,
મન ઝળોલી પ્રભુ બનો સુખદાયજો. પ્રિય. ૧૨૪

મૂવેલાંને મુડદાંઓનું ઘાટવું,
જીવતાં વહેવું શ્રી મહાવીર વાટજો;
રોનારાંને રોવાં હસનારાં પ્રતિ,
હસવું આતમ પામી મહાવીર ઘાટજો. પ્રિય. ૧૨૫

થાય મરણિયા તે જૈનો જગ જીતતા,
દુઃખ ભયોથી જહીનારા મરનારજો;
આપપણું ખોઈને કો નહીં જીવતા,
દુર્બલને નહીં સત્ય શક્તિ મળનારજો. પ્રિય. ૧૨૬

પરમાર્થે મરનારાઓ પ્રભુને મળે,
સ્વાર્થે મરનારાઓ પામે સ્વાર્થજો;
જન્મ્યાને મરવાનું ભય ત્યાં શું, અરે,
અમર આતમા મર્યા પછી ભાવાર્થજો; પ્રિય. ૧૨૭

જન્મ મરણ બે પટની પાછળ આતમા,
મરે નહીંને કો નહીં મારણહારજો;

૨૦૦

- જન્મ મરણની છાયા કર્મે થાય છે,
આતમદષ્ટિએ નહીં ખીણું ધારજો. પ્રિય. ૧૨૮
- આતમની મરણથી સહુ કાર્યો કરો,
મનની મરણ જૂદી પાડો સર્વજો;
આતમપ્રભુની મરણમાં મરવું ભલું,
મનની સત્તાને કરવો નહિ અર્વજો. પ્રિય. ૧૨૯
- આતમાની આગળ નિર્વાણ રહું સદા,
મનની સાથે રહું નરકને સ્વર્ગજો;
જન્મ અને મૃત્યુને વધાવી ચાલજો,
નિજમાં એક વિના નહીં ખીજો વર્ગજો. પ્રિય. ૧૩૦
- પોતાનાં કલ્યાણો કરતાં સાથમાં,
અન્ય જીવોનાં કરો જનો કલ્યાણજો;
અંશ માત્ર કલ્યાણ કર્યાથી દુર્ગતિ,
થાતી નહીં નિશ્ચય એ સાચો બાણજો. પ્રિય. ૧૩૧
- સૌના સેવક અને તે થાતા સ્વામીઓ,
રહાવું ઇચ્છો તો થાવો રહાનારજો;
જેવું આપો તેવું પાછું પામશો,
વાવો તેવું લણશો નરને નારજો. પ્રિય. ૧૩૨
- અસત્યરીતે દુનિયાને બહાલા બની,
જીવન ધરતાં મરવામાં કલ્યાણજો;
અસત્ય રીતે પ્રિય બનવામાં દુઃખ છે,
જૂઠાની શી ? કરવી તાણાતાણજો. પ્રિય. ૧૩૩
- કોટિવાર મરવું સંતોને શ્રેષ્ઠ છે,
સારામાટે સર્વજીવોના હેતજો;
પણ જૂઠાથી જીવવું પણ સાફ નહીં.
સંતો તે સમજે પ્રભુના સંકેતજો. પ્રિય. ૧૩૪

૨૦૧

- મુક્તિતણા વિરોધીથી લઢલું ખરૂં,
સ્વતાંત્ર આતમ એ છે જગમાં સર્વજ્ઞે;
એવો નિશ્ચય જેનો તે જોનો ખરા,
બને જિનેશ્વર ટાળી દુઃખો ખર્વજ્ઞે. પ્રિય. ૧૩૫
- અનુકુલ સંયોગોથી માર્ગ કમળ સમો,
પ્રતિકુલથી કંટકમય થાવે પન્થજ્ઞે;
સ્પષ્ટ વહોને સ્પષ્ટ આચરો માર્ગમાં,
સત્ય વિનાના નાખી દેજો ગ્રન્થજ્ઞે. પ્રિય. ૧૩૬
- જૂઠ વધે તેવું નહીં મધુરૂં યોલીએ,
દયા સમી નહીં ગંગા યીજી બલજ્ઞે;
નમ્ર બનોને કઠીન બનો અવસર લહી,
સત્યબળે દરિયામાં તરતા પહાણજ્ઞે. પ્રિય. ૧૩૭
- ભવસાગરમાં નાવિકપ્રભુ મહાવીર છે,
અપરંપારદયાના છે અવતારજ્ઞે;
તેમની પાછળ અનુયાયી થૈ ચાલતાં,
ભવસાગરનો સહેજે પામો પારજ્ઞે. પ્રિય. ૧૩૮
- દુઃખોની સામા રહીને યુદ્ધો કરો,
શત્રુઓની પૂંઠ ન છોડો લેશજ્ઞે;
ઉઘો નહીં રસ્તામાં ગાફલ મૂઠ થૈ,
દ્વિધાભાવ છંડ્યાથી નાસે કલેશજ્ઞે. પ્રિય. ૧૩૯
- સ્નેહ રાગથી બંધાએ નહીં પંથમાં,
કરો નહીં રસ્તામાં મોહનો સંગજ્ઞે;
જેઈ જેઈ આગળ પગલું મૂકવું,
રાગદ્વેષ કીચડમય ભરિયા પંથજ્ઞે. પ્રિય. ૧૪૦
- વિશ્વોદ્ધારક અવતારી પ્રભુ આવતાં,
સ્હામા થાતા દુર્જન લોક અનેકજ્ઞે;
હાથી પાછળ ભસતાં શ્વાનો કરાંજીને,
રવિ ઉગતાં કાક શબ્દ અતિરેકજ્ઞે. પ્રિય. ૧૪૧

૨૦૨

- મહાવતારી મહાવીર દેવની પાછળે,
પાખંડીઓ બહુ કરે પોકારજે;
તેથી ભગ્યા જોયા લોકોએ પ્રભુ,
મોટાના વિરોધી હર્જન ધારજે. પ્રિય ૧૪૨
- સર્વકામના ત્યાગો પ્રભુ પાસે જતાં,
પ્રભુ ઈચ્છા અનુસરવામાંહિ ધર્મજે;
પ્રભુવીરની આજ્ઞામાં સહુ ધર્મ છે,
તેથી નાસે મોહાદિક સહુ કર્મજે. પ્રિય. ૧૪૩
- વિશ્વ પ્રભુ મહાવીરને સહુ અર્પણ કર્યું,
હું તું વૃત્તિથી પ્રભુ મહાવીર ફરજે;
હું તું વિકલ્પ સર્વે છંડી આગળે,
જાતાં વીરનું દેખો અનંત નૂરજે. પ્રિય. ૧૪૪
- ત્રણ ભુવનનો આત્મ મહાવીર આદશાહ,
ખોટ ખબને નહિ કિંચિત્ તલભારજે;
સત્તાએ વ્યક્તિભાવે પણ તેહ છે,
પરબ્રહ્મ પુરૂષોત્તમ જગદાધારજે. પ્રિય, ૧૪૫
- આત્મવીરની લીલા અપરંપાર છે,
નવનવરસિયા અનંત ગુણુપર્યાયજે;
આત્મ મહાસાગરમાં મન હુબ્યા પછી,
આત્મરૂપથે કરે શુદ્ધપર્યાયજે. પ્રિય. ૧૪૬
- અનંત બ્રહ્મા વિષ્ણુહરને શક્તિયો,
અનંત જ્યોતિ મહાવીરમાંહિ સમાયજે;
તેના આગળ કોનું કંઈ ચાલે નહીં,
તેહ કરે તે જગમાં નિશ્ચય થાયજે. પ્રિય. ૧૪૭
- અનંત મહાવીર આગળ જગ પરમાણુ સમ,
અનંત જ્ઞેયોનું સમયે છે જ્ઞાનજે;
અનંત અસ્તિનાસ્તિમય મહાવીર છે,
શરણુ સદા હો સર્વ દેવ ભગવાનજે. પ્રિય. ૧૪૮

૨૦૩

શુદ્ધજ્ઞાનને શુદ્ધપ્રેમ જો જો મળે,
અનંત આનંદ પ્રગટે ઘટ નિર્ધારજો;
જન્મ મરણના ફેરા પળમાંહી ટળે,
જીવંતાં જીવન્મુક્તિ અવતારજો. પ્રિય. ૧૪૯

અનેકલવના પ્રેમે વીર પ્રભુ મળ્યા,
અનેક લવના ધ્યેય વિભુ અવતારજો;
તપજપ ક્રીધાં કૃણીયાં મહાવીર સ્વામિજી,
મળ્યા બની હું પ્રભુ રાજી જ્યકારજો. પ્રિય. ૧૫૦

અનંત નામ સ્વરૂપે મહાવીર દેવ છે,
હૃદ્યે તેવા રૂપે દિલ દેખાયજો.
સર્વ મનોરથ કૃપ્યા ન બાકી કંઈ રહ્યું,
શ્રદ્ધાપ્રીતિથી ઘટમાં પરખાયજો; પ્રિય. ૧૫૧

સર્વવિશ્વ મહાવીર પ્રસુમય દેખવું,
સર્વજીવોની કરવી ભાવે સેવજો;
જ્ઞાન પ્રેમને ઐક્ય બળે સ્વાસ્તિત્વને,
સંરક્ષીને પામો મહાવીરદેવજો. પ્રિય. ૧૫૨

દિલમાં મહાવીર દેવ વિભુજી જગાડવા,
અનુભવવાને તદ્દૂષ થાવું બેશજો;
ક્ષણ પણ પ્રભુને લબે બને ભગવાન તે,
અનંત કાળના ટળતા સર્વે કલેશજો. પ્રિય. ૧૫૩

પ્રભુએ હિતવચનો સુજને સંભળાવીયાં,
કહેતાં તેનો ક્યારે નાવે પાસજો;
પ્રિયદર્શના તારી આગળ લેશ કંઈ,
આને પ્રભુની શિક્ષા કહી સુખકારજો. પ્રિય. ૧૫૪

ખીજી વખતે વીરવચન સંભળાવશું,
આત્મોન્નતિ વિશ્વાન્નતિનાં કરનારજો;
રૂચે પચે તે પછીથી ખીજું આપીયે,
પ્રિયદર્શના તું પરશ્રદ્ધ થાનારજો. પ્રિય. ૧૫૫

૨૦૪

વીરપ્રભુજી મળશે અહિંયાં આવીને,
 વીરપ્રભુમાં સુરતા પૂર્ણ લગાવજો;
 ભક્તિ આધીન વીર પ્રભુ બહારે ચઢે,
 જેવા જેના વર્તે દિલમાં ભાવજો. પ્રિય. ૧૫૬

પ્રિયદર્શના આગળ યશોદાએ કહ્યાં,
 વીરવિભુનાં વચનામૃત હિતકારજો;
 અંતરમાં ઉપયોગતણી સ્કુરણા બળે,
 યાદ કરીને પ્રગટાવ્યાં સુખકારજો. પ્રિય. ૧૫૭

જ્ઞાનીને સાપેક્ષપણે સહુ પરિણુમે,
 અજ્ઞાનીને વિષમપણે પરિણુમજો;
 પ્રભુનાં વચનો સાપેક્ષાએ જાણતાં,
 આત્મબને અંતરમાંહિં નિષ્કામજો. પ્રિય. ૧૫૮

સંવત ઓગણીશ છોતેર શ્રાવણ પૂર્ણિમા,
 બલિપર્વદિન પૂર્ણ કરી હિત શીખજો;
 ભણુશે ગણુશે સુણુશે તે શિવ પામશે,
 વીરપ્રભુની પાસે અંતરદીખજો. પ્રિય. ૧૫૯

ચોમાસું વિજયપુરમાં ભાવે રહી,
 વિદ્યાશાળામાં રચના જયકારજો;
 બુદ્ધિસાગરસદ્ગુરની કર્ણા લહી,
 મહાવીર પ્રભુને ગાયા હર્ષ અપારજો. પ્રિય. ૧૬૦

૨૦૫

શ્રી યશોદાની પ્રિયદર્શનાપુત્રીને હિત શિક્ષા ગ્રન્થ.

પતિવ્રતા સતીના ગુણ કર્મો.

- પતિવ્રતા પત્ની દેવી છે સદ્ગુણે,
પતિવ્રતાની શોભા અપરંપારજે;
પતિની નિંદા કરે ન ખીજા આગળે,
પતિ ઉપર નહીં દોષ ચઢાવે નારજે. પતિ. ૧
- પતિની સાથે ધર્મકર્મસહચારિણી,
પતિ દિલ દુઃખે કરે ન એવું કર્મજે;
સતીપ્રેમથી પતિની સાથે વર્તતી,
પરપુરૂષથી ભોગ ન ઇચ્છે અધર્મજે. પતિ. ૨
- દેહરૂપના મોડે મુંઝાતી નહીં,
લાલચથી લપટાતી નહીં તલભારજે;
પરપુરૂષથી ભરમાતી નહીં લર્મથી,
શીયલવ્રતથી શોભે સ્ત્રી સંસારજે. પતિ. ૩
- ગંભીર છાની વાતો મનમાં રાખતી,
સાસુ સસરાનો કરતી સત્કારજે;
ક્રોધ સમાવી દહીંને જીવન માળતી,
સંતાનોને શિક્ષાઓ દે સારજે. પતિ. ૪
- સંતાનોની સર્વશક્તિયો ખીલવે,
ઘરનાં કામ કરતી નહિ અકળાયજે;
પતિને સત્ય સલાહો આપે પ્રેમથી,
પતિ આદિ ખવરાવી પોતે ખાયજે. પતિ ૫
- હોય કદાપિ વ્યસની પતિ તો તેહને,
પ્રેમ જ્ઞાનથી વાળે સવળે પન્થજો;

૨૦૬

ગૃહિણીને ઘર કહેતા મોટા યોગીઓ, નવરી થાતાં વાંચે ધાર્મિકગ્રંથજ્ઞે.	પતિ.	૬
સાધુ-સંત અતિથિને સતકારતી, સંતોષે લોજન આદિથી બેશજ્ઞે;		
સગાં સંબંધીને સંતોષે ભાવથી, ગૃહ કુટુંબના ટાળે સઘળા કલેશજ્ઞે.	પતિ.	૭
આય પ્રમાણે વ્યય કરતી જ વિવેકથી, પ્રમાણિકપણે વર્તે સહુ સાથજ્ઞે;		
વીરવીર મહાવીર જ પતી કાર્યે કરે, રહાય કરે તેની શ્રી મહાવીર નાથજ્ઞે.	પતિ.	૮
ગાળો ભાંડે નહીં કોઈ કોને કદા, ષુભ્રપુત્રીને સમજણુનો દે મારજ્ઞે;		
બાલલગ્નને દુષ્ટરૂઢિયો છ'ડતી, બહુલ કરીને પતિની કરતી બહારજ્ઞો.	પતિ.	૯
ભૌતિક ચઢતી સાથે આત્મિક ઉન્નતિ, કરવામાં કાઢે જીવનનો કાળજ્ઞે;		
દેવગુરૂને ધર્મની શ્રદ્ધા ધારતી, સંતાનો બળવાન કરે જીવપાલજ્ઞે.	પતિ.	૧૦
વિદ્યાધનસત્તાશારીરિકશક્તિથી, ગર્વ ધરે નહીં કરે નહીં અન્યાયજ્ઞે;		
સુખ દુઃખમાં સમભાવે જીવન ગાળતી, દેવગુરૂને પતિના ગુણને ગાયજ્ઞે.	પતિ.	૧૧
સંકટમાં પતિની સાથે વર્તે સદા, દેહલગ્ન તે દેહથી આંતર પ્રેમજ્ઞે;		
શાસ્ત્રાધારે બ્રહ્મચર્યને પાળતી, વીર્યની રક્ષાથી વર્તે છે ક્ષેમજ્ઞે.	પતિ.	૧૨
સર્વ અપેક્ષાઓ સમજીને ચાલતી, સંઘાદિકનાં કાર્યોમાં લે ભાગજ્ઞે;		

૨૦૭

કહેણી સરખી રહેણી રાખે નિશ્ચયે, ગુણીજનોપર ધરતી ગુણુનો રાગજો.	પતિ.	૧૩
પતિનું મન પરખીને આલે પતિવ્રતા, દેવી માતા બની જગત પૂજાયજો;		
બુદ્ધિસાગર આધ્યાત્મિક શક્તિબળે, આર્યા દેવી સતી જગત પંકાયજો.	પતિ.	૧૪

ત્રિશલાએ આપેલ પતિલક્ષણ વ્રોધ ગ્રન્થ.

પત્નીવ્રત ધારી પતિ, સાચો પ્રેમથી, પતિ, ગુણુ કર્મોથી તરતો સંસારજો; જ્ઞાનોદ્યમ શક્તિથી ધરને પોષતો, શ્રદ્ધાથી કર્મો કરતો હુશિયારજો.	પતિ.	૧
માતા પિતાદિ વૃદ્ધોની સેવા કરી, ધન્ય ગણે જે પોતાનો અવતારજો. વીરવીર જપતોને સારાં કાર્ય સહુ, કરતો રહેતો ઉત્સાહી અવતારજો.	પતિ.	૨
પ્રમાણિક પૂરો ટેકી ને શૂર જે, પરોપકારે કરવામાં તૈયારજો; કુટુંબ પોષણ કરવામાં જે ધીરને, પ્રાણપટે પણ વ્યસની નહીં થાનારજો.	પતિ.	૩
પત્નીને સંતોષે ગુણુને વૃત્તિથી પત્નીને છેતરતો નહીં તલભારજો; ગણે ન હલકી પત્નીને નિજ આત્મથી, નીતિથી ધરતો જીવન વ્યવહારજો.	પતિ.	૪

૨૦૮

જૈનધર્મપાલનમાં નિશ્ચિન ઉઘમી, સર્વસમર્પણ કરતો ધર્મને કાજ બે; દેશ કોમ રાજ્યાદિક રક્ષણ કાર્યમાં, સંઘની સેવા સારે આપી સાજબે.	પતિ.	૫
સત્યસલાહો આપે પત્નીને સદા, જ્ઞાનાદિકનું સ્થાપે ધર સામ્રાજ્યબે. ઉદાર ગંભીર ન્યાય પરાયણ દક્ષબે, ગુણથી મોટો થાવા ધરતો દાઝબે.	પતિ.	૬
પત્નીનું રક્ષણ કરવા બે ધીર છે, યોગ્યબનોનું કરતો સહુ સન્માનબે; ધર્મ કર્મમાં પત્ની સાથે રાખતો, વાતો સુણતાં કરે ન કાચા કાનબે.	પતિ.	૭
પત્નીગુણકર્મોમાં નિહાળતો, પરનારીના રૂપે નહિં મુંઝાયબે; વ્યભિચારી પ્રીતિ ધરતો નહીં બે કદિ, કર્તવ્યો કરવામાં બે હરખાયબે.	પતિ.	૮
સર્વસ્વાર્પણ કરીને સાધુ સેવતો; ગુરૂદેવની ભક્તિ કરે નિશ્ચીનબે; સત્તાએ પરબ્રહ્મને ભેતો સર્વમાં, વીરબ્રહ્મમાં કરતો મનને લીનબે.	પતિ.	૯
સત્કર્મો કરવામાં મૌની બે બને, સુખમાં હર્ષ ન સંકટમાં દુઃખ પાયબે; દાન કરેને વિષયોના વશ નહિ થતો, સત્યથી જીવે અસત્યને નહિ ચ્હાયબે.	પતિ.	૧૦
પ્રાણ પડે પણ જૈનધર્મ નહિ છંડતો, જૂઠા મત પંથોમાં બે ન ફસાયબે; શુદ્ધપ્રેમ ને જ્ઞાનવડે બે જીવતો, પત્નીને ગુણવંતી કરી હરખાયબે.	પતિ.	૧૧

૨૦૯

પત્નીની નિંદા ન કરે પર આગળે,
 સ્ત્રીથી ક્રોધ કરીને નહીં અકળાયળે;
 સહન કરે કર્મોદ્દયથી જે જે અન્યું,
 વિપત્તિમાં જરા નહીં ગભરાયળે. પતિ. ૧૨

કરે પ્રાર્થના વીરતણી વિશ્વાસથી,
 ઐક્ય શકિતથી થાય સુખી ગૃહવાસળે;
 નિર્લેપી થૈ આત્મમહાવીરશકિતથી,
 મરણવે થૈ પામે પ્રભુને ખાસળે પતિ. ૧૩

શુદ્ધ પરિણીત પત્નીવ્રત અધ્યાત્મથી,
 પામીને પરમાત્મ પોતે થાયળે;
 ભુદ્ધિસાગરદ્રવ્યભાવન્યદદિથી,
 બાહિરાંતરપત્નીવ્રત સુખદાયળે પતિ. ૧૪

દંપતી મોક્ષ.

પતિ પત્નીમાં પ્રેમ પરસ્પર હોય તો,
 દંપતીભવન ગાળે સુખમાં દોયળે;
 શુદ્ધપ્રેમ અન્નેમાં પ્રગટયાથી ખરાં,
 દેવ દેવીઓ સુરખાં જગસાં જોયળે. પતિ. ૧

સત્ય પ્રેમ વણુ દંપતી ભવન નર્ક છે,
 કાયલખમાં દુઃખ હોળી પ્રગટાયળે;
 અરસ્પરસ વિશ્વાસ પ્રમાણિકતા વડે,
 નિર્ધનતા વિપત્તિમાં સુખ થાયળે. પતિ. ૨

આત્મજ્ઞાનથી દંપતી ભવન શોભતું,
 ધર્મ કર્મમાં અન્નેનો સહચારળે;

૨૧૦

ગુણ કર્મોમાં બન્નેની જ્યાં સામ્યતા, આત્મજીવન ત્યાં પ્રગટાતું નિર્ધારજે.	પતિ.	૩
અસ્પર્શ આત્માર્પણ છે ત્યાં એકતા, દિલનાદૂષા ભેદ રહે નહીં લેશજે; અસત્ય નહીં મનવાણી કાયામાં જરા, દયા ક્ષમા સમતાથી ટાળે કલેશજે.	પતિ.	૪
આત્મરૂપની આગળ વયુના રૂપની, લેશ મહત્તા ભાસે નહીં નિર્ધારજે, સાત્વિકપ્રીતિનીતિ રીતે વર્તતાં, વીરવીર જપતાં ધ્યાતાં નરનારજે.	પતિ.	૫
જડના લોભે મુંઝાતાં નહિ જ્ઞાનથી, સંતોષે જીવન ગાળે સંસારજે; ભરખાતાં નહીં દુર્જન દાવ પ્રપંચથી, સંતાનોને શિક્ષણ દેતાં સારજે.	પતિ.	૬
ગૃહાવાસમાં ઉપકારો કરતાં રહે, સંતસમાગમ કરતાં ધારી રાગજે; એક ધીબને માટે મરતાં અવસરે, મુખમાટે બન્નેમાં વર્તે લાગજે.	પતિ.	૭
દિલ જૂદાં નહીં આત્માની છે એકતા; એક ધીબને આત્મસ્વરૂપે સ્હાયજે; મીઠાં વચનો મીઠી વૃત્તિ જ્યાં સદા, સહકાર્યોમાં સાહચર્યને સ્હાયજે.	પતિ.	૮
સ્વાર્થતણી જ્યાં પડે ન કિંચિત્ ભિન્નતા, એક ધીબના માટે આતમલોગજે; બાહ્યયોગને આત્મયોગની સાધના, લોગો માટે માત્ર ન જ્યાં સંયોગજે.	પતિ.	૯
પશુ જીવન જ્યાં કામતાણું ટળતું રહે, ધર્મકામથી પાપ કામનો નાશજે;		

૨૨૨

આર્થપણાનું દંપતીજીવન જાગતા, તપ જપ સંયમ વર્તે હર્ષોલ્લાસજો.	પતિ. ૧૦
કામાદિકના સંસ્કારોને ટાળતાં, કર્મ કરે નિષ્કામપણે વ્યવહારજો; સ્વાધિકારે વર્તે ગૃહસંસારમાં, લગની લાગે વીરવિષે એકતારજો.	પતિ. ૧૧
માતા પિતાદિ ગુરૂ જનની સેવા કરે, દુઃખ પડે જે લેશ નહીં ગભરાયજો, બુદ્ધિસાગર સાત્વિકલજો દંપતી, સુખિયાં થાતાં પ્રભુને નક્કી પાયજો.	પતિ. ૧૨

શ્રી મહાવીર પ્રભુનો નંદિવર્ધનને આત્મબોધ.

નંદિવર્ધનરાજન સાંભળ, આત્મજ્ઞાન સુખકારી;	
આત્મ જાણે જગસહુ જાણ્યું, મોહટળે દુઃખ કારીરે પ્રેમે, નંદિવર્ધન	સુખશો ૧
મનવાણી કાયા નહીં આત્મ, ઇન્દ્રિય જડ આકારો;	
બાહિર અંતર પ્રકૃતિ સર્વે, તેહથકી બિન્ન ધારીરે.	પ્રેમ. ૨
આકાશવત્ નિર્લેપી વ્યાપક, જ્ઞાનને આનંદરૂપી,	
સ્વપરપ્રકાશક ધ્રુવસનાતન;	
સાપેક્ષે રૂપારૂપીરે	પ્રેમે. ૩

૨૧૨

વ્રત અવ્રત તમે ગુણ રજેગુણને, સત્વથકી છે ન્યારો. પુણ્યને પાપ થકી છે જૂદો; એછે ખ્યારામાં ખ્યારોરે.	પ્રેમે.	૪
આતમા મહાવીર વિશ્વેશ્વર છે; સર્વ વિશ્વ આધારો, સર્વમાંહીને સર્વથી ન્યારો, કર્તા અકર્તા સારોરે.	પ્રેમે.	૫
ઉત્પત્તિવ્યથ પ્રૌવ્ય સ્વરૂપી; શબ્દબ્રહ્મથકી ન્યારો, વેષ ન લિંગ ન કૂલન જાતિ; સર્વમાંહીને સર્વથી જૂદો, કાલ અનાદિ હયાતીરે.	પ્રેમે	૬
ઉંચો ન નીચો ન હલકો ન ભારે, રૂપરસશબ્દથી ન્યારો; શાતા અશાતાકોષથી જૂદો, સઘળે છે ઉજિયારોરે.	પ્રેમે.	૭
લોકોલોકથી મોટો મહાવિભુ; જ્ઞાનાનન્દરસરેલે, નવનવરસથી રસિયો ચેતન; ગુણપર્યાયથીખેલેરે.	પ્રેમે.	૮
મોહ ઉદયથી આવેનો આવો, મોહ મર્યા પછી પાસે; ખાહિર અંતર ઉંચે નીચે, સઘળે પૂર્ણ પ્રકાશેરે.	પ્રેમે	૯
ખાતો પીતો ઉંઘતો નહીં તે, અળહળતો નિજજ્યોતે;		

૨૧૩

મન મરતાં એકરૂપે પ્રકાશે, અનંત બ્રહ્મો દોતેરે.	પ્રેમે.	૧
સહુમાંહિ ખેલે સહુમાંહિ રેલે એકાનેક સ્વરૂપી; એકવિષે જે અનેક સમાવે, નિશ્ચયદષ્ટિઅરૂપીરે.	પ્રેમે.	૧૧
સત્તાએ ત્રણકાલમાં આતમ, એકસ્વરૂપી સુહાયો; નામી અનામી રૂપી અરૂપી, સદસદરૂપ કહાયોરે.	પ્રેમે.	૧૨
જડચેતનમય જગતનો સ્વામી, બિન્નાબિન્ન છે જગથી; રગોરગમાંહી વ્યાપી ખેલે, બિન્ન દિસે રગોરગથીરે.	પ્રેમે.	૧૩
આત્મમહાવીર હું છું પોતે, સર્વજીવો નિજજ્યોતે; દિલમાંહિ દિલ પ્યારે ગોતે, વિશ્વપ્રકાશે ઉદ્યોતેરે.	પ્રેમે.	૧૪
જન્મ નહીં ને જરા ન મૃત્યુ, નર નપુંસક નહીં નારી; ધર્મી અધર્મી રોગી ન લોગી, મુક્ત નહીં સંસારીરે.	પ્રેમે.	૧૫
અનંતનૂરનો દરિયો સઘખે, પોતે પોતાને દેખે; સર્વપ્રકાશક નિત્યાનિત્ય જે, સર્વરૂપે નિજ પેખેરે.	પ્રેમે.	૧૬
જડ નહીં પણ જડપર સત્તા, જેની પૂર્ણ પ્રકાશે;		

૨૧૪

અનંત	બ્રહ્માંડોમાં	સત્તા,	
એકપણે	છે	વિલાસેરે.	પ્રેમે. ૧૭
પંચમહાભૂતથી	છે	ન્યારો,	
ભૂતનો	હિપયોગ	ભાવે;	
સત્તા વિશ્વમાં	નિત્ય	છે જેની,	
તેને	બુવો	હિતદાવેરે.	પ્રેમે. ૧૮
શુદ્ધપ્રેમને	જ્ઞાને	પ્રતીતિ,	
અનુભવ	દિલમાં	આવે;	
દેહાધ્યાસ	મટે	મન મસ્તાં,	
જીવન્મુક્તિ		સુહાવેરે.	પ્રેમે. ૧૯
શ્રવણ મનન	નિદિધ્યાસન કરવું;		
નિર્લેપી	રહી	મનમાં,	
દેહુદેવળમાં		બ્રહ્મમહાવીર,	
શોધો	આતમ	દિલમાંરે.	પ્રેમે. ૨૦
દેખ્યા	વણુ આનંદ	લક્ષ્યાવણુ,	
જીવો	મરી	અવતરતા;	
અજ્ઞાને	પુદ્ગલમાં	રમતા,	
આનંદ	વણુ	ટળવળતારે.	પ્રેમે. ૨૧
આતમ	દેખવો પામવો	એ છે,	
જૈનધર્મ	જયકારી;		
દ્રવ્યથી	બાહિર નિશ્ચય	આંતર,	
લ્યો	સાપેક્ષે	વિચારીરે.	પ્રેમે. ૨૨
મનથી	લેદ અને જે	અભેદે,	
આતમ	અમૃત	પામે;	
જ્ઞેનપણું;	મન મોહને	જીતે,	
ઠરતો	નિર્ભય	ઠામેરે.	પ્રેમે. ૨૩
આતમ	આપોઆપ	છો પોતે,	
નિશ્ચય	દિલ	અવધારો;	

२१५

आत्मदृष्टिजे हेमोने वर्ती,
 अविनाशीनिराकारेरे. प्रेमे. २४
 मनथी मृत्युने आत्मथी लुपन,
 जलणी भ्रांति निवारो,
 बुद्धिसागरमहावीरभोधे,
 सर्वजगत् अजवाणोरे. प्रेमे. २५

आत्मप्रकाश.

आत्म ! तूं है सब उजियारा, घट घट व्यापक आनन्दरूपी.
 तेरा सब है पसारा आत्म १
 सदसद्धर्मो समाया तुजमें, अनंतब्रह्म अपारा,
 सबमें है तु सबमें नाहि, आपहि आप निहारा. आत्म २
 जलधिमें पडी जल क्या शोधुं, शोधे है सो गमारा;
 आपहि आपकुं देखुं ध्यावुं, अलख है रूप अमारा. आत्म ३
 नाम रूपमें तुहि छुपाया, दिलमें है दिलदारा;
 आशक और माथुक तूंहि है, गेय तूंहि गानारा. आत्म ४
 लिंग न जाति है कछु तुजमें, दुलहनने तूं दुलहारा;
 लोकालोकमें तुज उजियारा, तूं प्यारी ओर प्यारा. आत्म ५
 पाया सो तुजमेंहि समाया, उसकुं नहि अबतारा;
 आपहि बंधत आपहि छूटत, मनसें तूं है न्यारा. आत्म ६
 सूफी है हम दिलदार साफी, साकी खाकी न्यारा;
 बुद्धिसागर अनलहक तूं, वीर खुदा निर्धारा. आत्म ७

२१६

अनन्तब्रह्म वर्तुल.

- आतम आपोआप समर ले, करना होय सो कर ले. आतम०
 वेषाचारमतादिक वर्तुल, उनसें आगे विचर लें;
 अनंत वर्तुल शुद्धब्रह्म है, निश्चय ऐसा कर लें. आतम० १
- लिंगनात मन वर्तुल हृद है, अंधेरा वहां पर है;
 आत्मवर्तुल बेहद है घटघट, ज्ञानप्रकाशसें तर है. आतम० २
- अनंतवर्तुल सर्ग व्यय जहीं, परब्रह्म महावीर है;
 आपोआप स्वयं हि ऐसा, ज्ञान तो ज्ञानी घर है. आतम० ३
- दर्शन मत पंथ धर्मादिक सब, क्षुद्र लघु वर्तुल है;
 मनकी ऐसी सब लीला है, आतम वीर अकल है. आतम० ४
- आत्ममहावीरमें मन लीनता, होतां सुख भरपूर है;
 अनंतमहावीर अनुभव आता, साकी स्वयं चकचूर है. आतम० ५
- अनंत ब्रह्म महावीर वर्तुल, ऐसी जिसकी नजर है;
 सोहि आतम अल्ला अर्ह, बाहिर ओर अंदर है. आतम० ६
- मनकी उपाधि भवबन्धन है, ब्रह्मनूर सागर है;
 नामरूपवृत्ति लय होते, दूजाकी न खबर है. आतम० ७
- अनंतनभसें ब्रह्म अनंत है, नारी वा नाहि नर है;
 उसकी सत्ता एक सभर है, सबमायासें पर है. आतम० ८
- अज्ञानीकुं ज्ञानीयोका, दिलकी कहांसें खबर है;
 बुद्धिसागर सुफी सनूरा, सब आलममें अमर है. आतम० ९

२१७

मनदृष्टि अने आत्मदृष्टि.

आतम आपोआप विचारा, तेरा सब है पसारा. आतम०
 मनदृष्टिसे बन्धन सब है, मन है सब संसारा;
 आत्मदृष्टिसे बन्ध न मुक्ति, पुण्य न पापप्रचारा. आतम० १
 मनदृष्टिसे जन्म मरण है, सुखदुःख काम विकारा;
 आत्मदृष्टिसे जन्म न मृत्यु, आनंद अपरंपारा. आतम० २
 मन सेतान है आतम अल्ला, मन है सब अंधियारा;
 मन है माया कर्मकी जड है, मनका सब व्यवहारा. आतम० ३
 सत्त्व रजस् तमसे है न्यारा, आतम सब आधारा;
 ज्ञानसे व्यापक पूर्ण निरञ्जन, ज्ञानीयोकुं प्यारा. आतम० ४
 तीन भुवनका शहेनशाह है, खेले खेल अपारा;
 आतम अक्वल आतम आखर, अनंत नूर उजारा. आतम० ५
 आतमराज्यमें सब राज्योका, होत समावेश सारा;
 आतमराज्यका नाश न कबहु, ज्यां नहि मनका मारा. आतम० ६
 मनसें होत गुलामी जीवोकी, आतमप्रभु निर्धारा;
 बुद्धिसागर आत्ममहावीर, जिनवर है जयकारा. आतम० ७

आत्मकमाणी.

आतम ऐसी कमाणी कमाना, आना नहि फिर जाना. आतम०
 ब्रह्ममहावीरमांहि फिरना, ब्रह्माश्रुतकुं खाना;
 ब्रह्ममहावीरमांहि सोना, ब्रह्मकुं पीना पाना. आतम० १

२१८

ब्रह्ममहावीर मुनना स्नेहे, उसमें लगा दे नेना;	
ब्रह्ममें उठना हसना रोना, ब्रह्मका लेना देना.	आतम० २
ब्रह्मवीर है कुटुंब कबीला, नातजात स्मशाना;	
ब्रह्ममें मरना ब्रह्ममें जीना, आपकुं आप पिछाना.	आतम० ३
बाहिर अंतर ब्रह्मकुं जोना, ब्रह्ममें हुंपद खोना;	
ब्रह्मरूपमें कर्मको धोना, अस्तिपनेसे होना.	आतम० ४
वीर वीर मन वचसें जपना, वीरमें लगनी लगाना;	
शुद्धातम उपयोगे बाबु, अनहद तान जगाना.	आतम० ५
जैनधर्म आतमगुण पाना, आतमरूपकुं गाना;	
आतममांही मनकुं डुबाना, आतममें गुल्लताना-	आतम० ६
नामरूप जड पुद्गल न्यारा, भ्रान्तिमें न भूलाना,	
बुद्धिसागर आत्ममहावीर, आनन्दरूपकुं ध्याना.	आतम० ७

आत्मोपयोग.

आतम तुं हे पूर्ण अनामी, मनकामी तुं अकामी.—आतम०
 नहि हिन्दु नहि मुसल्मान तुं, तुं नहि जैन गुसाइ;
 पारसी बौद्ध नहि याहुदी, उंच न नीच इसाइ. आतम० १
 ब्राह्मण क्षत्रिय वैश्य न शूद्र, वर्ण न लिंग न जाति;
 पृथ्वी जल अग्नि नहि वायु, काया वाणी न भाति. आतम० २
 वर्ण गंध रस स्पर्श न शब्दा, ए सब मनका पसारा;
 अन्धकार प्रतिबिंब न छाया, आदि न अंत तुम्हारा. आतम० ३

२१६

बाप न बेटा गुरु नहि चेला, आपही आप अकेला;
 मन सें न्यारा हो तुम निर्भय, मान न मनका खेला. आतम० ४
 कर्म प्रकृति मनसें जूदा, भूल जा दुनिया बाजी;
 मन हे मृत्यु आतम जीवन, निश्चयकर हो राजी. आतम० ५
 राग त्याग दो मनकी भ्रमणा, मन परतंत्र गुलामी;
 मन बंधाता ज्यां त्यां भ्रमसें, ए सब मनकी स्वामी. आतम० ६
 तुं नहि खाता पीता सोता, दुनियाकी नहि यारी;
 वृत्ति अध्यासो नहि तुं है, नहि तुं नर वा नारी. आतम० ७
 रावि शशी ज्योतकुं तुंहि प्रकाशे, नामरूपसे न्यारा;
 बावनसें बाहिर घट खेले, महावीर जगदाधारा. आतम० ८
 निराकार साकार सनूरा, तुज प्रेमे गुलताना;
 बुद्धिसागर तुजमें लीना, पूर्ण हुवा मस्ताना. आतम० ९

म्हने.

सतोसत् अतधानारे. ओ राग.

म्हने नही कोछनी मभतारे,
 रही सहु जगपर सभतारे.
 शुभाशुभ सहु मननी भ्रान्ति,
 शुभाशुभ नहि कोछरे;
 सुभदुःख बाहिर संयोगे छे,
 सभपखे रहियो जेछ. म्हने. १
 अनंतनामो अनंतइयो,
 निर्धार्यां ने भासरे;

૨૨૦

અહંપણું તેમાં નહિ રહિયું, વૃત્તિ બીજો બાબ્યાં.	મહને	૨
પૃથ્વી જલ વાયુ અગ્નિ નહિ, નહિ આકાશને કાચારે;		
આત્મરૂપ વણ અન્ય ન હું છું, ભૂલ તણી જગમાયા;	મહને.	૩
નહિ હું લાંબો પહોળો ટુંકો, જે છું તે હું બાણુરે;		
હું હું ટળતાં થયો અનુભવ, આનંદરૂપ પિછાણું.	મહને.	૪
કોઈ ધર્મપર રાગ ન દ્રેષ જ, કોઈ ન દ્રેષી લાગેરે;		
શત્રુ ઉપર દ્રેષ ન પ્રગટે, મન વર્તે વૈરાગ્યે.	મહને.	૫
હું નહિ જ્ઞાની હું નહિ ધ્યાની, હું નહિ ત્યાગી રાગીરે;		
હું નહિ ગુરૂ વા ચેલો યોગી, કવિ નહિ વૈરાગી.	મહને.	૬
હું નહિ વ્રતી યતિ સંન્યાસી, લોગી વા ધરબારીરે;		
ભક્ત તપસ્વી લેખક નહિ હું, નહિ અવધૂત અવતારી.	મહને.	૭
સર્વમાંહીને સર્વથી ન્યારો, નહીં લિંગ મુજ બતિરે;		
કોઈ નહીં ઠેકાણું મારું, નહીં નામ પ્રખ્યાતિ.	મહને.	૮
નિંદા સ્તુતિ મહને ન લાગે, માન અને અપમાનારે;		

૨૨૧

દુનિયાદારીની	નહિ	ચારી,		
પ્રભુપ્રેમ		મસ્તાના,	મહને.	૯
દુનિયાના	અભિપ્રાયો	જે જે		
જીવંતાં	તે	ભૂદયોરે;		
મહને	ન	પરવા રહી જગ	કોની,	
પ્રભુપ્રેમમાં			હૂદ્યો.	મહને. ૧૦
ગાંઠો	ડાઢ્યો	જેવે	તેવે,	
પ્રભુનો	હું	પ્રભુ	મહારોરે	
પ્રભુમહાવીરમાં		રંગાયો,		
માન્યો	મહારો	તરો.	મહને.	૧૧
મત તપ	સંયમ	કશું	ન	જાણું,
આંતરલય	પ્રભુ	લાગીરે;		
બુદ્ધિસાગર		આત્મઉજાગર,		
દશ્યા	હૃદયમાં	જાગી.	મહને.	૧૨

અનાદિ અનંતાત્મા.

હું	હું	અનંત	અનાદિરે,	
નહિ	હું	સાંતને	સાદિરે	
અનંત	નામે	અનંત	રૂપે,	
પર્યાયો			વ્યવહારોરે;	
અસત્	ભૂદ્યો	જાણીને	સઘળું,	
હું	નહિ	જડ	આચારો.	હું. ૧
નહી	શીખ	હિંદુને	પારસી,	
સુસહમાનને			ખ્રીસ્તિરે;	
નહિ	ઐહિક	મતપંથી	કોઈ,	
નહિ	શૂન્ય	વા	વસતિ.	હું. ૨

૨૨૨

મનની	જે	જે	ઉઠે	કલ્પના,		
ઉઠશે	તે	હું	નહિ	પોતરે;		
સર્વવિકલ્પાતીત				નિરંજન,		
નિર્મલ		અનંત		જ્યોતે.	હું.	૩
શહેનશાહ	હું	ત્રણ		ભુવનનો,		
અખંધ		નહિ		ખંધાઉરે;		
મન મર્યાવણુ	જાણે	ન	કો	મુજ,		
પ્રહ્મની		સત્તા		ધ્યાઉ.	હું.	૪
અનંત	પ્રભુનાં	નામ	ને	રૂપો,		
અનંત				ધર્મસ્વભાવારે;		
અસ્તિ	નાસ્તિ	સ્વરૂપે	હું	છું,		
અનંત		મુજ		પર્યાવા.	હું.	૫
અનેકવર્ણી	શબ્દપ્રહ્મથી,					
પરપ્રહ્મ		છું		ન્યારેરે,		
શબ્દોના	અઘડા	સહુ		ટળિયા;		
ચિદાનંદ				આધારો.	હું. છું.	૬
જગ	સહુ	નિંદો		કરોડરીતે,		
સ્તવો	ગમે	તેમ		માનોરે;		
તેમાં	સમભાવે	હું		આતમ,		
રહ્યો	ન	જગમાં		છાનો.	હું છું.	૭
પરપ્રહ્મમહાવીરપ્રભુમાં						
લય	લાવી			રંગાયોરે;		
જડમાં	દેહાદિ	જડ		મળતું,		
પ્રહ્મમાં		પ્રહ્મ		સમાયો.	હું છું.	૮
આતમ	સત્તાએ	પ્રભુ		મહાવીર,		
સર્વ	વિશ્વ	છું		વ્યાપીરે;		
સત્તાએ	સહુ	આતમ		એક જ,		
એવાભાવે				જાપી.	હું છું.	૯

२२३

मनथी	उठयां	मत	मतांतर,	
संप्रदायने			ग्रन्थोरे;	
ते नहि	हुं	ने तेमां	हुं	नही,
हुं	नहि	पन्थी	पन्थो.	हुं छुं. १०
अनंतज्ञानाद्विशक्तिमय,				
अनंतविश्वप्रकाशीरे,				
ज्यां	त्यां	हेभुं	त्यां	हुं पोते,
नहि	हुं	मझा	काशी.	हुं छुं. ११
अर्थने	हेवल	मस्त्रुद	मठ	सहु,
स्थानक	सधणे		हेपोरे;	
पुद्धिसागर			आतमसत्ता,	
लखियो	अकडे		अकडे.	हुं छुं. १२

सत्संगति.

साधुअनी	संगति	श्रेष्ठ,	
अकितपुरी	पडांयाडे	ठेठ;	
गुरुअना	ने	हेणे	दोष,
तेअनापर	कालनो	रोष.	१
स्वर्गधी	मोटे	साधुसंग	
साधुसंगे	ज्ञान	तरंग.	
साधुसंगे	नासे	हुंभ,	
आत्मिक	सायुं	प्रगटे	सुभ. २
संतोनी		संगतथकी,	
दुर्गुषु	सधणा	अय;	

૨૨૪

સદ્શુભ	સઘળા	પ્રગટતા,	
સુક્રિત	પલકમાં	થાય.	૩
સત્સંગે	નહિ	સુધર્યો,	
માનવ	નહિ	હેવાન;	
સાધુસંગતિ		પલકમાં,	
ટાળે	દોષ	નિહાન.	૪
પ્રભુમાં	જેની	પ્રીતડી,	
પામ્યા	આતમ	જ્ઞાન;	
સદ્શુભ	પામ્યા	સંતને,	
નિશ્ચયભાવે		માન.	૫
સંતો	દેખી	રાચજે;	
સંત	બતાવે	સત્ય,	
પત્યરનો		પારસમણિ,	
કરતા	સંત	સુકૃત્ય.	૬
ઈશ્વરના		પ્રતિનિધિઓ,	
સંતો		સાચાદેવ;	
સંત	હૃદયમાં	છે પ્રભુ,	
ભાવે	કરજે	સેવ.	૭
સંત મળે	પ્રભુજી	મળ્યા,	
માની	આનંદ	પામ;	
અજ્ઞાનાદિદોષના,			
નાશક	તેનુંજ	ધામ.	૮
સંતાત્માને		દેખજે,	
પ્રકૃતિ	નહિ	દેખ;	
જેવું	દેખીશ	તેહવો,	
બનીશ	ફર્ક	ન રેખ.	૯

૨૨૫

સંતોની		હૃદયથી,		
સંતો	ને	દેખાય;		
સંત	સ્વયં	આતમ	બને,	
હૃદય	ફરે	બાય.		૧૦
સંત	હૃદય	વૈકુંઠ	છે,	
બ્યાં	છે	આતમ	વાસ;	
દોષ	હૃદય	ફરે	કરી,	
સંતો	સેવા	ખાસ		૧૧
સંતને	પારખનારા	સંત,		
સંતો	સઘળે	ઠામ	વસંત;	
સંતની	સાથે	કરો ન	વાદ,	
હૃદય	બ્યાં	ત્યાં	નારક	ઠામ.
				૧૨
સંતની	સાથે	કરો ન	વાદ,	
તર્કબુદ્ધિથી	આવે	ખાદ.		
બુદ્ધિ	કરતાં	છે	વિશ્વાસ.	
પ્રીતિ	સુક્રિત	કારણ	ખાસ.	૧૩
ગુરુ	સેવાથી	જ્ઞાન	બે	થાય,
તથી	આતમ	નિશ્ચય	થાય;	
અન્યો	વાંચે	બોધ	બે	થાય,
મનની	પેલી	પાર	ન	બાય.
				૧૪
શિરપર	કરીને	સહુરુ	એક.	
ધર્મ	સુષુતાં	થાય	વિવેક;	
અરુપરસવિરોધી			અંત,	
વાંચે	શ્રદ્ધા	ટળે	ન	પન્ય.
				૧૫
ગુરુ	થયા	વણુ	ગુરુ	નહિ
				મૂક;
ગુરુ	શ્રદ્ધા	પ્રીતિ	નહિ	ચૂક;
ગુરુ	વિરોધી	દુર્જનસંગ,		
કરો ન	નાસ્તિક	જનનો	સંગ.	૧૬

२२६

संतो हेता आतम रंग,
 न्यडे न तेपर मोहनो रंग;
 पुद्धिसागरसंतनो साथ,
 करतां पोते प्रभुसनाथ.

१७

मारी पाछळ आवो नहि.

मारी पूंठ न पकडो कोर्छ,
 नही तो हिलमां रडेशो रोर्छ.
 पडेलं भरतो नामङ्गपथी,
 लण्युं गण्युं सहुं भूलेरे;
 हुं तुं भूले पाछण आवे,
 दिव्ययक्ष हिल जीवे. मारी. १

मारी पाछण पडो न लोको,
 पडशो तो सहुं जोशोरे;
 दुःपनाहरियामांही पडशो,
 मरी पछी निज जेशो. मारी. २

भारग उलटो सौथी न्यारो,
 उग लरतां मुंजाशोरे;
 कायरनुं नहि काम कशुं अही,
 हुनियांमां निंदाशो. मारी. ३

तमे तभारा भारग लळो,
 अभने नही सतावोरे;
 चेला लकतोनी नहिं भभता,
 अहीं न कोनो दावो. मारी. ४

૨૨૭

નામવાસના	વિષયવાસના,		
લોકવાસના	ભારીરે;		
શાસ્ત્રવાસના	ટળતાં	પાછળ,	
આવે	થે	અધિકારી.	મારી. ૫
જેવી	દૃષ્ટિ	તેવો	મુજને,
દેખી	ફલ	લ્યો	તેવુંરે;
આપ	શુરને	આપ	હિ ચેલો,
ઘટમાં	જેયા	જેવું.	મારી. ૬
શીર્ષ	ઉતારી	ધરવું	પહેલું,
કામ	ન જાણો	સહેલું	રે;
નબથી	ખાથો	ભરીને	ચઢવું,
થાવું	પહેલાં	ઘેલું.	મારી. ૭
રક્ત	અશ્રુની	ધારા	કાઠી,
તેમાં	દિલડું	ઘોવું	રે;
આડું	અવળું	જરા ન	જાવું,
અનંતનૂરને		જેવું.	મારી. ૮
અનંત	જ્યોતિ	મહાવીર	મળવું,
નથી	ખાલના	ખેલોરે;	
અગમ	પંથમાં	સાહિબ	સાથે,
થશે	ખરેખર	મેળો.	મારી. ૯
ભૂલી	જાશે	અમને	દુનિયા,
નામ	ન	મુખથી	લેશેરે;
મુજ	જેવા	લાખો	સાગરિયા,
ફહી	જાશે	સંદેશે.	મારી. ૧૦
જેવી	જેની	હોય	યોગ્યતા,
તેવું	તેને	ગમતુરે;	
અમને	આત્મસ્વરૂપે	રહેવું,	
નિશ્ચય	એવું	ગમતું.	મારી. ૧૧

૨૨૮

આતમમાં	જે	જ્ઞાન	પ્રગટતું,	
તેની	ઝોર		ખુમારીરે;	
દુનિયાના	લોકો	શું	જાણે;	
ભૂલ્યા	મોહ		ભારી.	મારી. ૧૨
પૂઠે	પડિયા	કેક	રખડિયા,	
શંકા	કંખા		લાઈરે;	
શ્રદ્ધા	પ્રીતિથી	જે	ચાલ્યા,	
તેણે	ચાવી		પાઈ.	મારી. ૧૩
અમે	અમારા	મારગ	વહીએ,	
ચિદાનંદમસ્તાનારે;				
પુદ્ધિસાગરશુદ્ધાતમમાં,				
આનંદથીગુદ્તાના.				મારી. ૧૪

મહાવીર મેઝ

મળિયા મહાવીર અનંત નૂર,	શાશ્વત અનંત આનંદપૂર;	
મનથી મરતાં અનુભવ આવે,	સર્વ બ્રાંતિયો જાવેરે;	
ચર્મચક્ષુથી આતમચક્ષુ,	અનંતવિષયી થાવે. મળિયા.	૧
ક્ષેત્રકાલ અવધિથી ન્યારા,	મહાવીર અનંતજ્યોતિરે;	
મહાવીર આપોઆપ જ દિલમાં,	સર્વ જ્યોતિ વિષ્ણોતિ. મળિયા.	૨
દિલમાં મહાવીર પરબ્રહ્મ છે,	દેખો અનંત અનાદિરે;	
આતમમહાવીર ઘટ ઘટ વ્યાપક,	ન્યારી કર્મ ઉપાધિ. મળિયા.	૩
અનંત જ્ઞાનાદિ પર્યાયો,	મહાવીરમાંહિ સમાચારે;	
સ્વયં મહાવીર અનુભવ આવ્યો,	સર્વભાવ સમજ્યા. મળિયા.	૪
બ્રહ્મજ્ઞાન વિદ્યા છે પ્રાક્ષણી,	તેહથકી પ્રગટાચારે;	
ધર્મ શક્તિનું ધામજ	એવી, જાયા. મળિયા.	૫

૨૨૯

- આત્મજ્ઞાન સિદ્ધારથ રાજન, વિવેક નંદિભાઈરે;
 ક્ષત્રિકુંડ અનુભવ ધામ જ, શક્તિ યશોદાખાઈ. મળિયા. ૬
- અસંખ્ય પ્રદેશી આતમ તે છે, આર્યદેશ જગ મોટોરે;
 ત્રિશલા સમ્યગદષ્ટિ સનૂરી, બાણે થાય ન ગોટો. મળિયા. ૭
- દેવાનંદા ભક્તિદષ્ટિ, ઋષભદત્ત શ્રુતબોધ જ રે;
 અંતર દષ્ટિ સુદર્શના છે, ભાવ કુટુંબની શોધ જ. મળિયા. ૮
- પ્રિયદર્શના અનુભવદષ્ટિ, તીર્થંકરપદ સૃષ્ટિરે;
 આત્મજ્ઞાનથી દેખો દિલમાં, વ્યષ્ટિ તેમ સમષ્ટિ. મળિયા. ૯
- પિંડેમહાવીર આતમ એક જ, બ્રહ્માંડે જ અનંતારે;
 શક્તિ વ્યક્તિથી બાણ્યા નિશ્ચય, ગુણપર્યાય દ્રવંતા. મળિયા. ૧૦
- પિંડવિષે તે બ્રહ્માંડે છે, સત્ય અનુભવ પાચારે;
 પ્રતિ સમય પર્યાય પલટતા, દ્રવ્ય જ નિત્ય સુહાયા. મળિયા. ૧૧
- પર્યાયોનો ઉત્પત્તિ વ્યય, જન્મ મરણ ક્રમયોગેરે;
 દ્રવ્યપણે નહીં જન્મને મૃત્યુ, આતમ ગુણને ભોગે. મળિયા. ૧૨
- શરીર પ્રગટી બૂનાં થાતાં, વિણુસે ખીબાં આવેરે;
 જ્ઞાનીને આત્મોન્નતિ ક્રમમાં, હેતુરૂપે થાવે. મળિયા. ૧૩
- સમકિત દષ્ટિને સહુ સવળુ, સારામાટે થાવેરે;
 દેહમૃત્યુ પણુ સારા માટે, સ્વોન્નતિ ક્રમે સ્વભાવે. મળિયા. ૧૪
- આત્મશુદ્ધિનાં ગુપ્ત રહસ્યો, કર્મથકીજ છુપેલાંરે;
 બુદ્ધિસાગર આત્મમહાવીર, દ્રવ્યભાવ પ્રગટેલા. મળિયા. ૧૫

મૃત્યુ પાછળ.

આ વિશ્વમાં નરભવ લહી આત્મોન્નતિ પથે વહ્યો,
 બાણ્યું અને દેખ્યું ઘણું પરમાત્મ મહાવીરઘટ લહ્યો;
 પરબ્રહ્મ મહાવીર દેવનું શરણું ગ્રહ્યું લાગી બની,
 તપ જપ સમાધિ ધ્યાનવ્રતની સાધના કીધી ઘણી. ૧

૨૩૦

ગ્રન્થો લખ્યા વ્યાખ્યાનથી ઉપકાર ક્રીધા ભાવથી,
 લાખોજનો ઉપદેશિયા સુધારિયા નિષ્કામથી.;
 જૈનો અને જૈનેતરોને સત્યતત્ત્વ જણાવિયાં,
 મહાવીર ઉપદેશો ઘણા અધ્યાત્મભાવ જણાવિયા. ૨

મનવાણી કાયાનું કર્યું સ્વાર્પણ જનોના હેતમાં,
 રોગાદિ સહુ જ્ઞાને સદ્ધા પરમાર્થના સંકેતમાં;
 રાખી ન નામને રૂપની મોહાદિવૃત્તિયો દિલે,
 જ્યોતિ મિલાવી જ્યોતથી જેથી પ્રભુના ઝટ ખિલે. ૩

રોગાદિના હુમલાવડે ક્ષીણતા ઘણી વધતી જતી,
 શુદ્ધાત્મના ઉપયોગની ધારા પ્રગટ થાતી છતી;
 સમભાવ જીવન મૃત્યુપર આ દેહમાં મમતા નથી,
 ઉપયોગ તેનો શુભ કર્યો મનથી અનુભવ જ્ઞાનથી. ૪

દિવ્યપ્રદેશે જાવવું આ દેહને છોડયા પછી,
 નિર્લેપભાવે આત્મમાં આનંદધારા ઉલ્લસી;
 શુદ્ધાત્મમાં વાસો ભલો તનુથી અહો ફરે થતાં,
 નિર્મલ અનંતુનૂર એવા પ્રહ્લરૂપે થઈ જતાં. ૫

આ દેહ ઉપર કાલ પણ નહિ આત્મ ઉપર કાલ છે,
 દેહાદિથી આગળ જતાં પર્યાયથી ઉપકાર છે,
 પર્યાય પોતાનો અહો પર્યાયવર્તન કાલ છે,
 પરપ્રહ્લ પોતે આત્મા આનંદ જ્યોતિ સુકાલ છે. ૬

જાશું અમે આગળ અમારા શુદ્ધ દિવ્યપ્રદેશમાં,
 ત્યાં સર્વ જ્યોતિરૂપ છે આનંદ સત્યપ્રવેશમાં;
 દુનિયાજનો ત્યાં આવશે નહિ કોઈ મારી પાછળે,
 પાછળ અમારી આવશે જે મોહ મારીને મરે. ૭

રોશો નહીં અમપાછળે દિલગીર થાશે નહિ જરા,
 પાછળ અમારી આવશે જે જીવતાં ગુણથી ભર્યાં;
 ભૂલી જશે ભકતો તમે પરમાત્મમાં મનભય કરી,
 તેથી અમારી પાછળે ઝટ આવશે જ્ઞાને મરી. ૮

૨૩૧

જે જે મરે તે હું નથી હું નહિ મરું કોનાવડે,
 હું કાલનો પણ કાલ છું આનંદ જ્યોતિ ઝળહળે;
 જે જે મરે બદલાય તે છે પ્રાણ દેહો કર્મ જે,
 જે જે મરે તેને રૂવો ત્યાં મોહમાયા ભર્મ છે. ૯

હું જ્ઞાનજ્યોતે જીવતો આનંદમાં લયલીન છું,
 આત્મસ્વરૂપે દેખશો મસ્તાન નિર્ભય પીનછું;
 ભૂતો મળે ભૂતોવિષે આત્મ મળે નિજ જ્યોતમાં,
 એવી અમારી માન્યતા સમજે ન મૂઠો મોતમાં. ૧૦

અમ પાછળે નહિ આવશો, દેહાદિને સાથે ઘડી;
 મરીને પછી જીવ્યા વિના પાછળ ન આવે કો વહી;
 જે જે કશું વિચાર્યું જે મન ખેલ સહુ ભૂલી ગયા,
 અંતે અમે આ વિશ્વને વંદન કરી આગળ વહ્યા. ૧૧

માફી સકલ જીવોતણી માગી લઉં છું આપશો.
 માફી ફઉં છું સર્વને દિલને નહિ સંતાપજો,
 સમભાવથી પ્રારબ્ધને આચ્યું ઉદયમાં લોગચ્યું;
 ઉપયોગ રાખ્યો આત્મમાં બંધાય ના જેથી નવું. ૧૨

તું ભેટ કર્ને મૃત્યુ ઓ! મુજ દેહને કર કાજને,
 દિવ્યપ્રદેશે જાવતાં ધન્યવાદ તારી સાજને,
 આનંદ સત્ય પ્રદેશમાં જાવા બનાવો સહુ બને;
 બાહું અનુભવ જ્ઞાનથી તેથી જ આનંદ છે મુને. ૧૩

આગળ જતાં પાછળ તણું સહુ પાછળે રહી જાય છે,
 પાછળ તણું સહુ સાધનો આગળ જતાં ભૂલાય છે;
 ઓ શિષ્ય સઘળા પાછળે ઝટ આવશો ભેગા થશો,
 જેમ જેમ પાછળ આવશો તેમ પાછળું ભૂલી જશો. ૧૪

ભૂલો પરસ્પર માફીથી અળપાઈ જતી આગળે,
 આત્માનુભવને પામશો દોષો સકલ તેથી ટળે;
 આત્મ પ્રદેશે મિલન છે વિશ્વાસી થૈને આવશો,
 વહાલાં તમારાં પ્રેમીઓ તે સાથમાંહિ લાવશો. ૧૫

૨૩૨

મૃત્યુ પાછળ,

દેહ પ્રાણના મૃત્યુ પાછળ પ્રેમીઓ, રૂવો તો ખુબ રોધને રોળે ખૂબજો; ક્રોધ કરો તો ખૂબ કરો પ્રતિ પક્ષીઓ, આનંદની પ્રગટે દિલમાંહિ લુંખજો; અમર છે આતમ મર્યો મરીશ નહિ હું કદા.	૧૬
બાહ્યજીવનમાં મરવું ક્ષણ ક્ષણ સંપજે, પણ એ મરવું દેહાદિકર્નું હોયજો; આત્મદ્રવ્ય સત્તાએ મરવું નહિ ખરે, નિશ્ચય પ્રગટયો દિવ્યપ્રકાશે જોયજો.	અમર. ૧૭
ચાલો હંસા દિવ્યપ્રકાશ પ્રદેશમાં, ન્યાં નહિ જન્મમરણનાં દુઃખડાં લેશજો. સ્વતંત્રતા પૂર્ણાનંદ પૂરણ જ્ઞાનથી, રહે ન આધિ વ્યાધિ ઉપાધે કલેશ જો.	અમર. ૧૮
દૃશ્યાદૃશ્યમાં આસક્તિ નહિ રહી જરા, કોઈ ઉપર રાગ રહ્યો નહીં રોષજો. દુનિયાની સહુ બાબત મૂકી વેગળી, રહી ન વૃત્તિ પરના જેવા દોષજો.	અમર. ૧૯
જીવ્યો જીવું જીવીશ આતમ હું સદા, કોઈ થકી હું નહીં કદી મરનારજો; જેવા ભાવે ભજશે સ્મરશે માનવો, તેવું ફલ તે પામે જગ નિર્ધારજો.	અમર. ૨૦
બાહ્ય ચરિત્ર શું લખશે માઝ લેખકો, આતમ અનુભવ પામ્યા વણ જયકારજો; મારી દશા જે પામે તેવુંજ ઓળખે, આશયો પામે તે મુજ પામે સારજો.	અમર. ૨૧
લખ્યું અને ઉપદેશ્યું કર્યું જે આશયે, તેથી આગળ વહિયો અનંત અપારજો;	

૨૩૩

- અંતરમાંહી આંચું ન પ્રગટે શબ્દથી,
દશા લહ્યા વણુ શું બાણો નરનારબ્ને. અમર. ૨૨
- આડી કર્મની લીંતો આવી તેહને,
મૃત્યુ આવી તોડી કરતું પ્રકાશબ્ને;
વહેતું આગળ દિવ્ય પ્રકાશમાં વેગથી,
આત્માનુભવ એવો પ્રગટ્યો ખાસબ્ને. અમર. ૨૩
- જે જે બન્યું તે સારા માટે સહુ બન્યું,
નિંદાસ્તુતિવૃત્તિ નાહી દૂરબ્ને;
અનંત સત્ય પ્રકાશ સ્વરૂપી આતમા,
અનુભવ આવ્યો પ્રગટ્યું આનંદપૂરબ્ને. અમર. ૨૪
- ગાયો આતમ ધ્યાયો ધ્યાન સમાધિથી,
ઉપચારે જસ નામને રૂપ અનંતબ્ને;
આત્માનંદમાં વિષયાનંદ શમી ગયો,
આવ્યો કામનો શુદ્ધાનંદથી અંતબ્ને. અમર. ૨૫
- મહાવીર ધ્યાતાં મહાવીર આતમ અનુભવ્યો,
પોતે મહાવીર જ્ઞાતાસેય સ્વભાવબ્ને;
બિનાગમે શાસ્ત્રો સહુ ઉપકારી થયાં,
સંતો પાસે એસી લીધા લહાવબ્ને. અમર. ૨૬
- દેખે મારી દૃષ્ટિયોથી જે મ્હને,
આતમજ્ઞાનમાં ઉંડો ઉતરી ખાસબ્ને;
મુજ સ્વરૂપે થૈ આવે તે મુજ પાછળે,
અનુભવે તે પૂર્ણાનંદ વિલાસબ્ને. અમર. ૨૭
- જીવતાં મન મુત્યુને મેં અનુભવ્યું,
પરાપાર જે નિર્વિકલ્પે ખાસબ્ને;
નામ રૂપાદિ મોહિ મરો થયો જીવતો,
આતમ જીવનનો પૂર્ણ થયો વિશ્વાસબ્ને. અમર. ૨૮
- મરજીવાના ઘટમાંજીવનમુક્તિ છે,
મરવાથી લાય પામે તે મરનારબ્ને;

૨૩૪

બહિરાતમવૃત્તિની કુર્બાની કરી, બીજ બળ્યા પછી અવતારો ન થનારજો.	અમર.	૨૬
સત્ય કહ્યું છે ભાસ્યું તેવું જ્ઞાનથી, આત્મજ્ઞાનથી સમજો નરનારજો. જેના માટે જન્મ્યા તેને પામશે, અનુભવ કહેવાનો સહુને અધિકારજો.	અમર.	૩૦
નહીં જ્યુઠાણું નહીં મનાવાનું રહ્યું; માનો વા ના માનો નહીં દરકારજો, જડપ્રકાશો જેથી પ્રકાશે વેગથી, અનંત જયોતિ આતમ તે આધારજો; આતમ આતમ સ્વરૂપે પ્રકાશ્યો અનુભવ્યો.		૩૧
આત્માનુભવવાણીથી ન કહાય છે, બીજાઓને દેખાડ્યો નહીં જાયજો; આપોઆપ જ અનુભવ આવે તાહ્યરે, પૂર્ણાનન્દ પ્રગટતાં નિશ્ચય થાય જો.	આતમ.	૩૨
આત્માનુભવી જીવતો હૈયાત છે, મનવાણીને દેહની પેલી પારજો; તનમન વાણી ચારિત્ર જ બિંદુસમું, આતમ મહોદધિ આગળ નિશ્ચય ધારજો.	આતમ.	૩૩
દેહચરિત્રને આતમચરિત્ર ન માનવું, મન ચરિત્રથી આતમચરિત્ર છે વિદ્યજો; કાયચરિત્ર તો શુભાશુભ પ્રારબ્ધથી, એવું જાણી આતમમાં થઉં લીનજો.	આતમ.	૩૪
મર્યા પછી હવે જીવ્યો આતમ પ્રકાશથી, તનું છતાં વા નહીં છતાં નિર્ધારજો; રાગદ્વેષનાં બીજ બળ્યાં સમતા વહે, ઉપશમ આદિભાવે અનુભવ સારજો.	આતમ.	૩૫
શ્વાસોચ્છ્વાસે બાહ્ય જીવન નિષ્કામથી, આંતરજીવન ભાસ્યું પૂર્ણ અનંતજો;		

૨૩૫

- મનનું બાહિર સહુ ભૂલાતું ભૂલાય છે,
આત્મધર્મને આદિ ન આવે અંતજો. આતમ. ૩૬
- જૈનધર્મને સાચો બહુયો અનુભવ્યો,
જૈનધર્મમાં સર્વે ધર્મ સમાયજો;
મહાવીર પ્રભુનું શરણ કર્યું ત્વાર્પણ કરી,
માફ કરો પ્રભુ દોષો સહુ અન્યાયજો. આતમ. ૩૭
- બહુ અબહુ ભૂલદોષ જે જે થયા,
પશ્ચાત્તાપ કરું છું દીન દયાળજો;
ખમું ખમાવું સર્વજીવોને સમત્વથી,
માથું કંઠણા તહારી પૂર્ણ કૃપાલજો. આતમ. ૩૮
- જેવો તેવો તહારો મુજને બહુપિને,
પરમેશ્વર જગદીશ્વર કર ઉદ્ધારજો;
ઉંચો ચઢું છું આત્મપ્રદેશોમાં પ્રભુ,
સમયે સમયે તહારો છે આધારજો. આતમ. ૩૯
- મારી ફર્જ કરતાં અધિકું નહિ કર્યું,
ભૂલ ચૂકની માથું છું પ્રભો માફજો,
આત્મોપયોગે રહેવા નિર્લેપભાવથી,
સત્યભાવના ભાવી દિલ દરિયાવજો. આતમ. ૪૦
- સમભાવે આ વિશ્વ નિરખિયું અનુભવે,
વિષમભાવ રહ્યો નહીં જગમાં ક્યાંયજો;
એવો નિશ્ચય દિલમાં પ્રગટયો છે પ્રભો !
મુક્તિનું મુખ અનુભવાતું આંહિજો. આતમ. ૪૧
- હજી પણ પ્રારબ્ધે દુઃખ રોગાદિ વડે,
પ્રગટે તેનો ભોગવી કરવો નાશજો;
નાશવંત નહિ હું જે તે જડપર્યવો,
ત્રણ ઝાલમાં આતમ છે અવિનાશજો. આતમ. ૪૨
- શુદ્ધભક્તિએ આતમ આતમ અનુભવે,
શુદ્ધકૃપાથી આતમ દિવ્ય પ્રકાશજો;
નિર્ભયતા આનંદ પ્રકાશ્યો અનુભવ્યો,

૨૩૬

- ક્ષણિક સુખની રહી ન કિંચિત્ આશજ્ઞે. આતમ. ૪૩
 નમી નમીને વિનવું દુનિયા લોકને,
 ધર્મ મતાંતર લેદે કરો ન ખેદજ્ઞે;
 મનોવૃત્તિ લેદે છે ધર્મની લેદતા,
 આત્મધર્મમાં જરા ન લેદાલેદજ્ઞે. આતમ. ૪૪
 આત્મધર્મ પામ્યાને લેદ ન ભાસતો.
 આત્મપ્રદેશોમાંહિ આપોઆપજ્ઞે;
 સ્વયં મહાવીર પ્રભુ અનુભવ આવતાં,
 બાહ્યધર્મમાં થાય નહીં ઉત્થાપજ્ઞે. આતમ. ૪૫
 સ્વતંત્ર નિર્ભય આત્મદેશમાં મહાલવું,
 આધિ વ્યાધિ નહીં ઉપાધિ લેશજ્ઞે;
 મુક્તિ આતમમાંહિ ત્યાં ભાસે ખરી,
 દેહ છતાં વેદાતો નહીં મન કલેશજ્ઞે. આતમ. ૪૬
 દેહ છતાં મુક્તિ સુખ સાચું અનુભવ્યું,
 જડરસ છૂટયો આત્મરસે નિરધારજ્ઞે;
 અનુભવશો મુજ પાછળ આવી માનવો!!!
 કહેવાની સાક્ષીની શી દરકારજ્ઞે. આતમ. ૪૭
 ઇચ્છા યોગને શાસ્ત્ર યોગથી આગળે,
 સામર્થ્યે આતમ અનુભવ વેદાયજ્ઞે;
 એવો અનુભવ પામ્યો દિવ્યપ્રદેશમાં,
 સ્થિરતા યોગે જવું ન આવવું કયાંયજ્ઞે. આતમ. ૪૮
 દિલમાં આત્મપ્રભુની દોલત છે ઘણી,
 દિલમાં છે સહુ વિશ્વતણી સરકારજ્ઞે;
 અનંત ધ્રુવાંડોને જેહ પ્રકાશતો,
 તેમાં સઘળો લાગ્યો સાચો પ્યારજ્ઞે. આતમ. ૪૯
 ખોલે ચાલે આતમ કર્તા કર્મ છે,
 આતમ કરણને સંપ્રદાન જગરાજ્ઞે;
 અપાદાનને અધિકરણ છે આતમા,
 ગાયો ક્યાયો પોતપોતાને કાજજ્ઞે. આતમ. ૫૦

૨૩૭

- જાવન બાહીર અંતરમાં જે ખેલતો,
તે હું પોતે કરતો સ્વયં પ્રકાશજો;
અમર થયો હું આત્માનુભવ યોગથી,
અનુભવયોગે આંચો છે વિદ્યાસજો. આતમ. ૫૧
- આતમભાવે આતમમાંહી પરિભુમ્યો,
ધન્ય ધન્ય આતમ તુજને લખવારજો;
નમો નમો આતમને નિશ્ચય દેવ જે,
પોતાને પોતે નમવું ઉપચારજો. આતમ. ૫૨
- જેની જેવી દૃષ્ટિ તેને તેહવું,
ભાસે લાગે ફલ પ્રગટે નિર્ધારજો;
પૂર્વભવોના સંસ્કારી જ્ઞાની જનો,
આતમને પામી વર્તે વ્યવહારજો. આતમ. ૫૩
- સર્વે ભતની નયદૃષ્ટિયો પંથ સહુ,
આતમરૂપમાં સાપેક્ષાએ સમાયજો;
માટે લોકો આત્માનું શરણું કરો,
આતમ તે પરમતમ પૂર્ણ સુહાયજો. આતમ. ૫૪
- નિજ આમ સતમ સર્વે વિશ્વને દેખવો,
એવો નિશ્ચય પામી વર્તો ખાસજો;
સર્વકષાયો ઉપશમાવો ભાવથી,
આતમરાજ્ય પામ્યાથી દુઃખનો નાશજો. આતમ. ૫૫
- પ્રતિબદ્ધ થાશે નહીં દુનિયામાં કહીં,
નભવત્ નિર્લેપી થાશે નરનારજો;
મ્હાડું ત્હાડું વૈરવિરોધ શમાવશે,
સત્ય શાંતિને તેથી વિશ્વ પ્રચારજો. આતમ. ૫૬
- દુનિયાનાં મતપંથો ગ્રધડા સહુ શમ્યા,
વીર પ્રભુનાં વચનોથી નિર્ધારજો;
વીર પ્રભો તું સર્વ વિશ્વને દેવ છે,
તુજ આશ્રયથી સફલ થયો અવતારજો. આતમ. ૫૭

૨૩૯

ઐં અહુ મહાવીર પ્રભુ શુદ્ધાતમા,
 સમયે સમયે એહ રહો ઉપયોગજો;
 યુદ્ધસાગર અનંત મંગલ પામિયો,
 અનંત જીવનથી જીવ્યો ગુણ્યોગજો. આતમ. ૫૮

નિત્ય દિવાળી.

અમારે નિત્ય દિવાળી થાય, આનંદમાં દિન જાય;	અમારે.
વૃત્યકોમાં મહાવીર મહાવીર, અનંત જ્યોતિ સુહાય.	અમારે.
વેદાય દેખાય સહુ સમલાવે, પ્રભુ, પરામાં ગવાય.	અમારે. ૧
ધ્યાન સમાધિમાં મહાવીર જ્યોતિ, નિર્વિકલ્પ જણાય;	અમારે.
નય નિદેશ્યા ભંગ ન ભાસે, પ્રકૃતિભાન ન થાય.	અમારે. ૨
ધ્યાતાધ્યેયને ધ્યાનની એકતા, પૂર્ણાનન્દ પમાય;	અમારે.
આતમ આપોઆપ મહાવીર, જ્ઞેયજ્ઞાનૈકય સદાય.	અમારે. ૩
મહાવીરલક્ષિત મહાવીર જ્ઞાનજ, એનો છે આધાર;	અમારે.
તીર્થંકર મહાવીર રંગોત્તમ, તે પર પૂરે પ્યાર.	અમારે. ૪
સાકારને નિરાકાર મહાવીર, પ્રભુતુજ દર્શન થાય;	અમારે.
જ્ઞાનમાં જ્ઞેય સ્વરૂપે મળો મુજ, અનંતશુભ મહિમાય.	અમારે. ૫
અસ્તિ નાસ્તિમય વિશ્વે છે તુજમાં, મહાવીર તું છે અનંત.	અમારે.
શાતા અશાતા યશ અપ યશમાં, સમલાવે સુખવંત.	અમારે. ૬
સર્વ ધર્મો ને સર્વ દેવો પણ, તુજમાંહે પ્રભુમંત;	અમારે.
સર્વ વેદાન્તાદિક દૃષ્ટિયો, તુજ લક્ષિતમાં શમંત.	અમારે. ૭
તુજને ગાતાં તુજને ધ્યાતાં, આવે અમીરસ સ્વાહ;	અમારે.
મહાવીર તુજને દેખ્યા હૃદયમાં, ટળિયા વાદવિવાદ.	અમારે. ૮

૨૩૯

શુદ્ધોપયોગે આત્મમહાવીર, જ્યોતિ અપરંપાર; અમારે.
 જડજ્યોતિથી ન્યારા નિશ્ચય, અનંત સુખ આધાર. અમારે. ૧૦
 તુજવણુ અન્ય નમનમાં ગમતું, જોઈને જોયું તમામ; અમારે.
 બુદ્ધિસાગર મહાવીર જ્યારા, તું છે મારો ઠામ. અમારે. ૧૧

યાદી.

વિશ્વ મનુષ્યો તમને યાદી આપું છું,
 ચિદાનંદમય પ્રભુ તમે છો ખાસજો;
 શુદ્ધાત્મ વ્યાપકદષ્ટિએ દેખશો,
 ધરો હૃદયમાં આતમનો વિશ્વાસજો. વિં ૧

વિશ્વ જીવોના સમષ્ટિના અંગી તમે,
 અથવા માનો વિશ્વ તમારું અંગજો;
 એવા ભાવે વર્તી કર્તવ્યો કરો,
 કુર્મયોગીઓ થાશો થશો નિઃસંગજો. વિં ૨

સર્વે વિશ્વજીવો છે મારા માનશો,
 અલેહભાવે વર્તો સર્વે સાથજો;
 વિશ્વજીવોને સોડહંભાવે ભાવશો,
 તેથી થાશો વ્યકત ત્રિભુવન નાથજો. વિં ૩

સાકારી સહુ વિશ્વજીવો પ્રભુઓ ગણો,
 સમષ્ટિભાવે તત્ત્વમસિ ત્યાં ભાવજો;
 સર્વજીવોના સ્વાર્થના શુભકૃત્યમાં,
 પરાર્થતા માની લેશો શુભ દહાવજો. વિં ૪

આત્મભાવથી વ્યાપક બનશો માનવો,

૨૪૦

દેશકોમ રાજ્યાદિક કરશે કૃત્યજો; દયાદાન દમ સંતોષે મન રીઝીએ, સ્વાર્થને ભીતિ ત્યાગી બોલો સત્યજો.	વિ૦ ૫
દોષગુણો સહુ સાપેક્ષાએ માનશે, મનના મોહે મુઝો નહીં નરનારજો; પ્રમાણિક રહેશે દુનિયા વ્યવહારમાં, કરશે સઘળી દુષ્ટવૃત્તિ સંહારજો.	વિ૦ ૬
શારીરિક વાચિક શક્તિયો બળવો, આધ્યાત્મિક શક્તિ પ્રગટાવો બેશજો; સુખ દુઃખ આવે સમભાવે વર્તો જનો, ઘણું સહીને ટાળો પ્રગટયા કલેશજો.	વિ૦ ૭
સત્ય સહનતાથી પ્રભુતા પ્રગટે ઘણી, વિનય કર્યાથી વૈરીઓ વશ થાયજો; સેવા ભક્તિ જ્ઞાનને કર્મોપાસના, યોગે મુક્તિ પામે દુઃખ ન કયાંયજો.	વિ૦ ૮
જ્યાંથી ત્યાંથી સદ્ગુણ લેશે માનવો, સ્વતાંત્રતા નિર્ભયતા એ છે રાજ્યજો; આતમના વશ મનવચ કાયા વર્તતાં, પ્રગટે મહાવીર પ્રભુધર્મ સામ્રાજ્યજો.	વિ૦ ૯
જ્ઞેનધર્મ સામ્રાજ્ય તે આતમ રાજ્ય છે, ઘટોઘટ વ્યાખ્યું પ્રગટાવો નરનારજો; આસુરીવૃત્તિયો જીતો માનવો, સાત્વિક ગુણ કર્મોથી શ્રેય થનારજો.	વિ૦ ૧૦
અન્ય જીવોનું શુભ કરતાં નિજશુભ છે, વૈરબુદ્ધિથી વૈર નહીં શમનારજો; પ્રેમને સમતાદાને વૈરો સહુ શમે, હથકારોથી વૈરો શાંત થનારજો.	વિ૦ ૧૧

૨૪૧

કામલોગથી કામ વધે નહીં ઉપશમે, વૈરાગ્યે ઉપશમતો કામવિકારને; ક્રોધ શમે છે ક્ષમાથી લઘુતાવડે, માર્દવભાવે ઉપશમતો અહંકારને.	વિ૦ ૧૨
સરલ સ્વભાવે કપટો ઉપશમતાં સહુ, સંતોષે સહુ લોભો થાવે શાન્તને; જ્ઞાન વધે તેમ દુષ્ટકદાગ્રહ લય થતો, પૂર્ણ જ્ઞાને આતમ છે નિર્જ્ઞાન્તને.	વિ૦ ૧૩
ધર્મપ્રવૃત્તિ કરશે સાવધતા ગ્રહી, સંપી ચાલો સહુ સાથે નરનારને; દુષ્ટશત્રુના વિશ્વાસે રહેશે નહીં, સ્હામા થાનારાને ન દેશે મારને.	વિ૦ ૧૪
શત્રુઓ તાણે થાતાજ પરાક્રમે, આત્મલોગ વણુ પરમાર્થો ન કરાયને; સ્વ કરનેને અદા કરીએ નેમથી, સ્વાત્મ પરાર્થે કદિ ન ભૂલો ન્યાયને.	વિ૦ ૧૫
જૈનધર્મને પ્રાણાંતે મૂકો નહીં, પ્રભુ મહાવીર ભાષિત સત્યાચારને; પ્રભુ મહાવીર પર શ્રદ્ધા પ્રીતિ ધરો, પ્રભુ મહાવીર નામે જગ જયકારને.	વિ૦ ૧૬
શુદ્ધાતમ પોતે એ યાદી ન ભૂલશે, લોકરીતિ ત્યાં રાખો લોકાચારને; સન્ત મળે ત્યાં એકાકારે વર્તશે, ધર્મર્થે મરશે સર્વે નરનારને.....	વિ૦ ૧૭
જીવંતાં મન મારી જેઓ જીવતા, તેવાં સંતો મર્યા નહીં મરનારને; અન્ય ધર્મીપર દ્વેષ ન ધરશે માનવો, દુષ્ટ અધર્મનો કરશે ઝટ સંહારને.	વિ૦ ૧૮

૨૪૨

સહશુશુની રીતિ રાખીને ચાલશે,
 રાગ રોષ ત્યજી ધરશે દિલ સમભાવજો;
 જૈનધર્મ એવો જાણી નર નારીઓ,
 વર્તનમાં મૂક્યાનો રાખો ભાવજો. વિં ૧૯
 પ્રત્યાહારને ધારણા ધ્યાન સમાધિથી,
 પૂર્ણાંદી મુક્ત થશે સ્વતંત્રજો;
 પુદ્ગિસાગર આપોઆપ પ્રકાશશે,
 સત્યાતમથી વેદાગમ સહુ મંત્રજો. વિં ૨૦

દારુ.

કવ્યાલિ.

બદી હા દારૂની ખૂરી, જીવંતાં શીર્ષપર શૂલી;
 જશે ના માનથી કૂલી, પડંતી લક્ષ્મીપર ધૂલી. ૧
 અહો જ્યાં દારૂ ત્યાં કાળું, પડે ના જ્ઞાન અજવાળું;
 રહે ના ચિત્ત રૂપાળું, જીવંતાં નર્કદું ખારું. ૨
 ગયાં રાજ્યો થઈ પડતી, થઈ ના કોઈની ચડતી;
 જીવંતાં જીંદગી સડતી, અને દોષાગ્નિથી બગતી. ૩
 અરે જે દારૂ પીનારા, કમોતે દુઃખી મરનારા;
 કદા નહિં મુક્તિ વરનારા, કદા સહુ જીવ્યું કરનારા. ૪
 અહો જે પાપી શયતાનો, અહો, જે દુષ્ટ હયવાનો;
 જીવે નહીં ધર્મ નાદાનો, કરે છે ખૂબ તોફાનો. ૫
 જનો !! ફરે કરો દારૂ, ગણી જીવન અતિખ્યારું;
 નઠારું દુઃખ દેનારું. વ્યસન દારૂતણું કારું. ૬
 શિખામણ માનજો સારી, વિચારી ધર્મ નરનારી;
 પુદ્ગયબિંધ શીખ દિલધારી, ત્યજો દારૂ અનાચારી. ૭

૨૪૩

સ્વાદી.

સ્વદેશી વસ્તુ વાપરશો, ભલું નિજ દેશનું કરશો;
 સ્વદેશી વસ્ત્ર વાપરશો, સ્વદેશી વેષને ધરશો. ૧
 સ્વદેશી રૂઠી છે ખાદી, ઘણી સરતી અને સાદી;
 કરી નિજ દેશની યાદી, ખનો નહિ ચિત્ત ઉન્માદી. ૨
 ટકંતી બહુ વખત ખાદી, થતી નહિ દેશ ખરખાદી;
 ખનો નિજ દેશહિતવાદી, ખનો શૂરા વખત સાધી. ૩
 સ્વદેશીથીજ આખાદી, ટળે છે આધિને વ્યાધિ;
 ટળે છે ખૂબ ઉપાધિ, સમય લેજો જનો સાધી. ૪
 સ્વદેશી ચીજ વાપરતાં, સ્વદેશીઓ થતા તરતા;
 તણ ફિશિયારી ફેશનની, તણ પરતાંત્રતા મનની. ૫
 સ્વદેશી હો ગમે તેવું, સ્વદેશી પ્રેમથી લેવું;
 સહાયક દેશના ખનવું, ભલું એવું સદા ભણવું. ૬
 ઘણાં ખર્ચો ટળી જશે, ઘણા શોખો ફના થાશે;
 સ્વદેશી ખાદીથી ચડતી, થશે ક્યારે નહીં પડતી. ૭
 ટળો હિંસા દયા વાધો, જનો નિજધર્મને સાધો;
 ખુદ્ધચબિધ ધર્મ આરાધો, ધરો નિજવેષને સાદો. ૮

સંપ,

અરે હિંદુ સુસલમાનો, ભલેરી શીખ દિલ માનો;
 કરો નહીં કલેશ તોફાનો, જમાનો સંપનો જાણો. ૧
 લડો નહિ ધર્મના ખડાને, કરી પડતીજ શયતાને;
 રહ્યા ભૂખ્યા ભરે જાણે શુલામીમાં રહો સ્થાને ? ૨
 ધરીને ધર્મના ઝઘડા, લહી પડતી ઘણા બગડ્યા;
 કરો ફરે સકલ રગડા, ખનોને સંપથી તગડા. ૩
 સ્વદેશીની ધરી પ્રીતિ, સ્વદેશી રીતિને નીતિ;

૨૪૪

ટળે સંકટ સકલ ભીતિ, સ્વદેશી ઐક્ય છે યુક્તિ. ૪
 રહી છે સંઘમાં શક્તિ, કલિયુગમાં બળે વ્યક્તિ;
 વહો સર્વે સમય વર્તી, કરી નિજ દેશની ચડતી. ૫
 જનો નિજલોગને આપો, સ્વદેશી પ્રેમથી વ્યાપો;
 બુદ્ધચબ્ધિ ધર્મને છાપો, કુસંપી મૂળને કાપો. ૬

ગાય.

પાળો ઘર ઘર ગાય, માનવો પાળો ઘર ગાય;
 દેશની દોલત ગાય. માનવો.

ગાયમાતા સમ માત ન બીજી, જગ પોષણ કરનાર;
 ગૌવધ જેવું પાપ ન બીજું, ગાય જગત આધાર. માનવો. ૧

જેનું દુધ પીવો તે માતા, તેનો વધ નહીં થાય;
 ઋષિ મહંતો સર્વે ગાવે, ગાય છે સર્વની માય. માનવો. ૨

સર્વે હિંદુઓ જૈનો શીખો, પારસીઓ ધરો શીખ;
 મુસલમાન ખ્રીસ્તીઓ સમજો, ગોપાલન ધરો દીખ. માનવો. ૩

જીવોની સહુ દુનિયાં વાડી, ઉપયોગી સહુ જાણ;
 જીવો પરસ્પર આશરે જીવે, જીવવું સહુને પ્રમાણ. માનવો. ૪

ગૌમાતાની રક્ષા કરવી, સર્વ લોકોનો ધર્મ;
 ગોચર દાનથી પુણ્ય ઘણું છે, સમજો ધર્મતું મર્મ. માનવો. ૫

રામ કૃષ્ણ મહાવીર બુદ્ધને, ગાયોપર બહુ ંહાલ;
 મહમદ ઈશુ જરથોસ્થને ગાયો. ંહાલી કર સંભાળ. માનવો. ૬

મહાવીર પ્રભુએ દયા ધર્મનો, દીધો જગ ઉપદેશ;
 વેદો પુરાણો આગમો ગાવે, જીવદયા સંદેશ. માનવો. ૭

ભારત ગૌમાતાની સેવા, મીઠા મેવા માન;
 દયા ધર્મ સમ ધર્મ ન બીજો, વીર કહે ભગવાન. માનવો.

હિંદુસ્તાનમાં ઘર ઘર ગાયો, રહેશે તખ તે સ્વર્ગ;
 બુદ્ધિસાગર દેશ કોમની, ચડતીનો, એ ધર્મ. માનવો. ૯

૨૪૫

દારુ

- દારુ સર્વે દુઃખનું મૂલ, તેથી અંતે ધૂલંધૂલ;
દારુથી વ્યસનો સહુ બીજાં, પ્રગટે મસ્તક રોગ.
આપઘાતને મારંમારા, પ્રગટે શોક વિયોગ. દારુ. ૧
- દેશ કોમને રાજ્યની પડતી, આયુ હોય વિનાશ;
મગજ બિમારીવાયુ રોગને, પ્રગટે દમ બહુ શ્વાસ. દારુ. ૨
- બુદ્ધિબલ લક્ષ્મીનો નાશ જ, સગાં કુટુંબી વૈર;
પડતી દુશ્મનકરણુ દારુ, જ્યાં ત્યાં સળગે ઝેર. દારુ. ૩
- દારુથી કદિ થાય ન સારું, દારુ ત્યાં નહિ દેવ;
દારુપાનથી ધર્મ રહે નહીં, વધતી સર્વ કુટેવ. દારુ. ૪
- પ્રભુ વાસ નહિ દિલમાં રહેતો, ચિત્ત રહે નહીં ઠામ;
સર્વશુભાભોનાજ શુભાભો, દારુપાની તમામ. દારુ. ૫
- દારુનો જ્યાં છાંટ પડે ત્યાં, દેવે અગ્નિ ડામ;
સર્વપાપનું કારણુ દારુ, બગડે સારાં કામ. દારુ. ૬
- દારુથી જે દૂર રહે છે, કોમ સંઘને રાજ;
ત્યાં ચડતી છે સર્વ પ્રકારે, સુધરે સઘળાં ઠાજ. દારુ. ૭
- પરતંત્ર છે દારુપાની, ગાંડો અછલ હીન;
અમાણિક ટેકી નહિ રહેતો, અંતે દીનનો દીન. દારુ. ૮
- સેવા ભક્તિ જ્ઞાનવિનાનો, દારુ વ્યસની થાય;
દારુપાનીનાં સંતાનો, સંસ્કારે જ છવાય. દારુ. ૯
- દવાવિષે પણ દારુ ન સારો, ધર્મ બ્રહ્મ કરનાર;
નરનારી ચેતીને ચાલો, હો દારુ ધિષ્કાર. દારુ. ૧૦
- દુષ્ટ દારુથી દૂર રહીને, કરો આત્મ કલ્યાણ;
બુદ્ધિસાગર શિક્ષા સાચી, વર્તે તેહ સુબલુ. દારુ ૧૧

૨૪૬

हरणोनी स्वतंत्रता.

સ્નાનંદ ગામની પશ્ચિમ દિશાએ, મોટા સરવર પાસે,
 ખેતરમાં હરણોનું ટોળું, મળિયું બહુ વિશ્વાસે; ૧
 કીધી મનથી સારી વાત, બાહિર તેનો છે સાક્ષાત.
 હરણાંએ મુજ સાથે જે જે, વાનો મનથી કીધી,
 ઉત્તર પ્રત્યુત્તર જે આપ્યા, તેની કડં પ્રસિદ્ધિ;
 મનથી અંતર પ્રગટે વાત, બાહિર તેનો છે સાક્ષાત. ૨
 હરણાં યોડ્યાં સ્વતંત્રતાથી, ફરવું ચરવું ભાવે,
 સ્વેચ્છાએ વર્તન સ્વરાજ્ય જ, સ્વતંત્રતા સહુ સ્હાવે 'મનથી' ૩
 તામે અમને કરીને લોકો, ભલે ખૂબ અવસાવે,
 તો પણ અમને ચિત્ત ન રૂચે, સ્વતંત્રતા જ્યાં જાવે;
 રૂઠો વાયુ વગડો વાસ, મળતું સ્વેચ્છાએ જ્યાં ઘાપ. ૪
 પ્રેમ ધરીને લોકો પાળે, અમને ત્યાં નહીં ફાવે,
 નિજ ટોળામાં રમત ગમતનો, આનંદ લેશ ન આવે;
 ગમે નહિ પરબંધનમાં લેશ, અવસ્થા કેદીની બહુ કલેશ. ૫
 સર્વજીવોને કર્મપ્રભુએ, ખાવાપીવા આપ્યું,
 મેઘ વર્ષતો સહુને માટે, નથી કેઈનું દાવું;
 અમારા કર્મ પ્રમાણે ન્યાય, ખાવું પીવું સઘળું થાય. ૬
 ખેતરમાંહિ કર્મ પ્રમાણે, ભાગ અમારો ખાવો,
 કર્મપ્રભુને પુરછો લોકો, નથી એકનો દાવો;
 એવો કર્મપ્રભુનો ન્યાય, ખૂરો કરો નહીં અન્યાય. ૭
 સ્વતંત્રતા વણ ખાવું પીવું, તેથી મરવું સારું,
 પણ નહીં પરના તામે થાવું, ઇશ્વર શિશુણુ પ્યારું;
 આપ્યું પ્રભુએ એવું ભાન, મનથી કરીએ પ્રભુનુ ગાન. ૮
 ટોળુ બાંધી વનમાં ફરતાં, લખ્યું લલાટે ખાતાં,
 બીકણુ પણ નિર્દોષી જીવન, પામીને હરખાતાં;
 કરતા પાપ નહીં તલભાર, કરતાં વતસ્પતિ આહાર. ૯

૨૪૭

અમો અમારા રક્ષણ માટે, સાવચેતીથી ફરીએ,
 લોકોનો અપરાધ ન કરીએ, તે પછુ લોકથી ભરીએ;
 સમજશે ક્યારે માનવખત, દયાસમ ધર્મ નહીં પ્રખ્યાત. ૧૦
 વગડામાંડી જલ મળ્યા વણ, સરવર કાઠે આવ્યાં,
 ગુરુ તમારા દર્શન માટે, એકાંતે બહુ કાવ્યાં;
 કીર્તી તમને મનથી વાત, જાણો અંતર્ગત સાક્ષાત્. ૧૧
 ઋષિયો પેઠે વનસ્પતિના, આહારે અમ માતાં,
 લોકો હિંસા કરતાં કિંચિત્, હૃદય નહીં અચકાતાં;
 તેથી પાપ વધ્યું દુઃકાલ, અશતિ દુઃખે હાહાકાર. ૧૨
 ગુરુવર ઉપદેશો લોકોને, અમને કેઈ ન મારે,
 નહીં બગાડ્યું કોનું જરીએ, માનવભવ નહીં હારે,
 એવો દયા ધર્મ ઉપદેશ, દેજો પાપીઓને ઘેશ. ૧૩
 માંસ ખાય તે માનવ નહીં છે, માનવ અન્નાહારી.
 પ્રભુ કુદ્રતનો ન્યાય છે એવો, સમજો નરને નારી;
 એવો પ્રભુનો છે ઉપદેશ, પાળે રહે ન દુઃખડાં કલેશ. ૧૪
 હરણાંએ મુજમનની સાથે, એવું મનથી જણાવ્યું,
 સ્વતંત્રતા હુઠો નહીં કોની, સ્વરાજ્ય એ સમબ્ધ્યું;
 એવો સર્વવિશ્વમાં ન્યાય, ઉલટું ચાલ્યાથી અન્યાય. ૧૫
 ગુલામ કરતાં અન્યલોકને, ગુલામ પોતે થાવું,
 સ્વતંત્રતા છે સર્વ જીવોને, ઇશ્વરી ન્યાયને ગાવું;
 યુદ્ધિસાગર સમજો સત્ય, કરશો ક્યારે નહીં અપકૃત્ય. ૧૬

સ્વદેશભક્ત

સ્વદેશ ભક્ત ગણાય, અહો તે સ્વદેશ ભક્ત ગણાય;
 દુઃખી જનોની સેવા સારે, દયા દિલ ઉભરાય. અહો. ૧
 સ્વદેશી ચીજ વાપરતો સહુ, કરે ગરીબને સહાય;
 ઉંચ નીચનો ભેદ ગણે નહીં, સરખા સહુને સહાય. અહો. ૨

૨૪૮

દુષ્ટવ્યસનથી દૂરે રહેતો, યોલે સત્ય વચન;
 પ્રમાણિક પૂરોને ગંભીર, નિર્મલ જેનું મન. અહો. ૩
 પરમાર્થે જીવન સહુ જાળે, મૃત્યુ જીવન સમભાવ;
 કર્મયોગી થૈ કર્મો કરતો, લેતો જીવન લહાવ. અહો. ૪
 દેશજનોના દુઃખે દુઃખી, દેશીજનોપર પ્રેમ;
 પરદેશીપર દ્રેષ નહીં દિલ, પશુ પંખીપર રહેમ. અહો. ૫
 લક્ષ્મી લાલચથી નહિ લલચાતો, માનનો મોહ ન લેશ;
 સર્વકૌમમાં સંપ વધારે, ટાળે ઝઘડા કલેશ. અહો. ૬
 સત્ય ન્યાયને સંપ ન ચૂકે, સર્વજીવોપર જહાલ;
 બાળકસમ નિર્દોષી મનડું, ડરે ન આવે કાલ. અહો. ૭
 પૃથ્વીસમ ક્ષમતાને ધારે, મેરૂસમો જે ધીર;
 પરાક્રમી ખંતીલો ટેકી, કાર્ય કરી બને વીર. અહો. ૮
 દેશ સેવામાં અન્યદેશોનો, દ્રેષ ન રાખે લેલ.
 અન્ય દેશીઓ સાથે અણેદે, વર્તે લેશ ન ખેલ. અહો. ૯
 અન્યદેશસાથે સહકારી, સારામાટે જેહ;
 યુદ્ધિસાગર સ્વદેશ ભરતો, રવિ શશી જેવો મેહ. અહો. ૧૦

“ આત્મારૂપ ભારત દેશ. ”

આત્મ ભારત શુભ દેશ, અમારો આત્મ ભારત શુભ દેશ,
 શિર હિમાદ્રિ મહેશ.....અમારો.
 ઇંડા ગંગા પિંગલા યમુના, સુષુમણા સરસ્વતી ખેશ;
 સિન્ધુ નર્મદા અન્ય નાડિયો, નદિયો વહેતી હુમેશ. અ૦ ૧
 જ્ઞાનની કાશી કર્મ કાલિકટ, ભકિત વ્રજ છે વિશેષ;
 સેવા મુંબાઇ અસંખ્ય યોગો, નેતા પ્રેમ ગણેશ. અ૦ ૨
 સદ્વિચારો ગામ નગરપુર, બજો રહે નહીં કલેશ.
 શુદ્ધપરિણામ શત્રુજય છે, દેહ ધણી છે વીરેશ. અ૦ ૩

૨૪૯

- કાશ્મીર સમતા પંજબ શૌર્યજ, દયારૂપી ગુજરાત,
સૌરાષ્ટ્ર સત્યને કચ્છ છે શકિત, મારવાડ તપ ખ્યાત. ૨૦ ૪
- કર્મયોગ મહારાષ્ટ્ર દેશ છે, જ્ઞાન તે કાશીદેશ;
ઉપાસના તે બંગ અંગ છે, વિદ્યા બ્રહ્મ જિનેશ. ૨૦ ૫
- વિંધ્યાચલ વૈરાગ્ય જ પર્વત, આબુ ધીરજ ગુણ બાણુ;
સંયમ કર્ણાટક શુભ દેશજ, શૌચ તે સિંહલ માન. ૨૦ ૬
- સમપરિણામ જ સિન્ધુ દેશ છે, મધ્યપ્રાંત મર્યાદ;
એમ સદ્ગુણરૂપી સહુ દેશો, શોભે છે આબાદ. ૨૦ ૭
- રબ્બે બ્રહ્મા, તમો મહાદેવ, સત્વ તે વિષ્ણુ પ્રમાણુ;
નિર્ગુણ આતમ જિનવર બાણુ, દેવો એવા બાણુ. ૨૦ ૮
- વપુ ભારતમાં આતમ રાબ, રાબ્ય કરે રંગરેલ;
પ્રકૃતિ માયા ખેલો ખેલો, કરતો આનંદ સહેલ. ૨૦ ૯
- બ્રહ્મરન્ધ્ર કૈલાસની ઉપર, પૂર્ણાનંદ સુહાય;
હૃદય કાશીમાં ધારણા ધ્યાન જ, જ્યોતિ દર્શન થાય. ૨૦ ૧૦
- વપુ ભારતનો આતમ પ્રભુ છે, કરતો આતમ સ્વરાબ્ય;
મન ઈન્દ્રિયોને વશ રાખે, ત્યારે સ્વદેશોન્નતિ કાજ. ૨૦ ૧૧
- વપુ ભારત સ્થિત સર્વ દેશની, સાથે વિશ્વ સંબંધ;
સમજે તે પરબ્રહ્મને પામે, અજ્ઞાની છે અંધ. ૨૦ ૧૨
- દેહભારતનો ઈશ્વર આતમ, નિત્ય પ્રભુ ભગવંત;
સમજે તેને મોહ રહે નહીં, સમજે જ્ઞાની સંત. ૨૦ ૧૩
- વપુ ભારતમાં રહીને સંતો, રહેશો નહીં પરતંત્ર;
મોહને છૂટોત્યારે સ્વતંત્રજ, સાધો સ્વરાબ્યનો મંત્ર. ૨૦ ૧૪
- આતમ રાબ્ય સાધે તે લોકો, સ્વદેશ ભકત ગણાય;
આતમ રાબ્ય વણુ મોહ રાબ્યથી, અનંત દુઃખ લહાય. ૨૦ ૧૫
- ક્રોધાદિક પરદેશીલોકો, પરદેશી મોહરાજ;
યાવત્ રાબ્ય કરે તાવત્ દુઃખ, રહે ન કોઈની લાજ. ૨૦ ૧૬
- આત્મિકબળ પ્રગટાવો સંતો, મોહરાજ કરો દૂર;
વપુ ભારતમાં આતમ રાબ, થાતાં સુખ ભરપૂર. ૨૦ ૧૭

૨૫૦

આતમ તે પરમાતમ થાતાં, સર્વવિશ્વનો દેવ;	
સમજી સાર્યું મહાવીર થાવો, કરજો આતમ સેવ.	અં ૧૮
વપુ ભારતમાં આતમ પ્રાદક્ષણ, જ્ઞાન પ્રગટતાં થાય;	
શક્તિ સ્કુરાવે આતમ ક્ષત્રિય, ગુણથી વૈશ્ય સુકાય.	અં ૧૯
સેવા લક્ષિત યોગે શૂદ્રજ, સ્વાર્પણે ત્યાગી ગણાય;	
આતમ મનથી વપુ ભારતમાં, ચારે વર્ણુ જણાય.	અં ૨૦
એક અનેક સ્વરૂપી આતમ, વપુભારત વિલસંત;	
જડવાદીઓ જાણે ન નાસ્તિક, જાણે યોગી મહંત.	અં ૨૧
વપુભારતમાં રહેો જ્યાં સુધી, ત્યાં સુધી કરો રાજ્ય;	
બુદ્ધિસાગર પ્રભુ મહાવીર, રાખો દેશની લાજ.	અં ૨૨

સાળંદ ગોધાવી.

સાળંદ ગોધાવી શુભ ગામ, દયાવંત લોકોનું ધામ;	
નેન મહાજનનું છે જોર, ઘર ઘર ચૌટે રમતાં મોર.	૧
મૂઠીમાંથી દાણા ખાય, મોરો રહેતાં ઘરનીમાંદ્ય;	
કરે ન હિંસા પાપી વર્ગ, દયામયી લોકોનું સ્વર્ગ.	૨
દયાવંત હિંદુ સહુ જાત, કરે ન પશુ પંખીની ઘાત;	
સર્પોની પણ કરે ન ઘાત, એવી અહિંયા હિંદુ જાત.	૩
જૈનોમાં હિંદુમાં શક્તિ, રહેતાં એવી રહેશે રીતિ;	
ઘટશે જો મહાજનનું જોર, રમશે નહીં ઘર ચૌટે મોર.	૪
સંપ જ્ઞાન હિંમતને પ્રેમ, મહાજનમાં વર્તે તો ક્ષેમ;	
અજ્ઞદોષી જો આગેવાન, ત્યાં પડતી મહાજનની જાણ.	૫
મહાજન છે સહુમાંહી શ્રેષ્ઠ, રાજાદિક પણ તેના હેઠ;	
પહોંચે નહિં મહાજનને કોય, મહાજનમાં જો શક્તિ હોય.	૬
મહાજનમાં જ્યાં પડે કુસંપ, ત્યાં પડતી વળતો ના જંપ;	
લેદલાવથી મહાજન નાશ, દુષ્ટલોકનું જોર જ ખાસ.	૭

૨૫૧

કેળવણી ધન બળ જ્યાં હોય, ધર્મ ન્યાય સત્તા જ્યાં જોય;	
ત્યાં મહાજનની ચડતી થાય, દયાવંત લોકો પ્રચલે.	૮
સાણુંદ ગોધાવીને શીખ, ધર્મ કરતાં ધરો ન બીજી;	
પરોપકારે આપો પ્રાણ, ઇર્ષ્યા દ્વેષને છડો માન.	૯
સ્વાર્પણ કરીને રાખો ધર્મ, નિર્લેપી થૈ કરજા કર્મ.	
ગુરૂવર્ગની યાવત્ભક્તિ, તાવત્ મહાજનમાં છે શક્તિ.	૧૦
ઉદ્યમને ઉત્સાહ વિવેક, બહાદુરીથી રાખો ટેક.	
બુદ્ધિસાગર અંકુર જાણ, મહાજનની ચડતી છે માન.	૧૧

જીવતાં તે મરેલા.

જીવતાં તે મરેલ, અહાહા જીવતાં તે મરેલ,	
દેશ દાઝ નહીં ધર્મ દાઝ નહીં, વ્યભિચારી સડકેલ.	અ૦
ભક્ત દાતા કે શૂરપણુ નહીં, પવૈયાના ખેલ;	
મૃત્યુભયથી નાસે આઘો, ઇર્ષ્યાગ્નિથી બળેલ.	અ૦ ૧
પુરૂષ છતાં પણુ પુરૂષાર્થ નહીં, રહે ન બુદ્ધિ ઠરેલ;	
શ્રદ્ધા પ્રેમને ઉત્સાહ નહિ દિલ, ગાંડાઇના ખેલ.	અ૦ ૨
સ્વાશ્રય સ્વાતાંત્ર્યે નહીં જીવે, શુભામ કર્મે જીવેલ;	
હિંમત સાહસ પરાક્રમ નહીં, જંગલનો જમ ખેલ.	અ૦ ૩
તન ધન સત્તા દુરૂપયોગી, વિષથી મૈાંઝની સહેલ.	
પરોપકારે પ્રેમ ન જરીએ, કરતો કુકર્મો ફેલ.	અ૦ ૪
સ્વપ્રકારે વ્યસની પૂરો, દેશદ્રોહી સડેલ;	
દેવગુરૂ અને ધર્મ ન માને, પાપના પન્થ વહેલ.	અ૦ ૫
સાધુ સંત ઉપર નહીં પ્રીતિ, ખોલ્યાનો નહીં મેળ;	અ૦
તાડપાની અને હરામી, શ્યાને એ જન્મેલ.	અ૦ ૬
હિંસક જૂઠા ચોરને લંપટ, બેસી રહે ધર મહેલ;	અ૦
અન્ય જીવોનું લોહી ચૂસે, દુર્જનસંગે ચડેલ.	અ૦ ૭

૨૫૨

પુણ્ય પાપને માને ન નાસ્તિક, ધર્મી જીવેને નડેલ;	અ૦
પાપનો પશ્ચાત્તાપ કરે નહીં, કપટી દિલમાં મેલ.	અ૦ ૮
નામરૂપમાં મોહી રહેલો, સત્કાર્યો ન કરેલ;	અ૦
પાપ કાર્યમાં રહેતો પહેલો, ભણતર પાપી ભણેલ.	અ૦ ૯
દુર્ગુણથી જીતાઈ જીવે, નીતિથી જ પડેલ;	અ૦
દેશ સમાજનું શ્રય કરે નહીં, દુષ્ટપણનાં ગેલ.	અ૦ ૧૦
માતપિતા ગુરૂ ઈશ્વર ભક્તો, શૂરા ધર્મી કરેલ;	અ૦
બુદ્ધિસાગરજીવંતશક્તિ, યોગે સત્ય જીવેલ.	અ૦ ૧૧

મરેલા પળ જીવતા.

જીવંતા તે બહુ, મરેલા જીવંતા તે બહુ;	
સદ્ગુણની જે ખાણ.	મરેલા.
દયાદાનને દમગુણવાળા, આપે પરાર્થે પ્રાણ;	મ.
ધર્મદેશની દાઝ ઘણી મન, ધરે ન જૂઠું માન.	મ. ૧
ભક્તિ ઉપાસના કર્મને કરતા, સાધે યોગ પ્રમાણ;	મ.
જ્ઞાની ધ્યાની પ્રમાણિકને, કરતા ગુરૂ પ્રભુ ગાન.	મ. ૨
સર્વજીવેને આતમ સરખા, દેખે ન કાચા કાન;	મ.
માતપિતા ગુરૂ વર્ગના ભક્તો, સત્ પાત્રે દે દાન.	મ. ૩
જન્મ ભૂમિને ધર્મના માટે, આપી દે નિજ બન;	મ.
દેહાધ્યાસ ન સ્વપ્ને પ્રગટે, કરતા ધર્મી માન.	મ. ૪
ગરીબ રોગી જનની સેવા, કરવામાં શુદ્ધતાન;	મ.
પરબ્રહ્મ મહાવીર પ્રભુમાં, લીન બન્યા મસ્તાન.	મ. ૫
ઉદમી પ્રમાણિક ખંતીલા, ઉત્સાહે જે જીવાન;	મ.
સત્કાર્યો કરવામાં શૂરા, સાચી મધુરી વાણ.	મ. ૬
હિંસા જૂઠને ચોરી ત્યાગી, આપે વિદ્યા જ્ઞાન;	મ.
ચિત્તચક્રી પણ વ્યભિચારી નહિ, બને નહીં નાદાન.	મ. ૭

૨૫૩

સહાયકને સત્યના સંગી, કરતા જગ કટ્યાણુ;	મ.	
સંતો સતીઓ જ્ઞાની ભક્તો, કરે ન જીવની હાણુ.	મ.	૮
જ્ઞામા લઘુતા આર્જવ નિર્મલ, મનહું આતમ ભાન;	મ.	
મનવાણી કાયાપર કાણુ, રાખતાં ભગવાન;	મ.	૯
ધર્મલેહના બહાને ન લડતા, રાખે પ્રભુમાં ધ્યાન.	મ.	
સ્વાધિકારે કર્મ કરે સહુ, ત્યાગી ગૃહસ્થ નિશાન.	મ.	૧૦
ધન્ય ધન્ય એવાં નરનારી, નિર્વ્યાસની શુભવાન;	મ.	
શુદ્ધિસાગર જીવંતા તે, અમર આતમ જાણુ.	મ.	૧૧

હિન્દુસ્તાન.

(કાણુડો ન જાણે મારી પ્રીત એ રાગ.)

હવે તો કૃપા કરી ભગવન, હિંદની વહારે આવોરે;	હવે.	૧
હવે તો દુઃખની હદ થૈ દેવ, હિંદમાં હૈયું લાવોરે.	હવે.	૨
હવે નહીં એકે આરો, એકજ છે તુજ આધારો;	હવે.	૩
દાણી કુસંધ ઇર્ષ્યા દ્રેષ, હિંદને તુર્ત સુધારોરે.	હવે.	૪
શક્તિએ સહુ પ્રગટાવો, આગળનો માર્ગ જણાવો;	હવે.	૫
પૂર્વે હવું મગાનું હિંદ, તેહવું હાલ બનાવોરે.	હવે.	૬
ભણતર પોતાનું જૂઠ્યું, વિપત્તિદરિવે ડૂહ્યું;	હવે.	૭
દાણે દાટકૂટનો દાટ; આંખમાં અમૃત લાવોરે.	હવે.	૮
હિંદ હિંમત વણુ હાર્યું, સાચું ના દિલ જણુકાર્યું;	હવે.	૯
પરાશ્રય વૃત્તિ દાણી દેવ!!! સ્વાશ્રયી ભાવ ભણાવોરે.	હવે.	૧૦
આતી નિજ હાથે ચડતી, થાતી નિજ હાથે પડતી;	હવે.	૧૧
ચડતી પડતી સર્વ ઉપાય, હિંદને તુર્ત બચાવોરે.	હવે.	૧૨
પોતે પોતાની હાથે, સંપીને વર્તે સાથે;	હવે.	૧૩
એવો હિન્દીઓને મંત્ર, ભાવથી પ્રભુ ભણાવોરે.	હવે.	૧૪
પૂર્વે જે પાપો કીધાં, ભોગવી દુઃખ તો લીધાં;	હવે.	૧૫
આયશ્વિત્તો કીધાં સર્વ, હિંદને બહુ ન તપાવોરે.	હવે.	૧૬

૨૫૪

હિંદને હૃદયે ધારો, દયા લાવી ઉગારો;
 કરશે ભારતનો ઉદ્ધાર, ઘણું શું ? હવે કહાવોરે. હવે. ૯
 હિંદ રગોરગ વ્યાપો, ઉત્સાહ શક્તિ આપો;
 છાપો સર્વ ખંડ શિરતાજ, ટાળો દુષ્ટ બળાપોરે. હવે. ૧૦
 સર્વ ભતિયો સંપી, રહે સ્વરાજ્યે જાંપી;
 યુદ્ધિસાગર સઘણું વિશ્વ, પ્રભુજી પ્રેમે જગાવોરે. હવે. ૧૧

પ્રમુના હિન્દને ઉપદેશ.

પ્રભુ દે હિંદ પ્રતિ ઉપદેશ, કર્મફલ કીધાં પાવોરે. પ્રભુ.
 હિંદમાં વસતી ભતિ, સર્વ સંપીને વર્તે;
 આપે એક બીબને સહાય, તદા છે સ્વોન્નતિ દાવોરે. પ્રભુ. ૧
 ન્યાયને સત્યથી ચડતી, સ્વાર્થકુસંપે પડતી;
 સહુનો એકાંતમા બે હોય, ઉન્નતિનો ત્યાં દહાવોરે. પ્રભુ. ૨
 ધિટીશો જેવા થાવો, દોષોને દૂર હઠાવો;
 પરસ્પર એક બીબને સહાય !!! ફરી નિજ કામે આવોરે. પ્રભુ. ૩
 ધિટીશો ઉપર પ્રીતિ, રાખો લેશો શીખ નીતિ;
 છંડો સ્વાર્થ પ્રગટતો મોહ, વિશ્વથી હળીમળી બવોરે. પ્રભુ. ૪
 વિપત્તિ સાગર તરવું, મૃત્યુથી લેશ ન ડરવું;
 કરશે સ્વાર્થજી હિંદને હેત, કૂટને દૂર હઠાવોરે. પ્રભુ. ૫
 ચડતી થાવે છે હાથે, સદ્ગુણ નીતિ સાથે;
 ઉદ્યમ કરનારાને સહાય, મળે છે લક્ષ્યમાં લાવોરે. પ્રભુ. ૬
 પોતે પોતાની પ્રેણે, સ્વાશ્રય શક્તિલેણે;
 થાવે પ્રગતિ આપો આપ, શક્તિયો સર્વ સ્કુરાવોરે. પ્રભુ. ૭
 ઉત્સાહ આશા ધારી, બગી બ શિખ દિલ ધારી;
 વિશ્વમાં બ્યાં ત્યાંથી ગુણ શીખ, ગુણીના ગુણને ગાવોરે. પ્રભુ. ૮
 રાજ્યદ્રોહથી તહારાં, સંતાનો રહેશે ન્યારાં;
 તહારો દ્રોહ ન થાશે લેશ, ઉન્નતિ થાય વધાવોરે. પ્રભુ. ૯

૨૫૫

મૃત્યુ ન દેખે જ્યારે, ઉન્નતિ ત્હારી ત્યારે;
 સ્વોરગ જાગે એવો ભાવ, તદ્દા શુભ બને બનાવોરે. પ્રભુ. ૧૦
 હિંદ !!! શિખામણુ માનો, વર્તાતાં ચઢતી જાણો;
 બુદ્ધિસાગર પ્રભુ વિશ્વાસ, પ્રેમથી એક્ય સુહાવોરે પ્રભુ. ૧૧

હિંદ જાગ,

હિંદ !! હુવે ઝટ જાગ, રસીલા હિંદ હુવે ઝટ જાગ,
 ઘોઈ દે નિજ ડાઘ. રસીલા. ૧
 સર્વ દેશથી સહકારી થૈ, કર સહુ વિશ્વથી રાજ; રસીલા. ૨
 સર્વવિશ્વમાં સત્યાદર્શને, દેખી થા વડભાગ. રસીલા. ૨
 આર્થ શુભોથી જાત્રત થા ઉઠ, સ્વાર્પણને ધર ત્યાજ; રસીલા. ૩
 કર્તવ્યો કર ત્હારાં સઘળાં, દયા સત્ય ધર ત્યાગ. રસીલા ૩
 અન્ય દેશના દુઃખમાં ભાગી, થા કર નિજ ઉદ્ધાર; રસીલા.
 રહાઈ દેખી અન્યો શીખે, એવો ધર આચાર. રસીલા. ૪
 વિપત્તિ દુઃખ સહવું તપ એ, તપવું સત્યને હેત; રસીલા,
 વિશ્વ સેવામાં પ્રભુની ભક્તિ, સત્ય એવો સંકેત. રસીલા ૫
 દુઃખીઓનાં દુઃખડાં ટાળી, રાખ રૂડું નિજ નામ; રસીલા.
 મતસહનતાને સમભાવે, કરને સઘળાં કામ. રસીલા. ૬
 વિદેશી નિજબાળકવત્ ગણુ, ભાવ ધરીવે ઉદાર; રસીલા.
 વ્યસન મોંજથી ફેરે રહીને, ધર ઉત્તમ વ્યવહાર. રસીલા. ૭
 સમાનતા પ્રેમ સહાયપણથી, રાખને ત્હારી ટેક; રસીલા.
 ધિરીશ રાજ્યના સત્યશુભો લે, રાખને સત્ય વિવેક. રસીલા. ૮
 આગળ વધ તું સાહસ ધારી, ધરી પ્રભુ વિશ્વાસ; રસીલા.
 સર્વ ખંડમાં દાસપણની, વૃત્તિ હરને ખાસ. રસીલા. ૯
 સર્વેખંડ એકધરસમ બેવે, એવો ધરને સ્વભાવ; રસીલા,
 દયા સત્યને પ્રદાયર્થથી, લેને સારા લ્હાવ. રસીલા. ૧૦
 સદ્ગુણુ સર્વે તુર્ત સ્કુરાવી, પરિહર દુર્ગુણુ નિંદ. રસીલા.
 બુદ્ધિસાગર આત્મજ્ઞાનથી, જામ જાગ ઉઠ હિન્દ. રસીલા. ૧૧

૨૫૬

ભારતમહાવીર,

ભારત મહાવીર દેવ, ભવિ ભબ્ને ભારત મહાવીર દેવ;	
કરશે ભાવે સેવ.....	ભવી.
ભારત મહાવીર દેવનું મસ્તક, ઋષિ મુનિ સંત બ્રહ્મ;	
મુખતે બ્રાહ્મણ જ્ઞાની લોકો, ધર્માચાર્ય પ્રમાણુ.	ભ. ૧
હૃદય તે ઇશ્વરાવતારો, સમજે શિવ સુખ થાય;	ભ.
બાહુ ક્ષત્રિય ત્યાગી દાગી, રક્ષક બ્રહ્મો સદાય.	ભ. ૨
બુદ્ધિ તત્ત્વ તે બુદ્ધ ને બ્રહ્મા, ઉત્પત્તિ ખીજરૂપ;	ભ.
રક્ષક શકિત વિષ્ણુ' અશુભનું, નાશક રૂદ્ર સ્વરૂપ.	ભ. ૩
વાત પિત્ત કફ રૂદ્ર હરિહર, તમ સત્વજ રજ બ્રહ્મ;	ભ.
મન તે શંકર ચિત્ત ગણેશ જ, એવાં દેવનાં સ્થાન.	ભ. ૪
પેટ તે વૈશ્વસમૂહ પિછાનો, સર્વકલાની ખાણ;	ભ.
પાદ તે શૂદ્ર સમૂહ કહીને, ગુણ કર્મ ઘટ બ્રહ્મ.	ભ. ૫
પિંડે મહાવીર ભારત મહાવીર, સાપેક્ષાએ પ્રમાણુ;	ભ.
પ્રાણ તે વિદ્યા શ્વાસોચ્છવાસ તે, જીવનશક્તિ માન.	ભ. ૬
દિલડું કાશી સન્મતિ ગંગા, ત્રિવિષ્ટપ સંન્યાસ;	ભ.
યમુના પ્રજ્ઞા સિન્ધુ શ્રુતિ છે, ચારે બુદ્ધિ પ્રકાશ	ભ. ૭
કાલ અનાદિ અનંત છે ભારત, મહાવીર સત્તા ખાસ;	ભ.
સર્વ નાડીયો નદી વૃત્તિયો, એવો ધરી વિશ્વાસ.	ભ. ૮
મસ્તર ઉર કર પાદછે પૂજ્ય જ, અંગ વિવેકે સત્ય;	ભ.
પાંચદેવ પાંચજ્ઞાન ઇન્દ્રિયો, નવ બ્રહ્મો કરે કૃત્ય	ભ. ૯
પાંચભૂત ક્ષમા શાંતિને સત્ય જ, ધ્યાન સમાધિ ખેશ;	ભ.
આધ્યાત્મિક રૂપક પ્રતીકો, બ્રહ્મે રહે નહીં કલેશ.	ભ. ૧૦
મોહ શત્રુનો નાશ કર્યાથી, મહાવીર શકિત પ્રકાશ,	ભ.
પ્રકૃતિરૂપી વીર અરૂપી, એનો ભેગો વાસ.	ભ. ૧૧
બ્રહ્માંડ ભારત પિંડ મહાવીર, સમજ્યા સુખ થાય; ભ.	
બુદ્ધિસાગર ભારત મહાવીર. પરમબ્રહ્મ સુહાય. ભ.	૧૨

૨૫૭

હિંદની ઉન્નતિ.

- સ્વદેશી ચીજ ઘરઘરમાં, જનોને વાપરે નહીં.
તદા છે હિંદની ચઢતી, સ્વદેશી રાજ્યની વહી. ૧
- સ્વદેશી ઉન્નતિમંત્રો, ઘરોઘર સત્ય કુંકારો;
ખરી ચળવળ અને બળથી, ખરી દેશોન્નતિ થાશે. ૨
- થશે ધિટિશના જેવા, ખરેખર હિંદના ભક્તો;
તદા દેશોન્નતિ થાશે, થતાં લોકો અનાસક્તો. ૩
- ગુણોવણ નહિં વળે પોકે, ગુણોવણ નહિ વળે ઢાંગે;
ખરા ખેલો જ ભજવાતાં, નહીં કો ઉન્નતિ રોકે. ૪
- મર્યાવણ માળવો નહીં છે, કર્યાવણ કાર્ય નહિ થાતું;
દયાને સત્ય આચરતાં, સધાતું ઉન્નતિ નાતું. ૫
- થતાં પરમાર્થની બુદ્ધિ, થતી નિજ આત્મની શુદ્ધિ;
મળે છે દેવની શક્તિ, મળે છે ઉન્નતિ ઋદ્ધિ. ૬
- સહ્યાથી સર્વ વિપત્તિ, પ્રગટતી દેશમાં શક્તિ;
સહી સહુ સર્વપર પ્રેમી, ખનો દિલમાં ઘણા રૂહેમી. ૭
- ધરો નિજ શત્રુપર પ્રીતિ, ખરી છે ઉન્નતિ રીતિ;
ઘણાભોગે મળે શક્તિ, ત્યજી દો દુષ્ટ આસક્તિ. ૮
- પરાયા દેશનું ખૂરું, કરો નહીં પ્રાણુ પણુ બતાં;
સ્વદેશીના સમા અન્યે, ગણો વર્તો સુખી થાતાં. ૯
- ખનો નહિ શક્તિથી અંધા, ખનો ભગવાનના બંદા;
રહો ના દુર્ગુણે ગંદા, ત્યજી દો મોહના ફંદા. ૧૦
- સ્કુરાવો શક્તિયો સર્વે, રહો ના કોઈથી ગર્વે;
બુદ્ધયબ્ધિ સંઘબળ શક્તિ—, વડે છે શાંતિ ને નીતિ. ૧૧

૨૫૮

પીંજરનો પોપટ અને પોપટનું ટોલું.

- એક નગરના બાગમાં, માલીક છે ધનવંત;
શુક ભણેલો રાખિયો, પિંજરમાં ગુણવંત. ૧
- મધુર ગાયન ગાવતો, માલીક કરે પ્રસન્ન.
માલીક તેને સાચવે, રાજી રાખે મન્ન. ૨
- સુવર્ણનું છે પિંજર, મીઠાં ફલ આહાર;
સુવર્ણનું છે કચોલડું, જલ પીતો ધરી પ્યાર. ૩
- શુકનું ટોળું આવિયું, સુવર્ણ પિંજર પાસ
પિંજર શુક ખુશી થયો, બોલ્યો વચન વિલાસ. ૪
- મુજસમ શિક્ષણને ગ્રહો, રહો પિંજરે ખાસ;
સુખી થયો શુકપક્ષીઓ, રહેશે નહીં જ ઉદાસ. ૫
- શુકનું ટોળું બોલ્યું પ્રેમે, સુખ બંધુ શિખસારી;
કેદીને સુખ હોય ન સ્વપ્ને, સ્વતંત્રતા અમ પ્યારી;
જેથી સ્વતંત્રતાનો નાશ, સાચું શિક્ષણ નહીં તે ખાસ. ૬
- ભલે હોય સુવર્ણ મઢેલું, પિંજર બંધન ખાસ;
એ પિંજરના કેદી બનતાં, છૂટે અમને ત્રાસ,
પ્રભુએ આપ્યું છે સ્વાતંત્ર્ય, મૂકી થવું કેમ પરતંત્ર. ૭
- કુદ્રતનાં ગાયન શુભ ગાતાં, વૃક્ષવેલીપર બેસી;
રાત્રી થાતાં વન વૃક્ષોમાં, રહીએ સ્થાન પ્રવેશી,
ખાવું પીવું મન અનુસાર, બંધન ગમે નહીં તલભાર. ૮
- સ્વતંત્રતામાં મૃત્યુ સારું, કેદી જીવન ખારું;
આત્માકાશે ઉડવું થાતું, કેને હોય ન પ્યારું,
મીઠાં ફળનો છે આહાર, અમારી મરજીને અનુસાર. ૯
- જાતિ જાતિમાં મળવું સારું, કુદ્રતની એ રીતિ;
પર જાતિથી મેળ મળે નહીં, સમજ સમજ એ નીતિ,
કેદમાં રહેવું એ છે દુઃખ, ભૂલથી માન્યું ત્યાં રહેં સુખ. ૧૦

૨૫૮

- સુખ અમારૂં વનવગડારું, શું બાણો ઘરખંદી !!!
 હસીએ રમીએ લીલા કરીએ, રહે ન બુદ્ધિ મંદી,
 થાતાં જન્મ થકી પરતંત્ર, સમજ્યા બતા નાહો નિજમંત્ર. ૧૧
 એકવાર બે છૂટું થાવે, સુખનો અનુભવ પાવે;
 મૃત્યુથકી પણ બંધન તુજને, ખૂરૂં લેશ ન ભાવે,
 ઇશ્વર રાજ્યમાં બંધન નહોય, કેદો મનુષ્યે કીધી જોય. ૧૨
 ઇશ્વર રાજ્યમાં સર્વજીવોની, સ્વતંત્રતા સોહાય;
 માનવજાતિ ભૂલી પ્રભુને, ક્યાંથી પ્રભુને પાય,
 પરને કરે ગુલામ જ જેહ, અંતે થાય ગુલામ જ તેહ. ૧૩
 તુજને બંધનમાંહી નાખ્યું, બાય ન અમથી સાંખ્યું;
 નિજજાતિના મેળે સહુને, સુખ છે પ્રભુએ લાખ્યું,
 અહોહો માનવ કેવી જાત, કેદી કરી થતી રળિયાત. ૧૪
 શુક જાતિનાં ગાયન મીઠાં, માનવના મન લાગે;
 પોતાના ગાયનમાં આનંદ, સમજે તો ઘટ બાગે,
 સમજશે ક્યારે માનવ જાત, વિશ્વની કુદ્રતને સાક્ષાત. ૧૫
 કલા કરીને પિંજરમાંથી, છૂટવું ધર્મ એ ત્હારો;
 સમજ સમજ શુક શાણા જ્ઞાને, પિંજરવાસ નહારો,
 બંધન મુક્ત થવાને કાજ, કરજે લાખો કોટિ ઇલાજ. ૧૬
 ઇશ્વરી કુદ્રત નીતિ સાચી, બંધનમુક્ત જ થાવું;
 બંધન કરવું ઘટે ન કોને, નિજ ધર્મે સ્થિર થાવું,
 એવું શુક સમજીલે સત્ય, ભૂલી જ ના ત્હારાં કૃત્ય. ૧૭
 ઇશ્વરી રાજ્યના કાયદા આગળ, માનવ કાયદા તુરંછ;
 સ્વતંત્રતા ત્યાં જીવન સુખ છે, જાલ ન ગદ્દા પુરંછ,
 બંધન મુક્ત થવામાં ન્યાય, ત્યાં નહિ થતો કશે અન્યાય. ૧૮
 શુક ટોળાની સત્ય શિખામણ, માની શુક હરખાથો;
 સ્વતંત્રતા સુખ શાંતિ પ્રીતિ, સમાનતાને પાથો,
 બુદ્ધિસાગર શિક્ષા ગેશ, માને વર્તે શર્મ હમેશ. ૧૯

૨૬૦

સ્વરાજ્યલાયક.

સ્વરાજ્યલાયક તેહ, ખરેખર સ્વરાજ્યલાયક તેહ;
 સર્વે શક્તિનું ગેહ.....ખ.
 વિશ્વ લોકોપર પક્ષપાત નહીં, રંગ કોમ નહીં લેહ,
 જ્ઞાની ભક્તને કર્મયોગી જેહ, ભય લગ્ન નહીં ખેહ. ખરેખર.
 સર્વખંડના લોકોસાથે, સમભાવને સહકાર;
 ઇશ્વરી નીતિયોગે પ્રવર્તે, ખીજે નહીં તલભાર. ખરેખર. ૨
 એકાત્મભાવ ધરે જગ સાથે, સર્વને સરખો ન્યાય;
 દેશ કોમનો લેહ ધરે નહીં, કરે ન લેશ અન્યાય. ખરેખર. ૩
 સર્વદેશની સર્વપ્રબળો, સાથે રાખે પ્રેમ;
 જીવમ અન્યાયને હિંસા ટાળે, યથાશક્તિથી નેમ. ખરેખર. ૪
 સત્યબ્રહ્મે ને અસત્યને છંડે, પૂર્ણદયાનાં કૃત્ય;
 કરતો પરમાર્થોને પ્રેમે, કદિ ન યોગે અસત્ય. ખરેખર. ૫
 સર્વદેશના હિતનેમાટે, નીતિના જે પ્રબંધ;
 ઘડે ઘડાવે સર્વદેશથી, રાખે સત્ય સંબંધ. ખરેખર. ૬
 સર્વવિશ્વમાં રાજ્ય કરંતી, પ્રબળ જે એવી થાય;
 એક ખીજને સ્હાય કરંતી, થાતાં યોગ્ય ગણાય. ખરેખર. ૭
 ઇશ્વરનો ન્યાય પ્રેમ જે બળે, રાજ્ય પ્રબળો સર્વ;
 દીનતા નમ્રતા શ્રદ્ધા સત્યે, રહે ન મનમાં ગર્વ. ખરેખર. ૮
 મન ઇન્દ્રિયો જીતે યોગે, કરે વ્યસનનો ત્યાગ;
 પોતાનાપર રાજ્યને લાયક, બળે તેનો રાગ. ખરેખર. ૯
 કુટુંબ ઉપર રાજ્ય કરે તે, જ્ઞાતિ રાજ્યને યોગ્ય;
 સ્વાર્થો ત્યાગી પરમાર્થોમાં, આપે જે બહુ ભોગ. ખરેખર. ૧૦
 દુર્ગુણ દોષનો ત્યાગ કર્યાથી, આત્મિક રાજ્ય કરાય;
 આત્મરાજ્યની પ્રાપ્તિ થયાથી, દેશરાજ્ય યોગ થાય. ખરેખર. ૧૧
 સ્વરાજ્યલાયક સર્વ વિશ્વમાં, બને જે નરનેનાર;
 ખુદ્ધિસાગર વિશ્વમાં ત્યારે, આનંદ શાંતિ અપાર. ખરેખર. ૧૨

૨૬૧

देशी राजाओने शिक्षा-

- देशी राजाओने शिक्षा-દઉ રૂચે તો માનો.
દારૂ ને વ્યભિચારજ છંડો, તજ્ઞે સંગ ગુણુકાનો.
સમજી વર્તે તે સુખ પાય, નહીં તો દુઃખી અંતે થાય. ૧
- દુર્જન દુષ્ટની સંગત ત્યાગો, નિજ કર્તવ્યે જાગો,
જીવાની જાળવશો પૂરી, દુર્વ્યસનોથી ભાગો;
કરો નહીં ખર્ચ નકામું એક, રાખો સત્ય નિયમનો ટેક. ૨
- તન ધન શક્તિ પદ અભિમાને, જશો ન મનમાં ફૂલી,
અંતે ખાલી હાથે જશો, દુર્ગતિમાંહી ભૂલી;
કરશો ગુણીજનોનો સંગ, રાખો પ્રભુ ભકિતનો રંગ. ૩
- આવકના અનુસારે ખર્ચો, કરશો નીતિ ધારી,
ફેંશનની ફિશીયારીમાંહી, ફસતાં દુઃખડાં ભારી;
સાદા વેષે જીવન જીવ, તેથી ચિંતા ઓછી થાય. ૪
- પ્રજાવર્ગની સાથ વસીને, સુખ દુઃખ તેનાં જાણો,
પક્ષપાત વણુ ન્યાય કરીને, ભલું કરી સુખ ઇમાણો
પ્રજાનો સેવક રાજા હોય, તેની કીર્તિ જગમાં જોય. ૫
- કાયા કાનના કદી ન થાશો, થાશો તો પસ્તાશો,
વૈરીને પણ મિત્ર કરીને, આલંતા સુખ પાશો.
કરશો પાપ કર્મનો ત્યાગ, પ્રજા પર નિશદિન ધારો રાગ. ૬
- ક્રોધમાન માયાને લોભે, દુષ્ટપ્રવૃત્તિ થાય,
જેવી સંગત તેવી બુદ્ધિ, સમજ્યાથી સુખ પાય;
કરો નહીં ક્યારે અત્યાચાર, તેથી ભ્રષ્ટ થશો નિર્ધાર. ૭
- ખિટીશ રાજ્યતણા સહકારી, ખિટીશ ગુણુને ધારો,
ઉદાર મનના થૈને વર્તો, રૈયત હિત સંભારો;
પ્રજાના પ્રેમ વિના શું રાજ્ય, પ્રજાના પ્રેમ વિના શું કાજ. ૮

૨૬૨

- પ્રબ્ધ વર્ગને જકડી રાખી, નિર્બંધ પોતે થાશે;
 દાસ વર્ગના ઉપરી બનતાં, પોતે બહુ શરમાશે;
 રાબ, પ્રબ્ધજાતિને હેત, એવો ઇશ્વરનો સંકેત. ૯
- સાડું કરતાં સાડું થાશે, ધરો પ્રભુ વિશ્વાસ;
 ખૂડું કરતાં ખૂડું થાશે, ન્યાય પ્રભુનો ખાસ,
 આતાં વિષય વાસના દાસ, પડતી રાબ્ય પ્રબ્ધની ખાસ. ૧૦
- ખાતાં સર્વે દેખો નબરે, તપાસ સઘળી રાખો;
 દુષ્ટકામના મનમાં પ્રગટે, તેને મારી નાખો,
 સાચવો શરીર બળને ખાસ, મૂકો સમજીને વિશ્વાસ- ૧૧
- મોંજમઝા માટે નહીં રાબ, પ્રબ્ધ ઉદ્ધયને માટે;
 રાબ્ય યોગ્ય કેળવણી લેશે, વળો ન અવળી વાટે,
 હજો ને મળો પ્રબ્ધ હિત સાથ, તેથી પ્રસન્ન છે જગનાં ૧૨
- કેફી ચીજો કદિ ન લેશે, રૂસ્વત્થી દૂર રહેશે.
 સત્ય શિખામણુ સૌને કહેશે, દાન સુપાત્રે દેશે,
 નિયમસર કરશે સર્વે કાજ, તેથી વખણાશે નિજરાબ્ય. ૧૩
- સર્વપ્રકારે પ્રબ્ધ વર્ગનાં, સુખનાં કૃત્યો કરશે;
 રામ રાબ્યની પેઠે વર્તો, પ્રભુ કૃપાને વરશે,
 કરો ના પશુ પંખીની ઘાત, મારો નહિ મરતાને લાત. ૧૪
- સર્વ ધર્મની બાતિ સાથે, ધર્મ દ્રેષ વણુ રહેશે;
 સર્વ ધર્મના ગુરૂ સન્માની, સત્યને તારવી લેશે,
 પ્રમાણિક સાચા રહેશે નિત્ય, તેથી થાશે ચિત્ત પવિત્ર. ૧૫
- માત પિતા ગુરૂ વૃદ્ધની પૂબ, સાધુ સંતની સેવા;
 ગો. બ્રાહ્મણનું રક્ષણ કરતાં, મળશે મુક્તિ મેવા,
 દેશે દુષ્ટ ચોરને દંડ, કરશે દુઃખિયાં માટે કંડ. ૧૬
- લાયકજનને લાયક કાર્યો, સોંપો રાબ્ય હિતાર્થે;
 લાયક જનને માનથી તોષો, વહો જીવન પરમાર્થે;
 રાખો દીર્ઘ દૃષ્ટિને ખંત, થાશે ઉત્સાહી ગુણવંત. ૧૭

૨૬૩

સમયોચિત શુભ કાર્યો કરશો, સન્મનોને નવાળો;
 દયા દાનને દમ ગુણુ ધારો, રહેણીનું ફલ પાવો,
 ઉત્તમ સાધુ સંતની સંગ, કરતાં ધર્મબુદ્ધિનો રંગ. ૧૮

રાજા રાણા નવાળ ઠાકોરો, હિત શિક્ષા સહુ માટે;
 કહી લખી વાંચી સુણતાં તે, વળજે ધર્મની વાટે,
 બુદ્ધિસાગર સૂરિ સત્ય, કથતાં થાતાં ધર્મનાં કૃત્ય. ૧૯

વિશ્વોદ્ધારક.

કરતા વિશ્વોદ્ધાર, અહો તે કરતા વિશ્વોદ્ધાર,
 કર્મ યોગી ગુણુ શક્તિથી પૂરા, ઇશ્વરના અવતાર. અહો. ૧

અસત્ય રીત રીવાજો ટાળે, દુષ્ટબંધન હરનાર.
 સત્ય પ્રકાશે નિર્ભય થૈને, મોહનો કરે સંહાર. અહો. ૨

કોટિ નિંદકો નિંદે ભાંડે, તોપણુ દ્વેષ ન થાય;
 ભક્તો સ્તવે પણુ હર્ષ ન પામે, ફર્જ બંધવે બ્ધય. અહો. ૩

સંમજે નહીં તે શત્રુઓબનતા, કોપે મારવા બ્ધય;
 તેઓનો ઉદ્ધાર કરે સહી, આપી જ્ઞાનની સ્હાય. અહો. ૪

સત્કર્મો કરતાં નહીં રાખે, મૃત્યુની દરકાર;
 સમભાવે દુનિયાને દેખે, સદ્ગુણુનો ભંડાર. અહો. ૫

સુખદુઃખમાં સમભાવે વર્તે, યશ અપયશ સમભાવ;
 એવા સંતો ભક્તો પૂરા, કરતા વિશ્વ બચાવ. અહો. ૬

સર્વદેશમાં જ્ઞાન પ્રચારે, દુર્ગુણુ કરતા હરે;
 બુદ્ધિસાગર વિશ્વોદ્ધારક, ભક્તો સંતો શૂર. અહો. ૭

૨૬૪

સુધારા.

- કરો સુધારા બેશ, હિન્દીઓ કરો સુધારા બેશ,
 ટાળી ઝઘડા કલેશ..... હિન્દીઓ.
- પ્રાણાયામને કસરત કરીને, શરીર ખીલવો બેશ.
 વીર્યનું રક્ષણ કરતાં શક્તિ, આનંદ હોય હમેશ. હિં. ૧
- બાલલગ્નની હોળીમાંહી, હોમો ન બહાલાં બાલ;
 ખર્ચ નકામાં કરો ન ક્યારે, છંડો મૂર્ખની ચાલ. હિં. ૨
- માંહોમાંહે પંચ નીમીને, ન્યાય ચૂકવશે સર્વ;
 કુસંપ કૂટ ત્યાં પડતી પૂરી, ત્યાગો ખોટા ગર્વ. હિં. ૩
- ધર્મના બહાને લડો ન મોહિ, થાઓ મળી સહુ એક.
 હિંદની ચડતી કરવા માટે, રાખો સંપ વિવેક. હિં. ૪
- ભક્તિ ઉપાસના પ્રભુની કરશે, વેશ્યા સંગથી દૂર,
 રહેશે દૂર વ્યભિચારથી, દારૂ લોકતો બનો શૂર. હિં. ૫
- દારૂ હિંદથી દૂર કાઢો, કરો ન ગોવધ પાપ;
 વૃદ્ધપણમાં લગ્ન કરો નહીં, કોધે દો નહીં શાપ. હિં. ૬
- હિંદુ મુસલમાન જૈનને પારસી, ખ્રીસ્તિ જૈાદને શીખ;
 સંપી રહેશે પ્રેમ ન્યાયથી, માગો ન જૂઠી ભીખ. હિં. ૭
- સર્વપ્રકારના દ્રોહ કરો નહીં, ક્રેશનથી રહો દૂર;
 સર્વજીવોની દયા ધરો દિલ; બનો ન પાપી કૂર. હિં. ૮
- જૂઠને છંડો ચારીને છંડો. કરો અતિથિ સેવ;
 માત પિતા ગુરૂ વૃદ્ધની સેવા, પૂજો ધ્યાવો દેવ. હિં. ૯
- દુષ્ટ સુધારા ગણો ન સારા, ગુણો ખીલવશે સર્વ;
 સર્વ જાતની શક્તિ ખીલવશે; કરો ન ક્યારે ગર્વ. હિં. ૧૦
- એક પિતાનાં બાલક સર્વે, આપો પરસ્પર સ્હાય.
 બુદ્ધિસાગર સર્વપ્રકારે, ચઢતી સંપે થાય. હિં. ૧૧

૨૬૫

દયા.

- દયા ધર્મનું મૂલ, વિશ્વમાં દયા ધર્મનું મૂલ;
દયા વિના સહુ ધૂલ. વિશ્વ.
- દયા વિનાના ધર્મ નકામા, ટીલાં ટપકાં ફેાક;
દયા વિનાનાં શાસ્ત્રો કાચાં, સમજો સર્વે લોક. વિશ્વ. ૧
- દયા વિનાનાં રાજ્ય નકામા, દયા ન ત્યાં શો ધર્મ;
દયા વિનાના દેવ નકામા, પ્રગટે પાપનાં કર્મ. વિશ્વ. ૨
- દયાવિનાનું સત્ય નકામું, દયા ખરૂં છે સત્ય;
દયા વિનાના ભૂપો ખોટા, દયા થકી શુભ કૃત્ય. વિશ્વ. ૩
- દયા ગંગા કાઠે ઉગે, તૃણ સમા સહુ ધર્મ;
દયા નહીં ત્યાં ધર્મ નહીં છે, સમજો સાચું મર્મ. વિશ્વ. ૪
- દયા પ્રગટ ત્યાં ઇશ્વર નક્કી, દયા ત્યાં ગુરુ હોય;
હિંસામાં નહીં ધર્મ કદાપિ, સમજ્યાથી સુખ જોય. વિશ્વ. ૫
- રકતમાંસ લક્ષણથી પાપ જ, પ્રાણી વધથી અધર્મ;
જીવોને દુઃખ દેતાં હિંસા, મળે ન તેથી શર્મ. વિશ્વ. ૬
- દયાધર્મમાં તપ જપ સંયમ, યજ્ઞોનું ફળ હોય;
દયાભાવથી ડગલે ડગલે, યજ્ઞકોટિ ફલ જોય. વિશ્વ. ૭
- મનવાણી કાચાથી અહિંસા, -કારક પોતે ઇશ;
દયાવંતથી પ્રભુ ન જૂઠા, ભાળે વીર જગદીશ. વિશ્વ. ૮
- દયાવૃત્તિ છે ઇશ્વર પ્રેરિત, હિંસા મોઢે થાય;
મત કદાચહુ પક્ષપાતને, છ'ડે અહિંસા પાય. વિશ્વ. ૯
- સ્વાધિકારે યથાશક્તિથી, કરો દયાનાં કર્મ;
દયાથકી પુણ્ય થાય છે નક્કી, સમજી છ'ડો અધર્મ. વિશ્વ. ૧૦
- દુઃખી દીનને પશુ પંખીની, દયા કરો નરનાર;
બુદ્ધિસાગર દયા કરતાં, પ્રભુ મળે નિધાર. વિશ્વ. ૧૧

૨૬૬

સર્વવિશ્વની શાંતિનો ઉપદેશ.

- સર્વ વિશ્વમાં ભિન્ન રંગના, લોકોની શાંતિ કરનાર,
ઉપાયો સાંભળશે પ્રેમે, વર્તતાં શાંતિ નિર્ધાર. ૧
- કાળી ગોરી ચામડી લેદે, બૂઠાં નહિ પ્રભુનાં સહુ ખાલ;
રંગલેદને દેશલેદને, ત્યજી અલેદી ધરશે ખ્યાલ. ૨
- ધર્મલેદથી લડો ન લોકો, લેદપુદ્ધિથી ઇશ્વર દૂર;
જડશક્તિથી સત્યરાજ્ય નહિ, મોહ રાજ્યમાં
દુઃખનું પૂર. ૩
- દેશલેદથી સ્વાર્થ ધરીને, અન્યદેશનો હણો ન સ્વાર્થ;
સર્વદેશમાં અલેદભાવે, વર્તે શાંતિ છે પરમાર્થ. ૪
- યુરોપ એશિયા આફ્રીકાને, અમેરિકા ખંડોના લોક;
વર્ણ ખંડને દેશલેદથી, લડતાં દુઃખની વધશે પોક. ૫
- પરમેશ્વરને ભૂલી જતાં, રંગાદિકના લાગે લેદ;
સ્વાર્થમોહથી એક બીજાનું, ખુરું કરતાં પ્રકટે ખેદ. ૬
- વિમાન શોધ્યાં તારો શોધ્યા, ઠરી ન ખેઠા તેથી ઠામ;
અણુવિશ્વાસી થયા પરસ્પર, કૂટ નીતિનું બનિયા ધામ. ૭
- વર્ણલેદથી ભૂદ્યા ભારે, ખંડલેદથી ભૂદ્યા ભાન;
ન્યાય પ્રેમને સત્ય અઘ્યાવણુ, વિશ્વવિષે નહિ શાંતિસ્થાન. ૮
- એક બીજાના દેશ સ્વાર્થથી, સત્ય ધર્મનો કરો વિનાશ;
સર્વ વિશ્વમાં આત્મપુદ્ધિ વણુ, ન્યાય નીતિમાં લેદ
છે ખાસ. ૯
- સર્વ વિશ્વના ભૂપ પ્રમુખો, જ્ઞાનીઓ ટાળો ઝટ લેદ;
સર્વવિશ્વને ધરના જેવું, માની વર્તે ટળશે ખેદ. ૧૦
- સર્વખંડના આગેવાનો, સ્વતંત્રતામાં કરશે સ્હાય;
એક બીજાનું સાડું કરતાં, ટળશે સહુ લેદો અન્યાય. ૧૧
- એક બીજાને આશ્રય આપો, સ્વતંત્રતા અર્પી સહકાર;

૨૬૭

કરતાં પરમાર્થેના કાર્યો, વિશ્વવિષે શાંતિ નિર્ધાર.	૧૨
જડ શોધોને પશુબલ મોહો, યુધ્ધે માનવ ગણુ સંહાર;	
રક્ત રેડતાં વર્ષ હબરો, ગયાં ન શાંતિ મળી લગાર.	૧૩
માટે વિશ્વને માની ઘરસમ, આતમસમ માની નિર્ધાર;	
બુદ્ધિસાગર સત્ય પ્રેમથી, વર્તો જગમાં નરનેનાર.	૧૪

તપ.

બળો ઉઠો બલો સઘળું, તપ તપવા થાશે તૈયાર;	
સર્વ બાતનાં દુઃખ સહીને, સત્ય ન છડો તપ એ સાર.	૧
કદી ગુલામી ગણો ન સારી, સ્વતંત્રતાનું મૃત્યુ શ્રેષ્ઠ;	
અરે હિંદીઓ તપને તપશો, દાસભાવની ટળશે વેઠ.	૨
આત્મભોગનું તપ છે મોટું, તપતાં શક્તિ પ્રગટે ખેસ;	
સ્વાર્થ ત્યાગ છે તપની માતા, સ્વાધીનતામાં શક્તિહુમેશ.	૩
તપીયા બનશો સર્વ હિંદીઓ, નિર્ભય થાવો મૃત્યુ હેત;	
મરતાં શીખો ધરી અહિંસા, સ્વરાજ્યનો એ છે સકેત.	૪
બુદ્ધીઓ કે બુદ્ધ કરે પણ, સ્વરાજ્ય માટે સહેશો સર્વ;	
સહેવું ને રહાવું એ તપ છે, તપતાં રહે ન કોના ગર્વ.	૫
અતિ ખર્ચોને મોંઝ મઝાથી, દૂર થવું તપ છે સુખકાર;	
મનપર કાખ રાખી ચાલો, દુર્વ્યસનો ત્યાગી નિર્ધાર.	૬
ન્યાય સત્યને સમાનતામાં, મોહરાજ્યનું રહે ન ભોર;	
દેહાધ્યાસને દૂર કરીને, આતમ બળનું પામો તોર.	૭
મર્યા વિના નહિ સુક્રિત મળતી, મોહ ત્યાગતાં કેઈ ન દાસ;	
સ્વરાજ્યમાં નહિ દુઃખને ભીતિ, સ્વતંત્રતાથી સુખડાં ખાસ.	૮
મનમાં પ્રગટયા દુષ્ટ વિચારો, રોક્યાથી તપ મોટું થાય;	
દુષ્ટ વાસના ત્યાગે તપ છે, દેવો કરતા નક્કી રહાય.	૯
સ્વરાજ્યાર્થે સર્વે સ્વાર્પણ, કરશો ભાવે નર ને નાર;	
દેશદ્રોહને રાજ્ય દ્રોહથી, દૂર રહેવું તપ સુખકાર.	૧૦

૨૬૮

સર્વ હિન્દીઓ એકાત્માથૈ, માગો પરમેશ્વરની સ્હાય;
 દુર્ગુણોથી દૂરે થાશો, સદ્ગુણથી નિજ રાજ્ય સુહાય. ૧૧
 ગુણોવિના નહિ સ્વરાજ્ય ક્યારે, કરતાં કોટિ કોટિ ઉપાય,
 દુર્ગુણ પ્રગટે રાજ્ય ન કોનું, સર્વ વિશ્વમાં વર્તે ન્યાય. ૧૨
 સમજી સાચું સર્વ હિન્દીઓ, તપથી કરશો આતમશુદ્ધિ;
 બુદ્ધિસાગર સ્વરાજ્ય અંતર, બાહિર પ્રગટે સુખની બુદ્ધિ. ૧૩

સ્વરાજ્ય.

સ્વરાજ્ય છે એ સત્ય, જગત્માં સ્વરાજ્ય છે એ સત્ય;
 સમજો એનાં કૃત્ય..... જગત્માં.

દારૂપાન ન વેશ્યા ગમન નહીં, પરનારી નિજ ખેન,
 ચોરી ન કરવી ખૂન ન કરવું, જૂઠું નહીં તેમ દૈન્ય. જ. ૧
 સર્વવિશ્વ નિજ ધરના જેવું, એવો ભાવ સમાન;
 કોર્ટે ન જાણું લડી વઢીને, લેવા ન પરના પ્રાણ. જ. ૨
 કેપ્રી પીણા દુષ્ટ વ્યસનના, ત્યાગે સ્વરાજ્ય છે પાસ;
 પરોપકારી કર્મો કરવાં, ગણુવા ન કોને દાસ. જ. ૩
 ધન બળથી અન્યાય ન કરવો, ન્યાયથી વર્તવું પાસ;
 સ્વાર્થ અનીતિ મોહ ન કરવો, પ્રભુ ઉપર વિશ્વાસ. જ. ૪
 પક્ષપાતથી પાપ ન કરવું, કહેણી રહેણી સમાન;
 વૈરનો બદલો પ્રેમથી વાળો, સ્વર્ગીય રાજ્ય પ્રમાણ. જ. ૫
 નીતિથી ધન લેશું કરવું, વદવી ન જૂઠી સાખ;
 પરધનને પત્થર સમ ગણવું, ધારો જેવી રાખ. જ. ૬
 પરમાર્થે -તન ધન વાપરવું, કરવાં પુણ્યનાં કામ;
 શાહ ગરીબ સરખો મન ધારો, ખનો દયાનું ધામ. જ. ૭
 સ્વરાજ્ય એવું આત્મિકબળથી, પામો જગ નરનાર;
 ગુણો વિનાનું સ્વરાજ્ય નહીં છે, સ્વતંત્રતા નહીં ધાર. જ. ૮

૨૬૯

બુદ્ધિબલ ઉત્સાહપ્રયત્ને, સત્ય સ્વરાજ્ય ચહાય;
 જીવતાં મરજીવા થાતાં, ક્ષણમાં રાજ્ય પમાય. જ. ૯
 પિંડે પિંડે સ્વરાજ્ય છે સહુને, વિશ્વમાં સર્વની પાસ;
 એવા સ્વરાજ્યને સ્થાપો સર્વે, રહો ન કોઈ ઉદાસ. જ. ૧૦
 સ્વરાજ્ય સ્વરાજ્ય મળવા માટે, કરે જે વિશ્વ પોકાર;
 પણ ઘટમાં સ્વરાજ્ય ન જાણે; ત્યાં છે દુઃખ અપાર. જ. ૧૧
 વ્યથિ સમથિ સ્વરાજ્ય સાચું, પ્રગટે સુખ છે શાંતિ;
 બુદ્ધિસાગરશુર કૃપાએ, થાતી આત્મોત્કાન્તિ. જ. ૧૨

સંપ.

સંપ વિના નહીં જંપ, સમજશો સંપ વિના નહીં જંપ.
 સંપે ન દુઃખનો કંપ સમજશો.
 સંપથી શક્તિયો વધેરે, થાવે ન ક્યારે હાર;
 આત્મલોગ આપ્યા વિના રે, સંપ ન થાય લગાર. સ. ૧
 સમજ્યો સંપી રહેરે, મૂર્ખો ધરે મત ખેદ;
 સંપી રહે નહીં સ્વાર્થીઓરે, મરે પાડી જહુ લેદ. સ. ૨
 સંપ વિના જળ નહીં કશુંરે, શત્રુઓથી હણાય;
 ફાટફૂટ જ્યાં જહુ થતીરે, ત્યાં નહીં શાંતિ જરાય. સ. ૩
 સંપથી સંઘનું જળ ઘણુંરે, ઋદ્ધિ સિદ્ધિ પ્રકાશ;
 ચઢતી વેળા થાય છે રે, થાય ન કોનો વિનાશ. સ. ૪
 સર્વજાતિના હિન્દીઓરે, સંપે જીવશો ખાસ;
 સંપ વિના મરી જાવશોરે, એવો ધરો વિશ્વાસ. સ. ૫
 સ્વાર્થલોગને આપતાંરે, રાખે સહનતા જેશ;
 મતકદાબ્રહ્મ ત્યાજતાંરે, નાસે કુસંપના કલેશ. સ. ૬
 સંપવિનાના માનવોરે, અન્યના થાય શુભામ;
 સંપનાં કારણ આહરોરે, કરશો સંપથી કામ. સ. ૭

૨૭૦

ત્યજી અહતા માનનેરે, સંપી ખનો સહુ એક;	
કુસંપથી બગડે બધુંરે, રહે ન ટેકને નેક.	સ. ૮
કલિયુગમાં સંઘ શક્તિયોરે, સંપથી લેગી થાય;	
સંપથી સુખ શાંતિ રહેરે, વિપત્તિ દુઃખ બાય.	સ. ૯
સર્વબલિયો સંપથીરે, બગો ઉઠો કરો કાજ;	
સંપ ઉત્સાહને ન્યાયથીરે, રહેશે હિંદની લાજ.	સ. ૧૦
ભરમાયા ભમશેા નહીંરે, હિંદી નરને નાર;	
બુદ્ધિસાગરસંપથીરે, ચઢતી છે નિર્ધાર.	સ. ૧૧

શક્તિ.

સર્વ બલિ શક્તિ પ્રગટાવ, શક્તિયોથી જીવ્યું લાવ;	
શક્તિવિના પરતંત્ર ગુલામ, શક્તિ વિના નહિં રહેવે નામ.	૧
જ્ઞાન બુદ્ધિની મોટી શક્તિ, ઉદમ સાહસ ખંતથી વ્યક્તિ;	
સંઘ શક્તિથી જીવ્યું બાય, સંપ શક્તિ વણ મૃત્યુ થાય.	૨
મૃત્યુથી નહિં ડરે લગાર, જય પામે તે નરને નાર;	
સર્વકલા શિક્ષણનું જોર, વર્તે ત્યાં છે શક્તિ ચોર.	૩
દેહભીતિને ટુંક વિચાર; વિષય લોગ આસક્તિ અપાર;	
અરસ્પરસમાં શત્રુભાવ, ત્યાં પડતીનો પડતો દાવ.	૪
સબળાથી દુર્બલ જીતાય, એવો છે કુદ્રતનો ન્યાય;	
દુર્બલ લોકોનો જો સંઘ, થાવે સંપે ત્યાં છે રંગ.	૫
શક્તિ એજ છે મોટો ન્યાય, અશક્તિ છે મોટો અન્યાય;	
શક્તોથી પણ શક્તિમંત, તેનો ન્યાય કરે ભગવંત.	૬
દેશકાલ અનુસારે જેહ, શક્તિનાં સાધન છે તેહ;	
બ્રગટાવો શક્તિયો જશ, તેથી નાસે સઘળા કલેશ.	૭

૨૭૧

શક્તિ એજ છે જગમાં ધર્મ, શક્તિ પ્રદાયક કરવાં કર્મ;	
જડ શક્તિયો જગને હેત, આત્મશક્તિયે જગને હેત.	૮
જડશક્તિ છે બાહિર રાજ્ય, આત્મશક્તિ આંતર સામ્રાજ્ય;	
જડ ચેતન શક્તિની જરૂર, પ્રગટતાં પ્રભુતા જ હજૂર.	૯
શક્તિવિનાના જ્ઞાની લોક, બની ગુલામો પાડે પોક.	
માટે પ્રગટાવો સહુ શક્તિ, નહીં તો મરશો થશે અશક્તિ.	૧૦
માગે ભીખ ન ભાગે ભૂખ, શક્તિ વિનાની નીતિ શુષ્ક;	
શરણે રાખે શક્તિમંત. શક્તિ પ્રગટાવો ગુણવંત.	૧૧
શક્તિમાં વસતા સહુ ધર્મ, શક્તિમંત નહિ બાંધે કર્મ;	
શૂરા ધીરા થાશે ભવ્ય, કરશે ઉત્સાહે કર્તવ્ય.	૧૨
ચાર વર્ગને સાધનકાળ, સર્વ પ્રકારે શક્તિ ઈલાજ;	
યુદ્ધસાગર શક્તિમંત, થાતાં બહારે છે ભગવંત.	૧૩

સ્વાધિકારધર્મ.

બની નિર્ભય સૌ લોકરે, નિજ ફર્જ બજાવો;	
ફર્જ ખરો નિજ ધર્મરે, મોહે, ભૂટી ન બંધવો. બની.	
નિત્ય અમર નિજ આત્મભાવો, ભીતિ દૂર હઠાવો;	
કરી કેશરિયાં કીર્તિ કમાવો, શૂરાતનથી સુહાવોરે.	નિજ. ૧
કોટિ કોટી દુઃખો પડતાં, ધગ પાછા ન હઠાવો;	
સંઘ બળે ને સંપથી ચડતી, થાશે નિશ્ચય લાવોરે.	નિજ. ૨
ફર્જ બજાવતાં યદિ મૃત્યુ, થાય તો માનો દહાવો;	
ઉપકારો કરવામાં સઘળું, જીવન પ્રેમે વહાવોરે.	નિજ. ૩
નીતિ ધર્મને કદી ન ચૂકો, સત્ય અને ન્યાય રહાવો;	
સર્વજીવોનાં સંકટ ટાળો, મરતાંઓને બચાવોરે.	નિજ. ૪
પરમાર્થે મરવામાં ખૂટીતાં, સ્વર્ગનું રાજ્ય ન પાવો;	
મરતાં કોટિ લોક ઉદ્ધરતાં, વ્યર્થ સમય ન ગુમાવોરે.	નિજ. ૫

૨૭૨

શરમાર્થે જે તનધન હોમે, હોય જગત્માં ચાવો;	
સ્વાધિકારે કર્મ કરતાં, મરતાં સ્વર્ગ સિધાવોરે.	નિજ. ૬
પરિગ્રહ ઉપસર્ગોની કોટિ, સહીને આગળ બવો;	
પ્રેમોત્સાહને ઉદ્યમ અંતે, આનંદ શાંતિ પાવોરે.	નિજ. ૭
શૂરને દાની ભકતો બગો; ઉંઘલાને જગાવો;	
સઘળા સદ્ગુણ અંગ ધરીને, દુર્ગુણ શત્રુ હરાવોરે.	નિજ. ૮
હૃદયો સાથે હૃદયો મિલાવો, હાથો હાથ મિલાવો;	
બુદ્ધિસાગર સદ્ગુરુ શિક્ષા, ધારી સ્વરાજ્યને પાવોરે.	નિજ. ૯

વ્યભિચાર

વ્યભિચાર દુઃખકાર, છંડશે વ્યભિચાર દુઃખકાર,	
પ્રગટે પાપ અપાર.	છંડશે.
તન મન ધન કીર્તિની હાનિ, શાંતિ વળે ન લખાર.	
પડતી થતી સહુ વાતે પૂરી, દે લોકો ફિટકાર.	છં. ૧
રાજાઓનાં રાજ્ય ગયાં કે, બ્રહ્મ થયાં નરનાર.	
વ્યભિચારે નહીં પ્રેમનો છાંટો, દુર્બુદ્ધિ નિર્ધાર.	છં. ૨
ધર્મ નહીં વ્યભિચારી પાસે, કલંક કૂળ દેનકર.	
દેશ રાજ્ય કોમ નાતની પડતી, મૃત્યુ થતાં નહીં વાર.	છં. ૩
હડકાયા શ્યાન થેઠે બાણો, વ્યભિચારીનું મન;	
સ્વયં બગડે અન્ય બગાડે, ધર કરતો વનવન.	છં. ૪
વ્યભિચારીનો સંગ કરે નહીં, ખલેજ હવાવત લોક;	
એકવાર મન કાય બગડતાં, અંતે પડશે પોક.	છં. ૫
મનવાણી કાયાની શુદ્ધિ; રાખી વહો નરનાર;	
પ્રાણ પડે પણ ધર્મ ન છંડો, ધર્મે ચઢતી થનાર.	છં. ૬
વ્યભિચારી આચાર વિચારો, છંડે શાંતિ અપાર;	
બુદ્ધિસાગર ગુની શિક્ષા. માને ભલો અવતાર.	છં. ૭

૨૭૩

સર્વ ઁવંડના લોકોને સદુપદેશ.

વિમલા નવ કરશો ઉચ્ચાટ-એ રાગ.

- ગણીને આત્મસમા જગલોકો લેહ ન ધારશોરે,
રંગને જાતિલેહ નિવારી, સંપ વધારશોરે.
- હિંસામય યુદ્ધોને વારો, સર્વ વિશ્વમાં શાંતિ પ્રચારો;
શક્તિયોને વિશ્વહિતાર્થે પ્રચારજેરે. ગણીને. ૧
- પશુખલ વાપરશો ન અધર્મે, વાપરો શક્તિયો સહુધર્મે;
દુઃખીગરીખજનપર પડતાં દુઃખ નિવારજેરે. ગણીને. ૨
- શત્રુનું પશુ ખૂં ન ધારો, દુર્ણુદ્ધિ પ્રગટી સંહારો;
લથતા ધારી માનનીવૃત્તિ પ્રગટી મારજેરે. ગણીને. ૩
- દેવગુરૂને ધર્મની ભક્તિ, કરતાં સાત્વિક પ્રગટે શક્તિ;
ખનીને એકમેક સોમાં આતમપ્રભુ ભાળજેરે. ગણીને. ૪
- આતમજ્ઞાનથી દિલમાં જગો, પ્રભુ પાસે સૌનું હિત માગો;
સાચાધર્મથકી લોકોને ઝટ ઉદ્ધારશોરે. ગણીને. ૫
- માન વાણી કાચાથી અનીતિ, ત્યાગી ધારો સાચી નીતિ;
લજીને રાજ્યાદિકદ્રોહો, જગલોક સુધારજેરે. ગણીને. ૬
- વ્યસનાદિક દોષો સહુ ટાળો, ગણો શુદ્ધાતમ દેશને ંહાલો;
મહાલો સ્વર્ગરાજ્યમાં દુનિયારાજ્ય વિસારજેરે. ગણીને. ૭
- દુનિયા રાજ્ય પશુ ખલમાંહી, આતમ, રાજ્ય છે, સદ્ગુણમાંહી;
સ્વર્ગને સુક્તિ રાજ્ય છે આતમમાંહી ધારજેરે. ગણીને. ૮
- સર્વખંડના લોકો જાગી; રહેશો વિષયોમાં વેરાગી;
ભાષે યુદ્ધિસાગરસૂરિ સત્ય વિચારશોરે. ગણીને. ૯

૨૬૪

ઁઁ.

- અરે લોકો ઉઁ ઁડવા, કરો ઁટ સ્વોન્નતિ કાર્યો;
 બઁદી, વ્યસનોતણી ઁાળી, બનોને શુદ્ધ મરણવા. ૧
- જતા નિજધર્મને રાખો, નકામા ઁડમ છોડી દો;
 નકામી રૂઁદીઓ છંડો, જમાનો ઁાળખી ચાલો. ૨
- રિવાજે દુષ્ટ જે પડિયા, થઈ પડતી અરે તેથી;
 લ્યજીને સાંકડી દૃષ્ટિ, કરી ઁકૂકો પ્રવર્તો ઁા. ૩
- નકામાં ખર્ચ નહીં કરશો, બનો નહીં શોખના દાસો;
 હવે જે ચેાશો નહીં તો, મરી જશો રડી રહેશો. ૪
- તમારી ઉન્નતિનાં સહુ, કરો દારો તુરત ખુદલાં;
 જીવંતી શક્તિયો સર્વે, હવે ઁટ મેળવો આર્યો. ૫
- પરસ્પર કલેશ કરવાનો, જમાનો નહીં હવે જાણો;
 જગત્માં સર્વ દેશોની, રહો ના પાછળે કિંચિત્. ૬
- ગળે સખળો જ નખળાને, રહ્યો છે ન્યાય, શક્તિમાં;
 મરી જાઓ સ્વચડતીમાં, મરંતાં ઁૈર્ય ના છંડો. ૭
- ગરીબોને મદત આપો, બજાવો કુર્જ પોતાની;
 કરી પરમાર્થનાં કાર્યો, ઁરો નિજ સ્વાર્થમાં નીતિ. ૮
- કરો સ્વાર્પણુતણા ઁજો, બનો કાયર નહીં કયારે;
 ભણીને સર્વવિદ્યાઓ, કરી ઁકૂકો કરો ચડતી. ૯
- લ્યજી ભયને ઁરો હિંમત, ઁરો ઉત્સાહ રગ રગમાં;
 ખુદ્ધચઁધિ સહુરૂ પ્રીતિ, ઁરી આગળ વડો ભાવે. ૧૦

૨૭૫

આત્મા તેજ વિશ્વદેવ રાજા છે.

- આતમમાં સહુ ખંડ, અમારા આતમમાં સહુ ખંડ;
 જાણે ન પ્રગટે ખંડ, આમારા.
- એશિયા મરતક છે ખરૂં, આર્યદેશ દિલ જાણ,
 આફ્રીકા અરબો ભલારે, યુરોપ હસ્ત પ્રમાણ. આમારા. ૧
- ઉદર અમેરિકા ભલુરે, આસ્ટ્રેલિયા છે પૃથ્ક;
 પાંચ ખંડમય દેહમારે, કર્મ વસે છે અદૃષ્ટ. આમારા. ૨
- જ્ઞાનસ્વરૂપ છે એશિયારે, યુરોપ કર્મપ્રવૃત્તિ.
 ઉપાસના છે આફ્રિકારે, અમેરિકા છે નીતિ. આમારા. ૩
- અનુભવ આસ્ટ્રેલિયા ખરોરે, દરિયા સફળુણ વૃન્દ;
 પ્રભુભક્તિ છે પર્વતોરે, રવિ શશી મતિત મંત્ર. આમારા. ૪
- સર્વવિશ્વ ઘણી આતમારે, સમજતાં સુખ થાય;
 કેવલજ્ઞાને આતમારે, વ્યાપક વિશ્વનીમાંહ.
- આમારા આતમમાં સહુ વિશ્વ, ૫
- સ્વદેશી પરદેશી કદપનારે, જ્ઞાનીને નહીં હોય;
 આતમ તે દેશવિશ્વ છેરે, મોહ તે પરદેશ જોય.
- આમારા આતમમાં સહુ વિશ્વ. ૬
- આતમગુણો સહુ દેશછેરે, દુર્ગુણ છે પરદેશ;
 અલેહભાવ જ પ્રગટતારે, નાસે સંઘળા કૃત્તેશ. આમારા. ૭
- આતમરાજ્ય નિજરાજ્ય છે રે, મોહ કર્મ પર રાજ્ય;
 શુદ્ધાતમરાજ્યમાં શાશ્વતુરે, જ્ઞાનાનન્દ સામ્રાજ્ય. આમારા. ૮
- સર્વદેશી લોકો ખરૂં-પામો પ્રભુમય રાજ્ય;
 એવા સ્વરાજ્યને પામતારે, રહેતી જગમાં લાજ. આમારા. ૯
- જ્ઞાન કર્મને ભક્તિથીરે, પ્રગટે પૂર્ણાનન્દ;
 ખુદ્ધિસાગર આતમારે, જાણે નાસે કંઈ. આમારા. ૧૦

૨૭૬

કોઈનું બૂરું ન કરો.

વિમળા નવ કરશો ઉચાર-એ રાગ.

- ખૂરું કોતું ન કરશો, સત્તા ધન અભિમાનથીરે;
કોની કરો ન હિંસા, લોભને ક્રોધના તાનથીરે.
- ખૂરું કરતાં ખૂરું થાશે, સાઈ કરતાં સાઈ થાશે;
રાખી પ્રભુ ઉપર વિશ્વાસને વર્તો જ્ઞાનથીરે. ખૂરું. ૧
- વર્ણુલેદથી કલેશ ન ધારો, લડો ન લોકો સત્ય વિચારો;
કરો ન બળથી હિંસા, મોહ અજ્ઞાનથીરે. ખૂરું. ૨
- અપરાધીનું પશુ હિત કરશો, તેથી ચઢતી સંપત્તિ વરશો;
કોની કરો ન નિંદા, સુણુશો નહીં તેમ કાનથીરે. ખૂરું. ૩
- પ્રાણુ પડે પશુ સત્ય ન છંડો, દયાદાન ગુણુથી રઢ મંડો;
કરીને સંતની સંગત, વર્તો આતમ ભાનથીરે. ખૂરું. ૪
- મનવાણી કાયાની શુદ્ધિ, નિર્મલ સ્થિર રાખોને બુદ્ધિ.
કરશો તન્મયતા નિજ, હૃદય રહ્યા ભગવાનથીરે. ખૂરું. ૫
- એક ખીબનો નાશ ન કરશો, ખાડો ખોદી પોતે પકશો;
કરશો ભલુંજ અન્યનું, તન ધન સત્તા પ્રાણુથીરે. ખૂરું. ૬
- પ્રભુને એક સરીખા સર્વે, કરો ન પાપો મિથ્યા ગર્વે,
બુદ્ધિસાગર પ્રભુને ભજશો, નિર્મલજ્ઞાનથીરે. ખૂરું. ૭

ન્યાય.

દુહા.

- દેશ કોમને વર્ણુનો, પક્ષપાત નહિ ન્યાય;
ધર્મસ્વાર્થ મમતા વિના, સાચો પ્રગટે ન્યાય. ૧
- ધર્મશાસ્ત્ર મતરાગથી, સાચો હોય ન ન્યાય;

૨૭૭

શુદ્ધિબુદ્ધિ વશું ન્યાય શું ? દ્વેષ છે અન્યાય.	૨
સત્ય ન્યાય ત્યાં ઇશ્વરી, શક્તિ જ્ઞાન પ્રકાશ;	
સર્વ વિશ્વમાં ન્યાયના, જ્ઞાની કેઇક ખાસ.	૩
સત્ય ન્યાય વણ રાજ્યની, દેશની પડતી થાય;	
શક્તિ બળે બ્યાં દાખ છે, ત્યાં ચોખ્ખો અન્યાય,	૪
ન્યાય સત્યવણુ વિશ્વમાં, શાંતિ સુખ નહિ ક્યાંય;	
મત્સ્ય અલાગલ ન્યાય ત્યાં, ધર્મ ન શાંતિ હોય.	૫
ક્રોધ માન માયા અને, લોભે છે અન્યાય;	
ઉદાર બુદ્ધિ પ્રગટતાં, સત્ય ન્યાય પરખાય.	૬
દુષ્ટકામને વેરથી, દેખાતો નહીં ન્યાય;	
અતિ ભૂખને છવવું, પ્રગટે ત્યાં અન્યાય.	૭
આપત્કાલે ન્યાય પણ, આપત્કાલીન થાય;	
અદપ હાનિ બહુ લાભની-દૃષ્ટિએ સમજાય.	૮
ન્યાય મરીણોનો થતો, મોટાનો નહીં થાય;	
વાઘે પશુને મારિયું, કેમકે કરે ત્યાં ન્યાય.	૯
એક સરીખો વિશ્વમાં, ન્યાય નહીં વર્તાય;	
તેનું કારણ કર્મની, -પ્રકૃતિ જ સદાય.	૧૦
યાવત જગ તાવત રહે, ન્યાય અને અન્યાય;	
એનું જન્મમાં વર્તવું, એક જ નહીં રહાય.	૧૧
ન્યાયી રાજ્ય પ્રભુનું ખરું, સમજી ન્યાયે વર્ત;	
સત્ય પ્રમાણિકતા બળે, પામે સ્વર્ગને મર્ત્ય.	૧૨
પ્રભુ મહાવીર યોધથી, સત્ય ન્યાય સમજાય;	
બુદ્ધિસાગર ન્યાયથી, અનંત આનંદ થાય	૧૩

ગુણ ગ્રહણ.

દ્યો શુભને, નરનાર વિશ્વમાં ઘો શુભીને સત્કાર;
 ઘો દુર્ગુણ ધિક્કાર. વિશ્વમાં

૨૭૮

જ્યાં ત્યાં ગુણ ત્યાં પ્રેમને ધારે, દોષ દૃષ્ટિ પરિહાર. દુર્ગુણીને દ્વેષ કરે નહીં, વધશે સાત્વિક ખ્યાર.	વિ. ૧
જાતિરંગને ધર્મના ભેદે, ભૂલો ન સદ્ગુણ સાર; ગુણ અવગુણ બે સાથ રહે ત્યાં, ગુણ લેશે નિર્ધાર.	વિ. ૨
ગુણીજનોનું માન કર્યાથી, સદ્ગુણ વધતા અપાર. સર્વ પ્રબલમાંથી ગુણ લેવા, દોષ ન લેશે લગાર.	વિ. ૩
અવગુણે પરતી ગુણથી ચરતી, જ્યાં ત્યાં વિશ્વ મજાર. જ્યાં જ્યાં જે જે અંશે સદ્ગુણ, તે અંશે સહકાર.	વિ. ૪
જે જે અંશે મેળ ઘટે ત્યાં, મેળ કરે ગુણકાર. વપુ સંબંધે વિશ્વની સાથે, યોગ્ય કરે સહચાર.	વિ. ૫
ગુણનો રાગ ત્યાં ધર્મનું ધીજ જ, સુક્તિ મળે સુખકાર. પક્ષપાત ત્યાં ગુણ નહીં પ્રગટે, પ્રગટે ન સત્ય વિચાર.	વિ. ૬
સર્વ ગુણી વીતરાગ પ્રભુ છે, કર્મમાં દોષ વિકાર. દોષથી દોષીને દિઠ્ઠારો નહીં, કરે ન નિંદાચાર.	વિ. ૭
લાખ દોષ તજી ગુણ એક લેશે, ચરતી પથે વહનાર. સર્વ ખંડની ચરતી એ રીતે, વર્તારી જ થનાર.	વિ. ૮
પક્ષપાત ત્યજી સદ્ગુણ લેશે, કરે ગુણીની વહાર. બુદ્ધિસાગરસદ્ગુણ લેશે, સ્વતંત્રતા મળનાર.	વિ. ૯

માંસ મક્ષણથી પાપ.

માંસાશનથી પાપ, થાય બહુ માંસાશનથી પાપ;	
દુઃખ વધે સંતાપ	થાય.
માંસને ખાતાં દયા રહે નહીં, હિંસકબુદ્ધિ થાય;	
પશુ પંખી વપુ પેટમાં ઘાલે, ધર્મબુદ્ધિ ન રહાય.	થાય. ૧
પ્રભુ પ્રીત્યર્થે જીવની હિંસા-કરવામાં અજ્ઞાન;	
દેવ દેવી ખુશ કરવા હિંસા-કરતા તે નાહાન.	થાય. ૨

૨૭૯

સાત્વિક બુદ્ધિ લેશ રહે નહીં, ભક્તિ પ્રાર્થના ફેક;
 જ્ઞાન ન પ્રગટે સાચું દિલમાં, જેવી જંગલ પોક. થાય. ૩
 રહેમ કરે નહીં પશુ પંખીપર, પ્રભુની ન તેપર રહેમ;
 રહેમ કર્યા વણુ રહેમ ન મળતી, થાય ન યોગને ક્ષેમ. થાય. ૪
 માંસને ખાનારાના દિલમાં, ઈશ્વરનો નહિં વાસ;
 દયા નહીં ત્યાં જત ન તપ જપ, સમજો લોકો ખાસ. થાય. ૫
 પશુ પંખીનો ઘાત કર્યા વણુ, મળે ન માંસ લગાર;
 કરે કરાવે ને અનુમોદે, ખાતાં પાપ અપાર. થાય. ૬
 માંસને વેચે તે પણુ પાપી, પુષ્ટિ કર્યાથી પાપ;
 એવું સમજી પાપ કરો નહીં, દયાએ ધર્મની છાપ. થાય. ૭
 પશુ પક્ષીપર દયા ધરો દિલ, તેથી ધર્મ અપાર;
 બુદ્ધિસાગર દયા ધર્મથી, પ્રભુ મળે નિર્ધાર,
 માંસને ખાશે નહીં નરનાર.

જુગાર.

ક્યારે ન રમશો જુગાર, માનવો ક્યારે ન રમશો જુગાર;
 રમતાં દુઃખ અપાર.... માનવો.

રહે જુગારવિષે બહુ પાપો, લોભ વસે છે અપાર;
 રહે જુગારવિષે કલિ પાપી, દુષ્ટબુદ્ધિ નિર્ધાર. માનવો. ૧

રમતાં જુગટું નજ દુઃખ પામ્યો, હાર્યો રાજ્યને મહેલ;
 જંગલમાં દમયંતી ત્યાગી, જુવો જુગારની સહેલ. માનવો. ૨

રાજ યુધિષ્ઠિર જુગટું રમ્યો, હાર્યો તેથી રાજ્ય;
 ખાર વર્ષ જંગલમાં ભમ્યો, રહી ન તેની લાજ. માનવો. ૩

કરો જુગારીની નહીં ચારી, લાગે સંગનો રંગ;
 સ્વપ્નવિષે લેશ હોય ન શાંતિ, ઓર છે તેના ઢંગ. માનવો- ૪

૨૮૦

દેશ કોમ શુભ રાજ્યની પડતી, ધર્મનો નાશ જ થાય;
લીંટવિષે લપટાઈ માખી, વધુ વધુ લપટાય. માનવો. ૫

સત્યાદિ ગુણ પ્રગટયા વિણુશે, શુદ્ધ રહે ન વિચાર;
છળ કપટને વિશ્વાસઘાતે, નીતિ રહે ન લગાર. માનવો. ૬

દેશ કોમને રાજ્યની પડતી, થાય જુગારથી ખાસ;
માટે ચેતી ચાલો લોકો, છંડે જુગારની વાસ. માનવો. ૭

રમો ન જુગટું પ્રાણુ પડે ત્હોયે, જુવો ન તેનો ખેલ;
પડ્યું વ્યસન એકવાર જે પાપી, તજવું તે મુશ્કેલ. માનવો. ૮

જુગટાથી નહીં સુખને શાંતિ, શોકને દુઃખ અપાર;
જુદ્ધિસાગર ધર્મને ધારો, ત્યાગો દુષ્ટ જુગાર. માનવો. ૯

સત્સંગતિ.

સત્સંગત સુખકાર, કરો સહુ સત્સંગત સુખકાર;
ક્ષણમાં મુક્તિ થનાર.... કરો.

સત્સંગતથી પાપ રહે નહીં, આત્મિક શુદ્ધિ થાય;
કોટિ લવોનાં કીધાં પાપો, ક્ષણમાં વિણુશી બાય. કરો. ૧

પાર્શ્વમણિના સ્પર્શે લોકો, ઝટ સોનું શર્ષ બાય;
સંતોની સંગત કરેરે, પોતે સંત સુહાય. કરો. ૨

સત્સંગતથી જ્ઞાનનોરે; થાવે ક્ષણમાં પ્રકાશ;
પાપજુદ્ધિ દૂરે ટળે છે, પ્રગટે પ્રભુ વિશ્વાસ. કરો. ૩

લાખો કાર્યો છંડીનેરે, સત્સંગત કર ભવ્ય;
અનંત સુખ તેથી મળેરે, સાચું એ કર્તવ્ય. કરો. ૪

સૂર્ય પ્રગટતાં પલકમાંરે, દૂર ટળે અંધકાર;
જ્ઞાનીની સંગત કરે રે, નાસે મોહ વિચાર. કરો. ૫

અગ્નિકણથી બળી જતીરે, ઘાસની ગંજ મહાન;

૨૮૧

સહ્યુરૂ સંગત પળ કરેરે, પ્રગટે આતમ જ્ઞાન કરો. ૬
 દોષો સહુ દૂરે ટળેરે, સહ્યુષ્ણુ પ્રગટે અંગ;
 મુક્તિ મળે વંછિત કૃણેરે, પ્રગટે આનંદ રંગ. કરો. ૭
 સર્વ દેશી ઘણા સંત ન્યાંરે, બહુલા પાત્ર બ્યાં લોક;
 સ્વતંત્રતા સુખ ત્યાં વસેરે, પડે ન પડતી પોક. કરો. ૮
 સત્સંગતમાં મુક્તિ છે રે, પ્રભુ વસે સાક્ષાત્;
 સર્વપ્રકારે દેવતિરે; જ્ઞાનાનંદ સુવાત. કરો. ૯
 સત્સંગત કરો સબજનોરે, દેશ રાજ્ય હિતકાળ;
 બુદ્ધિસાગરસંગતેરે, દિલમાં પ્રભુતું રાજ્ય. કરો. ૧૦

હિંદની પ્રગતિનો હિંદને બોધ.

અરે હિંદ તું બગત થા અટ, કર્તવ્યોમાં થા તૈયાર.
 નબળાઇને દૂર કરીને, ચઢતી તહારી કર નિર્ધાર. ૧
 પૂર્ણ સ્વદેશી બન તું પ્રેમે, તુજથી તહારો છે ઉદ્ધાર;
 અન્યોની દરકાર કર્યા વણુ, ચઢતી તહારી કર નિર્ધાર. ૨
 સ્વાર્પણુ નીતિ દયા સત્યને, ઉદમ ધર રૂડા આચાર;
 તહારો સત્ય સ્વભાવ ન છંડીશ, ઉત્તમ ધર તહારા વ્યવહાર. ૩
 ક્રાંટકૂટને ઇર્ષ્યા લજ્જતાં, તુજમાં શકિત વધે અપાર;
 વ્યસન તણુ દે સર્વ બાતનાં, સ્વરાજ એથી છે નિર્ધાર. ૪
 સ્વતંત્રતાને સ્વરાજ્ય માગ્યાં, મળતાં રહેતાં નહીં લગાર;
 મળે યોગ્યતા આવે સહેજે, ધર સહુ શકિતના આચાર. ૫
 પ્રગટાવી લે સર્વ પ્રકારે, સત્ય યોગ્યતા સહુથી સાર;
 શુભોવડે છે માનને કીર્તિ, ન્યાય સત્યથી છે બચકાર. ૬
 સમળાં કર અંગો સહુ તહારાં, પ્રાણાંતે હિમ્મત નહિ હાર;
 પહેલાંના જેવું હમણાં થા, અધ્યાત્મિક શક્તિ અવતાર. ૭
 તહારા બળથી થા તું ઉભું, યાચીશ નહીં અન્યોની બહાર;
 ખરા રૂપમાં આવીશ ત્યારે, સર્વ બળો પ્રગટે સુખકાર. ૮

૨૮૨

સાત્વિક ત્હારો વેષ મઝાનો, તેમ જ સર્વ વિચારાચાર;
 સર્વ ધર્મ ઉત્પાદક નિર્ભય; સર્વ પ્રમાદો કર સંહાર. ૯
 સુવાંગે શોભીતાં સુન્દર, સર્વ દેશનો બન આધાર;
 ખુદ્ધિસાગર આત્મ હિંદ !! તું, જ્ઞાની યોગી બન દાતાર. ૧૦

સ્વરાજ્યની દિશા,

સત્ય સ્વરાજ્ય તે બાણ, જગત્માં સત્ય સ્વરાજ્ય તે બાણ; સાત્વિક સુખનાં લ્હાણ	જ.
સ્રીઓ ગુલામઠી જ્યાં નહીંરે, શૂરતું નહીં અપમાન; કન્યાનો વિક્રય નહીંરે, દંપતી ગુણની ખાણ.	જ. ૧
પતિ પત્ની સંપી રહેરે, જૂઠું ન બોલે કોય; હિંસા ચોરી નહીં થતીરે, સ્વર્ગ સમું ઘર હોય.	જ. ૨
રાજપ્રબ્ધ એક ન્યાયથીરે, વર્તે નિજ અધિકાર; દયા દાન દમધતિ ક્ષમારે, વર્તે પર ઉપકાર.	જ. ૩
ગુલામગીરી ન કોઈનીરે, દુષ્ટાઈ નહીં વ્યભિચાર; એક બીજાની સહાયમાંરે, વર્તે નરને નાર.	જ. ૪
પત્નીવ્રત પતિવ્રત લલુંરે, નારી નરમાં હોય; દુર્ગુણને વ્યસનો નહીંરે, નડે ન કોને કોય.	જ. ૫
એક બીજાની સ્વતંત્રતારે, નીતિની મર્યાદ; સચવાતાં સહેજે ખસારે, કોરટે નહીં ફરિયાદ.	જ. ૬
અપરાધો જ્યાં નહીં થતારે, થાય તેની જ્યાં માફ; એક બીજાને ખમાવવુંરે, સ્વાર્પણને દિલ સાફ.	જ. ૭
હિંસાને પશુબળતણુંરે, રાજ્ય ન હોય લગાર; એકબીજાના દુઃખમાંરે, મળે સહાય વિચાર.	જ. ૮
સર્વજીવોમાં પ્રેમથીરે, વર્તે આત્મની ખુદ્ધિ; પાપનાં પ્રાયશ્ચિત્ત થતાંરે, થાતી મનની શુદ્ધિ.	જ. ૯

૨૮૩

પ્રેમ વિનય સેવા ભક્તિમાંરે, નિર્મલ જીવન બચ;
 ઘર કુટુંબ જ્ઞાતિ દેશમાંરે, એવું સ્વરાબ્ય સુહાય. જા. ૧૦
 સ્વરાબ્ય એવું ઘર ઘરેરે, પિંડે પિંડે થાય;
 પુદ્ધિસાગર આત્મમાંરે, સમગ્રે શાંતિ પમાય. જ. ૧૧

પોતાને ન ભૂલ.

સ્વયં સ્વયંને ન ભૂલ, આત્મહિન્દ !!! સ્વયં સ્વયંને ન ભૂલ;
 સૌમાં તું છે અમૂલ્ય.... આતમ.
 પોતે પોતાનો ધર્મ ન ભૂલીશ, શક્તિવડે ઉત્કુલ્લ;
 અન્યોના કૃત્રિમ ધર્મોથી, મોઢે મુંઝી નહીં ભૂલ. આતમ. ૧
 આધ્યાત્મિક શક્તિયો ત્હારી, તે આગળ સહુ ડૂલ;
 સર્વ ધર્મની ખાણ શુભંકર, દિવ્ય પ્રકાશનું મૂળ. આતમ. ૨
 ભક્તિ ઉપાસના જ્ઞાનને કર્મની, ભૂમિ યોગી શૂર;
 આત્મજ્ઞાનદાયક અન્યોને, વિશ્વવિષે મશહૂર. આતમ. ૩
 તુજ સાત્વિક આચાર વિચારો, સાત્વિક ત્હારી ધૂળ;
 જ્ઞાનીભક્તો સંત સતી શૂર, પ્રગટાવે જ અમૂલ્ય. આતમ. ૪
 આહુરી શક્તિવાળા અન્યો; આવે નહીં તુજ તુલ્ય;
 તુજ શુભોને ભૂલ ન મોઢે, ભૂલે ધૂલંધૂલ. આતમ. ૫
 ભારત આતમ તું પરમાતમ, તુજને સહુ અનુકુલ;
 સર્વપ્રમાદો દૂર કરીને, જીતી લે અરિકુલ. આતમ. ૬
 ત્હારામાં છે શક્તિ અનંતી, સંશયમાં નહીં જૂલ;
 સંશયે મૃત્યુ, શ્રદ્ધાએ જીવન, સત્ય એ કુદ્રત રૂલ. આતમ. ૭
 સ્વર્ગને સુક્તિ લેવા માટે, મંગલમય છે પૂલ;
 આર્યો ત્હારી સેવા ભક્તિ-રૂપી ધરતા કુલ. આતમ. ૮
 ત્હારા સરૂપે ત્હારે રહેવું, ભૂલ ન ત્હારું નૂર;
 પુદ્ધિસાગર આતમ ભારત, શક્તિ ખીલવ ભરપૂર. આતમ. ૯

૨૮૪

❁ફૂટ.

- સાનંદ બાહિર પશ્ચિમે, વાડીમાં ફલ ખેશ;
 દેખી પુચ્છયું તેહને, શું તુજ નામ વિશેષ. ૧
- ફલ વદતું મુનિવર સુભે, માઈં ફૂટ છે નામ;
 ઇર્ષ્યા દ્રોહ સ્વરૂપનું, પ્રતીક છું હુઃખ કામ. ૨
- ફૂટ કહે હું પૂર્વકાલથી, વસું ભારતમાં ભાવે;
 કર્યાં કર્મનાં ફલ દેખાડું, કુદ્રતના જ સ્વભાવે.
 પાડું જાતિ જાતિમાં ભેદ, કરાવું દુષ્ટ કર્મને ખેદ. ૩
- માંહોમાંહે ફૂટ પડાવું, રાજ પ્રજામાં ખૂરી;
 સાઈં દેખી અગ્નિ પ્રગટે, આંખોમાંહિ પૂરી,
 કરાવું પતિ પત્નીમાં ભેદ, દ્રેષે એક બીજાનો છેદ. ૪
- આર્યોને મેં ખૂબ લડાવ્યા, લડી મર્યા ને હાર્યા;
 અન્ય જાતિયો હિંદમાં આવી, તે પણ ગયા જ માર્યા,
 આવ્યા મુસલમાન ત્યાં ફૂટ, કરી મેં કીધી લૂંટાલૂંટ. ૫
- પ્રિતીશો અહિંયાં આવીને, રાજ્ય કરી મકલાતા,
 તેમાં પણ છે મારો વાસો, મુજથી દૂર ન થાતા;
 અંતે તેમાં ફાટફૂટ, વસું જ્યાં હું ત્યાં અંતે ફૂટ. ૬
- પ્રાહ્મણુ પ્રાહ્મણુને ધિક્કારે, ક્ષત્રી ક્ષત્રીને મારે,
 રાજા રાજાને સંહારે, ભલું ન ઇચ્છે ક્યારે;
 મુખમાં મીઠું દિલ તરવાર, એવાં પ્રગટાવું નરનાર. ૭
- ભારતમાંહી જોર છે માઈં, કુસંપથી અંધાઈં,
 ખાર પૂરવીયા તેર છે ચોકા, નહીં જ્ઞાન અજવાળું;
 કરાવું પિતા પુત્રમાં ખાર, એવો મારો છે અવતાર. ૮
- પક્ષાપક્ષી ફાટફૂટા, જ્યાં ત્યાં મુજથી થાવે;
 હસતાં હસતાં હૈયું કાપે, સમજ્યામાં નહિં આવે;
 દિલમાં પેસી દિલ સંહાર, કરતા દ્રોહી નરને નાર. ૯
- પોતાના થૈ દ્રોહ કરીને, વિશ્વાસી સંહારે,

* એમાસામાં મોટાં ચીલડાં થાય છે તેને ફૂટ કહે છે.

૨૮૫

અજ્ઞાની મોહી હિંદીઓ, ઠરે ન ઠામે કયારે; હઉં નહિ પાસે આવવા સંપ, વળે નહિ તેથી ભારત જંપ.	૧૦
સ્વતંત્રતાથી રાખું અબગા, પહોા ખૂબ પડાવું, એક્ય ન કરવા દેતો કેમે, ખૂરા નાચ નયાવું;	૧૧
પાડે એક બીજને હેક, માંડું ઈર્ષ્યા દ્રોહની હેક. લોભ માનથી બનતા દ્રોહી, સર્વજાતિના લોકો,	૧૨
એના યુદ્ધે ત્રીજે કાવે, ત્યારે પાડે પોકો; તેનો વેદે છે ઇતિહાસ, જાણો તમે મુનિવર ખાસ.	૧૩
ત્યાગી ત્યાગીમાં ઈર્ષ્યા વહ્નિ, જોર કરી પ્રગટાવું, ધર્મલેહમાં ખેદ કરાવી, માંહોમાંહે લડાવું;	૧૪
કરાવી દ્રોહને નાખું હેક, તેથી રહે ન જગમાં શ્રેષ્ઠ. લાલચમાં લપટાવી સહુને, ઈર્ષ્યા દ્રોહ કરાવું,	૧૫
કૂટ પડાવી કરું યુદ્ધામે, નીચ કરી રોવરાવું; પડાવું નીચ જનોના પાય, એવો મારો છે મહિમાય.	૧૬
અનેકરીતે હિંદીઓના, મનમાં પેસી કૂટું; તો ખણુ મોહીઓ નહીં જાણે, અનેક રીતે કૂટું;	૧૭
જૂઠ્યા આત્મજ્ઞાનવણુ લોક, ત્યાં છે મુજ શક્તિની ઝોક. જ્યાં ઈર્ષ્યાને દ્રોહ કેપને, લાલચ જૂઠી પ્રીતિ,	૧૮
નહીં પ્રમાણ્ય અને અજ્ઞાન જ, ત્યાં છે મારી સ્થિતિ, તેનું બાહ્ય કૂટ પરિણામ, ઉચું પ્રગટું ઠામોઠામ.	૧૯
કૂટતણું વૃત્તાંત સુણીને, કહ્યું કૂટને ભાવે, સત્યજ્ઞાનને સત્ય ન લક્ષિત, સંપ ન ત્યાં તું કાવે;	૨૦
થાવે હિંદ અહો જ્યાં એક, ત્યાં તો સંપ અને છે વિવેક. અરે કૂટ તું લૂટ ન કરજે, દયા-હિંદની ધરજે,	૨૧
પાપીઓના દિલ અવતરજે, સંતથી ફરે ફરજે; જ્યાં છે કપટ ચપટ ત્યાં થાય, તહારી શક્તિ ત્યાં વર્તાય.	૨૨
કૂટકાટ ત્યાં સુખ નહિ શક્તિ, સત્ય પ્રેસ ન કયારે, જેવું હિંદને સમજાવું છું, સમજે તો સુખ ભારે;	૨૩
હુર્ગુણ જ્યાંત્યાં મારો વાસ, એમાં દોષ ન તહારો ખાસ.	૨૪

૨૮૬

દયા સત્યને જ્ઞાન ન્યાય જ્યાં, સંપ સરલતા નીતિ,
 એક ખીજાનું ભલું ઇચ્છવું, સ્વાર્પણ ધર્મની રીતિ;
 એવા સદ્ગુણનો જ્યાં વાસ, ત્યાંતો વાસ નહારો ખાસ. ૨૦
 સદ્ગુણ છે ત્યાં શક્તિ નક્કી, કદી ન પડતી થાતી,
 અન્યની ચઢતીમાં જ્યાં પ્રીતિ, લક્ષ્મી સ્થિર રહાતી;
 બુદ્ધિસાગર સંપસ્વરાજ્ય, મંગલ સુખ શાંતિ સામ્રાજ્ય. ૨૧

સં. ૧૯૭૭ શ્રાવણ સુદિ ૧૫.

વિશ્વસંદેશ.

સતો દેખીએરે પરગટ પુદ્ગલ જલ તમ રા—એ રાગ.

સર્વે ખંડનારે લોકો સત્ય શિખામણ માનો,
 દેશભેદને વર્ણભેદથી, ધરો ન મોહ કશ્યાનો. સર્વે.
 એક સરીખા માનવ સર્વે, રહો ન મિથ્યાગર્વે;
 એક ખીજાને હણો ન મોહો, સત્ય ન ભૂલો ભર્મે. સર્વે. ૧
 એક ખીજાને દાસ બનાવો, શક્તિથી જે દબાવો;
 એ નહીં ઇશ્વર રાજ્યનો દાવો, દિલમાં પ્રભુને લાવો. સર્વે. ૨
 સર્વે ખંડના લોકો સાથે, મત્રી ભાવને ધારો;
 એક ખીજાના ગુણને દેખી, સહાય આપી તારો. સર્વે. ૩
 ગુણને દેખી હર્ષને પામો, દુઃખીને ઉદ્ધારો;
 દુઃખીઓપર કરુણા ધારો, દુર્ગુણને સંહારો. સર્વે. ૪
 ક્રોધ માન માયાને લોભે, પાપો પ્રગટે ભારી;
 હિંસા જૂઠું ચોરી કર્મે, દુઃખી છે નરનારી. સર્વે. ૫
 અન્ય લોકને દુઃખ આપતાં, દુઃખી પોતે યાશે;
 અન્ય લોકને સહાય કરતાં, સુખી આપ સુહાશે. સર્વે. ૬

૨૮૭

તોપોને તરવારના યુદ્ધે, સુખ શાંતિ નહીં ક્યારે;
 શયતાની યુદ્ધે દુઃખો છે, રોગ શોક બધ ભારે. સર્વે. ૭
 અન્યપ્રભને જેઓ ચૂસે, જે ચૂસાતા પોતે;
 જેવું વાવે તેવું લણશે, મરશે ખૂરા માતે. સર્વે. ૮
 પરતંત્ર પરદેશ કરીને, બનશે સ્વયંશુભામે.
 આત્મસમા સહુ દેશ ગણીને, કરશે સારાં કામે. સર્વે. ૯
 દેશ ભતિથી વૈર ન રાખે, મોહને મારી વાખે;
 નિર્ભય થૈને સાચું ભાખે, આનંદ અમૃત ચાખે. સર્વે. ૧૦
 પશુશક્તિ અભિમાન ધરીને, જીવોને નહીં મારે;
 પરને દુઃખી કરતાં પોતે, મરશે મનમાં ધારે. સર્વે. ૧૧
 પક્ષપાતને ફર કરીને, રાગ દ્વેષ નિવારી;
 સર્વ ખંડનું ભદું વિચારે, દાસ્યવૃત્તિ સંહારી. સર્વે. ૧૨
 શસ્ત્રાદિક પશુબળની જીતે, જીતેલાઓ હારે;
 આત્મિકબળથી જેઓ જીતે, આપ તરે પર તારે. સર્વે. ૧૩
 સ્વતંત્રતા છે સર્વખંડની, સર્વબનોને પ્યારી;
 સ્વતંત્રતા અન્યોની હુલ્લતાં, નિબની થાય ખુબારી. સર્વે. ૧૪
 સર્વ ખંડના લોકો પ્રેમે, હુણી મળીને ચાલે;
 અરસપરસને સ્હાય કરીને, પ્રભુ રાબ્યમાં મ્હાલે. સર્વે. ૧૫
 ધર્મ લેદથી ખેદ કરીને, રક્ત નદી ન વહાવે;
 સહુમાં આતમ છે પરમેશ્વર, સમતા ભાવને લાવે. સર્વે. ૧૬
 દેશ લેદથી શત્રુ ભાવને, ધરો ન કાળાગોરા;
 મુંઝાવે શયતાન સર્વને, રહો ન ક્યારે લોળા. સર્વ. ૧૭
 પૂર્વે યુદ્ધે થયાં હબરો, હજી ન આંચે આરો.
 તો પછુ હજીએ યુદ્ધ વિચારે, કરતાં હોષ ન પારો. સર્વે. ૧૮
 સ્વાર્થે ખુદ્ધિથી અન્ય પ્રબને, કરી શુભામ ન મારો;
 ન્યાય નહીં ત્યાં સંકટ દુઃખડાં, પક્ષપાત સંહારો. સર્વે. ૧૯
 સર્વ દેશની સર્વ પ્રબાઓ, એક સરીખી ધારો;
 સમાન ભાવે વર્તો સર્વે, માનવજન્મ ન હારો. સર્વે. ૨૦
 વ્યભિચારને દાડુ છંડો, ખર્ચ નકામાં છંડો;

૨૮૮

વેશ્યાના સંગી નહીં થાશે, દયા પ્રેમ રહ મંડો. સર્વે. ૨૧
 દગા પ્રપચો દુર્ગુણ છંડો, સદ્દા જૂગડું ત્યાગો;
 માંસ ન ખાઓ કરો ન હિંસા, જ્ઞાનથી ઘટ જાગો. સર્વે. ૨૨
 વૈરથી નહીં વૈરની શાંતિ, પ્રેમે વૈર શમંતુ;
 ક્ષમાથી છે ક્રોધની શાંતિ, માણસ હોય નમંતુ. સર્વે. ૨૩
 વૈરને બદલો પ્રેમથી વાળો, ઉદાર દૃષ્ટિ ધારો;
 જ્યાં નીતિ ત્યાં આત્મરાજ્ય છે, કરશો પરાપકારો. સર્વે. ૨૪
 માનસને કદિ નીચ ન માનો, કદિ નહીં ધિક્કારો;
 સર્વ મનુષ્યો આત્મ સરખા, માને સુક્રિત ધારો. સર્વે. ૨૫
 અન્ય પ્રજાને ગુલામ કરવા, હક્ક ન કેનો ક્યારે;
 સ્વરાજ્ય સરખું સર્વ દેશને, અરસપરસ ઉપકારો. સર્વે. ૨૬
 રોગીઓના રોગ નિવારો, સંકટ દુઃખો ટાળો;
 શક્તિ છતાં સહવાનું શીખો, કુસંપનાં બી બાળો. સર્વે. ૨૭
 ભૂખ્યાંઓને ભોજન આપો, તરસ્યાંને જળ આપો;
 સતી જતીનું રક્ષણ કરશો, જ્ઞાન દયાથી વ્યાપો. સર્વે. ૨૮
 દુષ્કાલે પીડિત લોકોની, બહારે બહેલા ધાવો;
 અભ્યાચારો દૂર નિવારો, સાચું વિશ્વ જણાવો. સર્વે. ૨૯
 દૂર્તપણાને છંડો જલ્દી, દુર્જનતાને વારો;
 કહેણી રહેણી સરખી રાખો, ધરશો ધર્માચારો. સર્વે. ૩૦
 અતિથિ સાધુ સંતને દેખી, આંખે અશ્રુ લાવો;
 વિયોગ થાતાં આંખે અશ્રુ, આવે એતું ભાવો. સર્વે. ૩૧
 રાગદ્વેષ નિવારે જેઓ, તેઓ જગ ઉપકારી;
 સાચું દેખે સાચું ભાખે, તે સેવો હિતકારી. સર્વે. ૩૨
 ઈન્દ્રિયોના સુખના સ્વાર્થે, થાતી મારામારી;
 અંતે કાંઈ હાથ ન આવે, સમજીની બલિહારી. સર્વે. ૩૩
 લક્ષ્મી વધતાં સુખના સ્વપ્ને, ભલે ગગનમાં ઉડો;
 જડ વસ્તુથી સુખ ના સાચું, ભોગે દેહ ન રૂડો. સર્વે. ૩૪
 જડજગની વસ્તુઓમાટે, પ્રગટે મારામારી;
 મહાહાનિકર યુદ્ધો થાતાં, શાંતિ નહિ તલભારી. સર્વે. ૩૫

२८६

भावुं पीवुं भन्द्रियसंयम, आत्मज्ञानथी शांति;
 सर्वे विश्वभां आत्मिक राज्ये, शुष्णोत्तणी उक्तान्ति. सर्वे. ३६
 परमेश्वरपर श्रद्धा प्रीति, राणी लुवन वलेशो;
 तन मन धनने विश्वलुवोना, साराभाटे देशो. सर्वे. ३७
 सारा भाटे भरवुं शीणो, पलु नही अन्यने भारो;
 नूदम अनीति सडो न क्यारे, स्वतंत्रताने धारो. सर्वे. ३८
 कपटीओथी वंचाशो नडि, वंचो नडि लोडोने;
 मृत्युलयथी रडो न जेसी, सुष्णी आर्तपोडोने. सर्वे. ३९
 अन्याथी नूदमीना रडाभा, थैने न्यायने थापो;
 स्वतंत्र शक्तिमय थै पूरा, लुवोना दिस व्यापो. सर्वे. ४०
 करो नही अपराधो मोडे, लूदनी भाडी भागो;
 भाडी हो अन्योने प्रेमे, आत्म लानभां लुगो. सर्वे. ४१
 दया समो नही धर्म जगत्मां, प्रलु महावीर लोणे;
 दया नही त्यां धर्म नही छे, समने ते सुभ थाणे. सर्वे. ४२
 दया हृदयमां राणी वतो—दया थडी छे मुक्ति.
 दयाभयी न्यां राज्य त्यां शांति, सुभने वतो नीति. सर्वे. ४३
 सत्य सदाहो सैने आपो—शत्रुनु हित भंछो.
 दुर्गुष्ण टाणी शुष्णे अहशो—रटी केथी प्रीच्छो. सर्वे. ४४
 सइविद्या जगमां इलावो—आनंदरस देलावो.
 आत्म लावथी देणो लावो—परम प्रलुने ध्यावो. सर्वे. ४५
 नास्तिकताथी पाप वधेने—पाप युद्ध प्रगटंतां;
 परस्परने हलुता लोडो—धर्मलुद्धि विघटंतां. सर्वे. ४६
 पुष्प पाप माने ते आस्तिक, आलव परलव माने;
 पाप ललने धर्म करे ते, रडे न हिंसाताने. सर्वे. ४७
 धर्मलेदथी अरसपरसने, शत्रु मानी हलुता;
 अरस्परसनुं लूडे करता, ते नही सायुं गलता. सर्वे. ४८
 अरस्परसना अडे न सइशुष्ण, सडे न अन्यनी अरटी;
 धर्मांशुथी जणता दिसमां, पाणे तेओ पडती. सर्वे. ४९

૨૯૦

સ્વરાજ્યની જે ચડતી, ઇચ્છે, અન્યની પડતી ધારે;
 માનવપણુ પશુથી નહીં અધિકા, આપ મરે પર મારે. સર્વે. ૫૦
 ખગવંતા થૈ નિર્બલ મારે, કરે અનીતિ અંધા;
 પ્રભુ પ્રાર્થના કરવાથી તે, હોય ન પ્રભુના બંદા. સર્વે. ૫૧
 લક્ષ્મી છતાં જે કંબુસ નિર્દય, દાન ન આપે ભાવે;
 પરોપકારે કરે ન સ્વાર્પણુ, પ્રભુપદ તે નહીં પાવે. સર્વે. ૫૨
 દુઃખીઓના આર્તનાદથી, દયા ન જેને આવે;
 પ્રભુ પ્રાર્થના કરે ક્રિયાઓ, તોપણુ મુક્તિ ન પાવે. સર્વે. ૫૩
 દુષ્ટકરોથી પ્રબળનોને, પીડંતો નહીં રાબ્ધ;
 પ્રબળ પાળતો પુત્રની પેઠે, રાબ્ધ તે મુખ તાબ્ધ. સર્વે. ૫૪
 સ્વતંત્રતાનો હક છે સૈને, જીવંતાંની સાથે;
 એવું સમજી અરે માનવો, રાખો પ્રભુને માથે. સર્વે. ૫૫
 તોપો બંદુક તરવારોથી, નિર્બલને નહીં મારો.
 શસ્ત્રવિનાનાં લોકો મારે, અંતે પોતે હારો. સર્વે. ૫૬
 સત્ય ન્યાયને ભૂલી મોઢે, શસ્ત્રખળે નહીં ફૂલો;
 પ્રાચીન ઇતિહાસો દેખો, અભિમાને શું જૂલો. સર્વે. ૫૭
 સ્વતંત્રતા અન્યોની લૂંટી, પરતંત્રતા લેશો;
 રહ્યાં અમર નહીં રાજ્યો કોનાં, સમજી ન્યાયે રહેશો. સર્વે. ૫૮
 મરતાં સાથે કાંઈ ન આવે, પડતું રહેતું સર્વે;
 અભુધાર્યું ઉઠીને જાણું, રહેા ન કોઈ ગર્વે. સર્વે. ૫૯
 તન ધન લક્ષ્મી સાથ ન આવે, સગાં ન સાથે આવે;
 પુણ્ય પાપ જે સાથે આવે, સમજે તો મુખ થાવે. સર્વે. ૬૦
 જેની હાકે ધરણી ધૂજે, તે પણ ચાલ્યા રેતા;
 મારું હારું માની મૂઠો, સત્ય ન આંખે જોતા. સર્વે. ૬૧
 ચઢતા કાલે ન્યાય ન ભૂલો, ગર્વે જશો ન ફૂલી;
 ખાજીગરની ખાજી જેવી, અંતે ધૂલંધૂલી. સર્વે. ૬૨
 સ્વરાજ્યમાંહી જ્યૂદ્ધ અનીતિ, પક્ષપાત નહીં ધારે;
 પરદેશોને સહાય કરે પણ, દુષ્ટસ્વાર્થ સંહારો. સર્વે. ૬૩

૨૯૨

દુષ્ટ સ્વાર્થે બનેા ન અંધા, સત્ય ન્યાય ન ચકો;
 સર્વાવિશ્વના લોકોના જે, હિતમંત્રોને કૂંકો. સર્વે. ૬૪
 નિજને જે જે વહાલું લાગે, તેહું અન્યને લાગે.
 સ્વતંત્રતાને સ્વરાજ્ય સૈને, બહાલાં છે સુખ રાગે. સર્વે. ૬૫
 અન્યાયીનો પક્ષ ન કરશો, સત્યને દિલમાં ધરશો;
 કુદ્રત્ની માનવવાડીને, સંહારી દુઃખ વરશો. સર્વે. ૬૬
 રાગ દ્રેષને દૂર કરીને, ન્યાયે સત્ય વિચારો;
 સત્યને પકડો અસત્ય છડો, ધરશો સત્યાચારો. સર્વે. ૬૭
 જૂનું તેટલું સત્ય નહીં છે, નવું ન જૂઠું સઘળું;
 બંનેમાં છે સાચું જૂઠું, ગ્રહો ન જૂઠું લગડું. સર્વે. ૬૮
 સૌમાં સાચું જૂઠું વર્તે, સાપેક્ષાએ બાણો;
 સાપેક્ષાએ સત્યને ગ્રહશો. પક્ષપાત નહીં તાણો. સર્વે. ૬૯
 દેશ કાલને દ્રવ્યભાવથી, જૂઠું સાચું સમજો;
 વીતરાગવૃત્તિ કરવાથી, આત્માને રમશો. સર્વે. ૭૦
 જૂલમ અનીતિ પાપકર્મથી, દૂરે રહેશો પ્રેમે;
 પ્રભુમયજીવન તેથી થાશે, રહો દયા ગુણ નેમે. સર્વે. ૭૧
 વિશ્વવિષે સેતાન ફરે છે, ગાફલ દિલમાં પેસે;
 મનમાં તેને સ્થાન ન આપો, પવિત્ર જીવન રહેશે. સર્વે. ૭૨
 લક્ષ્મી સત્તા અને ગુણોનું, અભિમાન નહીં કરશો.
 પ્રકૃતિના ગુણ અવગુણમાં, સમભાવી થૈ તરશો. સર્વે. ૭૩
 ગુણો પામવા કરો પ્રયત્નો, દોષોને ધિક્કારો;
 પણ દોષીને નહિ ધિક્કારો, ચઢતી તેથી ધારો. સર્વે. ૭૪
 મન વાણીને દેહ શુદ્ધતા, કરો કરાવો સંશો;
 જીવંતાં સ્વર્ગી સુખડાને, પામો નહીં અંદેશો. સર્વે. ૭૫
 વૈર વિરોધ શમાવો પ્રેમે, મનમાં દ્રેષ ન રાખો;
 સ્વર્ગ મુક્તિ છે પવિત્રતાથી, સત્યાનંદને ચાખો. સર્વે. ૭૬
 સદ્ગુણથી જીતો લોકોને, સાત્વિક જીત એ સારી;
 રોગુણી તમોગુણી જીતે, શાંતિ નહીં થાનારી. સર્વે. ૭૭

૨૨૨

ધર્મ લેટથી વૈર એર ત્યાં, પ્રભુ દૂર છે બલ્લો;
 રાગ દ્વેષનું દ્વૈત નહીં ત્યાં, સ્વયં પ્રભુ પહિચાનો સર્વે. ૭૮
 મોહીને પ્રભુ દૂર સદા છે. નિર્મોહીને પાસે.
 વૈરિયોપર વૈર ન લેશો, રહો પ્રભુ વિશ્વાસે. સર્વે. ૭૯
 પાપી દુષ્ટોને ઉદ્ધારો, સમય આપીને તારો;
 આત્મજ્ઞાનથી પાપીઓ પણ, સુધરે નિશ્ચય ધારો. સર્વે. ૮૦
 ભવસાગરમાં માનવ નૌકા, ઉપયોગે જ વહાવો;
 ભક્તિ જ્ઞાન અને કર્મયોગથી, શિવ નગરીને પાવો. સર્વે. ૮૧
 માનવ ભવથી મુક્તિ નક્કી, માનવ ભવ નહીં હારો;
 દેશવર્ણ્યાદિ લેદોને, ટાળી જન્મ સુધારો. સર્વે. ૮૨
 સમભાવે જે રહે મનુષ્યો, પામે નિશ્ચય મુક્તિ;
 પ્રભુ મહાવીર કેવલજ્ઞાને, ભાષે એવી નીતિ. સર્વે. ૮૩
 જડ વસ્તુમાં સુખના મોહ, હડકાયા નહીં થાશે;
 થાશે તો અંતે પસ્તાશે, ભવને હારી જાશે. સર્વે. ૮૪
 ગુણી જનોની સંગત કરશે, સાદું જીવન ધરશે;
 રાજયોગનું જ્ઞાન કરીને, યોગ દશાને વરશે. સર્વે. ૮૫
 કોટિ કોટિ લક્ષણ થાપો, આત્મસ્વરૂપને માટે;
 તોપણ આત્મસ્વરૂપ ન પૂરું, થાતું મતએકાંતે. સર્વે. ૮૬
 પશુ પંખી વૃક્ષાં અંધાને, રોગીને જ બચાવો.
 પુણ્ય કરંતાં પરભવમાંહી, સુખ શાંતિને પાવો. સર્વે. ૮૭
 વિદ્યાર્થીને વિદ્યામાટે, સહાય બનતી આપો;
 સર્વ જાતિનાં શુભ શિક્ષણથી, સર્વવિશ્વને છાપો. સર્વે. ૮૮
 દુનિયા આગળ સાડું મૂકો, રાખો ગુમ નકાડું;
 દુનિયાના લોકોની ચઢતી, સત્યથી થાતી ધારૂં. સર્વે. ૮૯
 સર્વ વિશ્વમાં સંપ ભાવના, એકપણુંજ વધારો;
 કુસંપનાં બી બાળી નાખો, યુદ્ધ થતાં સહુ વારો. સર્વે. ૯૦
 ખ્રિસ્તાનિયાને હિંદની મૈત્રી, સ્વતંત્રતા સમભાવે.
 થાતી વિશ્વ વિષે છે શાંતિ, સ્વરાજ્ય સરખા દાવે. સર્વે. ૯૧

૨૯૩

હિંદ ઉપર નહીં મમતા અમને, નહીં મારું કે તારું;
 સત્ય શિખામણુ સહુને દેવી, સૌનું ઇષ્ટું મારું. સર્વે ૯૨
 હિંદીઓને બાંધત કરવા, લખ્ણું કશું સુખ હોતે;
 રાગ દ્વેષ નહીં ત્યાં મુજને, પરમાર્થિક સંકેતે. સર્વે. ૯૩
 હિંદીઓને હિંદ ભૂમિપર, આત્મિકભાવની દૃષ્ટિ;
 અહંકૃતિ મમતા નહોં કિંચિત્, મુજ આતમની સૃષ્ટિ. સર્વે. ૯૪
 તોપણ હિંદની પ્રગતિ માટે, સમાજ સંબંધ ધારી;
 હિંદને હિંદનો માર્ગ બતાવ્યો, સમજે તો બલિહારી. સર્વે. ૯૫
 આપત્કાલે ત્યાગી સતે, જનતા ંહારે આવે;
 સહુને ચોગ્ય ઘટે તે બોધ જ, આપે ધાર્મિક દાવે. સર્વે. ૯૬
 પરતંત્રને બોધ દેખીને, સ્વાધીનતા સમબલે;
 વિનિર્ભયતાને સ્વતંત્રતાના-બેઘે વિશ્વ જગાવે. સર્વે. ૯૭
 એક ખીજની ંહારે આવે, સર્વખંડના લોકે;
 દુનીયામાંહી જુદમ અનીલિ, ખૂન કરતાં રોકે. સર્વે. ૯૮
 અરસ્પરસની સ્હાય કર્યાવણુ, જગમાં કાપંકાપા;
 અશાંતિ દુઃખને પાર રહે નહીં, યુદ્ધતણી છે છાયા. સર્વે. ૯૯
 નબળાને શ્રેષ્ઠ સમજો મારે, ખીજ દેખી રહેતા;
 ખીજઓની દશા જ એવી, સંકટ દુઃખો સહેતા. સર્વે. ૧૦૦
 સ્વાશ્રયવૃત્તિથી સહુ જીવે, પરાશ્રયી નહીં થાવે;
 પોતાને પોતે ઉદ્ધારી, સ્વાધીનતા પ્રગટાવે. સર્વે. ૧૦૧
 કલિયુગમાંહિ સંઘ શક્તિથી, શાંતિ સુખ આબાહી;
 સંઘ શક્તિનો નાશ કરીને, કરો નહીં બરબાહી. સર્વે. ૧૦૨
 અરસ્પરસના ઉપગ્રહોથી, જીવું સહુનું બાતું.
 નિષ્કારે ઉપકર કરીને, બાંધે ધર્મનું બાતું. સર્વે. ૧૦૩
 અરસપરસના ઉપગ્રહોને, બાણે નહીં અસાની;
 અન્મલોગથી ધનાઢય નૂપતિ, ચાતા વાત ન છાની. સર્વે. ૧૦૪
 ઉપકારો કરવાને માટે, જગમાં જીવું બાણે;
 ઉપકારોથી હઠો ન પાછા, સ્વાર્પણ ત્યાગને આણે. સર્વે. ૧૦૫

૨૬૪

સર્વે સરખા જગમાં જીવો, ચિદાનંદસત્તાએ;
 પોતાને મોટા માનીને, ભૂલો નહીં જમણાએ. સર્વે. ૧૦૬
 સત્તાએ જીવો સહુ એક જ, માનીને સમભાવે;
 વર્તો તેથી પ્રભુપદે પામે, સર્વ ધર્મ સમજાવે. સર્વે. ૧૦૭
 ક્ષમા સરલતાને માર્દવતા, તપ સંયમને ધારો;
 મન ઇન્દ્રિયો ઉપર કાણુ, ધરતાં સુખ નિર્ધારો. સર્વે. ૧૦૮
 સુખ દુઃખને વેદો સમભાવે, કાર્ય કરો સમભાવે;
 દશા થતાં એવી સુખ પ્રગટે, દુઃખ ન પાસે આવે. સર્વે. ૧૦૯
 સ્વતંત્રતાને સ્વરાજ્યમાટે, આત્મલોગને આપો;
 દુઃખી નિર્ધન ગરીબ જનનાં, દુઃખો વેગે કાપો. સર્વે. ૧૧૦
 લક્ષ્મી સત્તા અને ગુણોનો, અભિમાન નહીં કરશો
 નામદો નહિ રહેશો ક્યારે, મોહાવના સુખ વરશો. સર્વે. ૧૧૧
 સર્વે ખંડો સલાહશાંતિ, સ્વતંત્રતાથી વર્તો;
 કુટુંબ જેવી વૃત્તિધારી, પાળો શાંતિ શર્તો. સર્વે. ૧૧૨
 ભેદભાવને ખેદને ત્યાગો, આત્મ જીવો સહુ સરખો;
 નિર્મોહી સંતોના યોદ્ધે, વર્તો મનમાં હરખો. સર્વે. ૧૧૩
 રાગ દ્વેષથી મુક્ત થવાથી, સત્ય સકલ દેખાશે;
 માટે મોહને મારી નાખો, અખંડ રાજ્ય જણાશે. સર્વે. ૧૧૪
 રાગ દ્વેષ વિનાના લોકો, વિશ્વે મોટા સ્થાપો;
 તેઓની આજ્ઞાનુસારે, વર્તો જ્ઞાને વ્યાપો. સર્વે. ૧૧૫
 અતિલોભ તૃષ્ણાથી થાતી, દુર્બુદ્ધિ દુઃખકારી.
 પક્ષપાત અન્યાયો થાતા, ત્યાગતાં સુખભારી. સર્વે. ૧૧૬
 અતિ પરિગ્રહ ધાન્યાદિકનો, ધરતાં દિલ નહિં શાંતિ;
 સૈને ખાવા પીવા મળતાં, રહે નહીં જ અશાંતિ. સર્વે. ૧૧૭
 એક સરીખા હોય ન સર્વે, દેશે ખંડો જાણો;
 નખળા સખળા વર્તે સર્વે, રહાય કરી સુખ માણો. સર્વે. ૧૧૮
 સ્વરાજ્ય આપ્યું નહીં, અપાતું, શક્તિથી જ સ્થપાતું;
 સર્વપ્રકારે નિર્ભજતાને, દૂર કરીને પચાતું. સર્વે. ૧૧૯

૨૮૫

ક્રૂટશાસ્ત્રને ફેરે કરશે, હિંમત લેશ ન હારો;
 બનો સત્યના સંગી સર્વે, ભૂતિયો સંહારો. સર્વે. ૧૨૦
 સત્ય માર્ગમાં ગમન કરતાં, મૃત્યુ થકી નહીં હઠશે;
 મૃત્યુનો અધ્યાસયજ્ઞને, નીતિ પંથે ચઢશે. સર્વે. ૧૨૧
 સ્વાર્પણ કરશે સત્યને માટે, બનો સત્ય સહકારી;
 અસત્યના સંગી નહીં થાવું, થૈ મધ્યસ્થ વિચારી. સર્વે. ૧૨૨
 આતમમાં આધ્યાત્મિક ભાવે, સર્વે ખંડ સમાય;
 આત્મજ્ઞાન પ્રભાવે સંતો, અનુભવ આનંદ પાયા. સર્વે. ૧૨૩
 ચર્મ ચુંથતાં નરને નારી, લહે ન શાંતિ ક્યારે;
 આનંદ જ્યાં નહીં ત્યાં બ્રમણાથી, ભૂલે સંકટ ભારે. સર્વે. ૧૨૪
 આત્માનંદ પ્રગટતાં ખાહિર, અંતર આનંદ ભાસે;
 મન ઇન્દ્રિયો બ્રહ્માનંદે, સદા રહે ઉલ્લાસે. સર્વે. ૧૨૫
 ખાહિર સજ્જ્યે જડમાં સુખને-શાંતિ શોધે લોકો;
 મૃત્યુ સહામે આવે ત્યારે, પાડે દુઃખે પોકો. સર્વે ૧૨૬
 મનનારાજ્યે ભેદભાવ છે, પ્રકૃતિ છે રાણી;
 મન રાજ ત્યાં સર્વ વિશ્વમાં, ચિંતા દુઃખની ખાણી. સર્વે. ૧૨૭
 જડમાં સુખ શોધે જડવાદી, જડના બની શુભાભો;
 ચકવર્તી શાહો રાજ્યો, કરે ન સારાં કામો. સર્વે. ૧૨૮
 નામ રૂપમાં સુખ જે માને, તે દાસોના દાસો;
 ભલે ખાદ્યથી ચકવર્તી હો, લહે ન સત્ય પ્રકાશો. સર્વે ૧૨૯
 મન યુદ્ધિની પેલીપારે, આત્માનંદ સ્વભાવે;
 જે પાવે તે નિશ્ચય લાવે, શુ ? સખદે સમજાવે. સર્વે. ૧૩૦
 સર્વ વિશ્વની લક્ષ્મી ભોગો, મન માન્યા જો પાવો;
 તો પણ નિત્યાનંદ ન પામો, ટળે ન આશા દાવો. સર્વે. ૧૩૧
 જડની પ્રીતિ ક્ષણિક રીતિ, આત્મપ્રીતિને ધારો;
 આતમમાં મનને લય કરતાં, આત્મ રાજ્ય ઉજિયારો. સર્વે. ૧૩૨
 આત્મજ્ઞાનને સમભાવે છે, ઇશ્વર રાજ્ય મજાનું;
 પ્રભુની ભક્તિ કરતાં પ્રગટે, મોહીને તે છાનું. સર્વે. ૧૩૩

૨૯૬

રાગદ્વેષ તબ્યાથી આનંદ, અપરંપાર સુહાર્વે;
 અગ્નોપમનિર્મલેભ્યાં આતમ, સ્વયં પ્રભુ જ સ્વભાવે; સર્વે. ૧૩૪
 નિશ્ચયથી નહિ બંધ મોક્ષ છે, આતમસ્વભાવે ખેલો;
 નિર્લેપે વ્યવહારે વર્તો, દૃષ્ટા ચૈ, વર્તી લો. સર્વે. ૧૩૫
 આતમપ્રભુમાં ભુક્તિ સમાવો, અન્ય કશું ન વિચારો;
 સ્વાધિકારે કર્મ કરો પણ, ધારો આતમ પ્યારો. સર્વે. ૧૩૬
 આતમવશુ સહુ અસત્ય સમજો, એ આતમ ઉપયોગી;
 જ્ઞાનને આનંદ સત્ય ધર્મ છે, તેના જ્ઞાની ભોગી. સર્વે. ૧૩૭
 આતમની છે શક્તિ અનંતિ, પાર ન તેનો આવે;
 આતમ પ્રભુનાં નામને લક્ષણ, ધ્યાતાં સમાઈ જાવે. સર્વે. ૧૩૮
 જ્ઞાન સ્વભાવી અનંત આતમ, કહ્યો ન શબ્દે જાવે;
 મનભુક્તિ પણ પાર ન પામે, સમજો તે કુખ પાવે. સર્વે. ૧૩૯
 શરીર મધ્યે આતમ ઇશ્વર, તેથી કોઈ ન જીલો;
 ધરી ધારણા ધ્યાન સમાધિ, પૂર્ણાંદે રીઝો સર્વે. ૧૪૦
 પ્રભુ ધાસ છે દિલમાં દેખો, એ પ્યારોને પ્યારી;
 જ્ઞાનને આનંદથી નહીં જીલો, દેખો ધારી ધારી. સર્વે. ૧૪૧
 જ્ઞાન અને સત્યાનંદ પ્રકટ ત્યાં, આતમ પ્રભુની પ્રાપ્તિ;
 જ્યાં ત્યાં એવું નિશ્ચય જાણો, એ છે સાચી વ્યાપ્તિ. સર્વે. ૧૪૨
 આનંદ આવે આતમ પ્રેમ ત્યાં, આતમરીઝ ત્યાં જાણો;
 નિરૂપાધિક આનંદ ભોગે, આતમ સ્વરાજ્ય પ્રમાણો. સર્વે. ૧૪૩
 રાગ દ્વેષનું દ્વૈત ટબ્યાથી, આતમ અદ્વૈત થાવે;
 પરમ પ્રભુ પોતે ત્યાં રાજા, સ્વતાંત્ર રાજ્ય સુહારવે. સર્વે. ૧૪૪
 મનભુક્તિ અહંકાર નહીં જ્યાં, નામ રૂપથી ન્યારું;
 અહં અને સમતા નહિ કિંચિત, સ્વરાજ્ય સાચું
 પ્યારું. સર્વે. ૧૪૫
 જન્મ જરાને મૃત્યુ નહિ જ્યાં, પ્રભુ સ્વરૂપ થૈ જાવું;
 પ્રભુ સ્વરૂપ થૈ પૂર્ણાંદે, જીવતાં શિવ થાવું. સર્વે. ૧૪૬
 જીવતાં રક્તિ સુખ માણો, સ્વરાજ્ય એહ પ્રમાણો;

૨૯૭

બ્રમણ્યામાં ભૂલીને ભવ્યો, ખનો નહીં નાદાનો. સર્વે. ૧૪૭
 આત્માનંદ પ્રગટતાં વ્રત તપ, સાધન થાય નકામાં;
 સર્વ લાગણી રહે ન મનમાં, રહે ન મોહ કશ્યામાં. સર્વે. ૧૪૮
 સ્વતંત્રતાથી શક્તિ પ્રગટે, સ્વતંત્ર રાજ્ય સર્વે;
 બાહ્યાંતર શક્તિવાળા થૈ, રહેા ન ક્યારે ગર્વે. સર્વે. ૧૪૯
 બાહ્યાંતરમાં સ્વતંત્રતાને, પામે આતમ જ્ઞાની;
 સર્વ કર્મમાં સ્વતંત્ર થંને, વર્તે યોગી દાની. સર્વે. ૧૫૦
 વિધિ નિષેધની પેલીપારે, યોગ્ય કરે ન કરે તે.
 પ્રભુરૂપ થૈ વિશ્વ પ્રભુતા, દેખી સુખ વરે તે. સર્વે. ૧૫૧
 જેની જેવી દશા જ તેને, સ્વરાજ્ય તેવું બહાલું;
 જ્ઞાનપ્રકાશે વિશાલદષ્ટિ, ગણે ઉચ્ચ સહુ સારૂં. સર્વે. ૧૫૨
 જૂઠા અંધનમાં નહિ પડશે, અન્યને પડતાં રોકો;
 દુઃખદાયકરૂઢિઅંધનથી, છૂટા થાશે લોકો. સર્વે. ૧૫૩
 સર્વ દુઃખનું કારણ મોહ છે, જૂઠા દુષ્ટ રીવાજો;
 તેથી છૂટે સ્વરાજ્ય પામી, જ્ઞાનાચારથી છાજો. સર્વે. ૧૫૪
 અસત્ પ્રતિષ્ઠા કીર્તિ હેતે, કરે ન દેવાં ક્યારે,
 જડવસ્તુથી શોભાઓ નહિં, ખર્ચ કરે નહીં ભારે. સર્વે. ૧૫૫
 દુષ્ટ રૂઢિના બન્યા શુભામો, સ્વરાજ્ય તે શું? પામે;
 નામદોને સ્વતંત્રતાનો, હક નહીં કોઈ કામે. સર્વે. ૧૫૬
 બીકણ નામદો હિચકારા, ડરપોકું જ શુભામો;
 દેહતણા જે બન્યા દાસો, કરે ન તે શુભ કામો. સર્વે. ૧૫૭
 આતમને ઉદ્ધરતો આતમ, આતમવડે જ નક્કી;
 આતમની શ્રદ્ધા પ્રીતિથી, બનતી સિદ્ધિ પક્કી. સર્વે. ૧૫૮
 જ્ઞાની શુરૂની સેવા સારી, આતમજ્ઞાનને પામે;
 વિશ્વલોકની સ્વતંત્રતાનાં, કરશે સારાં કામો. સર્વે. ૧૫૯
 પ્રહારાજ્ય પ્રગટાવો લોકો, લેશ ન વાર લગાડો;
 સર્વે વિશ્વ જડવાદીઓને, યોધ કરીને જગાડો. સર્વે. ૧૬૦

૨૯૮

વિશ્વ માનવો પશુ પંખીઓ, રક્ષો પ્રેમ ધરીને;
 સર્વજીવોના ભક્ષા જ માટે, ઉત્તમ દેહ ધરીને. સર્વે. ૧૬૧
 સ્વતંત્રતા સ્વરાજ્યને ઇચ્છે, ભારત, જાગી ભાવે;
 તેને કોઈ નહીં દબાવો, જ્યૂદ્ધ અનીતિ દાવે. સર્વે. ૧૬૨
 દાખ્યો નહીં દબાશે ઉડતો, ઉછળશે ખહુ જોરે;
 ભારત સ્વતંત્ર થાશે અંતે, સ્વતંત્રતાના તોરે. સર્વે. ૧૬૩
 બાહ્ય સ્વરાજ્ય ગ્રહીને જ્યારે, અન્યને પીડે ત્યારે;
 પરતંત્ર પાછું તે થાશે, ભૂલો શીખ ન ક્યારે. સર્વે. ૧૬૪
 સ્વતંત્ર થૈને સ્વાથેભાવથી, કરો ન જ્યૂદ્ધ અનીતિ;
 સર્વ ખંડને ચડવું પડવું, ગુણ અવગુણની રીતિ. સર્વે. ૧૬૫
 શક્તિયોથી અભિમાની થૈ, કરો ન અન્યનું ખૂરું;
 સર્વ ખંડને હિત શિક્ષા છે, હિત કરશો સૌ પૂરું. સર્વે. ૧૬૬
 પ્રાચીન વૈરને ભૂલી જાઓ, બનો ખરા ઉપકારી;
 અવગુણ ઉપર ગુણને કરશો, પરભવમાં સુખ ભારી. સર્વે. ૧૬૭
 અન્ય દેશને કરી પરાધીન, પશુબળથી નહીં કૂલો;
 દૈવની અકળકલા છે ન્યારી, કુલંતાં સહુ કૂલો. સર્વે. ૧૬૮
 લોભે લક્ષણ જાતાં સર્વે, કપટ ચપટ ત્યાં થાવે;
 જેવું વાવો તેવું લણશો, કર્યાં કર્મ સહુ પાવે. સર્વે. ૧૬૯
 પ્રભુનો સાચો કર્મ કાયદો, ટળે ન કોનો ટાળ્યો;
 મોડા બહેલા સહુ દેશોના, ભોગવવામાં ભાળ્યો. સર્વે. ૧૭૦
 સવ ખંડ ઇતિહાસો તેની, સાક્ષી આપે સાચી;
 માટે ન્યાય પ્રમાણે ચાલો, સમભાવે રહો રાચી સવે. ૧૭૧
 કર્મ કાયદો સર્વ જીવોપર, એક સરીખો ચાલે;
 તોપાદિકનું જોર ન ચાલે, કર્મ સ્ફૂરે તે કાળે. સર્વે. ૧૭૨
 કર્મ પ્રમાણે સુખ દુઃખ થાતું, જ્યાં ત્યાં નજરે દેખો;
 જુઓ જર્મની બળિયું હાર્યું, કર્મ કર્યાથી પેખો. સર્વે. ૧૭૩
 અન્ય દેશને સ્વાધીન કરતાં, પરતંત્ર કૈ થાવે;
 વર્તમાનમાં કર્યાં કર્મનું, ભવિષ્યમાં ફલ પાવે. સર્વે. ૧૭૪

૨૯૯

સ્વાધીનતા છે સહુને વહાલી; સમજો નરને નારી;
 પરની સ્વાધીનતા લુટયાથી, પામો દુઃખો ભારી. સર્વે. ૧૭૫
 આત્માધીન મન કાયાવાણી, વર્તે જેને નક્કી;
 મોહાધીન જે થાય ન તેને, સ્વાધીનતા છે પક્કી. સર્વે. ૧૭૫
 સિદ્ધ આનંદ સ્વરૂપી આતમ, તેહ સ્વરૂપે થાવું;
 સ્વતંત્રતા છે તેથી નક્કી, સત્યસત્ત્વ સમ્બલવું. સર્વે. ૧૭૬
 સર્વોત્તમ સ્વાધીનપણાને, ત્યાગી સંતો પાસે;
 ઋષિમહંતો સ્વતંત્રતાથી, પૂર્ણાનન્દે ભમે. સર્વે. ૧૭૭
 મોહ વિકલ્પોથી જે અળગા, સ્વરાજ્ય સુખને આપે;
 બાહ્ય રાજ્યમાં મોહદશથી, સુખનહીં અનુભવ લાખે. સર્વે. ૧૭૮
 નિર્મોહીને બાહ્યાંતરમાં, સ્વરાજ્ય સુખનો દરિયો;
 આત્મજ્ઞાનથી અનુભવાતો, સ્વાધીનતા તે વરિયો. સર્વે. ૧૭૯
 ભીખારીના પણ ભીખારી, મોહી રાજ્ય રાણા;
 સ્વતંત્રતાને તે શું ? જાણે, તૃષ્ણાપૂર તણાણા. સર્વે. ૧૮૦
 મન ઈન્દ્રિયો ઉપર જેની, આણો લેશ ન ચાલે;
 રહ્યા મોહના તાબે જેઓ, શાહપણું શું ? પાળે. સર્વે. ૧૮૧
 કરે ગુલામી મનની તેઓ, તે શયતાન ગુલામો;
 રાજ્યને સુદતાન તે કોના ? પવિત્ર નહીં છે કામો. સર્વે. ૧૮૨
 મન ઉપર શેઠાઈ ન જેની, મનના હુકમથી ચાલે;
 મન શયતાન ન વશમાં થાવે, ફકીર થૈ શું ? મ્હાલે. સર્વે. ૧૮૩
 મનને શિષ્ય કરે જે આતમ, ગુરૂપણું તે પાવે;
 મન તાબે ત્યાં ગુરૂપણું શું ? શું ? જગને સમજાવે. સર્વે. ૧૮૪
 મનને શિક્ષણ જે નહીં આપે, શિક્ષક તે નહીં થાતો;
 શ્વાનની પેઠે જડ ઋશિને, ચુસતો દુઃખ પાતો. સર્વે. ૧૮૫
 આશા તૃષ્ણા દાસીઓના, દાસો જેઓ થાવે;
 તેવા દાસો સ્વતંત્રતા સુખ, સ્વપ્ને પણ નહીં પાવે. સર્વે. ૧૮૬
 જીવંતાં જે મર્યા નહીં તે, સ્વતંત્રતાથી અળગા,
 જીવંતાં મરજીવા જેઓ, સ્વાધીનતાને વળગ્યા. સર્વે. ૧૮૭

૩૦૦

મન શયતાનને મારે જેઓ, યોદ્ધાઓ તે સાચા;
 સ્વરાજ્ય તેને અહિંચા પૂરું, જેની સાચી વાચા. સર્વે. ૧૮૮
 જડવસ્તુઓમાં સુખ શોધે, પરાધીન તે લોકો;
 સ્વરાજ્યની બ્રાંતિમાં ભૂલી, અંતે પાડે પોકો. સર્વે. ૧૮૯
 જ્ઞાનયોગને ભક્તિ યોગે, સ્વરાજ્ય પામે સંતો;
 મિથ્યા રાજ્યમાં મોહ ધરીને, અજ્ઞાની ભટકંતો. સર્વે. ૧૯૦
 આતમ તેનિજ ભારતભૂમિ, આતમવણુ સહુ ખોટું;
 આતમભૂમિની પ્રાપ્તિ માટે, ગણો ન ખીજું મોટું. સર્વે. ૧૯૧
 સહુગુરૂના ધનતા જે ભકતો, ગુરૂ આજ્ઞાએ વર્તે;
 આતમ સ્વરાજ્યને પામે નક્કી, પ્રભુથી ઐક્ય પ્રવર્તે. સર્વે. ૧૯૨
 પરીષદો ઉપસર્ગો વેઠી, ગુરૂઆજ્ઞામાં જીવે;
 આતમનું મૃત્યુ નહીં જાણે, મૃત્યુથકી નહીં ખીવે. સર્વે. ૧૯૩
 ગુરૂઆજ્ઞામાં હોમાઈને, જીવંતાં જે મરતો;
 પરતંત્રતા દુઃખનો સાગર, સહેજે વેગે તરતો. સર્વે. ૧૯૪
 ગુરૂમાં પૂરણુ શ્રદ્ધાપ્રીતિ, ગુરૂમય થૈ જીવંતો;
 જીવન મરણુમાં સમભાવી જે, આતમ રાજ્ય દીપંતો. સર્વે. ૧૯૫
 આતમરાજ્યની સ્વતંત્રતામાં, મરત ધન્યા જે સંતો;
 તેઓના વચને હોમાઈ, સ્વતંત્ર થાવ મહંતો. સર્વે. ૧૯૬
 સ્વરાજ્ય સહુની પાસે નક્કી, સ્વતંત્રતા સહુ પાસે;
 મનમાં જે શયતાન ન આવે, તો આનંદ પ્રકાશે. સર્વે. ૧૯૭
 એકવાર જે આતમરાજ્યની આત્માનંદ ખુમારી;
 પ્રગટે તો પછી કોઈ ન ભૂલે, સ્વતંત્રતાની વારી. સર્વે. ૧૯૮
 આત્માનંદ ખુમારી ઉભરો, એકવાર જે આવે;
 મરતાં પછીથી મોહ રહે નહીં, સ્વયંપ્રભુ થૈ જાવે. સર્વે. ૧૯૯
 સંતોની સંગતિ કરવાથી, સ્વરાજ્ય સુખની પ્રાપ્તિ;
 નિરૂપાધિક સુખ અનુભવ્યાથી, સ્વતંત્રતાની વ્યાપ્તિ. સર્વે. ૨૦૦
 નિર્ભય દેશે મહાલો સંતો, ગુરૂમને અવધારી;
 મૃગજલ પીવા હરણુમાં દોડે, ભૂલો નહીં નરનારી. સર્વે. ૨૦૧

૩૦૨

આધ્યાત્મિક જ્ઞાનીઓ સંતો, સત્વરાભ્ય શિખ આપે;
 સ્વાર્થોમાંહી રચ્યા પચેલા, અન્ય દુઃખ નહીં કાષે. સર્વે. ૨૦૨
 સ્વાર્થોની મારામારીમાં, દયા ન અન્યની ધારે;
 તેજ લોકો સ્વયં ગુલામો, ધર્મ કર્મને હારે. સર્વે. ૨૦૩
 લક્ષ્મી સત્તા શક્તિથી શું ? મળે ન તેથી શાંતિ;
 લોખા લોકો ભૂત કરો નહીં, થાય ન આત્મોત્કાંતિ. સર્વે. ૨૦૪
 શરીર કરતાં મન છે બળિયું, તેથી આતમ બળિયો;
 આત્મશક્તિ ત્યાં મોહરહે નહીં, થાય ન માનવ બળિયો. સર્વે. ૨૦૫
 અનેક પ્રાણીઓને રંસી, હુંટી નીચા થાશે;
 અભિમાનના તોરે ફૂલી, પાછળથી પસ્તાશે. સર્વે. ૨૦૬
 અનીતિ અને અન્યાયોને, રહો ન સાંખી ક્યારે;
 ન્યાયનીતિન બળથી સ્હામે, રહેતાં શક્તિ જ ભારે. સર્વે. ૨૦૭
 સર્વ જીવોના ઉપચક્રાર્થે, મજ્યું સકલ વાપરશે;
 એક દાનથી અનંત ફલને, નિષ્કામી થૈ વરશે. સર્વે. ૨૦૮
 મૃત્યુઆદિ ભયથી સ્વાર્થી, બની ન જીવો ક્યારે;
 દેહ વિજીસંતો સહુનો અંતે, ચઢશે અન્યની ંહારે. સર્વે ૨૦૯
 અન્ય દેશને અન્ય પ્રબને, સંકટ દુઃખો આવે;
 સ્વાર્થી થૈને સ્હાય ન કરતાં, દશા તેહવી થાવે. સર્વે. ૨૧૦
 સમાજના સહુ અંગો માટે, અંગીનાં છે અંગો;
 ઉપચક્રો છે અરસપરસમાં, મન ઉપકારે રંગો. સર્વે. ૨૧૨
 જીવનમુકતોને પણ કરણી, સમાજહેતે કરવી;
 ગ્રહી વિશ્વનું વિશ્વને દેવું, ફર્જ ખરી મન ધરવી. સર્વે. ૨૧૧
 વિશ્વથક્રી જે લીધું તેને, વિશ્વાર્થે વાપરવું;
 તેમાં સંકુચિત શું ? થાવું, સ્વરાભ્ય એવું ધરવું. સર્વે. ૨૧૨
 અરસપરસનાં જીવન નભતાં, એક બીજાની સ્હાયે;
 અર્પાઈ જાવો અન્યોના, હેતે સ્વરાભ્ય થાવે. સર્વે. ૨૧૩
 ભિન્ન ભિન્ન ધર્મોના મોહે, લડો ન માંડોમાંહે;
 ઉપશમ સંવર વિવેક યોગે, વર્તો સહુ ઉત્સાહે. સર્વે. ૨૧૪

૩૦૨

દાઘ શીઘલ તપ સંયમયોગે, વિશ્વોન્નતિ થવાની;
 વૈરાગ્યે વર્તો નરનારી, દુર્બુદ્ધિ ટળવાની. સર્વે. ૨૧૫
 આત્મ વિષે છે સ્વરાજ્ય સાચું, ક્યાં બાહિરમાં શોધો;
 ભટકંતી બાહિરવૃત્તિને, આત્મશક્તિથી શોધો. સર્વે. ૨૧૬
 મૃગલો કરતૂરીની ગંધે, બાહિર ભમતો ભૂલી;
 તેમ જ બાહિર સુખને માટે, સર્વને હારો કૂલી. સર્વે. ૨૧૭
 વિષ્ટાની પેઠે ધનસત્તા, જેને મનમાં ભાસે;
 આત્મરાજ્ય પામે તે નહીં, પરમ પ્રભુ વિશ્વાસે. સર્વે. ૨૧૮
 બાહિર ચઢી ઇન્દ્ર આદિની, પહવીની મોટાઈ;
 નાસિકા મળ જેવી લાગે જાય નહીં ભરમાઈ. સર્વે. ૨૧૯
 સાત્વિક સંતો પ્રહ્લરાજ્યમાં, આનંદમય થૈ જતા;
 સ્વરાજ્યને સ્વાતંત્ર્યે રહેતા, રહે સદા હરખાતા. સર્વે. ૨૨૦
 દુનિયા લોકો લક્ષ્મીમોહે, ભૂલીને ભરમાયા;
 રાજ્યમોહથી બન્યા શુભામૈ, તોપણ માને ડાહ્યા. સર્વે. ૨૨૧
 દુનિયાદારીમાં કે ડાહ્યા, પણ અંતરમાં ગાંડા;
 આનંદ નહિ ત્યાં આનંદ શોધે, બહુ બકવાદી બાંડા. સર્વે. ૨૨૨
 કાયલોગથી રોગ પ્રગટતા, તોપણ સુખ માનીને;
 ખસની ચેંગને ખણવા જેવી, બાલે છે વાણીને. સર્વે. ૨૨૩
 લોગ વિષે સહુ રોગ ભર્યા છે, ત્યાં નહીં સુખની આશા;
 તોપણ મુંઝી જીવે દોડે, મોહતણા એ તમાશા. સર્વે. ૨૨૪
 મોહની પાછળ લોકો દોડે, આત્મપ્રભુને મૂકી;
 અસ્પરસને ખાવા દોડે, સત્યધર્મને ચૂકી. સર્વે. ૨૨૫
 એક બીજાપર વિશ્વાસી નહીં, ચલવે ખૂનામરકી;
 સ્વતંત્રતાને રાજ્ય નહીં ત્યાં, મોહાગ્નિ જ્યાં સળગી. સર્વે. ૨૨૬
 ટુંક દૃષ્ટિને દૂર કરીને, કરો વિશાલ વિચારો;
 વિશ્વ ભક્ત જ્ઞાનીના બોધે, વર્તો જન્મ સુધારો. સર્વે. ૨૨૭
 પતિત જનોને શીઘ્ર સુધારો, દુઃખીને ઉદ્ધારો;
 આપત્કાલે આપદ્ધર્મે, વર્તો ધર્મ એ ધારો. સર્વે. ૨૨૮

૩૦૩

દેહયોગથી સમાજ સાથે, સંબંધી છો માનો;
 સમાજનું નિજ અંગ ગણીને, કરો ધર્મ કરવાનો. સર્વે. ૨૨૯
 સર્વપ્રમાદો દૂર કરીને, સૌથી હુળીમળીને;
 ઉભરાતી શક્તિયો ખર્ચો, કર્મવિવેક કરીને સર્વે. ૨૩૦
 કર્તવ્યોમાં અડગ રહીને, વર્તો પડો ન પાછા;
 કર્મયોગીઓ જ્ઞાનયોગીઓ, બનશો લહી વિશ્વાસા. સર્વે. ૨૩૧
 શુષ્કવિવાદોતર્કો ત્યાગો, કર્તવ્યોમાં લાગો;
 આત્મજ્ઞાનથી અંતર જાગો, કુકર્મોથી ભાગો. સર્વે. ૨૩૨
 મિથ્યા સંશય ઊંઘ ધરીને, કર્તવ્યો નહિ ચૂકો;
 સત્યવિચારે લાગે સાફ, તે આચારે મૂકો. સર્વે. ૨૩૩
 અન્ય કરે તો પોતે કરવું, એવું મન નહીં લાવો;
 પુરુષાર્થમાં સૌની આગળ, જાવામાં છે લ્હાવો સર્વે. ૨૩૪
 હિંમત સ્વાશ્રયને ઉત્સાહે, સત્કર્મોને કરવાં;
 કોટિ વિઘ્ને પગલાં પાછાં, મર્દ બની નહીં ભરવાં. સર્વે. ૨૩૫
 કર્મ કર્યાવશુ વધે ન શક્તિ, અનુભવો નહીં આવે;
 માટે પારમાર્થિક કાર્યોને, કરવાં નિર્મલ ભાવે. સર્વે. ૨૩૬
 ગાહરિયા પેઠે નહિ ચાલો, જ્ઞાને સમજી ચાલો;
 ભય લજ્જાને ખેદને ત્યાગી, કરી પ્રતિજ્ઞા પાળો. સર્વે. ૨૩૭
 વિશ્વયજ્ઞમાં અર્પાઈને, નિષ્કામી થૈ જીવો;
 તેથી આત્મિક શુદ્ધિ થાતાં, પ્રગટે કેવલ દીવો. સર્વે. ૨૩૮
 કરી વિચારો રહો ન બેસી, કર્તવ્યો ને કરશો;
 કર્મયજ્ઞમાં હોમાઈને, મરજીવા થૈ ઠરશો. સર્વે ૨૩૯
 ઉભરાવો શક્તિયો સર્વે, બેસો નહીં નકામા;
 એક પલક પણ વ્યર્થ ન ગાળો, સેવો આતમરામા. સર્વે. ૨૪૦
 પવિત્રજીવન ગાળો પ્રેમે, સંતોને સત્કારો;
 સંતોની શિક્ષામાં અમૃત, માની જીવન ગાળો. સર્વે. ૨૪૧
 અજ્ઞાની બે અમૃત પાવે, તોપણ તે નહિ પીશો;
 જ્ઞાની બે વિષ આપે પ્રેમે, તો તે પીને જીશો. સર્વે. ૨૪૨

૩૦૪

જ્ઞાની સંત સમાગમ થાતાં, આનંદાશ્રુ પ્રગટે;
 થતાં વિયોગ જ દુઃખે રૂવે, તેનાં દુઃખો વિધટે. સર્વે. ૨૪૩
 નામદર્દે ખાવાને જીવે, મદર્દે જીવવામાટે;
 ખાતા પીતા સમજી અંતર, સત્ય લહો શિરસાટે. સર્વે. ૨૪૪
 કોટિ દુઃખો પડતાં જાવ્યો, હિંમત લેશ ન હારો.
 કર્તવ્યોને કરતાં અંતે, કાર્યસિદ્ધિનો આરો. સર્વે. ૨૪૫
 સ્વાધિકારે સર્વે લોકો, કાર્ય કરતા ઉચ્ચા;
 સર્વે સર્વના કાર્યો મોટા, કોઈ ન જગમાં નીચા. સર્વે. ૨૪૬
 સામાજિક કાર્યોમાં સૌને, સ્વાધિકારતા ઉચ્ચી;
 ઉચ્ચ નીચના લેદ ગણીને, કરો ન યુદ્ધ નીચી. સર્વે. ૨૪૭
 સત્કર્મોથી જીવો ઉચ્ચા, તેની સંગે રહેશો;
 આત્મામાં શ્રદ્ધા પ્રીતિને, વિકસાવી સુખ લેશો. સર્વે. ૨૪૮
 શ્રદ્ધા પ્રીતિથી મેરૂને, ચૂરી ચૂર્ણ કરાતો;
 કર્તવ્યો કરવામાં એવી, શ્રદ્ધાથી સુખ પાતો. સર્વે. ૨૪૯
 આત્મિક શ્રદ્ધા આગળ દરિયા, દુંગર પૃથ્વીની શક્તિ;
 આત્મિક શ્રદ્ધા પ્રીતિ ઉદ્ધમ-યોગે પ્રભુતા વ્યક્તિ. સર્વે. ૨૫૦
 આત્મિક શ્રદ્ધા પ્રીતિ આગળ, દેવદેવીઓ નાચે;
 આત્મામાંહી સર્વ અર્થુ છે, સમજે તે સુખ રાચે. સર્વે. ૨૫૧
 આત્મામાં સહુ દેવદેવીઓ, સર્વોન્નતિ શક્તિયો;
 સમજી પ્રેમથકી પ્રગટાવો, નિજનિજની વ્યક્તિયો; સર્વે. ૨૫૨
 સર્વ જીવોનું જાલું કરતાં, મરવામાં સુખ માનો;
 સર્વ જીવોને દુઃખ કરતાં, જીવનમાં દુઃખ જાણો. સર્વે ૨૫૩
 પરપોતાનાં સુખને માટે, જીવન જાય તે સાંજ;
 પરપોતાના દુઃખને માટે, જીવન હોય નકાંજ. સર્વે. ૨૫૪
 દુર્ગુણથી જીવું નહીં જીવું, ગુણથી જીવું જીવું;
 જાણી આત્મિક જીવન વહેશો, વહો ન આયુ નજીવું. સર્વે. ૨૫૫
 આત્મિક જીવનથી જીવડો, વિશ્વલોકને જ્ઞાને;
 આનંદમય જીવન સ્વરાજ્ય જ, વર્તો અનુભવસાને. સર્વે. ૨૫૬

૩૦૫

અન્ન પાણીથી દેહ જીવન છે, આંતર જીવન, જ્ઞાને;
 ખેતું દાન કરે દુનિયાને, લડશે નહીં તોજ્ઞાને. સર્વે. ૨૫૭
 અન્નવસ્ત્રને જ્ઞાનના દાને, જરા ન રાખો ખામી;
 નિષ્કામી થૈ સત્ કર્મોને, કરતાં થાશે નામી. સર્વે. ૨૫૮
 સહી ચહીને જીવન ગાળો, સૌથી મૈત્રી નલાવો;
 નિર્ધનતામાં ખેદ ન ધારો, આત્મિક ધન લ્યો લહાવો. સર્વે. ૨૫૯
 પિંડ ઉપર જે રાજ્ય કરે તે, બ્રહ્માંડે પણ કરતો;
 મન નહીં જેના વશમાં તેતો, બ્રહ્માનંદ ન વરતો. સર્વે. ૨૬૦
 નિરૂપાધિક સુખ લહેરો પ્રગટે, સ્વરાજ્ય ત્યાં છે સાચું;
 ઉપાધિક સુખ ત્યાં પરવશતા, સ્વરાજ્ય છે ત્યાં કાચું. સર્વે. ૨૬૧
 પરમાનંદ પ્રગટ જ્યાં વિલસે, પરમ પ્રભુ ત્યાં પોતે;
 પૂર્ણ સ્વરાજ્ય છે એવું તેને, જીજે ક્યાં તું ગોતે. સર્વે. ૨૬૨
 આત્મિક જ્ઞાનથી છે આનંદ, આત્મામાં તે બાહ્યો;
 આત્મા મૂકી જડમાં આનંદ, શોધે થૈ શું ? બહાહ્યો. સર્વે. ૨૬૩
 મન સંકલ્પ વિકલ્પથી જે, મનમાં આનંદ ભાસે;
 તે પણ આનંદ સત્ય ન બાહ્યો, ઉપાધિથી પ્રકાશે. સર્વે. ૨૬૪
 પંચેન્દ્રના ત્રેવિશ વિષયે, આનંદ પ્રકટે કાચ્યો;
 તે માટે આંતરમાં શોધો, આનંદ જે છે સાચો. સર્વે. ૨૬૫
 જ્ઞાનને આનંદરૂપી આતમ, જગમાં ઈશ્વર પોતે;
 આતમરૂપી થૈને આતમ, પામે અનુભવ જ્યોતે. સર્વે. ૨૬૬
 રેતી પીલે તેલ ન પ્રગટે, જડલોગે તેમ બાહ્યો;
 અબ્જગલરતન દુધ ન આપે, નિશ્ચય મનમાં આહ્યો. સર્વે. ૨૬૭
 આતમમાંહિ આતમસ્વભાવે, આનંદનો છે દરિયો;
 આતમમાં મન જેણે વાળ્યું, જીવંતાં તે વરિયો. સર્વે. ૨૬૮
 આનંદમાટે વિશ્વમનુષ્યો, સર્વ પ્રવૃત્તિ ધારે;
 પણ નહીં પામે જ્ઞાન વિના તે, માનવભવને હારે. સર્વે. ૨૬૯
 મનથી ઉંચું જાતાં ઉંચી, મુક્તિ અનુભવાતી;
 મન તે સ્વર્ગને નર્ક વિચારી, રાખો નિર્મલ છાતી. સર્વે. ૨૭૦

૩૦૬

રાગદ્રેષી મનહું મર્કટ, ચંચળ, વશ જો થાવે;
 તો આવરણો સર્વ ટળેને, આનંદ પ્રગટે ભાવે. સર્વે. ૨૭૧
 મનવશ થાતાં જગ છે તાળે, સર્વ ધર્મની કુંચી;
 મનથી મુક્તિ સાતરાજપર, અંતરમાં છે ઉંચી. સર્વે. ૨૭૨
 મનથી જડ ચેતનપર સત્તા, કોઈક ક્યારે ચલાવે;
 તો પણ સાચું સુખ નહિ પાવે, મરી મરી દુઃખ પાવે. સર્વે. ૨૭૩
 મનથી સૃષ્ટિ નવી નવી કો, ઘણી બનાવે લ્હોચે;
 પરમાનંદ ન પામે પોતે, અંતે દુઃખથી રોવે. સર્વે. ૨૭૪
 મનથી જડમાં છે સુન્દરતા, કંપાયેલી જાણો;
 મનના ધર્મો નિત્ય રહે નહિ, ક્ષણિક એહ પ્રમાણો. સર્વે. ૨૭૫
 જ્ઞાનાનંદી આતમનું છે, સ્વરાજ્ય જગમાં એવું;
 સર્વ સ્વાર્પણ કરી ગુરૂને, સ્વરાજ્ય એવું લેવું. સર્વે. ૨૭૬
 જડદુનિયા પોતાના ઉપરે, રાજ્ય કરે છે સઘળે;
 એવું જાણી આત્મસ્વરૂપી, થાઓ કાંઈ ન બગડે. સર્વે. ૨૭૭
 આતમરાજ જડનો ચાચક, બને મોહથી ઘેલો;
 તે શું સ્વરાજ્ય સુખને પામે, મૂર્ખાઓમાં પહેલો. સર્વે. ૨૭૮
 પિંડે પિંડે ઘર ઘર જ્યારે, આત્મ રાજ્ય પ્રગટાશે;
 ઘર ઘર ગુરૂકુલ ન્યાય કચેરી, સ્વરાજ્ય ત્યાં છે પાસે. સર્વે. ૨૭૯
 સ્વરાજ્ય એવું નિશ દિન પાસે, કોઈ અન્ય ન આપે;
 કાલ અનાદિથી છે નિજમાં, મોહ ટળે ઘટ વ્યાપે. સર્વે. ૨૮૦
 સ્વરાજ્ય એવું ભૂલી લોકો, બાહિરમાં ક્યાં દોડો;
 આતમમાં સુખ સાચું ભૂલી, પત્થરથી શિર ફેડો. સર્વે. ૨૮૧
 બાહ્યરાજ્યની સર્વવ્યવસ્થા, આતમરાજ્યને માટે;
 ઉંડા ઉતરો રાજ્ય ખરૂં ત્યાં, માલ છે માથાસાટે. સર્વે. ૨૮૨
 અખંડ આનંદ પ્રગટે ત્યારે, સ્વરાજ્ય પ્રગટયું જાણો;
 વ્યક્તાનંદમાં સ્વતંત્રતા છે, નિશ્ચય એહ પ્રમાણો. સર્વે. ૨૮૩
 આત્માધીન પ્રવર્તે મનને, દેહ ઇન્દ્રિયો જ્યારે;
 સર્વજાતિનાં રાજ્ય પમાયાં, સમતાભાવે ત્યારે. સર્વે. ૨૮૪

૩૦૭

આત્મરાજ્ય મસ્તાના સંતો, ત્યાગીઓ ભગવંતા;
 અન્યરાજ્યની કરે ન ઇચ્છા, સાધુઓ જ મહંતા. સર્વે. ૨૮૫
 રાજ્યોગથી આત્મરાજ્યના, મસ્તાની યોગીઓ;
 બાહ્ય રાજ્ય વિષ્ઠાસમ બાણે, અમૃતરસ લોગીઓ. સર્વે. ૨૮૬
 દ્રવ્યભાવથી આત્મરાજ્યના, સાધક છે મસ્તાના;
 બાહ્ય રાજ્યમાં જેહ દીવાના, બ્રહ્મભાવ ગુલ્તાના. સર્વે. ૨૮૭
 આત્મ રાજ્યની આગળ બાહિર-રાજ્યની કિંમત કોંડી;
 સર્વ સંગમાં નિર્લેપી થૈ, દેશો મોહને મોડી. સર્વે. ૨૮૮
 બાહ્યરાજ્યના કર્તાઓને, શિક્ષા દીધી સારી;
 ત્યાગીઓ છે સ્વાધિકારે, ઉપદેશક જ્યકારી. સર્વે. ૨૮૯
 સ્વાધિકારે સર્વ વિશ્વને, મેં સ્વાતંત્ર્ય જણાવ્યું;
 સ્વરાજ્ય બાહિરાંતર યોધ્યું, સમબળના મન ભાવ્યું. સર્વે. ૨૯૧
 પૃથ્વી આદિ બાહ્ય રાજ્યમાં, મહને ન મમતા ક્યારે;
 સ્વરાજ્ય બાહિરમાં નહીં મહારે, ઉપદેશ જ અધિકારે. સર્વે. ૨૯૨
 આત્મ રાજ્યનો અધિકારી હું, સ્વરાજ્ય એ છે મહારું;
 બાહ્ય રાજ્યમાં સ્વરાજ્ય માને, ગૃહસ્થ શિક્ષણ પ્યારું. સર્વે. ૨૯૩
 બાહ્ય રાજ્ય અધિકારી સર્વે, ગૃહસ્થ નરને નારી;
 તેઓને શિખામણ આપી, સ્વરાજ્યની સુખકારી. સર્વે. ૨૯૪
 સુજ આતમ સમ સર્વ વિશ્વના, લોકો સુજને લાગે.
 આત્મ રાજ્ય સમબળ્યું ભાવે, સમજે તે તો જાગે. સર્વે. ૨૯૫
 આત્મ રાજ્યથી બાહ્ય રાજ્ય પણ, ન્યાય નીતિથી સારું;
 સમબળ્યું લોકોને ભાવે, નહીં સમજે અંધારું. સર્વે. ૨૯૬
 ગુર્જર સાનંદ શહેરે દહેરે, રચ્યો વિશ્વસદેશો;
 વિશ્વજનો તે રીતે વર્તી, જ્ઞાનાનંદને લેશો. સર્વે. ૨૯૭
 સંવત્ ઓગણીશશયસત્યોતેર, સાલે સાનંદ શહેરે;
 ચોમાસામાં ઋષિપંચમીદિન, કાવ્ય કર્યું સુખ દહેરે. સર્વે. ૨૯૮
 સર્વવિશ્વમાં સદેશો એ, ફેલાવો નરનારી;
 સુણો સુણાવો ભણો ભણાવો, વંચાવો હિતકારી. સર્વે. ૨૯૯

૩૦૮

અનેક ભાષામાં પ્રસરાવો, શક્તિમંત નરનારી;
 ગુણુગ્રાહી થૈ ગુણુને ગ્રહશો, સ્વરાજ્યના અધિકારી. સર્વે. ૩૦૦
 પરબ્રહ્મ શ્રી પ્રભુ મહાવીર, ભક્તિભાવનો રાગી;
 પ્રભુ સુખસાગર ગુરૂ કૃપાથી; સ્વરાજ્ય શક્તિ બગી. સર્વે. ૩૦૧
 સ્વાધિકારે સ્વરાજ્ય સર્વે, સત્ય વિવેકે સુધારો;
 બુદ્ધિસાગર સૂરિ પ્રભુ, માનવ જન્મ સુધારો. સર્વે. ૩૦૨
 સર્વ વિશ્વમાં શાંતિ હોશો, જનો જનો ઉપકારી;
 દોષો સંકટ વિધનો વિણુશો, આનંદ પ્રકટો ભારી. સર્વે ૩૦૩
 શાંતિ તુષ્ટિ પુષ્ટિ પામો, સત્યો સર્વે પ્રગટો;
 રોગો શોકો દૂરે થાશો, અધર્મ્યયુદ્ધો વિવ્રટો. સર્વે. ૩૦૪
 મંગલ પામો લોકો સર્વે, સર્વવિશ્વ નરનારી;
 બુદ્ધિસાગરસૂરિ ઋદ્ધિ, વૃદ્ધિ લહો જયકારી. સર્વે. ૩૦૫
 સંવત ૧૯૭૭ ના

ભાદ્રપદ શુકલ પંચમી

સુ. સાનંદ

મંગલવાર

ગુજરાત.

સ્વરાજ્ય.

સ્વરાજ્ય એહ ગણાય, જગત્માં સ્વરાજ્ય એહ ગણાય;
 સત્ય ન્યાયને પરોપકારે, સર્વનું શ્રેય કરાય. જગત્માં;
 જાતિ ધર્મનો પશુપાત નહીં, દયા દિલે ઉભરાય. જગત્માં ૧
 હીન હીન અંધાં લુલાંને, ખડેશં લોક પગાય; જગત્માં;
 કાંચી શુળી તોપને ગોળે, માણુસો ન મરાય. જગત્માં ૨
 હિંસક જનને શુદ્ધ થવાને, વખત આપ્યો જાય;
 દારૂનું કોઈ પાન કરે નહીં, દુર્વ્યસનનો ન રહાય. જગત્માં ૩
 ધર્મ જાતિને દેશના ભેદે, મહાઈ તહાઈ ન થાય; જ.
 વ્યભિચારને વેશ્યા રહે નહીં, સાદું જીવન જાય. જગત્માં. ૪

૩૦૯

ષષ્ઠ પંખીની રક્ષા થાતી, ચોરી જૂદમ ન થાય;
 ચોરી ખૂન કરે નહીં કોઈ, ઘરઘર જ્ઞાની સુહાય. જગત્માં ૪
 અન્યાયી યુદ્ધો નહીં પ્રગટે; સૌથી સત્ય બ્રહ્માય; જ.
 સેવા યજ્ઞો ઘરઘર પ્રગટે, આતિથ્ય મહુરું થાય. જગત્માં ૬
 શુભી જનોને માન મળે બહુ, સાચી શોષા ફરાય; જ.
 માનવજાતિમાં ભેદ રહે નહીં, સાદુ ખાણું ખવાય. જગત્માં ૭
 સાદાં વસ્ત્રો નિષ્કામ કરણી, સાત્વિક વૃત્તિ સુહાય;
 પતિતોનો ઉદ્ધાર કરાતો, શયતાન દૂર કરાય. જગત્માં ૮
 વ્યાપક દષ્ટિ આશ્રય મોટા, હું તું ભેદ ભૂલાય. જ;
 મરવું પણ નહીં મારવું કેને, ક્ષણ ન પ્રભુ વિસરાય. જગત્માં ૯
 સ્વર્ગસમાં ઘર નરનારીઓ, દેવ દેવીઓ સુહાય;
 ધર્મ્યનીતિના કાયદા કોથી, મૃત્યુ થતાં ન તોડાય. જગત્માં ૧૦
 આત્મ સમાધિ આનંદ હૃદયે, જીવન રસ ઉભરાય;
 શુદ્ધ પ્રેમને આત્મિક જ્ઞાને, વ્યગ્રિ રાજ્ય સુહાય. જગત્માં ૧૧
 પૂર્ણાનંદમાં પૂર્ણ સ્વસન્ન્ય છે, દિલમાં પ્રભુ પ્રગટાય;
 બુદ્ધિસાગર આનંદ પામે, પોતે રાજ્ય થાય. જગત્માં ૧૩

સ્વદેશીઓને શીખ.

સ્વદેશી નરને નાર, ધરો શીખ સ્વદેશી નરનેનાર;
 ભૂલો ન ભાન લગાર ધરો.
 સ્વદેશી વસ્ત્રો સ્વદેશી વસ્તુ, વાપરશો ધરી ખ્યાર;
 સ્વદેશી ઔષધ ખાંડને કેશર, વીજને લેશો સાર. ધરો. ૧
 ખરી ફઢિયો ખર્ચો ખોટાં, ત્યાગો દુષ્ટાચાર;
 સાદુ ભોજન સાદાં વસ્ત્રો, વાપરશો હિતકાર. ધરો. ૨

૩૧૦

નાત નાતમાં કેશ ચુકાવો, ચઢો નહીં દરબાર;	
લવાદ નીમી ન્યાય શ્રુતાં, જશે નહિં ધરબાર.	ધરો. ૩
ધર્મભેદના મોહો ન લડશો, છંડો ન ધર્માચાર;	
દેવશુરની ભક્તિ કરશો, ધર્મથી જ્યજ્યકાર.	ધરો. ૪
દુઃખ પડતાં ધર્મ ન મૂકો, સત્ય ન છંડો લગાર;	
ઓછા ખર્ચે જીવન ગાળો, ઇચ્છો નહીં વ્યભિચાર.	ધરો. ૫
દારૂપાનથી દૂર રહો સહુ, દુઃખીની કરો વહાર;	
વિના પ્રયોજન દંડાઓ નહીં, ઘો દુર્યુષ્ઠ ધિક્કાર.	ધરો. ૬
સાર્વજનિક ઉપયોગી કાર્યો, કરશો થૈ હુશિયાર;	
અન્યાયી જુદમીથી નહીં ખીવો, ભયથી થાતી હાર.	ધરો. ૭
સત્યના પંથે વહતાં દુઃખો, સંકટ પડતાં હબ્દર;	
સત્ય ન છંડો પ્રાણ પડતાં; એહ છે ધર્માચાર.	ધરો. ૮
વિધવાઓને કરો સહાયો, કરો વ્યસન સંહાર;	
દેશમાં ભૂખ્યું રહે નહીં કોઈ, એવા ધરો આચાર.	ધરો. ૯
દુર્યુષ્ઠોના તાળે ન થાશો, સ્વતાંત્રતા એ સાર;	
માનવહિંસા કરો ન ક્યારે, સ્વરાજ્ય એ નિર્ધાર.	ધરો. ૧૦
પશુખળવાળા પાશ્ચાત્યોને, આદર્શના અવતાર;	
બુદ્ધિસાગર આત્મિકખળથી, આર્યો થશો નિર્ધાર.	ધરો. ૧૧

પોપટનું બચ્નું અને ઉપદેશ.

વિન્નપુર ઓગણિશ અડયોત્તર.	
વૈશાખ વદિ દશમીએ.	
પદ્માવતીજિન મંદર પ્રભુનાં	
દર્શનલાલે રમીએ—	॥
દેરાસરના ચોક મઝાર.	
દીકું શુક બચ્નું મનોહાર.	॥ ૧ ॥

૩૧૧

પડી ગચું માળાથી નીચે,
નાબુક ગેલ કરંતું.

ઉડી શકતું નહીં જરીએ.

ડગમગ ચાલી ફરંતું-

નિર્ભય બોલે મીઠા બોલ.

કુદ્રતનો નહીં થાતો તોલ.

૫૨૫

બહીતું નહીં કરમાંહી લેતાં.

માવણુ દિલ્ગીર થાતું.

એવું દેખી દયા પ્રગટ થૈ-

દયા ધર્મનું ખાતું;

દયાવણુ ધર્મ ન જગમાં કયાંય.

દયા ત્યાં પ્રભુ પ્રગટતા બેય.

૫૩૫

હિંસક પ્રાણીથી અચ્ચાનું,

રક્ષણુ કરવું રહેમે;

માખો શોધાવ્યો ત્યાં તેનો,

જડે ન ઝટપટ કચેને-

માખો શોધી કાઢ્યો સત્ય;

બખલા માળીનું શુભ કૃત્ય.

૫૪૫

લોગીલાલ ચંદુ બન્નેએ.

ચીલર્ટ ફલ ખવરાવ્યું

સ્વચ્છંદે હોઠે પડવાથી,

નામ સ્વચ્છંદી ધરાવ્યું—૧

હીધો ભાવથક્રી ઉપદેશ.

કરવું ઉદ્ધતપણું ન લેશ—

૫૫૫

પાંખોનું બળ આખ્યા વણુ બે;

ખાહિર ઉડી દોડે.

મૃત્યુના મુખમાંહી પેસે;

પત્થરથી શિર ફેંડે.

૩૧૨

શક્તિવણુ નિજ માળા બહાર.
બાતાં સંકટ દુઃખ નિર્ધાર— ૫૬ ૧ ૧૪

પોપટના લઘુ બચ્ચા ભોળા—
સાહસકામ ન કરજે;
માત પિતાની અનુમતિવણુ.
આપમતિથી ન ફરજે;
સમજ્યાવણુ કરતા જે કામ,
છેવટ ઠરી ન એસે ઠામ. ૫૭ ૧ ૧૫

બુદ્ધિબળને પક્ષના બળથી;
અનુભવી સાથે ફરકું,
તેવણુ નિજજીવન છે ભયમાં,
દુશ્મનદાવે મરકું.
શક્તિવણુ બાહિર જે બચ;
નિશ્ચય તે સંકટને પાચ. ૫૮ ૧ ૧૬

બીજાં બચ્ચાં માળામાંહી;
સ્હીને ગેલ કરતાં,
પાંખની શક્તિ આવ્યાવણુ તે.
બાહિર નહીં ફરતાં;
તેના જેવું બનીને બેશ !
તેથી થશે ન મૃત્યુ કલેશ. ૫૯ ૧ ૧૭

નિર્મલ હૃદયથી મીઠું બોલે;
તેથી બચાઈ લાગે,
પણુ ભક્ષકથી ફરે રહેવું.
એ સમજી નહીં બગે;
માટે સંતની શિક્ષા માન.
તેથી પ્રગટ થશે નિજ ભાન. ૬૦ ૧ ૧૮

૩૧૩

માતપિતાદિવૃદ્ધ અનુભવી;
 શિખામણ સુખકાર,
 બચ્ચાંઓને જીવન અર્પે.
 સંતની શિક્ષા સાર.
 સમજ્યાવણ સાહસથી દુઃખ;
 સંકટ સહેવી પડતી ભૂખ.

॥ ૧૧ ॥

ગુરૂજનોને જે બચ્ચાંઓ;
 ગાંઠે નહીં તલભારી;
 આપમતિલાં સ્વચ્છંદી જે.
 તે પામે દુઃખભારી;
 સમજ્યાવણ મારે જે દોટ,
 તે તો પામે દુઃખની ચોટ.

॥ ૧૨ ॥

લઘુ બચ્ચાંઓ સહુને પ્યારાં;
 પણ શત્રુને અકારાં,
 દુસ્મન ભક્ષક મળતાં મૃત્યુ.
 પામે મૂર્ખ નઠારાં;—
 પાલક માતપિતા ઉપદેશ,
 પાળે તે નહિ પામે કલેશ.

॥ ૧૩ ॥

નિજ માળામાં રહેતાં નિર્ભય;
 પંખી બચ્ચાં રહેતાં,
 ભક્ષક પ્રાણી હાથ ન ચડતાં.
 નિજ જીવનને વહેતાં;
 માતપિતાનો ત્યાગે સંગ;
 બચ્ચાંઓનાં ખૂરા ઢંગ.

॥ ૧૪ ॥

વૃદ્ધાદિકના કઠ્ઠા પ્રમાણે;
 વર્તે બચ્ચાં જેહ,

૩૧૪

બળશુવન આયુથી સુખી.
 ધારે સુંદર દેહ;
 નહીં તે વાડાપાડા ચેંઠ,
 છૂટા પડતાં મૃત્યુ ઠેઠ. ॥ ૧૫ ॥

અનુભવ જ્ઞાન મળે નહીં તુર્તજ;
 બન્યા જન્મની સાથે,
 કાર્ય કરતાં પ્રગટે અનુભવ.
 શિક્ષા લે શુરૂડાયે;
 તેથી જગમાં શુભ્યું બાય,
 મૂરખ ખત્તા જ્યાં ત્યાં ખાય. ॥ ૧૬ ॥

લઘુ બાલક છે જ્ઞાન વિના સૌ;
 પક્ષ શક્તિવણ દુબળાં,
 પક્ષ શક્તિવણ સ્વચ્છંદતાથી.
 મરતાં પ્રાણી સળગાં;
 માટે સંતની શિક્ષા માન,
 તેથી રક્ષાશે તુજ પ્રાણ. ॥ ૧૭ ॥

જ્ઞાનને શક્તિ વિના નરનારી;
 તુજ સમ બાલ વિચારી.
 ધર્મશુરૂ જ્ઞાનીને ન ગાઠે;
 પામે તે દુઃખ ભારી,
 પામે પરપક્ષીનો સંગ;
 તેના બગડે સર્વે ઢંગ. ॥ ૧૮ ॥

માતપિતાથી ઉપરાંઠાં શૈ,
 આપમતિએ ચાલે;
 સ્વચ્છંદી એવાં બાલકની.
 ચઢતી નહિ કે કાલે;

૩૧૫

સમજી સત્ય ગ્રહીને ભવ્ય,
કરજે સાચું નિજ કર્તવ્ય. ॥ ૧૯ ॥

માતપિતાદિ હિત કરનારા,
લોકની શીખ ન માને;
તેવા સ્વચ્છંદી ઉદ્ધતર્ણુ,
કલ્યાણુ જ નહીં સ્થાને.
માટે માતપિતા હિત શીખ;
માની લે હિતકારી દીખ. ॥ ૨૦ ॥

માતપિતાની શીખ ન માને;
દુશ્મન વચને ચાલે,
તેવાં બાળક મૃત્યુ સુખમાં.
નિજ મસ્તકને ઘાલે;
એવાં બન્યાં ધર્મ વિહીન;
દુર્જનદાવે થાતાં દીન. ॥ ૨૧ ॥

દેવગુરને ધર્મ ન માને;
બ્યાં ત્યાં કરતાં ફેરા.
ગુરુ શીખથી આઘાં રહેતાં;
વળે ન તેની વેળા.
એવાં બાળક ખત્તા ખાય;
પડતીચકવિષે પલટાય. ॥ ૨૨ ॥

હિતકર દુશ્મન લેદ ન બાણુ;
દુશ્મન શીખ દિલ માને,
ફસી પડે અણુધાર્યા ફંદે.
સુણે ન ગુરુશીખ કોને;
થાતા દેવગુરથી બ્રહ્મ,
બ્યાં ત્યાં અપમાને થૈ ખસ્ટ. ॥ ૨૩ ॥

૩૧૬

અનુભવ વણુ બાલકને જગમાં;
 માતપિતા ગુરુ શરણું.
 વૃદ્ધજનોનું કહ્યું ન માને;
 તેનું નિશ્ચય મરણું,
 આપ મતિલા બાલક વર્ગ.
 સ્વચ્છંદી નહિ પામે સ્વર્ગ;

॥ ૨૪ ॥

નિજઘર ધર્મનું સત્ય ન જાણે,
 પર ઘર સાચું માને.
 અનુભવ વણુ જે દેખાદેખી;
 ચાલે તે દુઃખ મહાણે,
 નિજઘર મૂકી બાહિર જાય.
 સમજ્યા વણુ તે ખત્તા ખાય;

॥ ૨૫ ॥

અનુભવીને નિજ ઘર પર ઘર,
 જ્યાં ત્યાં જાવું સારું.
 પણ ભરમાઈ જનારાં બચ્યાં;
 તેઓને તો નઠારું,
 સાચું મૂકી ઝાલે જૂઠું.
 તેની અવળી જાણે પૂઠું

॥ ૨૬ ॥

ધર્માચાર વિચારાદિક સહુ,
 નિજઘર જીવન મંત્રો.
 તેને છંડી અવળા તંત્રો;
 ગ્રહો ન નિર્જલ યંત્રો,
 સમજે તેને પ્રગટે સાન.
 અજ્ઞાની બચ્યાં નાદાન.

॥ ૨૭ ॥

માતપિતાને મૂખ ગણેને;

૩૧૭

શાસ્ત્રો કલ્પિત માને,
રહસ્ય ઉંડું સમજે નહીંને.
ચઢતો જે તોફાને;
તે તો કરે ન શાંતિ કામ,
કરતો સ્વચ્છંદે જે કામ.

॥ ૨૮ ॥

માતપિતા વૃદ્ધોની સેવા;
કરે ન સંતની સેવા,
આપ મતિએ અવળે ચાલે.
મળે ન તેને દેવા;
ઘરમાં ગ્રહે નહીં સત્કાર,
પરધર પામે તે ધિક્કાર.

॥ ૨૯ ॥

ધર્મતત્ત્વના અનુભવી નહીં,
તે બચ્ચાઓ બાણો;
નિજનું છંડી પરધર બંધે.
જૂલે ધર્મ પ્રમાણો;
ચાલે અધુરાંની જે બુદ્ધિ,
તેની ધાય ન કેમે શુદ્ધિ.

॥ ૩૦ ॥

અનુભવ જ્ઞાન વિના જે મોઢે;
કાર્ય કરે અવિચારી,
મોટાઓની શીખ ન માને.
નરભવ બંધે હારી;
એવું સમજી કરશે કાજ,
તેથી પામે આત્મભરાબધ.

॥ ૩૧ ॥

બચ્ચાઓ છે અનુભવવલ્લુ સૌ;
સર્વવિષયમાં સમજે.

૩૧૮

માટે વૃદ્ધ જીવાનો સર્વે
 અનુભવીને નમશેઃ;
 કરશે પૂર્ણવિચારે કૃત્ય,
 તેથી દિલમાં પ્રગટે સત્ય.

॥ ૩૨ ॥

બાલકની માતા છે ગુરુણી;
 ગુરુગમ વણુ સહુ બચ્ચાં,
 બચ્ચાં ત્યાં ધમંધમામાં પડતાં.
 કલેશ કરતાં કુચ્ચાં;
 બગાડે સ્વર્ગસમો સંસાર,
 ધર્મને છંડીને નિર્ધાર.

॥ ૩૩ ॥

દેશ કોમને ધર્મસમાજે;
 ધરમાં બાલક આઝાં,
 જ્ઞાન વિનાને અનુભવ વણુની-
 વાતોમાં નહીં માઝાં;
 એવું સમજે જે નરનાર;
 ભૂલાં પડે ન વિશ્વમઝાર.

॥ ૩૪ ॥

પોષ્ટ બચ્ચાની માતાને;
 હીધી દીક્ષા સારી,
 બચ્ચાંએને ઉદ્ધતાર્થ.
 કરતાં વારો ધારી;
 બચ્ચાંએને અનુભવ ગેશ,
 આપો જેથી લહે નહિ કલેશ.

॥ ૩૫ ॥

અરસપરસની ફળે બબ્બવી;
 આત્મિકલવન ધરવું,

૩૨૯

બુદ્ધિસાગર ગુરુ ઉપદેશે.
 પરમ પ્રહ્લપદ વરવું;
 પામે આનંદ અપરંપાર,
 જ્ઞાનને જ્ય મંગલ નિર્ધાર. ॥ ૩૬ ॥

હિન્દ ઉઠ.

નિંદ ત્યજીને ઉઠ, હિંદ હવે નિંદ ત્યજીને ઉઠ;
 જાગે થાય ન છુટ હિન્દ. ૧

જાગંતાના ઘરમાં ન પેસે, દુબ પાપનું ઉંટ; હિન્દ.
 ઉઘંતાનું નસીખ ઉંઘે, થાય ઘણી ઘર કૂટ. હિન્દ. ૨

અજ્ઞાન નિન્દડી દુઃખની કચારી, જાણી આલસ છંડ;
 કર્તવ્યો સમજીને ત્હારાં, જલ્દી કરવા મંડ. હિન્દ. ૩

ઉઘંતાના ઘરમાં ચોરે, ચોરી કરે ધન જામ;
 માટે જાગી લે હવે ભાવે, ઉઘંતાં દુઃખ થાય. હિન્દ. ૪

જાગ જાગ હવે આલસ છંડી, સાવધ થા હુશિયાર;
 અન્યદેશની પાછળ રહેતાં, લાજ રહે ન લગાર. હિન્દ. ૫

પૂર્વકાલથી મોલો ત્હારો, સહુમાંહિ છે શ્રેષ્ઠ;
 શક્તિયોને પ્રગટાવ્યા વણ, થઈશ સર્વની હેઠ. હિન્દ. ૬

આત્મલોગ ઉઘમ શુભ ખંતે, મળે પ્રભુની સહાય;
 જ્ઞાની થાતાં ભૂલ રહે નહીં, સંપ ને થાતા ન્યાય. હિન્દ. ૭

આત્મજ્ઞાન શિક્ષણના પાઠો, અન્યદેશોને જણાવ;
 દયાદાન દમ સત્યને તપથી, પ્રભુનો પન્થ જણાવ. હિન્દ. ૮

૩૨૦

સહુ અંગોનું ઐક્ય કરીને, કાર્યો કર હિતકાર;
 મોહ ગુલામી બંધને ત્યાગી, સ્વતાંત્ર થા જયકાર. હિન્દ. ૯
 સર્વ બંધથી સહકારી થૈ, રાખ ખેતાની લાજ;
 સર્વ દેશના લોકનાં દુઃખડાં, હરવા કર ઝટ કાજ. હિન્દ. ૧૦
 સર્વ દેશના લોકો સાથે, લેહભાવ નહીં રાખ;
 ત્હારા ગુણોમાં ત્હારે રહેવું, રાખ ખરી તુજ સાખ. હિન્દ. ૧૧
 ભારત બંધન ત્યાગીને ઉઠ, શક્તિયોને સ્કુરાવ;
 આત્મ પ્રભુમય જ્ઞાનીયોગી, ભક્તગુણોએ મુહાવ. હિન્દ. ૧૨

વંદેમાતરમ્.

જય ભારતી રલિયામણી, સહુ તીર્થને ઘટ ધારિણી,
 જય જય રસીલી યોગીની, આર્યોતણી ઉદ્ધારિણી;
 શક્તિ અનંતિ ધારિણી, દુઃખ વારિણી વિશ્વે ભક્તી,
 વર્ણ વિવિધે શોભતી, ભાવેન વન્દે માતરમ્. ૧

તુજ આરતી ભાનુ બન્યો, તારા શશી છે ચંદ્રવો,
 કરતા નવ ગ્રહ સેવના, કરતા જ દેવો ઉત્સવો;
 ધર્મિજનોને ધારિણી, બ્રહ્માણી રસથી રેલતી,
 હ્રુતિ હંસવાહિની નિર્મલી, ભાવેન વન્દેમાતરમ્. ૨

કૃષ્ણે હણે તે કારણે, તું ચંડિકા કાલી ખરી,
 જય મોહરાક્ષસનાશિકા, સંતાનપાલક જયકરી;
 સ્વાતાંત્ર્ય શક્તિદાયિની, શુભંતજનતા વાહિની,
 મહદાલને દ્વરે કરે, ભાવેન વન્દેમાતરમ્. ૩

૩૨૨

શ્રદ્ધાલુભાં શક્તિ ભરે, નાસ્તિક સંશયી જન મરે,
તુજને ભજે જે ભાવથી, તે ભાવ ફલ અર્પણ કરે;
પ્રસવે જ જ્ઞાની લક્ષ્મણે, શૂરા જનોને નિર્મલી,
ચક્રેશ્વરીં પદ્માવતીં પ્રીત્યા ચ વન્દે માતરમ્. ૪

શ્રુતજ્ઞાન શક્તિ ધારિણો, ધર્મે અસંખ્ય પ્રચારિણી,
ચારિત્ર્ય દર્શન દાયિની, રહેતી સદાય સોહાગિની;
ગાયન ભલેરાં ગાયકો, તહારાં જ ગાવે રસધરી,
જ્યોતિઃ પ્રકાશકભાસ્કરીં, ભાવે ન વન્દે માતરમ્. ૫

સંકટથકી ઝટ વારતી, દુઃખોદધિથી તારતી,
સર્વપ્રદાતા શારદા, લક્ષ્મી સકલ ઉદ્ધારતી;
નવનવરસે વહેતી રહે, પર્યાય નવ નવ ધારતી,
અજવાળતી નિજ કૂખને, ભાવેન વન્દે માતરમ્. ૬

ચૈતન્ય જડશક્તિ ભર્યાં, તુજ પુત્ર જગ ઉદ્ધારશે,
અધ્યાત્મ શક્તિયોવડે, તુજ મુખ જગ અજવાળશે;
સ્વાતંત્ર્ય પ્રીતિ સત્યને, મુખ શાંતિ જગ ફેલાવશે,
અધ્યાત્મ અંબાં ભારતીં, ભાવેન વન્દે માતરમ્. ૭

322

अधिकारीओने शिखामण.

अली साहेलो गुरुवाणी सांभळवा उभी रहेने. प राग.

अधिकारीओ !!! सत्तापदवी मोहे जन्म न हारो,
स्वप्ना सरखी सत्तापदवी जाणी धर्मने धारो. ॥

धन सत्ता पदवी अहंकारे, बहु पाप थतां व्यसनो भारे;
निज दोष जगाता नहि क्यारें. अधिकारीओ. १

दारुने महाविष सम धारी, धन सत्ता केफ छे दुःखकारी;
जाशो नहीं मानव भव हारी. अधिकारीओ. २

हिंसा जूहुं व्यसनो त्यागो, पल पल प्रभु समरीने जागो;
कदि धरशो नहि अनीति डावो. अधिकारीओ. ३

व्यभिचारने दारुना डावा, रुश्वतथी रहेजो बहु आघा;
धरी दुर्गुण थाशो नहीं नागा. अधिकारीओ. ४

केफी चीजो नहीं वापरशो, क्रोधे जुल्मो न कदा करशो;
डग डग संभालीने भरशो. अधिकारीओ. ५

लघुता धरी सत्यथकी चालो, दुःखीनां संकट झट टाळो;
मन इन्द्रियपर काबु धारो. अधिकारीओ. ६

सहु जीवानुं सारुं करशो, ममताने अहंता परिहरशो;
दम दान दया संयम धरशो. अधिकारीओ. ७

पापेमां पगलुं नहीं भरशो, स्वाधिकारे कर्मो करशो;
साक्षी थै जगमां संचरशो. अधिकारीओ. ८

प्रभुनां बालक जीवो धारो, पशु पंखी जीव, न संहारो;
स्वार्थ जीवोने नहीं मारो. अधिकारीओ. ९

कदी बुरी हाय नहीं लेशो, नीतिसद्गुण जीवन बहेशो;
एवो छे प्रभुनो संदेशो. अधिकारीओ. १०

323

प्रभुमां मनडुं धारी चालो, प्रभु पंथमां मन तनने बाळो.
बुद्धिसागर शिवपुर म्हालो. अधिकारीओ. ११

धनवंतोने शिखामण.

राग उपरनो.

हे धनवंतो !!! धननो मोह तजीने जन्म सुधारो;
ममतामाने फोगट फूली मानव भव नहीं हारो-
जेवो विजळीने झबकारो, तेवो लक्ष्मीने चमकारो;
साथे आवे कशुं नहीं धारो. हे धनवंतो. १

लक्ष्मीना लोभे नहीं शांति, चिंता दुःख मोह थती भ्रान्ति;
मळती नहीं सुखनी विश्रान्ति. हे धनवंतो. २

मन मांकडुं धन दारु पायो, ममता विंछी पछी करडायो;
धनवंत कपिसम दर्शायो. हे धनवंतो. ३

सूचिकाणामां हाथी जावे, धन मोही मुक्ति नहीं पावे;
गांडा पेठे ज्यां त्यां धावे. हे धनवंतो. ४

पडे राग रोष जडना भामे, दुर्गुणध्यसनी थै दुःखपामे;
ठरतो नहीं मनवाळी ठामे. हे धनवंतो. ५

भोग दान अने नाश ज थावे, कंजुसनुं धन बीजा खावे;
धन सूकी मृत्यु सह्यु पावे. हे धनवंतो. ६

माटे धनवंतो झट चेतो, जुओ काळ झपाटो शिर देतो;
जन्मयो कोइ अमर नहीं रहेतो. हे धनवंतो. ७

धननी किंमत केांडी सरखी, चेतीने धर्म करो परखी;
सद्गुण लेजो हैडे हरखी. हे धनवंतो. ८

धर्मार्थे धन जो वापरशो, निष्कामे तो पापो हरशो:

328

नहीं चेतोतो भवमां फरशो. हे धनवंतो. ९
 प्रभु महावीरनी वाटे चालो, गुरु संतनो हाथ ग्रही चालो;
 बुद्धिसागर शिवपुर म्हालो. हे धनवंतो. १०

स्वराज्यथी भ्रष्ट थनाराओ.

जीवलडा घाट नवा शीद घडे. ए राग.

दुर्जन शठनी संगत करे, स्वराज्यथी भ्रष्ट थइने पडे;
 व्यसनीओनी सोबत करतां, मन बगडी लडथडे;
 नास्तिक पापी सोबत करतां, अधूरा पापथी मरे. स्व. १
 आतम सद्गुण स्वराज्य साचुं, सज्जनने सांपडे;
 हिंसा जूहुं चोरी झारी, करतां राज्य न मळे. स्व. २
 दारुपानी जूगटीयाने, दुष्ट मति सांपडे;
 जूलम अनीति कुकर्मकारी, मरतां झाडु रडे. स्व. ३
 विश्वासघाती कृतगुण लेपक, शांत थइ नहीं ठरे;
 व्यभिचारी जूठा अहंकारी, दुःख दावानळ बळे. स्व. ४
 परमेश्वर आज्ञा नहीं माने, दुर्गुण दोषे सडे;
 क्रोधी कपटी लोभी कामी, पडता दुःखना धरे. स्व. ५
 इन्द्रियोने बश नहीं राखे, मन स्वच्छंदे फरे;
 हिंसा युद्धो करता स्वार्थे, पापनी पोठी भरे. स्व. ६
 मोहवशी चक्री इन्द्रीपण, स्वराज्यने नहीं वरे;
 शुद्धातम प्रभुमां मन ठरतां, स्वराज्य साचुं मळे. स्व. ७
 निष्कामी समता गुण धारी, मन इन्द्रिय बश करे.
 बुद्धिसागर सद्गुरु भक्ते, सत्य स्वराज्यमां मळे;
 प्रभुना राज्यमां ते संचरे. स्व. ८

३१ :

खरुं छे ब्रह्मराज्य सुखकारी

राग. आशावरी.

ब्रह्मराज्य जयकारी, खरुं छे ब्रह्मराज्य सुखकारी
 राग रोष उपाधिवाळां, बाह्यराज्य दुःखकारी;
 विषयोमां सुखनी बुद्धिथी, भूल्यां नरनेनारी खरुं. १
 स्वप्ननी जूठी बाजी सरखां, बाह्यराज्य दुःखकारी;
 मननी कल्पनाथी ज उठेलां, तेनी शी? करवी यारी. खरुं. २
 रजस्तमोगुणी राज्यमां दुःखडां, सात्विक लेजे सुधारी;
 सात्विक राज्यनी पेली पारे, ब्रह्म प्रभु राज्य भारी. खरुं. ३
 चिदानंद शुद्धात्ममांही, परिणमवुं जयकारी;
 ब्रह्ममां सर्वे राज्यो समातां, समजी ल्यो निर्धारी. खरुं. ४
 मनवचकाया शुद्धि करवी, राग रोष संहारी;
 धारणा ध्यान समाधि पामी, लेजे राज्य निहाळी. खरुं. ५
 कर्मथी मुक्त बने ते पामे, परमेश्वरता भारी,
 सर्वजीवोना घट घट व्यापक, ज्ञानी ले संभाळी. खरुं. ६
 ब्राह्मराज्यनी किंमत कोडी, ब्रह्मराज्य वण भाळी;
 ब्रह्मराज्य आनंद खुमारी, उतरे न क्यारे उतारी. खरुं. ७
 ब्रह्मराज्यमां रहेवुं म्हाली, साक्षी उपयोग धारी;
 बुद्धिसागर ब्रह्मराज्यनी, प्रगटी आनंद लाली. खरुं. ८

स्वराज्य लायकात.

अली साहेली गुरुवाणी सांभळबा उभी रहेने. ए राग.
 दुनिया लोको !! स्वराज्य लायक गुण पाम्याथी थावशो.

३२६

- माटे लोको !! सद्गुण नीति सत्य न्याय दिल लावशो.
ज्यां दयाथकी दिल उभरातां, लोको न्याये अपाई जाता,
जूठा सोगनने नहीं खाता. दुनिया. १
- प्रभुनी आज्ञाओ दिल धारो, प्रामाणिक जीवन नहीं हारो,
बुर्गुण व्यसनाने संहारो. दुनिया. २
- सद्गुण जीवो आत्मसमा गणशो, प्रभुभक्ति ज्ञानने दिलभणशो;
त्यारे नहीं दुःखथकी रडशो. दुनिया. ३
- सद्गुणवण स्वराज्य नहीं पामो, गुण योगे पामे विश्रामो;
करशो पारमार्थिक शुभकामो. दुनिया. ४
- नहीं धर्म वर्ण भेदे लडशो, लडतां चडीने पाछा पडशो;
अन्येने मारी रडवडशो. दुनिया. ५
- ज्यां मोह वसे त्यां राज्य नहीं, ज्यां सद्गुण गण त्यां
राज्य सही; दुर्गुणथी राज्य रह्यां न कहीं. दुनिया. ६
- बाहिरराज्यो न रह्यां रहेशे, समतावण सुख
नहीं को लेशे;
मुंझो नहीं राग अने द्वेष. दुनिया. ७
- चेरो व्यभिचार परिहरशो, दारुनुं पान नहीं करशो;
कदि सत्यथी पाछा नहीं फरशो. दुनिया. ८
- खीस्ति हिंदुने मुसल्मानो, जैना बौद्धो मुज शिख मानो;
मन इन्द्री वश करीने चालो. दुनिया. ९
- पापो त्यजी धर्मने आचरशो, शुद्धात्म स्वराज्यने वरशो;
बुद्धिसागर मंगल वरशो. दुनिया. १०

३२७

मनुष्यो स्वराज्य लायक थाशो.

राग. आशावरी.

स्वराज्य लायक थाशो, मनुष्यो !!! स्वराज्य लायक थाशो.
 देश खंड सर्व विश्वमां आतम-दृष्टि धरी सुख पाशो,
 सर्व जीवो छे प्रभुनां बालक, आपो सहजने दिलासो. म. १
 दुनियामांथी व्यसनो निवारो, राखो प्रभु विश्वासो;
 हिंसाकारक युद्धो निवारो, गणो न बीजा दासो. म. २
 रजोगुणी तमोगुणी राज्योथी, सौनी पडती तपासो;
 विश्व मुसाफरखानुं क्षणिक छे, जूठो मोह तमासो. म. ३
 अरे मुसाफरो वहेता पन्थमां. परस्पर न विनाशो;
 परस्पर उपकारने करशो, एक बीजाने च्हाशो. म. ४
 धर्मना भेदे द्वेष न धरशो, दुर्गुण व्यसनो विनाशो;
 न्याय नीति प्रमाणिक जीवन, सद्गुणमांहि उजाशो. म. ५
 क्रोध मान माया लोभ तजो झट, सेवामां उजमाशो;
 चोरी झारी द्वेषने त्यागी, ज्ञान भक्तिए विलासो. म. ६
 दारूपान न करशो क्यारे, मांस कदापि न खाशो;
 पशु पंखीने हणो न हणावो, पापपंथे नहीं जाशो. म. ७
 ब्रह्मचर्य धरी वीर्यने रक्षो, सत्यग्रहो ने प्रकाशो;
 परस्पर उपकारनी फर्जो, -अदा करी हरखाशो. म. ८
 विश्वनी आध्यात्मिक एकतामां, तन धनथी अपाशो;
 मत सहनता प्रभुमय जीवन, धारी करो गुणवासो. म. ९
 मन इन्द्रिय विषयोपर काबू, सूकी शांति पाशो;
 ज्ञानने भक्ति कर्मोपासना, धारी विश्व विकासो. म. १०
 दया दान दम विनय क्षमा तप, माध्यस्थ गुणथी विलासो;
 बुद्धिसागर सत्य स्वराज्य, सर्व गुणोथी प्रकाशो. म. ११

३२८

॥ हमेरा आतम भारत ठामा. ॥

आशावरो.

हमेरा आतम भारत ठामा, चिदानंद विश्रामा हमेरा.
शुद्धातम उपदेग प्रधाना, शुद्धपरिणति रामा;
सद्गुण रूपी आर्य प्रजा है, सेनापति निष्कामा.
हमेरा. १

आतम भारत असंख्य प्रदेशका, हम राजा अभिरामा;
सात्त्विक वर्तन है हम लडकर, संयम तप शम धामा.
हमेरा. २

आतम हिंदमां अनंत शक्ति, छूट गया सब भामा,
बुद्धिसागर आतमभारत, अनंत आनंदधामा.
हमेरा. ३

हमेरा सत्य स्वराज्य पिछाना.

आशावरी.

सत्य स्वराज्य पिछाना, हमेरा सत्य स्वराज्य पिछाना.
सत्य अहिंसा दया क्षमा तप, ब्रह्मचर्य अरु दाना;
क्रोध मान अरु लोभका उपशम, संयम चारित्र जाना.
हमेरा. १

मैत्री प्रमोद मध्यस्थ करुणा, समता भावकुं लाना;
धर्मजातिदेशभेदे खेद न, करना आतम ध्याना.
हमेरा. २

32२

रहिम करी रहिमानकुं पाना, मोहे नहि भरमाना;
मन इन्द्रियकुं वशमें रखना, करना गुणी सन्माना.
हमेरा.

नामरूपमें नहि अभिमाना, साक्षी स्वरूपे सुहाना;
सात्विक भोजन विधिये खाना, सबदुर्गुणकुं हठाना.
हमेरा

मोहकी सबवृत्ति क्षय करना, कामका क्षयसें सुहाना;
शुद्धात्म राजा हम निश्चय, शुद्धोपयोग प्रधाना.
हमेरा. ५

सर्ब विश्वमां घट घट ऐंसा, स्वराज्य है समजाना;
ज्ञानभक्तिसें प्रकटत दिलमें, प्रगटे केवलज्ञाना.
हमेरा. ६

आत्मशुद्धिसें स्वराज्य पाना, हो जाना मस्ताना;
बुद्धिसागर परमानंद रस, पीकर हो मस्ताना.
हमेरा. ७

व्यभिचारत्याग.

हे सुखकारी आसंसारथकी जो मुजने उद्धरे. ए राग.
प्रभु उपदेशे सांभळशो हित शिक्षा नरने नारी.
प्रभु शिक्षाने पाळतां सुखियां छे नर ने नारी.
व्यभिचारीने नहीं मनशांति, भय शोक मरणनी बहुभ्रंति,
अपयश ने रहे नहीं तनुकांति. प्रभु. १
चामडीरंगे मोही पडिया, उंचेथा नीचे लडथडिया;
दुःख दावानलमांहि जळीया. प्रभु. २

330

हडकाया कूतर सम बेळी, स्पर्शेन्द्रिकामतणा चेळी,
मन बुद्धि धारै बहु मेली. प्रभु. ३

व्यभिचारथकी थाती पडती, अवळी वेळा आवे अडती,
आखर थइ नहीं केानी चडती. प्रभु. ४

केंहैला कूतर सम भटके; दुनिया निंदे अपयश फटके;
चतुराइ झट चाले चटके. प्रभु. ५

कदि पाप रहे नहीं जग छानुं, व्यभिचार छे नर्कनुं पस्तानुं;
बुरुं काम छे ए नामदानुं. प्रभु. ६

व्यभिचारी ठरे नहीं सुख ठामे, डगले डगले दुःखडांपामे;
व्यभिचारथी दुर्गुण बहु झामे. प्रभु. ७

क्षय आदि रोग घणा थावे, आ भवमां कर्म उदय आवे;
पछी मरण थतां महा दुःख पावे. प्रभु. ८

रूपरंगे मोही नहीं थाशो—एक काम विचारे पडी जाशो;
मन तन बश राखो सुख पाशो. प्रभु. ९

एक पापनी पाछळ बहु पापो, छती आंखे थातो अंधापो.
छापेलु काटलुं जग छापो. प्रभु. १०

प्रभु महावीर जिन शिक्षा सारी—समजी थाशो
शीयल धारी; बुद्धिसागर आनंदकारी. प्रभु. ११

ब्रिटीश राज्य.

ब्रिटीश राज्य महान्, जगत्मां ब्रिटीश राज्य महान्.

331

जेना प्रतापे हिंदिओ जाग्या,शिखी थया गुणवान;जग०
उंच नीच सडु जातने शिक्षण-मळ्युं थयुं निजमान.

जगत्. १

हिंदु मुसल्मीन संपने शिख्या,करे न जूठ अभिमान; ज.
त्रिटन गुरुने हिंद छे चेलो, शिक्षण लें गुणजाण. ज. २
हिंदीओने प्रगतिमार्गना, पाठ मळया कलाखाण;
तपना पाठ रच्या हजी बाकी-तपीने पामशे मान. ज. ३
त्रिटीश राज्य उदार बनो बहु,गुण आपे भगवान; ज.
न्याय नीति एक्क्य शांति सुखमां, रहो सदा गुल्तान.

जगत्. ४

हिन्द !!! ओ त्हारी उन्नति थाशे, त्रिटीशथी मनमान;
बुद्धिसागर उन्नतिक्रममां, सापेक्ष हेतु प्रमाण. जगत्. ५

भारतरूपी गाय.

भारतरूपी गाय, जगत्मां भारतरूपी गाय:

सेवे दुःख पलाय.

जगत्मां.

तेत्रीशकोटि मनुष्यो देवो, वसता गायनी मांछ; जगत्मां.

सात्विक उज्ज्वल वर्णं शोभित, कामधेनु सुखदाय.

जगत्मां. १

शृंग समो अफगानने शिरसम, काश्मीर हैम सुहाय;

जगत्मां.

332

मुख सम पंजाब सिन्धसनूरा, दिल सम बंग जणाय.

जगत्मां २.

पेट ते मध्यप्रांत भरुधर गुर्जर, माळव दक्षिण गणाय,
कच्छ सोरठ कोकण छे स्तनसम, पगसम लंका भणाय.

जगत्मां. ३

ब्रह्मदेश आशाम ते पुच्छ छे, केड तिबेट शोभाय;

जगत्मां.

गंगा सिंधु आदि नदियो, आंच्रसमी समजाय.

जगत्मां. ४

वाळसमी छे सर्व वनस्पति, एवी भारत गौ माय;

भारत गायने मारो न कोइ,सेवा जीवनोपाय.जगत्मां ५

भारत गौ मैया छे जगनी,माता शिव सुख दाय;जगत्.

ज्ञानानन्दनुं पय पानारी;सर्व धर्मनी माय. जगत्मां. ६

भारतगायनी निष्काम सेवा, करतां प्रभुपद पाय;

जगत्मां.

बुद्धिसागर आत्म भावे,सेवे पूजे शिव थाय. जगत्मां ७

अमारे विश्वथकी सहकार.

विश्व थकी सहकार, अमारे विश्व थकी सहकार;

सर्व जीवो आत्म समारे, राग न रोष लगाय;

मैत्री प्रमोद मध्यस्थनेरे करुणा-ना ज विचार. अमारे. ?

धर्म देशादि भेदधीरे—थतो न द्वेष विकार;
 काळां गोरां सहू मानवोरे—आत्म सम निर्धार. अ. २
 भिन्न भिन्नमति मोहधीरे. प्रगटे भेद विचार;
 आत्मज्ञानथी देखतारे, रहे न भेद प्रचार. अमारे. ३
 कर्मना दोषो न देखवारे—कर्म छे संसार;
 कर्मथी भिन्न, जीवोतणुंरे, देखुं स्वरूप ज सार. अमारे. ४
 मुजथी भिन्न जे धर्मिओरे, तेना भिन्न विचार;
 भिन्नाचारे न द्वेष छे रे, धरुं न युद्धाचार. अमारे ५
 सर्व खंडना लोकनीरे, साथे सत्यथी संग;
 गुण लेवा दोष छंडवारे, ध्यान समाधि रंग. अमारे. ६
 अवगुण दोषने टाळवारे, सत्यधरी व्यवहार;
 सत्य अहिंसा प्रचारवोरे, विश्वमां धर्म ए सार. अ. ७
 सर्व प्रकारे युद्धथी रे, विरमे नरने नार;
 अरसपरस उपकारमारे, बर्ते सहू संसार. अमारे. ८
 एवा विचाराचारनोरे, थाय जगत्मां प्रचार;
 सर्व जीवोनी शुद्धिमारे, करवा बहु उपकार. अमारे. ९
 सर्व विश्वना लोकनेरे, एवो बोधु सहकार;
 करुं प्रवृत्ति एहवोरे, प्रभुपर धरो सहू प्यार. अमारे. १०
 अज्ञान मोहने टाळवोरे, पाखंडनो परिहार;
 बुद्धिसागर संतनोरे, संग सदा सुखकार. अमारे. ११

33४

धर्मीनां लक्षण.

सिद्धजगत् शिर शोभता ए राग.

- धर्मी लक्षण एहवां, जाणो नर अने नार,
टीलां टपके ने वेषमां, मुंझशो मन न लगाव. धर्मी. १
- अहिंसा छे आचारमां, जूठुं कदि न वदाय;
चोरी कर्म न थाय छे, बोली फरी न जवाय. धर्मी. २
- प्राण पडे पण जे कदि, करतो नहि व्यभिचार;
पडतो न वेद्याना पासमां, परनारी परिहार. धर्मी. ३
- क्रोध कपट मान लोभना, दोषो करतोरे दूर;
परधन पत्थर सम गणो, जाणो परधन घूळ. धर्मी. ४
- दुर्जन शठपणुं धूर्तता, दुर्गण त्यागेरे धर्म,
मदिरादि केफी वस्तुओ, त्यागे पापनां कर्म. धर्मी. ५
- जेह शिकारने नहीं करे, देतो नहीं जेह आळ;
जूल्म अनीतिथी वेगळो, क्रोधे देतो न गाळ. धर्मी. ६
- न्याय नीतिथी लक्ष्मी रळे, निर्दोष भोजन खाय;
मांस न खावेरे जे कदि, त्यागे नहीं सत्य न्याय. धर्मी. ७
- दान दया दम आचरे, त्यागे हिंसा आचार;
धर्मना नामे नहीं लडे, टाळे मोह विकार. धर्मी. ८
- मनइन्द्रिय वशमां करे, करतो नहीं पक्षपात;
गुणवण मुक्तिरे नहीं थती, जाणो निश्चय बात धर्मी. ९
- मन वचकाय पवित्रता, धारे व्यवहार सत्य;

334

विनयी विवेकी जगमित्र जे, करतो उपकारी कृत्य.
धर्मी. १०

वेष क्रिया कांड मत पथे, धर्मी होय न होय;
सद्गुण सारारे कर्मथी, धर्मी मानव जाय. धर्मी. ११

एवा धर्मीनी मुक्ति छे, गुणथी धर्मीरे जाण;
बुद्धिसागर गुरु गमे, धर्मी समजीने मान. धर्मी. १२

युवानो जाळवी राखो जुवानी.

राग आशाबारी.

जुवानो जाळवी राखो जुवानी, जुवानी छे दिवानी. जु.
जुवानीमां थती नादानी, मनडुं बने मस्तानी;
स्वपर जीवननी थाती हानि, जीव बने अभिमानी.
जुवानो. १

ज्ञान बिना मनडुं शयतानी, बनतुं दिल ल्यो जाणी;
वीर्यनी रक्षा करो गुण खाणी, रहेशो नहीं अज्ञानी.
जुवानो. २

मात पिता गुरु आज्ञा मानी, सत्य वदो धर्म वाणी;
दुर्गुण व्यसनोनी दुःख घाणी, तेमां पडो नहीं जाणी.
जुवानो. ३

सद्गुरु संत सेवो हित आणी, सत्यने लेजो छाणी;
ज्ञानीने सेवी थावो ज्ञानी, दान देइ थावो दानी.
जुवानो. ४

33६

ज्यां त्यांथी गुण लेजो ताणी, भक्ति करशो मझानी;
ब्रह्मचर्य धरो मुक्ति निशानी, कामने देजो बाळी.

जुवानो. ५

सर्व कषायो हणो गुण जाणी, वृत्ति धरो न तोफानी;
बद्धिमागर गरू महेरबानी, मेळवे धर्मी थवानी.

जुवानो. ६

धर्मी बनो नरनार.

धर्मी बनो नरनार, धर्मथी शांति सुखडां अपार;
रोगीना रागो हरोरे, तन धन अर्पी सार;
दुःखानां दुःख टाळवारे, थाशो दिलमां उदार.
जगत्मां धर्मी. १

काळां गौरा पीळां तणोरे, भेद न राखो लगार;
देश धर्म भेद त्यागीनेरे, सौपर करो उपकार.
जगत्मां धर्मी. २

मूल्यांनि भोजन आपवुंरे, मांदांनी सारवार;
मरतां मनुष्यो बचाववारे, करो बहु उपकार.
जगत्मां धर्मी. ४

सत्य अहिंसा शील धरीरे, धरो सत्य आचार;
आतमसम जीवो गणोरे, क्रोधे न देशो मार.
जगत्मां धर्मी. ५

339

मांस दारु ने जूगटुंरे, चोरीने व्यभिचार;
 शिकार व्यसनो निवारतारं, सुख शांति जयकार.
 जगत्मां धर्मी. ६

दुष्ट विचारो दूरे करीरे, करशो धर्म्य विचार;
 प्रमाणिक पूरा बनोरे, मनना टाळो विकार.
 जगत्मां धर्मी. ७

प्रभु महावीर देवनोरे, सदुपदेशनो सार,
 निज आचारे उतारतारं, सफळ थतो अवतार.
 जगत्मां धर्मी. ८

लक्ष्मी सत्ता तोरमारं, मुंझो नहीं नरनार;
 बुद्धिसागर धर्मनेरे, आराधो सुखकार.
 जगत्मां धर्मी. ९

आतम आप स्वरूप विचारो.

आशावरो.

आतम आप स्वरूप विचारो, आपोआपकुं तारो.
 आतम.
 व्यवहार नयथी कर्म सहित छै, बंधन मुक्ति विचारो;
 शुद्ध निश्चयथी बंध न मुक्ति, आतम एक ज धारो.
 आतम. १
 विषयोमां बंधाय न आतम, निज उपयोगे निहाळो;

33८

कर्म करे पण निष्क्रिय आतम, निज परिणामे भाळो.

आतम. २

आसक्तिवण कार्यो करतां, पुण्य न पाप पसारो;

ज्ञानीने आस्रवण संवर-रूपे परिणमे धारो.आतम ३.

उपयोग पूर्वक सर्व प्रवृत्ति, करतां अकर्मता धारो;

आतम उपयोगीने जडनुं, बंधन नहीं छे विचारो.

आतम. ४.

सर्व शुभाशुभ परिणाम वण नहीं,कर्मने लेश संचारो;

बुद्धिसागर शुद्धोपयोगे, आपोआप उद्धारो.

आमण. ५

मनुष्यो !!! धर्म रोकडीयो धारो.

राग. आशावरी.

धर्म रोकडियो धारो, मनुष्यो !!! धर्म रोकडियो धारो.

ज्ञानानन्दनो अनुभव आवे, सर्व दुःख संहारो;

ज्ञानने भक्ति सत्य सदाचार, न्यायनीति दिल धारो.

मनुष्यो. १

शुभशक्तियो सर्वे मेळववी. करवा बहु उपकारो;

व्यसनो दोषो दुर्गुण टाळी, पाळो अहिंसाचारो.

मनुष्यो. २

परमार्थे तन धन वापरवुं, टाळी काम विकारो;

हिंसा जूडुं चोरी जारी, त्यागो दुष्ट विचारो.

मनुष्यो. ३

उद्यम, हिंमत न्याय विवेके, स्वाश्रयी जीवन गाळो;

33६

पांचे इन्द्रिय मन वश करतां, धर्मनो रहे न उधारो.
मनुष्यो. ४

स्वतंत्र प्रामाणिक वर्तनथी, मन देह वाणी सुधारो;
बुद्धिसागर प्रकट धर्म ए, प्रेमोत्साहे पाळो. मनुष्यो. ५

आयुष्यनी क्षणिकता.

राग. आशावरी.

अरे तुज ! जींदगानी जाय चाली, मोहे रह्यो शुं? म्हाली अरे.
विजळी चमक सम लक्ष्मी प्रभुता, आखर खाख छे खाली;
स्वप्नी बाजीमां थाय शुं ? राजी, ठाठ सजेला ठाली.
अरे. १

संध्या सरीखु जोवन जाणो, मुंझ्यो शुं ? रूपने भाळी;
घर देह बागनां पुष्प खीलेलां, झडपी ले मृत्यु माळी.
अरे. २

कायाने माया नदी पूर जेवी, देखतां जाय चाली;
दुनिया सकल छे मुसाफरखानुं, चाल्या केइ जाय चाली.
अरे. ३

कर साधु संगत प्रभुने भजीले, शेष जीवन ले सुधारी;
मन इन्द्रिय निज वशमां करीले, मोह माया दे टाळी.
अरे. ४

धर्म धरी ले कर्म हरी ले, चेती ले संभाळी;
बुद्धिसागर अवसर पाम्यो, लेश न जाशो हारी.
अरे. ५

3४०

अरे जीव ! मानव भव शीद हारे.

आशावरी.

अरे जीव मानव भव शीद हारे, चड नहीं मोहना चाळे.
अरे.

तन धन जीवन राज्यने भूमि, थाशे न तुज कोइ काळे;
मूकी अनंता गयाने जाशे, जाय ते नजरे भाळे. अरे. १
राज्यने लक्ष्मी काया माया, ममताथी शीद हारे;
बाजीगर बाजी सम सवळुं, पड नहीं मोह जंझाळे. अरे. २
मारुं मारुं करी मुंझ न मनमां, त्हारुं नहीं कोइ क्यारे;
परमात्म भजो आत्मशुद्धि, कर शीद मोहमां म्हाले.
अरे. ३

दुर्गुण त्यागी कर प्रभु भक्ति, चेती ले ब्रह्म विचारे;
बुद्धिसागर संतने सेवो, मानव भव जे सुधारे. अरे. ४

प्रभु महावीरनी वाटे वहेला धर्मीओ झट चालशो.

हे सुखकारी आ संसार थको जेमुजने उद्धरे पराग

प्रभु महावीरनी वाटे वहेला जैनो जागी चालशो.
मनडुं जीती रागने रोष निवारी शिवपुर म्हालशो.
गुण रागी थै गुणने लेशो, साचां वचनो मीठां कहेशो,
परदोषोमां मन नहि देशो. प्रभु. १
हिंसा जूडुं चोरी त्यागी, थाशो अंतरमां बैरागी.
जोशो निज आत्मरूप जागी. प्रभु. २

381

- व्यभिचारनी वृत्ति परिहरशो, नीतिमय जीवनने धरशो;
सद्गुरु साथु सेवा करशो. प्रभु. ३
- निज अधिकारे कर्मो करशो, निष्कामपणुं दिलमां धरशो;
निज फर्जथी पाछा नहि फरशो. प्रभु. ४
- दुर्गुण व्यसनोने परिहरशो, बुरां कर्मो नहीं आचरशो;
उपकार परस्पर झट करशो. प्रभु. ५
- प्रतिबदलानो इच्छा त्यागी, परमार्थ करो थै वैरागी;
गुरु संतना थाशो बहु रागी. प्रभु. ६
- गुरुदेवनी श्रद्धा दिलधारो, अधिकारे धरो व्रत आचारो;
दुष्टाशय प्रगट्या झट वारो. प्रभु. ७
- शुद्धातम उपयोगी थाशो, समभावे वर्ती शिव पाशो;
आडा पन्थे कदि नहीं जाशो. प्रभु. ८
- समकितने ज्ञान चरण धरशो, दुष्टोनी संगत परिहरशो;
प्रभु महावीरने पल पल स्मरशो. प्रभु. ९
- आगम श्रुत ज्ञानने सांभळशो, प्रभु महावीरनी बाटे
बळशो, भवसागरने वेगे तरशो. प्रभु. १०
- मरजीवा प्रभु मारग चालो, निज धर्म धरी शिवपुर
भाळो; बुद्धिसागर सुखमां म्हालो. प्रभु. ११

सज्जन संतनां लक्षण एवां जाणशो.

सज्जन संतनां लक्षण एवां जाणशो,
सज्जन संतने सेवो नरने नारजो.

३४२

दुर्जन नास्तिक शठनो संग निवारशो,
संतनी संगति मुक्तिनी दातारजो. सज्जन. १

दया सत्य नीतिमय जीवन संतनुं,
करे न चोरी झारी बूरां कर्म जो;
बोले तेवुं पाळे दंभ करे नहीं,
दान शीयल तप संयम धारे धर्मजो. सज्जन. २.

मन वाणो कायाथी पाप करे नहीं,
मनमां प्रगद्धा टाळे रागने रोषजो;
परोपकारे प्राणार्पण करता रहे,
धरी लघुता देखे निजना दोषजो. स. ३

बिनय विवेकथी बर्ते सौनी साथमां,
अवगुणी उपर करे सदा उपकार जो;
अपराधीने माफी आपे प्रेमथी,
निज अपराधे माफीना लेनारजो. स. ४

वैरीं उपर वैर न राखे चित्तमां,
स्वाधिकारे बर्ते धरी समभावजो;
दुर्गुण दोष व्यसनथी रहेता वेगळा,
देवगुरुनी भक्तिना लें लहावजो. स. ५

आस्तिक वैरागी ज्ञानीने त्यागी जे,
सेवा साची सत्य मति, धरनारजो;
सात्विक पानाहारथी तनुने पोषता,
निंदा चाडी दुर्बुद्धि तजनारजो. स. ६

ग्रामाणिक जीवनने प्रभुमय जीवने,

383

जीबंता धरता उत्तम व्यवहारजो;
 वेषमतादिकभेदे द्वेष धरे नहीं,
 आप मरे पण अन्यने दे नहीं मारजो. स. ७

देव गुरुने धर्मनी श्रद्धा धारता,
 ज्यां त्यां सत्यनुं मान करे गुण पात्रजो;
 मैत्रीमुदिता करुणा भावना भावता,
 साक्षी थै वर्ते दिवसने रात्र जो. स. ८

निष्कामी थै वर्ते सर्वे काजमां,
 आत्म भावे वर्ते सौनी साथजो;
 एवा सज्जन संतने सहु स्वार्पण करी,
 श्रद्धा प्रेमे भजो त्रिभुवन नाथजो. स- ९

बहु परिचय करीने संतने पारखी,
 संत समागम करो सदा सुखकार जो;
 बुद्धिसागर संत समागम धारशो,
 पामो शांति तुष्टि मंगल मालजो. स. १०

धर्मी बनो नरनार.

धर्मी बनो नरनार, एहवां धर्मी बनो नरनार.
 दया करो सर्व जीवो उपर, द्वेष धरो न लगाय;
 भ्रूण्याओने भोजन आपो, करो खरा उपकार. एहवां. ?
 बैरी उपर बैर न धारो, सत्य धरो व्यवहार

३४४

गरीब दुःखीनी व्हारे धाशो; करो न हिंसा विचार.
एहवां. २

पशु पंखीनुं मांस न खाशो, करो न क्यारे शिकार;
क्रोध मान मायाने लोभनो, कामनो करशो संहार.
एहवां. ३

दुष्ट व्यसन दुर्गुण दूर टाळो, टाळो दुष्ट विकार;
धर्मना नामे करो न युद्धो, धारो न्यायाचार. एहवां. ४
परमेश्वरना सर्व जीवो-बालो छे निर्धार,
एक बीजाने दुःख न देशो, भूलो न शुभ आचार.
एहवां. ५

विश्व मुसाफरखानुं जीवो, कोइ अमर न रहेनार;
माटे मनुष्यो हळी मळी चालो, धर्म अहिंसा सार.
एहवां ६

सत्य दया मैत्रीने लघुता-क्षमा सरलता विचार;
विषयोना मोहे न मुंझावुं, संयम सेवो उदार.
एहवां. ७

दुष्ट विचारोथी दूर रहेवुं, धर्म सदा सुखकार;
पश्चात्तापथी आतम शुद्धि, पापी संग परिहार. एहवां. ८
प्रभु दर्शनने मुक्ति प्राप्ति, एवा धर्म धनार;
बुद्धिसागर धर्म धर्याथी, सौने प्रभु मळनार. एहवां. ९

३४५

धर्मशास्त्र.

धर्मनां शास्त्र गणाय, खरां ते धर्मनां शास्त्र गणाय,
 अहिंसा सत्य दमपणुरे, दान संयमने न्याय;
 ज्ञानक्रियाने उपासनारे, चित्त शुद्धिना उपाय. खरां. १

वीतराग इश्वरतणुरे, शुद्ध स्वरूप सुहाय;
 पंच महाव्रती सद्गुरुरे, धर्म दया वखणाय. खरां. २

अस्तेयने ब्रह्मचर्यनेरे, संतोष शुद्धविचार;
 क्रोध मान दंभ लाभनोरे, कामना ज्यां परिहार. खरां. ३

सेवा भक्ति योगनारे, अंगनुं वर्णन थाय;
 आत्मसमा सह जीवनीरे, मैत्रा महिमा गवाय. खरां. ४

पापमार्ग परिहारतारे, पुण्यधर्मनां ज्यां कृत्य;
 पाखंड ज्यां पेसे नहीरे, निषिद्ध सह अपकृत्य. खरां. ५

दोषो टाळी सद्गुणोरे, लेवाना ज्यां उपाय;
 आत्मज्ञानने कर्मनुरे, सत्य स्वरूप जणाय. खरां ६

सात्विकाहार पुष्टिनुरे, ज्यां वर्णन वखणाय;
 दारुमांसादि निषिद्धतारे, विनय विवेक लखाय. खरां. ७

आंतर बाहिर सद्गुणोरे; आदेय ज्यां दर्शाय;
 त्यागी गृहस्थ वे धर्मनारे, भेद भतेरा सुहाय. खरां. ८

प्रभु महावीर उपदिश्युरे, धर्म शास्त्र ते मनाय;
 बुद्धिसागर धर्मनीरे, साची व्याख्या जणाय. खरां. ९

3४६

मनुष्यो !!! गुणनुं स्वरूप विचारो.

राग आशावरी.

गुणनुं स्वरूप विचारो, मनुष्यो ! गुणनुं स्वरूप विचारो
गुण अवगुणनो भेद न जाणे, तो फोगट अवतारो;
जड चेतनना स्वाभाविक गुण, जूदा छे निर्धारो.

मनुष्यो !!! १

औपचारिक गुण कल्पित मानो, कल्पित गुण व्यवहारो;
कर्मरूप छे सत्वरजस्तम, शुभ छे सत्वाचारो. मनुष्यो!!! २
सात्विक बुद्धि वृत्ति मिश्रित, निमित्त गुण उपकारो;
सात्विक गुणनो पेलीपारे, आतमगुण निर्धारो.

मनुष्यो !!! ३

फानस सम सात्विक गुण वृत्ति, सात्विक छे आचारो;
फानसमां दीपक सम आतम, चिदानंदगुणधारो.

मनुष्यो !!! ४

वस्तु स्वभाव ज गुण छे जडनो, आतमनो भिन्नधारो;
मनवचतनुगुणथी छे जूदा, आतमगुण अवधारो.

मनुष्यो !!! ५

आतमगुण छे आत्मस्वरूपी, जाणे रहे न अंधारो;
गुणनो करशो नहीं अहंकारो, प्रगटे दिल उजियारो.

मनुष्यो !!! ६

परगुणने निज गुण नहीं मानो; उपयोगे सत्य धारो;
बुद्धिसागर शुद्धातमगुण, ज्ञानानंद, विचारो.

मनुष्यो !!! ७

389

मनुष्यो समकित दृष्टि धारो.

राग आशावरी.

समकितदृष्टि धारो, मनुष्यो !!! समकित दृष्टि धारो,
समकितवण नहीं कोइनी मुक्ति, तप जप मिथ्या धारो;
सर्व जगतनी दया करंतां, उलटी हिंसा विचारो.
मनुष्यो !!! १

सम्यग्दृष्टि थातां समता, प्रगटे ज्ञान अपारो;
अंक विना जेम मिंडां अलेखे, भानु विना अंधकारा.
मनुष्यो. २

समकितवण करणी नहीं लेखे, नासे न मिथ्या विकारो;
सम्यग् दृष्टि विना नहीं धर्मी, उघडे न अंतर द्वारो.
मनुष्यो !!! ३

सघळी दुनिया प्रभु माने पण, समकित वण नहीं आरो;
जड आतमनुं ज्ञान कर्या वण, नासे न भ्रांति पसारो.
मनुष्यो. ४

द्रव्यभाव सम्यग् दृष्टिनं, शुद्ध स्वरूप विचारो,
बुद्धिसागर प्रभु महावीर, श्रद्धा प्रीति धारो.
मनुष्यो. ५

3४८

स्वदेशी चीजो वापरो.

संतो सत बत्तलानारे-प राग.

लोको ग्रहो स्वदेशी चीजो, वापरी मनमांहि बहु रीक्षा.
 दया स्वरूपी स्वदेश खादी, सस्तोने बहु सादीरे;
 वापरतां आतम आबादी, थाय नहीं बरबादी. लोको. १
 सत्य स्वरूपी सादी टोपी, शिरपर मूकी म्हालोरे;
 दुर्गुण सब परदेशी चीजो, छंडी न्यायथी चालो; लोको. २
 सद्गुणरूपी स्वदेशी चीजो, विश्वमां घट घटमांहीरे;
 एवी स्वदेशी चीजो लेतां, विश्वमां दुःख न क्यांहि.

लोको. ३

मनमां मोह ते परदेश ज छे, दुर्गुण चीज परदेशीरे;
 सब दुनिया जीवो निज सरखा, मानी रहो न द्वेषी.

लोको. ४

दुनियानी चीजोमां म्हारुं, त्हारुं भेद न धारोरे;
 दुर्गुण व्यसन निबार्या वण तो, कोनो नहीं उदारो.

लोको. ५

आतम छे निज देश हमारो, गुण सह्य एनी चीजोरे;
 अमे वापरीए एवी चीजो, जडवादे नहीं खीजो.

लोको. ६

हिंसादि आस्रवनी वर्धक, -व्यसन दोष धरनारीरे;
 खानपान आदि वस्तुओ, परिहरशो नरनारी. लोको.
 दुनिया लोको ! स्वदेशी चीजो, एवी ग्रही वापरशोरे;
 बुद्धिसागर प्रभु राज्यमां, अनंत सुखथी ठरशो. लोको. ८

३४६

महावीरं !!! कोइक तुजने जाणे.

रग आशावारी.

महावीर ! कोइक तुजने जाणे, महावीर नामने जपता
लाखो, विरला कोइ पिछाने. महावीर.॥
महावीर जाणंतां सह्यु जाप्युं, समजे ते दिल माने;
महावीर ज्ञान विना नहीं मुक्ति, ज्ञानी ठरे छे ठेकाणे.
महावीर. १

सैंकडो जाणे पण कोइ पामे, रहे शुद्धातम ध्याने;
संग छतां निःसंगी रहेतो, आतमरसना ताने.
महावीर. २

शुद्धातम महावीर प्रमाणे, घटमां नवनिधि आणे;
बुद्धिसागर ब्रह्ममहावीर, पूर्णानन्दने माणे.
महावीर. ३

॥ महावीर स्तवनम् ॥

सोहणो. अथवा हरिगीत.

प्रभु वीर जगना देव छो, आव्यो प्रभु तुज पासमां;
शरणुं करी तुजने स्मरूं, जीवुं हुं तुज विश्वासमां.
प्रभु. १

मुज पाछळे शत्रु पड्या, संसारमां भटकावता;
तुज भजनमां विघ्नो करे, विषयोविषे सपडावता.
प्रभु. २

340

मन मांकडुं चंचल घणुं, मोहे धमाधम बहु करे;
 वशमां न आवे वांकडुं, वीत्युं सकल जाणो खरे.
 प्रभु. ३

महावीर प्राणाधार छो; उद्धारशो मुजने विभो;
 मुज दोष स्हासुं नहीं जुवो, दोषो सकल टाळा प्रभो.
 प्रभु. ४

पारब्ध वेदुं समपणे, तुज ध्यान मनमांही रहे.
 करुणा करो मुजपर प्रभु, आत्म आनंदे गहगहे.
 प्रभु. ५

उपयोगथी धर्म रहुं, एवुं प्रभो बळ आपशा;
 बुद्धथन्धि वंदुं पूजुछुं, महावीरपदमां थापशो.
 प्रभु. ६

प्रभो !!! मुज करुणा करीने तारो.

सोरठ. वा. आशावरी.

प्रभो मुज करुणा करीने तारो, भवसागरमां नाव डुबंतुं;
 पेले पार उतारो.
 प्रभु. १.

अंधारामां अथडातो बहु, सत्य प्रकाश प्रचारो;
 मुज दोषो अपराधो अगणित, प्रेरो सत्य विचारो.
 प्रभु. १

मुजमां ज्ञान न भक्तगुणो नहीं, लेश न धर्माचारो;
 धर्मीपणानो टांग घणेरो; मनमां कषाय विकारो. प्रभु. २
 धर्म पंथ मन मोहे मंड्यो, एळे गयो जन्मारो;

३५१

अज्ञाने आथडियो त्यां त्यां, हवे तो करशा उद्धारो.
प्रभो. ३

उगरवानो एके न आरो, एक प्रभु तुं आधारो;
स्हाय करीने वेगे उगारो, मुज आतमने सुधारो.
प्रभो. ४

करुणवंत परमगुरु ईश्वर; तुं छे तारणहारो;
बुद्धिसागर ब्रह्म महावीर, परमेश्वर दिल प्यारो.
प्रभो. ५.

महावीर स्वरूप.

आशावरी वा सारंग रागेणगीयते.

पल पल महावीर रूप संभारो; आप महावीर धारो. पल.
एक महावीर त्रिशलानंदन, तीर्थकर अवतारो;
परब्रह्म प्रभु केवलज्ञानी, त्रण्य भुवन आधारो. पल. १
एक महावीर घट घट खेले, कर्म सहित विचारो;
बावन वीर रणांगण वीरो, कर्म सहित व्यवहारो. पल. २
सर्व जीवो छे सत्ताए एक, महावीर आतम प्यारो;
सात नयोथी महावीर समजी, सापेक्षे दिल धारो. पल. ३
राग दोष मोह मल्ल हणे ते, सत्य महावीर सारो;
मन मारे ते आतम महावीर, टाळो दुष्ट विचारो. पल. ४
अध्यातमदृष्टिए महावीर, आपोआप विचारो;
चिदानंद स्वरूप महावीर, मिथ्याभ्रान्ति निवारो. पल. ५
द्रव्यथकी छे अनादि अनंत, सादित्व, पर्यवे धारो;
दर्शन ज्ञान चारित्र स्वरूपी, शुद्ध परिणतिवाळो. पल. ६

342

सत्ताए सहु जीव महावीर, व्यक्ति भिन्न भिन्न धारो;
परभाव उदियक वीरपणुं त्यजी, वीर प्रगटता भाळो.

पल. ७

आप महावीररूप बनीने, कर्म कलंक निवारो;
बुद्धिसागर आतम महावीर, आनन्द ज्ञानाधारो. पल.८

महावीर शरण कर्तुं अेक त्हां.

आशावरो.

महावीर ! शरण कर्तुं एक त्हां, भव दावानळ बळतो
उगारो; पल पल तुज संभारूं. महावीर.

रागने रोष अज्ञानथी जगमां, जीववुं लाग्युं अकारूं;
दर्शन ज्ञान चारित्रनुं जीवन, लाग्युं प्यारामां प्यारूं.
महावीर. १

विषयोतणा रस विष सम जाण्या, जीवन एवुं नठारूं;
आतम आनंद अमृतरसथी; जीववुं सहज छे सारूं.
महावीर. २

उदयिकभावे परिणमवुं नहीं, उपयोगे निर्धार्युं;
क्षयोपशम उपशमने क्षायिक, भावमां जीवन वाळ्युं.
महावीर. ३

मनवाणी पुद्गल जडजगमां, मान्युं न म्हारूं त्हां;
तुज मुज आतमरूप छे एक ज, पल पल दिलमां धारूं.
महावीर. ४

कर्म शुभाशुभ उदयमां समता, धारी जीवन गाळूं;
बुद्धिसागर महावीर प्रभु तुज, वाटमां वेगे चालूं.
महावीर. ५

समाप्त.

343

॥ सद्गुरु स्वरूप ग्रन्थ. ॥

अहं मंत्र स्मरी मुदा प्रणमा गुरु देवा,
 स्पर्शमणि गुरुराय करोने भावे सेवा;
 महात्म्य अपरंपार धर्मना धोरी ज्ञाता,
 विश्वमणि विख्ययात धर्मप्रभावक दाता,
 पंच महाव्रत धारीने संयम नीर्मल सेवता,
 सुखसागर गुरुजी नमा गुरुदीवो ने देवता. ॥१॥

कनक कामिनी त्याग करीने ममता वारी,
 तजी कुटुंब परिवार आत्मनी श्रद्धा धारी.
 धरी ब्रह्ममी गुप्ति मोहने जीते शूरा,
 धर्मक्रियामां रक्त ज्ञानमां जे छे पूरा;
 बोले तेवुं पाळता नहिं सत्य उवेखता,
 सुखसागर गुरुजी नमो गुरुदीवो ने देवता. ॥२॥

संयमधारी गुरु, सर्वथी शोभे मोटा,
 बोले साचुं तख कदी नहि वाळे गोटा;
 उपदेशक मुनिराय गुरुजी शोभे साचा,
 निर्मल गंग समान गुरुनी साची वाचा.
 मोह महीधर भेदवा गुरु गिरापवि लेखीए,
 संघ चतुर्विध तीर्थमां महातीर्थ मुनि पेखीए. ॥३॥

सहु तीर्थमां तीर्थ मुनिवरगुरुने जाणो,
 शाशन चाले मुनि गुरुथो वचन प्रमाणो;
 जाणो संयति मुनि महादर्शन सुखकारी,
 बंदो पूजा मुनि गुरु जे पर उपकारी;
 रजोहरण मुख वस्त्रिका धरी व्यवहारे चालता,
 निश्चय आत्म ध्यानमां समता संगे म्हालता. ॥४॥

३५४

आगार तजीने जे थया अनगारी शूरा,
ग्रहे न दुर्जन जेह दुग्धमां काढे पूरा;
सद्गुरु सेवो संत संप्रति पंचमकाळे,
कनक कान्ता त्याग करीने संयम पाळे.
काळ दोषथी उपजे असंयति घरबारियो,
मुनि धेठे पूजाय छे; अहो जन्म ते हारियो, ॥६॥

नहि धर्म व्यवहार विना तो निश्चय आवे,
कुंभकारने दंड विना नहि कुंभ ज थावे;
नहि कारण विणकाज जगत्मां ज्यां त्यां देखो,
पुरुष स्त्री संयोग विना नहि पुत्र ज पेखो
व्यवहारे वत्यां विना निश्चय धर्म न पामीए,
ते माटे मुनिवर गुरु पेखी मस्तक नामीए. ॥६॥

त्रिज्ञानी जिनराय जगत्मां जन्मे ज्यारे,
चोसठ इन्द्रो करे पूजन भावे तेवारे,
अविरति कहेवाय गृहस्थावासे एवा,
द्रव्य संयमने ग्रही भावथी वतें देवा;
द्रव्य संयमथी पामीआ भाव धर्मने जिनवरा,
तद्भव मुक्ति जाणे पणजे दीक्षा लेवे सुखकरा. ॥७॥

कूर्मापुत्रे लहं केवल भावे भवि जाणो,
छींडीनी ए मार्ग वचन दिलमांहि आणो;
भरतरायजी भाव धरीने केवल लीधुं;
देवो आव्या पास पण नहि वंदन कीधुं;
यदि केवल ज्ञानी मुनि साधु वेष ग्रहो यदा,
द्रव्य वंदनथी वांदीआ देवोए देखो तदा. ॥८॥

३५५

श्रुतकेवली श्री भद्रबाहुनां वचन विचारो,
 बोल्या ज्ञाना सत्य दिलमां एहिज धारो;
 द्रव्य वेषने पहेर्या विण नहीं श्रमण कहावे,
 व्यवहारे बर्त्या विना नहि सुख तो थावे;
 व्यवहारे बर्त्या थकी तो भावधर्म सहेजे मळे,
 मूढ कदाग्रही मानवो वज्रपेठे नहि गळे. ॥९॥

काइक बोले बोल निश्चय धर्म छे साचो,
 नहि होवे जो गुण तदा तो वेष ज काचो;
 माटे गुणो पूजाय वेषथी कशुं न थावे,
 गुण आव्या विण वेषोनी नहिं गणती आवे;
 नाटकीयो धरे वेषने वेषे शुं ? कारज सरे,
 एम एकांते बोलता मूर्खा नहि ठामे ठरे. ॥१०॥

वेष विना नहि बेश साधुनुं नाम ज साचुं,
 व्यवहारे छे वेष तेह विण सर्वे काचुं;
 बारीस्टर जो वेष धर्या विण मान न पामे,
 पोलीस वेष धर्या थकी सहु मस्तक नामे;
 वेष धर्याथी साधुना आचारे परखाय छे,
 आचाराने देखीने साधु सत्य गणाय छे. ॥११॥

नहिं वेष आचारो नाम धरावे साधु,
 एवा ढोंगी लोके जगत सहु फोली खाधुं;
 वीरप्रभुए वेष साधुनो साचो भाख्यो,
 बृहत्कल्प व्यवहार प्रमुखे जोजो दाख्यो;
 साधु असाधु कोण छे ? निर्धार तेनो शुं करो,
 माटे संयति वेषने मानी भवसागर तरो. ॥१२॥

३५६

अहो वेष आचार ग्रहीने अभवी प्राणी,
 ग्रवेके ते जाय कहे जिनवरनी बाणी;
 अभवाने पण बाह्य संयमथी पुण्य ज थावे,
 तो भवीने संयम थकी केम शिव न थावे;
 गुणठाणे गुण नीपजे संयम साबुं पाळतां,
 अतिचार आलोवीने थाय पंक पखाळतां॥१३॥

संयमना आचारथकी अन्तर गुण थावे,
 उपशमादि धर्महेतुता तेमां आवे;
 राजमार्ग व्यवहार धर्मनो वेष ज साचो,
 जाय उपाधि दूर तेहथी मनमां राचो;
 रागद्वेषना हेतुने त्याग्याथी सह्य त्यागोए,
 जेम प्लेगादिक मृत्युना हेतुथी दूर भागीए॥१४॥

मोह हेतुनो त्याग कर्याथी मोह प्रणाशे,
 मोह हेतुना त्याग कर्या विण मोह ज पासे;
 अध्यात्मना रसिक थइने घरमां वसिया,
 कनककान्तासंगरंगथी मोहे फसिया;
 आत्म आत्म उच्चरे घरधंधे राची रहे,
 कहेणी रहेणी सम नहि ते भवसागरने शुं ? तरे॥१५॥

आनंदघन ने चिदानंद पण साधुवेषे,
 त्यागीने घरबार फर्या ते देशोदेशे;
 ज्ञानतणु फल विरति शास्त्रे साबुं भाखुं,
 ग्रही साधुनो वेष तीर्थकर देवे दाखुं;
 कनककान्ता त्यागवी निर्मोहीनुं काम छे,
 कनककान्ता राखवी मोहतणुं ए धाम छे॥१६॥

349

बोले कोइ दंभ करी हूं अन्तर न्यारो,
 पुत्रादिक परिवार ग्रहं नहि मनमां धारो;
 अध्यात्मनो राग करीने तेमां राखुं,
 वर्ते मुज चारित्र भावथी जे छे साखुं;
 बकवादी केइ बोलता जूठी वाणी झेर छे,
 बोले कंइ ने कंइ करे ने अन्तरमां अंधेर छे॥१७॥

पडी अग्निमां कोइ कहे हूं कांइ न बळतो,
 लाख कुंभ कहे अग्नि पास हूं कांइ न गळतो,
 बोले मृग वाचाळ सिंहथी कांइ न डरतो,
 समुद्रे पडी अतारु कहे हूं सहेजे तरतो;
 विपरीत एवी वातमां सत्य कशुं नहि मानीए,
 कनककान्ता त्यागकर्याथी ज्ञानी सत्य पिछानीए॥१८॥

देशविरति ने सर्वविरतिनी दुर्लभ सेवा,
 विरति गुणनी प्राप्ति अनुभव अमृत मेवा;
 विरति वंदन करी सभामां सुरपति बेसे,
 विरति सुखनुं मूळ जिनेश्वर मुखथी कहे छे;
 द्रव्य विरति सेवीने मुनिवर संयममां रमे,
 भाव विरति योगथी आत्मतेजे झगमगे॥१९॥

विरतिनो महिमा य जगत्मां मोटो भारी,
 धन्य सफळ अवतार जगत्मां जे अनगारी;
 द्रव्य क्षेत्रने काळ भावथी संयम पाळे,
 ग्रही द्रव्यानुयोग ज्ञानथी गुण अजुवाळे;
 चरम करण अनुयोगथी समितिगुप्ति धारता,
 आत्मध्याने तरे मुनिवर बोजाने वळी तारता॥२०॥

३५८

साधु थइने क्रोध करे ते शार्थी मोटो,
करे लोभथी शिष्य जगतमां वाळे गोटो;
साधु नहि देखाय संप्रति पंचम काळे,
वदी एहवी वाण मूढ निज बोधि बाळे;
तीर्थोच्छेदक पापिया नरकगति मेमान छे,
बुढे आपने पर बुडाडे मानव ए पाषाण छे॥२१॥

चार खंड ने षड्दर्शनमां निरखी जोशो,
जैनसाधुनो वेष धर्म त्यां परखी लेशो;
दुकर दुकर धर्म साधुनो शिव सुखकारी,
द्रव्य संयमने ग्रही पामशो भवजल पारी;
खोटा साधु देखीने निन्दा सहुनी नहि करो,
गुरुनिंदा कुल क्षय करे हितशिक्षा मनमां धरो॥२२॥

साधु थइने क्रोध करे त्यां दूषण लागे,
संज्वलक्रोधे दोष लगे संजम नहि भागे;
शिष्य करे त्यां नहि लाभ छे स्वारथ माटे,
यदि लोभ जो होय प्रशस्य ज मुक्तिवाटे;
अतिचार आलोचवा प्रतिक्रमण बे वारनुं,
धर्माभ्यासे चित्त वाळे धन्य वदन अणगारनुं॥२३॥

साधु नहि देखाय वदे ए मोटो पापी,
लोपी सूत्रो आण प्रभुनी अहो उथापि;
जाणो एनुं वेंग जगतमां सहुथी काचुं,
पापानो शिरदार देखुं वारो डाचुं;
उत्सूत्रवाणी जे वदे संघे तेने ताडवा,
जीनाज्ञा लोपी जनीने संघ बाहिर काढवा॥२४॥

34६

कोहू कहे छे गच्छ भेदथी रहीए अळगा,
 नहि करे ते धर्म'गच्छने जे जन बळग्या;
 गच्छतणा बहु भेद खेदमां नहि सुख आशा,
 माया ममता जोर एहना तेह तमाशा;
 एम कही जन भोळवी पन्थ काढे पापिया,
 स्तुति मानमां गृहावासे मिथ्या जोरे व्यापिया. ॥२५॥

एकादश गणधर प्रभुना सूत्रे भाख्या,
 तेना छे नव गच्छ शास्त्रमां साचा दाख्या,
 साधुनो समुदाय गच्छ तेने तो कहाए,
 लही परंपर ज्ञान दिलमां ते सहहीए;
 राग दोषने जीतता समुदाय साधुतणो,
 गच्छ तेने मानीए जे वर्ततो रळीयामणो. ॥२६॥

एवा गच्छने जेह जनो बळग्या ते तरता,
 तेथी अळगा जेह जनो भवमां अवतरता;
 गच्छतणा बहु भेद खेद त्यां कांइ न कराए,
 सत्य ज्ञान आचार गच्छने हेते धरीए;
 एक हजार अवधानना कर्ता मुनि सुंदर सूरि,
 गच्छ मारग दाखव्यो पढावलिए ते धुरी. ॥२७॥

तार्किक; यशोविजयजी वाचक वचनो बोले,
 शुद्ध परंपरगच्छ क्रियाने कांइ न तोले;
 श्रीसुधर्मापट्टपरंपर अधुना देखो,
 वर्ते सुविहित श्रमण गच्छ छे ते नां पेखो;
 निजनिज गच्छ भळावीने दशगणधर मुक्तिवर्या,
 श्री सुधर्मास्वामिने जेना अपत्यो जयकरा. ॥२८॥

३६०

कल्पसूत्रे कथं एमं छे मनमां आणा,
 सूरिवाचकमुख जेमांही ते गच्छ प्रमाणो;
 माध्यस्थादिक भाव धरो वर्तो व्यवहारे,
 जिननी आज्ञा भव्य प्राणीने भवजल तारे
 मूढ कदाग्ररी प्राणिया भ्रांत जोवे नहि कश्युं,
 जेम नळीयुं पड्युं वायरे देखीने कूतरु भस्युं॥२९॥

आनंदघनजी अनंतनाथना स्तवने भाखे,
 गच्छतणा बहु भेद इत्यादिक जे जे दाखे;
 गच्छनो त्याग करो' एवुं नहि एमां दाख्युं,
 गच्छादिकनो मोह त्याग एवुं त्यां भाख्युं;
 स्तवन श्रीनमिनाथनुं पंचांगी साची कही,
 आनंदघननी वाणीमांहि जनुभवता गुरुगमरही॥३०॥

चिदानंद महाधीर स्वरोदय रचियो सारो,
 वांची मानव मनविषे लागे छे प्यारां;
 ग्रहो साधुनो वेष अखंडित संयम पाळ्युं,
 आतम ध्याने स्थिर थइ जीवन सहु गाळ्युं;
 साधु मार्गनी पुष्टिथी विरुद राळ्युं योगनुं,
 ज्ञान ध्यानना योगथी नाम न लीयुं भोगनुं॥३१॥

धर्मदास गणि वचन विचारो उपदेशमाला,
 शासनना बडवीर साधु छे मंगलमाला;
 साधु विना नहि तीर्थ तीर्थ विण धर्म न क्यांइ,
 उपदेशक मुनिराय तीर्थमां समजो आंही;
 अल्प ज्ञानना दोषथी समजे नहि सिद्धांतमां,
 पामर पापी प्राणिया हा पडी रहे छे भ्रांतमां॥३२॥

३६१

कोइक बोले बोल सत्य साधु को गणवा,
 सूत्रे भाख्या गुण साधुना क्यां ते भणवा;
 जोतां को न जणाय साधु एवो जग सारो,
 मानुं नहि हूं साधु'पक्ष छे साचो मारो;
 दोषदृष्टिथी कागडा एकांते एम भाखता,
 साधु विना नहि श्राद्ध जगमां रस तेवो नहि
 चाखता. ॥३३॥

सत्यधर्म वीतराग ज्ञानथी जेवो परख्यो,
 तेवीरीते सत्य साधुने ज्ञाने निरखो;
 द्रव्य क्षेत्र ने काल प्रमाणे साधु होवे,
 भाख्युं भगवतीसूत्र मूढ ते क्यांथी जीवे;
 निर्ग्रन्थ भाख्या पंचधा आद्य दो आधार छे,
 गुरुगम जोजो मानवो ! शो तेनो आचार छे. ॥३४॥

दोषदृष्टिथी देखे तेने दोष ज भासे,
 धत्तुरभक्षी भव्यने जेम पीत प्रकाशे;
 गुण देखंतां होय गुण ते भासे साचा,
 काळ प्रमाणे गुण होवे भाखे जिन वाचा;
 साधुव्रत अभ्यासथी गुण अनंता उपजे,
 उद्यम सेवे मुनिवरा गुणठाणे गुण नीपजे. ॥३५॥

माने नहि जे साधु होय श्रावक ते शानो, ?
 समकितव्रत स्वीकार साधुनी पासे मानो;
 श्रावक गुण एकविश न देखे निजमां पोते,
 देखे परनां छिद्र गुण ते क्यांथी देखे;
 श्राद्धत्व निजमां नहि अने नवकारशीमां जाय छे,
 श्रावक नाम धरावीने ते मिष्ट लाडु खाय छे. ॥३६॥

३६२

पंचमहाव्रत मूळ उत्तर गुणना अधिकारी,
 शुद्धप्ररूपक जेह तेह जाणो अनगारी;
 जघन्यथी सेवाय कनक कान्ताना त्यागी,
 मूलमहाव्रतपाल मुनिगणना जे रागी;
 साधु एवा सेवतां धर्म मर्मने जाणीए,
 ते माटे हे भव्य लोको !! मुनिगुरु मन आणीए. ॥३७॥

चलवे महा पाखंड अध्यातम वचनो बोली,
 भाखीने उत्सूत्र सत्यनी वात न तोली;
 चलवे अन्तर पोल बोल बोलीने जूठा,
 बांडा नहि बंधाय गमे ते बोले बूठा;
 जिनाज्ञा नहि जाणता जन भोळा केइ भरमाय छे,
 घरबारीने साधुपेठे मानीने भटकाय छे. ॥३८॥

कोइक पूछे प्रश्न गृहस्थ गुरु ते शानो ?
 ग्रह्युं नहि चारित्र गुरु तेने शुं मानो,
 समकितथी नहि गुरु चारित्रे गुरुओ भाख्या,
 नहि उच्चरे चारित्र गृहस्थी ते तो दाख्या;
 गृहस्थ साधु स्नानशो तो सहु श्रावक गुरुओ ठर्या,
 खमासमणने देइने अहो जीवतां तेओ मर्या. ॥३९॥

क्षायिक समकित वर्या कृष्णने श्रेणिक राजा,
 नहि ते साधु गणाय सूत्रनी साची माझा;
 जाणो वळी समकित अरूपी सूत्रे भाख्युं,
 निश्चय समकित मतिज्ञानथी ग्रह्युं न दाख्युं;
 क्षायिक समकित गुणने नहि को देखे ज्ञानथी,
 चारित्र विना नहि गुरु तो शुं माने अभिमानथी. ॥४०॥

३६३

कोइ कहे छे ग्रन्थ गृहस्थनो वांच्यो भावे,
 प्रगट्युं मुज समकित वदे इम मूढ स्वभावे;
 तेमाटे हुं गुरु गृहस्थी मारा मानुं,
 वदे एम मूरखनी आगळ कोइक छानुं;
 ग्रंथ वांचे गुरु हुवे तो सूत्र पहेलां मानीए,
 सूत्र विना नहि ग्रन्थ भव्यो तत्त्वथीज पिछानीए ॥४१॥

प्रगट्युं मुज समकित वदे इम मिथ्या वाणी,
 निश्चय नहि जणाय समकित वदता ज्ञानी;
 व्यवहारे सम्यक्त्व वदो तो कांइ न हानि,
 समकित नहि व्यवहार विना मुनि श्रद्धा प्राणी;
 ग्रन्थ गुरु के ज्ञान छे तेनो अर्थ विचारजो,
 ज्ञान कहो तो गुरु ठर्या नहि समजी आतम
 तारजो. ॥४२॥

ग्रन्थ कहा गुरुरूप तदा तो ज्ञान ज नासे,
 गुरु ग्रन्थथी भिन्न जिनेश्वर एह प्रकाशे;
 परोक्ष गृहस्थी समकित दायक गुरु न कहीए,
 व्यवहारिकप्रत्यक्षपणे ते मन सहहीए,
 व्यवहारिक प्रत्यक्षथी मानो नहि जो वातने,
 नरकमांहि पामशो परमाधामी लातने. ॥४३॥

चलवीने पाखंड वदे जे उलटी वाणी,
 नहि ते श्रावक होय वदे जे मिथ्यावाणी.
 समकितदाता होय गुरु, नहि एवो प्राणी'
 सर्षव जेवा भव्य जेना तस वाणी घाणी,
 सर्व पापमां मोटकुं उत्सूत्र भाषण पाप छे;
 उत्सूत्र वाणी बालतां तो दूरभविनी छाप छे. ॥४४॥

३६४

नहिं परीक्षादृष्टि सत्य ते क्यांथी पामे,
 घरबारी गुरुग्रही दीलमां मस्तक नामे,
 ग्रह्युं गद्दापूच्छ मूक्युं ते कबू न जावे,
 गळे छळुंदर सर्प दशा तेवी तो थावे,
 भद्रबाहु गुरु बोलिया कल्पसूत्रे जाणवुं,
 असंयतिनी पूजना आश्चर्य दशमुं मानवुं, ॥४५॥

घरबारी पूजाय साधुनी पेटे खोटो,
 वदी उत्सूत्र वेंण वाळतो ग्रन्थे गोटो,
 पूजानुं पाखंड कपटथी वचने भरियुं,
 भोळा तो भरमाय पतंग ज्युं दीवे पडियुं,
 वात उपरथी वांचीने भोळाजन भरमाय छे,
 झांझवानुं जळ निहाळी मृगलां पीवा घायछे. ॥४६॥

जिननुं कांइक साच मिथ्यावचने मळियुं,
 हेवे सारु दुग्ध पण जेम विषे भळियुं
 ग्रहे न समजु वेंण कपटनां जूठां माने,
 मिथ्यामतनी वात हेतथी सुणे न काने,
 अहो विषम कलिकालमां पन्थ पाखंड जागशे,
 कल्पतरु सम जैनधर्मने छेदवा ते लागशे. ॥४७॥

करीं कपटथी कोल साधुनी निन्दामाटे,
 तजो मुनिरुप तीर्थ वळता अवळे घाटे,
 कोइ कहे जो सत्य वैर तेनाथो राखे,
 दिलडुं तो नहि शुद्ध वात आतमनी दाखे,
 नहि अध्यातम लेश ज्यां कलेश भरिया बापडा
 भव्य लोको चेतजो ए सर्पना छे राफडा. ॥४८॥

३६५

काळ अनादि तीर्थकरने वाणी बोले,
मुक्तिने महा मार्ग साधुनी कोइ न तोले,
चैरागीने वेष वेश आचारे चाले,
अध्यातमने रस ग्रहीने मनमां म्हाले,
मुनिवर एवा वंदतां मुक्ति मारग लीजीए,
सडेल गृहि कुपंथडामां चित्त कवु नहि दीजीए. ॥४९॥

निर्मल मुनिवर हंस सरोवर समता म्हाले
जोइ मारग चक्षुथकी जयणाथी चाले,
त्रसस्थावर प्रतिपाल जगत्मां जेह दयालु,
परोपदेशे दक्ष मुनिवर महा कृपालु,
कनक कामिनी परिहरी उपकारकर्ता देखीए,
पुण्यानुबंधोपुण्ययोगे परगट प्रेमे पेखीए. ॥५०॥

निश्चयने व्यवहार धर्मथी वत अजवाळे,
द्रव्यानुयोगे धार्मिक जीवन सहु गाळे,
अध्यातम सुवास हृदयमां निश्चय वासे,
आतमने उपयोग हृदयमां झळहळ भासे,
व्रताचारे वेषने ज्ञाने मुनिवर शोभता,
द्रव्यभाव दया ग्रहीने भव्यजीवने शोभता. ॥५१॥

कनक कामिनी जूठ एम तो सहुजन कहे छे,
पण कोइ विरला भव्य तेहने त्यागी दे छे,
दुःखप्रदा माया बहु सहु जन मुखथी भाखे,
जाण्युं तेनुं धूळ रागथी तेने राखे,
जाणवुं ते सहेल छे ने त्यागवुं मुस्कल छे,
जाणी विषयो त्याग करवा नहि बालकनो
खेल छे. ॥५२॥

३६६

कौड़क बोले बोल अध्यातमरसना दरिया,
 सदा होय छे निर्ग्रन्थ समता रसना भरिया,
 एवा नहि देखाय मुनिवर नजरे भाळो,
 अधुना वर्ते जैह तेहनो डाकडमाळो,
 माटे नवीन पन्थने काढी मुनि उत्थापिया,
 गुरु गृहस्थी मानीने दुर्मति पक्षे छापिया. ॥६३॥

अध्यातमना जाण मुनिवर अधुना सारा;
 तार्किकना शिरताज मुनिवरना अवतारा,
 अध्यातम लयलीन करे उपदेशो प्यारा,
 दुःसम पंचम काळ मुनिवर जग आधारारा,
 सत्य अध्यातम साधुनुं मोहे नहि लेपाय छे,
 विषय वासना त्यागथी समता रंग सुहाय छे. ॥६४॥

उपदेशक नहि होय गृहस्थो घरमां राता,
 मोहे ललना मुख देखीने मनमां माता,
 श्रवण करी अध्यात्म मोहनो त्याग न करतो,
 व्यापारे लयलीन मोहना वनमां फरतो,
 वैरागी थइ बोलता स्त्रीधन मारां नहि हवे,
 वेर गया के भूली जईने कामभोगो भोगवे. ॥६५॥

अध्यातमना जाण मुनिवर निजगुण भोगी,
 रत्नत्रयीने योग साधता माटे योगी,
 डाकडमाले नवीन पन्थ नहि काढे साचा,
 बोले सूत्राधार मुनिनी निर्मल वाचा,
 कहेता जैवुं ते करे काल योगे साधना,
 साधुनुं बहुमाम करतां संयमनी आराधना. ॥६६॥

३६७

गुरु गृहस्थी होय नहीं जाणो त्रिकाले,
 दुःषम काळ प्रभाव तेहना चढिया चाळे,
 घूकदृष्टिथी मुनि गुरुने कदा न भाळे,
 मिथ्या मदिरा घेन चढाव्युं पंचम काळे,
 मनमां आव्युं मानता आतमने नहि तारता
 मृत्यु ज्वारे पास आवे हाय हाय उच्चारता. ॥५७॥

गुरु गृहस्थी कया सूत्र आधारे मानो,
 साचुं बोले सत्य भर्म नव राखो छानो,
 नहीं ग्रन्थनी साख नवीन पन्थे अवधारो,
 नहि सूत्रानुसार बात आवे निर्धारो,
 पिस्ताळीस आगमविषे बात न एवी दाखवी,
 तो दुर्गति मेमान थइ केम जूठोवाणी
 भाखवी. ॥५८॥

नहीं सूत्र प्रमाण करो तो पापी पूरा,
 सूत्र बिना नहि गति एम समजे छे शूरा,
 सूत्र कहे प्रमाण तदा सह्य बात ज लेखे,
 गुरु गृहस्थनो त्याग करी मुनिवरने पेखे,
 समजो समजु सानमां शाश्वत साधु पन्थ छे,
 बाह्याभ्यंतर ग्रंथि त्यागी मूनिमहा निर्गन्थ छे. ॥५९॥

मुनिवर दे उपदेश भव्यनी दुर्मति टाळे,
 अनेकान्तमतवित् सदा संयम अजुवाळे,
 करता पर उपकार धर्मनां मोटा धोरी,
 बोले साचुं वेंण कदा नहि करता चोरी,
 गामोगाम विहारथी सह्य जीवने तारता,
 वांची जिननी वाणोने ते मोह शत्रु मारता. ॥६०॥

३६८

घन्य घन्य अनगार मुनिवर महा हितकारी,
 करता कर्म विनाश भावथी समता धारी,
 मुनिवर महा दयाल प्रेमथी वंदन कीजे,
 खमासमण बेहाथ जोडीने भावे दीजे,
 निर्मल मुनिगुण गावतां कर्म कलंक कपाय छे,
 संयमनी अनुमोदनाथी आतम निर्मल थाय छे. ॥६१॥

घन्य घन्य अवतार मुनिवर दर्शन पावे,
 प्रगटे पुण्योदय तदा मुनिश्रद्धा थावे,
 घन्य घन्य अनगार सदा संयम आराधे,
 पंचाचार प्रवोण ध्यानथी मुक्ति साधे,
 श्राद्ध मुनिनुं आंतरुं सष्व मेरु जेटलुं,
 वंदो पूजो भव्य लोको वर्णन करीए केटलुं. ॥६२॥

उत्तराध्ययन मझार आंतरुं एवुं भाख्युं,
 देश सर्व विरतिथकी अंतर ए दाख्युं,
 जोजो श्री मूयगडांग सूत्रमां साधु सारा,
 जोजो आचारांग सूत्रमां जे आचारा,
 दशवैकालिक सूत्रमां साधु महिमा सांभळो,
 सत्य पामी जूठ त्यागी मेलो मननो आमळो. ॥६३॥

शासनना सुल्तान सूरिवर वीरनी पाटे,
 समजी सत्य स्वरूप चालवुं सबळी वाटे,
 स्वामि सेवक भाव मुनिवर श्राद्ध सुहायो,
 परमेष्ठिमां मुनि गण्या दीलमां ए आयो,
 जोजो श्री नवकारमां मुनिवर मोटा लेखिया,
 अढाइजेसुपाठमां ते पूज्य परगट पेखिया. ॥६४॥

३६९

इच्छकार ए सूत्रथकी मुनिवन्दन कीधुं,
 गुरुगृहस्थो होय, एहवुं कांइ न सिद्धयुं,
 गुरु वांढणां सूत्र वांचीने सत्य ज समजो,
 समजो सत्य स्वरूप धर्ममां प्रेमे रमजो,
 पंचिदिय महासूत्र छे गुरु साधुने मानिया,
 घरबारी नहि गुरुगृहस्थी व्यापारी जे वाणिया ॥६५॥

वीरप्रभुए समवसरणमां संघ ज थाप्यो,
 महाकर्ममिध्यात्वतणो मारग उथाप्यो,
 शाशननो सहुभार कह्यो सूरिवरना माथे,
 गणधरशीर्षे वास कर्यो पोताना हाथे;
 परंपरा निज पट्टनी सूरिवरथी शुभ चालशे,
 जैनशाशन गुरुसूरिनी संघ आज्ञा पाळशे. ॥६६॥

साधु सूरिवर थाय चतुर्विधसंघे सारा,
 जिनशाशन प्रतिपाळ जगत्मां जयजयकारा;
 आचारज उवझाय गणि रत्नादिक ज्यां छे,
 होवे एवो गच्छ संयतिवास ज त्यां छे,
 उपदेशमाळा भाखियुं गच्छ विना नहि संघ छे;
 संघनां सुलतान सूरियो समतानंद सुरंग छे. ॥६७॥

पूर्वाचार्यो वचन विचारो समजो साचुं,
 लागे जेह धतींग तेहने समजो काचुं;
 मळीयो मानवदेह अरे शुं ? फोगट हारो,
 समजो भव्यो ! सत्य सत्य आतमने तारो;
 ज्ञानिगुरुवर संगथी मानव ! आतमतारजो,
 दृष्टिरागे लीन थहने जीवनने नहि हारजो. ॥६८॥

390

समजीने व्यवहारधर्मने हेते पाळो,
 आतमधर्म लीन थडने जीवन गाळो;
 यथाशक्ति अभ्यास करो शिक्षा दिल धारी,
 निंदादिक जे दोष कपट मिथ्याने वारी;
 ज्ञानक्रियाथी मोक्ष छे निश्चय ने व्यवहारमां,
 सर्वविरतिसाधनाथी साधुना अवतारमां. ॥६९॥

शुं ? छे नयव्यवहार तेहनुं ज्ञान न होवे,
 निश्चय शुं ? कहेवाय ज्ञानथी तेह न जोवे;
 शुद्धक्रिया व्यवहार तेहने निश्चय माने,
 त्यागे छे व्यवहारधर्मने मिथ्याज्ञाने;
 सत्यासत्य न पारख्युं हठ कदाग्रहजोरथी,
 पुष्टालंबन त्यागीने वर्ते मिथ्यातोरथी. ॥७०॥

पुष्टालंबन गुरु ग्रहो तो मुक्ति पासे,
 गुरु विना नहि ज्ञान जिनेश्वर वाणी भासे;
 सत्संगम छे मुनि गुरुनो शिव सुखकारी,
 भवपाथोदधि नाव मुनिवर मंगलकारी;
 अन्नभव अमृत पामीए गुरुभक्तिथी जाणीए,
 गुरु, पिता ने मात भ्राता मनमांहि ते आणीए. ॥७१॥

गुरु वचनामृत पान कर्याथी समता पावे,
 गुरुपद पंकज नमन कर्याथी लघुता आवे;
 गुरुनी आज्ञा शीर्ष धर्याथी पाप प्रणाशे,
 गुरु विनये छे शाश्वत सुखडां सत्य प्रकाशे;
 मुनिगुरुनी भक्तिथी आतम निर्मळ कीजीए,
 सद्गुरु मुनि संगतिथी अनुभव प्याला पीजीए. ॥७२॥

391

सागरनुं उपमान शीयळने शास्त्रे भाख्युं,
 सर्वत्रतोमां श्रेष्ठ एहवुं शास्त्रे दाख्युं;
 शीयळधारक मुनि गुरुने वन्दन कीजे,
 जोडीने बे हाथ वांदणां भावे दीजे;
 शीयळधारक साधुनो बोध सहने लागतो,
 घरबारीनो बोध काचो काम जेने जागतो. ॥७३॥

माया ममतामूळ परिग्रह गृहना जेवो,
 धन धारणथी लोभ वधे छे समजो एवो;
 कुटुंब लक्ष्मी त्याग कर्याथी त्याग ज साचो,
 तजी बाह्यनी ग्रंथि मुनि देखीने माचो;
 माया ममता हेतुने त्याग्याथी सह्य त्यागीए,
 निमित्त कारण मोहनुं ते जाणी घटमां जागीए. ॥७४॥

धन्य धन्य अनगार जगत्मां साचा त्यागी,
 साचो आतम एक तेहनो जे छे रागी;
 आत्मस्वरूपे लीन सदा सयमने पाळे,
 त्यजी बाह्यनुं भान, वृत्तियो अन्तर वाळे;
 निर्ग्रन्थ एवा सेवीए साची सुखकर सेव छे,
 धर्मध्याने धीर साधु निज रमणता देव छे. ॥७५॥

उपदेशक मुनिराज जगत्मां छे उपकारी,
 त्यागो पुद्गल राग चेतना निश्चय धारी;
 श्रुतज्ञाने व्यवहार धर्मनो अंतर धारी,
 जीवन गाळे धन्य मुनिनी छे बलिहारी;
 यथाशक्ति अभ्यासथी संयममां राची रहे,
 दोषदृष्टि जीवडा एवा मुनिवर शुं ? लहे. ॥७६॥

3७२

खाय पीवे ने वस्त्र धरे छे शास्त्राधारे,
 दीक्षा देइ भव्यजनोने भवजळ तारे;
 वेठीने बहु दुःख मुनिवर विचरे सारा,
 जंगम मुनिवर तीर्थ जगत्मां जय जयकारा;
 बहुमान कीजे साधुनुं त्वरित आत्मतारीए,
 साधु निंदा द्वेष करतां भव्य जीवने वारीए. ॥७७॥

गुणो श्राद्धना नहि पोतामां मुनिने निंदे,
 बांधे बहुलां पाप उलटीमतिना छंदे;
 गुण मूकी अवगुण ग्रहे छे निंदक पूरो,
 निंदा लवरी मुनिवरनी करवामां शूरो;
 शोक्य जेवा श्रावको ते दोषदृष्टि देखता,
 दोषनुं तो ठाम पोते नहि पोताने पेखता. ॥७८॥

कोइ कहे छे वस्त्र धर्यांथी साधु शानो ?
 वस्त्र धरे त्यां राग एहबुं मनमां मानो;
 मुनिवर होवे नग्न एहबुं मनमां मानुं,
 होवे मुनिवर नग्न एहबुं सत्य पिछानुं;
 आगम युक्ति न जाणता मत पोतानो ताणता,
 जिन कल्पिने स्थविरकल्पने मूढमति नहि
 जाणता. ॥७९॥

पकडयुं गद्दा पुच्छ पामर कदी न मूके,
 हठ कदाग्रह जोरतोरमां ज्यां त्यां भूके;
 नहि समजे जे युक्ति मुक्ति तेनी शुं ? थावे,
 करी तीर्थ उच्छेद सुखडां क्यांथी पावे;
 वस्त्र उपर राग तो निज शरीर उपर सोगणो,
 वस्त्र करतां राग मोटो देहनो मनमां भणो. ॥८०॥

393

वस्त्र तज्यां पण देह राग तो क्यांथी त्यागे,
 कहेशो ज्ञाने देहराग तो क्षणमां भागे;
 ज्ञाने नासे देहराग वस्त्रे शो ? वांधो,
 करी कुयुक्ति ग्रह्या पक्षने फोगट सांधो;
 परिग्रह मूच्छां मूळ छे वस्त्र संयम हेत छे,
 मुक्ति अर्थे स्थविर कल्पे वस्त्रनो संकेत छे. ॥८१॥

वस्त्र धरे संयमनी रक्षा हेते समजो,
 वस्त्र पात्र छे स्थविर कल्पमां निजमां रमजो;
 ज्ञानावरणी प्रतिबंधक छे केवलज्ञाने,
 नहीं देह प्रतिबंध वस्त्रने मिथ्या माने;
 उपशमादि धर्ममां हितनु नहि प्रतिबंध छे,
 प्रतिबंधक त्यां वस्त्र माने कदाग्रही ते अंध छे. ॥८२॥

नहि शरीरे राग ध्यानथी केवल प्रगटे,
 वस्त्र छतां किम ध्यानथकी ती केवल विघटे;
 प्रथम वस्त्रनो राग, ज्ञानिने ध्याने नासे,
 नाशे तनुनो राग, ध्यानथी ज्ञाने भासे;
 युक्ति युक्त सिद्धांत छे वस्त्रधारी सिद्धता,
 वस्त्रधारी सिद्धिया जिम मरुदेवाजी बुद्धता. ॥८३॥

संयम रक्षा हेत वस्त्रथी कशी न हानि,
 स्थविर कल्पीनो मार्ग समजतो नहि अभिमानी;
 तनु छे मुक्ति हेत ज्ञानिने वस्त्र ज तेवुं,
 नग्न मुनिने पिंडग्रहण तनुरक्षण जेवुं;
 शरीर रक्षाहेतुमां आहार तेवुं वस्त्र छे,
 मूढ कदाग्रही मानवीने शास्त्र ते तो शस्त्र छे. ॥८४॥

३७४

दुःषमकाळे यथाशक्तिथी संयम साधे,
 धन्य धन्य एवा मुनिवरनी कीर्ति वाधे;
 प्रतिक्रमणमां दोष थएला सह आलोवे,
 समता जलथी पाप मेलने मुनिवर धोवे;
 सम्यक्त्व तेने जाणीए, साधु सेवा मनरुचे,
 चक्रवर्तिक्षीरभोजन रंकपेटे नहि पचे. ॥८५॥

वीरप्रभुए स्थविरकल्पने स्थाप्यो हाथे,
 गणधर स्थाप्या स्थविर कल्पमां त्रिभुवन नाथे;
 स्थविरकल्प मुनि गच्छे वसतां मंगळमाळा,
 पामे अभिनव ज्ञान मुनिवर संयमपाळा;
 स्थविर कल्प मुनि गच्छमां युग प्रधानो थावशे,
 थया केइक गच्छ नायक समजु मनमां भावशे. ॥८६॥

नहि मानो व्यवहारधर्मने जाणो क्यांथी ?
 वर्तो छो व्यवहारे निश्चय मानो साथी ?
 नयव्यवहारे वीरप्रभुनुं शाशन चाले,
 अज्ञानपणाथी पडे बाल केइ मिथ्याजाळे;
 निमित्त ते व्यवहार छेने गुरु तनुथी साधना,
 सद्गुरुगम ज्ञान लेजो नहिं करो विराधना; ॥८७॥

गंभीर नयना वाद सूत्रथी समजे ज्ञानी,
 गुरुगम विण भटकाय मूरख निज मतिथी मानी;
 गुरुगम ज्ञान ग्रह्याथी सघळुं लेखे आवे,
 सूत्रतणा बहु भेद कुंचीओ तेनी पावे;
 मुनि कृपाथी पामीए सापेक्ष जे छे साध्यता,
 सातनयोना ज्ञानथी तो प्रगटशे परमार्थता. ॥८८॥

394

विधि अने प्रतिषेध सूत्रने ज्ञानी जाणे,
 करी कुयुक्ति मूर्ख मानवी मिथ्या ताणे;
 संयम स्वप करता मुनिवर इम ज्ञानी भाखे,
 शास्त्रोनो परमाथ सत्य तो समजु चाखे;
 सुंदर रास श्रीपाळनो यशोविजयजी बोलीआ,
 समजु ने आत्मार्थि जनना अन्तर पडदा

खोलीआ. ॥८९॥

जिनाज्ञा प्रतिपाळ श्रावको शोभे सारा,
 गंभीर ने सुविनीत श्रावकना अवतारा;
 श्रद्धावंत दयाळु लज्जागुणना धारी,
 अनिन्दक अक्रूर अने समतागुण धारी;
 प्रतिक्रमण दो वारनुं नय व्यवहारे जाणीए,
 सद्गुरुनी भक्तिमां ते लीन श्राद्ध पिछाणीए. ॥९०॥

वेर झेर ईर्ष्या क्लेशादिक दूरे वारे,
 ज्यां ज्यां देखे गुण हृदयमां ते ते धारे;
 संघ सदा विद्यमान चतुर्विध निश्चय धारे,
 तरतमयोगे मुनिवर्ग संप्रति जे भाळे;
 अवगुण उपर गुण करे ने परोपकारे रक्त छे,
 जिनेश्वरनी वाणी सुणवा प्रेमथी आसक्त छे. ॥९१॥

मांस मदिरा अभ्यक्ष वस्तु कदी न खावे,
 अभक्ष्य वस्तु श्रावकने स्वप्ने पण नावे;
 जुगहुं वेद्या परदारानो श्रावक त्यागो,
 जिनेश्वरनो धर्म खरो गुरुनो जे रागी;
 गुरुवन्दन त्रिकालमां यथाशक्ति व्रत धारतो,
 क्रोध माया दोषने सहु ज्ञानथी जे वारतो. ॥९२॥

३७६

दृढ श्रद्धाथी श्रावक साचा शास्त्रे भाख्या,
 सद्गुरुगमथी सूत्रतणा रस जेणे चाख्या;
 जैन धर्मनीवृद्धिमाटे निशदिन राता,
 दुःखी श्राद्धने खवराव्या विण जे नहि खाता;
 तन मन धनने शक्तिथी जैनधर्म फेलावता,
 नव तत्त्वादिक जाण श्रावक जैनधर्म दीपावता. ॥१३॥

करे कमाणी न्यायवृत्तिथी श्रावक साचो,
 गुणधारक सुश्राद्ध देखीने मनमां राचो;
 चाले ज्ञानाधार अन्यनां मर्म न भाखे,
 गुरु पासे पच्चखाण करे समतारस चाखे;
 सद्गुरु श्रद्धा भक्तिमां जीवन जेनुं जाय छे,
 मुनिगुरुनो भक्त श्रावक साचो तेह गणाय छे. ॥१४॥

जिन प्रतिमा पूजन वंदन करतो रहेवे,
 हितशिक्षाने घरी कोइने आळ न देवे;
 चोरी चाडी त्याग करीने सद्गुण सेवे,
 परने पीडाकारक वाणी कदा न कहेवे;
 मुनिवर भक्त सुश्राद्ध छे समजे समजु सानमां,
 गुरु गृहस्थी मानीने ते पडे नहि तोफानमां. ॥१५॥

कोइ कहे छे सर्वधर्मनां पुस्तक वांचुं,
 करी परीक्षा ग्रहं हृदयमां जे छे सांचुं;
 अन्य लिंगी पण मुक्ति गया इम शास्त्रे भाख्युं,
 जैनधर्मनी श्रद्धामां म दिल न राख्युं;
 बोले एवुं बापडा अज्ञाने जे अन्ध छे,
 मिथ्यातत्त्वे खुंचीया तस हृदय चक्षु बन्ध छे. ॥१६॥

३७७

समजे नहि सिद्धांत गुरुगमथी जे साचो,
नास्तिक वाणी विषसम वचनो सर्वे काचां;
धोळुं तेदळुं दूध न होवे समजो शाणा,
समज्या विण ते करे पामरो ताणंताणा;
सर्व वृक्षमां आम्रनी आश जेवी राखवी,
सर्व मतमां धर्मनी तो आश तेवी दाखवी. ॥९७॥

धोळी तेदली साकर एवुं कबू न दीडुं,
चर्ते धोळुं लूण लोक तो कहेवे मीडुं;
साचा जूठा मनुष्यनो जेवी छे वाणी,
पुरुषप्रतीते वचनसत्यता मनमां जाणी;
चोरप्रभुनी वाणीमां आसता श्रद्धा ठरी,
सर्वज्ञ वचनो सत्यसूत्रे वात तो हृदये धरो. ॥९८॥

सागरतुल्या जिननी वाणी सत्य प्रमाणी,
एकान्तमत नदियो सर्वे तो तत्र समाणी;
सापेक्षमत दर्शनने जे निजमां समावे,
स्याद्वाद जिनवाणी तोले कोइ न आवे;
नभिनाथना स्तबनमां आनंदघनजी भाखता,
पिस्तालीश आगमतणो तो स्वाद भव्यो
चाखता. ॥९९॥

जिनना तत्त्वो समज्याथी सह समज्युं साचुं,
जिननां तत्त्वो समज्या विण समज्युं सह काचुं;
जैनधर्मने समज्याविण परमां जे दोडे,
मणि मूकीने पत्थरथी ते माथुं फोडे;
सन्निपातक प्राणिया कदी नहि ठामे ठरे,
ज्युं हडकायुं कूतरुं त्युं भमी भमीने ते मरे. ॥१००॥

३७८

मुनि गुरु अवलंब्याथी साचुं समजाशौ,
 ज्ञानी मुनिनां वचने शाश्वत सुखडां थाशे;
 सेवो सद्गुरु संत सदा जे ज्ञाने भरिया,
 धरी ज्ञानथी ध्यान मुनि अनुभव सुख वरिया;
 सद्गुरु मुनिवर सेवतां तत्त्वामृतनी क्यारी छे,
 आसनभवि सुश्रावकोना दिलमां सदा

ते प्यारी छे. ॥१०१॥

ज्ञानी ध्यानी वीर शूर वैरागी पूरा,
 धर्मक्रियामां रक्त नारीथी रहेवे दूरा;
 विकथानो परिहार ब्रह्मनी गुप्ति धारे,
 लही आत्मनुं ज्ञान, वृत्तियो तेमां ठारे;
 नहि ममता के मान छे मुनिगुरु गुणस्वाण छे,
 करी उपाधि दूर जेणे सद्गुरु मुनि भाण छे. ॥१०२॥

ममतावारक, समताधारक, ध्याने धीरा,
 धर्मधुराना धारक जिनशासनमां वीरा;
 उत्सर्ग अपवाद सूत्रनी शैली जाणे,
 करी कुयुक्ति मति दोषथी अर्थ न ताणे;
 जैनशासन उन्नतिना कर्ता साधु साच छे,
 पंचमेरुभार संयम धरे सत्य तो वाच छे. ॥१०३॥

रंगाणी छे धर्मरागथी जैनी काया,
 धन्य धन्य ते कूळ' मुनिवर जेमां जाया;
 अगंधनकूळ नागटेकने मनमां धारी,
 निश्चल सुरगिरि जेम साधुजी गुण गणकारी;
 वन्दन वारंवार छे, धन्य धन्य अनगारता,
 आप तरे ने अन्यने जे देशनाथी तारता. ॥१०४॥

३७९

शूरा क्षत्रीवटनी टेक धरीने चाले,
 लडी मोहनी साथ मुनिवर मुक्ति म्हाले;
 अन्तर सुरता लगनी लगावी घरमां वेठा,
 स्थिरोपयोगे अनुभव भवने सहेजे पेठा;
 सद्गुरु निर्ग्रथना दर्शने भवपार छे,
 सद्गुपकारी साधुनो अहो धन्य धन्य अवतार छे. ॥१०५॥

सद्गुरु मुनिने वन्दे श्रावक भाव धरीने,
 सद्गुरु मुनि गुण गावे श्रावक धर्म बरीने;
 अन्ध बनीने दृष्टिरागिया निन्दा करता,
 साधुनुं अपमान करीने ठाम न ठरता;
 कुलगुरु कहीने पापिया संयत गुरु उत्थापता,
 मिथ्या मदिरा घेन वेर्या तीर्थवृक्षने कापता. ॥१०६॥

नवीनपन्थनी इच्छा उत्कट मनमां जागी,
 कुमति लागी दील सुमति त्यांथी भागी;
 गृहस्थगुरुनो पंथ चलावे डाकडमाळे,
 प्रगटे छे कुपंथ जगत्मां आ कलिकाळे;
 मुनिपंथने छेदवा दिगम्बर शरणुं ग्रहे,
 नहीं श्रद्धा सूत्रनी ते ज्ञान मारग शुं ? लहे. ॥१०७॥

कोइक पूछे सूत्रवात तो आडुं बोले,
 बोल्यानुं नहि भान मूरख ते तरणा तोले;
 कपटकळाथो भोळा जनने ते भरमावे,
 बकवृत्तिने धरी ध्यान तो जूठ लगावे;
 कपटकळा भणकारथी भोळा जनने भोळवे,
 उस्सूत्र भाषण भाषीने ते सत्य सूत्रो ओळवे. ॥१०८॥

३१०

कोइ कहे छे गृहस्थावासे जिन पूजाया,
 इन्द्रादिक देवोए वांचाने बळी गाया;
 तद्वत् गृहस्थ गुरुने वंदन पूजन करशुं,
 गृहस्थ गुरुनुं शरण ग्रहीने पार उतरशुं;
 करी कुयुक्ति बोलता उत्सूत्र मोडुं पाप छे,
 मत पोतानो स्थापवाने कुमतिनो आलाप छे. ॥१०९॥

कल्पातीत ए वात जिनेश्वरनी छे जाणो,
 तीर्थकरनामोदयथी महिमा ए मानो;
 खमासमणथी वांघ्या नहि इन्द्रादिकदेवे,
 यथायोग्यआचारविनयथी जिनने सेवे;
 गृहावासे जिनजी छे चोथा गुणस्थानक धणी,
 गृहस्थ जिनने वांदता नहि साधु वात

सोहामणी. ॥११०॥

दीक्षा लेवे जिनजी त्यारे संयत वंदे,
 समजी साची वात पडो नहि कुमतिफंदे;
 लोकांतिक देवो भावो बोले कर जोडो,
 वर्तावोने तीर्थ प्रभु घरबारने छोडी;
 आगार तजी अनगारता ग्रही प्रभुए सुखकरी,
 द्रव्यदीक्षा ग्रही प्रभुए क्षयोपशमभावे धरी. ॥१११॥

गृहस्थावासे गुरु न होवे जुओ विचारो,
 तीर्थकर पण दीक्षा लेवे शिव सुखकारी;
 नयव्यवहारे चरण ग्रह्याथी शासन चाले,
 तीर्थ नहीं व्यवहार विना जाणो त्रिकाळे;
 मानो जो व्यवहारने गुरु गृहस्थी फोक छे,
 संयतगुरुने सत्य समजे भव्य समजु लोक छे. ॥११२॥

३८१

वन्दन ते करजोडन नमन ते शीश नमावे,
 यशोविजयजी वाचक ज्ञानी एम ज गावे;
 मातपिताने कळागुहने वन्दन एवुं,
 तथा नमन छे मोटा जनने जगमां एवुं;
 चर्चा तेनी नहीं अहीं कंइ तेमां कांइ न हानि छे,
 शिष्टाचारे वात एवी शास्त्रमां तो मानी छे. ॥११३॥

तेवा वन्दन नमने अत्र न चर्चा चाली,
 पंडित एवी करे न चर्चा फोगट खाली;
 मुनिपेठे घरबारी गुहने मानी पूजे,
 खमासमणने देवे पापनाभयथी न धुजे;
 पाखंड चलवे मोहथी चर्चा तेनी थाय छे,
 गृहस्थने तो साधु वांटे महा ए अन्याय छे. ॥११४॥

लिंग अने आचार ज्ञानथी संयत सारा,
 खमासमण देइ मुनि वंदो जग जयकारा;
 यथायोग्य गुणमान जगत्मां सहनुं कीजे,
 सद्गुण दृष्टि धरी हृदयमां गुणने लीजे;
 तत्त्वाभ्यासी मुनिवरा सेवीए सुखकार छे,
 ध्यानदृष्टि जागता जे वन्दन वार हजार छे. ॥११५॥

मुनिभक्तिथी शक्ति प्रगटे जोजो जागी,
 अनेकांतदृष्टिना धारक आतमरागी;
 आतममां लयलीन सदा अंतरमां वासी,
 नहि हर्ष के शोक मटी छे सकळ उदासी;
 मुनिवर एवा वंदतां कर्मकलंक कपाय छे,
 स्फुरे संयम शक्तियो सहू आतम निर्मल थाय छे. ॥११६॥

३८२

समकितदायक यदि मुनि तो महा उपकारी,
तनमन धनथी कीजे गुरुनी भक्ति भारी;
गुरुभक्तिथी रोग शोक सह्य दूरे जावे,
गुरुना विनये विनेय विद्या सघळी पावे;
सद्गुरु शिष्यो पामता तत्त्वामृत सुखकार छे,
गुरुना विनये रक्त तेनो धन्य धन्य अवतार छे. ॥११७॥

वांची सूत्रो ग्रन्थ, कर्मनो नाश करता,
उपशमादिक सत्यधर्मने सह्य ज वरंता;
व्रतपालनमां शूर क्षमागुणथी जे दीपे,
सत्य ज्ञान वैराग्य थकी मोहशत्रु जीपे;
निन्दकनी निंदा सहे विषय विकारो टाळता,
नमो नमो ते मुनिवरा जे पाप पंक पखाळता. ॥११८॥

चरण करणमां स्हाय साधुने जे जन आपे,
सुख पामे ते भव्य' कर्मनुं अष्टक कापे;
वसतिमुनिने आश्रय हेते जे जन देवे,
मुनिवर वैयावच्च करीने शिव सुख लेवे;
त्रसस्थावर प्रतिपाळ छे, मुनिवर मंगलकारी छे,
समिति गुप्ति अष्टमाता चित्तमां जयकारी छे. ॥११९॥

निर्वृत्तिमयमोक्षमार्गमां मुनिवर चाले,
डगे मेरु पण मनडुं संयमथी नवो हाले;
अखंडस्थिरोपयोग धरीने घटमां जागे,
कोटि कष्टो शिर पडतां दीक्षा नहि भागे;
गुरुकुलवासे जे वसे संयम खप करता रहे,
वैराग्यरंगे चित्तवाळी मोक्ष संपद् झट लहे. ॥१२०॥

363

सदुपदेशे चित्त सदा जे परउपकारी,
 पंचम आर मझार छे निर्मल संयमधारी;
 वशमां राखे चित्त विकल्पो सघळा वारी,
 पिण्डस्थादिक ध्यान धरे मनहुं त्यां ठारी;
 सर्वोपाधि त्यागीने अनुभवाभृत चाखता,
 यथा नाम तथा गुणा ए वाक्य साचुं राखता. ॥१२१॥

समयोचित व्यवहार धर्मना जे छे धोरी,
 द्रव्यादिक अनुयोग ज्ञाननी हाथे दोरी;
 श्रोतायोग्य सुपात्र देशना तेवी देवे,
 उपनीतादिक भेद ज्ञानथी समजी कहेवे;
 गीतार्थज्ञानी साधुने वंदन वार हजार छे,
 जाण्युं तेनुं साच समजो धन्य धन्य अनगार छे. ॥१२२॥

भाखे नहि परमर्म मुनिवर संयमधारी,
 देवे नहि पर आळ मुनिवर निंदावारी;
 पढे प्राण पण निंदा परनी कदी न करतो,
 धरी त्याग वैराग्य मुनिवर संयम वरतो;
 परनां छिद्र न खोलतो महामुनि गंभीर छे,
 जीवन गाळे ज्ञानमां ते धर्मध्याने वीर छे. ॥१२३॥

क्षांत्यादिक दश धर्म धरे मुनिवर वैरागी,
 स्वप्ने पण रामाना मुनिवर थाय न रागी;
 एकचित्तथी शीघळ पाळे समतासंगी,
 आत्मस्वभावे स्थिर मुनि अनुभवना रंगी;
 दुर्लभ मुनिवर दर्शने भविकजीव लोभाय छे,
 साधुसंगत सेवनाथी जन्मफेरा जाय छे. ॥१२४॥

३८४

श्रमण, संयत, साधु, मुनि, भिक्षुक आदि नामा,
पर्यायवाचि शब्दनाम समजे हितकामा;
अर्थ एकता दील धरी सद्गुरुनी सेवा,
कीजे प्रेमे परगट मुनिवर ए छे देवा;
संयत सद्गुरु देवता दर्शन वंदन कीजीए,
तीर्थजंगम महामुनिवर सेवे शिवपुर लीजीए. ॥१२५॥

गुरुमाहात्म्यने गाथुं जंगमतीर्थसुरागे,
वांची अर्थ विचारी भव्यो मनमां जागे;
साचुं पंडित मनमां लागे सार ग्रह्याथी,
दोषदृष्टिथो दोष ज भासे दोष ग्रह्याथी;
सवासो छप्पाथकी ग्रंथ कीधो प्रेमथी,
गुरुस्तुतिथी गुणवृद्धि प्रगटती ए नेमथी. ॥१२६॥

पार्श्वप्रभु ने पद्मप्रभुमंदिरथी सोहे,
सानंद सारुं शहेर भव्यना मनमां मोहे;
ओगणीशत्रेसठसाल चातुर्मासी कोधी,
कथी देशना श्राद्धजनोने शिक्षा दीधो;
भाद्रवद एकादशी ग्रंथ पूरो ए कयो,
परंपरागम पामीने में पक्ष साचो अनुसयो. ॥१२७॥

श्रीसंखेश्वर पार्श्वजिनेश्वर मंगलकारी,
धर्मप्रभावक पार्श्वयक्ष जेना गुणधारो;
घरणेंद्र पद्मावती सेवित मंगळ करशो,
चिंतामणि तुज नाममंत्रथी वांछित सरशो;
शाशन रक्षा स्हायमां महिमा अपरंपार छे,
बुद्धिसागर पार्श्वनामे जगमां जयजयकार छे. ॥१२८॥

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः

३८५

॥ अथ सत्तानयनिश्चयगर्भितनयगर्भित गुरुगीता ॥

विश्ववन्द्यं क्रमाम्भोजं, यस्य तं सद्गुरुं नुमः ।
 आतारं सर्वधर्मस्य, पूर्णानन्दं महेश्वरम् ॥ १ ॥
 सन्त्यज्य सर्वशङ्कादीन्, सद्गुरुं शरणं शुभम् ।
 सेवस्व पूर्णसत्प्रीत्या, नान्यत्किञ्चिद् गुरुं विना ॥२॥
 साकारं च निराकारं, मायातीतं महोदयम् ।
 जगन्नेत्रं गुणाधारं, चिदानन्दं स्वयंभुवम् ॥ ३ ॥
 वर्णातीतं कलातीतं, धर्माधारं सदा ध्रुवम् ।
 सदेहं सत्यमात्मानं, सद्गुरुं नौमि भावतः ॥ ४ ॥
 एकदेशि भवेच्छास्त्रं, सर्वदेशी गुरुः स्मृतः ।
 तस्मात् सर्वप्रयत्नेन, सेव्यः श्रीसद्गुरुः सदा ॥ ५ ॥
 सद्गुरोः सेवनात् सर्वे, देवेन्द्रा वरदायिनः ।
 अनेकजन्मजं कर्म, नश्यति नात्र संशयः ॥ ६ ॥
 गुरोराज्ञा मुदा सेव्या, सर्वस्वार्पणभक्तितः ।
 आज्ञापालनतो मुक्तिरन्यथा भ्रमणं भवे ॥ ७ ॥
 सद्गुरोः कृपया धर्मो, नृणां सञ्जायते ध्रुवम् ।
 गुरोः कृपां विना शिष्या, धर्मयोग्याः कदापि नो ॥८॥
 गुरोः कृपा सदा याच्या, सद्गुरोराशिषः सुखम् ।
 हृदि स्याच्चेद् गुरोर्भूमिर्धर्मो रुष्टः करोति किम् ? ॥९॥
 द्वन्द्वातीतं चिदात्मानं, कर्मातीतं निरञ्जनम् ।
 धर्मोद्धारकयोगीन्द्रं, गम्यागम्यस्वरूपकम् ॥ १० ॥
 समाधिरूपतीर्थेशं, विश्वेशं च विरागिणम् ।
 सक्रियं निष्क्रियं पूर्णं, विश्वाधारं गुरुं स्तुमः ॥ ११ ॥

3८६

अनेकमेकरूपं च, सर्वपर्यायभाजनम् ।
 दर्शनज्ञानचारित्रं, यतीन्द्रं सद्गुरुं स्तुमः । १२ ॥
 ॐकारं सत्यहीकारं, श्रीकारं सद्गुरुं भज ।
 सर्वे दोषाः क्षयं यान्ति, मुक्तिः स्यात्स्वात्मनो ध्रुवम् १३
 सर्वदा साक्षिरूपं च, निर्मलं नित्यमद्वयम् ।
 सर्वव्यापकचैतन्यं, नामातीतं गुरुं स्तुमः ॥ १४ ॥
 व्यक्ताव्यक्तगुणाधारं, वाच्यावाच्यस्वरूपकम् ।
 ज्ञानगम्यं महाशक्तं, सर्वतीर्थशिरोमणिम् ॥ १५ ॥
 अनक्षराक्षरं शुद्धं, निर्लेपं व्योमवत् सदा ।
 दृश्याऽदृश्यं जडातीतं, ब्रह्मरूपं सनातनम् ॥ १६ ॥
 कल्पनातीतचित्कोश-मव्ययं निर्विकल्पकम् ।
 सर्वपापहरं शश्वत्, सद्गुरुं नौमि भावतः ॥ १७ ॥
 ॐ ह्रीं श्रीं धर्मदेष्टारं, विश्ववन्द्यं महेश्वरम् ।
 सर्वतीर्थस्वरूपं च, कालातीतं विभासुरम् ॥ १८ ॥
 ॐ ह्रीं वृद्धं धर्मदेष्टारं, धर्मोद्धारकसद्गुरुम् ।
 सर्वज्ञं विश्वरक्षायै, धृतकायं नमाम्यहम् ॥ १९ ॥
 ॐ ह्रीं श्रीं धर्मतीर्थेशं, दैवीसंपदरं गुरुम् ।
 शरण्यं सर्वजीवानां, नौम्यहं भक्तिभावतः ॥ २० ॥
 ॐ ह्रीं श्रीं धर्मदातारं, चिदानन्दं जगद्गुरुम् ।
 सर्वं समर्प्य सद्गुक्त्या, वन्देऽहं भक्तिभावतः ॥ २१ ॥
 जन्मातीतं जरातीतं, कायातीतं गतव्यथम् ।
 वाचातीतं मनःपारं, वन्देऽहं भक्तिभावतः ॥ २२ ॥
 सर्वशक्तिप्रदातारं, सर्वदोषापहारकम् ॥
 ॐ सद्गुरुमहादेवं, वन्देऽहं भक्तिभावतः ॥ २३ ॥

३८७

सर्वशक्तिप्रदं तूर्णं, धर्मविद्याप्रकाशकम् ।
 समं विश्वं सदा यस्य, वन्देऽहं भक्तिभावतः ॥ २४ ॥
 सर्वधर्मस्वरूपं च पूर्णज्योतिर्धरं सदा ।
 तन्मयेनैव भावेन, वन्देऽहं भक्तिभावतः ॥ २५ ॥
 ॐ ह्रीं झ्रौ मंत्ररूपाय, निर्विकारपरात्मने ।
 रत्नत्रयीस्वरूपाय, नमः श्रीगुरवे सदा ॥ २६ ॥
 लक्ष्यालक्ष्यस्वरूपाय, सत्यधर्मार्थधारिणे ।
 अनाद्यनन्तरूपाय, नमः श्रीगुरवे सदा ॥ २७ ॥
 शुद्धानन्तप्रकाशाय, धर्माधाराय भूतले ।
 सर्वज्योतिःस्वरूपाय, नमः श्रीगुरवे सदा ॥ २८ ॥
 सद्गुरोः स्तवनात् पापं, नैव तिष्ठति मानसे ।
 गुरोरवज्ञया पापी, नाम्नोति स्वर्गसम्पदः ॥ २९ ॥
 श्रोतव्या न गुरोर्निन्दा, प्राणैः कण्ठगतैरपि ।
 अद्रष्टव्यमुखा मह्यां, सद्गुरोर्द्रोहकारकाः ॥ ३० ॥
 सद्गुरोर्महिमाऽपारः, केनापि नैव पार्यते ।
 अतः श्रद्धाबलेनैव, सेवनीयो गुरुः सदा ॥ ३१ ॥
 सद्गतिर्नैव कस्याऽपि, भवेत्सद्गुरुमन्तरा ।
 सद्गुरोः शापतः स्थैर्यं, कस्याऽपि नैव जायते ॥ ३२ ॥
 सङ्गः कदापि नो कार्यो, गुरोर्विश्वासघातिनाम् ।
 विश्वासो नैव कर्त्तव्यः, कदाचित् सद्गुरुद्रुहाम् ॥ ३३ ॥
 आज्ञाभङ्गो न कर्त्तव्यः, प्राणनाशेऽपि सद्गुरोः ।
 सद्गुरोर्नाममन्त्रस्य, जापः कार्यः क्षणे क्षणे ॥ ३४ ॥
 सद्गुरोः सेवका नैव, दुर्गतिमाप्नुवन्ति हि ।
 श्वासोच्छ्वासे भवेद् धर्मं स्तस्यान्तो नैव पार्यते ॥ ३५ ॥

3८८

ऐं रें सद्गुरवे नित्यं, नमः स्याद्वादधर्मिणे ।
 गुरोर्नाम स्मरन्भक्तो, ब्रह्मभूयाय कल्पते ॥ ३६ ॥
 आराधिते गुरौ सर्वे, देवा आराधिताः सदा ।
 विराधिते गुरौ सर्वे, देवा नित्यं विराधिताः ॥ ३७ ॥
 सर्वतीर्थाधिराजस्य, सद्गुरोः सेवनं शुभम् ।
 सेविते सद्गुरौ सर्वतीर्थानि सेवितानि वै ॥ ३८ ॥
 अभेदः सर्वदा मान्यः, सद्गुरोश्च परात्मनः ।
 गुरोर्गुणानुरागेण, सेवा कार्या सदा मुदा ॥ ३९ ॥
 गुरुर्गुरुः सदा जापः, कर्त्तव्यो मनसि सदा ।
 नैव वाच्यो गुरोर्मन्त्रो, नास्तिकाग्रे कदाचन ॥४०॥
 गुरोः कृपां विना कोऽपि, नैव सिद्धो न सेत्स्यति ।
 अतो विशुद्धरागेण, याचनीया गुरोः कृपा ॥ ४१ ॥
 गुरोः कृपाप्रभावेण, दुष्टबुद्धिर्विलीयते ।
 पदे पदे च माङ्गल्यमीप्सितं भवति ध्रुवम् ॥ ४२ ॥
 सर्वकार्याणि सिद्ध्यन्ति, सद्गुरोराशिषो द्रुतम् ।
 पूर्णश्रद्धां समालम्ब्य, सेवनीयो गुरुः सदा ॥ ४३ ॥
 पिता माता तथा भ्राता, गुरुरेव न संशयः ।
 सत्यमित्रं गुरुः साक्षाद्, भीतानामभयप्रदः ॥ ४४ ॥
 शरण्यः सर्वजोवानां, जन्ममृत्युविनाशकः ।
 नान्यो गुरुं विना कश्चिद्, धर्मदाता महीतले ॥ ४५ ॥
 कार्या कदापि नो शङ्का, गुरोर्वाचि क्रियासु च ।
 रहस्यमेतच्छ्रद्धाया, भाषितं सत्ययोगिभिः ॥ ४६ ॥
 अर्हमर्हं गुरुः सेव्यो, मनोवाक्कायकर्मभिः ।
 श्रद्धैव फलदा सत्या, यत्र तत्र स्वभावतः ॥ ४७ ॥

३८६

सर्वदैव गुरुः सेव्यः, पूर्णनिष्कामभक्तितः ।
 विनेयानां ध्रुवं सिद्धि, भाषिता सत्ययोगिना ॥४८॥
 तत्त्वमस्यादिभावेन, पूर्णब्रह्मस्वभावतः ।
 कर्मयोगप्रवृत्त्या च, सेव्यो ध्येयः सदा गुरुः ॥ ४९ ॥
 अन्तर्मुक्तो बहिः सर्व, कर्तव्यं कुरुते सुधीः ।
 सर्वकर्मसु निर्लेपः, सर्वत्र सद्गुरुं स्मरन् ॥ ५० ॥
 ब्रह्मरूपो गुरुर्ध्येयः, सर्वलोके चिदात्मकः।
 सद्गुरुब्रह्मयोगेन, ब्रह्मरूपः स्वयं भवेत् ॥ ५१ ॥
 स्वात्मनश्च गुरोरैक्यं, भाव्यं सर्वत्र सर्वदा ।
 सर्वथा सर्वकर्माणि, कर्तव्यानि विवेकतः ॥ ५२ ॥
 पापात्किञ्चिन्न भेतव्यं, शरण्ये सद्गुरौ सति ।
 सद्गुरुं शरणीकृत्य, कर्मयोगी सदा भव ॥ ५३ ॥
 महाप्रभुगुरोर्भक्तो, भवेद् योगी न संशयः ।
 कर्म कुर्वन्सदा मुक्तः, सिद्धो बुद्धः सनातनः ॥ ५४ ॥
 अन्तस्त्यागी बहिर्योगी, गुरुरूपं चराचरम् ।
 पश्यन्कर्माणि कुर्वन्सन्, मुक्तो योगीश्वरः सदा ॥५५॥
 महागुरुर्नैजात्मैव, ब्रह्मैव सद्गुरुर्महान् ।
 मत्त्वैवं योगदृष्टात्मा, बद्धो भवति नैव सः ॥ ५६ ॥
 गुरुर्ब्रह्म गुरुर्ब्रह्म, निधाय हृदये जनः ।
 लययोगं समादाय, व्यक्तितः पूर्णतां नयेत् ॥५७॥
 सर्वयोगा गुरोः पादे, तिष्ठन्ति नात्र संशयः ।
 गुरुकृपाभवा योगा, रहस्यं योगिनां मतम् ॥ ५८ ॥
 कोपितव्यो गुरुर्नैव, तिरस्कारादिकर्मभिः ।
 महाकालो गुरुः क्रुद्धः, सर्वारिष्टप्रदो यमः ॥ ५९ ॥

३६०

दुरुल्लङ्घ्यो गुरोः शापो, नानादुःखादिकारकः ।
 तरन्ति ते भवाम्भोधिं, गुरोराशीरता जनाः ॥ ६० ॥
 कर्मातीतं गुरोरूपं, ध्यायन्ति ये जना मुदा ।
 आप्नुवन्ति परंब्रह्म, धूतरागादिकल्मषाः ॥ ६१ ॥
 प्रवृत्तिमार्गमारूढा, गुर्वाज्ञातत्परा जनाः ।
 भवन्ति ज्ञानयोगेन, स्युश्च निर्वृत्तियोगिनः ॥ ६२ ॥
 सद्गुरोः पादमूलं हि, तीर्थं सत्यं महीतले ।
 धर्ममूला गुरोर्वाणी, मोक्षमूलं गुरोर्मनः ॥ ६३ ॥
 कृपामूला भवेत्सिद्धिः, सत्यं तत्र न संशयः ।
 गुरोः सेवां विना सारः, कश्चिन्नैव महीतले ॥ ६४ ॥
 अगम्यं सद्गुरोर्वृत्त-मगम्यं सद्गुरोर्मनः ।
 सद्गुरोराशयाः सर्वे, गम्यन्ते नैव कैरपि ॥ ६५ ॥
 अतः श्रद्धां समालम्ब्य, कर्त्तव्यं कर्म सत्सदा ।
 मुक्तो भवति भक्तात्मा, गुर्वाज्ञाकर्मतत्परः ॥ ६६ ॥
 निरीक्ष्या न गुरोर्दोषा, मिथ्यावासितबुद्धितः ।
 दोषाः कदाचिन्नोवाच्याः, प्राणान्तेऽपि च सद्गुरोः ॥ ६७ ॥
 गुरुः स्पर्शमणिर्ज्ञेयो, गुरुश्चिन्तामणिः सदा ।
 कामकुम्भो गुरुर्ज्ञेयः, कल्पवृक्षः सतां मतः ॥ ६८ ॥
 गुर्वाज्ञामन्तरा मिथ्या, यमादीनां प्रवृत्तयः ।
 गुर्वाज्ञापालने सिद्धिं व्रतादीनन्तरा ध्रुवा । ६९ ॥
 माहात्म्यं सद्गुरोर्भूरि, प्रत्यक्षं देववद् महद् ।
 नैव प्रत्युपकारः स्यात्, कोटाकोट्युपकारतः ॥ ७० ॥
 सर्वोपायैः सदा सेव्या, गुर्वाज्ञा पूर्णभावतः ।
 सन्त्यज्य भातिखेदादीन्, कृत्वा सर्वसमर्पणम् ॥ ७१ ॥

३८१

दास्यसख्यादिभावेन, सेव्यो ध्येयः सदा गुरुः ।
 आत्मोल्लासेन भक्तस्य, भवन्ति सर्वसिद्धयः ॥ ७२ ॥
 सद्गुरोर्दर्शनं पुण्यं, तीर्थसारो गुरु र्मतः ।
 तीर्थं फलति कालेन, सद्यः सेवा तु सद्गुरोः ॥ ७३ ॥
 ब्रह्मविष्णुमहेशाद्या, ददते यन्न भूतले ।
 तद्ददाति गुरुः पूज्यो, वाचा प्रसन्नमानसः ॥ ७४ ॥
 गुरुप्रसादमूलाय, ल्लोके सर्वविभूतयः ।
 अतो गुरुप्रसादार्थं, कार्यं सर्वमुपायतः ॥ ७५ ॥
 पूर्णाऽसङ्ख्यप्रदेशात्मा, चिच्छक्त्या व्यापकः सदा ।
 पूर्णानन्दस्वरूपेण, सद्गुरुर्वपुषि स्थितः ॥ ७६ ॥
 दाहेनादाह्यरूपो य, आत्मा सद्गुरुधर्मराट् ।
 ज्योतिषामपि यज्ज्योतिर्यद्भासा भासते जगत् ॥ ७७ ॥
 इन्द्रियैर्यः परः ख्यातः, सर्वेषां हृदि संस्थितः ।
 जीवकः सर्वसत्त्वानां, ज्ञानगम्यो निरन्तरम् ॥ ७८ ॥
 योगाङ्गैः स्वान्तिकर्त्ता, छेत्ता कर्माष्टभूभृतः ।
 ज्ञायकः सर्वलोकस्य, ब्रह्मात्मा गुरुरुच्यते ॥ ७९ ॥
 आत्मा स्वयं गुरुर्बोध्य, उपादानस्वभावतः ।
 दर्शनज्ञानचारित्रदानादिसद्गुणैर्महान् ॥ ८० ॥
 आत्मैक्यं सत्तया बोध्यं, भिन्नाभिन्नमपेक्षया ।
 अनेकान्तं समाश्रित्य, सद्भिः सेव्यो गुरुः सदा ॥ ८१ ॥
 मा भ्रम कुत्रचिज्जीव !, स्वीकुरु सद्गुरुं परम् ।
 गुर्वाश्रयप्रभावेण, मुक्तो नूनं भविष्यसि ॥ ८२ ॥
 प्रियात्प्रियो भवेद् भक्तो, गुरोश्चित्तानुसारतः ।
 प्राप्नोति सद्गुरोर्हार्दानं, संभूय सद्गुरोर्मनः ॥ ८३ ॥

३८२

गुर्वात्मनः सदा सात्म्यं, योक्ता शिष्यो भवेद् गुरु ।
 रहस्यमेतज्जानन्ति, केचित्पुण्यानुसारतः ॥ ८४ ॥
 बहिरन्तः परं ब्रह्म, सद्गुरूपासकस्य तत् ।
 अन्तः शून्यं बहिः शून्यं, नास्तिकस्याविवेकतः ॥ ८५ ॥
 श्रीसद्गुरोर्महासेवा, पूर्णपुण्येन लभ्यते ।
 लब्ध्वा श्रीसद्गुरुं देवं, सेवा कार्या प्रतिक्षणम् ॥ ८६ ॥
 सर्वधर्मसमावेश, आज्ञायां पूज्यसद्गुरोः ।
 सर्वधर्मान् परित्यज्य, सद्गुरोः शरणं ब्रज ॥ ८७ ॥
 सर्वशक्तिः समादेया, सद्गुरुज्ञानयुक्तितः ।
 सर्वशक्त्या गुरुः प्राप्यो, निर्बलै नैव लभ्यते ॥ ८८ ॥
 ज्ञानवीर्यतपोहीना, लभन्ते नैव सद्गुरुम् ।
 मूढनास्तिकजीवैस्तु, दृश्यते नैव सद्गुरुः ॥ ८९ ॥
 गुर्वाज्ञापालका जीवाः, प्राप्नुवन्ति परं सुखम् ।
 मायाम्भोधिसमुत्तीर्णाः, सिद्धा बुद्धा भवन्ति ते ॥ ९० ॥
 ये ये ह्यारोपिता भावाः, स्वकीया नैव ते कदा ।
 आत्मज्ञानेन निश्चित्य, सेवनीयो महागुरुः ॥ ९१ ॥
 त्यक्त्वा नामादिकां वृत्तिं, निधाय हृदि सद्गुरुम् ।
 प्राप्तकालानुसारेण, विकास्याः सर्वशक्तयः ॥ ९२ ॥
 सर्वावस्थासु सानन्दं, मत्वा कृत्वा स्वयोग्यताम् ।
 पूर्णब्रह्म समासेव्यं, गुरुर्ब्रह्मैव नापरः ॥ ९३ ॥
 नैष्ठिकब्रह्मचर्येण, प्राप्यते ब्रह्मसद्गुरुः ।
 स्वयं ब्रह्मगुरुर्भूत्वा, परज्योतिर्मयो भवेत् ॥ ९४ ॥

३६३

गुरुस्वरूपम्.

निर्विकल्पस्वभावेन, साक्षादात्मा स्वयं गुरुः ।
 सविकल्पस्वभावे तु, गुरुरन्यो विधीयते ॥ ९५ ॥
 गुर्वाज्ञापारतन्त्र्येण, तत्त्वज्ञानस्य लाभतः ।
 चिदानन्दघनावाप्ति, भीषिता सत्ययोगिभिः ॥ ९६ ॥
 सद्गुरुभक्तियोगेन, परात्मा हृदि दृश्यते ।
 पूर्णश्रद्धा सदा धार्या, सेयं धर्मस्य जीविका ॥ ९७ ॥
 गुरुश्चक्षुर्गुरुः शीर्षं, गुरुश्चित्तं गुरुर्धनम् ।
 गुरुरात्मा गुरुः सर्वं, प्रियं यत्तत्स्वकं गुरुः ॥ ९८ ॥
 गुरुर्ध्यानं गुरुः प्राणा, गुरुर्ध्वयो गुरुर्महान् ।
 गुरुर्वाचि गुरुश्चित्ते, दृश्याऽदृश्यं स्वयं गुरुः ॥ ९९ ॥
 गुरुः शुद्धो गुरुर्बुद्धो, गुरुः कृष्णो महायतिः ।
 सर्वचिन्त्यो गुरुः पूज्यः, सर्वज्ञेयो महागुरुः ॥ १०० ॥
 सापेक्षदृष्टितः सर्वं, विश्वं हि लीयते गुरौ ।
 अस्तिनास्तिवधमैश्च, नयैः सर्वमयो गुरुः ॥ १०१ ॥
 सद्गुरुर्ज्ञायते सम्यगरूपी निश्चयेन तु ।
 बोद्धव्यो व्यवहारेण, नामरूपात्मसद्गुरुः ॥ १०२ ॥
 निश्चयेन सदा सत्यो, व्यवहृत्योपचारवान् ।
 इत्यनेकान्तत स्वस्माद्, भिन्नाऽभिन्नो जगद्गुरुः ॥ १०३ ॥
 नयैर्भङ्गैर्गुरुर्ज्ञेयः, षड्धाकारकचक्रवान् ।
 बङ्कनालसुषुम्णायां, स्थितिं कृत्वा समाधितः ॥ १०४ ॥
 शुद्धोपयोगतः स्वस्मिन्, पूर्णात्पूर्णः प्रकाशते ।
 व्यष्टिसमष्टिमान्स्वामी, स्वात्मासंजायते गुरुः ॥ १०५ ॥
 बहिरन्तः स्वयं साक्षाद्, गुरुश्चैतन्यधारकः ।
 इन्द्रियप्राणयुक्ता यः, स्वान्यवस्तुप्रकाशकः ॥ १०६ ॥

3८४

गुरुसेवाफलम्

सिद्धाचलादितीर्थानां, यात्रातो यत्फलं भवेत् ।
 ततोऽनन्तगुणं बोध्यं, फलं सद्गुरुसेवया ॥ १०७ ॥
 गुरुस्तीर्थं गुरुस्तीर्थं, जानन्ति ब्रह्मचक्षुषः ।
 गुरुस्तीर्थं न जानन्ति, तेषां तीर्थं निरर्थकम् ॥ १०८ ॥
 यत्र तत्र गुरुः साक्षाद्, ब्रह्मरूपो निरञ्जनः ।
 ज्ञेयो ध्येयो विवेकेन, सर्वकर्तव्यकर्मसु ॥ १०९ ॥
 कलौ श्रीसद्गुरोः सेवा, सर्वकर्मापहारिणी ।
 कलौ श्रीसद्गुरोर्भक्तः, सर्वभक्तशिरोमणिः ॥ ११० ॥
 गुरोर्भक्तिः कलौ श्रेष्ठा, सर्वपापापहारिणी ।
 श्रद्धयाऽऽराधितः प्रीत्या, साक्षान्मुक्तिप्रदो गुरुः ॥ १११ ॥

गुर्वाज्ञा.

गुर्वाज्ञैव परा भक्तिः, गुर्वाज्ञैव परं तपः ।
 गुर्वाज्ञैव परा यात्रा, गुर्वाज्ञायां परं फलम् ॥ ११२ ॥
 गुर्वाज्ञैव परो जापो, गुर्वाज्ञा मुक्तिकारिणी ।
 गुर्वाज्ञाभ्रष्टलोकानां, सर्वधर्मो निरर्थकः ॥ ११३ ॥
 गुर्वाज्ञाहार्दविज्ञाता, शिष्यो भवति सद्गुरुः ।
 देशकालादिविज्ञाता, सद्गुरुर्धर्मरक्षकः ॥ ११४ ॥
 गुर्वाज्ञैव परं तत्त्वं, गुर्वाज्ञैव महद् बलम् ।
 गुर्वाज्ञैव महाधर्मो, न भूतो न भविष्यति ॥ ११५ ॥
 गुर्वाज्ञैव परा कीर्त्तिः, गुर्वाज्ञैव परं धनम् ।
 गुर्वाज्ञापालनेनैव, भवन्ति स्वात्मसंपदः ॥ ११६ ॥
 गुर्वाज्ञैव परो देवो, रत्नत्रयीसमर्पणे ।
 तपोव्रताद्या लीयन्ते, गुर्वाज्ञायां निरन्तरम् ॥ ११७ ॥

324

गुर्वाज्ञापालकः कोऽपि, स्वाधिकारेण शक्तितः ।
 ज्ञानयोगी भवेत्सूर्ण, प्रवृत्तः सर्वकर्मसु ॥ ११८ ॥
 सर्वदा पूर्णनिर्लेपः, सर्वस्वार्पणकारकः ।
 आत्मज्ञसद्गुरोस्तुल्यं, नैव किञ्चिज्जगत्त्रये ॥ ११९ ॥
 गुर्वाज्ञाराधनातुल्यं, पुण्यं नैव जगत्त्रये ।
 गुर्वाज्ञाखण्डनातुल्यं, नैव पापं जगत्त्रये ॥ १२० ॥
 गुर्वाज्ञापूर्णविश्वासी, स्तुत्यो भक्तो जगत्त्रये ।
 महत्तायाः पदं बोध्यं, सद्गुर्वाज्ञा जगत्त्रये ॥ १२१ ॥
 पूर्णप्रोतिर्गुरौ यस्य, तस्य नीतिश्च सन्मतिः ।
 गुरौ भावं विना नैव, वन्दनाद्याः फलप्रदाः ॥ १२२ ॥
 गुर्वाज्ञामन्तरा प्राप्ति, नैव स्यात्परमात्मनः ।
 कदापि कस्य नो मुक्तिः, सद्गुरुमन्तरा मता ॥ १२३ ॥
 सद्गुरोः प्रेमवृद्धव्यर्थं, वर्तितव्यं विवेकतः ।
 स्वाच्छन्द्यं नैव कर्त्तव्यं, त्रियोगैर्मोहतः क्वचित् ॥ १२४ ॥
 यादृशी तादृशी पाल्या, गुर्वाज्ञा सत्यभावतः ।
 शङ्काखेदौ न कर्त्तव्यौ, गुर्वादिष्टेषु कर्मसु ॥ १२५ ॥
 गुर्वादिष्टे कृते कार्ये, मुक्तिरेव न संशयः ।
 स्वाधिकारः सदा तेऽस्तु, गुर्वाज्ञादिष्टकर्मसु ॥ १२६ ॥
 नैव प्रत्युपकारः स्यादात्मोद्धारकसद्गुरोः ।
 येन केन प्रकारेण, सेवनीयः सदा गुरुः ॥ १२७ ॥
 बुद्धेः परं गुरोर्वृत्तं, कल्पनातीतसद्गुरुः ।
 पारं प्राप्नोति न्ने कोऽपि, श्रीसद्गुरोः कदाचन ॥ १२८ ॥
 सद्गुरोः स्वार्पणं कृत्वा, पश्चात्कार्या न नीचता ।
 त्याज्याऽहंममताबुद्धिर्नामरूपात्मवस्तुषु ॥ १२९ ॥

३६६

नामरूपात्मिकां वृत्तिं, विना सर्वप्रवृत्तिषु ।
 गुर्वाज्ञया प्रवृत्तः सन्, निर्वन्धः शिष्यराट् सदा ॥१३०॥
 पूर्णप्रीत्या गुरोर्भक्तिः, सर्वशक्तिप्रदायिका ।
 प्राप्या भक्तैर्महापुण्यैः, पूर्णानन्दप्रदायिनी ॥ १३१ ॥
 महाभक्त्या मया प्राप्ताः, सद्गुरुधर्मबोधकः ।
 इत्येवं हृदये धार्या, भावना शर्मकारिका ॥ १३२ ॥
 मानेऽमाने सुखे दुःखे, गृहेऽरण्ये च सद्गुरुः ।
 स्मर्तव्यः पूर्णसत्प्रीत्या, मनःसाम्यं निधाय सः ॥१३३॥
 दर्शनज्ञानचारित्र्यैः, स्वात्मारामो जगद्गुरुः ।
 आविर्भवति सद्ब्रह्मकृत्या, स्वात्मा वेद्यो य आत्मना ॥१३४॥

गुरुभक्तः ।

गुरौभक्तिः सदा येषां, देवास्ते देहवासिनः ।
 गुरोर्भक्ता महासत्त्वा, भवन्ति सत्यवेदिनः ॥ १३६ ॥
 शापादीनां भवेन्नाशः, सद्गुरोः सत्यभक्तितः ।
 वादे रणे विपत्तौ च, स्युर्देवा रक्षकाः सदा ॥१३६॥
 कामादीनां विजेता स्यान्निर्भयः सर्वथा भवेत् ।
 सत्यसेवाकरो भक्तः, सत्यचिन्तामणीयते ॥ १३७ ॥
 सर्वधर्मस्वरूपेण, विश्वव्यापकसद्गुरुः ।
 अतो व्यापकसद्ब्रह्मकृत्या, सेव्यो ध्येयो विवेकतः ॥१३८॥
 सद्गुरुं शरणीकृत्य, त्यक्त्वा च सर्वसंशयान् ।
 स्वाधिकारेण यत्कर्म, तत्कुरु शिष्य ! यत्नतः ॥१३९॥
 धर्मस्यास्तित्वरक्षादि-कार्येषु देशकालतः ।
 सद्गुर्वाज्ञा भवेद् या या, सा सा सेव्या प्रयत्नतः ॥१४०॥

3८9

गुरुसेवोद्भवं ज्ञानमप्रतिपातितां व्रजेत् ।
 सेवाफलं न तन्नश्येत्, कदापि दैवयोगतः ॥ १४१ ॥
 शोकः कदापि नो कार्षी, भेतव्यं नैव भीतितः ।
 शुद्धब्रह्मस्वरूपेण, गुरुः सर्वत्र रक्षकः ॥ १४२ ॥
 दीनता नैव कर्तव्या, सर्वकर्तव्यकर्मसु ।
 स्मृत्वा शुद्धगुरोरूपं, वर्तितव्यं स्वभावतः ॥ १४३ ॥
 चिदानन्दं गुरोरूपं, स्वात्मनश्च तथैव तद् ।
 शुद्धब्रह्मगुरोरेवं, रूपं शुद्धस्वभावतः ॥ १४४ ॥
 वर्तमानस्त्रिकाले स, गुरुः कालात्परः सदा ।
 वस्त्रवद्देहसंबन्धो, गुर्वात्मा देहतः पृथक् ॥ १४५ ॥

गुरुब्रह्म.

देहोत्सर्गान्न नश्येत्स, गुर्वात्मा तु सदा ध्रुवः ।
 शाश्वतः सद्गुरुर्बोध्यः, सर्वसाक्षी सनातनः ॥१४६॥
 देहादिसर्वपर्याया, भवन्ति कर्तृकर्मतः ।
 कर्मदेहादितो भिन्नं, शुद्धरूपं गुरोः सदा ॥१४७॥
 छिनत्ति संशयान्सर्वान्, देहाधिष्ठितसद्गुरुः ।
 छिनत्ति संशयान्सर्वान्, देहभिन्नोऽपि सद्गुरुः ॥१४८॥
 छिनत्ति संशयान्सर्वान्, प्रत्यक्षः सद्गुरुर्महान् ।
 परोक्षेऽपि गुरुर्ध्यानाच्छिनत्ति सर्वसंशयान् ॥१४९॥
 ममैव सद्गुरोरूपं, शुद्धनिश्चयतः स्वयम् ।
 अहंत्वंभावनाशे तु, सदैक्यं सत्तया खलु ॥१५०॥
 अहंत्वंभेदनिर्भिन्नः, पूर्णशुद्धात्मसद्गुरुः ।
 स्वेनानुभूयते स्वस्मिन्, नैव वाचा प्रकथ्यते ॥१५१॥

३८८

अनन्तं सद्गुरोरूपं, किञ्चिद् वृत्त्या तु बोध्यते ।
 स्वानुभूतमहो किञ्चिद्, वाण्या वक्तुं न शक्यते ॥१५३॥
 सूत्रं सनातनं बोध्यमनन्तं ब्रह्म सद्गुरुम् ।
 ब्रह्मदृष्टिं विना ज्ञातुं, कोऽपि शक्तो न भूतले । १५३॥
 ज्ञायते ब्रह्मणा ब्रह्म, सद्गुरुः पूर्णचिद्घनः ।
 ज्ञात्वा वाचो निवर्तन्ते, सानन्दं परमं गुरुम् ॥१५४॥
 सर्वज्ञानसमावेशो, यत्र स सद्गुरुर्महान् ।
 उन्मनीभावतः प्राप्यो, व्याप्यव्यापकयोगिराट् ॥१५५॥
 सद्गुरुर्ब्रह्मविद्भक्तो, ब्रह्मरूपो भवेत्स्वयम् ।
 गुरुर्ब्रह्म स्वयं ब्रह्म, वक्तव्यं नावशिष्यते ॥१५६॥
 व्यक्तब्रह्मगुरुः साक्षात्, तेनाव्यक्तं प्रकाशयते ।
 दीपको दीपकात्तद्वच्छिष्यः सद्गुणः मतः ॥१५७॥
 पूर्णप्रीतिं समर्पय ! सद्गुरोः शरणं ब्रज ।
 गुरुस्त्वां सर्वकर्मभ्यो, मोचयिष्यति मा मुहः ॥१५८॥
 सद्गुर्वाज्ञापरो धर्मो, मत्वा कर्म समाचर ।
 यादशी तादृशी मान्या, गुर्वाज्ञाते गतिः शुभा ॥१५९॥

गुरुध्यानम्.

गुर्वात्मज्योतिषो ध्यानान्मोहो नश्यति तत्क्षणे ।
 आविर्भवति शुद्धात्मा, तत्र किञ्चिन्न संशयः ॥१६०॥
 सदेहसद्गुरुध्यानात्, पूर्णश्रद्धानयोगतः ।
 नश्यन्ति सर्वपापानि, भक्तानां नात्र संशयः ॥१६१॥
 सदेहसद्गुरुध्यानं, श्रद्धागम्यं विशेषतः ।
 प्रत्यक्षे च परोक्षे तत्, सद्गुरुः सर्वशक्तिदः ॥१६२॥

३६८

कातर्यं नैव कर्त्तव्यं, गुह्यसेवासु सर्वथा ।
 प्रीतितः सद्गुरौ भक्तिर्भुक्तिदा नैव संशयः ॥१६३॥
 नास्तिकानां कुतकैश्च, नैव मोहं कदाचन ।
 सद्गुरूध्यानलीनानां, मिथ्याशङ्का विनश्यति ॥१६४॥
 सद्गुरूध्यानमग्नानामानन्दाद्वैतसंभवः ।
 स्वानुभवः प्रमाणं तत्, सत्यं सत्यं वचो ह्यदः ॥१६५॥

गुरुमाहात्म्यम् ।

अब्धिवत्पूर्णगम्भीरो, भानुवद्विश्वभासकः ।
 क्षमा धरित्रीवत्पूर्णा, चन्द्रवच्छीतलः सदा ॥१६६॥
 मेरुरिव सदा धीरो, निर्लेपो व्योमवद्गुरुः ।
 अनौपम्यं गुरौ बोध्यं, वृत्त्यतीतो न वर्ण्यते ॥१६७॥
 पूर्णप्रीतिं विना नैव, लभ्यस्तु सद्गुरुः कलौ ।
 लभ्यः कदापि नो देवो, विश्वस्मिन्सद्गुरुं विना ॥१६८॥
 भुरुरेव प्रभुर्ज्ञेयः प्रभुरेव गुरुः सदा ।
 ब्रह्मसत्ताऽविशेषेण, द्वयोरैक्यमभेदतः ॥ १६९ ॥
 तारको भवपाथोधेर्वारकः सर्वदोषतः ।
 स्मारकः सर्वतत्त्वानां, धारको ज्ञानवारिधेः ॥१७०॥
 गायकः सत्यगोयानां, नायकः सर्वदेहिनाम् ॥
 दायको धर्मदानानां, कोऽपिनास्तिगुरोः समः ॥१७१॥
 ॐ ह्रीं श्रीं सद्गुरुं नौमि, पूर्णप्रीत्या सनातनम् ।
 सोऽहं सोऽहं त्वमेवाहं, सत्तया व्यापकः सदा ॥१७२॥
 ॐ रौं रौं सद्गुरुं नौमि, पूर्णशक्तिप्रदायकम् ।
 सर्वव्याधिहरं तूर्णं, शक्तिरूपं सनातनम् ॥१७३॥

४००

सर्वकर्तव्यकार्येषु, निर्लेपं सत्यशक्तिदम् ।
 ऐं क्लीं ह्रीं सद्गुरुं स्तौमि, निष्कलं सकलं शुभम् ॥१७४॥
 चमत्कारा गुरोः पादे, सर्वत्र सर्वदर्शने ।
 इत्येवं ज्ञायते सम्यक्, सद्गुरोरुपदेशतः ॥ १७५ ॥
 सर्वदेवगुरुश्चित्ते, मन्त्रबीजस्वरूपकः ।
 स्वर्गसिद्धिर्भवेत्तस्य, कथ्यते ज्ञानयोगिभिः ॥१७६॥
 महाधन्यो महाराजस्तारकश्च महामणिः ।
 दृष्टं सर्वं गुरौ दृष्टे, स्मृतं सर्वं गुरौ स्मृते ॥ १७७ ॥
 आत्मज्ञानं कृपां कृत्वा, दत्तं सर्वप्रकाशकम् ।
 परोपकारिणां मुख्यं, वन्देऽहं सद्गुरुं सदा ॥ १७८ ॥
 कृपाम्भोधिस्सदाशुद्धो, निर्दोषः पूर्णतां गतः
 पूर्णरत्नत्रयीयुक्तः प्रीत्या पूज्यो गुरुर्महान् ॥ १७९ ॥
 अहंत्वंभावनिर्मुक्तस्त्वमहं व्यवहारयुग्म् ।
 सर्वानन्दधरः श्रीमान्, सद्गुरुर्भ्रान्तिनाशकः ॥१८०॥
 सर्वकार्याणि सिद्धव्यन्ति, सद्गुरोराशिषा ध्रुवम् ।
 आशीर्हृतुर्गुरोः सेवा, कार्या विश्वासभावतः ॥१८१॥
 पूर्णश्रद्धा सदा यस्य, गुरौ तस्यैव मङ्गलम् ।
 जायते सर्वकार्येषु, नान्यत्किञ्चिन्न कुत्रचित् ॥ १८२ ॥
 इन्द्रियाद्यैः कृतं सर्वं, गुरोः कृत्वा समर्पणम् ।
 निःसङ्गो जायते भक्तः, कर्मयुक्तोऽपि बाह्यतः ॥१८३॥

धर्माधर्मफलम् ।

सद्गुर्वाज्ञापितो धर्मः, प्रान्ते सिद्धिसुखप्रदः ।
 अन्यो हितार्थविज्ञातोऽप्यधर्मो दुर्गतिप्रदः ॥ १८४ ॥

४०१

सद्गुर्वाज्ञा स्वधर्मोऽस्ति, कर्तव्यो विधिना सदा ।
 आज्ञाभिज्ञोऽन्यधर्मस्तु, स्वोन्नतिशर्मनाशकः ॥१८५॥
 प्रत्यक्षे सद्गुरौ ज्ञाते, देवे ज्ञाते परोक्षके ।
 गुर्वाज्ञायां च ता मान्ति, देवाज्ञा व्यवहारतः ॥१८६॥
 फलादिविधिवन्मुक्त्वा, नत्वा स्तुत्वा च भक्तितः ।
 प्रीत्योपविश्य विधिवच्छ्रोतव्या धर्मदेशना ॥ १८७ ॥

सद्गुरुकृपा.

प्रशस्योन्नतयः सर्वाः, सद्गुर्वादिष्टयुक्तिभिः ।
 कार्या भक्तैः प्रयत्नैश्च, गुप्तहार्द प्रकीर्तितम् ॥१८८॥
 गुर्वाज्ञया प्रवृत्तौ च मृत्युः श्रेयस्करो मतः ।
 गुर्वाज्ञाया निषेधाच्च, जीवनं मृत्युतोऽशुभम् ॥१८९॥
 विहाय चित्तस्वाच्छन्द्यं, देहाध्यासं विहाय च ।
 सर्वशक्तिप्रकाशार्थं, सद्गुरोः शरणं भज ॥१९०॥
 कदाऽपि निर्बलो मा भूः, सद्गुरुप्राप्त्यनन्तरम् ।
 कुरुष्वार्जुनवत्कर्म, स्वाधिकारे विवेकतः ॥ १९१ ॥
 दुःखं सुखं समं कृत्वा, मा मुहोऽयोग्यकर्मसु ।
 योग्यकर्तव्यतो भक्त ! प्रान्ते मुक्तो भविष्यसि ॥१९२॥
 सद्गुर्वाज्ञा सदा सत्या, नैवाऽसत्येति भावय ।
 क्षेत्रकालादितो बोध्या, निश्चयव्यवहारतः ॥१९३॥
 आज्ञायां कुरु मा शङ्कां, श्रद्धातस्त्वं यतस्व भोः ।
 सर्वदुःखानि नश्यन्ति, सद्गुरोः कृपया ध्रुवम् ॥१९४॥
 चिन्त्यते यच्च मनसा, यत्तु वाचा प्रकाश्यते ।
 देहेन क्रियते यद्यत्, तत्तत्सेवा हि सद्गुरोः ॥१९५॥

४०२

सद्गुरुभावना.

ॐ ह्यौरूपं शिवसुखमयं दर्शनज्ञानरूपं,
 सत्याऽऽधारं परमहितद्रुं पूर्णशान्तिस्वरूपम् ।
 विश्वाधारं सहजमखिलं निर्मलं धर्ममूर्तिं,
 पूर्णप्रीत्या सकलगुणिनं सद्गुरुं तं नमामि ॥१९६॥
 परमशान्तिविधायकचेतनं, तिमिरवृन्दविनाशक
 सन्मणिम् ।
 परमशर्मविवेचकतत्त्वदं, प्रतिदिनं प्रणमामि जगद्गुरुम् ॥
 सदा ह्यनन्तं परमात्मरूपं, विश्वत्रयाधारमनन्तधर्मम् ।
 स्याद्वादरूपं शिवशान्तिकारं, वन्दे सदाऽहं गुरुदेवपादम् ॥
 रत्नत्रयाधारमखण्डरूपं, पूर्णप्रकाशं गतरागदोषम् ।
 साम्यप्रदं सच्चिदनन्तमूर्तिं, वन्दे सदाऽहं गुरुदेवपादम् ।
 धन्योऽहं कृतपुण्योऽहं, विश्वबन्धोऽहमीश्वरः ।
 शुद्धात्मधर्मद्रष्टाऽहं, जातः सद्गुरुभावतः ॥ २०० ॥
 गुरुशरणं भयहरणं संसाराब्धौ तरिः प्रशमकरणम् ।
 जगति हि सद्गुरुदेवो हृदयचक्षुःप्रकाशको जयति ॥
 कृतगुरुशरणो भव्यो जन्मजरामृत्युनाशको भवति ।
 भूत्वा निर्भययोगी विश्वोद्धारकसत्पदं वहति ॥२०२॥
 दीयते यन्न देवैश्च, देवीभिर्यन्न दीयते ।
 तद्दातुं सद्गुरुस्तुष्टः, समर्थोऽस्ति न संशयः ॥२०३॥
 सुगुप्तं ब्रह्मविद्यास्रं, गोतायामत्र निश्चितम् ।
 प्राप्यते हि गुरोर्भक्तैः, सर्वविद्यास्रजिन्महत् ॥२०४॥
 दत्तो हि गुरुणा मन्त्रः, सर्वशक्तिप्रदायकः ।
 प्रत्यहं विधिवज्जाप्यः, सर्वेष्टार्थप्रदो ध्रुवम् ॥ २०५ ॥

४०३

गुरुमन्त्रः सदा जाप्यः, सद्गुर्वाम्नायपूर्वकम् ।
 सर्वकार्याणि सिद्ध्यन्ति, पूर्णश्रद्धासुयोगतः ॥२०६॥
 राज्यं देयं शिरो देयं, देयं सर्वं धनादिकम् ।
 नैव देयोगुरोर्मन्त्रो, नास्तिकेभ्यः कदाचन ॥२०७॥
 गुरुमन्त्रो महाभक्त्या, ग्राह्यश्च विधिवज्जनैः
 यादृक्तादृग्मनुष्याग्रे, वाच्यो नैव कदापि सः ॥२०८॥
 दर्शनं प्रत्यहं कार्यं, सद्गुरोः पूर्णभावतः ।
 प्रत्यहं सद्गुरोरग्रे वाच्यं सर्वं निजात्मनः ॥ २०९ ॥

गुरुबुद्धिः ।

स्वबुद्ध्या न कदा कार्याः, शिष्यैः शङ्काः स्वसद्गुरोः ।
 मनोवचनकायानां, विरोधिनीप्रवृत्तिषु ॥ २१० ॥
 गुरोः कृपां विना शिष्यरात्मज्ञानं विना तथा ।
 परस्परविरोधिभ्यो, ज्ञायन्ते हि प्रवृत्तयः ॥ २११ ॥
 किन्तु नैव विरोधिभ्यः, सद्गुरूणां प्रवृत्तयः ।
 श्रीसद्गुरोः कृपां प्राप्य, विज्ञायन्ते सुशिष्यकैः ॥२१२॥

सद्गुरुमहिमा.

रङ्गं करोति देवेन्द्रं, मूढं च स्वर्गुरोः समम् ।
 आत्मानं च परात्मानं, गुरुस्तस्मै नमोनमः ॥२१३॥
 यस्य कृपाकटाक्षेण, विकासन्ते सुशक्तयः ।
 परोपकारिमुख्यस्य, गुरोस्तस्मै नमोनमः ॥ २१४ ॥
 गुरुरेव पिता माता, जीवन्देवो वपुःस्थितः ।
 सद्गुरुं तं महाभक्त्या, प्रत्यहं समुपास्महे ॥ २१६ ॥
 एकस्मिन्सद्गुरौ श्रद्धा, धार्या विश्वेशभावतः ।
 तस्यैकस्य कृताज्ञा या, कार्या प्राणात्ययेऽपि सा ॥२१६॥

४०४

एकस्यैव गुरोः श्रद्धा, सर्वकर्मापहारिणी ।

कुविकल्पान् परित्यज्य, सत्यमेव गुहं भज ॥२१७॥

नाभितः सद्गुरोराशीर्निःसृता फलति ध्रुवम् ।

अतः शिष्यैर्महाप्रीत्या, गुरुः सेव्यो मुहुर्मुहुः ॥२१८॥

पूर्णानन्दं स्वयं ज्ञात्वा, मत्वा कर्म समाचार ।

पूर्णप्रीत्या महाशक्त्या, निष्कर्मा भवसि प्रभुः ॥२१९॥

गुरो ! त्वं प्राणेशः शिवसुखमयः सत्यसुखदः,

त्वमेवाहं पूर्णो विभुगतिसरूपो जयकरः ।

परब्रह्मैव त्वं जगति जयदः पूर्णवरदः,

सदा स्वात्मैक्येन स्मृतिनतिगतिस्त्वं मम गुरुः ॥२२०॥

त्रिधा योगरूपस्त्वमेव त्वमेव,

त्रिधा योगकार्यस्वरूपस्त्वमेव ।

गुरो त्वां विना नास्ति किञ्चित् पृथिव्यां,

सदा ज्यातिषां भासकोऽसि त्वमेव ॥२२१॥

अनेकान्तरूपस्त्वमेव प्रवाच्य-

स्त्वनन्तस्वरूपस्त्वमेव त्वमेव ।

तिरोभाव चाविःस्वरूपस्त्वमेव,

त्वनन्तात्मरूपस्त्वमेव त्वमेव ॥ २२२ ॥

भविष्यन्ति भूताश्च ये ये भवन्ति,

सदा क्षेत्रभेदादिरूपेण धर्माः ।

गुरोः सत्यरूपेण तेषु त्वमेव,

चमत्काररूपेण वा सर्वदाऽसि ॥ २२३ ॥

त्वमेवाहमेवाहमेव त्वमेव,

सदा तत्त्वमस्यादिरूपेण पूर्णः ।

४०५

महांस्त्वं गुरुः सर्वशक्तिप्रदाता,
 शरण्यः शरण्यः सदा त्वं सदा त्वम् ॥२२४॥
 रविश्चन्द्रतेजस्त्वमेवाब्धिरूपो,
 महीवृक्षनद्यादिरूपस्त्वमेव ।
 सदा सर्वरूपो महाशक्तिरूपः,
 परब्रह्मरूपस्त्वमेवाहमेव ॥ २२५ ॥
 पितामातृदेवो महातीर्थराजो,
 महामित्ररूपः सदाप्रेमरूपः ।
 प्रियं यच्च यद्दृश्यनिर्दृश्यरूप-
 मखण्डात्मरूपस्त्वमेव त्वमेव ॥ २२६ ॥
 सदा सर्वकार्येषु साक्षी त्वमेव,
 सदा सर्वकार्यावलोक्य त्वमेव ।
 सदा सर्वकार्येषु योक्ता त्वमेव,
 अलक्ष्यश्च लक्ष्यस्सदैव त्वमेव ॥ २२७ ॥
 सदा सर्ववेदस्वरूपस्त्वमेव,
 पुराणोपलक्ष्यस्वरूपस्त्वमेव ।
 सदा सर्वसिद्धान्तरूपस्त्वमेव,
 अनाकारसाकाररूपो गुरुस्त्वम् ॥ १२८ ॥
 महामन्त्रयन्त्रादिरूपस्सदा त्वं,
 महासन्वतन्त्रादिरूपस्सदा त्वम् ।
 महापुष्करावर्तमेघस्सदा त्वं,
 महत्सु प्रभुस्त्वं महासूक्ष्मरूपः ॥ २२९ ॥
 कदाप्यग्निना नैव दाह्यो गुरुस्त्व-
 मलाव्यो ह्यभेद्यः प्रभुः शङ्करस्त्वम् ।
 वचोगोचरो नैव योगी सदा त्वं,
 महारोगहन्ता सदा सत्यशास्ता ॥ २३० ॥

४०६

अन्तर्यामी मम शुभगुरुः सर्वदोषप्रहन्ता,
स्वात्मारामी शिवसुखकरः सर्वसाहाय्यकर्त्ता
कर्त्ता हर्त्ता नयनमनसोः पूर्णशान्तिप्रदाता,
वन्देऽहं त्वामनुभवगतं सद्गुरुं पूर्णभक्त्या ॥२३॥

गम्यागम्यं सकलसुखदं सर्वदा साक्षिरूपं,
ज्ञेयाधारं सकलशिवदं पूर्णतेजःस्वरूपम् ।
ज्ञानाधारं यतिततिपतिं पूजितं सर्वदेवै-
र्वन्देऽहं त्वामजमविचलं सद्गुरुं मङ्गलेशम् ॥२३॥

मनसोऽगोचर निर्व्यय ! कृतसुरनरपतिसेव ! ।
त्वां वन्देऽहं भावतः सर्वशक्तिमय ! देव ! ॥२३॥
षट्कारकचक्रस्याधार ! निर्जितभवहेतुमहामार ! ।
जय शङ्कर ! सागरगम्भीर ! जय जय श्रीधृतिमत्सुधीर !

गुरोः सर्वचेष्टा गुरुज्ञानगम्या,
विधेया न शङ्का विकल्पाः कदापि !
अनन्तात्मवृत्त्या गुरुस्तु त्रिकाले,
सदाऽस्ति व्ययोत्पादनित्यस्वरूपः ॥ २३५ ॥

स्वधर्मा अनन्ता गुरौ त्रिस्वरूपाः,
सदा सर्वभावेषु धर्मा अनन्ताः ।
अनन्तास्तु भावाः सदा त्वत्स्वरूपा,
अतः सर्वरूपी त्वमेव त्वमेव ॥ २३६ ॥

सदा सर्वधर्मस्वरूपी गुरुस्त्वं ।
सदा सर्व शान्तिस्वरूपी गुरुस्त्वम्,
चिदानन्दरूपेण वा यत्र तत्र,
प्रभुस्त्वं गुरुस्त्वं महामङ्गलस्त्वम् ॥ २३७ ॥

४०७

नव्यं नव्यं स्वनुभवमयं शिक्षणं सद्गुरुस्त्वं,
 यद्यद् दुःखं शिरसि पतति ज्ञानहेतुर्गुरुस्त्वम् ।
 सर्व्वीयस्त्वं निगमजनकः स्वान्तरो रामसीता,
 कालस्य त्वं कलयनपरो ज्ञेयभावस्यगीता ॥२३८॥
 देहे वासः परिमितगुणा यद्यपि त्वं तथा नो,
 सत्तातस्त्वं प्रभुविभुकलोऽनन्तशक्तिस्वरूपः ।
 किं किं भाषे गुरुगुणगणान् पार्यते नैव पारं,
 व्यक्ताव्यक्तो नवनिधिमयः सद्गुरुस्त्वं कृपालुः ॥२३९॥

गानं च तानं च सदैव गाता,
 स्रष्टा च सृष्टिश्च सदैव सृज्यम् ।
 पुत्रः कलत्रं च सदैव बन्धु,
 हृद्यो गुरुस्त्वं मम धर्मसिन्धुः ॥ २४० ॥
 आकर्षणं तद् गुरुरात्मनस्त्व-
 माकृष्यतत्त्वं स्वयमेव तत्त्वम् ।
 सर्व्वप्रियस्त्वं मम सद्गुरुस्त्व-
 मद्रैतमन्यच्च सदैव सत्त्वम् ॥ २४१ ॥
 सेवा च सेव्यश्च सदैव नेता,
 कार्यं क्रिया त्वं च सदैव वैद्यः
 सद्ग्रथश्चतुर्धा जनता महान्स्त्वं,
 त्रैलोक्यशक्तिस्सुखदो गुरुस्त्वम् ॥२४२॥

पराभाषोत्थसङ्कल्प-शब्दाद्यस्त्वं गुरुः सदा ।
 पश्यन्त्यात्मस्वरूपं ते, पश्यन्ति ज्ञानिनः स्वयम् ॥
 अत्यद्भुतं महिम्नस्ते, पारं प्राप्नोति कोऽपि नो ।
 यावन्मात्रं स्वरूपं ते, ज्ञातं तावन्न कथ्यते ॥२४४॥
 जगदुद्धारकाः सन्तस्त्वत्स्वरूपं हि वस्तुतः ।
 सत्तयैको विशेषेण, नानात्वं व्यक्तिमात्रतः ॥२४५॥

४०८

गुप्तसिद्धान्तसारोऽयं, संरक्ष्यो हृदि युक्तितः ।
 यस्य कस्यापि नो देयः, सत्यश्रद्धां विना कदा ॥२४६॥
 नो वाच्यो नास्तिकस्याग्रे, प्राणान्तेऽपि प्रयत्नतः ।
 गुह्याद् गुह्यतरं तत्त्वं, प्रधानं सर्वशक्तिषु ॥२४७॥
 सर्वनयैर्गभीरार्थां, गुरोर्गीता शुभङ्करा ।
 धृतिबुद्धिसुसम्पत्ति-कारिका च सतां मता ॥२४८॥
 प्राप्तव्यं यच्च तत्सर्वं, भक्तः प्राप्नोति पाठतः ।
 सद्गुरुमन्त्रसंजापान्मङ्गलानि पदे पदे ॥२४९॥
 सर्वगीतासु प्राधान्यमस्या मह्यं प्रवर्त्तते ।
 श्राव्या वाच्या सदा प्रीत्या, सर्वसिद्धिप्रदायिका ॥२५०॥
 कर्मयोगी महाज्ञानी, भवेद् गीताप्रपाठकः ।
 सद्गुरोराशिषा नित्यं, प्राप्यन्ते सर्वसम्पदः ॥२५१॥
 ॐ ह्रीं श्रीं सद्गुरुर्ब्रह्म, श्रींहीकीर्तिकृपालयः ।
 गुणी सदैव लोकेषु, रुचिदं यद्वचः सदा ॥२५२॥
 बुधव्रजानां सकलार्थदः स्या-
 द्द्वितोपदेष्टा निखिलप्रजानाम् ।
 सारं सुशास्त्रस्य ददात्यभीक्ष्णं,
 गम्यो गुरूणां गुरुरस्ति लोके ॥ २५३ ॥
 रतिं सदेहकं सुगुरौ करोति,
 सूच्यग्रबुद्धिर्यतिभिः प्रशस्यः ।
 रिपोर्जयी ब्रह्ममयप्रवृत्ति-
 र्वक्ताऽस्ति लोके गुरुवर्य्य एषः ॥ २५४ ॥

गुरुगीता समाप्ता,

६०९

ॐ

अथ श्रीमद् देवचन्द्रजी कृत श्री सिद्धाचलगिरि
मंडन श्री आदिजिन विनतिरूप स्तवन प्रारंभः

रत्नाकर पञ्चीशी अनुवादरूप.

सुण जिनवर शंभुजय धणीजी, दासतणो अरदास ए-राग.

श्रेय श्रीरति गेहछोजो, नरसुरपतिनतपाय;
सर्वजाण अतिशयनिधिजी, जय उपयोगी अमाय. १

जगतगुरु विनतडो अवधार. (ए टेक)

जग आधार कृपामयी जी, निष्कारण जगबंधु;
भवविकारगद टाळवा जी, वैद्य अछे गुणसिंधु. ज०२
जाण भणी जे भाषवुं जी, ते तो भोलिमभाव;
पिण अशुद्धता आपणी जी, विनवीये लहि दाव. ज०३
मावित्र आगळ बालके जी, श्युं लीलें न कहाय;
सावुं पश्चात्तापथी जी, निज आशय कहिवाय. ज०४
दान शील तप भावना जी, जिन आणाअें न कीध;
वृथा भम्यो भवसागरे जी, आतमहित नवि लीध. ज०५
क्रोध अगनि दाधो घणुं जी, लोभ महारग दष्ट;
मान ग्रस्यो माया कळयो जी, किम सेवुं परमेष्टि. ज०६
हित न कर्यो में परभवें जी, इहां पण नवि सुख चुंप;
हे प्रभु ! अमशत भव १कथा जी, केवल पूरणरूप. ज०७

१. कर्या.

५१०

प्रभु मुख चंद्रसंयोगथी जी, महानंदरस जोर;
 नवि प्रगटयो तिण वज्रथी जी, मुजमन अतिहि कठोर. ८
 भव भमवे दुर्लभ लहीजी, रत्नत्रयी तुम साथ;
 ते हारी निज आलसें जी, किहां पुकारं नाथ. ज० ९
 मोहविजय वैराग्यजे जी, ते २परबंधन काम;
 निज पर तारन देशना जी, ते जनरंजन ठाम. ज० १०
 विद्यातत्त्वे परिखवा जी, ते परजीपण ढाल;
 परमदयाल किंतो कहूं जी, मुज हांसीनी चाल. ज० ११
 परनिंदा मुख दूखव्यो जी, पर दुःख चिंत्यारे मन्न;
 परस्त्री जोवे आंखडी जी, किम थास्युं हूं धन्न. ज० १२
 कामवश्ये विषयीपणे जी, भोगविडंबन वात;
 ते श्युं कहिये लाजता जी, जाणेो छो जगतात. ज० १३
 परमात्मपद नीपजे जी, श्रीनवकार प्रभाव;
 तेह कुमंत्रे ध्वंसियो जो, इंन्द्रीसुखने दाव. ज० १४
 श्री जिन आगळ दुखव्यो जी, करी कुशासनो रंग;
 अनाचार अति आचर्या जी, भूलिं कुदेवने संग. ज० १५
 इष्टिप्राप्य प्रभुमुख तजी जी, ध्यावुं नारीरूप;
 गहनविषे विषघूमथी जो, न ग्रहूं आत्मस्वरूप; ज० १६
 मृग नयणी मुख निरखतां जी, जे लागो मन राग;
 न गयो श्रुतजल धोवतां जी, कुण कारण महाभाग. ज० १७
 अंग चंग गुण नवि कला जी, नवि वर प्रभुतारे कांय;
 तो पण साचुं लोकमें जी, मान विडंबित काय. ज० १८

२ बंधन.

५११

प्रतिक्षण आउखो घटे जी, न घटे पातकबुद्धि;
 योवन बय जातां वधे जी, विषयाभिलाष वृद्धि; ज० १९
 औषध तनु रखवालवा जी, सेव्या आश्रयकोडि;
 पिण जिनधर्म न सेवियो जी, अँ अँ मोह मरोडि. ज० २०
 जीव कर्म भव शिव नहीं जी, विटमुख वाणीरे पीध;
 तुज केवलरवि उगम्ये जी, आप संभाळ न कीध. ज० २१
 पात्र भक्ति जिन पूजना जी, नवि मुनिश्रावकधर्म;
 रत्न विलापपरे कर्यो जी, मुज माणसना जम्म. ज० २२
 जैनधर्म सुखकर छते जी, सेव्युं विषय विभाव;
 सुरमणि सुरघट ईहना जी, ए ए मूढ स्वभाव. ज० २३
 भोगलील ते रोग छे जी, धन ते निधन समान;
 दारा कारा नरकनी जी, न विचारुं ए निदान. ज० २४
 साधु आचार न पाळीया जी, न कर्यो पर उपकार;
 तीर्थ उद्धार न नीपनो जी, ते गयो जन्मारो हार. ज० २५
 दुर्जन वचन खमे नही जी, श्रुतयोगे न विराग;
 लेश अध्यातम नवि रम्यो जी, किम लहस्युं भवताग. ज० २६
 न कर्यो धर्म गये भवेजी, करवो पण अतिकष्ट;
 वर्त्तमान भवरंगना जी, तिण तीने भव नष्ट. ज० २७
 प्रभु आगळ शुं ? दाखवुं जी, मुज आश्रय परचार;
 तीनकाल जाणग अछोजी, तरीये तुज आधार. ज० २८
 भद्रक मुनिबुद्ध नमैं जी, तेमां हरखुरे आप;
 मुनिपद हुंस करुं नहीं जी, ए सबलो संताप. ज० २९
 जिनमतवितथा प्ररुपणा जी, करतां न गणीरे भीति;
 जस ईंद्री सुख लालचें जी, कीथुं काल व्यतीत. ज० ३०

६१२

तत्त्व अतत्त्वे गवैखणा जी, कर्षी पिण अतिदूर;
 तत्त्वप्ररूपक मानथी जी, विस्तारं भवभूरि. ज० ३१
 तुम सम दीम दयाळुओ जी, नवि बीजां जिनराज;
 दया ठाम मुज सारिखो जी, छे बीजो कुण आज. ज० ३२
 श्री सिद्धाचलमंडणो जी, ऋषभदेव जिनराज;
 रत्नाकरसूरें स्तव्या जी, निर्मल समकितकाज. ज० ३३
 निज नाण दंसण चरण वीरज परम सुख रयणायरो,
 जिनचंद्र नाभि नरिदनंदन त्रिजग जीव नभायरो;
 उवझाय वर श्री दीपचंद्रह सोस गणि देवचंद्र ए,
 संथव्यो भगतें भविकजनने करो मंगलवृंद ए० ३४

इति स्तवन संपूर्ण. ॐ शान्तिः ३

ॐ अहमहावीर शान्तिः ३

